neal asHer

agentul cormac



Neal Asher

Agentul Cormac

Traducere din limba engleză:
Gabriel Stoian

Cuprins

Despre autor
Mulţumiri

Prolog
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
EPILOG

Despre autor

Autorul englez Neal Asher s-a născut în 1961. Fascinat de O *poveste cu un hobbit* şi de *Stăpânul inelelor*, aflat sub influenţa părinţilor săi care erau fani SF, a început să scrie de la şaisprezece ani. Înainte de a se dedica exclusiv scrisului, a lucrat succesiv în industria de mobilier, apoi ca mecanic, programator industrial şi grădinar. Primul său roman, *Gridlinkedy* a apărut în 2001. Până în prezent a publicat paisprezece romane şi patru volume de povestiri şi a fost tradus în rusă, germană, franceză, spaniolă, portugheză, japoneză, cehă şi romană. Cu o singură excepţie, acţiunea tuturor romanelor sale se desfăşoară în universul „Polity”; *Agentul Cormac* face parte dintr-o serie de cinci romane.

Mulţumiri

Pentru Gerry şi Myrtle, fiindcă au crescut o fiică nemaipomenită!

Le adresez mulţumiri tuturor celor care şi-au adus contribuţia pentru ca această carte să ajungă pe rafturile librăriilor, inclusiv soţiei mele Caroline, părinţilor mei Bill şi Hazel, lui Keith Starkey, celor care lucrează la Macmillan, şi nu numai: în primul şi-n primul rând, lui Peter Lavery, dar şi următorilor: Rebecca Saunders, Emma Giacon, Steve Rawlings, Liz Cowen, Jon Mitchell, Liz Johnson, Chantal Noel, Neil Lang şi mulţi alţii. În *Skinner,* am mulţumit tuturor acelor oameni excelenţi ale căror nume pot fi regăsite în întregul alfabet, de la Aldiss la Zelazny, dar mai sunt şi alţii în domeniul SF-ului şi în afara lui care merită menţionaţi, datorită influenţei exercitate asupra prozei mele. Iată câţiva: Iain M. Banks şi Richard Dawkins – unul pentru drone, iar celălalt pentru gene: avertisment privind pătrunderea pe teritoriul unei cuvântări la primirea unui Oscar – am înţeles, deocamdată este de ajuns.

Prolog

În termenii istoriei umane, Polity este o entitate politică unică şi uriaşă. Sub domnia binevoitoare a inteligenţelor artificiale (IA), ea se extinde la infinit în discul galactic. Mulţi o socotesc un precursor al Utopiei, care va deveni probabil etern. Cu toate acestea, pe durata expansiunii iniţiale, au început să apară artefactele civilizaţiilor antice extraterestre şi, spre dezamăgirea Utopiştilor, de atunci încoace am aflat cât de redus este teritoriul nostru. Încetul cu încetul, s-au acumulat dovezi care demonstrează că porţiunea de galaxie în care ne aflăm a fost ocupată de trei rase distincte de extratereştri, care acum au dispărut. Acest lucru este deprimant; dar aşa este de multe ori realitatea. Aşadar, ignorând pentru moment două dintre rase, permiteţi-mi să mă concentrez asupra uneia dintre ele. Ce ştim despre cei pe care i-am numit Jain?

Mda, foarte puţine lucruri. Artefactele rămase de la civilizaţia lor datează de cinci milioane de ani, când, în mod evident, ei au dispărut. Nu avem idee cum arătau, deşi unii sugerează că probabil erau fiinţe acvatice ale unei lumi toride. Ştim însă că civilizaţia lor a fost extinsă, cuprinzând multe sisteme stelare, şi că deţineau o tehnologie care le permitea deplasarea planetelor şi reformarea sistemelor ecologice în maniere care încă nu au fost testate aici, în Polity. Mai ştim că utilizau o nanotehnologie extrem de sofisticată. Însă, cinstit vorbind, până recent, toate celelalte lucruri ce se pretind a fi cunoscute despre ei erau simple păreri şi speculaţii.

În rândul experţilor a existat un consens, anume că Jain erau războinici şi că au fost distruşi de propria lor tehnologie. Puţinele fragmente recuperate din această „tehnologie Jain” se află închise în Muzeul Viking de pe

Lună, într-o încăpere care s-ar autodistruge în caz de nevoie. Dar de ce acest consens? Teoreticienii conspiraţiilor susţin că IA-urile cunosc mult mai multe lucruri decât recunosc, întrucât căutarea altor vestigii de acest fel înghite o parte substanţială din bugetul Securităţii Centrale a Pământului. Indiferent cum ai privi lucrurile, evenimentele petrecute în ultima vreme au arătat că pericolele reprezentate de tehnologia Jain nu au fost subestimate. Ideea unui „nod Jain” a fost rodul uneia dintre cele mai trăsnite teorii, până în urmă cu câţiva ani – întreaga tehnologie a acelei rase extraterestre cuprinsă în ceva suficient de mic pentru a încăpea într-un buzunar. De aceea, s-a declanşat o căutare febrilă pentru descoperirea unui asemenea obiect, însă la vremea respectivă nu s-a găsit niciunul, astfel că teoria a căzut în desuetudine, iar susţinătorii ei au fost catalogaţi drept scrântiţi. Din păcate, recent, nodul Jain s-a dovedit a fi o realitate, ba chiar una foarte neplăcută, dacă e să fim sinceri.

Securitatea Centrală a Pământului nu a vorbit în mod deschis despre evenimentele care au contribuit la descoperirea lui, însă încă există sisteme planetare care se află în carantină, dar şi numeroase zvonuri neconfirmate privind un număr uriaş de decese. Totuşi, am reuşit să obţin de la o sursă pe care nu o voi divulga câteva informaţii privind un nod Jain şi scopul tehnologiei pe care el o presupune.

Se pare că un nod reacţionează doar faţă de un organism viu, înzestrat cu inteligenţă, care apoi devine gazda, dar şi stăpânul său. Nanotehnologia *care apare din această relaţie are un caracter micotic şi este capabilă să pătrundă în toate tehnologiile pe care le deţinem în prezent. Oribil este că ea pare capabilă să preia controlul asupra fiinţelor vii în acelaşi mod. Ai fi ispitit să crezi că este vorba despre o putere dumnezeiască, însă nu, avem de-a face cu un potir otrăvit. Dacă nu reuşeşte să exercite un control deplin,*

utilizatorul sfârşeşte prin a fi folosit, iar tehnologia va continua să se răspândească şi să distrugă, în vreme ce gazda este absorbită ca o simplă componentă a lui. Nici reuşita de a o controla şi de a evita astfel soarta sus-menţionată nu este suficientă, pentru că tehnologia Jain, la fel ca o plantă, este programată să împrăştie seminţe, iar în cursul acestui proces îşi sfârtecă în bucăţi gazda pentru a crea mai multe noduri Jain care, la rândul lor, se vor răspândi în alte şi alte gazde. După părerea sursei mele, această creatură diabolică slujeşte unui singur scop: genocidul.

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

În decursul secolelor, forma iniţială a uriaşei staţii *Celedon,* amintind de un titirez cu diametrul de opt kilometri, a fost acoperită de depuneri de tot felul. Acum, spre sfârşitul călătoriei şi a duratei sale de funcţionare, ea îşi încetineşte viteza de deplasare, de la o optime din viteza luminii la această periferie a sferei Polity, pentru că stelele de aici sunt dispersate, iar dincolo de ele se află spaţiul intergalactic. Celedon, IA-ul care o comandă, îi supraveghea pe cei de la bord cu ajutorul numeroşilor ochi-cameră video. Populaţiile rezidente şi tranzitorii au dispărut în decurs de câţiva ani, dându-şi seama că nu mai era nimic demn de interes acolo. Încă mai soseau turiştii obişnuiţi, dar, după ce aruncau o privire în jur, şi ei preferau să plece. Unele corporaţii şi-au menţinut birouri sau fabrici în unităţile de la margine, însă numărul acestora a scăzut permanent, astfel că în ultimele două decenii niciuna nouă nu şi-a mai deschis vreo filială aici. Până şi fiinţele umane adaptate la atracţia gravitaţională scăzută şi la vidul cosmic, care trăiau aici încă de la început, porneau spre staţii orbitale mai vioaie. Rămăseseră astfel numeroase încăperi pustii, coridoare şi spaţii părăsite, iar după ce a închis trei dintre cele cinci runcibluri[1] de la bord, pentru că aceste porţi de intrare suplimentare nu mai erau necesare,

Celedon s-a înnegurat la gândul următoarelor două decenii de plictis, până când staţia avea să ajungă la destinaţie.

În cele din urmă, Celedon trebuia să plaseze staţia pe orbită în jurul unei stele deja alese, urmând ca ea să rămână acolo pe vecie, ca un avanpost staţionar al celor din Polity. IA-urile urmau să decidă ce trebuia făcut în continuare. Probabil că un proiect de expansiune masivă ar fi putut declanşa o renaştere a interesului: staţia putea fi redeschisă şi extinsă, stabilindu-se baze pe singura lume venusiană care orbita în jurul soarelui ales. Poate că lumea aceea putea fi teraformată. Existau şi asemenea opţiuni ori Celedon putea să abandoneze această construcţie, organismul în care se născuse, pentru a o lăsa sub controlul sub-creierelor şi al sistemelor automate. Bineînţeles că unele dintre aceste sub-creiere aveau să se bucure că li se oferea posibilitatea de a deveni independente şi şansa de a-şi spori atât capacitatea, cât şi răspunderea. În timp ce el analiza aceste posibilităţi şi urmărea cu nepăsare două echipe de copii jucând un meci de handbal la sub-zero acceleraţie gravitaţională, prin poarta C a sosit un pachet de informaţii.

— Aha, trei lucruri imposibile înainte de micul dejun.

— Despre ce este vorba? a întrebat o dronă din salonul de îmbarcare de la acea poartă.

Celedon şi-a îndreptat atenţia spre individul respectiv: o dronă independentă, confecţionată sub forma unui păianjen, acela pe care IA-ul îl folosise la inaugurarea staţiei. Drona fusese fabricată la început ca parte a unei forţe de reacţie pentru distrugerea staţiilor inamice în cursul unui război purtat de Polity împotriva unor extratereştri extrem de nemiloşi, numiţi Prador. Celedon şi-a amintit că o trimisese în acelaşi salon în urmă cu cinci ani pentru a supraveghea închiderea zonei şi că, de atunci, drona se autoînchisese. Acum se odihnea pe o suprafaţă de muşchi albăstrui, ce alcătuia un adevărat covor, iar picioarele ei strălucitoare şi neclintite formau o cuşcă în jurul corpului; imediat însă picioarele au început să se

destindă treptat, fără grabă.

— Arach, cele trei lucruri imposibile sunt următoarele. Tocmai am primit un mesaj trimis printr-un runciblu, care nu trebuie să intre online vreme de opt sute treizeci de ani; a sosit dintr-un punct în care, ca să ajungă acolo, nava care conţine componentele respectivului runciblu trebuie să călătorească o sută de mii de ani-lumină; de la un tehnician de runciblu care trebuie să se afle în stare de latenţă la bordul respectivei nave.

— Şi de ce îmi spui mie toate astea? a întrebat Arach.

— Pachetul de informaţii a sosit pe runciblul C. Ai fost trezit de un protocol de siguranţă şi, din întâmplare, ai auzit ceea ce am spus. Dacă doreşti, te poţi opri din nou din funcţionare.

— După ce am auzit asemenea lucruri? Drona-păianjen a executat un dans în cerc, iar cei opt ochi ai ei au emis o lumină infernală. Cred că glumeşti.

Celedon şi-a adus aminte că Arach dovedise o anume plictiseală înainte de a se închide. Un lucru deloc surprinzător, dacă ţinea seama de antecedentele sale.

Celedon şi-a îndreptat din nou atenţia spre pachetul de informaţii primit. Coordonatele spaţiului U erau corecte, la fel şi semnătura runciblului. IA-ul a deschis pachetul şi a scanat imediat informaţiile pe care le cuprindea, apoi, înţelegând gravitatea situaţiei, şi-a alocat o treime din capacitate pentru studierea aprofundată a datelor, după care a trimis o copie, prin intermediul runciblului D, spre Securitatea Centrală a Pământului – IA-ul conducător al lui Polity.

— Protocol Starfire pentru contacte ostile, i-a răspuns IA-ul Securităţii Centrale.

Celedon a luat imediat legătura cu dronele sale din cele trei saloane închise ale runciblului: păianjenul, musca şi libarca – toate acestea fiind realizări de demult ale eforturilor de război.

— Runciblurile revin online. Deschideţi toate saloanele şi îndrumaţi-i pe oameni către runcibluri, imediat. Aveţi

dreptul să utilizaţi metode coercitive, neletale. Muscă, zona ta trebuie să rămână la zero G. Fii pregătită.

IA-ul a observat lumini venind din diferite saloane pustii, uşi deschizându-se şi strălucirea incipientă a deformărilor Skaidon ale timpului crescând între coarnele de taur ale runciblurilor A, B şi C. În saloanele B şi C, Celedon a răsucit plăcile gravitaţionale, făcând ca o serie de obiecte să cadă la podea cu zgomot. În acelaşi timp, a afişat pe toate tabelele de informare: EVACUAŢI STAŢIA, TOT TRAFICUL CE SE ÎNDREAPTĂ SPRE NOI ESTE DEVIAT, şi a transmis acelaşi mesaj către toate augmentările şi componentele personale ori în mod verbal în spaţiile rezidenţiale.

— Expeditorul a preferat această staţie dintr-un anumit motiv, a remarcat Celedon.

— Bineînţeles, i-a răspuns Securitatea Centrală. Este cea mai rar vizitată şi cea mai depopulată.

În mod inevitabil, locuitorii de pe staţie au transmis mii de cereri. Cele mai isterice veneau din partea perifericilor, care transformaseră acest loc în cămin al lor vreme de o sută de ani, pentru că, fiind fiinţe umane adaptate la atracţie gravitaţională zero, evacuarea lor putea constitui o adevărată problemă. Însă călătorii aflaţi în trecere au început imediat să-şi facă bagajele, şi unii s-au îndreptat conştiincioşi spre runcibluri. Însuşi Celedon a observat un grup de trei turişti, care exploraseră până atunci o zonă părăsită a staţiei, cum erau îndrumaţi spre Runciblul C de Arach, drona-păianjen. Cu toate că protestaseră vehement, aceştia se mişcau repede, mai ales după ce Arach îi informase ce însemna *coerciţia neletală* şi a străpuns mocheta din spatele lor cu raze laser.

— Cele mai reduse pagube colaterale produse prin reacţia de răspuns a unei conexiuni inconstante în timp a unui runciblu? a sugerat Celedon.

Legătura de tip runciblu dintre trecut şi viitor era considerată imposibilă de mulţi oameni. IA-urile ştiau însă cum stăteau lucrurile.

— Întocmai, a răspuns Securitatea Centrală a Pământului.

— Aşadar, vrei să fac legătura completă?

— Da, dar numai pentru Runciblul A şi abia când eşti poziţionat pe o orbită solară joasă, având încheiate toate preparativele implicate de protocol.

— Bineînţeles.

În timp ce făcea toate aceste pregătiri, IA-ul a păstrat legătura cu Securitatea Centrală. Scanările interne au arătat că structura originală a staţiei rămânea la fel de rezistentă ca până atunci. Dar, existând procesul de scanare, IA-ul a descoperit că multe dintre adăugirile acumulate pe parcursul vremii nu erau proiectate să reziste la ceea ce avea să urmeze. Celedon a înregistrat, formatat şi încărcat 200 de sub-creiere pe 200 de Golemi scheletali, cărora le-a încredinţat misiunea de a grăbi evacuarea acelor structuri suplimentare, transformându-le pe cele clădite pe motoarele de fuziune într-o prioritate, apoi i-a observat pe androizii fără piele, ca pe nişte schelete cromate, venind în marş din locurile de depozitare. A dat instrucţiuni sub-creierelor de sistem deja iniţiate în misiunea de preluare a cererilor şi protestelor exprimate de rezidenţi şi companii, după care şi-a îndreptat atenţia spre outlinkeri[2].

— Mecanic-şef Draesil, a spus el, urmărindu-l pe om prin nenumăraţii ochi ai unui robot-sudor.

Bărbatul era înalt, extrem de slab, cu pielea colorată precum carnea unui fruct de kiwi. Avea părul negru şi purta o salopetă strânsă pe corp, doldora de buzunare şi de scule prinse de ea. În acel mediu lipsit de atracţie gravitaţională, el atârna cu un braţ prins de un inel fixat de perete, uitându-se în jur, ca să poată vedea activitatea semenilor multicolori.

— Ce naiba se petrece? a întrebat el, privind către robotul aflat în apropiere.

— Oamenii tăi trebuie să evacueze staţia cât mai repede.

— Da, cred că am înţeles asta, dar de ce? Au căzut bufferele sau e o problemă de fuziune?

— Nu e nici una, nici alta. Arderea cauzată de acceleraţia

de fuziune va surveni peste cincizeci şi trei de ore. Cu toate că mulţi dintre cei aflaţi la bord vor putea supravieţui forţelor imolicate, cei din neamul tău vor dispărea.

Fiind adaptaţi la niveluri scăzute ale atracţiei gravitaţionale, perifericii erau fragili.

— Dar tot nu mi-ai explicat motivul, s-a răstit Draesil.

IA-ul a simţit o clipă de mâhnire. De-a lungul anilor în care administrase staţia, constatase că fiinţele umane respectau ordinele IA-urilor până în momentul în care acestea le afectau vieţile în mod direct. Atunci, începeau să pună întrebări şi să se îndoiască de motivele IA-urilor, care erau de o mie de ori mai inteligente decât orice fiinţă umană neaugmentată. Astfel, în caz de catastrofe, când se impunea adoptarea în mare grabă a deciziilor, IA-urile includeau în calculele lor şi o predicţie privind mortalitatea umană cauzată de un factor denumit „încăpăţânare”.

— Securitatea Centrală a Pământului a ordonat un protocol de contact ostil. Tu şi oamenii tăi trebuie să vă îndreptaţi imediat către Poarta Runciblului A, care va rămâne o zonă zero G, având asupra voastră toate obiectele personale pe care le puteţi duce. Toate pierderile materiale pe care le veţi suferi vă vor fi rambursate.

Draesil a lăsat capul în pământ.

— Dar ce mesaje îţi parvin?

— Nu pot discuta despre acest lucru.

— Şi încotro ne îndreptăm?

— Veţi fi transferaţi către o secţiune cu acceleraţie gravitaţională scăzută, de pe altă staţie. După această criză, dacă va fi posibil, vă veţi putea întoarce aici, alături de mine. În caz contrar, vi se va asigura cazare pe o staţie spaţială alternativă.

Draesil a dat din cap în semn că a înţeles şi, împingându-se cu o mână, s-a desprins de perete, vorbind în microfonul prins de guler, în timp ce se rostogolea liber prin aer:

— E o situaţie reală, băieţi. Avem cincizeci de ore la dispoziţie pentru a pleca de aici. Luaţi-vă lucrurile şi

îndreptaţi-vă spre Runciblul A.

Apoi Celedon şi-a îndreptat atenţia asupra altor chestiuni, mulţumit că măcar fiinţele umane din acea mică secţiune provocau dureri de cap altora. Prin runcibluri trecuseră deja şapte sute treizeci de oameni. Saloanele D şi E au devenit aglomerate, însă păianjenul şi libarca au venit şi au început să-i îndrume pe oameni către monoraiurile care aveau să îi ducă dincolo de discul principal al staţiei, către celelalte runcibluri, care se deschideau. Promptitudinea cu care mulţimea s-a supus acelor drone a fost pusă de Celedon pe seama unor temeri atavice: puţini oameni s-ar fi simţit ispitiţi să se opună poruncilor unui păianjen de fier, având anvergura picioarelor de trei metri.

Urmau motoarele. Principalul motor de fuziune era aşezat de-a lungul axei staţiei, ieşind în spaţiul de dedesubtul său, astfel că putea să pornească în orice clipă, însă acum Celedon trebuia să folosească motoarele periferice. A examinat o zonă poziţionată deasupra unuia dintre cele patru motoare, pe care nu mai erau oameni, iar Golemii plecau, la fel ca toţi ceilalţi. Celedon s-a apucat să închidă ecluzele, însă, după aceea, după ce a observat ceva prin intermediul camerelor de luat vederi, a redeschis o ecluză şi a trimis un Golem înapoi, înăuntru. Curând, acesta s-a întors aducând un motan mare şi gras sub braţ, pe care l-a predat unei femei îndurerate, venite în goană ca să-şi recupereze animalul. Celedon a emis un suspin siliconat, după care a închis şi ultima dintre ecluze.

Motoarele de la margini fuseseră construite în baza unui proiect foarte vechi şi erau alimentat cu microsfere de deuteriu şi tritiu. Rezervoarele lor erau pline de pudră de deuteriu şi tritiu, dar rămăseseră astfel vreme de o sută de ani. Sistemele de diagnosticare nu depistaseră nimic, nicio eroare, aşadar motorul era gata să pornească, dar mai avea încă de aşteptat. Staţia *Celedon* avea o uşoară rotaţie în jurul propriei sale axe, nu pentru a compensa forţa centrifugă gravitaţională – această problemă fiind rezolvată cu multă vreme în urmă cu ajutorul plăcilor

gravitaţionale –, ci pentru a lansa în spaţiu orice navă andocată – cu toate că ultima de acest tip plecase în urmă cu treisprezece ani. După ce a verificat totul prin programul de interogare astrală, Celedon, IA-ul care deţinea controlul, a aşteptat vreme de douăzeci şi două de minute şi şapte secunde.

Acum.

Picăturile de deuteriu au fost propulsate spre camera congelatorului, unde au îngheţat, fiind apoi acoperite cu pulbere de tritiu. Un inel alcătuit din injectoare a propulsat microsferele rezultate în centrul camerei principale. După ce ajungea în centrul camerei, orice sferă era captată într-o sticlă magnetică de 20 de tesla, fiind pentru scurt timp închisă într-o casetă de câmp de forţă, deschis într-o parte şi având suficiente spaţii libere ca să permită accesul fasciculelor laser de înaltă intensitate, cu arseniură de galiu. Laserele au fost pornite, declanşând fuziunea, apoi acest proces s-a repetat la o sutime de secundă mai târziu şi a continuat să se repete. Plasma de heliu care a rezultat prezenta o contaminare izotopică sub 0,00001, însă a rămas primejdios de distructivă.

Prin latura deschisă a casetei au ţâşnit flăcări albe, urmate de cele din camera de combustie ce avea straturi succesive de ceramică şi carburi. Au trecut prin încăperi ce fuseseră ocupate anterior, transformând pereţi, podele, tavane, măsuţe de cafea şi canapele în gaze incandescente, pentru a fi apoi azvârlite exploziv în vid. Ţâşnind din marginea staţiei, gazul a ars cu o lumină oranj-roşiatică. Aerul a explodat în spaţiu, după care au urmat mari distrugeri. Conglomeratul de structuri s-a desprins şi, sfârtecat, a fost azvârlit departe de forţa de rotaţie a staţiei. Celedon a observat alarme de incendiu şi sisteme apărând online şi stingându-se la fel de iute, colapsând. Iar apoi, *Celedon,* staţia, a început să se încline.

Shutdown.

Focul s-a stins. Peste două ore, a fost necesară pornirea motorului exterior 4 pentru realizarea stabilizării, ceea ce

le-a oferit Golemilor timp berechet pentru a-i evacua pe ultimii şaizeci de oameni care încă se aflau în apropiere. Efectuând o verificare internă, Celedon i-a observat pe outlinkeri eliberându-se din dispozitivele de fixare de pe pereţi, după ce s-a redus acceleraţia. Nu le plăcuse deloc acea senzaţie, însă asta îi ajuta să se deplaseze mai repede spre Runciblul A.

Celedon a izolat una dintre numeroasele comunicări ce i se transmiseseră şi, la întrebarea lui Draesil, a răspuns: „Patruzeci şi şapte de ore." Clătinând din cap de iritare, omul a mers prin runciblu în urma unui grup de copii outlinker.

Două ore mai târziu, IA-ul a iniţiat acţiunea de stabilizare. Staţia era îndreptată acum spre ceea ce era, pe o rută ocolitoare, destinaţia dorită. Patruzeci şi cinci de ore după aceea, când staţia era golită în sfârşit de viaţa organică fragilă, Celedon şi-a îndreptat atenţia spre motorul principal de fuziune şi a îndepărtat stratul de depuneri de pe suprafaţa staţiei, ca pe o piele inutilă. Apoi, după trei ore de ardere urmate de oprirea motorului, IA-ul a iniţiat din nou motoarele periferice ca să ajusteze atitudinea staţiei, pentru ca după aceea să repornească motorul principal. Acum, în loc să urmeze o rută curbă şi ocolitoare către soarele de destinaţie, staţia a pornit pe drumul cel mai direct posibil, ţinând seama de viteza sa iniţială. Călătoria ce începea avea să dureze trei ani, însă acest lucru nu conta pentru emitentul pachetului de informaţii. Pentru că, în momentul în care Celedon a iniţiat o conexiune completă cu runciblul expeditor, timpul de *acolo*, din viitor, nu se va fi schimbat deloc.

Prin Runciblul D au sosit rezervoare cu deuteriu şi tritiu, iar Golemul scheletal le-a dirijat către trenul monorai, din care fuseseră îndepărtate deja toate dotările, pentru a-l transforma într-un transportor de combustibil. În timp ce acest combustibil suplimentar era deplasat către motorul principal, Celedon a urmărit totul prin ochii sutelor de roboţi

de întreţinere ce roiau în sectorul în care se afla Runciblul A. Acel sector, având forma unei pene cu vârful retezat, fusese la origini proiectat astfel încât să poată fi ejectat din staţie în cazul în care apărea o defecţiune catastrofală a vreunui runciblu. Cu toate acestea, de-a lungul anilor se scoseseră pereţi despărţitori, se adăugaseră uşi, iar structura sa internă se modificase. Supravegheaţi de Arach, roboţii au adus de la o fabrică aflată în fusul central foi dintr-un compozit pe bază de ceramal[3], laminate, pentru a fi livrate altor roboţi care le sudau în locurile stabilite, cu ajutorul unor pulberi. Alţi roboţi tăiau stâlpi de structură pe care, în urma calculelor, Celedon îi socotea inutili, lăsându-i doar pe cei necesari în condiţiile de decelerare de cinci G la coborârea spre soarele verde. Celedon a trimis Musca să plaseze explozivi planari la stâlpii structurali care susţineau sectorul staţiei. Aceste bombe erau capabile să declanşeze explozii sub formă de disc, retezând cu eleganţă stâlpii de siguranţă.

— *Jerusalem* vi se va alătura peste şaptezeci şi trei de zile, l-a informat Securitatea Centrală.

— Să aştept? a întrebat Celedon. Mă aflu la doar cincizeci şi una de zile depărtare de orbita solară joasă.

— Da, trebuie să aştepţi. Asta îţi va oferi timpul necesar pentru a încheia pregătirile.

— Pregătirile mele vor fi încheiate până când voi reuşi încadrarea pe orbita solară joasă.

— Ba nu, i-a răspuns Securitatea Centrală, iar după această replică a transmis un pachet de informaţii.

Celedon a scanat pachetul, aflând abia acum despre anumite evenimente recente petrecute în Polity şi despre amestecul inteligenţei artificiale Jerusalem în aceste evenimente. Apoi, din necesitate, a analizat şi a căutat să-şi actualizeze multe proceduri de securitate. Ejectarea sectorului A al staţiei era doar o parte a acestui protocol modificat pentru cazul unui contact cu o forţă ostilă. Pachetul iniţial îi arătase că trebuia să se pregătească pentru eventualitatea unui atac în cadrul căruia se va folosi

tehnologie Jain – o tehnologie extrem de subversivă şi perversă, lăsată în urmă de o rasă de extratereştri care dispăruse de mult –, însă acum existau informaţii suplimentare care l-au făcut pe Celedon să înţeleagă *precis* ce putea însemna aceasta. Dacă se poate vorbi despre frică în cazul unei inteligenţe artificiale, atunci Celedon era speriat.

Întâi, sectorul A: doar rotaţia staţiei nu era suficientă pentru ejectarea acestuia îndeajuns de repede. Imediat ce Musca a terminat de plasat explozivii planari, Celedon a trimis drona să instaleze alţii în jurul peretelui despărţitor din fusul interior. După desprinderea sectorului, puteau fi detonate şi aceste încărcături. Aerul din interiorul sectorului va ţâşni în exterior, ducând sectorul departe de staţie. Din fericire, acest sector avea şi un motor periferic, care era independent – mai puţin alimentarea comenzii optice. Musca a tăiat acea alimentare şi a instalat un modul care să permită motorului să fie comandat prin radio.

— Aşadar, trebuie să accept posibilitatea existenţei unor fiinţe umane controlate de Jain? a întrebat Celedon pe un ton lenevos.

— Da, de aceea să iei toate măsurile de precauţie.

Celedon şi-a îngăduit ceva ce putea fi definit drept fior. Fără îndoială că Jerusalem se va ocupa de problemă în cazul în care tehnologia Jain ar fi ajuns la bord pe această cale. Staţia, ca şi Celedon, cu siguranţă că nu va reuşi să supravieţuiască unei asemenea experienţe.

Coridorul care venea direct dinspre runciblu, printr-o ecluză din sectorul B, era deja pregătit. Celedon i-a îndrumat pe Muscă şi pe o sută de Golemi să înceapă formarea unei zone de izolare în B. Zonele înconjurătoare erau pregătite să reziste unor atacuri declanşate de viermi sau viruşi, astfel că IA-ul va avea acces acolo doar prin intermediul transmisiilor vocale de bandă îngustă şi video, dirijate prin cinci relee, toate aflate în exteriorul staţiei, toate pregătite pentru detonare şi fiind ţinte ale maserelor aflate la periferie. Cu toate acestea, cu excepţia legăturii cu

Arach şi a comenzii runciblului, extrem de utile, Celedon a izolat sectorul A. IA-ul a simţit că riscul subversiunii Jain prin fostele rute de comunicaţie era depăşit de riscurile pe care le presupunea situaţia în care nu exista posibilitatea de a şti ce se petrece. Cea mai sigură soluţie ar fi fost să nu se permită iniţierea nici unei transmisiuni complete dinspre acel runciblu viitor. Însă Securitatea Centrală a Pământului dădea ordine, iar Celedon trebuia să le execute. Evident, din acea transmisiune se puteau obţine şi alte informaţii vitale.

Cincizeci şi una de zile mai târziu, *Celedon* a pătruns pe orbita din jurul soarelui verde, la o oarecare distanţă în interiorul orbitei unicei planete de tip venusian. Pe măsură ce temperatura a crescut, IA-ul staţiei a dirijat căldura prin cabluri superconductoare spre generatoarele termice de pe partea sa întunecată, unde laserele cu gaz au emis-o în vid. În cea de-a şaizecea zi, dedesubt s-a arcuit o explozie solară, iar latura staţiei îndreptate spre soare a devenit prea radioactivă pentru a mai permite existenţa vieţii umane. Însă IA-ul anticipase această posibilitate. Sectorul A, în care se afla Runciblul A, ajunsese acum departe de arşiţa solară şi urma să fie îndreptat spre ea în ultimul moment. Exact la vreme, în a şaptezeci şi treia zi, Celedon a detectat o deformare a spaţiului U la un milion şi jumătate de kilometri depărtare, semn că titanicul *Jerusalem* îşi făcea apariţia: o navă de cercetare de formă sferică, având diametrul de cinci kilometri şi o bandă groasă în jurul ecuatorului, unde se aflau de toate, începând cu sonde robotizate şi până la remorchere de spaţiu U, nave de prindere şi arme.

— Arach, rămâi lângă runciblu. Când evacuaţii ajung la bord, îi duci imediat la Izolare, în B, a spus Celedon.

— Grozav, mulţumesc, a spus drona-păianjen.

— Jerusalem? a transmis Celedon.

— Imediat ce eşti pregătit, a răspuns IA-ul de pe nava masivă.

Motoarele ionice cu consum energetic scăzut aflate la

periferie au făcut staţia să se rotească. Celedon a iniţiat conectarea la coordonatele-sursă ale pachetului original de informaţii şi a dirijat energie în adâncitura runciblului. Curbura Skaidon s-a extins, a stabilit o legătură de probă, apoi una definitivă. Brusc, consumul de energie a devenit imens: a fost necesară energie suplimentară, apoi tot mai multă. Oprind laserele, Celedon a dirijat energie de la generatoarele termice. Apoi a început să oprească alte sisteme şi să redirijeze energia suplimentară produsă de numeroasele reactoare de fuziune şi fisiune.

— Se pare că există şi o scurgere termică directă, a remarcat Celedon.

Aflat între coarnele ca de taur ale runciblului, curbura a devenit albă, iar dinspre ea s-a propagat frig în întreaga staţie. Cristale de gheaţă ca nişte pene răsfirate s-au format pe podea şi pe pereţi.

— Da, era de aşteptat, a răspuns Jerusalem.

— Entropie? a sugerat Celedon. Această legătură cu viitorul este o confirmare clară a trecerii universale în stări de energie mai scăzută?

— Nu, e o confirmare a cerinţelor uriaşe de energie pe care le reclamă legătura runciblu. A scăpat deja de sub control, iar fenomenul este localizat, dar dispersat. Observă planeta. Observă chiar soarele.

Celedon şi-a îndreptat instrumentele în direcţiile sugerate. Planeta, o sferă albastră, era acum striată de nori roşietici. Analiza termică a arătat că temperatura de la suprafaţa ei scăzuse cu un grad. Pe suprafaţa soarelui, direct sub locul în care staţia orbita, s-a format un punct negru care s-a extins.

— A, ăsta-i rostul protocolului Starfire de contact ostil? a întrebat Celedon.

— Este sigur că atacul ostil va avea scopul de a menţine poarta deschisă şi de a încerca să obţină tehnologia care o face să funcţioneze. Noi vom închide poarta, tăind legătura, iar energia va trebui să se ducă undeva.

— Hm… cât de localizat este acest fenomen?

— Raza sferei de influenţă a fiecărui runciblu se extinde până la distanţa spaţială dintre ele. Pierderea de energie scade liniar, ajungând aproape de zero, pornind de la centru spre circumferinţă.

Celedon nu a putut face decât o estimare în baza efectelor entropice asupra obiectelor aflate în apropiere – soarele, planeta iar rezultatul pe care l-a obţinut l-a umplut de groază. Iată de ce, chiar dacă ştiau cum să creeze o legătură cu decalaj temporal cu un runciblu, IA-urile susţineau cu totul altceva. Necesarul de energie creştea exponenţial, şi acest lucru nu putea fi controlat. Legătura absorbea energie direct din spaţiul din jurul fiecărei porţi runciblu şi continua să acţioneze astfel până când era înconjurată de lumi moarte şi sori morţi. Dacă se decupla o asemenea legătură, rezultatul era că întreaga energie absorbită exploda la o poartă – cea rămasă deschisă, întrucât era imposibilă închiderea amândurora în aceeaşi clipă – sub forma unei unde de şoc de particule subatomice ejectate din spuma cuantică. Matematica pe care o presupunea acest fenomen era ezoterică până şi pentru IA-uri, însă ele au calculat că închiderea unei astfel de legături, formată între planete situate la zece ani-lumină depărtare una de cealaltă, cu o neconcordanţă de timp de un an, chiar după câteva secunde, putea duce la distrugerea definitivă a uneia dintre lumile-porţi şi la iradierea fatală a oricărei forme de viaţă pe un spaţiu sferic cu diametrul de aproximativ un an-lumină. Aceste două porţi se găseau la depărtare de 150 000 de ani-lumină, neconcordanţa de timp fiind de 830 de ani, iar acum poarta se deschisese de trei secunde. Şi prin ea veneau oameni.

Prin intermediul comenzii runciblului, Celedon a observat cinci fiinţe umane căzând prin curbura Skaidon, apoi încă cinci, după care altele trei. Trebuia să mai sosească patruzeci şi şapte de fiinţe umane şi încă una. Prin simţurile lui Arach, IA-ul i-a studiat pe oameni. Nu prezentau vreun semn vizibil că ar fi fost infestaţi cu Jain. Cinci dintre ei

purtau salopetele preferate de tehnicienii de runciblu; apoi era o echipă Sparkind de patru persoane – doi oameni şi doi Golemi –, restul fiind, evident, oameni de ştiinţă civili, diplomaţi şi membri ai echipajului, toţi augmentaţi, unii dintre ei până la nivelul de haiman, ceea ce însemna că erau atât umani, cât şi inteligenţe artificiale. Erau cu toţii înarmaţi, aveau îmbrăcămintea murdară şi pătată de cenuşă. Unul dintre haimani ducea un fragment mare de cristal încastrat în metal negru – probabil IA-ul Victoria de pe nava cu acelaşi nume, pe care fuseseră pasageri.

— Suntem toţi, închide poarta cât de repede posibil, a strigat cineva dintre cei îmbrăcaţi în salopetă – o femeie cu ochi verzi, părul negru tuns scurt şi pielea neagră ca obsidianul. Celedon a identificat-o ca fiind Chaline Tazer Irand, tehnician care se ocupa de funcţionarea runciblului din Norul Mic al lui Magellan, aflat la 830 de ani în viitor.

— Unde sunt ceilalţi? a întrebat Celedon prin intermediul lui Arach, în timp ce drona îi îndruma pe oameni spre Izolare.

— Au murit, a răspuns femeia, cu faţa golită de orice expresie. Cel puţin aşa sper.

— Şi Creatorul?

— Vrea să moară alături de ai lui, i-a spus ea printre dinţi.

Apoi altceva a făcut o tentativă de a trece prin poartă. Celedon i-a interzis accesul, deoarece nu era ceva recunoscut de vreun IA – nici uman, nici Creator –, şi a încercat să închidă runciblul. Ca reacţie faţă de această acţiune, prin poartă a pătruns un val impresionant de pachete de informaţii, multe dintre ele deschizându-se automat, iar poarta a refuzat pur şi simplu să se închidă. În ciuda precauţiilor pe care le luase, IA-ul a constatat că nu putea rezista acelui atac. Fragmente de cod, amintind de viermi, s-au revărsat în spaţiile de prelucrare ale porţii şi au început să se asambleze.

— Jerusalem?

— Soliciţi permisiunea? a întrebat cealaltă inteligenţă

artificială. Ştii ce ai de făcut.

Deşi exprimată în termeni verbali, această comunicare a durat doar o fracţiune de secundă. Apoi secundele au trecut cât se poate de încet cât timp IA-ul a aşteptat până când evacuaţii au ajuns la ecluza ce dădea spre zona de carantină, şi uşa etanşă s-a închis în urma lor. Acest lucru i-a oferit atacatorului suficient timp pentru a trece de sistemele care controlau întreţinerea şi diagnosticarea porţii. Întrucât activităţile de întreţinere internă erau desfăşurate de o serie de roboţi, începând cu cei nanoscopici şi terminând cu cei de mărimea unei termite, asta însemna că atacatorul controla acum resursele fizice. Era momentul pentru declanşarea programului Starfire.

Explozivii planari au detonat simultan, retezând mii de stâlpi structurali. Rotaţia lentă a staţiei a făcut ca sectorul A să se desprindă. Sectorul a sfârtecat cablurile de comunicaţii şi cele optice care îl conectau pe Celedon de runciblu, însă în ultimele secunde IA-ul a pierdut oricum controlul asupra acestuia. Un semnal radio a activat detonarea următorilor explozivi, făcând să se desprindă pereţii etanşi dinspre fusul staţiei. Aerul a năvălit în spaţiu. Resturile şi cristalele de gheaţă au reflectat lumina verzuie a soarelui. Staţia s-a cutremurat, iar segmentul retezat s-a îndepărtat ca o felie de tort.

Aşa cum indicau calculele, segmentul a început să se rotească. Apoi dinspre el au pornit transmisii – atacuri virale asupra staţiei în sine. Celedon a închis imediat toate sub-minţile şi tot ce putea deveni vulnerabil în faţa acelei acţiuni subversive. Păstrând doar câteva camere rezistente îndreptate spre obiectul care se îndepărta, IA-ul a aşteptat până când acesta s-a întors cu botul în jos – către soare –, apoi a transmis semnalul de pornire a motorului de fuziune exterior. Plasma de heliu a scăldat scurtă vreme întreaga staţie, iar fragmentul separat a accelerat spre puţul gravitaţional. Ceea ce încercase să treacă prin runciblu se afla acum înăuntrul lui. Au trecut câteva minute, apoi s-a văzut ceva ca o mişcare la suprafaţă.

Concentrându-şi atenţia, IA-ul a observat obiecte strălucitoare zvârcolindu-se, care străpungeau învelişul exterior. Din fragment au început să se desprindă bucăţi, iar Celedon le-a ars cu maserele. Noul ocupant al fragmentului şi-a dat seama de pericol şi a închis imediat motorul, dar segmentul pătrunsese deja adânc în puţul de atracţie gravitaţională al soarelui, iar metalul a început să se desprindă de el sub acţiunea căldurii. În cele din urmă, a plonjat în acel veritabil cuptor, alături de punctul întunecat. Semnătura spaţiului U s-a denaturat. Apoi a urmat un val de radiaţii Hawking, semn că runciblul s-a stins.

— Observă, a spus Jerusalem în momentul când Celedon a restabilit legăturile de comunicaţie.

Din locul impactului, a apărut şi s-a extins un tipar hexagonal. Acesta şi-a păstrat claritatea o vreme, apoi a început să se destrame şi în cele din urmă a dispărut. Celedon a verificat avariile suferite de staţia sa, de corpul său, apoi a pornit unul dintre motoarele periferice ca să se depărteze de soare. Daunele erau grave, însă rămâneau neînsemnate în comparaţie cu ceea ce se întâmplase la celălalt runciblu.

— Peste opt sute treizeci de ani, a spus Jerusalem, şi la o distanţă de o sută cincizeci de mii de ani-lumină de aici, se va produce o explozie de o asemenea magnitudine încât va declanşa o reacţie în lanţ între sorii apropiaţi. Micul Nor al lui Magellan va rămâne probabil fără orice formă de viaţă şi fără majoritatea tipurilor de autoorganizare a materiei, aşa cum fusese de fapt intenţia iniţială.

— Tehnologia Jain.

— Da, întocmai. Bineînţeles că noi nu vom vedea lumina multă vreme de acum înainte.

1

Securitatea Centrală a Pământului şi IA-urile sunt zgârcite cu amănuntele, dar acum ştiu că Skellor – un biofizician cu legături în lumea teroriştilor separatişti – a reuşit să obţină un nod Jain. Voi prezenta pe scurt detaliile relevante, întrucât nu ştiu cât timp mai am la dispoziţie până când Securitatea Centrală îmi va închide gura.

Conştient de pericolul pe care îl prezintă nodul, Skellor s-a apucat să îl studieze într-o bază secretă a separatiştilor, străduindu-se să descopere cum s-ar putea ţine sub control tehnologia rezultantă, într-un mod sigur pentru gazdă. Soluţia găsită a fost folosirea unei augmentări a inteligenţei artificiale cu o matrice de cristale – dacă o fiinţă umană ar fi conectată la aşa ceva, rezultatul ar fi moartea, însă tehnologia Jain putea susţine viaţa umană în această situaţie atâta timp cât, prin augmentare, omul putea exercita un control strict asupra ei. Dar, înainte de a-şi încheia cercetarea, când agenţii Securităţii Centrale au venit să-l captureze, el s-a văzut silit să apeleze la această soluţie netestată.

Reuşind să scape de agenţi la sol, Skellor a putut să urce la bordul cuirasatului lor, Occam Razor, *să ucidă IA-ul acestuia şi, slujindu-se de tehnologia Jain, să preia controlul. I-a omorât pe mai toţi cei aflaţi la bord, însă agenţii au evadat de pe navă, refugiindu-se pe lumea numită Masada, aflată în afara entităţii Polity. Skellor nu putea îngădui ca în Polity să se afle ce anume devenise el, de aceea i-a urmărit pe agenţi, dorind să-i lichideze pe toţi martorii. La Masada, a ars complet o lume-cilindru, a controlat mintal mii de oameni, a eliminat alte mii şi a fost pe punctul de a face scrum acea lume în întregime. Însă agenţii au reuşit din nou să scape, atrăgându-l într-o cursă la staţia-topitorie*

Elysium, unde s-au folosit uriaşe oglinzi solare pentru a distruge Occam Razor.

Sfârşitul? Nu, nu tocmai.

Skellor era tenace şi, evadând de pe cuirasat în capsula ejectabilă aflată pe punte, a reînceput să capete putere. A resuscitat apoi un Golem ucigaş, pe nume Dl Crane, croindu-şi o cale însângerată prin spaţiu. Ulterior, Securitatea Centrală a Pământului a reuşit să-l încercuiască, apelând la forţe considerabile ca să realizeze acest lucru. Însă, probabil pentru că tehnologia Jain începea acum să îşi urmeze propriul scop final, Securitatea Centrală a reuşit să îl distrugă pe Skellor. Afectat de noduri Jain, el a fost prins la bordul unei vechi nave de colonizare aflate pe o orbită ruinată, din jurul unui soare pitic de culoare brună, în care nava s-a prăbuşit în cele din urmă.

Asta vine să demonstreze că până şi puterile zeieşti se supun atracţiei gravitaţionale. Un om, un nod Jain: aproape un milion de morţi. Voi aşterne şi alte amănunte ceva mai târziu... aşa sper.

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

Cormac a ţinut ochii închişi, străduindu-se să rămână aproape nemişcat, aşteptându-se ca durerea să apară dintr-o clipă în alta. Cum durerea nu a devenit evidentă, a deschis ochii şi a observat un vălmăşag de membre şi echipamente pe burta unui autodoctor, exact în momentul când acesta zvâcnea într-o parte. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că tehnologia Jain se strecurase în mintea lui, grăbindu-se să o modifice, după care restul corpului înregistrase aceleaşi daune, trecând printr-o acceleraţie de zece G.

Exact...

Şi-a umezit buzele cu limba şi a încercat să producă nişte salivă în gura uscată, apoi a zis:

— IA-ul de pe *King of Hearts* transmite salutări. Am vrut

să ştii că nu s-a ales cu respingătoarea tehnologie Jain, aşa că nu ai niciun motiv să porneşti la vânătoare după ea şi să o distrugi.

— Ai reacţionat uimitor de iute, a răspuns o voce care sugera oarecum o capacitate intelectuală ieşită din comun.

— Tu eşti, Jerusalem? a întrebat Cormac.

— Ai ghicit deja, i-a răspuns vocea fără trup a IA-ului care comanda uriaşa navă de cercetări *Jerusalem*.

Dedesubtul lui Cormac, masa chirurgicală s-a pliat pe verticală, aducându-l într-o poziţie şezând. Coborând privirea, a văzut că purta un veşmânt strâmt, lipit de corp, având mâinile înmănuşate strâns, iar presiunea pe care a simţit-o asupra feţei şi capului i-a confirmat faptul că nicio porţiune de corp nu îi rămăsese dezgolită.

— Foarte ciudată pijamaua asta, a remarcat el.

— Sudura celulară, deşi minunată prin eficienţa sa, prezintă unele limite. De asemenea, costumul tău spaţial era străpuns, astfel că ai pierdut aproape jumătate din piele din cauza îngheţului provocat de vid. Această îmbrăcăminte va ajuta la regenerarea pielii şi, în acelaşi timp, îţi va permite să te mişti neîngrădit. Este invenţia mea.

Cormac a aruncat o privire în jur. Stătea întins într-o rezervă medicală tipică pentru o navă. Autodoctorul fixat pe un piedestal se retrăsese acum într-un intrând alături de un banc prins de perete, pe care se aflau un nanoscop, un cilindru de depozitare din sticlă ranforsată, un scanner genetic şi o unitate de nanoproducţie. Alături de banc se vedea un scaun pe care era un model cunoscut de ecran-notes.

— Unde e Mika?

— Doarme.

Cormac a dat din cap, apoi şi-a coborât picioarele de pe masa chirurgicală. Acum, când se mişca, a constatat că se petrecuse ceva rău. Se simţea obosit şi slăbit, unele porţiuni ale corpului începeau să-l doară şi avea o senzaţie ciudată.

— Ce a fost nevoie să-mi faci?

— Toate informaţiile relevante îţi sunt disponibile prin intermediul serverului navei. Ce-ar fi să le afli de acolo?

Poate că acesta era un test la care era supus. Cormac a închis ochii şi a căutat conexiuni mentale prin legătura de reţea[4]. Prin ceva ce părea a fi un al treilea ochi, a observat indiciile optice privind conectarea, dar nu a simţit, practic, nimic.

— Sunt offline.

— Da, daunele suferite de creierul tău au fost grave, iar îndepărtarea filamentelor Jain din el şi rularea unui contraagent ar provoca, în mod inevitabil, şi alte probleme. Te-am descărcat, apoi te-am reîncărcat după ce am terminat reparaţiile. Din cauză că putea conţine viruşi sau viermi informaţionali de tip Jain, ţi-am şters complet şi ţi-am reformatat legătura. Tot astfel, ţi-am verificat toate amintirile şi structurile de gândire.

Cormac s-a simţit cuprins de un val lipicios de sudoare.

Iar acum mai sunt oare adevăratul Cormac?

Numai că din articularea acelei întrebări nu părea să rezulte niciun avantaj. Folosindu-şi reflexul de clipire al celui de-al treilea ochi, a accesat diferitele canale ale legăturii lui şi le-a simţit reinstalate. Acum, putea descărca pe link-ul lui date în aproape orice format, fie pentru a le examina în cortexul lui vizual, fie astfel încât să devină o parte a memoriei lui – componenta mentală a capacităţilor fizice, cunoştinţele de limbi, experienţele înregistrate ale altora. În legătura în sine, el poseda capacitatea de a crea programe care ţineau de percepţii, căutare, analiză, arborescenţe logice… lista era limitată doar de imaginaţia lui, iar aceasta nu trebuia să rămână mărginită câtă vreme se putea conecta la atâtea surse de cunoaştere şi de experienţă din rândul fiinţelor umane aflate în Polity. A deschis un program scheletal de căutare, i-a modificat parametrii pentru a se adapta la cerinţele lui şi l-a transmis către cel mai apropiat receptor. Drept răspuns, acesta i-a remis un raport pe care el l-a derulat în cortexul lui vizual. Raportul în sine era exagerat de tehnic şi de amănunţit,

astfel că l-a rulat printr-un filtru care să îi ofere elementele esenţiale:

Reconectare spinală în două regiuni lombare; sudare osoasă extinsă pentru 116 fracturi; îndepărtarea unui rinichi, a două treimi din ficat, a doi metri de intestin, a aproape un kilogram de ţesut cerebral; sudură celulară extinsă în toate zonele; în prezent, se desfăşoară operaţiuni de reparare nanociară şi refacere genetică de reversie…

— Mi s-a părut mie că mă simt mai uşor, a remarcat Cormac. Spune-mi, te rog, cât a rămas întreg din memoria mea?

— Am reconstituit cât s-a putut, dar probabil că lipseşte aproximativ zece la sută din ea.

Cormac a început să se plimbe în jurul mesei chirurgicale.

Găuri în corp şi goluri în minte. Bravo.

În cele din urmă, a ajuns în faţa unui dispozitiv fixat pe perete, un dispenser de veşminte medicale. Folosind sistemul de comandă touch-screen, a ales un halat din hârtie, l-a extras din fanta de livrare şi l-a îmbrăcat peste hainele pe care deja le avea pe el.

— Dar ce facem cu echipajul meu… şi cu *Jack Ketch?* a întrebat Cormac alene.

— Jack, IA-ul navei, este în siguranţă, iar Thorn şi Fethan sunt, în prezent, pe Cull. Cento şi Gant au murit.

— Gant? a întrebat el, pentru că deja ştia de soarta lui Cento.

— Gant a fost infectat terminal cu un virus informaţional Jain, care i-a cotropit mintea. De aceea, Thorn l-a distrus. Pe Pământ există, totuşi, o copie a lui de rezervă.

Cormac s-a strâmbat.

— Şi cum se prezintă situaţia acum?

— După cum cred că ai bănuit deja, Skellor a ajuns să fie doar un model agreabil pe suprafaţa unui soare pitic brun. Am o sferă Dragon pe care o ţin în custodie, iar planetei

Cull i s-a acordat dreptul de membru provizoriu al entităţii Polity, cât timp echipele de cercetare localizează, îndepărtează şi izolează orice elemente disparate ale tehnologiei Jain care încă există acolo.

Probabil că Cento făcea parte din acelaşi model agreabil de pe pitica brună. Doar norocul îl scutise pe Cormac de aceeaşi soartă.

— În prezent, te afli, cumva, pe orbita lui Cull?

— Nu, acum sunt la o distanţă de şase sute de ani-lumină.

— Poftim?

— Între timp, a apărut o problemă cam spinoasă.

Fără augmentări cerebrale, Thorn putea doar să-şi vadă memoria în realitate virtuală şi s-o absoarbă prin repetiţie. Fethan însă, care era cyborg, a încărcat totul în minte, astfel că elementele conţinute au devenit o parte a memoriei lui.

— Ce văd aici? a întrebat Thorn, moment în care reprezentarea realităţii virtuale a îngheţat în jurul lui.

— Planeta Osterland, i-a răspuns Fethan, stând în dreptul umărului său stâng. Rece, fiind plasată în apropierea orbitei lui Marte din jurul unui soare de tip M, atracţie gravitaţională 1,2, având din belşug apă sub formă de gheaţă, însă complet lipsită de viaţă până în urmă cu aproximativ cincizeci de ani. S-au folosit bacterii create în laborator, transfer de biomasă prin intermediul unui runciblu de marfă şi apoi o oglindă orbitală pentru a încălzi acest amestec. Încă de la început s-au plantat, prin mijloace ecologice de sprijin, copaci cu frunze căzătoare, iar agroboţii continuă să planteze şi acum alţii.

— Copaci?

— Asta a fost preferinţa personală a haimanului care se ocupa de planetă. Ar fi putut folosi mucegaiurile de nămol cu dezvoltare rapidă sau ciuperci adaptate pentru a spori biomasa, însă el a preferat copacii.

— După ceea ce s-a întâmplat aici, este interesant să

descoperi că la conducere se află un haiman, nu un IA, a remarcat Thorn.

Haiman, a gândit el, *un amestec între uman şi inteligenţă artificială* – ceea ce însemna că, măcar în parte, acel loc era dominat de o fiinţă umană. Iar fiinţele umane nu fuseseră niciodată conducători demni de încredere.

— Eu nu aş acorda prea mare importanţă acestui lucru – între cei doi nu există diferenţe mari.

Thorn a dat aprobator din cap şi a mai făcut un pas înainte pe platforma care se extindea din oraşul aflat în spate. Ştia deja că acea platformă va deveni ori devenise deja un doc, dat fiind că spaţiul de sub ea se umplea cu apa provenită din topirea calotelor polare ale planetei, dirijată prin vaste canale până acolo. Păşind pe urmele altcuiva, a ajuns în cele din urmă la piaţa aflată pe platformă. Burniţa îi cădea rece pe piele, pentru că dinspre nord venea o furtună.

Degetele murdare, cu unghii crăpate, ale unei femei l-au prins de haină.

— Prietene, am ceva marfă bună care nu e la vedere, a spus femeia.

— Ce anume? a întrebat el… doar că nu Thorn era cel care întreba, ci memoria înregistrată.

Femeia era îmbrăcată neîngrijit şi furioasă: una dintre nefericitele care veniseră într-o lume nouă pentru a începe o viaţă nouă, dar descoperiseră că schimbarea locului nu putea schimba şi ceea ce erau ele. Mărfurile oferite se potriveau cu înfăţişarea ei. Însă persona din memorie a observat şi altceva.

— Ce e ăsta? a întrebat el, arătând cu degetul.

— Coral adevărat, din Marea Barieră de Corali de pe Pământ.

Apoi cel care a vorbit a fost chiar Thorn, iar reprezentarea a îngheţat din nou.

— Crezi că femeia ştia ce era în realitate? Că era vorba despre o înscenare?

— Al naibii să fiu dacă ştiu, a răspuns Fethan. Până la

urmă, va întreba cineva.

— Foarte interesant, a spus persona, vorbind cu gura lui Thorn. Bine, şi cât vrei pe el?

— Va trebui să cumperi tot cartonul, i-a răspuns ea. Douăzeci de şilingi.

— Nu vreau şi ouăle, aşa că îţi ofer zece.

Amintirea s-a stins după ce cumpărătorul s-a întors la spaţioport având la el cumpărăturile.

— Un chilipir, a spus Thorn. Să ne întoarcem la taraba aceea.

A mers înapoi spre tarabă, s-a răsucit şi a aşezat jos cartonul din plastic şi se pregătea să îşi ia înapoi moneda de zece şilingi, când reprezentarea a îngheţat încă o dată.

— O bucată din coralul tehnic Jain ar valora milioane pe piaţa liberă – dacă ar ajunge până acolo înainte ca un IA precum Jerusalem să o înşface, a spus Thorn. Iar pentru nodul Jain în sine s-ar cere miliarde, şi preţul ar tot creşte, dacă ar fi posibil să cumperi sau să vinzi asemenea lucruri. În realitate, planeta ar intra în carantină, iar cumpărătorul şi vânzătorul ar fi disecaţi mintal de IA-ul legist.

— A, dar cine ştia pe atunci de nodurile Jain? a întrebat Fethan.

— Încheie scenariul, a poruncit Thorn pe un ton tăios.

Imediat după aceea, Thorn a rămas în beznă şi nu a simţit nimic. Apoi, în timp ce nanofilamentele cabinei de realitate virtuală s-au desprins din trunchiul cerebral şi s-au retras din capul lui, s-a simţit înfrigurat şi ţeapăn. Uşa cabinei s-a deschis, iar el a păşit afară, pe podeaua gravată cu acid. Fethan – care stătea deoparte, în aparenţă un bătrân cu dinţii cariaţi, cu o barbă roşcată şi stufoasă şi cu părul rărit, cu o statură vânoasă şi purtând un costum adaptat – a desprins un cablu optic de pe vârful arătătorului de la mâna dreaptă şi i-a permis să se încolăcească la loc în perete. Apoi a scos din buzunar un degetar de piele sintetică, pe care a aplicat-o pe capătul unui deget din metal ce servea drept fişă multifuncţională. Thorn l-a urmărit atent. Fethan era cyborg, îşi păstrase propriul

creier şi coloana vertebrală îngheţate în reţea bio, într-o casetă din ceramal aflată înăuntrul lui. Nu semăna cu Gant: o minte de soldat instalată pe un şasiu de Golem. Însă în acele momente Thorn nu voia să se gândească la Gant.

— Ia spune, cum ai obţinut înregistrarea asta? a întrebat el.

— Prin dărnicia lui Jerusalem. Se pare că a existat o scurgere de informaţii de la Skellor spre Cormac atunci când au fost conectaţi. Jerusalem a copiat totul când l-a reparat pe Cormac.

Thorn s-a uitat cercetător în jur. Un zid avea o gaură afumată, făcută de saliva-proiectil a unui monstru numit droon, care apoi se târâse înăuntru, sfârtecând zidul şi lărgind borta. Tavanul lipsea, fiindcă fusese împins când droon-ul a ţâşnit afară ca un hopa-mitică de coşmar. Această cameră de realitate virtuală era o rămăşiţă dintr-o navă numită *Jack Ketch*, la bordul căreia Thorn sosise pe planeta Cull. S-a îndreptat spre deschizătură, a pătruns prin ea şi s-a uitat sever în jur, către peisajul arid. A văzut zăcând pe jos bucăţi prăfuite dintr-o carapace, rămăşiţele unui miner pe care îl ucisese droon-ul.

— Şi ce anume ar trebui să facem cu acest fragment de memorie ce i-a aparţinut lui Skellor? a întrebat el, apoi a ridicat ochii spre o navă în formă de H, din cilindri de cupru, care i-a trecut pe deasupra capului. Acest loc este încă în carantină şi amândoi am intrat în contact cu tehnologia Jain.

Gant, mintea înregistrată a prietenului lui Thorn, fusese cândva adăpostită într-un şasiu de Golem, dar, când a fost găsită, un virus al tehnologiei Jain o transformase în altceva. Thorn şi Fethan distruseseră acest obiect.

— Jerusalem vrea s-o găseşti pe femeia asta, a spus Fethan, alăturându-i-se din nou. Şi cred că ţi-a sosit vehiculul.

Nava în formă de H s-a oprit brusc deasupra lor, apoi a început să coboare. Ajunsă la o sută de metri de sol, a scos patru picioare, fiecare având câte trei degete şi, când în

cele din urmă s-a aşezat scrâşnind, unul dintre picioare a lovit un bolovan din apropiere, lăsând impresia că făcuse asta din iritare. Thorn a apreciat că nava avea 150 de metri lungime şi cam 75 de metri lăţime, era un vehicul de tipul celor folosite pentru transportul de încărcături periculoase. Un picior al H-ului adăpostea acţionarea ionică şi probabil IA-ul navei – deşi de obicei asemenea nave erau telecomandate. Celălalt picior era un compartiment pentru mărfuri, iar nava poseda capacitatea de a se debarasa de el. Thorn nu a rămas surprins când capătul circular al compartimentului pentru mărfuri s-a deschis şi a propulsat afară o rampă care semăna cu o limbă scoasă insolent.

— Nu vreau să risc, dar asta este o navă din sistem; unde sau spre ce mă va transporta? a întrebat el când a pornit spre ea.

Păşind alături de el, Fethan a ridicat din umeri şi nu a zis nimic. Thorn i-a aruncat o privire.

— Deci, este clar că rămâi.

— E nevoie de mine aici.

Fethan a făcut o grimasă, apoi a scos un obiect din buzunar şi, după ce l-a cântărit în mână, l-a aruncat către Thorn, care l-a prins din zbor şi l-a examinat. Îi încăpea în palmă; era un cuboid de 12,6 pe 7,6 pe 1,3 centimetri, dintr-un metal lustruit de culoarea aramei, având colţurile rotunjite. La un capăt, avea un şir de porturi, din nanofibră şi optice, concepute pentru a interfaţa cu orice computer cunoscut şi probabil cu multe altele, încă necunoscute. Era un memostocator.

— Nu spune prea multe, dar ar putea fi folositor, a opinat Fethan.

— Ce se află în el?

— Ceea ce a ucis construcţia Jain aici şi ceea ce a contribuit la uciderea lui Skellor: un program vânător-ucigaş, conceput de Jerusalem. S-a lovit uşor peste stomac. L-am purtat o vreme în corp. *Nu* mai am nevoie de el şi *nu* îl mai vreau.

Au ajuns la rampă şi s-au oprit acolo o clipă. Thorn a

întins mâna şi a strâns-o pe a celuilalt.

— Ţine-te tare, Thorn, a spus Fethan, şi străduieşte-te să nu fii ucis de ticălosul acela de Cormac.

— Ţine-te şi tu tare. A fost…

— Da, interesant. Fethan şi-a retras mâna şi a făcut un semn către navă. Pleacă de aici, a mai zis el şi, întorcându-se, s-a îndepărtat.

Rămas pe gânduri, Thorn a vârât memostocatorul într-un buzunar, apoi a intrat în compartimentul de mărfuri. În urma lui, rampa a început să se retragă în podea. A văzut doar un scaun folosit de acceleraţii mari fixat pe un perete – alte facilităţi nu existau.

— Cam spartan, a comentat el, apoi a surâs. La urma urmelor, doar făcuse parte din Sparkind, populaţie al cărei etos îl avea ca exemplu pe acela al războinicilor greci din Antichitate.

După ce şi-a pus centura de siguranţă, decolarea a fost bruscă şi i-a produs greaţă pentru că, deşi nava se ridicase folosind motoarele gravimetrice, compartimentul în sine nu avea plăci de compensare. Stând deasupra câmpului de anulare a atracţiei gravitaţionale, a devenit imponderabil imediat. Prins de scaun şi fără să aibă putinţa de a vedea ceva, nu avea cum să-şi dea seama cât de repede se înălţa nava sau dacă se ridicase deja de la sol.

Thorn ştia că mulţi călători spaţiali aveau osul temporal şi nervii aferenţi adaptaţi printr-o procedură chirurgicală, ceea ce le permitea să anuleze orice reacţie fizică faţă de semnalele venite de la urechea internă. Alţii foloseau medicamente care reduceau efectul. Cei care făceau parte din Sparkind, însă, erau condiţionaţi să-şi controleze reacţiile, astfel că Thorn a strâns din dinţi şi s-a străduit să nu renunţe la micul dejun. După câteva secunde, a reuşit să îşi controleze greaţa incipientă şi starea de dezorientare şi s-a relaxat. Şi-a adus aminte că îl văzuse pe unul dintre nativii de pe Cull cum vărsase peste marginea nacelei unui balon, ceea ce a dat naştere unei conversaţii cu Fethan despre condiţionarea lui gen Sparkind.

— Sunt convins că sesiunile de pregătire au fost neplăcute, remarcase atunci Fethan.

— Totul s-a desfăşurat în realitate virtuală şi de aceea greaţa a fost doar una potenţială pentru noi, cursanţii. Gant obişnuia să… Thorn şi-a pierdut glasul. Gant era mort – iarăşi. Continuase: Se pune doar problema de a stabili singur de la început ce este sus şi ce e jos, apoi trebuie să decizi şi să accepţi că nu există sus şi jos. Medicamentele şi adaptarea chirurgicală te deconectează prea mult de la realităţi, mai ales dacă eşti prins într-o luptă la bordul unei nave cu plăcile gravimetrice afectate.

— Deci, o instruire dură.

— Da, nu poţi deveni Sparkind fără să aduni cinci ani de instrucţie de luptă combinată, virtual şi real, în situaţii grele. A aruncat o privire spre Fethan. Cele două sunt combinate în mod deliberat, ca să nu fii rupt de realitate. Trupele instruite exclusiv în condiţii de realitate virtuală capătă tendinţa de a crede că situaţiile prin care trec în realitate sunt ceva de care se pot decupla mai târziu. O asemenea instruire îi face să fie neglijenţi, iar asta le aduce, foarte frecvent, moartea. Tu ce-mi poţi spune? Ştiu foarte puţine lucruri despre tine.

Fethan a rânjit şi s-a scărpinat în barbă.

— Am lucrat la Securitatea Centrală a Pământului demult, când tu încă nu te născuseşi, şi chiar înainte ca înregistrarea memoriei unei minţi umane să fi devenit o idee aplicabilă. M-am prăbuşit cu o navă pe luna Pământului, după ce pasagerul meu a azvârlit o grenadă în cabina de comandă şi, văzând că am supravieţuit exploziei, a încercat să mă decapiteze cu o garotă.

— Mare ticălos, a spus Thorn.

— Pe vremea aceea, înregistrarea memoriei nu era posibilă pentru toată mintea, însă se puteau face înregistrări parţiale. Jigodia aceea se răsfăţase peste măsură cu copii de memorie de pe piaţa neagră, făcute după minţile unor ucigaşi întemniţaţi. Nava s-a izbit de sol, dar nu s-a dezintegrat. Primele lucruri pe care le-am

constatat după aceea au fost bezna şi faptul că oamenii de la Securitatea Centrală m-au pisălogit non-stop. Ceea ce mai rămăsese din corpul meu era prea deteriorat ca să poată fi reparat – doar fusesem victima unui incendiu alimentat cu oxigen pur. Aveam de ales între tehnologia, îndoielnică la vremea aceea, a înregistrării memoriei, îngheţarea instantanee a creierului pentru a fi stocat, instalarea pe un şasiu de android… sau moartea.

— Şi, evident, ai ales şasiul de android.

— Da, iar pasagerul ticălos a supravieţuit prăbuşirii şi a scăpat. El declanşase incendiul. Ceva mai târziu, l-am găsit pe Titan, unde îşi câştiga existenţa de câine având o carieră de ucigaş în serie. L-am scos din dom şi l-am lăsat să cadă pe o duză de ventilaţie de suprafaţă. Deja devenise un bloc de gheaţă, astfel că s-a făcut bucăţi în cădere.

Thorn a dat din cap, apoi, după pauză o lungă a spus:

— Îţi ajunge deocamdată cu prieteniile astea macho?

— Da, cred că da, răspunsese Fethan.

Acum, stând în compartimentul pentru marfă, Thorn a zâmbit amintindu-şi acea conversaţie. Îi va duce dorul bătrânului cyborg, însă măcar Fethan rămăsese în viaţă, lucru ce nu se mai putea afirma despre alţi oameni cărora Thorn le simţea lipsa. Gândindu-se la ei, zâmbetul i s-a stins de pe buze.

Ceva mai târziu, a simţit acceleraţia produsă de acţionarea ionică a navei. Situaţia aceasta a ţinut o oră, fiind urmată de o decelerare abruptă, apoi de diferite zgomote metalice venind de afară, după care s-a restabilit atracţia gravitaţională, şi nava s-a aşezat pe sol cu o izbitură răsunătoare.

În timp ce Thorn şi-a desfăcut centura, uşa compartimentului pentru mărfuri s-a deschis, şi rampa a fost ejectată. A mers până la capătul ei şi s-a uitat afară, unde a văzut micul spaţiu, de andocare al navei. Când a păşit pe rampă, a observat că în spaţiul de parcare se afla doar compartimentul de mărfuri, care fusese desprins de restul navei şi transportat cu ajutorul unui telefactor care

acum se retrăsese într-un intrând din perete.

O precauţie împotriva infectării cu Jain.

În faţa lui Thorn a apărut o linie verticală trasată prin aer, apoi din ea s-a desfăşurat imaginea holografică a unei femei. Părul şi pielea ei erau de un alb ca osul, însă ochii îi erau negri. Purta ceva diafan, care nu reuşea să-i ascundă corpul gol. Când a vorbit, şi-a expus interiorul roşu al gurii.

— Bun venit la NEJ! a spus ea.

— Bună, Aphran, i-a răspuns Thorn acestei înregistrări a unei femei moarte, apoi a adăugat: NEJ?

— Not Entirely Jack, a replicat ea cu o grimasă.

Bineînţeles că IA-ul de la bordul navei nu era „întru totul Jack“, pentru că Jack era acum îngemănat cu personalitatea absorbită a lui Aphran – cândva Separatistă şi duşman al Polity.

În timp ce urmărea pe ecran ce se petrecea, Cormac s-a frecat la încheietura mâinii. Staţia *Celedon* părea să nu fi suferit vreo infestare cu Jain, iar acum se îndepărta de soare. Însă, ca măsură de precauţie, avea să rămână în carantină parţială în anii viitori. Ceva mai devreme, îi urmărise pe cei treisprezece evacuaţi trăgându-se în sus pe tubul telescopic de îmbarcare scos din corpul navei Jerusalem. Unul dintre Golemii din grup căra un bloc de cristal de forma unei pastile, închis într-un înveliş parţial din metal negru – IA-ul navei spaţiale de cursă lungă *Victoria*. Însă Cormac şi-a concentrat atenţia asupra unei femei purtând salopeta de un albastru inconfundabil pe care o purtau tehnicienii runciblului. Cei treisprezece treceau în acele momente prin zona de scanare şi erau instalaţi într-o zonă izolată de la bordul navei uriaşe. Peste scurtă vreme, avea să meargă pentru a discuta cu unul dintre ei.

Prin legătura de reţea, a ales un alt rând de sub-ecrane afişate în partea de jos a celui principal şi l-a mărit. Pe el se vedeau trei dintre dronele de pe Celedon cum pătrundeau într-o zonă izolată de la bordul lui *Jerusalem* – drone bătrâne şi independente care părăseau staţia pentru a

lucra pe *Jerusalem*. Însă Cormac nu putea afla nimic mai mult urmărind imaginile. Trebuia să treacă la ceea ce ştia el cel mai bine. S-a ridicat şi a examinat încăperea care îi fusese pusă la dispoziţie. De fapt, nu avea nevoie decât de ceea ce deţinea în cap, aşa că s-a întors către uşă.

Afară din cabină, Cormac s-a gândit la expresia *niveluri de risc de contaminare*. Chiar după ce Jerusalem îi scanase corpul până la nivel celular, extrăgând filamentele Jain şi injectând contraagenţi nanit pentru a curăţa reziduurile, el rămăsese un risc. De aceea, coridorul din faţa cabinei lui rămăsese pustiu, legând cabina doar de zona de izolare în care se aflau evacuaţii.

— O fi pregătită pentru mine? a întrebat el la modul general, în timp ce se deplasa pe coridor.

— Este, şi o vei găsi aici.

Jerusalem i-a transmis o hartă direct pe legătura lui de reţea. În mai puţin de o secundă s-a familiarizat cu planul zonei din apropiere, ca şi cum ar fi făcut acel drum vreme de câteva săptămâni la rând. Ajuns la capătul coridorului, a cotit la dreapta şi a ajuns la o uşă-apertură. Aceasta s-a deschis în faţa unui scut luminos. A trecut prin ea cu uşurinţa cu care ar fi păşit prin gelatină. În stânga, un scaun era aşezat în faţa unui ecran din sticlă ranforsată, care era lustruit optic astfel încât să fie abia vizibil. Acesta intersecta o masă la a cărei latură îndepărtată, aflată de cealaltă parte a ecranului, se găsea un alt scaun. Femeia, cu piele ca obsidianul, ochi verzi şi părul negru tuns scurt, îşi schimbase salopeta de tehnician şi îmbrăcase o togă din mătase verde, largă şi lungă până la coapsă, prinsă în talie cu o centură din zale de oţel lustruit. Stătea ca şi cum ar fi aşteptat permisiunea de a se aşeza, dar Cormac ştia că nu era adevărat.

Chaline.

Ea îl însoţise pe planeta Samarkand, după dezastrul provocat de un runciblu – misiunea ei fusese aceea de a instala unul nou. Un bioconstruct extraterestru numit Dragon, alcătuit din patru sfere vii asociate, fiecare la

aproximativ o milă depărtare una de alta, sosise ulterior acolo şi crease haos – mai bine zis apăruse doar o sferă din el. Dragon dorea să-l ucidă pe unul dintre creatorii lui, care venise în spaţiul Polity ca să îl caute. Distrugerea runciblului original fusese făcută de Dragon în încercarea de a-l împiedica pe „Creator” să părăsească Samarkandul. Pentru a răzbuna victimele umane pe care le făcuse Dragon pe acea lume mică şi îngheţată, Cormac a ucis sfera solitară cu o bombă contrateranā, după care Polity şi-a asumat sarcina de a-l transporta pe Creator înapoi în civilizaţia de unde venise. Nu ştiuse că Chaline se oferise să plece în acea misiune din Norul Mic al lui Magellan, dar asta nu l-a surprins. Probabil că o încânta sarcina dificilă de a instala un runciblu atât de departe de Polity. Desigur, un alt amănunt care complica lucrurile acum, când intenţiona să o interogheze, era că scurtă vreme fuseseră amanţi.

— Ce naiba s-a întâmplat? a întrebat el în timp ce s-a aşezat.

Rămânând aşezată, Chaline şi-a încrucişat picioarele şi a zâmbit.

— Direct, ca întotdeauna. Bună, Ian, ce mai faci? Apropo, eu mă simt bine, chiar dacă sunt puţin obosită.

Cormac s-a rezemat de spătar şi a zâmbit. Cu glas domol, a remarcat:

— Ştii că am prea puţin timp ca să recurg la fineţuri de societate. De când am discutat ultima oară, am dus o viaţă haotică. Mi-am pierdut câţiva prieteni şi a fost cât pe ce să-mi pierd şi viaţa. Sarcasmul tău ar fi acceptabil dacă ne-am întâlni aici ca vechi prieteni pentru a schimba amabilităţi. Adevărul este că niciunul dintre noi nu l-a contactat pe celălalt după ce am plecat din Samarkand şi nimic nu m-a împiedicat să cred că nu te voi mai vedea vreme de aproape un mileniu.

— Just, a spus Chaline, şi a dat din cap. Bun argument.

Cormac s-a aplecat în faţă.

— Acum nu vorbim despre argumente, după cum ştii prea bine.

— Atunci, de ce mă aflu aici şi stau de vorbă cu tine?

— Vreau să-ţi ascult povestea.

— De ce nu o descarci? Şi Chaline s-a bătut cu degetul pe tâmplă. Doar ştii că sunt conectată la reţea. Am plasat deja pe *Jerusalem* înregistrările tuturor amintirilor mele relevante. Nu era nevoie să purtăm această discuţie.

— Prefer să ascult totul în mod nemijlocit, i-a răspuns Cormac, şi să-l privesc pe vorbitor drept în faţă. Postările cerebrale pot fi alterate. Întâlnirea asta, deşi brutală, poate scoate la lumină multe pentru un observator priceput.

— Nu ai încredere în mine? Ce voi spune va fi comparat cu ceea ce am postat?

— Nu e vorba despre asta. Şi Cormac a clătinat din cap. În situaţii grave ca aceasta, totul ţine doar de informaţii: volumul de informaţii ce trebuie prelucrate, evaluate. Ca orice inteligenţă artificială majoră, Jerusalem poate crea extensii ale sale: sub-minţi, telefactori, a spus el făcând un gest din umeri, şi nu numai, dar ele rămân tot extensii. Vrea ca oamenii care lucrează pentru el să-şi facă treaba: în acest fel s-ar putea dezvălui ceva ce el nu a putut prevedea. A fost de acord să discut personal cu tine.

— Frumos din partea lui să-ţi dea frâu liber, dar mă îndoiesc că va fi dezvăluit ceva ce IA-ul nu ştie deja.

— Însă s-ar putea să apară ceva, şi tocmai asta este problema.

Chaline a pufnit.

— N-ar fi bine să începem?

— Jerusalem m-a informat că s-a făcut o legătură neconformă în timp cu un runciblu – un lucru despre care nu am mai auzit până în acel moment –, dar de ce a apărut protocolul de contact ostil? Evident, era conceput pentru a ne apăra de tehnologia Jain, dar de unde a ştiut Celedon despre asta?

Chaline a făcut o grimasă.

— Noi am transmis un pachet de informaţii către Celedon. Nu se poate deschide o conexiune runciblu de ieşire din reţea fără acordul inteligenţei artificiale a

runciblului de destinaţie. Există un protocol de securitate. Ţi s-a spus asta?

— Vreau să aud totul de la tine. Dacă ar fi să cunosc deja toate elementele pe care le ştie Jerusalem, ţi-aş pune doar întrebări care sunt perfect previzibile pentru el.

— Aha, de aceea trebuie să abordezi chestiunea fără constrângerile cunoaşterii prealabile, ca un om din Epoca de piatră care încearcă să lucreze pe un computer.

— Nu este analogia pe care o prefer. Cormac a surâs sumbru. Uite, mi s-a permis accesul la toate jurnalele referitoare la pregătirea pentru voiaj. Nava se numea *Victoria*, după corabia din flota lui Ferdinand Magellan – din câte se ştie, prima care a navigat în jurul Pământului. Spune-mi, în afară de Samarkand, ai mai intrat în legătură cu Creatorul înainte de a te îmbarca pe nava aceea?

— Niciodată, pentru că acela nu e domeniul meu. Eu construiesc runcibluri, Cormac, doar ştii asta. S-a strâmbat şi s-a uitat într-o parte, spre podea. Sigur că situaţia s-a schimbat când am pornit la drum. S-a schimbat pentru noi toţi.

— Povesteşte-mi despre asta. Vorbeşte-mi despre Creator.

Soarele părea să fi eclozat dintr-un ou cosmic, având bucăţi din propria-i coajă pe orbită, care se zăreau când şi când în norii groşi iluminaţi de astru din interior. Giganta gazoasă Cassius, aflată pe orbita sa suficient de aproape de soare pentru ca din cerurile ei să plouă cu fier topit, crea acei nori în timp ce explozii de antimaterie, atent poziţionate, o distrugeau treptat. Unele dintre fragmentele de coajă aveau diametrul de 160 000 de kilometri. Convertoarele de materie de la marginile lor aveau mărimea unor luni mici, aspirând miasma emanată de distrugerea gigantei gazoase, depunând încet compozit în strat gros de peste un kilometru, împănat cu o reţea de echilibrare din motoare gravitaţionale şi cabluri superconductoare. Însă toate acestea, după un secol,

reprezentau doar începutul: cărămizi împrăştiate pe un şantier de construcţii, o movilă de nisip, un sac cu ciment. Durata proiectului era estimată la un milion de ani, plus sau minus câteva sute de mii de ani. Puteai gândi în acei termeni dacă erai inteligenţă artificială, nemuritoare. Oamenii şi haimanii care lucrau la proiect se consolau cu gândul că participau la ceva… divin.

Din adăpostul semicarapacei proprii, situată în interiorul sferei ei de interfaţă, Orlandine a observat scena cu multitudinea ei de simţuri, a prelucrat fluxul continuu de date prin intermediul numeroaselor augmentaţii, apoi s-a concentrat asupra unuia dintre acele fragmente dispersate. Acest fragment aparte din sfera în curs de naştere Dyson avea forma unui romb cu lungimea de 260 000 de kilometri şi lăţimea de 160 000 de kilometri. A analizat datele referitoare la efort în timp ce s-a detaşat primul convertor de materie – ceva care aducea cu un transatlantic scund, cu o fantă lată de aproape un kilometru crestată la pupa. S-a concentrat şi mai mult, observând roiul de nave din jur, *Pseidon*, înălţat ca un cleşte de crab de dimensiuni titanice, cu schele pliabile din pseudomaterie care licăreau. O furtună de ionizare s-a iscat sclipitoare între convertor şi fragment şi a încercat să tragă convertorul înapoi, însă acţionarea puternică a acestuia din urmă a intrat în funcţiune, azvârlind o flacără lungă de cincisprezece kilometri pe deasupra câmpiei de compozit, apoi s-a retras.

— Suntem în limita parametrilor? a întrebat Shoala.

— Da, a răspuns Orlandine.

Shoala avea tendinţa de a vorbi când era agitat, însă, fiind haiman de numai douăzeci de ani, trebuia să accepte pe deplin ceea ce presupunea cuvântul. Probabil că toţi erau la fel, altfel nu s-ar fi întâmplat prea des să-şi întrerupă legăturile cu carapacele pentru perioade de „timp uman.” Niciunul dintre ei nu accepta încă faptul că era cu adevărat haiman – o combinaţie între fiinţe umane şi inteligenţe artificiale – şi încă socoteau carapacele mai curând unelte complexe decât părţi integrante din

alcătuirea lor.

— Deci, asta este, a spus Shoala, încă o secţiune completă a sferei. S-ar cuveni să sărbătorim.

Aha, iarăşi timp uman, a gândit Orlandine.

— Şi cum vom sărbători?

— Muzica dată tare, alcoolul şi drogurile sunt tradiţionale, i-a răspuns Shoala.

Orlandine a observat că schimbul lor de cuvinte se desfăşura acum pe o legătură de comunicaţii deschisă şi a interceptat pe un subcanal că douăzeci şi şapte erau de acord cu ideea lui Shoala, în vreme ce doar doi ezitau. În calitate de supraveghetor, ea a decis că trebuia să participe la sărbătorire.

— Atunci, în Salonul Feynman, peste două ore, a spus ea şi s-a deconectat.

Acest interval îi va oferi timp să ajungă la zi în cadrul grupurilor de ştiri şi mesaje. Iniţiind subpersona unu, i-a prezentat un scurt raport privind fragmentul proaspăt completat al sferei, apoi şi-a îndreptat atenţia asupra căsuţelor poştale personale. O aşteptau o mie patru sute de mesaje. Subpersona doi a început să le descarce în vreme ce Orlandine a apelat diferitele ştiri pe care ea le bifase pentru a i le supune atenţiei. În loc să le încarce direct în şinele ei central, le-a citit cu repeziciune într-o memorie pe termen mediu şi a aflat multe lucruri interesante.

Securitatea Centrală a Pământului nu făcea niciun efort să ascundă că Polity se pregătea pentru un posibil conflict. O asemenea activitate era imposibil de ascuns, desigur, mai ales că existau câteva staţii mari şi şantiere navale în zero G puse la naftalină după Războiul Prador, dar care acum fuseseră repornite şi funcţionau din plin. Până şi cele mai proaste programe de analiză erau capabile să detecteze creşterea producţiei şi dirijarea resurselor către industriile militare. Însă natura ameninţării în sine rămânea necunoscută mai tuturor. Abundau articole de fond privind posibilitatea unei acţiuni importante din partea unei alianţe generale între Separatişti şi entitatea extraterestră Dragon,

două dintre sferele acesteia neputând fi justificate. Orlandine bănuia altceva, iar ştirile pe care le-a descărcat, privind o lume numită Cull, aflată în afara entităţii Polity, i-au confirmat presupunerile.

O sferă din Dragon fusese capturată într-o blocadă USER (astfel că acum mai rămânea doar una a cărei dispariţie nu era explicată), iar Separatistul şi biofizicianul Skellor fusese ucis. Ea nici măcar nu ştiuse că el supravieţuise când fusese distrus *Occam Razor*. Însă restul indiciilor – nu se afirma nimic în mod clar – i-a permis să îşi dea seama ce se afla la baza acestui articol aparte. Precedentele poveşti pe care le studiase erau legate în mod subtil de acesta: uriaşe daune aduse comunităţii spaţiale *Elysium*, veştile ce ajungeau cu greu de la o lume situată departe de Polity, numită Masada, „carantina de protecţie” ulterioară instituită în toate locurile asemănătoare. Niciuna dintre poveşti nu justifica în mod acceptabil amploarea reacţiei IA-urilor în fiecare dintre aceste situaţii. Un alt element îngrijorător lipsea, iar când ea a înserat acel element, totul a început să se lege. Skellor intrase în posesia unui nod Jain şi îl folosise – asta explica instituirea carantinei, plasarea de arme în fiecare zonă şi evenimentele care se desfăşurau chiar acum în Polity.

În funcţia ei de Supraveghetor al proiectului Cassius, Orlandine avea dreptul de a poseda cunoştinţe limitate privind nodurile Jain. Cu toate acestea, sursa iniţială a acestor cunoştinţe nu îi fusese divulgată. Ştia că acele noduri conţineau tehnologie Jain care acţiona asupra fiinţelor dotate cu inteligenţă tehnică. Mai ştia că aceste noduri elaborau tehnologie organică şi că fiinţa înzestrată inteligentă afectată devenea gazdă, dar şi stăpân al ei – nivelul fiecărei stări depindea de alţi factori, necunoscuţi. Era cumplit de periculoasă, pentru că, iniţiată astfel de o gazdă, tehnologia putea merge mai departe, accesând şi luând sub control orice altă tehnologie, atât fizic, cât şi informaţional, dominând, producând distrugeri enorme, dezvoltându-se şi ocupând orice lucru sau fiinţă cu

care intra în contact. IA-urile îi spuseseră toate acestea pentru că tehnologia Jain reprezenta pentru proiect un pericol de care ea trebuia să fie conştientă. Acum se bucura de alegerea lor. Era chiar foarte încântată.

Orlandine a deschis ochii. Lucrurile se complicau destul de mult acolo. Agenţii Securităţii Centrale a Pământului se agitau în jurul entităţii Polity ca nişte viespi stârnite din cuib, iar la un moment dat se putea ca ei să descopere un fir care să ducă spre ea, deşi încă nu făcuse nimic cu adevărat grav.

A închis din nou ochii, îndreptându-şi atenţia către mesajele ce veneau prin intermediul filtrelor subpersonei ei. Multe erau mesaje de la alţi haimani răspândiţi în Polity: unii solicitându-i, alţii oferindu-i informaţii – obişnuitele schimburi practicate în mod constant. Un mesaj de la mama ei, care se afla pe Europa, actualizări ale veştilor din cadrul familiei şi întrebări voalate privind munca şi viaţa ei. Pentru a spune adevărul, Orlandine nu-şi mai văzuse mama de treizeci de ani. Cu toate acestea, mama ei rămânea insistentă şi autoritară, pentru că, în urma alegerii pe care chiar ea o făcuse, îşi adaptase fiica în mod genetic la noile tehnologii haiman. Orlandine se simţea suficient de matură ca să nu respingă cu totul un asemenea contact, însă a încredinţat mesajul unei subpersone pentru a întocmi răspunsul. Apoi atenţia i-a fost atrasă de un mesaj care nu prezenta o semnătură personală – ciudat că reuşise să fie recepţionat. După ce a pregătit sistemele cuvenite de protecţie, l-a deschis şi a găsit doar un rând scris:

Ei vor afla de dar – un admirator secret.

Doar atât, însă Orlandine a început să tremure şi să transpire. Socotea că nu exista nicio consecinţă legată de mesaj? Folosind partea de hardware a carapacei, a reuşit să-şi controleze reacţia fizică. După aceea, a încercat să descopere de ce reacţia ei fusese atât de puternică. Nu a trecut mult timp până să-şi dea seama de ce: trebuia să

acţioneze acum sau deloc. Îi rămâneau deschise două căi de acţiune: confesiunea şi acceptarea consecinţelor ori o altă opţiune. A întocmit imediat o listă de da şi nu şi-a lăsat subpersona să facă analiza. Rezultatul era neclar, prezentat în mod grafic, şi foarte multe depindeau de circumstanţe externe de care ea nu putea fi conştientă. A rulat apoi programe care să analizeze o listă optimă de „acţiuni necesare” pentru fiecare cale de atac. Studiind listele, ea a recunoscut în cele din urmă că luase deja decizia; nu printr-o analiză logică, ci la un nivel primitiv. Şi soluţia aleasă nu presupunea confesiunea. Totul se referea la ceea ce era ea, un haiman, şi la motivul pentru care preferase dintru început să rămână astfel.

A stat puţin şi a şters toate canalele de informaţii ce pătrundeau în mintea ei, ceea ce, în sine, nu se limita la acel conglomerat de materie organică din craniul ei, a inspirat adânc şi încet, apoi a apelat o amintire a lui Shaola de pe durata *timpului uman* şi a retrăit-o. În astfel de ocazii, el era un individ cu faţa îngustă, cu părul blond pieptănat lipit de ţeastă, căruia îi plăcea să se îmbrace după moda iacobină. O astfel de îmbrăcăminte – gulere din dantelă, cercei şi haine brodate – ascundea ceea ce era el în realitate. Dezbrăcat, evidenţia un trup vânos şi rezistent, având porturi de interfaţă în spatele fiecărei urechi şi coborând ca o linie de solzi sclipitori de la baza craniului în jos, de-a lungul coloanei vertebrale, cu alte porturi, pentru alimentarea cu substanţe nutritive, la încheieturile mâinilor şi de o parte şi de alta a pântecelui, şi cu alveole de sprijin structural pentru carapace evidente pe oasele şoldului, la fiecare coastă din spate, la oasele claviculelor şi o ultimă pereche ascunsă sub părul împletit în codiţe.

Lepădându-şi îmbrăcămintea, Orlandine îşi lăsa la vedere propriile legături ale carapacei, localizate cu precădere în aceleaşi locuri, dar având un design cu totul diferit. Şi corpul ei era la fel de vânos, însă avea pielea neagră spre violaceu şi lipsită de păr. Interfeţele din dosul urechilor, care coborau de-a lungul şirei spinării, erau doar nişte fante

închise peste mufe cu nanofilament de tip conexiune – conexiunile lor sinaptice din interiorul corpului fiind mai curând electrochimice decât electrooptice. Nu avea alveole de sprijin structural, pentru că din aceleaşi puncte ieşeau proeminenţe osoase – acoperite de cheratină iar membrele carapacei se terminau cu clame care se închideau peste toate acestea. Porturile de alimentare cu substanţe nutritive erau la fel ca ale lui, însă ea nu trebuia să le folosească la fel de frecvent ca Shoala, deoarece, înainte de o perioadă îndelungată petrecută într-o sferă, corpul ei era capabil să acumuleze grăsime foarte repede şi să înmagazineze vitaminele şi mineralele necesare în ficatul ei mărit.

În ambele cazuri, organele lor sexuale aveau un format standard şi se formau în modul obişnuit. Însă acesta era doar modul în care haimanii îşi *începeau* relaţiile sexuale. Orgasmele prin legături cyber şi prin amplificare senzorială au apărut mai târziu, când au căpătat mai multă încredere unii în alţii, pentru că aici era vorba despre ceva *personal.*

Orlandine a sărit acum peste pornografia virtuală, pentru că putea deja să simtă o umectare anticipativă în jurul cateterului ei de aspirare. Şi, pentru că decisese să vizualizeze acest început al relaţiei ei cu Shoala, şi-a dat seama că deja luase hotărârea şi în această privinţă.

— Ăsta este un păianjen-sclav de pe Prador, a spus Shoala după ce au făcut sex, arătând spre o casetă cu faţa din sticlă. Dar ce sunt pietrele acelea?

Ascunse cât mai la vedere, a gândit Orlandine, ridicându-se în fund şi trecându-şi picioarele dincolo de marginea patului răvăşit. S-a ridicat şi s-a dus lângă el, după care şi-a plimbat un deget peste marginile dure ale mufelor din coloana lui. A arătat apoi spre o sferă roşie ca vinul.

— Rubin stelar. Este natural – provine de pe Venus.

— Şi cele metalice?

— Fero-axinită, dar cu caracteristici slabe de monopol.

— Şi acela?

Orlandine s-a uitat printre gene în interiorul casetei, la obiectul de forma unui ou pe care i-l arătase el. A hotărât ca de această dată să rostească doar o jumătate de adevăr – poate mai târziu avea să îi dezvăluie totul.

— Ceva care ar putea avea o legătură cu tehnologia Jain. Acolo, pe suprafaţă, văd nişte elemente ce par a fi nişte structuri nanotehnice. Ai observat modelele cubice? Într-o bună zi, o să ajung să investighez totul ceva mai profund.

El s-a întors spre ea şi a ridicat din sprâncene.

— Este listat?

— Da – şi am la dispoziţie doi ani în care să încep studiul. Dacă până atunci nu reuşesc, trebuie transferat către Jerusalem – IA-ul care are misiunea de a investiga asemenea lucruri.

O *minciună care se transformă într-una mai mare.*

— Şi e sigură caseta de expunere?

— Da, dar aici e vorba despre un nivel redus de risc. În prealabil, lucrurile de acolo au fost scanate şi evaluate în privinţa periculozităţii.

Încă o minciună.

Orlandine a îngăduit amintirii să se estompeze, apoi, brusc, a şters-o. Acum, singura copie a acesteia rămăsese în partea organică a creierului ei. După o pauză, a accesat fişierele personale şi a examinat listele celorlalte lucruri ascunse acolo. Multe dintre ele erau rezultate ale studiilor personale privind nodul Jain, însă până în acel moment nu descoperise decât doi la sută dintre secretele lui, şi multe dintre acestea erau legate doar de nanotehnolgia fizică de la suprafaţa sa. Acum voia ceva referitor la aspectele subversive de programare ale acelei tehnologii. Conţinutul unui fişier ar fi fost suficient, întrucât destinatarul acelui fişier avea încredere în ea în mod implicit. Verificând harta sferei, Orlandine şi-a dat seama că el trebuia să îşi lepede carapacea şi să se îndepărteze de sfera lui de interfaţă.

— Shoala, îţi trimit ceva la care te rog să te uiţi.

Apoi, a copiat fişierul într-un mesaj intitulat „Electronica sexuală, partea a VII-a“ – o glumă pricepută doar de ei doi.

Ştia că el a primit mesajul şi l-a deschis în momentul în care canalele sferei lui au început să se deschidă pentru ea. El a început să tremure. Cât de departe era Orlandine pregătită să meargă? Atacul viral îi izola sfera, însă într-un mod care nu putea fi detectat de alţii. Acum, monadele virale alcătuiau lanţuri, ştergând informaţii stocate, distrugând amintiri, alterând fişiere şi suprascriindu-le mereu, mereu, astfel încât să nu se mai poată recupera nimic.

El a deschis ochii.

— Orlandine?

Simţind un nod în gât, ea a stors lacrimi din ochii închişi. Proceda foarte rău: comitea o crimă virtuală. Un haiman presupunea mai mult decât un creier organic. Adevărat, asta era, dar principalele erau procesoarele atomice cu cristale gravate.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— De ce faci asta?

— Nu… nu pot renunţa. E prea mult… Asta căutăm cu toţii.

Bineînţeles, amintirile despre acel nod Jain şi minciunile pe care le spusese despre el proveneau din *timpul uman*. Nu era ceva stocat integral în cristal. Exista şi între urechile *lui*.

Acum era distrus, din el rămânând doar partea umană. Orlandine a blocat semnalele pe care el le transmitea cu disperare ca să se desprindă din carapace, iar ea a început să îi izoleze sistemele şi să le controleze. În harta poziţională pentru suporturile ei structurale – picioarele ca de insectă ale carapacei semănând cu un păduche – a introdus o eroare de un centimetru şi ceva şi a anulat dispozitivele de siguranţă sensibile la presiune. Acum ea se afla pe marginea prăpastiei şi, dacă ar fi depăşit-o puţin, nu ar mai fi putut reveni. Ceea ce făcuse până în acel moment putea fi definit ca un atac, unul grav, pentru care, dacă era prinsă, şi-ar fi pierdut statutul de haiman şi ar fi fost supusă ajustării. A transmis instrucţiunile finale şi s-a silit a urmări

ceea ce se petrecea.

Carapacea lui şi-a retras „picioarele” din alveolele prinse de coaste, de oasele şoldului şi de cap, apoi le-a repoziţionat cu un centimetru şi ceva mai sus şi le-a reinserat. În locul de reinserţie nu existau alveole care să le primească. Cele două de pe cap au apăsat craniul deasupra urechilor, unul dintre ele a alunecat sfâşiind o porţiune de scalp, celălalt a împins capul într-o parte până când a alunecat şi el, sfârtecând o altă porţiune de piele. Cele opt picioare din ceramal, poziţionate la mijloc de o parte şi de alta a torsului, au pătruns printre coaste, înfigându-se în inimă, plămâni şi ficat. Cele două aflate deasupra şoldului s-au înfipt în intestine. El a vomitat sânge, apoi a tuşit eliminând tot sânge, iar braţele şi picioarele i s-au zbătut. Sângele arterial a curs ca o spumă pe carapace în valuri succesive, până când el a rămas moale, cu sângele picurând pe podea.

Orlandine a privit atent. Dacă va fi prinsă, îi vor şterge mintea. Era preferabil să se asigure că acest lucru nu se va întâmpla. Programul subversiv pe care îl transmisese avea posibilitatea de a se autodistruge, însă mai rămânea ceva: fragmente care puteau fi lesne identificate drept produse ale tehnologiei Jain. A folosit acelaşi program ca să localizeze sursa suplimentară de alimentare cu energie – un încărcător U de mărimea unui cap, care funcţiona pe bază de lichid alotropic şi izotopic pompat prin reţele de vanadiu-argint. A inversat alimentarea externă cu energie şi a transmis-o pe toată direct în acel încărcător. Secretul era să se asigure că acesta nu primea decât atât cât era cerinţa. Acum mai rămânea mai puţin de o oră până când încărcătorul avea să fie supraîncărcat, iar sfera lui de interfaţă să devină deşeu radioactiv.

Era timpul să plece.

2

În momentul în care Needle, *testând primele motoare construite pentru spaţiul U, a căzut din spaţiul real în timpul zborului de încercare pornind de pe Marte, călătoria în timp a încetat să mai fie doar o posibilitate, devenind o certitudine. În clipa când s-au deschis primele porţi runciblu, ea a devenit o realitate incomodă. Călătorind prin spaţiul U, este posibil să soseşti înainte de a fi plecat sau chiar la o mie de ani după aceea, însă rămâi neschimbat din punct de vedere fizic. Iar când s-a încercat călătoria în timp, au fost necesare multe luni pentru a curăţa resturile. Nu îngăduiţi nimănui dintre cei care sunt încă înspăimântaţi de realităţile cu care ne confruntăm astăzi – cei care încă se agaţă cu disperare de credinţa că universul funcţionează în moduri pe care le pot înţelege cu uşurinţă – să vă convingă de contrariul. Mergeţi şi întrebaţi-i pe tehnicienii de runciblu şi veţi vedea cum se zvârcolesc, întrebaţi IA-urile şi consultaţi matematicile de neînţeles. Dar, dacă o putem face, de ce nu o facem? Am avea posibilitatea de a fugi în viitor ca să ştim numerele extrase la loterie, am putea goni înapoi, ca să-i împiedicăm pe cei iubiţi nouă să moară. Day aşa cum, în urmă cu câteva secole, puteam pune laolaltă două lingouri de plutoniu ca să facem un foc de tabără. Cei care înţeleg matematica se uită lung la progresii infinite şi factori exponenţiali şi ştiu că nu suntem pregătiţi să vânturăm acel tip de energie. Călătoria în timp este periculoasă, dezastrul cosmic este primejdios. Folosirea ei pentru altceva decât evitarea unui dezastru cosmic este echivalentă că folosirea unui motor cu fuziune ca să călătoreşti dintr-o parte a casei în alta. Sigur că vei sosi unde doreşti, dar probabil că nu va mai rămâne mare lucru din casă.*

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

Stând aparent la o milă în vid, dar de fapt instalat comod la bord în realitate virtuală şi văzând totul printr-o cameră aflată la depărtare, Thorn studia cu atenţie nava *Not Entirely Jack.* Era una dintre navele de atac din clasa Centurion. Semăna oarecum cu *Jack Ketch* prin faptul că avea corpul principal de forma unui os de sepie, însă, în cazul său, nacelele pentru arme se găseau de o parte şi de alta a botului, iar o alta ieşea sub partea din spate. Învelişul exterior al navei înflorea în mod constant în variate culori, amintind de un screensaver de odinioară, dar fiind mai degrabă ca acelea care apar pe oţel pe măsură ce e încălzit. Cu vedere omniscientă, a examinat apoi spaţiul înconjurător. Numeroase alte nave orbitau în jurul planetei din apropiere, iar multe coborâseră deja; era firesc, având în vedere posibilitatea ca tehnologia Jain să se fi răspândit pe suprafaţa ei. Însă cea mai stranie privelişte din acest sistem era luna organică minusculă. Thorn s-a concentrat asupra acesteia – sporind factorul de mărire de multe sute de ori peste ceea ce era vizibil cu ochiul liber.

Sfera-dragon atârna staţionară în eter, ca şi cum ar fi fost rezemată de globul albastru-verde al planetei gigantice din gheaţă. Două nave cu aspect periculos, similare cu aceasta, patrulau în jurul ei ca nişte câini de atac. Un crucişător vechi, de mari dimensiuni, şi având acelaşi design şi provenienţă ca *Occam Razor*, pluteau cu toate armele îndreptate spre entitatea extraterestră, şi nici măcar acest lucru nu era de ajuns.

Thorn nu ştia precis ce putea să facă obiectul metalic care se întindea în jurul unei treimi din ecuatorul lui Dragon, însă scopul lui era evident. Entitatea era în stare de arest, întemniţată într-un anume fel – probabil singura modalitate posibilă de a opri o sferă din ţesut viu, cu diametrul de aproape doi kilometri, capabilă să călătorească prin spaţiu ca orice navă din Polity. Banda metalică era de fapt cătuşa. Dragon, pentru care Skellor venise până aici, fusese de asemenea prins în capcana

întinsă acelui criminal.

— Cred că e păcat să plec, a spus Thorn. Lucrurile sunt încă destul de interesante aici.

A întins mâna în sus, a oprit proiecţia din cască, lovind uşor cu degetul în ea, şi a ridicat casca de realitate virtuală de pe cap – nu fusese nevoie să intre într-o imersiune totală pentru acea ultimă privire în jur. Desfăcându-şi centura de siguranţă, a coborât de pe cadru, apoi s-a întors să vadă cum se pliază şi dispare în mod discret în peretele încăperii.

— Înţeleg că putem pleca? a întrebat el.

Jack, IA-ul a navei, a răspuns:

— Există un coridor lat de o mie şase sute de kilometri prin blocada USER. Cele douăsprezece cuirasate din clasa gamma care îl păzesc au primit ordin să ne permită trecerea.

— Asta e bine.

Blocada USER-elor – aşa cum erau numite emiţătoarele de interferenţă în subspaţiu, care împiedicau navele să se deplaseze în FTL – poziţionată la o sută de ani-lumină de acest punct în toate direcţiile nu permitea nici unei alte nave să se apropie. Acest lucru demonstra mai mult decât orice altă măsură de precauţie că Securitatea Centrală a Pământului socotea ameninţarea tehnologiei Jain ca fiind extrem de gravă. Însă, imediat ce a părăsit camera de realitate virtuală, Thorn a observat patru siluete care fugeau pe coridor, îndepărtându-se de el, şi s-a întrebat ce alte planuri avea Securitatea Centrală.

Cele patru siluete erau umanoide, dar reptiliene: pielea lor era compusă din plăci, cu solzi verzi sau galbeni, iar mersul era ca al păsărilor. Unul dintre cei patru a întors capul, expunându-şi faţa ca de broască, şi-a dezgolit dinţii ascuţiţi spre Thorn, apoi a continuat să alerge. Dracomeni – 120 dintre aceştia se aflau la bordul navei, cu toţii îmbrăcaţi în costume de luptă şi înzestraţi cu cele mai bune arme portabile pe care le putea pune la dispoziţie Polity.

— E vorba de a pune toate ouăle stricate într-un singur

coş? a întrebat el, îndreptându-se în aceeaşi direcţie ca şi cei patru.

— Există posibilitatea asta. N-ar fi bine să dezvolţi subiectul? a întrebat Aphran, apărând brusc alături de el.

El a măsurat-o.

— Păi, îl avem pe Jack, un IA, acum parţial amestecat în înregistrarea cuiva care a fost duşman al Polity. Ăsta este sigur un ou stricat.

— Eu nu mai sunt duşman al Polity, pentru că nu mai agreez cauza separatistă, i-a răspuns ea.

— De ce s-a petrecut transformarea asta?

— Am văzut şi am înţeles prea multe.

— Şi trebuie să cred ce spui?

— Nu are importanţă ce crezi, realităţile existenţei mele nu se vor schimba, a replicat ea.

— Şi care sunt acestea?

— Sunt a doua generaţie de înregistrare a memoriei unei ucigaşe, şi singurul motiv pentru care nu am fost eliminată este că am fost utilă, întrucât conştiinţa mea s-a împletit îndeaproape cu aceea a lui Jack. Nu sunt capabilă să întreprind nimic dăunător împotriva Polity datorită acestui ultim factor, iar în momentul în care aceste două condiţii se vor schimba, nu cred că voi mai supravieţui multă vreme.

— Bine, accept explicaţia asta deocamdată. Un alt ou stricat sunt eu, pentru că am intrat în contact cu tehnologia Jain – la fel ca voi. Apoi vorbim despre dracomeni: vlăstare despre care ai putea spune că au apărut după ce s-au semănat dinţi de dragon. Sunt un produs al lui Dragon şi, deşi au convenit să se alăture lui Polity, nu le înţelegem pe deplin biologia, ca să nu mai vorbim despre motivaţiile lor.

— Da, acelea sunt ouăle, a spus Aphran şi a dispărut la fel de brusc precum apăruse.

Thorn s-a gândit: Aphran *fusese* utilă, ea l-a salvat pe Jack atunci când corpul-navă al acestei inteligenţe artificiale – *Jack Ketch* – a fost distrus. Era foarte posibil ca ea să nu mai îmbrăţişeze cauza separatistă. Cu toate acestea, justiţia din Polity era aspră şi neiertătoare. Ca

Separatistă, ea luase vieţi şi nimic din ceea ce făcuse nu mai putea fi schimbat.

Ajungând la capătul coridorului, Thorn şi-a lipit palma de încuietoarea aflată alături de uşa blindată, care s-a retras în perete, apoi a intrat într-o zonă a navei care mirosea ca un terariu plin de şerpi. O rampă cobora spre un coridor mai lat, având uşi de o parte şi de alta. Podeaua era acoperită de iarbă deasă – ceva adus cu siguranţă de dracomeni din ceea ce fusese lumea lor vreme de numai câţiva ani, întrucât o sferă Dragon îşi sacrificase propria substanţă vitală ca să le creeze neamul. Călcând pe iarbă, Thorn s-a uitat pe uşa deschisă a unei cabine şi înăuntru a văzut patru paturi şi doi dracomeni. Unul dintre ei era aşezat pe podea, ţinând ochii închişi, în vreme ce asambla părţile componente ale unei puşti electrice, împrăştiate în jur. Celălalt stătea întins pe pat, cu picioarele lipite de patul de deasupra – ceva ce putea face cu uşurinţă, având în vedere configuraţia păsărească a picioarelor lui. Studia o consolă de mână, având arma protonică rezemată alături. Thorn a clătinat din cap şi a mers mai departe.

Încăperea mare de la capătul îndepărtat al coridorului era ocupată de aproape cincizeci de dracomeni. Unii dintre ei exersau mişcări de luptă corp la corp, în care Thorn a recunoscut unele elemente pe care fusese instruit să le stăpânească. Nu înţelegea de ce dracomenii simţeau nevoia de a se antrena, pentru că erau capabili să sfârtece orice fiinţă umană fără măcar să transpire, deşi ei oricum nu transpirau. Alţii stăteau la mese, pe chestiile ca nişte şei ciudate pe care le foloseau drept scaune. Aceştia studiau ori practicau jocuri, era greu de spus. Membrii unui alt grup desfăceau un pistol-ţânţar cu pulsuri – o armă dotată cu inteligenţă semiartificială, care mergea pe şase picioare şi avea o oarecare asemănare cu respectiva insectă sugătoare de sânge. Toţi erau ocupaţi cu câte ceva.

— Aici.

Thorn a ridicat ochii. În jurul camerei, exista o pasarelă, iar pe ea îl aştepta holograma lui Aphran şi alţi câţiva

dracomeni. Privind mai sus, Thorn a văzut aproape o reflectare a ceea ce văzuse jos. Încăperea cilindrică se întindea de-a latul navei, de la un bord la celălalt, şi se termina cu o altă podea cu elemente gravitaţionale în cealaltă parte. Echidistantă între cele două niveluri, unde efectul lor se anula, se găsea o zonă închisă, cu zero G, unde alţi dracomeni exersau mişcări de luptă. A descoperit o scară şi a urcat treptele, ajungând lângă Aphran.

— Ce părere ai? l-a întrebat ea.

— Încă nu m-am hotărât. Thorn l-a studiat pe unul dintre dracomenii aflaţi în apropiere. Uite, nimeni nu mi-a spus că *el* va fi aici.

Dracomanul s-a întors. Arăta cam la fel ca tovarăşii lui, doar că avea o cicatrice urâtă, de la o nară până spre un ochi. Poreclit Scar – Cicatrice –, el îşi acceptase acest supranume odată cu desfigurarea în sine, cu toate că dracomenii puteau să-şi instruiască trupurile să remedieze astfel de vătămări fizice. Era unul dintre primii doi dracomeni creaţi de sfera-Dragon distrusă la Samarkand şi, dacă exista aşa ceva în rândul lor, era conducătorul celor de-un neam cu el.

— Thomss, a sâsâit Scar, clipind din ochii uriaşi, în acelaşi timp îngustându-şi pupilele.

— Scar, de ce vă aflaţi aici?

— Ca să slujim Polity.

— În ce fel?

— Supunându-ne.

— Supunându-vă cui?

Scar a întins întâi braţul, apoi un deget terminat cu gheară.

— Ţie.

Cormac şi-a adus aminte când îl văzuse prima oară Pe Creator, din rasa aceea numită a „Creatorilor”. Pe planeta Viridian, acesta ţâşnise dintr-un vechi depozit de proiectile ca un hopa-mitică incandescent. I-a văzut alcătuirea corpului ca pe o expoziţie sub sticlă a unor retorte şi

eprubete dintr-un laborator de chimie – părea să fie creaţia fantastică a unui sticlar de origine divină. La început, l-a perceput ca pe un dragon chinezesc, apoi impresia a fost alta. Părea făcut din sticlă susţinută de oase ca nişte filamente de tungsten care radiază lumină. Avea un gât lung, asemănător celui de lebădă, care se termina cu un cap de coşmar, având ceva de şopârlă şi ceva de călugăriţă, îşi desfăcea aripile, la început semănând cu un liliac, apoi căpătând înfăţişarea unei mase de vele. O gheară grea ori poate o mână sub forma unui miriapod, prinse marginea depozitului. Coada luminoasă, ca un bici gros, flutura prin aer, scoţând la iveală vele, aripioare, lumină.

Abia mai târziu şi-a descoperit prima părere, şi anume că acest tip de creatură energetică nu era adevărat. Era doar o proiecţie: holografică şi parţial telepatică. Creatura a ieşit atunci din sălaşul ei, către Pământ. Mai târziu, a încărcat un raport despre ea de acolo. Adevărata natură a creaturii nu a putut fi descoperită nici măcar de IA-urile care se ocupau de medicină legală. Proiecţia pe care o genera ea părea o măsură defensivă pe care alţii nu o puteau străpunge, şi singurul fapt confirmat a fost că ea trebuia să mănânce anumite tipuri de materie vegetală, ceea ce dovedea că era o formă de viaţă organică.

— Trebuia să intrăm în somn rece abia la şase luni după plecarea în călătorie, pentru că erau destul de multe lucruri de făcut, a explicat Chaline. Însă, imediat, toţi am început să avem vise bizare. Creatorul şi-a mai redus proiecţia o vreme, apoi a cerut un şasiu de Golem şi nişte carne sintetică din stoc. A dus totul în zona pe care o ocupa – o încăpere sferică având zero G, pe care o asigurase împotriva scanării –, apoi, după două zile, Golem a ieşit de acolo pe picioarele lui. Nu ne-am dat seama dacă era telefactorat din interiorul camerei sau dacă fusese ocupat, indiferent cum, de Creator. Atunci nu am întreprins nimic. Dar din acel moment, Golem a devenit Creator pentru noi.

— Ce-mi poţi spune despre înfăţişarea lui Golem? a

întrebat Cormac.

— Mascul, păr negru, ochi roşii – foarte impresionant. Sigur că după aceea s-a redenumit. Chaline a clătinat din cap, arborând o expresie cinică. Şi-a luat numele Lucifer.

Cormac şi-a aşezat coatele pe masă, şi-a împreunat degetele, lăsându-şi apoi bărbia pe ele.

— Să văd în asta ceva care trădează simţul umorului tipic pentru Dragon?

— Nu ştiu. Umor sau aroganţă, aştept să-mi spui tu.

— Povesteşte-mi despre vise.

— Erau cu precădere despre ascunzişuri şi spaime, deseori după alergare, târâre sau înot, niciodată nu mi-a fost clar acest lucru. A făcut un gest peste umăr. Graham, haimanul trimis acolo să studieze interacţiunea Creator – fiinţe umane la bordul navei –, l-a abordat pe Lucifer în legătură cu fenomenul. Visele au încetat imediat după aceea, la aproximativ o lună înainte de a intra în somn rece. Cred că Graham a regretat asta, însă noi ceilalţi ne-am bucurat. Apoi Graham ne-a cerut să descriem visele în amănunt. Eu l-am făcut cel mai fericit, a spus ea, lovindu-se uşor în tâmplă, pentru că înregistrasem câteva dintre visele mele.

— Şi Graham a ajuns la vreo concluzie?

Ea a dat aprobator din cap.

— A bănuit că preluasem totul din subconştientul lui şi că activităţile pe care le visam erau ale unei creaturi care se târa prin nămol ca să scape de prădători. A emis teoria potrivit căreia Creatorii erau o formă de viaţă foarte asemănătoare cu săritorii prin noroi ori că noi preluaserăm lucruri din trecutul lor: echivalentul Creator al creierului unei reptile.

Cormac a făcut o grimasă: îşi dăduse seama că o asemenea creatură va proiecta înfăţişarea exterioară a unui extraterestru asemănător unui zeu, care părea alcătuit din lumină.

— Şi Lucifer a intrat în somn rece? a întrebat el.

— După părerea lui Graham, avea suficiente

echipamente în încăperea lui ca să construiască ceva. Şi Lucifer a declarat că va intra în hibernare, aşa s-a exprimat el. Aşa ar fi de crezut, pentru că opt sute de ani reprezintă o perioadă lungă.

— Aşadar, *Victoria* a sosit la Micul Nor al lui Magellan şi la civilizaţia Creatorului?

— Nu există o civilizaţie a Creatorului, i-a răspuns Chaline.

Cormac s-a lăsat pe spate.

— Aha.

— Primul lucru pe care l-am văzut a fost o staţie spaţială gigantică plină de o materie organică tare – ca şi cum o plantă germinase înăuntrul ei, consumase toate substanţele nutritive de acolo, apoi murise. Ne-am apropiat de acel loc, şi toate laserele noastre meteorice au început să tragă. Tot spaţiul din jur era înţesat de nori de mici obiecte dure, de mărimea unei mingi de golf, dar incredibil de dense. Lucifer ne-a spus să ne retragem, altfel vom muri.

— Înseamnă că era vorba despre substructură Jain şi despre noduri Jain.

Ea s-a uitat la el cu o expresie întrebătoare.

— Jerusalem, o poţi informa pe Chaline în legătură cu evenimente petrecute recent, mai precis Skellor şi acţiunea lui subversivă de pe *Occam Razor?* Şi cu chestiuni legate de Jain?

Chaline şi-a aplecat capul, apăsându-şi în acelaşi timp degetele pe tâmplă. Cormac s-a ridicat şi a păşit spre un automat, transmiţând solicitarea prin intermediul legăturii de reţea încă înainte de a ajunge lângă el. Il aştepta o ceaşcă de ceai verde. A luat-o şi a sorbit din ea, apoi a rămas lângă aparat. Lui Chaline i-ar fi trebuit cam cinci minute ca să absoarbă toate acele informaţii. Când, în cele din urmă, şi-a terminat ceaiul şi a revenit la scaunul lui, ea începuse să clatine din cap.

— Exact la fel. Am găsit nave, apoi am descoperit o lume întreagă infestată în acest fel. Dar se opreşte, Ştii? Viaţa conştientă face ca această tehnologie Jain să se dezvolte,

prin urmare, este nevoie de ceva, de cunoştinţe tehnologice… ceva. Acele fiinţe conştiente pot să o folosească o vreme ca să obţină putere, cunoştinţe, orice, apoi ea îşi depune seminţele, distrugând totul în urmă. Oamenii lui Lucifer şi-au închipuit că ţineau totul sub control.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Evident, nu o ţineau sub control.

— Mă refeream la ce s-a întâmplat în timpul călătoriei.

— Lucifer s-a retras în camera lui, iar o vreme visele au revenit. Ne-am continuat verificarea, pătrunzând în inima domeniului în care se afla Creatorul. Era mic în comparaţie cu Polity – o aglomerare stelară de aproximativ cinci mii de sori. Acest lucru se datora unui proces pe care Lucifer îl numea „consolidare”. Civilizaţia lor s-a extins până la un anumit punct, dar, devenind conştientă de existenţa altor civilizaţii din spaţiu – prima lor confruntare a fost cu tehnologia Jain, astfel că îţi imaginezi cât de precauţi au devenit –, au decis să nu-şi reia expansiunea decât atunci când vor simţi că sunt pregătiţi pentru asta.

— Aşadar, Lucifer a ieşit din camera lui.

— Da, foarte agitat – se vedea asta, chiar prin Golemul în care trăia însă întreaga lui specie părea să fi fost distrusă. Cred că acel fel de dezastru ar plasa o povară excesivă asupra oricărui individualist, indiferent cât de înrăit ar fi el, a spus Chaline şi a făcut un gest din umeri. El ne-a pus la dispoziţie coduri de semnalizare şi frecvenţe pe care să putem transmite, comunicaţiile prin spaţiu real ale Creatorului se desfăşurau pe banda largă a spectrului hidrogenului, iar comunicaţiile prin spaţiul U erau codificate într-un mod bizar. Am cercetat şi am tot apelat, dar la început nu am primit niciun răspuns. Apoi am început să primim materiale prin intermediul canalelor Creator, însă erau încărcate cu programe pe care de fapt nu le doream – se propagau ca viruşii, apoi se reasamblau în nişte sub-rutine subversive cu adevărat dăunătoare. Puteai să-i numeşti viermi, însă prezentau o complexitate cu mult

mai mare, apropiindu-se de aceea a unei inteligenţe artificiale. Doar cu ajutorul lui Lucifer am reuşit să îi îndepărtăm. Victoria, IA-ul a navei, a trebuit să se deconecteze complet cât timp am curăţat restul sistemelor. S-a întâmplat chiar ca un program a preluat un nanoasamblor şi s-a apucat să producă tehnologie Jain, astfel că ne-am văzut siliţi să ejectăm întregul laborator în spaţiu.

— Asta înseamnă că acolo mai exista tehnologie Jain activă?

— Da, sau mai curând Creatori preluaţi de Jain şi aflaţi în ultimele faze de disoluţie.

— Şi după aceea?

— Nu am găsit nici urmă de fiinţe conştiente în niciunul dintre cele douăsprezece sisteme solare pe care le-am verificat. Am descoperit însă staţii şi nave doldora de structuri Jain; lumi unde se purtaseră bătălii distructive, unele dintre ele radioactive, unele care nu evidenţiau niciun semn că au fost locuite vreodată, singura dovadă fiind armele impresionante aflate pe orbită, care pârjoliseră planetele până la magmă. Toată tehnologia Jain de acolo era somnolentă. Seminţele ei erau răspândite în spaţiu, aşteptând tipul potrivit de fiinţă conştientă care să le aducă la viaţă pe solul fertil al unei noi civilizaţii.

— Foarte poetic.

Chaline a făcut o grimasă.

— Trebuia să fii acolo.

— Şi atunci ai hotărât să instalezi runciblul de Etapa Întâi?

— Nu chiar atunci. În timp ce făceam explorarea, am interceptat o semnătură de spaţiu U. A apărut o navă Creator, abia identificabilă în miezul unei mase de substructură – arăta ca o măciulie de păpădie. A atacat imediat, în mod sinucigaş. Am distrus-o cu un Dispozitiv contrateran. Nu ştiu ce a auzit Lucifer, dat el a intrat pentru scurtă vreme în legătură cu cei care erau pe navă. A spus că era momentul să plecăm acasă, pentru că se apropiau

de noi alte entităţi similare – versiuni Creator ale amicului tău, Skellor. Tot Lucifer ne-a informat că aceste entităţi sunt capabile să ne depisteze într-un salt standard în spaţiu U şi că, drept urmare, ar trebui să scăpăm prin intermediul runciblului. Eu şi Graham ne-am arătat neîncrezători în propunerea asta – ei nu deţineau tehnologia runciblu, iar noi nu aveam de gând să le-o facem cadou lăsând în urma noastră unul de primă etapă.

— S-ar putea să nu reprezinte mare lucru, a spus Cormac, dar care a fost impresia ta privind atitudinea lui Lucifer în acele momente?

— Cum să spun... părea aproape vinovat. Dar poate că folosea programe de emulare în programul de bază al lui Golem. Am presupus că vinovăţia, reală sau emulată, era reacţia pe care Lucifer o considera potrivită faţă de primejdia în care le vârâse el.

— Eşti sigură de asta?

Chaline s-a încruntat la el.

— Cât se poate de sigură. Dar de ce insişti?

— N-are importanţă. Deci ai instalat runciblul.

— Da, după ce Lucifer a demonstrat în privinţa tehnologiei runciblu cunoştinţe pe care nu le putea dobândi decât pe Polity. El a sugerat un runciblu neconform în timp. Ne-am gândit că nu înţelegea cât de periculos putea fi aşa ceva, însă era perfect conştient de primejdii. Semenii lui erau morţi, distruşi de o tehnologie care se răspândeşte ca un virus şi dorea să „vaccineze” acea zonă anume din spaţiu.

S-a uitat cu atenţie la Cormac, aşteptând un comentariu sau o întrebare. Cum el nu a reacţionat, a continuat:

— Am ales o lună pustie şi neatinsă care se rotea în jurul unei uriaşe gazoase – singura planetă pe orbita unei pitice albe învecinate. Alţi sori se găseau la mai puţin de un an-lumină distanţă, astfel că ne aflam aproape de centrul domeniului Creatorilor. Am făcut ca *Victoria* să coboare la sol – o sarcină dificilă în sine. Am înfiinţat runciblul şi am canibalizat motorul de spaţiu U al navei, pentru a obţine

piese cu care să facem acel runciblu neconform în timp. Lucifer a pus la dispoziţie nişte cunoştinţe ezoterice pentru a ne permite să facem un reglaj fin şi să sporim puterea din reactoarele de fuziune pe care le-am demontat. Tocmai desfăşuram teste de aliniere, când...

— O clipă, a întrerupt-o Cormac, dar ai nevoie de un IA ca să pui un runciblu în funcţiune. Crezusem că această cerinţă e chiar mai importantă într-o astfel de situaţie.

— Da... evident că am adus un IA de runciblu, în stază, împreună cu noi.

— S-a sacrificat ca să vă aducă înapoi?

Chaline a privit în altă parte preţ de un moment, apoi s-a întors din nou spre Cormac.

— Da, aşa a procedat. Ar fi putut scăpa prin propriul ei runciblu, înţelegi?, dar asta ar fi însemnat ca acel runciblu să se închidă înaintea celui de pe *Celedon,* iar asta ar însemna că energia legăturii neconforme în timp ar fi venit în direcţia asta, în loc să meargă invers. Nu am fi reuşit să scăpăm şi nici alte fiinţe umane, în jur de o sută de milioane.

Auzind asta, Cormac şi-a ţinut gura închisă – cifra merita o tăcere respectuoasă.

Chaline a continuat:

— Am iniţiat IA-ul de runciblu înainte de a ne declara de acord cu planul lui Lucifer, iar el a acceptat ideea instantaneu. După cum ştii, chiar şi un singur nod Jain este cumplit de periculos. Acum aveam şansa de a face scrum trilioane de asemenea noduri.

— Ce a venit prin runciblu după voi?

— Cum spuneam: desfăşuram testele de aliniere, când a apărut o altă navă a Creatorilor. Am asamblat pachetul de informaţii şi l-am trimis către *Celedon*, iar nouă, la capătul nostru, ne-a fost acceptată conexiunea deplină în mod instantaneu. Lucrurile ar fi fost foarte urâte pentru noi dacă legătura ne-ar fi fost respinsă.

— Aţi ales *Celedon* datorită depărtării la care se găsea?

— Exact, iar între timp am aflat ori mai curând Graham a

aflat că se vor institui protocoale Starfire de ostilitate. Ne-am gândit că vom avea timp să adunăm toate materialele, dar lucrurile au făcut saltul U în baza pe care o construisem.

Chaline s-a crispat spunând astea.

— Lucrurile?

— Creaturile... Verifică materialele descărcate ca să vezi cum arătau. Doar o explozie protonică ar fi fost capabilă s-o lichideze pe vreuna dintre ele. Am văzut-o pe una făcându-l bucăţi pe Villaeus. Partea groaznică a problemei era că fiara nu s-a mulţumit să-l sfârtece; s-a dovedit extrem de iute când l-a dezmembrat şi a analizat părţile. Când ne-am retras spre runciblu, au continuat să ne ucidă. Atunci, Lucifer a început să folosească o armă pe care nu o mai văzusem înainte – părea să creeze un câmp gravitaţional scăzut în orice obiect ţintit. S-a desprins de Golemul lui, care era în modul de funcţionare dragon din sticlă, şi i-a ţinut la distanţă cât noi am trecut prin runciblu. Ne-a spus tuturor că nu ni se va alătura...

Cormac s-a aplecat brusc în faţă.

— De ce nu?

— Ca să ne ofere timp să fugim şi pentru că nu voia să le supravieţuiască celor de un neam cu el.

— Aşa a simţit Lucifer?

— Da, a spus Chaline, privindu-l cu atenţie şi având pe faţă o expresie de nedumerire. Ce vrei să sugerezi?

— E ca în vise: există o legătură telepatică. Probabil că atunci Lucifer a fost într-o stare de stres şi nu s-a protejat prea bine împotriva atacurilor voastre.

— S-au întâmplat multe lucruri atunci. Cu toţii am trecut printr-o „stare de stres”. Am simţit durere, dar şi o furie incredibilă – nu ştiu cât de mult din acestea au fost chiar ale mele.

— Şi altceva?

— S-a simţit vinovat. Il adusesem acasă, şi din această cauză ne vârâserăm singuri în primejdie. Au murit mulţi dintre noi. Cred că sentimentul de vinovăţie a fost logic.

— Îţi mulţumesc, a spus Cormac, ridicându-se. Cred că a venit vremea să consult materialele descărcate.

Chaline a rămas pe scaun şi l-a urmărit plecând. După ce a trecut prin scutul sclipitor, iar uşa-apertură s-a închis în urma lui, a întrebat:

— După părerea ta, cât de morală era creatura asta, Lucifer?

— Aş afirma că nici mai mult, nici mai puţin morală decât orice fiinţă umană, i-a răspuns Jerusalem.

— Aşadar, Creatorii se „consolidau” şi mai trimiseseră o sondă organică spre Calea Lactee, aceasta atribuindu-şi numele Dragon. Consider că se pregăteau pentru o extindere de proporţii.

— Ar fi plauzibil.

— Iar ei folosesc de câtva timp tehnologia Jain…

— Aşa s-ar părea. Ca o coincidenţă, în timpul expansiunii Polity nu am descoperit decât rămăşiţe ale tehnologiei Jain. Apoi, la câteva decenii de la sosirea Creatorilor şi de la reacţia impresionantă a lui Dragon faţă de această apariţie, un nod Jain a ajuns în mâinile unui biofizician capabil să afle cum să-l folosească.

— Cred că voi purta o discuţie lungă cu acest Dragon.

— Da, de acord, i-a răspuns Jerusalem.

Solul de sub tălpile lui era cufundat într-o umbră adâncă, presărată cu noduli de muşchi de un verde închis şi străpuns pe alocuri de iarbă care se adaptase la condiţiile de tundră. O oarecare vegetaţie se agăţa de faţa stâncilor şi a bolovanilor expuşi, în semn de sfidare faţă de furtunile de praf care bântuiau pe acolo de două ori în decursul fiecărui an marţian. Cu toate acestea, nuanţa roşie a lui Marte era perceptibilă în acest şi în alte câteva. Horace Blegg a păşit spre marginea potecii care cobora pe versantul abrupt cale de cinci mile. Jos, departe, în Valles Marineris parcă se zărea luciul unui lac întins şi neclintit. Cu toate acestea, nu era lac, ci plafonul din sticlă ranforsată al Serei – primul pas din cadrul unui vechi proiect de

teraformare, care acum cuprindea parcuri împădurite. Multe lucruri se schimbaseră în timpul vieţii, enorm de lungi, a lui Blegg.

Cormac îl socotea pe Blegg drept ceva creat de Securitatea Centrală a Pământului – un avatar al acelei entităţi – şi nu neapărat un supravieţuitor al exploziei nucleare de la Hiroshima. Cu toate acestea, Blegg ştia că fusese cândva un băiat pe nume Hiroshi, care ieşise din acel infern. Un băiat care devenise bărbat cu capacitatea de a se deplasa prin spaţiul U. Un bărbat care putea declanşa vederea internă a corpului său şi care învăţase cum să îşi schimbe înfăţişarea după dorinţă, la fel cum îşi schimbase de multe ori numele. Pe vremea când se construise acel edificiu pe malul Lacului Geneva pentru a găzdui IA-ul Securităţii Centrale, el îşi spunea Horace Blegg, şi aşa a rămas de când entitatea s-a trezit pentru prima oară şi l-a perceput.

— Bun, Hal, să discutăm scenariile, a spus Blegg pe neaşteptate.

După o pauză în care nu a primit răspuns, s-a uitat într-o direcţie pe care puţine alte fiinţe umane o puteau percepe şi s-a îndreptat într-acolo. Marte s-a stins în jurul lui şi, vreme de o clipă, el a existat pe un tărâm lipsit de culoare, distanţă sau chiar timp, apoi a păşit spre o poartă de runciblu de pe aceeaşi lume şi a observat feţe curioase îndreptate spre el. Le-a ignorat şi a trecut de poartă. A urmat un alt hol de tranzit, în care atracţia gravitaţională era chiar mai slabă, iar paşii lui au fost mai mult săltaţi. S-a localizat pe sine, apoi s-a transportat din nou într-o încăpere protejată din Muzeul Liniştii de pe Luna Pământului.

În centrul acestei încăperi, se găsea o casetă din sticlă ranforsată, de formă semisferică, acoperind obiecte cu aspect de coral, aparent banale. Coloana pe care se odihnea acea casetă conţinea, din câte ştia el, un DET – Dispozitiv Contra Teran –, termen eufemistic pentru o armă antimaterie. Încăperea în care era el se afla în partea

superioară a unui motor cu fuziune. Într-o clipă, Securitatea Centrală a Pământului putea face ca acea încăpere să fie ejectată în întregime din muzeu şi, când ajungea la o distanţă sigură de Lună, să detoneze arma pe care o conţinea. Blegg s-a răsucit şi a privit ecranele de afişare prinse de pereţi, ale căror difuzoare scoteau ţârâituri. Toate arătau imagini microscopice şi nanoscopice ale obiectelor din interiorul casetei – doar câteva dintre milioanele de imagini existente, deşi puteau fi apelate subecrane care aveau acces la un volum imens de date referitoare la maşinăria moleculară complexă pe care o dezvăluiau. Acum însă încăperea era închisă pentru public şi rămăsese astfel vreme de câţiva ani.

— Hal, ia spune, care sunt perspectivele rasei umane? a întrebat Blegg.

Pe unul dintre ecrane a apărut un grafic simplu. Abscisa era marcată cu date de la anul 1 000 î.e.n. până în prezent, iar ordonata era gradată în unităţile acceptate privind dezvoltarea tehnologiei. Vreme de cinci sute de ani, linia graficului s-a ridicat doar cu o linie deasupra lui zero, a început să capete o traiectorie curbă, apoi a ţâşnit brusc în sus, odată cu începutul Revoluţiei Industriale. Spre sfârşitul secolului XXI, linia mergea aproape vertical în sus, dispărând dincolo de partea superioară a graficului în perioada secolului al XXIII-lea.

— Nu e bine, a spus Blegg.

— Două lucruri, a zis IA-ul Securităţii Centrale. Primul: faptul că mi se spune Hal este acum o glumă geriatrică; al doilea: acest grafic este greşit. În realitate, aşa vedeau oamenii din secolul XXI dezvoltarea posibilă a rasei umane. Aceleaşi fiinţe umane se aşteptau ca urmaşii lor de la această dată să devină precum zeii şi, probabil, imposibil de recunoscut de ei. Însă *iată* ce s-a petrecut.

Linia s-a schimbat, începând să descrie o curbă descendentă spre sfârşitul secolului XXI, în următorul veac revenind la un ritm de creştere asemănător celui înregistrat în urmă cu mai bine de o mie de ani.

— Viaţa a devenit prea comodă, a sugerat Blegg.

— Exact. De ce să te mai străduieşti, când îţi pot fi oferite toate lucrurile care îţi asigură confortul şi când ai şanse atât de mari de a trăi o veşnicie? În inima Polity, cauza predominantă a deceselor este în prezent sinuciderea din plictiseală. Doar pe marginea exterioară, în lumile de pe Linie şi dincolo de ele, atitudinea aceasta a început să se modifice. Majoritatea progreselor tehnice se înregistrează acolo ori în limita graniţelor Polity, şi ele reprezintă rezultatul exclusiv al cercetărilor efectuate de haimani.

— Cei mai mulţi oameni nu socotesc asta drept o problemă.

— Cât se poate de adevărat. Să luăm ca exemplu Imperiul Roman.

— Am devenit decadenţi?

— Iar vandalii sunt pregătiţi şi abia aşteaptă să atace.

— Ai uitat să te referi la evoluţia tehnologică a IA-urilor, a remarcat Blegg.

— Înclinată mereu spre Singularitate evitată intenţionat. Noi acceptăm că suntem în esenţă umani şi preferăm să nu îi lăsăm în urmă pe semenii noştri. Însă, dacă vor sosi vandalii, s-ar putea ca situaţia să se schimbe.

— Două aspecte: nu toţi preferaţi situaţia asta şi nu toată lumea este de acord în legătură cu umanitatea esenţială. IA-urile părăsesc Polity în număr la fel de mare ca şi fiinţele umane cele mai aventuroase.

— Acele inteligenţe artificiale îşi dau seama că asta le face să fie *mai* umane.

— Interesantă idee, a spus Blegg. A lovit caseta din sticlă cu palma. Dar mai bine să discutăm despre asta.

— Studiile făcute de Isselis Mika, Prator Colver, D'nissan, Susan James şi toţi ceilalţi de la bordul navei *Jerusalem* susţin concluzia la care am ajuns noi: tehnologia Jain a fost concepută pentru a sluji drept armă. Ar putea fi o creaţie a acelei rase pe care am numit-o Jain ori poate că a fost creată cu mult înainte de asta. Vectorul ei este foarte simplu. Este activat de contactul cu orice rasă suficient de

inteligentă ca să îl folosească. Dezvoltându-se la început în interiorul individului în contact direct, el se subsumează cunoştinţele gazdei sale în orice aspect care diferă de ale lui, însă îşi permite fie utilizat de acea gazdă. Gazda devine mai puternică şi manifestă înclinaţia firească de a-i controla pe ceilalţi din neamul ei. Face acest lucru până când tehnologia Jain, distrugându-l în cursul acestui proces, însămânţează o versiune secundară a aceleiaşi tehnologii mai docile faţă de rasa gazdei. Ara văzut stadiile iniţiale ale acestui proces în cazul lui Skellor, şi de atunci încoace am asistat la etapele finale ale acestui proces în cazul Creatorilor. Ea distruge civilizaţiile tehnologice. Dovezile arheologice, îndeosebi acelea ale Csorienilor şi Atheterienilor, sugerează că acest lucru s-a întâmplat în repetate rânduri.

— Aşadar, tehnologia Jain reprezintă prima noastră confruntare cu vandalii?

— Da.

— Iar asta mă face să revin şi să întreb care sunt perspectivele rasei umane.

— Înainte de episodul în care Skellor a obţinut şi a activat un nod Jain, nu s-a mai înregistrat niciun semn privind existenţa unor astfel de noduri în spaţiul explorat.

— Sunt foarte mici, scapă uşor detecţiei.

— Însă din ceea ce s-a petrecut în Norul Mic al lui Magellan vedem că sigur s-a produs o infestare anterioară, în urma căreia în spaţiu s-au răspândit un miliard de noduri Jain. Am rulat programe de simulare a răspândirii nodurilor şi m-am bazat pe datele referitoare la extincţie – cu o marjă largă de eroare – pentru fiecare dintre acele trei rase. Până acum s-a descoperit un nod Csorian care are asemănări cu tehnologia Jain, însă nu este un dispozitiv distructiv din punct de vedere rasial. Deocamdată, nu au fost găsite adevărate noduri Jain.

Blegg a făcut o grimasă şi s-a uitat bănuitor printre gene spre locul în care ştia că erau montate camere de filmare în interiorul încăperii.

— Sincer, niciunul, a insistat vocea celui de la Securitatea Centrală.

— Aşadar, a spus Blegg, Jainii au avut parte de un Waterloo al lor acum cinci milioane de ani, iar juraţii se află încă pe Atheter. Cred că voi, IA-urile, încă analizaţi veridicitatea acelei descoperiri vechi de jumătate de milion de ani, da? În orice caz, s-ar părea că Atheterii sau Csorianii au reuşit să supravieţuiască tehnologiei Jain şi au distrus-o cu totul în această parte a galaxiei.

— Cred că Atheteri au făcut asta. Acum suntem siguri în proporţie de peste nouăzeci la sută că acele rămăşiţe sunt autentice. Dar problema este încă discutabilă şi nu întru totul relevantă pentru situaţia noastră actuală.

— Însă ar fi interesant să ştim ce s-a întâmplat cu adevărat cu Atheterii. S-ar putea să mai existe, înţelegi? Având în vedere că primele descoperiri referitoare la ei arătau că ar putea avea o vechime de trei milioane de ani şi că alte date sugerau jumătate de milion de ani, au dovedit o longevitate deosebită…

Fără să ia în seamă acest argument, Securitatea Centrală a Pământului a întrebat:

— Aţi inspectat epava?

Blegg a confirmat cu o mişcare din cap.

— Au fost găsite toate fragmentele posibile, iar acestea sunt în prezent studiate sub supravegherea inteligenţei artificiale numite Geronamid. Din tehnica Jain au fost obţinute semne evidente de tehnologie, dar nu şi noduri. Dacă Creatorul le-a adus aici, înseamnă că le-a descărcat undeva, cu mult timp înainte ca Dragon să-i distrugă nava. Ce-mi poţi spune de rest?

— În prezent, nava *Not Entirely Jack* se află în drum spre Osterland.

— Mi-ai respectat sugestiile?

— Da, la bord se găsesc dracomeni care urmează a fi folosiţi în orice acţiuni militare ce se vor desfăşura la sol. Agentul Thorn comandă această misiune.

— Cormac?

— În prezent, aflat la bordul navei *Jerusalem,* care se întoarce spre Cull pentru a-l interoga pe Dragon.

— Şi ce se întâmplă cu statutul de alertă pentru declanşarea măsurilor de apărare ale Polity?

— Se recurge la scanare completă în toate zonele de pericol. Toate IA-urile runciblurilor ştiu acum cum să se protejeze de acţiunile subversive ale tehnologiei Jain şi îşi actualizează măsurile de securitate. Vechile depozite militare, existente din Războiul Prador, se redeschid. Producţia de nave din alte zone se desfăşoară la nivelul optim, iar noile nave sunt înzestrate cu arme purtătoare de tehnologie antigravitaţională.

— Înseamnă că locul meu este la patru sute şaptezeci şi doi de ani-lumină de aici, a spus Blegg.

— De ce?

— Am sentimentul că s-ar cuveni să arunc o privire atentă la săpăturile efectuate la Situl Shayden. Mi-a trecut prin minte că, dacă Atheterii au reuşit să distrugă orice nod Jain din această parte a galaxiei, înseamnă că au ştiut cum să le descopere.

Blegg a făcut din nou un pas, s-a plasat în spaţiul U, iar următorul pas l-a dus până la salonul de îmbarcare în runciblu, aflat la aproape douăzeci de kilometri depărtare de muzeul de pe Luna Pământului. O femeie care mângâia un câine alsacian, care beneficiase de o augmentare cerebrală, a ridicat spre el o privire mirată. Doar câinele s-a uitat la el cu o suspiciune nesfârşită. S-a întors uşor, intrând în defazaj cu lumea, apoi s-a îndreptat spre runciblu. L-a urmărit pe un bărbat din faţa lui care a trecut printr-o curbură Skaidon şi a dispărut, după care nu a ezitat să plece în urmărirea lui. Apoi, chiar în ultima clipă, s-a oprit. Cum se făcea că până atunci nu îi trecuse prin minte că se putea întâmpla ca dispozitivul să nu fie resetat către destinaţia dorită atunci când *el* păşea dincolo de prag? Şi de ce îi venise această idee tocmai acum? A ridicat din umeri, apoi a păşit dincolo.

— retroact 1 –

Yamamoto a spus că cineva tocmai se paraşutase dintr-un bombardier B52, iar în emoţia pe care o trăia, s-a ridicat din bancă. Un fir metalic a scos o scânteie de-a lungul peretelui clasei, iar lumina albă, atât de strălucitoare încât a părut să umple minţile privitorului cu un lichid fierbinte, a pătruns orbitor prin ferestre. Hiroshi s-a întors spre Yamamoto, în vreme ce lumea aluneca în lateral. Grindina sclipitoare l-a despuiat pe băiatul care stătea în picioare, i-a luat pielea de pe braţul ridicat în sus, apoi tocuri de ferestre şi peretele s-au fărâmiţat de-a latul scenei, trântindu-l pe băiat într-o parte, de parcă ar fi păşit brusc în faţa unui tren venind în mare viteză. Hiroshi a văzut sticlă atârnând în aer şi a simţit ceea ce urma să fie denumit hipocentrul deschizându-se mai larg decât un ochi uriaş. O frântură din continuum, o permanenţă doar de o parte a lumii, a fost izbită şi deteriorată. Totul a devenit întunecat… Apoi Hiroshi a deschis ochii şi a văzut curcubeul. I se spunea nor sub formă de ciupercă, însă acele culori nu l-au îndemnat să se gândească la vreo ciupercă. Zăcea pe pielea încinsă a unui balaur, ai cărui solzi îi râcâiau spinarea. Spre dreapta lui s-a ridicat un zid de foc, iar acesta a părut că arde fără să aibă nevoie de combustibil. Gol-puşcă, s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a verificat trupul. Avea coatele julite, însă nimic altceva. Stătea pe o porţiune încă întreagă a acoperişului din ţiglă al şcolii, însă clădirea nu se înălţa mai mult decât statura lui firească. Arşiţa era intensă, iar dintre ruine se ridicau firicele de fum.

— Îl văd. Vorbesc de avion, a spus cineva aflat sub el.

Hiroshi a smuls ţigle din acoperiş şi a văzut o faţă plină de praf. L-a recunoscut pe Yamamoto după forma feţei şi după muşchii care cândva îi jucau pe sub piele. Din găvanele ochilor îi curgea ceva lichid. Focul a licărit între ruine. Cineva a început să urle sincopat, apoi a tăcut.

— Îl văd, a spus Yamamoto din nou, apoi a amuţit şi el.

Hiroshi a ieşit de pe suprafaţa încinsă, îndreptându-se

către solul prăfos, de culoarea alburie. A găsit o pereche de pantofi legaţi laolaltă cu şireturile. Erau prea mari pentru el, dar buni pentru a-i proteja labele picioarelor, care deja sângerau. A găsit haina fumegândă a domnului Oshagi, iar din ea a reuşit să recupereze suficientă ţesătură pentru a-şi confecţiona o legătură de şale, apoi s-a îndepărtat în goană de focul care părea nesăţios. În faţa lui, având băşici mari cât pumnul pe spinare şi pielea căzând de pe o coapsă, expunând muşchii umezi, un om alerga cât putea de repede.

— Apă. Stingeţi incendiul, a murmurat bărbatul.

Hiroshi l-a depăşit, apoi s-a întors şi a făcut un salt ca de dansator peste firele ce sfârâiau pe stradă. Trebuia să treacă peste fluviu, ca să ajungă acasă. A văzut-o pe femeia care stătea cu spinarea rezemată de ciotul unui stâlp de telegraf. Şi ea era dezgolită, însă modelul floral al materialului de rochie i se imprimase pe piele. Plângea de durere, în vreme ce bebeluşul ei sugea la sânul ars. Hiroshi a privit-o cu ochi dilataţi, apoi s-a întors odată cu ea ca să urmărească tornada de foc dând colţul străzii şi pornind cu un urlet spre ei.

— retroact sfârşit –

3

Haiman (combinaţie între o fiinţă umană şi o IA): definiţia acestui termen s-a schimbat cu viteza cu care au evoluat tehnologiile. Creat la început ca termen ce exprima dezaprobarea, pe vremea când augmentările au devenit disponibile pe piaţa liberă, el a fost adoptat cu mândrie de cei cărora le era destinat Pe măsură ce augmentările au evoluat, termenul a devenit un măr al discordiei în rândul celor care erau „augmentaţi“ – motiv pentru care în scurt timp doar cei care beneficiau de cele mai recente şi mai substanţiale modificări erau consideraţi adevăraţi „haimani.“ Cel care avea un Silicon 2400 standard era evident inferior celor care aveau o augmentare semi-IA cu matrice din cristale controlată de la interfaţa directă prin legături aurale şi optice comandate prin bandă. Şi aşa mai departe. Apoi, odată cu apariţia legăturii în reţea, care permitea adevărata descărcare în mintea umană, cei care aveau doar augmentări nu mai erau consideraţi haimani. Rezultatul firesc al acestei tehnologii, care îngăduia descărcarea minţilor umane în cristal, i-a făcut pe unii să susţină că doar entităţile create astfel erau haimani autentici. Dar în general populaţia a ignorat această pretenţie, iar progresele ulterioare în domeniul unor astfel de tehnologii au făcut ca termenul să fie aplicat cu o dărnicie lipsită de orice discernământ. În prezent, există moda de a descrie drept haimani doar persoanele care sunt atât legate la reţea, cât şi augmentate cu ajutorul celor mai moderne cyber-proteze – carapace şi cască senzoriale. Însă, deşi adoptă termenul cu resemnare, chiar şi ei cred că un adevărat haiman este amestecul neamortizat dintre fiinţa umană şi IA-ul, cu sinergia care rezultă. Au existat asemenea fiinţe – Iversus Skaidon şi computerul Craystein au devenit un astfel de amalgam, însă durata lui de viaţă s-a măsurat în secunde. Idealul haimanilor este să ajungă la acelaşi rezultat, dar să rămână viabili ceva mai multă vreme.

Din „Ghidul Quince“, compilat de fiinţele umane

Acum sunt o criminală.

La acest lucru se gândea Orlandine în timp ce carapacea ei încărca toate acele fişiere pe care, pentru mai multă comoditate, le depozitase în spaţiile rezervate memoriei din sfera ei de interfaţă. Majoritatea fişierelor erau specificaţii tehnice pentru proiectul Dyson, înregistrări de memorie de la alţi haimani care lucrau la proiecte similare, dar de mai mică anvergură, şi diferite subpersone ale unui format de motor de căutare.

Cât acestea s-au încărcat, ea a căutat inventarul navelor-proiect aflate în aşteptare şi a găsit una care se potrivea nevoilor ei. *Heliotrope* era încărcată cu echipamente pentru înfiinţarea unei mici facilităţi pe una dintre secţiunile Dyson şi avea înzestrări pentru spaţiul U. Orlandine trebuia cu orice preţ să facă această alegere: în primul rând pentru a deruta, iar apoi, ca rezervă pentru viitor. A dat comandă sistemelor automate să alimenteze la capacitate maximă şi să mai încarce provizii, dar a limitat timpul alocat acestor operaţiuni doar până când avea să ajungă la navă.

Având toate fişierele necesare descărcate din sferă în carapacea ei, Orlandine şi-a îndreptat atenţia spre alte informaţii reţinute deja în carapace. Informaţii *personale.* A aranjat amintirile fragmentare din cele stocate în timpul petrecut cu Shoala. Nu a îndrăznit să încerce o operaţiune de copiere şi lipire la niciunul dintre fişiere, pentru că un asemenea proces putea fi descoperit, aşa că a încărcat în sferă doar acele amintiri în care apăruseră neînţelegeri între ea şi omul mort. Spre neplăcerea ei, a descoperit că existaseră unele dezacorduri. A furnizat unei subpersona parametrii necesari pentru căutarea oricărei informaţii privind viaţa personală a lui Shoala, apoi şi-a dat ceasul intern înapoi cu trei luni. Mai departe, a şters şi suprascris memoria ei de extragere, astfel încât să se creeze impresia că totul s-a făcut în condiţii de stres. A lăsat acea subpersona în sferă, apoi a scris fragmente de cod, fiecare

fragment fiind adaptat şi citit ca o scăpare din cadrul unei încercări de remodelare a personalităţii ei, şi le-a plasat în spaţiile de memorie ale sferei. Şi cu asta a terminat, nu putea face mai mult, pentru că ar fi trezit suspiciuni.

Orice inteligenţă artificială de orientare legist va putea să descopere parametrii originali ai subpersonei, apoi, ţinând seama de fragmentele de cod, va trage concluzia că a apărut o psihoză provocată de partea mecanică din alcătuirea ei, şi nu va continua cercetarea. Era foarte posibil ca investigatorii trimişi acolo să se concentreze asupra unor informaţii mai relevante pentru a descoperi unde plecase ea.

Totul încheiat.

Orlandine a comandat o detaşare primară şi a simţit clemele desfăcându-se din spatele carapacei. S-a ridicat şi a rămas în picioare cu carapacea prinsă de spate ca şi cum aceasta ar fi fost un păduche lat din metal – armura cu nervuri întinzându-se de la baza coloanei vertebrale până la o cască senzorială ce se întindea în sus, pe ceafă, având bride prinse în ţeasta ei, în clavicule şi în oasele şoldului, iar fişa de conectare a interfeţei, lipită în spatele urechilor. A întins gâtul, iar carapacea s-a răsucit lin odată cu ea, apoi şi-a aplecat capul ca să-şi privească trupul. Era goală şi s-a simţit ciudat de vulnerabilă. Era neobişnuit ca haimanii să umble prin staţie astfel. Goliciunea nu mai era dezaprobată în cadrul Polity de secole bune, însă haimanii aveau înclinaţia să poarte diferite tipuri de îmbrăcăminte pentru a-şi ascunde parţial aspectul uman, de care le era ruşine. Acum însă era prea târziu ca să mai repare lucrurile, pentru că singura salopetă aflată în dulapul din sfera ei era făcută pentru a fi purtată după ce îşi scotea carapacea. Aşadar, nu încăpea peste carapace.

A atins placa de ieşire, iar un segment din învelişul sferei s-a tras deoparte. Pasarela pe care a păşit se afla într-un spaţiu intern în care plutea o hologramă a proiectului Dyson. Rula în timp real, iar de la danele de vizionare oamenii puteau mări orice parte a imaginii şi solicita

analize de detaliu privind ceea ce se petrecea acolo. Această facilitate era prevăzută pentru vizitatorii în întregime umani care veneau ocazional acolo. Orlandine a mers pe pasarelă până ce a ajuns în faţa intrării în sfera lui Shoala. Oprindu-se acolo, s-a întrebat dacă indiciile de psihoză pe care le lăsase în urmă erau chiar false şi, preţ de un moment, nu a putut să-şi continue drumul, apoi şi-a amintit despre ce era vorba şi a simţit brusc o descătuşare interioară, un val fugar de emoţie, ca acela produs de adrenalină. Acum era liberă: liberă să facă ce poftea, liberă să fie orice dorea.

Folosind un puţ de transport a urcat până la nivelul rezidenţial, de unde, mergând pe un coridor mochetat, a ajuns la locuinţa ei.

— Mai este interfaţat?

S-a întors. Era rezidentul Maybrem, expertul lor în heliometeorologie, care rula programele predictive ce lansau avertizări privind pete, explozii şi furtuni solare care se petreceau în cursul distrugerii constante a gigantei gazoase. Bărbatul purta şort şi un tricou pe care se derula imaginea unei tornade. Părea foarte retro şi amintea de o glumă subtilă.

— La Shoala te referi? a întrebat ea, iar glasul, în ciuda stăpânirii de sine, a fost nesigur.

— Da, de obicei el ajunge primul în salon. Este atât de dornic să petreacă *timp uman*, încât uneori mă întreb dacă şi-a ales cariera potrivită. A măsurat-o din cap până în picioare, observând atât goliciunea ei, cât şi carapacea. Vreo problemă acolo?

Orlandine a ridicat mâna şi a atins marginea dură a căştii.

— Încă rulăm nişte căutări de masă – a apărut o ionizare masivă când s-a desprins convertorul.

— Cred că au anticipat asta, nu?

Nu prea vreau să port o discuţie tehnică acum.

— Doar ca să mă asigur. Să las asta în apartament şi mă întorc.

Orlandine a plecat, dar a observat o sclipire în ochii lui. Cu toate astea, nu citise suspiciune în expresia lor, era limpede că el presupunea că îşi ducea carapacea în apartament pentru ca după aceea să se distreze cu partenerul ei.

În cele din urmă, Orlandine a intrat în apartament şi s-a dus direct la garderob. Uşile au glisat la o comandă nonverbală. O comandă similară a făcut să se deschidă seiful aflat în spatele garderobului. Vreme de câteva momente, ea a ignorat seiful, cât i-a trebuit să găsească şi să îmbrace chiloţii şi apoi o pereche de pantaloni largi care se prindeau în jurul şoldurilor cu o curea, pe sub suporturile carapacei, fixate pe oasele şoldurilor. Activarea unui mic dispozitiv aflat în curea a făcut ca pantalonii să se strângă până ce s-au lipit perfect de piele.

Apoi a încălţat ghetele de mediu şi şi-a pus o bluză verde fără spate, special concepută pentru a fi purtată cu o carapace. Din seif, a scos nodul Jain – sigilat în containerul lui din antinanit – şi l-a vârât în buzunarul de sus al bluzei. Il pusese în seif imediat după ce Shoala îl observase, întrebându-se ce impuls autodistructiv o împinsese să-l lase la vedere, apoi a găsit o geantă mare şi a dus-o până la casetă, pe care a deschis-o transmiţând un semnal înainte de a ajunge la ea. A vârât în geantă restul lucrurilor ei, dar nimic altceva, pentru că era cât se poate de conştientă că mai avea la dispoziţie douăzeci de minute până când acel loc avea să fie zguduit de o mică explozie nucleară.

Din apartament, s-a îndreptat direct spre puţul de transport situat departe de acela care îi ducea pe ceilalţi la Salonul Feynman. Pe lângă ea au trecut doar două femei, una având o augmentare, iar cealaltă fără vreo caracteristică evidentă, ceea ce însemna că era legată la reţea – acolo se aflau foarte puţini oameni fără o augmentare sau alta. Acestea i-au aruncat priviri nepăsătoare, continuându-şi discuţia cu glas scăzut.

Pătrunzând în puţul de transport, Orlandine şi-a dat seama că greul trecuse, pentru că avea să găsească puţini

dintre haimanii de rang mare pe platforma unde se aflau navetele. Când a intrat pe platformă, un gând îngrozitor, apărut pe neaşteptate, a făcut-o să se oprească.

Chiar trebuia să-l ucid pe Shoala?

Da, da, trebuia... Şi-a derulat în minte scenariile posibile. Nu-şi putea permite să trăiască în continuare cu speranţa că va rămâne nedescoperită; de aceea, acum trebuia să fugă şi, în calitate de supraveghetor al unuia dintre cele mai mari proiecte de construcţii din Polity, abandonarea bruscă a postului ar fi fost investigată minuţios de IA-urile specializate. Atenţia lor s-ar fi concentrat asupra lui Shoala, iar el, neavând nimic de ascuns, şi-ar fi deschis toate fişierele şi mintea în faţa lor. Descoperirea inevitabilă că ea poseda un nod Jain ar fi avut ca rezultat recurgerea la resurse uriaşe pentru a o prinde. În acest fel însă, investigatorii vor crede că urmăresc doar o criminală, astfel că poate vor folosi resurse limitate.

Acea platformă cuprindea o zonă îngustă având de-a lungul laturilor mai lungi numeroase capsule de inspecţie pentru o singură persoană – obiecte globulare cu un scaun, comenzi simple şi motoare direcţionale ionice. O fâşie maglev mergea pe centrul podelei, către ecluza aflată departe. Trecând grăbită prin dreptul multor spaţii goale, destinate garării capsulelor, Orlandine a ajuns la prima dintre ele, s-a întors şi a pătruns în ea pe uşa laterală care era deschisă. Imediat ce s-a aşezat pe scaunul moale, uşa s-a închis automat, iar capsula a ieşit din spaţiul de garare, îndreptându-se către fâşia maglev. Orlandine şi-a pus centura de siguranţă şi, în loc să comande vehiculul prin carapace, ale cărei semnale puteau fi detectate, a preluat comanda prin joystick. Cu un zumzet slab şi grav, capsula s-a aşezat pe fâşia maglev şi a plutit spre ecluză, care era alcătuită dintr-un scut irizant interior şi o uşă exterioară rezistentă. Capsula a alunecat prin scut, s-a oprit cât uşa-apertură s-a deschis, apoi a dispărut în beznă.

Deasupra ei, *Heliotrope* stătea prins în brăţările de andocare, legat de staţie prin numeroase furtunuri

ombilicale. Nava lungă şi zveltă avea prova terminată într-o extruziune bifurcată, semănând cu un cleşte. Aceasta slujea la manipularea obiectelor mari în spaţiu, un alt motiv pentru care Orlandine alesese tocmai această navă. Întorcându-şi capsula astfel încât lateralul staţiei îi apărea acum ca o câmpie de oţel dedesubtul ei, a împins maneta înainte. Apropiindu-se, a transmis un semnal simplu, iar o ecluză-apertură s-a deschis în corpul navei. Curând, a manevrat capsula către doc, apoi a lăsat-o să intre şi, în cele din urmă, şi-a ocupat locul în sfera de interfeţe din interiorul navei.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat IA-ul navei.

— Du-ne în spaţiu, i-a răspuns ea. Trebuie să fac nişte măsurători directe de ionizare.

Deschizându-se către sistemele navei, a observat că furtunurile s-au detaşat ca nişte viermi lipsiţi de vlagă. Cu câteva minute în urmă, autoîncărcătoarele încărcaseră ultimele lucruri necesare. Brăţările s-au deschis, iar uşoara rotaţie a staţiei a făcut nava să pornească în derivă. Acum, când se desprinsese de Staţia Cassius, Orlandine a putut să o observe în toată măreţia ei. Uriaşă, de formă ovoidală, staţia avea 300 de kilometri de la partea de sus până la cea de jos şi 230 de kilometri lăţime, însă în sine nu reprezenta decât o componentă care va fi montată ulterior în sfera Dyson, împreună cu milioane de alte componente asemănătoare. Orlandine s-a concentrat asupra ecuatorului, timp în care a ales câteva programe cruciale din fişierele ei, doar puţin diferite de acelea pe care le utilizase pentru a-l ucide pe Shoala. Detonarea avea să se petreacă peste numai trei minute. O întârziere mai mare ar fi putea să pună în alertă IA-ul navei.

— Heliotrop, uite parametrii căutării şi datele adiacente.

A transmis programul către IA-ul care, încrezător, le-a acceptat fără să verifice. În timp ce programele Jain izolau IA-ul şi începeau să îl desfacă în bucăţi, ea a urmărit staţia. Exact la timp, o mică fulgerare luminoasă a apărut pe suprafaţa imensă. Însă simplul fapt că, de la o asemenea

distanţă şi pe o structură atât de masivă, a putut vedea acea lumină fără să folosească telescop, însemna că mai multe mii de metri cubi din staţie se vaporizase împreună cu sfera de interfaţă a lui Shoala şi cu cadavrul lui. După un moment, a recepţionat semnale dirijate spre ea, dar nu le-a luat în seamă, pentru că se afundase în complexitatea manevrelor de pătrundere în spaţiul U. IA-ul navei a murit în timp ce nava pe care o comanda dispărea.

Având o senzaţie de *déjá-vu*, Thorn s-a deplasat de-a lungul platformei, însă ea a dispărut când s-a uitat spre marea agitată. Când Skellor venise aici şi cumpărase cu zece şilingi nodul Jain de la o tarabă din piaţă, în acel loc nu existase nicio mare, însă acum procesul de teraformare progresase mult. Piaţa nu mai exista, iar construcţii mari apăruseră pe spaţiul ce acum putea fi descris drept dană. La ea era legat magnetic un vas mare, iar o macara uriaşă descărca în cala lui containere cu marfă.

— Ce caută nava aici? a întrebat el.

— Asta a fost opţiunea lui Aelvor, i-a răspuns Jack prin legătura de comunicaţii. Din motive energetice. Runciblul este în repaus, astfel că are nevoie de o mare cantitate de energie produsă de reactoarele de fuziune existente în prezent, şi pentru transportul pe planetă foloseşte mijloace mai puţin solicitante. Producţia reactorului de la bordul vasului ar fi suficientă doar pentru a ridica un transport antigravitaţie de o zecime din mărimea lui.

— Atunci, de ce nu se aduc mai multe reactoare?

— Din raţiuni economice. Aelvor lucrează în baza unui buget prestabilit.

Raţiuni economice.

Thorn aprecia această expresie. Când lucrai pentru Securitatea Centrală a Pământului, trebuia să o cunoşti, dar ştiai că ea se aplica altora. Formulele pe care le foloseau IA-urile pentru a controla sisteme financiare erau la fel de ezoterice precum cele pentru comandarea runciblurilor. A înţeles că marjele de profit ale tuturor concernelor erau

limitate prin acele formule, la fel şi rata lor de expansiune şi cererea de resurse. Acest din urmă principiu se aplica şi aici, pentru că lui Aelvor, haimanul care supraveghea teraformarea acelui loc, i se alocaseră resurse limitate şi fusese lăsat să le atribuie aşa cum socotea el că era bine. Aşadar, acum avea în faţă o încercare de a permite unui teraformist să creeze ceva ce nu era la fel de omogen ca multe lumi din Polity. Această lume era neobişnuită şi pentru că avea un haiman într-o asemenea funcţie – autoritatea inteligenţei artificiale din Osterland era limitată doar la runcibluri şi la infrastructurile acestora. S-a întrebat ce simţea IA-ul în legătură cu asta.

Thorn a continuat să meargă pe chei până când a ajuns aproape de vas. Examinând un container, a recunoscut pe o latură sigla unei corporaţii private de biofacte. Vasul, şi-a dat el seama, era folosit pentru semănături, iar încărcătura urma să fie eliberată probabil doar în anumite locuri din mare. Fără îndoială că în containere se aflau butoaie cu eliberare controlată de plancton şi spori de alge, dar şi icre, ouă de crustacee şi moluşte, şi poate chiar şi organisme mai mari. Judecând după aspectul înspumat al valurilor şi după unele pete apărute pe ţărmul stâncos, a bănuit că algele se instalaseră deja în mare.

— Bun, s-a rezolvat, a anunţat Jack.

— Era şi vremea. De ce a durat atât de mult?

— Aelvor deţine statut de înaltă securitate, de aceea a fost deja avertizat asupra ameninţării pe care o reprezintă tehnologia Jain. S-a cam bosumflat, pentru că oamenii ca tine, de exemplu, care au intrat în contact cu ea, au fost aici, pe planeta lui, apoi s-au dovedit extrem de rezervaţi când să permită existenţa pe suprafaţa ei a unor organisme extraterestre de alt fel, draconice ca natură. Îi înţeleg punctul de vedere.

— Ce l-a făcut să accepte?

— Eu şi Osterland i-am vorbit despre faptul că demult, o femeie a vândut tehnologie Jain la o tarabă aflată chiar în acest loc, dar ceea ce l-a făcut să devină mai cooperant a

fost promisiunea că va primi zece la sută în plus la alocarea de resurse pentru cazul în care noi am produce vreo neplăcere pe care ar trebui să o rezolve el. Cred mai curând că acum ar dori să purtăm un mic război aici.

Întorcându-se de lângă balustradă, Thorn s-a îndreptat spre oraşul care, de-a lungul anilor, se întinsese pe terenul stâncos.

— Ce informaţii avem?

— O cheamă Jane von Hellsdorf. A suportat o adaptare după o condamnare pentru vânzarea de augmentări Sensic defecte şi pentru plasarea pe piaţa neagră a unor înregistrări de memorie prezentând „acte sexuale din perspectiva victimei, crime şi acte de necrofilie."

— Frumos, ce să zic, a comentat Thorn.

— Da, şi a sfârşit vânzând aceleaşi mărfuri aici, ceea ce arată că adaptarea ei nu a avut succes. Probabil din cauza vreunei probleme organice.

— Da, dar acum unde naiba e femeia asta?

— O ţinem sub observaţie. Aelvor a localizat-o din momentul când a primit mesajul nostru. Se află în Oaks, într-un sat construit recent, care se cheamă Oakwood. După părerea mea, Aelvor ar trebui să dea dovadă de mai multă imaginaţie când dă nume localităţilor de aici.

— Continuă, Jack.

Thorn ajunsese acum la capătul dinspre uscat al cheiului. Spre stânga şi spre dreapta se întindea o promenadă de-a lungul căreia lămpi stradale din fontă, imitându-le pe cele din epoca victoriană, radiau o lumină difuză în condiţiile de cer acoperit, când deja se întunecase. Din această arteră plecau drumuri spre interiorul uscatului, la intervale regulate printre construcţii de patru etaje, realizate din piatră şi alte materiale locale, care aveau acoperişuri placate cu ţigle solare şi din care se bulbucau în afară ferestre semisferice din sticlă ranforsată, aducând cu ochii de animale-amfibii. Înăuntrul acelor reşedinţe de pe faleză se vedeau lumini radiind căldură, iar Thorn s-a întrebat la ce se aşteptau locatarii acelor clădiri de la noua lor lume.

— Ţi-am trimis coordonatele la comunicatorul palmar. Scar şi oamenii lui au coborât acum şi au organizat un perimetru. Situaţia este sub control.

Thorn nu s-a mai deranjat să spună că mai auzise asta. Şi-a scos comunicatorul şi l-a deschis. Acesta a afişat o hartă a oraşului, indicând poziţia lui, dar şi a aeromobilului în care călătorea. Picături de ploaie îi umezeau deja ecranul când a închis aparatul şi s-a îndreptat spre strada îngustă din apropiere.

La parterul clădirilor înalte, se aflau uşi glisante care, fără îndoială, duceau la garaje subterane pentru vehiculele terestre. Hidromobile, probabil o altă economie de energie în favoarea lui Aelvor. Imediat ce a început să plouă mai apăsat, Thorn şi-a ridicat gluga costumului de mediu. Străzile erau pietruite, foarte retro, şi acest lucru, şi probabil o atracţie pentru turiştii care călătoreau cu ajutorul runciblurilor. Urmând drumul pe care îl memorase, a cotit la stânga, apoi a ajuns la o arcadă deschisă în jurul unui bazin, în centrul căruia era o fântână arteziană care funcţiona. Privind în apă, a observat ierburi strălucind în culorile curcubeului, între firele cărora înotau bancuri de peşti mici, albaştri şi plaţi. Vitrinele magazinelor aveau aceleaşi geamuri bulbucate de sticlă ranforsată. Un bărbat cu o pălărie cu boruri late şi având un doberman în lesă a trecut pe lângă el. A ridicat pălăria în semn de salut şi i-a zâmbit.

Imediat ce omul ieşit cu câinele la plimbare, a dispărut pe o stradă laterală, Thorn a ajuns la aeromobilul lui: o replică mini a unui AGC, parcat pe strada pietruită. Detectând prezenţa lui, vehiculul şi-a deschis uşa, iar el s-a apropiat şi a urcat. Interiorul strâmt mirosea a peşte. Când îl primise, se întrebase dacă un vehicul atât de mic era urmarea eforturilor de economisire a energiei pe care le făcea Aelvor sau reprezenta un afront la adresa lui. Acum, după ce văzuse ceva mai mult din acel oraş, îşi schimbase părerea. Haimanul părea a nesocoti cu desăvârşire standardizarea, lucru demonstrat de lipsa de planificare

ergonomică a oraşului. Iar lui Thorn rezultatul îi plăcea mult.

Minivehiculul a decolat cu o zguduitură şi curând naviga la o sută de metri deasupra celor mai înalte clădiri. Thorn a apăsat pedala de acceleraţie până la podea şi vehiculul a ţâşnit, propulsat de cele două motoare cu fuziune. În stânga lui facilitatea combinată dintre runciblu şi spaţioport arăta ca un complex industrial pe cale să năvălească peste un oraş vechi, însă acestea fuseseră înfiinţate înainte de crearea oraşului. Dedesubt, după ce vehiculul a trecut pe deasupra ultimelor clădiri, au apărut versanţi muntoşi înverziţi şi stâncoşi, presăraţi cu copaci. Dincolo de piscul muntelui, terenul cobora spre valea unui râu, iar mai departe se vedea coronamentul unei păduri.

— Se vede că lui Aelvor îi plac stejarii, a remarcat Thorn.

— Evident, a venit răspunsul lui Jack.

— Scar este legat la legătura de comunicaţii?

— Da, prin voce.

Asta însemna că era de-ajuns ca Thorn să rostească numele dracomanului, iar legătura de comunicaţii se deschidea.

— Scar, care e situaţia cu tine?

— Umedă, i-a răspuns scurt dracomanul.

— Ceva mai multe detalii mi-ar fi foarte utile.

— Am înconjurat satul, iar acum nu permitem nimănui să intre sau să iasă din el. Un locuitor ne-a depistat şi a dat semne că ar fi tulburat.

— Bine, menţine perimetrul. A făcut o pauză. Jack, de unde ştie Aelvor locul în care se află femeia?

— Prin intermediul unui implant locator pe care l-a primit ea în perioada adaptării. Acum îţi este pus la dispoziţie prin comunicator.

Thorn s-a uitat printre gene la dispozitivul deschis, de pe scaunul alăturat. Arăta harta la care se referea, cu puncte care indicau poziţia aeromobilului său şi a localităţii Oakwood. A atins al doilea punct cu vârful degetului. În jurul lui s-a format o ramă care s-a extins, umplând tot

ecranul cu o hartă a sătucului şi cu localizarea precisă a lui Jane von Hellsdorf, Curând, a zburat pe deasupra unui drum presărat cu pietriş, pe care se deplasa hurducându-se un vehicul forestier de mari dimensiuni, încărcat cu buşteni de stejar. În următorul moment, a zburat chiar pe deasupra satului: o mică aglomerare de cabane din lemn. Imediat ce a coborât pe imaşul din centrul satului, Thorn a privit o clipă în jur, după care a ridicat comunicatorul. A învârtit aparatul până când harta s-a aliniat poziţional, apoi a privit pe un geam lateral spre o cabană aflată la marginea satului.

— Scar, restrângeţi perimetrul, şi tu, şi cei opt băieţi ai tăi intraţi. Aveţi ţinta în vizor? a întrebat el.

— Am ţinta.

— O vrem vie, Scar, acest lucru este esenţial; de aceea, te rog să foloseşti tranchilizante, dar numai dacă este nevoie.

S-a răsucit ca să-şi ia puşca lui cu pulsuri, apoi a coborât din vehicul. Arma pe care o avea lansa impulsuri de gaz ionizat şi avea o scală gradată glisantă, astfel că loviturile puteau provoca şocuri minore, dar şi găuri din care să iasă fum. A ales poziţia de knockout, la nivelul cel mai scăzut, preferând de fapt să nu folosească deloc arma. Când a ridicat din nou privirea, i-a văzut pe dracomeni deplasându-se prin burniţă.

— Scar, de uşa de intrare mă ocup eu.

Scar şi-a arătat dinţii, apoi el şi ceilalţi dracomeni au înconjurat cabana.

Când a ajuns la uşă, Thorn s-a oprit o clipă, dorind să regleze din nou arma pentru a distruge încuietoarea, apoi a făcut o strâmbătură mai mult către sine şi a încercat clanţa. Deschizând iute uşa, a pătruns şi s-a tras deoparte, îndreptând puşca spre singura persoană pe care o văzuse, însă Jane von Hellsdorf nu avea de gând să opună rezistenţă. Stătea pe un balansoar din stejar, cu bale curgându-i din gură şi rostogolindu-şi ochii. Thorn s-a întrebat dacă augmentarea Sensic de două parale, fixată pe

o parte a capului, mai lăsase în ţeasta ei ceva care să merite salvat.

Chaline se simţea obosită după ce petrecuse mult timp efectuând verificări ale alinierii runciblurilor în funcţiune. Îşi scosese salopeta când se dăduse alarma prin legătura ei de reţea, iar acum şi-a pus-o la loc. Tocmai începuse să se intereseze prin legătura ei când Villaeus a năvălit pe uşă.

— Hai, a îndemnat-o el, făcând un gest.

— Graham a spus ceva despre intruşi. Ce…?

— Nu avem timp, a intervenit soldatul Sparkind. Plecăm chiar acum.

Instinctiv, Chaline s-a uitat în jur, spre obiectele ei personale, dar erau doar lucruri materiale – stocase cele mai importante bunuri în legătura ei de reţea. Iar dacă unul ca Villaeus spunea că nu mai era vreme, atunci vorbea serios.

Imediat ce a păşit afară pe uşă, el a prins-o de braţ şi a tras-o într-o parte, în spatele altor doi soldaţi – Judith şi Smith – care se uitau prin cătările puştilor cu pulsuri către capătul coridorului. Chaline a observat că aveau şi arme protonice prinse la brâu, gata pentru a fi folosite în orice clipă. Aleseseră dintru început puşti cu pulsuri din dorinţa evidentă de a nu provoca prea multe daune, întrucât baza era doar o incintă umflată, având straturi de regolit lipite cu răşini, iar toţi pereţii interiori erau din plasgel expandat care, deşi reuşea să amortizeze sunetele şi să creeze iluzia de intimitate, rezista cu greu la o lovitură de pumn mai hotărâtă.

— Înapoi în cameră, a spus Villaeus şi a împins-o. Semnături de spaţiu U în toată baza, asta înseamnă că avem oaspeţi.

Chaline a început să se mişte şovăitor, uitându-se agitată în urmă, în vreme ce soldaţii Sparkind o însoţeau îndeaproape. Apoi a auzit focuri de arme cu pulsuri, răcnete răsunând cu ecou şi un zgomot de sfâşiere. În acel moment, Villaeus a primit instrucţiuni prin comunicator,

pentru că s-a întors brusc cu faţa spre coridor. Chaline a acordat comunicatorul pe frecvenţa folosită de augmentările militarilor Sparkind. Ea nu putea transmite pe acea cale, dar măcar putea trage cu urechea.

SK5: Confirmat ostili – doi civili jos, în Secţia Nordică.

SK1: Recuperabili?

SK12: Poate doar într-o găleată.

SK11: PI-urile ucid ineficient, dar ţine-i în loc pe ticăloşi, trecem pe PP.

SK1: Contact la o sută de metri, ora trei pe coridor doisprezece.

SK1 era chiar Villaeus. Chaline a iuţit pasul, admirând modul în care ceilalţi trei rămăseseră concentraţi asupra cătării armelor în timp ce se deplasau lin cu spatele. S-a auzit un şuierat puternic pe care l-a recunoscut ca fiind scos de o armă cu protoni. Un subprogram din legătura ei de reţea i-a oferit informaţia că PI era prescurtarea pentru pistolul cu pulsuri, iar PP, cea pentru puşca protonică – o definiţie mai corectă decât cea veche, acum pe ducă, AAF, deoarece acest tip de arme declanşau protoni acceleraţi în câmp, nu „antifotoni”.

SKs: Trecem pe PP?

SK1: Există civili în zona aceea… *la douăzeci de metri*, *atenţie*.

Villaeus s-a întors către ea cu expresie autoritară.

— Fugi!

În acel moment, o serie de ţepuşe arătând ca nişte spade au străpuns peretele din partea dreaptă a coridorului, apoi peretele s-a deformat, iar ceva monstruos a năvălit prin el. Un cap cenuşiu-argintiu de gândac a şters tavanul, ieşind deasupra toracelui divizat. Creatura cu membre având încheieturi multiple ce porneau din corp, gata să sfâşie pereţii, tavanul şi podeaua, a căzut cu un zgomot asurzitor. După ce a ajuns pe centrul coridorului, a început să se deplaseze spre ei. Cei trei soldaţi au deschis focul, însă creatura se mişca îngrozitor de repede, părând potrivită să manevreze pe asemenea coridoare. În ciuda şocului prin

care trecea, Chaline a recunoscut asemănări izbitoare între această creatură şi o fiară manufacturată, ale cărei rămăşiţe le văzuse pe planeta Samarkand.

SK1: Concentraţi-vă focul asupra capului.

Loviturile au făcut găuri arzătoare prin monstru, din care au ieşit valuri de fum. Acestea l-au făcut şi încetinească, însă o serie de umflături ca nişte globule de mercur au umplut cavităţile, creând un înveliş deasupra, după care fiara a înaintat din nou.

SK2: Mai avem unul...

Porţiunea de perete dintre Villaeus şi cei doi camarazi s-a sfâşiat, iar prin gaură a ţâşnit o a doua creatură.

Villaeus s-a ridicat de pe podea, unul dintre picioarele din rândul doi strângându-se în jurul lui ca un odgon. El a continuat să ţină pistolul cu pulsuri într-o mână, trăgând încontinuu în faţa hidoasă a atacatorului său. Unul dintre picioare i-a fost brusc smuls din genunchi, iar într-o mişcare neclară, Chaline a văzut gheata smulsă, apoi pânză, piele, muşchi, fâşii de tendoane, oase din laba piciorului azvârlite în diferite direcţii.

— Ţi-am spus să fugi, a urlat Villaeus. O jumătate din faţă îi dispăruse deja, iar braţul drept, în care ţinea arma, i-a fost smuls din corp. Cu aceeaşi precizie şi iuţeală, creatura a făcut fărâme atât arma, cât şi braţul. Ducând mâna stângă la centură, soldatul s-a apucat să caute ceva cu gesturi disperate. Oprindu-se din fugă îngrozită, Chaline s-a întors cu spatele în timp ce dincolo de monstru s-au văzut flăcări violacee intermitente, iar urletul puştilor protonice creştea şi scădea. A cotit şi a auzit alte explozii venind din stânga. Apoi peretele s-a prăbuşit în faţa ei şi a crezut că totul se sfârşise, însă prin el s-au rostogolit cu pricepere Judith şi Smith, după care s-au ridicat imediat în picioare.

— Nu te opri! a strigat Judith.

SK1: Detonează acum.

Explozia produsă în spate a azvârlit-o pe Chaline pe burtă. Înainte de a apuca să se ridice, ceilalţi doi au târât-o şi au făcut-o să se îndepărteze în fugă. Aerul s-a umplut de

o duhoare de sulf, ceea ce însemna că se produsese o breşă în incintă, iar atmosfera exterioară pătrundea înăuntru. Era timpul să plece.

Să termine.

Cormac a deschis ochii. Inima îi bătea puternic, iar el tremura din cauza fluxului de adrenalină. A socotit că nu trebuia să-l mire faptul că oamenii deveniseră cândva dependenţi de asemenea înregistrări de memorie. Se putea trăi astfel orice: sex indiferent de tip, actul practic al crimei recuperat din minţile ucigaşilor condamnaţi la moarte, ba chiar şi momentul morţii în sine, dacă cineva dorea asta. Şi totul, fără a trece prin vreo primejdie fizică – deşi, bineînţeles, unii înnebuneau ulterior. Acum, dependenţa era pur şi simplu o chestiune de alegere, pentru că tehnologiile existente puteau elimina majoritatea cauzelor care o provocau.

— Observaţia făcută de Chaline a fost oportună, a remarcat el. Semăna foarte mult cu creatura care apăra tunelul ce ducea spre capsula de evadare a Creatorului. Ca şi el, aceste creaturi au fost concepute pentru un singur scop: să treacă prin bază cât se putea de repede şi să *acapareze* tot ce se afla acolo.

— Cu o diferenţă notabilă, a spus Asselis Mika, uitându-se fix la el. Aceştia se puteau vindeca singuri la fel de repede ca acei caloraptori făcuţi de Skellor. Asta înseamnă că au fost produse *directe* ale tehnologiei Jain. În ceea ce priveşte creatura de pe Samarkand, după o analiză mai atentă, aş spune că era rezultatul tehnologiei învăţate la o anumită etapă de început a tehnologiei Jain – nu era nici pe departe atât de robustă şi nici atât de înşelătoare.

Cormac a rotit privirea spre ea. Părul ei de culoarea ghimbirului era chiar mai lung decât ultima oară când o văzuse, iar acum era legat la spate, astfel că faţa ei delicată părea mai slabă. Purta ciorapi strânşi pe picior, sandale şi o bluză largă. Însă, deşi făcuse ceva eforturi ca să arate bine, părea obosită, iar urmele de roşu de sub urechi reprezentau un semn sigur că ajunsese o persoană

care petrecea prea mult timp cufundată complet în realitatea virtuală.

Şi-a ridicat paharul de brandy, a sorbit şi apoi a spus:

— Cum ţi se pare viaţa aici?

Ea se aflase la bordul navei *Jack Ketch* împreună cu el în cursul acţiunii de urmărire a lui Skellor, însă ulterior fugise pe *Jerusalem*, unde se desfăşura cercetarea Jain, pentru că acolo beneficia de resurse mai mari.

— Ai resentimente în legătură cu fuga mea? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

— Nu, ai procedat corect. Priceperea ta era necesară aici, dar nu eşti cu adevărat un agent operativ. Spune-mi şi mie ce ai aflat.

Mika a hohotit tare, făcând un semn către fereastra panoramică a salonului, prin care se vedeau o sumedenie de stele.

— Dar ce nu am aflat?

— Am studiat raportul privind nanotehnica descoperită până acum şi am văzut cât de departe aţi ajuns în materie de contraagenţi şi sisteme de apărare. A făcut o grimasă. Dar ce anume *este* tehnologia Jain?

— Bine, a spus ea şi s-a aplecat în faţă, arătând un entuziasm greu de stăvilit. Exprimat în termeni simpli: este materie capabilă de autoorganizare, care foloseşte civilizaţiile pentru propagarea sa proprie. Nu este dotată cu conştienţă. Este mai întâi simbiotică cu fiinţele inteligente, apoi devine parazită. Gazdele ei folosesc tehnologia pentru a deveni mai puternice, pentru a învăţa şi înţelege mai multe lucruri. Însă, devenind parazitară, tehnologia absoarbe de la gazde informaţii care îi permit să descopere tot mai multe despre semenii ei. Acele informaţii sunt încorporate în nodurile Jain pe care ea le produce în timp ce îşi distruge gazda.

— Este concepută astfel ori a evoluat în această direcţie? a întrebat Cormac.

Mika a ridicat din umeri, apoi a aruncat o privire către

altcineva care intra în salon. Şi Cormac a ridicat ochii. Bărbatul abia sosit era un ofidapt, dar purta un costum cald, aşadar era evident o versiune adaptată la temperaturi scăzute. Pe lateralul capului său dezgolit şi solzos purta o augmentare cu matrice de cris. tal şi cu un tampon pentru legături vizuale şi auditive, Cu toate că tehnologia era discretă, bărbatul era la mică distanţă de interfaţarea directă, fiind cu adevărat un haiman. Cormac a transmis o întrebare polity coasă şi a primit instantaneu un pachet de informaţii care i-a comunicat tot ce voia să ştie.

— D’nissan, te rog să ni te alături, a spus el.

Fiind unul dintre oamenii de ştiinţă care participaseră la cercetarea lui Mika privind tehnologia Jain, Cormac dorea să afle tot ce avea el de spus. D’nissan i-a studiat preţ de un moment, apoi s-a apropiat.

— Ar fi utilă o actualizare.

Apoi s-a aşezat pe canapea, alături de Mika.

Cormac a observat că, stând singur pe canapea în partea opusă a mesei scunde, situaţia îl punea din nou în postura de anchetator. A făcut o înregistrare a schimbului precedent de cuvinte cu Mika şi a transmis-o.

D’nissan a clipit, apoi a zis:

— Drept răspuns la cele discutate anterior de voi, merită să remarcăm următorul lucru: ceva fabricat poate evolua şi ceva evoluat poate fi refăcut. A dus un deget la augmentarea cu matrice de cristal şi apoi a făcut un gest din umeri. Studiile noastre asupra morfologiei Jain au contribuit la acumularea unei mase de dovezi care ne face să înclinăm spre prima opţiune: tehnologia Jain este o armă creată cu mult timp în urmă, cu singurul scop de a distruge cu totul civilizaţiile.

În vreme ce Cormac a rămas tăcut şi a analizat aceste cuvinte, uşa s-a deschis, iar şi în salon a intrat un nou vizitator. Surprinzând sosirea acestuia cu coada ochiului, Cormac şi-a reţinut un tremur involuntar. Drona-păianjen de pe staţia *Celedon* venise să asiste la acea discuţie. La un răstimp atât de scurt de la retrăirea amintirilor lui Chaline,

prezenţa unei drone cu o formă atât de evident asemănătoare cu o insectă reuşea să îl tulbure. Şi-a îndreptat din nou atenţia către D'nissan şi Mika, în timp ce drona s-a apropiat de fereastra panoramică.

— Spui că absoarbe cunoştinţe tehnice, a zis Cormac, dar ce se întâmplă când este vorba şi despre tehnologia spaţiului U?

— Dacă nu este controlată, nu poate absorbi, iar fără o gazdă, nu e capabilă să reţină astfel de cunoştinţe, i-a răspuns Mika.

Cormac s-a uitat la ea întrebător, dar cel care a continuat a fost D'nissan:

— Ca să dau un exemplu, tehnica Jain îşi foloseşte achiziţiile în acelaşi fel cum o amibă îşi foloseşte mecanismele fizice ale organismului. Este lipsită de intelect, mai precis, nu este conştientă. Nu înţelege ce face. Este în însăşi natura tehnologiei spaţiului U să solicite un înalt nivel de înţelegere conştientă pentru a o folosi; de aici rezultă că în prezent este controlată de IA-urile navelor şi ale runciblurilor.

— Creaturile acelea... biomecanisme, dacă doreşti, a spus Cormac, aruncând o privire spre drona păianjen – au efectuat saltul U în baza aceea unde se afla Chaline.

— Da, dar ele erau controlate de o versiune Creator a prietenului nostru Skellor, iar acela era un element *conştient*.

— Unele dintre navele noastre pentru spaţiul U nu erau comandate de inteligenţe artificiale, a ţinut să arate Cormac.

— Asta e o informaţie apocrifă, a spus D'nissan. Acele nave au plecat înainte ca IA-urile să câştige Războiul Tăcut şi să preia controlul. Companiilor care deţineau asemenea nave le-a convenit să definească sistemele care să le controleze drept PEC-uri – procesoare cuantice cu carbon –, simple computere. În realitate, acele sisteme *erau* înzestrate cu conştiinţă şi erau mult mai inteligente decât oricare dintre pasagerii navelor, pentru că niciunul dintre

aceştia nu era capabil să înţeleagă tehnologia spaţiului U.

Cormac a ridicat din umeri, acceptând fără comentarii afirmaţiile.

— Bine, chiar fără tehnologie U, porcăria asta putea să ne distrugă. Am avut noroc în cazul lui Skellor. Mai puţină aroganţă din partea lui, iar el ar fi putut să provoace pagube la scară de sistem, după care ar fi avut posibilitatea să trimită noduri Jain în întregul Polity, pentru a duce treaba la bun sfârşit. Aşadar, cum oprim acest fenomen? Cum distrugem tehnologia Jain?

Mika s-a aplecat în faţă.

— Nu e simplu de răspuns la o astfel de întrebare. Nodurile inactive sunt uşor de distrus – le dai drumul drept într-un soare însă tehnologia Jain *activă,* îndeosebi când ea a sechestrat o minte inteligentă… S-a uitat lung la Cormac şi a luat un aer sumbru. Ai ascultat-o pe Chaline. Se pare că singurele succese înregistrate de Creatori în distrugerea ei au fost realizate prin sterilizare planetară, iar dacă scapă de sub control în interiorul Polity… Există o veche zicală, ceva referitor la uciderea pacientului ca să alungi boala.

După aceste cuvinte, nu se mai puteau adăuga multe lucruri. Cormac a ascultat pe jumătate atent la ceea ce au spus ceilalţi doi despre cercetările recente. Atenţia lui se îndrepta mereu spre drona-păianjen care se ridica în picioare, rezemându-se de fereastra panoramică şi îşi lovea vârfurile picioarelor, scoţând un scârţâit supărător. În cele din urmă, D’nissan a plecat, urmat la scurt timp de Mika. Cormac şi-a terminat paharul de brandy, s-a ridicat şi a dat să se îndrepte spre uşă. În mod subliminal, a observat drona desprinzându-se de fereastră şi pornind spre el. Când s-a întors spre el şi s-a uitat la şirul de ochi roşii şi cleşti sclipitori din crom, şi-a adus aminte că asemenea drone nu erau renumite pentru stabilitatea lor, de aceea, brusc, a regretat că nu avea o armă la dispoziţie.

Oprindu-se în faţa lui, drona a spus:

— Bună, sunt Arach şi am primit sarcina să te însoţesc.

Cormac l-a măsurat cu suspiciune, apoi a făcut o

interogare prin legătura sa de reţea: *„Jerusalem, am aflat că mi-a fost oferit o dronă pe nume Arach*."

— *Minte,* i-a răspuns Jerusalem. *Este foarte plictisită şi simte că eşti cea mai bună soluţie pentru a participa la o acţiune energică*. *Dacă vrei*, *o trimit în altă parte.*

— O *dronă veteran care a luptat în Războiul Prador? Aş putea fi atât de nerod s-o refuz?* a comentat Cormac.

— *Ai putea,* l-a aprobat Jerusalem.

Cormac i-a spus dronei:

— Te voi chema când voi avea nevoie de tine, Arach. Doar să fii pregătită pentru orice… eventualitate.

Drona a făcut câţiva paşi de step pe mochetă. Cormac a plecat cu o figură încruntată.

4

Proiectul Cassius: este o sferă Dyson în curs de construcţie, un obiect descris prima oară în 1959 de fizicianul Freeman Dyson în lucrarea sa, „Căutarea unor surse stelare artificiale de radiaţii infraroşii" deşi ideea a încolţit în mintea lui în urmă cu treisprezece ani, după ce a citit o povestire SF de un anume Olaf Stapleton. Este o sferă goală pe dinăuntru, construită în jurul soarelui, Cassius, pentru a capta aproape toate radiaţiile stelei şi a oferi energie (în jur de 10^{26} *W) civilizaţiei care ar ocupa suprafaţa interioară a sferei atunci când proiectul va fi încheiat. Construcţia a început în epoca aceea extrem de optimistă, când se desfăşura expansiunea Polity pe baza runciblurilor, când exista senzaţia că se putea realiza orice. Proiectul a stagnat în timpul Războiului Prador – Fiinţe Umane, apoi a fost continuat deoarece, după cum susţin unii, IA-urile au simţit că trebuia reclamat un sentiment de optimism pentru rasa umană. Asta a provocat multe critici în Polity, deoarece, prin plasarea datei de încheiere a proiectului într-un viitor îndepărtat, se socotea că el nu prezenta importanţă pentru cerinţele prezentului. Cu toate acestea, puţini sunt aceia care pot nega masivele progrese tehnologice care s-au înregistrat datorită acestui proiect, dar şi efectul de reîntinerire economică în respectivul sector al Polity. Probabil că puţini pot pune la îndoială că acesta a reprezentat un plan de o anvergură cu adevărat ambiţioasă.*

Din „Ghidul Quince”, compilat de fiinţele umane

Horace Blegg considera universul drept o reţea de linii interconectând puncte nodale care, studiate cu suficientă înţelepciune, îşi vor dezvălui natura holistică. Cât de

condamnat este acest nod aparte? Personal, nu credea în determinism, însă unele coincidenţe păreau mult prea semnificative pentru a fi trecute cu vederea. A mers pe platforma cu plăci gravitaţionale până la o ferestruică de vizionare dintr-o secţiune pe jumătate terminată a învelişului exterior al uriaşei nave. Spre stânga lui, a observat lumina orbitoare şi mută a motoarelor ionice, care menţineau poziţia navei în zona de umbră a planetei. Motoarele erau necesare pentru corecţie, deoarece masa navei se modifica mereu din cauza materialelor aduse încontinuu prin cele patru runcibluri interne pentru încărcarea mărfurilor. De asemenea, multe nave mai mici andocau şi plecau tot timpul, modificându-i vectorii. Peste două zile, nava trebuia să fie terminată, iar atunci, se spera, nu ar mai fi fost necesar să fie ţinută atât de aproape pentru a transmite miile de tone de echipamente care soseau permanent prin runcibluri, putându-se deplasa pe o orbită mai comodă în jurul soarelui. Jos, în dreapta lui, a observat naveta pe care o ceruse, care acum andoca, dar nu avea niciun motiv să se grăbească.

— Peste treizeci de ore va sosi un remorcher spaţial, a spus Golemul aflat alături de el, telefactorat de la IA-ul abia înfiinţat al navei: Hourne – numit aşa după unul dintre cei care descoperiseră natura obiectului de dedesubt, aşa cum lumea în sine se numea în prezent Descoperirea lui Shayden, iar soarele primise numele de Ulriss.

Trăsătura caracteristică a planetei de dedesubt era aceea de lespede care aluneca pe suprafaţa în mare parte topită, amintind de o placă tectonică în miniatură. Autobuldozere de dimensiuni uriaşe curăţau milioanele de tone de cenuşă acumulate pe suprafaţa sa de-a lungul a milenii de erupţii permanente. O lespede ca aceasta nu ar fi supravieţuit atâta vreme pe o asemenea lume decât cu o anumită condiţie: magma se acumulase şi se solidificase în jurul unui obiect mare, plat, care rămăsese neafectat de căldură. Alţii descoperiseră acest obiect şi îl socotiseră un fenomen natural. Femeia Shayden şi cei doi însoţitori

masculini veniseră acolo pentru a studia fenomenul şi descoperiseră că unele fragmente din substanţa sa incredibil de dură şi rezistentă se spărseseră şi se desprinseseră, iar bucăţile erau suficiente pentru le studia minuţios. Acea substanţă, ceva ce semăna cu diamantul, avea unele asemănări cu cristalul de memorie. Din simplă curiozitate, Shayden a anexat o interfaţă optică la o asemenea bucată, apoi nenumăratele coduri ce i-au sosit au uimit-o. Instantaneu, şi-a dat seama că descoperise ceva foarte important. În acelaşi timp, a înţeles că firma ei nu deţinea resursele necesare pentru a studia această descoperire aşa cum se cuvenea. S-a întors în cea mai apropiată lume Polity şi a anunţat descoperirea făcută. Înainte de a fi pregătit pentru a angaja resurse, IA-ul avea nevoie de o confirmare, de aceea Shayden, Ulriss şi Hourne au revenit aici cu un Golem din Polity pe nume Cento, a cărui prezenţă i-a costat viaţa.

— Grea operaţiune de ridicare acolo, jos, a remarcat Blegg.

Golem a făcut un pas înainte şi a arătat către o suprafaţă de sticlă ranforsată aflată în faţa lor. A apărut o imagine, proiectată, fără îndoială, de laserul din ochiul Golemului.

— Aşa este forma artefactului. Blegg a văzut o virgulă groasă. Credem că reprezintă partea internă a unei spirale originare. Cristalul se desface de-a lungul marginii plate principale, de aceea proiecţiile noastre arată ca a fost cândva astfel ori mai mare. Virgula a crescut în volum, ca un melc care îşi adaugă încă o spiră la cochilie, răsucindu-se. Apoi activitatea a încetat preţ de un moment, după care excrescenţa s-a retras, căpătând forma anterioară. Acum, dedesubtul acestui obiect sunt poziţionate motoare gravimetrice. Peste forma virgulei au apărut o sumedenie de puncte amintind de o erupţie pe piele. Iar noi introducem plăci simple sub rocă, astfel încât artefactul să se desprindă de ea când se execută operaţiunea de ridicare.

— Dar ce se va întâmpla cu integritatea ei structurală? a

întrebat Blegg.

Deasupra formei a apărut o reţea.

— Fascicule de ceramal ataşate direct de obiect, folosind răşini rezistente la temperaturi mari, a explicat Golem. Acest lucru va fi realizat după ce îndepărtăm toată roca şi cenuşa care se mai află deasupra.

Cento – celălalt Golem venit acolo, unul dintre cei doi care făcuseră bucăţi maşina de ucis din alamă numită Domnul Crane – păstrase o amintire: braţul Domnului Crane, pentru a-şi înlocui propriul braţ smuls de maşina de ucis. Însă cine şi-ar fi închipuit că Skellor, care anterior nu avusese nicio legătură cu Domnul Crane, va dori să resusciteze maşina ucigaşă şi va fi pregătit să vină într-un loc precum acela doar ca să găsească o parte ce lipsea? Cento a supravieţuit confruntării; fiinţele umane, nu. Domnul Crane l-a aruncat pe Ulriss într-un fluviu de magmă, iar ceilalţi doi au fost lăsaţi fără costume de protecţie, la suprafaţă.

Însă asta era situaţia: o altă legătură întâmplătoare. Cento a mers acolo în acelaşi timp cu Skellor – un om care controla tehnologia Jain – ca să-l caute. Apoi au continuat să se deplaseze: atât Cento, cât şi Skellor, acesta din urmă pierind când a căzut pe acelaşi soare pitic. Iar aici, pe aceeaşi lume, aştepta un obiect care probabil era un tezaur de informaţii confirmate acum ca fiind prea recente pentru a fi produse de Jain şi prea vechi pentru a fi ceva realizat de Csoriani. Probabil că erau de origine Atheter – Blegg nu ştia de ce era sigur de acest lucru, dar aşa era. Şi ele puteau oferi parţial o soluţie faţă de pericolul reprezentat de unii croiţi după tiparul lui Skellor. Importanţa artefactului impunea construirea unei nave suficient de mari pentru găzduirea sa: era prea valoros pentru a fi păstrat într-un loc unde putea deveni o ţintă.

Blegg s-a întors de la fereastră şi a mers spre marginea platformei. Lansându-se de pe ea, în timp ce a plutit spre corpul interior, a simţit atracţia slăbită a plăcilor gravitaţionale. Aterizând exact sub o grindă structurală, a

absorbit cu picioarele şocul provocat de inerţie, s-a prins de partea inferioară a grinzii şi s-a împins spre ecluza la care era andocată naveta. Deocamdată, niciun drum nu ducea din această latură spre aceeaşi ecluză, deoarece mai trebuia pusă una în funcţiune. Apucând una dintre barele de prindere aflate alături de uşă, era pe punctul de a pune palma pe placa încuietorii, dar şi-a dat seama că uşa interioară se deschidea deja. S-a tras către uşă, apoi a ajuns înăuntru.

— Blegg, eşti un avatar, îi spusese Cormac cândva.

Blegg a pufnit, respingând acel gând, timp în care ecluza s-a umplut cu aer, iar el a oprit scutul irizant ce îi cădea pe faţă, apoi şi-a scos casca de la costumul rezistent la temperaturi mari şi a deconectat alimentarea cu aer din inelul gâtului. Se putea deplasa singur pe distanţe scurte, putea să-şi modifice corpul pentru a supravieţui în medii extreme, însă în realitate era mai puţin rezistent decât fiinţele umane cele mai adaptate şi bineînţeles că nu era nici pe departe la fel de eficient ca avatarul Golem al inteligenţei artificiale Hourne, cu care tocmai vorbise. De ce s-ar fi deranjat Securitatea Centrală a Pământului să creeze un reprezentant atât de fragil?

Uşa interioară s-a deschis, iar Blegg a trecut în carlinga micuţului aparat de forma unui melc fără casă, apoi a ajuns pe scaunul pilotului, unde şi-a fixat centura de siguranţă. A desprins braţele de andocare şi pe cele ale ecluzei, iar naveta s-a îndepărtat de navă, răsucindu-se astfel ca partea sa de jos să fie îndreptată spre planetă. Manevrând joystick-ul simplu, a preluat controlul asupra coborârii.

Bineînţeles că teoria lui Cormac era mai plauzibilă decât aceea a lui Blegg. Probabil că el era o creaţie a inteligenţei artificiale a Securităţii Centrale a Pământului şi nu avea cunoştinţă de asta: o sub-minte scoasă din depozit atunci când era nevoie de ea, având amintirile ajustate ori augmentate pentru a compensa timpul lipsă. Corpul lui fusese recreat probabil de multe ori. Câteodată, putea fi chiar o proiecţie – de unde să ştie el? Nu era prima oară că

se gândea la această posibilitate şi, ca întotdeauna, a respins-o. Ideea se ofilea, pur şi simplu, sub povara secolelor trăite de el şi a tuturor lucrurilor pe care le văzuse şi înţelesese.

– retroact 2 –

Hiroshi a împins cu piciorul cadavrul plutitor al unei femei şi a înaintat mai departe. De pe mal s-a desprins o masă de cadavre care au început să alunece la vale, duse de curent. Acum cerul era întunecat şi, oriunde ar fi privit, întunecimea lui apăsa spre pământ incendii diavoleşti. A înghiţit din plin apă mâloasă şi şi-a spălat faţa umflată; apoi, atârnându-şi pantofii în jurul gâtului cu ajutorul şireturilor, s-a împins în curentul tulbure. Când în cele din urmă a urcat pe malul celălalt, ploua cu picături mari şi grele de apă murdară, care lăsa în urmă pete, ca şi cum ar fi fost ulei uzat.

Cum am ajuns în râu?

S-a uitat peste apă, spre furtuna de foc ce bântuia în zona în care se afla şcoala lui. Incendiul l-ar fi pârjolit, astfel că s-a retras de acolo, ajungând în alt loc, apoi traversase râul – destinaţia propusă.

Ori am înnebunit?

Când, într-un târziu, a ajuns pe strada unde se găsea casa lui, i-a fost greu să stabilească sub care morman de moloz se aflase cândva căminul lui. A identificat locul doar după ce l-a recunoscut pe domnul Hidachi stând pe stradă, în faţa movilei care fusese casa lui, aflată alături de a sa.

— Se investighează amănuntele, a spus bărbatul. Apoi, răspunzând la întrebarea lui Hiroshi privind familia sa, a repetat: Se investighează amănuntele.

Săpând, Hiroshi a dat de capul, gâtul şi braţul drept al mamei lui, în vreme ce cadavrul incinerat al tatălui său era identificabil doar după încălţăminte. Cum stătea ghemuit în mijlocul ruinei, ceva s-a blocat în mintea lui Hiroshi. Noaptea aceea a venit şi s-a sfârşit, iar dimineaţa setea l-a îndemnat să meargă înapoi la râu. Când s-a întors, i s-a părut că simte miros de sepie prăjită şi a salivat, dar,

urmând mirosul, a ajuns la o movilă de cadavre – majoritatea de oameni, dar şi câteva de câini, pisici şi păsări, plus unul de vacă, o vacă umflată ca un balon. Revenit la mormanul de moloz, şi-a făcut un cuib pentru sine şi a mestecat încet o mână de orez. La următoarea întoarcere la râu, a găsit o sticlă care plutea – apa pe care a adus-o de la râu l-a ajutat să mestece mai uşor orezul. După trecerea unei alte nopţi, cadavrele mamei şi tatălui său au început să miroasă, astfel că Hiroshi a împachetat orezul într-o cârpă, şi-a luat sticla cu apă şi a pornit la drum. A văzut expresii de uimire pe feţele celor din jur, expresii erau întipărite pe feţele soldaţilor care au coborât dintr-o maşină blindată atunci când au zărit oamenii zdrenţăroşi care ieşeau dintre ruine şi veneau spre ei. A auzit pentru prima oară cuvântul *hibakusba* vizându-l pe el. Acum, devenise o „persoană afectată de explozie”, pentru că niciun „supravieţuitor“ nu trebuia să păteze memoria morţilor onoraţi.

Au trecut zile, probabil multe zile. Existaseră nopţi în care văzuse alte şi alte orori, apoi un străin înalt cu pielea palidă, care i-a dat o bucată mare de ciocolată. Războiul se terminase, a auzit el, iar Japonia fusese învinsă. A simţit că la asta ar fi trebuit să răspundă prin ruşine, dar nu putea decât să privească în jur cu uimire, pentru că natura răspundea la acel cataclism cu o dezvoltare aproape deznădăjduită. Florile albe, puternic parfumate, de iarbă-moale apăruseră pretutindeni, ca şi cum Pământul îşi oferea propriul său leac pentru acea stare de rău. Hiroshi şi-a dat seama că trecuse de marginea oraşului când a asistat la o scenă ciudată care s-a petrecut sub un copac carbonizat.

Cei doi soldaţi purtau bentiţe atât de murdare de funingine, încât emblemele cu soarele răsărind abia se mai distingeau. Cel de-al treilea bărbat, un ofiţer bătrân cu un aer rigid, îmbrăcat într-o uniformă impecabilă, era aşezat în genunchi. Un soldat stătea în spatele lui, cu arma scoasă şi ţinută în repaus pe lângă coapsă; celălalt se afla la câţiva

paşi depărtare şi fuma netulburat o ţigară. Ofiţerul a trecut o cârpă albă de-a lungul lamei strălucitoare a săbiei, în sus şi-n jos, mereu, lustruind-o. Apoi a înfăşurat cu grijă cârpa în jurul părţii de lamă aflate imediat lângă mâner. Hiroshi a gândit: *E îngrijorat că lama ar putea fi murdară*, *iar acum nu vrea să-şi taie degetele...*

Ofiţerul a întors lama spre stomac şi, cu un geamăt, a înfipt-o. După o pauză, a tras-o în lateral. A scos un sunet nazal, bizar, apoi a întors puţin capul. Hiroshi a presupus că în acel moment soldatul din spatele lui ar fi trebuit să-l împuşte în cap. Însă subordonatul nu a făcut decât să ridice puţin pistolul, pe care l-a verificat, apoi s-a întors spre camaradul lui.

— Ar trebui să luăm sabia, a zis el. Americanii plătesc bine aşa ceva.

Ofiţerul s-a prăbuşit pe o parte. Coapsele şi tot pieptul uniformei erau îmbibate de sânge, iar intestinele se revărsaseră prin rana căscată în burtă. Tremurând, el a încercat să-şi potolească gemetele muşcându-şi buzele. Soldatul s-a aplecat, a luat sabia, a curăţat sângele de pe ea cu aceeaşi cârpă albă şi a pus-o deoparte. Apoi s-a apucat să scotocească prin buzunarele ofiţerului, iar când muribundul a încercat să se opună, l-a lovit cu pistolul în cap până când orice mişcare a încetat. I-a aruncat camaradului său un pachet de ţigări găsit, după care a luat sabia. Primul soldat a mai vârât în buzunar şi alte lucruri, iar după aceea a început să scoată cizmele ofiţerului, moment în care cel de-al doilea soldat l-a lovit pe ofiţer în spate şi l-a apăsat cu piciorul pe gât. Nepăsător, aproape neglijent, a folosit vârful săbiei pentru a scoate ochii muribundului. În acea clipă, primul soldat l-a zărit pe Hiroshi urmărind scena, l-a privit fix şi apoi, brusc, s-a ridicat şi a aţintit arma spre el.

Hiroshi a făcut un salt în lateral, nici nu a ştiut încotro, dar acest lucru avea să fie numit peste secole spaţiu U. Făcând doar o mişcare uşoară, a păşit pe ceea ce mai târziu a aflat că era insula Osaka şi a continuat să păşească

înainte.

Nu s-a oprit din mers preţ de un sfert de secol.

– retroact sfârşit –

Pe *Heliotrope* au trecut doar câteva secunde, apoi a urmat senzaţia de răsucire când nava a ieşit din spaţiul U. De jur împrejur se aflau stele ca nişte nestemate, obiectul cel mai mare fiind o pată oranj în mijlocul beznei. Orlandine a verificat nou coordonatele şi a scos încă o dată nava din existenţă, dar numai cu câteva fracţiuni de secundă mai mult decât o făcuse anterior. *Heliotrope* a ieşit la suprafaţă în spaţiul real deasupra unui ocean infinit de gaze portocalii, întrerupt de nori roşii care se rostogoleau şi întinderi uriaşe de alb ceţos, amintind de pielea descuamată. Orlandine a pus în funcţiune acţionarea cu fuziune şi a făcut nava să plonjeze. Abia când nava a străpuns suprafaţa s-a văzut cât de dispersate erau gazele: doar o negură subţire. Verificând din nou coordonatele, a orientat nava, a accelerat timp de o oră, apoi a navigat normal alte trei ore. După aceea, în faţa ei a apărut din negură ceva amintind de o faleză vastă din oţel.

Orlandine nu era outlinker, însă îşi petrecuse o mare parte din viaţă la bordul staţiilor sau navelor, înconjurată de tehnologie, şi se simţea mai confortabil în acel mediu. Deşi destul de mare pentru a putea locui în ea, nava nu era locul potrivit în care să vrea să desfăşoare experimente periculoase. Cu toate acestea, în situaţia ei disperată, ideea de a coborî pe suprafaţa unei planete era de neconceput – nu exista posibilitatea unei evadări rapide de acolo, deoarece motorul de spaţiu U nu putea fi acţionat decât după ce nava ieşea cu totul din puţul atracţiei gravitaţionale. De aceea, a ales o măsură de mijloc şi un loc pe care îl cunoştea.

Fragmentul de forma unui romb, unul dintre blocurile construite de la început pentru sfera Cassius Dyson, era alcătuit din cinci straturi de compozit, fiecare de un kilometru grosime, spaţiile libere largi de şase kilometri

dintre straturi fiind menţinute de compozit şi de traverse metalice profilate, unele dintre ele late de câte un kilometru, din cabluri nanotub din carbon, uriaşe motoare gravitaţionale şi generatoare de câmp puternic acţionate de mii de reactoare de fuziune. Acolo existau 40 de miliarde de kilometri cubi în care se putea pierde cu uşurinţă. Sigur că atunci când efectuase saltul în spaţiu U ca să iasă din sistem intenţia ei fusese să păcălească orice inteligenţă artificială juridică, făcându-o să creadă că părăsise sistemul în mod definitiv. Dar nu, aici se simţea ca acasă: era mai familiarizată cu fiecare structură din acest loc decât cu orice alt spaţiu din interiorul sau exteriorul Polity. Aici se putea ascunde cel mai sigur.

A decelerat puternic, făcând ca *Heliotrope* să se întoarcă, astfel că ea s-a ridicat alături de peretele din compozit. Santinele din interiorul structurii masive au detectat nava, au exclus-o ca fiind un meteorit şi nu au mai activat laserele de coliziune. Acele dispozitive au înregistrat prezenţa navei, dar erau simple computere, deşi uşor de accesat pentru Orlandine cu ajutorul carapacei. Şi le-a şters cele mai recente amintiri.

După câteva minute, nava a ajuns în faţa unui spaţiu gol, lat de doi kilometri, aflat între straturi. A continuat să urce, trecând de un alt strat de compozit, până într-un loc în care negura începea să se subţieze, apoi a întors, decelerând din nou, astfel că ecranul frontal a rămas orientat spre un spaţiu gol din partea superioară, care se întindea în structură. Folosindu-se doar de vederea umană, a văzut la cincisprezece kilometri depărtare în pădurea de grinzi masive şi cabluri, după care numărul lor şi întunericul ce se îndesea au împiedicat-o să mai vadă ceva. Folosindu-şi casca senzorială pentru a scana întregul spectru electromagnetic şi având carapacea conectată la senzorii navei, a reuşit să vadă până în partea cealaltă, adică la aproape o sută douăzeci de kilometri depărtare. Acel loc era impresionant, dar aşa era întotdeauna. Cum ar fi putut să-l părăsească?

Orlandine a dirijat *Heliotrpe* prin dreptul unui cablu vertical gros de o sută de metri. Localizându-se pe o hartă tridimensională din minte şi recurgând la balize de microundă prin structură, ea a modificat cursul pe lângă un şir de grinzi uriaşe, de care atârnau leviatani arborescenţi – generatoare, reactoare, motoare gravitaţionale. Prin senzorii exteriori, a observat norul pe care îl forma nava ei – ajustările făcute de propulsoarele ei provocând sublimarea gheţii, dislocând sulful cristalin şi numeroşii compuşi ciudaţi care se condensau în interior. Probabil că norul avea să treacă neobservat, însă ea a încetinit considerabil nava şi a ales cursul cu mai multă precauţie. O oră mai târziu, după ce a pătruns şaizeci de kilometri în interiorul structurii, a zărit destinaţia pe care şi-o propusese.

Pilonul cilindric avea lăţimea de aproape doi kilometri, fiind vertical, nu înclinat ca majoritatea grinzilor de susţinere. Structura sa interioară era aproape lemnoasă, din câte ştia ea. Fiecare celulă hexagonală ca secţiune se ridica până la aproape optsprezece metri, astfel că pilonul cuprindea mii de celule. Era pentru spaţiu de depozitare, poate zone de locuit – acest lucru avea să se decidă în viitorul îndepărtat –, o structură de interes general plasată acolo pentru perspectivă, deoarece era mai convenabil să se procedeze astfel cât timp întregul segment era în curs de construcţie. Orlandine a adus *Heliotrope* până la baza pilonului, a pliat spre exterior vârfurile fiecărei jumătăţi a ghearelor navei şi apoi a pus feţele interioare pe funcţia de gecko. A înaintat până când suprafeţele gecko ale ghearelor s-au prins bine de faţa pilonului, apoi a scos capul unui tăietor cu plasmă din gheara aflată în spate. Întinzând tăietorul până la lungimea maximă a braţului triplu articulat, a început să taie un cerc aflat cât mai departe posibil de locul în care se lipiseră vârfurile ghearelor.

Dioxidul de carbon şi gheaţa formată din apă au sublimat de pe faţa pilonului. De jur împrejur, în culori caleidoscopice, fluorescenţa a înflorit pe măsură ce gheaţa

complexă a parcurs drumul până la apă, apoi la vapori. Tăietorul a făcut cu uşurinţă o gaură prin metalul uşor, cu bule – rezistenţa structurală fiind conferită în principal de grinzi laminate din compozit, aflate la distanţe egale prin interiorul pilonului. În cele din urmă, a terminat de tăiat cercul şi, cu o reglare delicată cu ajutorul propulsoarelor, a făcut nava să se retragă, extrăgând un disc de metal cu diametrul de cincisprezece metri. Apoi, rotind nava, a intrat cu spatele în spaţiul liber. Se afla acum în întuneric deplin, însă a cartografiat cu precizie fiecare mişcare şi acţiune în mintea ei extinsă de haiman, care funcţiona prin senzorii navei. În final, a apăsat discul pe partea de jos a tăieturii şi cu două împunsături ale unui aparat cu plasmă, la nivelul cel mai scăzut, l-a lipit la loc.

După aceea, a lăsat *Heliotrope* să coboare pe podeaua celulei hexagonale care, având dedesubtul ei kilometri întregi de compozit în straturi, poseda un fel de atracţie gravitaţională. Cu toate acestea, nivelul atracţiei era scăzut, de aceea a extins picioarele gecko ale navei pentru a o face să rămână locului. Aprinzând luminile exterioare – nu pentru că ar fi avut nevoie de ele, ci doar pentru comoditate şi confort –, a privit în jur la noua ei casă.

Semănând cu un cilindru lustruit, telefactorul care se odihnea în pragul uşii de lemn a întins unul dintre numeroasele lui braţe, iar din vârful acestuia a apărut o singură unealtă care, cu repeziciune, a scos toate şuruburile balamalei, apoi a transferat uşa înapoi către unul dintre ai săi, care s-a apucat să o ambaleze în monoţesătură transparentă şi subţire, după care a cărat-o spre o stivă de obiecte sigilate în mod similar. Thorn a plimbat privirea roată prin domul care înconjura întreaga cabană.

— Presupun că vom lăsa aerul cel puţin, a spus el pe un ton sarcastic.

— Da, bineînţeles, deşi chiar acum este trecut prin filtre,

i-a răspuns Jack prin intermediul legăturii de comunicaţii.

Thorn s-a scărpinat în barbă şi s-a uitat în sus, către acoperişul domului, ca şi cum ar fi fost în stare să vadă dincolo de el, până la IA ca să afle dacă Jack doar îl întărâta.

— Cum stabilim unde tragem linia între ce poate fi considerat dovadă şi ce nu?

— Femeia nu a avut multe de-a face cu cineva de pe aici. În prezent, încarc toate dovezile altor sosiri şi plecări după venirea ei – cam cu zece ani înainte ca Skellor să ajungă aici. Intre timp, oamenii lui Aelvor iau declaraţii de la toate persoanele cu care ea a avut contact. Se adună o sumedenie de date, dar există o formulă pe care IA-urile juridice le aplică în asemenea situaţii, ceea ce păstrează culegerea de dovezi între limite rezonabile pentru puterea de prelucrare aflată la dispoziţie.

Thorn a urmărit telefactorul ieşind pe uşă şi ridicându-se spre acoperiş, unde a început să scoată şi să pună în saci plăcile de lemn. S-a gândit că existau şi avantaje în a fi Sparkind, în loc de agent din Polity. Dacă aparţineai vreunui grup de luptători de elită, era suficient să apari la faţa locului, iar cineva precum Cormac îţi arăta în ce direcţie să porneşti şi îţi dădea instrucţiuni simple, cum ar fi: „Ucide-i“ ori „Aruncă aia în aer. “

— Am obţinut ceva până acum? a întrebat el.

— Interesantă întrebare: avem o mulţime de lucruri, dar nu ştim câte ne vor fi de folos. Am pus-o pe Aphran să analizeze datele pe măsură ce sosesc – ea a încărcat date relevante direct din reţeaua de inteligenţe artificiale încă de când am găsit-o pe Jane von Hellsdorf. Aphran va verifica şi casa.

Întreaga clădire urma să fie transportată pe *NEJ,* împreună cu o parte din solul din jur. Thorn a analizat modul în care Jack o folosea pe Aphran.

— Deci Aphran este încă utilă.

— Da.

— Şi aşa supravieţuieşte. Ori îi găseşti utilizări doar când

conştiinţa ei rămâne legată de a ta?

— Sunt pe cale de a rezolva această problemă.

— Şi după aceea?

— Vom vedea.

Thorn n-a răspuns la asta.

— A obţinut ceva până acum?

— Întreab-o tu.

Thorn a ezitat un moment, apoi a continuat:

— Aphran, ai ceva pentru mine?

După o pauză lungă, fosta Separatistă i-a răspuns, iar glasul ei a sugerat că era distrasă, ca şi cum şi-ar fi îndreptat atenţia în altă parte.

— Există o masă uriaşă de probe informaţionale şi nu pot începe cu probele materiale decât după ce sunt aduse aici. Dar deocamdată se pare că această lume a fost vizitată de personaje dubioase cu miile, între care şi Skellor. În aceste clipe, caut anomaliile care să demonstreze o încercare deliberată a cuiva de a se ascunde, indiferent cum. Apoi va trebui să elimin diferite motive pentru dorinţa de se face nevăzut. Până acum am eliminat şase persoane – una dintre ele a fost o femeie, separatistă, care a venit aici cu o versiune adaptată a unei ciuperci de stejar. Se pare că a pătruns în adâncul pădurii şi de atunci nu a mai fost văzută. Aelvor mă informează că, din păcate, femeia a căzut în concasorul unui agrobot.

— Ce neglijenţă din partea ei, a comentat Thorn.

— Pare evident că lui Aelvor nu-i plac sabotorii.

Thorn a râs şi apoi a întrebat:

— Dar cum stau lucrurile cu Jane von Hellsdorf?

De astă dată, i-a răspuns Jack:

— Trebuie să presupunem că e suficient de inteligentă ca să nu încerce folosirea propriilor ei mărfuri.

— Eu cred mai curând că cineva a forţat-o să accepte acea augmentare, a răspuns Thorn, întorcându-se cu spatele la cabană şi îndreptându-se către ieşirea din dom.

— Aproape sigur. Augmentarea ei Sensic a fost sabotată în mod deliberat pentru a-i afecta creierul, iar vânzând şi ea

asemenea lucruri, cu siguranţă că ar fi avut atâta minte cât să obţină un diagnostic privind augmentarea înainte de a şi-o monta.

— Vom reuşi să scoatem ceva de la ea?

— Poate reuşesc să ciupesc unele lucruri dintr-o înregistrare completă a memoriei. Aelvor crede că va putea să obţină asta utilizând augmentarea ei din prezent. Propun să-i îngăduim o încercare.

Thorn a ieşit. Acum zona se aglomerase. Întâi sosise un vehicul AG[5] mare, aducând toate echipamentele de care forţa de monitorizare Osterland ar fi putut avea nevoie pentru a rezolva un incident major. Apoi ajunseseră acolo două furgonete aeriene, dar şi numeroase aeromobile. Monitori în uniformă de la poliţia locala se răspândiseră peste tot, luând declaraţii şi copii după toate înregistrările făcute în nume personal. Ajungându-se în această etapă, Scar îşi retrăsese dracomenii în pădure; dacă serviciile lor nu mai erau necesare, aveau să se întoarcă la naveta lor pentru a reveni pe *NEJ.*

Thorn a examinat un grup de oameni strânşi în apropierea uneia dintre aerofurgonete. Nu i-a fost greu să îl deosebească pe haiman de ceilalţi. Stătea cu spatele spre Thorn, astfel că din el se vedea doar carapacea metalică striată şi o limbă de metal care îi urca spre ceafă. Thorn a pornit spre el. Când a ajuns la numai câţiva paşi în spatele lui Aelvor, omul s-a întors, iar limba de metal s-a desfăcut ca un evantai la ceafă, deschizând petalele căştii lui senzoriale. După o clipă, ele s-au închis, iar Aelvor a surâs.

— În sfârşit, agent Thorn, am plăcerea să te cunosc, a zis el şi a întins mâna.

Părul lui negru era prins într-o coadă care îi atârna pe un umăr. Era masiv, dar nu gras, avea un ochi verde, iar celălalt evidenţia desene ortogonale metalice, în permanentă schimbare. Thorn a strâns mâna ce i se întinsese, a simţit o forţă controlată şi a observat membrele suplimentare, din metal sclipitor, pliate de o parte şi de alta a torsului său.

— Şi eu sunt încântat, a spus el. S-ar putea să mă obişnuiesc cu mediul pe care îl creezi aici.

— Gândeşte-te că acesta e doar începutul. Rasa umană a pierdut mii de ani standardizând totul, iar IA-urile continuă cam în acelaşi mod. Motivele unei asemenea atitudini au fost justificate pe deplin, dar acum deţinem tehnologia necesară pentru a extinde individualitatea şi unicitatea.

— Există multe metode de a jupui o pisică, a remarcat Thorn.

— Ce expresie obscenă, a spus Aelvor. Cu un aer teatral, a aruncat o privire în jur. Şi fiindcă tot am adus vorba de obscenităţi, unde este femeia aceea?

Thorn a presupus că Aelvor pusese acea întrebare din simplă politeţe – probabil că haimanul ştia foarte bine numele şi trecutul personal al tuturor celor care trăiau pe o rază de o sută de kilometri, precum şi poziţia lor până la ultimul metru. A făcut semn către vehiculul folosit la incidente şi a pornit înainte. La scurtă vreme după aceea, amândoi au pătruns în centrul medical al vehiculului şi au rămas în apropierea patului pe care se afla Von Hellsdorf. Era nemişcată. Un autodoctor stătea prins de ea, iar diverse tuburi şi instrumente pătrundeau în torsul ei. La capătul patului, unul dintre telefactorii lui Jack stătea nemişcat – un cilindru mare, din care ieşeau membre multifuncţionale. Cutia în care se afla augmentarea lui Von Hellsdorf stătea deschisă, arătându-şi măruntaiele, iar telefactorul îşi vârâse numeroase cabluri microoptice în ea.

— Bun, să-i dăm drumul, da? a spus Aelvor.

Cu o ridicare din umeri, şi-a întins cele două membre suplimentare din metal. Thorn a observat că mâinile incredibil de complexe ale acelor braţe erau alcătuite din două seturi de câte trei degete opozabile, discuri selectoare pentru interfeţe optice multiple şi conexiuni, plus un dispozitiv telescopic ce părea să se termine cu o ţepuşă foarte ascuţită, dar despre care ştia că era capul de prezentare pentru micromanipulatoare – probabil că secţiunea posterioară conţinea mii de microunelte diferite.

Cu asemenea mâini, probabil că Aelvor putea să extragă creierul lui Von Hellsdorf printr-o ureche şi să îl reasambleze în afara capului.

Când Aelvor s-a apropiat, telefactorul şi-a retras imediat legătura către augmentarea femeii.

— Definiţia oferită de Sensic nu este prea bună, dar prin legăturile lui sinaptice ar fi posibil să rulăm un program de căutare în memorie. Din păcate, acum nu vom putea obţine de la ea decât fragmente asociate mnemonic – nu va exista o ordine cronologică în privinţa lor.

Apoi s-a conectat prin membrele suplimentare cu augmentarea lui Von Hellsdorf. — S-ar putea să obţineţi câteva secunde din amintirile ei din copilărie în care, să spunem, culegea mere şi muşca din ele. Următorul fragment ar putea arăta la fel de bine cum mănâncă încă un măr, cum vede un alt copil din perspectiva vârstei adulte ori cum e muşcată de sfârc de un iubit.

— Curios lucru, dar ştiu ce înseamnă mnemonic, a remarcat Thorn.

Aelvor a surâs larg şi a spus:

— Sigur că da, dar cum majoritatea acţiunilor pe care le desfăşor sunt de o mie de ori mai rapide decât... este normal, am descoperit că trebuie să fac un efort deliberat ca să comunic prin limbaj obişnuit şi de aceea mă străduiesc să compensez acest lucru. Îţi dai seama, cred, că Jack ar putea face cu uşurinţă ceea ce fac eu acum, însă IA-urile sunt conştiente de complexul de inferioritate pe care îl trăiesc haimanii şi vor ca noi să fim incluşi.

În acel moment, s-a auzit glasul lui Jack venind dinspre telefactor:

— Complexul tău de inferioritate pare să fi dispărut astăzi, Aelvor... Din întâmplare, am depistat o creştere a nivelului adrenalinei la pacientă.

— Un fragment de memorie, a spus haimanul. Şi-a amintit un orgasm amânat.

Thorn a observat cum desenele din ochiul anormal al lui Aelvor licăreau şi se modificau.

— A apărut şi o creştere a nivelului de amilază din salivă şi a acidităţii din stomac, a anunţat Jack.

— Asta este de la pastă de crab cu pâine prăjită, a explicat Aelvor.

— Ritmul cardiac ridicat, nivelul enzimelor…

Femeia a fost brusc acoperită de sudoare, apoi capilarele din pielea ei au căpătat o culoare roşie aprinsă. Unul dintre braţele telefactorului a coborât, îndepărtând legătura stabilită de Aelvor. Thorn a simţit ceva izbindu-l în piept şi azvârlindu-l înapoi.

Câmp compact…

S-a lovit de perete şi a alunecat până când a ajuns pe podea. În mod subliminal, a văzut acelaşi lucru petrecându-se cu Aelvor. Fumul care s-a răsucit din tavan a evidenţiat un laser care a împuns în sus dinspre telefactor. A sărit în afară ameţitor de repede, braţele manipulatoare au apărut ca nişte cârlige sub braţele femeii, au ridicat-o până ce a ajuns dreaptă, apoi, ţinând-o strâns, a ţâşnit ca o rachetă prin gaura pe care o tăiase. Explozia care a urmat a încovoiat tavanul, iar o coloană de foc a pătruns prin gaură. La scurt timp după aceea, telefactorul s-a prăbuşit prin aceeaşi gaură, înnegrit şi având carcasa deformată. Din Jane von Hellsdorf rămăsese prea puţin. Aerul duhnea a şuncă arsă.

Jerusalem a ieşit brusc din spaţiul U şi a pătruns cu viteză în sistemul Cull. Aflat în apartamentul lui, Cormac a invocat imaginile dorite pe ecranul lui şi, încă o dată, şi-a măsurat vechiul adversar. Apoi, în timp ce îl studia pe Dragon atârnând încătuşat deasupra gigantei de gheaţă, şi-a limpezit mintea şi a încercat să descopere golurile din memorie legate de evenimentele petrecute acolo. Şi-a adus aminte că Skellor preluase controlul asupra oamenilor din populaţia locală, pe care îi folosise drept ostatici pentru a obţine predarea lui Cormac. Şi-a amintit că fusese prizonier într-o substructură Jain de la bordul lui *Ogygian* – o navă de colonizare care îi transportase pe toţi locuitorii planetei

Cull, aducându-i de pe Pământ. Tot astfel, şi-a amintit că se aflase sub controlul total al lui Skellor, dar apoi lucrurile au început să devină oarecum fragmentare. Ştia că în acele împrejurări Cento se ascunsese la bordul lui *Agygian* şi că, deşi un program de ucidere din computerul acelei nave îl ţinea pe Skellor ca sclav, Golem a sabotat acţionarea, făcând ca nava să intre pe o orbită din jurul acelei pitice brune din care nu avea cum să scape. *King of Hearts* – o navă de atac pe care se afla un IA răsculat – lansase gheare de prindere împotriva lui *Ogygian* şi, în vreme ce Cento se ţinea de Skellor, Cormac a reuşit să le reteze. A ajuns întâmplător pe una dintre acele gheare, iar IA-ul de pe *King of Hearts*, în loc să îl ucidă pentru că îl împiedicase să obţină tehnologia Jain pe care o deţinea Skellor, îl eliberase pentru ca el să transmită un mesaj către Jerusalem: *Serios*, *nu am obţinut nimic*, *nu mă urmări ca să mă ucizi.* Dar cum reuşise Cormac să scape din acea substructură Jain din interiorul navei *Ogygian*?

Cormac putea doar presupune că Cento îl eliberase din structura închisă, însă îl frământa ceva în legătură cu acea întâmplare. A închis ochii şi s-a conectat la serverele lui Jerusalem, apoi a creat un program de căutare pentru a se găsi pe sine acolo. Jerusalem îl înregistrase, îi remediase creierul, apoi descărcase acea înregistrare în creierul remediat. Cormac era convins că IA-ul păstrase copia aceea… *ţi chiar aţa era.*

— Îţi va veni greu să accesezi asta, l-a prevenit Jerusalem prin intercomul din apartamentul lui. Legătura ta de reţea nu are capacitatea de a organiza vălmăşagul acela.

— Cum, mintea mea e învălmăşită?

— Minţile tuturor fiinţelor umane sunt aşa. Legătura ta de reţea este concepută pentru a accesa sisteme computerizate şi de inteligenţe artificiale, care sunt formatate mai logic. În orice caz, întrucât încerci să-ţi investighezi propria minte, vei fi în pericol de a suferi din cauza reacţiilor de răspuns cerebral şi s-ar putea să sfârşeşti într-o buclă psihotică.

— Bine, atunci fă tu asta în locul meu. Vreau sa extrag o înregistrare de memorie care acoperă perioada dintre sosirea mea la pitica brună până când am ajuns în gheara de prindere.

— Nu înţeleg de ce.

Cormac a spus cu glas sec:

— Amintirile sunt ceva de domeniul trecutului, dar retrăirea unei înregistrări de memorie se practică în mod curent.

Jerusalem nu i-a răspuns la această replică, însă a stabilit conexiunea şi înregistrarea memoriei a fost transferată. Celedon a încărcat-o şi a trăit-o. În primă fază, i-a fost greu, întrucât mecanismul de supravieţuire al memoriei întotdeauna atenua durerea şi starea de rău trăite iniţial. Însă când a derulat a doua oară, a văzut totul cu claritate:

A tras de câteva ori în capul lui Skellor, silindu-l sa se lipească de perete. Însă asta nu era de ajuns – Skellor nu mai era uman. Două lovituri în piept, altele în genunchi, în timp ce încerca să sară, şi o mână sfârtecată şi desprinsă cât era apăsată pe perete. Apoi Cento, prinzându-şi picioarele în jurul taliei lui Skellor, sfâşiase panourile pereţilor ca să îmbrăţişeze o grindă din spate.

— Cablurile, a spus Cento prin dispozitivul de comunicaţie.

Încă un încărcător în armă înapoi, către ecranul explodat… şi acolo, într-un colţişor al vederii lui, substructura

Jain formată în jurul omului lipit de podea, având carcasa intactă, dar fără nimeni înăuntru.

Î*năuntru mă aflam eu.*

— Mi-ar plăcea să cred că este un accident nefericit faptul că o parte atât de importantă a memoriei mele lipseşte, a spus Cormac cu glas puternic, dar prin natura mea sunt o persoană bănuitoare.

— Mintea ta trebuie să se vindece mai bine ca să accepţi asta, a spus Jerusalem. Este ceva ce ai făcut, dar ţi-a rămas neînţeles.

— Înapoiază-mi totul.

— Nu pot. În cel mai fericit caz, mintea umană este o structură fragilă. Amintirea a ceea ce ai făcut atunci ar putea fi reversul unei chei de boltă, mai ales ţinând seama de starea în care se află mintea ta acum.

— Nu-mi închipuiam că sunt atât de rău.

— De ce crezi că ţi-a luat atât de mult până să începi a-ţi reanaliza amintirile din acea vreme? Fără îndoială că explicaţia pe care ţi-ai oferit-o este că abia *acum* sunt relevante acele amintiri, având în vedere viitoarea ta confruntare cu Dragon.

Lui Cormac i-a venit să rânjească în faţa unei asemenea sugestii, dar a socotit că nu era cazul. De aceea, a zis:

— Poţi să-mi spui măcar în general ce am făcut?

— A, sigur: ţi-ai folosit mintea ca să-ţi transferi trupul prin spaţiul U, i-a răspuns Jerusalem.

Cormac a îngheţat. A început să tremure. Aşa ceva putea face Horace Blegg, din câte se afirma, dar Cormac nu mai credea de mult că Blegg era ceea ce susţinea.

Oare se înşela în privinţa asta? însă nu putea înţelege deplin ceea ce îi spusese Jerusalem, şi de aceea se simţea mergând pe marginea unui abis. A încercat să alunge această idee şi s-a concentrat asupra momentului prezent.

— Mai este ceva ce-mi ascunzi? a întrebat el.

Imediat după aceea, a sosit încă o înregistrare de memorie.

— Ca să te controleze, Skellor s-a conectat la mintea ta, dar şi tu te-ai conectat parţial la mintea lui. De aceea ai reţinut ceva din asta – amintirea lui referitoare la modul în care a intrat în posesia nodului Jain.

Cormac a vizionat-o, a trăit-o: ca şi cum el însuşi ar fi stat pe platforma de pe Osterland şi ar fi primit de la Jane von Hellsdorf un nod Jain ca un chilipir, la preţul de zece şilingi.

— Trebuia să-mi dau seama de asta. Trebuie să existe o urmare.

— Thorn, câţiva dracomeni şi un amestec ciudat, alcătuit din IA-ul de pe Jack Ketch şi o femeie moartă pe nume

Aphran, investighează deja. Încă nu eşti suficient de stabil pentru o asemenea misiune.

Împotriva voinţei lui, Cormac a acceptat situaţia.

— Jack şi Aphran…

Chiar în timp ce a spus asta, a căutat informaţii prin intermediul serverelor de pe *Jerusalem:* nava originală *Jack Ketch* fusese distrusă în timp ce lupta împotriva navelor de război ale IA-urilor rebele, între care se afla şi *King of Hearts*, dar mintea lui Jack a fost recuperată de Dragon, pe care l-a prins din urmă pe orbita piticei brune, unde au murit Skellor şi Cento. Apoi s-a petrecut predarea umilă a lui Dragon şi reîntoarcerea în sistemul Cull, un soi de târguială desfăşurată cu viteză mare, ca aceea a unei inteligenţe artificiale, cu rezultatul că Dragon a cedat mintea navei. A urmat banda uriaşă realizată de Jerusalem şi plasată pe ecuatorul lui Dragon – o garanţie că acesta nu va încerca să utilizeze armele gravimetrice pe care le conţinea pentru a scăpa.

Cormac şi-a îndreptat din nou atenţia asupra ecranului. *Concentrează-te!* Dragon trebuia să răspundă acum la câteva întrebări dure, pentru că au existat conexiuni clare între el, Creatori şi tehnologia Jain care apăruse aici, în Polity. Cormac trebuia să decidă care să fie acele întrebări şi cât de departe era pregătit să meargă pentru a obţine răspunsuri.

Thorn s-a rezemat cu spatele de un stejar şi a aşteptat. L-a observat pe Scar păşind de colo-colo, în apropierea domului. Evident plictisiţi să tot aştepte, dracomenii se întorseseră în cursul nopţii. Pregătirea îl făcea pe Thorn să fie foarte răbdător, iar experienţa îi permitea să preţuiască scurtele momente de linişte din timpul oricărei operaţiuni. Asta îi oferea timp să aprecieze lucruri precum copacii, cerul luminat de stele care se stingeau în dimineţile ceţoase, iar copacii, aerul rece pe faţă, iar alţi şi alţi copaci.

Cei de pe planetă strânseseră multe înregistrări holografice, iar după o analiză aprofundată a lor, de obicei

a fundalului, Aphran a descoperit că pe Jane von

Hellsdorf o vizitaseră trei oameni. L-a depistat pe unul dintre aceştia într-o înregistrare făcută de augmentare, iar pe celălalt examinând fotografii cu satul. Monitorii lui Aelvor l-au identificat pe primul drept un client nemulţumit venit să se plângă, iar pe cel de-al doilea drept un alt deţinător de tarabă sosit să vândă mărfuri din vechiul stoc al lui Von Hellsdorf. Însă în cele din urmă mult mai interesant s-a dovedit a fi ceea ce Aphran nu a descoperit. Unul dintre locuitorii din Oakwood făcuse înregistrări holografice ale unui grătar, iar în fundal apărea un krodorman – o persoană adaptată la acceleraţii gravitaţionale mari, specifică unei lumi extrem de mlăştinoase – care bătea la uşa lui Jane von Hellsdorf. Analiza miilor de mostre prelevate de la locul faptei nu a evidenţiat urme de ADN care să fi aparţinut unei krodorman. Această persoană nu lăsase nicio urmă fizică a trecerii ei pe acolo – pentru că silueta o arăta a fi femeie –, iar anchetatorii aveau nevoie să ştie de ce.

— Am găsit-o, a anunţat Aphran în cele din urmă, când soarele începea să alunge ceaţa. Parliament Hotel de pe strada Cockleshell.

Thorn s-a ridicat şi a dat să pornească spre aeromobilul lui.

— Mai este acolo?

— A stat la hotel două luni, încă nu a plecat, dar în acest moment nu este în camera ei – sistemul de securitate al hotelului nu a înregistrat deschiderea uşii în ultimele două zile – de fapt, de când am ajuns noi aici. S-ar părea că, imediat după sosirea noastră, ea a i-a făcut o vizită lui Jane von Hellsdorf, a silit-o să-şi pună acea augmentare, apoi a dispărut.

Scar a ajuns la uşa pasagerului exact în momentul în care Thorn se urca în aeromobil. Dracomanul a scos un mârâit gros când a împins scaunul în spate şi s-a ghemuit în spaţiul strâmt, punându-şi picioarele pe bord. Thorn s-a uitat o clipă la el, a înălţat din umeri cu un aer resemnat, apoi a ridicat vehiculul spre cer. A aruncat o privire în spate

şi spre sol şi a văzut că era urmat de două aeromobile ale monitorilor şi de doi dintre telefactorii lui Jack.

— Jack, a spus el, deschizând legătura de comunicaţii a inteligenţei artificiale a navei, ai stabilit cumva ce anume a făcut-o pe doamna Von Hellsdorf să explodeze?

IA-ul i-a răspuns:

— O combinaţie de patru enzime eliberate de ficatul ei în momentul în care nivelul adrenalinei a atins un maxim – lucru inevitabil când cineva a început să scotocească în mintea ei. Enzimele au început instantaneu să transforme grăsimea corporală în nitroglicerină.

— De ce s-a procedat astfel? Uciderea ei înainte de sosirea noastră ar fi asigurat păstrarea secretelor.

— Era evident că uciderea investigatorilor aflaţi în preajma ei ar fi frânat ancheta. Aşa procedează cei ca^e consideră personalul Securităţii Centrale a Pământului ţintă potrivită.

— Separatiştii, a răspuns Thorn, afirmând ceva ce era evident.

Jack a continuat:

— Folosirea capcanelor cu bombă pentru a lichida specialişti din rândul celor socotiţi duşmani este o metodă încercată de multe ori de-a lungul vremii. În cel de-al Doilea Război Mondial, naziştii au lansat bombe proiectate în mod special să îi ucidă pe cei trimişi să le dezamorseze. Iar acum, cercetarea mea a evidenţiat faptul că celulele separatiste din jurul planetei Krodor au apelat deseori la această metodă.

— Totul foarte curat, a spus Thorn. Aphran, spune-mi care este părerea ta.

— Te referi la experienţa mea în privinţa metodelor separatiste? i-a răspuns ea cu glas amar.

— Da, întocmai.

— Este logic. Prima ţintă pentru orice Separatist este un IA, pentru că acesta se află în subordinea directă a autocratului de la Securitatea Centrală a Pământului, iar după aceea, noi… adică *ei* fac orice ca să ucidă agenţi SCP.

Cei ca voi sunt consideraţi ţinte prioritare, pentru că voi nu doar îl slujiţi pe autocrat, dar sunteţi socotiţi trădători ai rasei umane.

Ieşit din ceaţă, aeromobilul a sclipit în razele de soare de nuanţă oranj. Curând, oraşul principal a apărut pe sol, iar Thorn a început să coboare către străzile lui. A verificat comunicatorul personal – acum desfăcut şi lipit de bord, alături de piciorul drept al lui Scar –, a identificat strada Cockleshell şi s-a îndreptat spre ea.

— Atunci să presupunem că o organizaţie separatistă a aflat, indiferent prin ce mijloace, că SCP va manifesta interes faţă de Jane von Hellsdorf, a spus Thorn.

— În acest caz, m-aş aştepta ca acolo să apară un grup de luptă, i-a răspuns Aphran.

După ce deja intuise acest scenariu, Thorn a făcut o grimasă. A decis că aterizarea exact pe strada Cockleshell nu ar fi o idee prea grozavă şi a ales un bulevard adiacent, de unde se putea vedea hotelul.

— Jack, trebuie evacuate hotelul şi clădirile din jur.

— I-am informat deja pe Osterland şi Aelvor.

Bineînţeles că Jack se gândise la asta înaintea lui – aşa erau IA-urile.

Era evident că mesajul fusese transmis, pentru că uşile s-au deschis, iar oamenii au început să iasă. Cele două aeromobile au coborât pe stradă, în urma vehiculului lui Thorn, însă cei doi telefactori au rămas în aer. Patru monitori au trecut pe lângă maşină şi s-au îndreptat spre mulţimea ce se îngroşa în faţa hotelului. Au urmat gesticulări şi strigăte, dar persoanele evacuate au început să se îndepărteze pe stradă.

— Jack, Fethan mi-a dat un mic dar când am plecat de pe Cull: unul dintre programele vânător-ucigaş ale lui Jerusalem.

— Da, ştiu, i-a răspuns IA-ul.

Thorn a aplecat capul într-o parte şi a întrebat:

— Aphran, dacă ar trebui să plasezi un dispozitiv exploziv aici, în situaţia de faţă, cum l-ai detona?

— Prin reţea. L-aş conecta la un sistem de comunicaţii. Semnalul nu ar putea fi depistat până la sursă. Ori aşa aş presupune.

— Dar ai avea nevoie de o iscoadă; altfel, cum ai şti *când* să detonezi?

— Aş conecta dispozitivul la ceva ce doar un agent SCP ar încerca să acceseze – un loc sigur sau ceva ce poate fi încuiat, un seif, de exemplu – ori aş folosi un sistem cu cameră video, activat probabil de mişcare şi trecând prin aceeaşi legătură de reţea.

— Jack, prin intermediul telefactorilor tăi ai putea scana interiorul hotelului în căutarea unei camere video?

— Am şi făcut asta, i-a răspuns IA-ul. În camera suspectei există două holocamere, conectate prin cabluri optice la legătura de reţea.

— Presupun că mai există şi alte cabluri optice în cameră, da?

— Nu, suspecta noastră a fost mai şmecheră de atât: explozivi planari, plasaţi într-o lampă standard – lampa în sine este activată de un semnal în infraroşu de la legătura de reţea, nu printr-un cablu optic. Lampa a fost ridicată în mod deliberat la înălţimea capului, intenţia nefiind doar aceea de a ucide, ci de a distruge orice dispozitiv cerebral menit să salveze ceva din mintea victimei – o tuşă subtilă, aş spune.

Thorn a vârât mâna într-un buzunar şi a scos stocatorul de memorie.

— Acest program vânător-ucigaş ar putea să depisteze semnalele camerei?

— Ce-ar fi să îl întrebi chiar tu?

Thorn şi-a adus aminte imediat că Fethan spusese că programul vânător-ucigaş nu vorbea mult. Deci vorbea totuşi.

— Mă auzi?

Dispozitivul a vibrat în mâna lui.

— Aud, a spus o voce plată, lipsită de orice inflexiune.

Scar s-a uitat o clipă la stocatorul de memorie, apoi a

pufnit dispreţuitor.

— Înseamnă că ai auzit ce discutam. Poţi depista semnalele camerei printr-o legătură de reţea?

— Pot.

Thorn a desprins comunicatorul personal de pe bord şi l-a aşezat în poală. A atins iconiţa prin care se deschidea legătura de reţea şi după o scurtă căutare locală, a stabilit legătura cu Parliament Hotel. Apoi a tras afară o fâşie aflată de-a lungul părţii inferioare a consolei, pe care se aflau mufe multiple: optice, optice nano-tub, s-con, interfaţă cristal şi chiar una ce se putea adapta la conexiuni electrice primitive. După ce a ridicat stocatorul de memorie, acesta şi-a extins o fişă optică dintr-unul dintre porturi, la fel cum o moluscă îşi scoate piciorul pentru a se deplasa. Thorn a introdus această fişă în mufa corespunzătoare.

— Sigur, vom avea nevoie de o modalitate de a activa camerele, a spus Thorn, în timp ce urmărea afişajul reţelei de hotel licărind, apoi divizându-se în careuri, după care a dispărut cu totul.

— Copie încărcată, a spus dispozitivul.

— Te oferi voluntar? l-a întrebat Jerusalem.

— Nu chiar, i-a răspuns Thorn. S-ar putea ca semnalul camerei să nu fie suficient, dar programul sigur este capabil să urmeze semnalul de detonare. S-a oprit un moment. Hm… program vânător-ucigaş, ai defectat cumva comunicatorul personal?

Ecranul comunicatorului s-a luminat, afişând harta oraşului pe care Thorn o folosise înainte de a coborî la sol.

— Poţi afişa locul unde ai depistat sursa?

— Pot, a răspuns programul.

— Jack, a spus Thorn, trimite un telefactor înăuntru. Iscoada îşi va da seama că planul i-a fost zădărnicit şi că nu va reuşi să ucidă o ţintă umană cu bomba lui, dar nu va fi în stare să reziste ispitei de a distruge o piesă atât de costisitoare din Polity.

Chiar în timp ce Thorn vorbea, unul dintre telefactori a coborât în faţa hotelului. După un moment, a observat ceva

pornind dinspre el şi lovind o fereastră bulbucată din sticlă ranforsată.

O *mină decodoare*.

Proiectilul a stat lipit de suprafaţa de sticlă o secundă, apoi fereastra s-a prăbuşit, făcându-se praf. Imediat ce telefactorul a pătruns înăuntru, zidurile de o parte şi de alta a ferestrei au fost azvârlite în exterior, urmate de un disc de foc. Molozul a căzut în stradă, urmat de jumătatea superioară a telefactorului.

— Am un număr limitat de telefactori, a observat Jack.

Thorn a aruncat o privire spre ecranul comunicatorului, clipă în care programul vânător-ucigaş a spus:

— Localizat.

Pe harta afişată a apărut un cadru pătrat care s-a micşorat până când a ajuns un punct. Lui Thorn i-a trebuit doar jumătate de secundă ca să îşi dea seama că punctul era chiar lângă locul pe care parcase el.

— Afară! a strigat el, înşfăcând pistolul cu pulsuri din locaşul pentru picioare al pasagerului, de sub Scar. El şi dracomanul au sărit din vehicul chiar în clipa când proiectilele au lovit în acoperiş.

Thorn s-a aruncat la pământ, s-a rostogolit şi a reuşit să localizeze punctul din care se trăsese. O fereastră bulbucată din sticlă ranforsată se răsucise pe jumătate în perete, lăsând la vedere un mic balcon. Thorn a ţintit spre silueta care se afla acolo, dar a ezitat, astfel că ea a dispărut. S-a blestemat – verificase deja ca arma să fie programată pentru imobilizare. După aceea, a tras de voie, iar descărcările electrice au împrăştiat mici fulgere pe toată întinderea balconului. Dracomanul s-a aruncat asupra unei uşi dinspre stradă, a plasat ceva pe ea şi s-a tras deoparte, rămânând lipit de zid. Încărcătura explozivă a detonat, azvârlind spre înăuntru uşa din compozit, care s-a boţit ca o foaie de hârtie, iar Scar a pătruns.

— Jack! a urlat Thorn. Factor!

Telefactorul a coborât asupra lui ca o piatră căzătoare. A avut o ciudată senzaţie de uşurinţă şi de răsucire când l-a

înconjurat câmpul antigravitaţie. Întinzând mâinile, s-a prins de unul dintre membrele telefactorului. Un al doilea membru i s-a strâns uşor în jurul pieptului.

— Să mă laşi pe balcon, apoi urci pe acoperiş.

Când telefactorul l-a adus la nivelul balconului,

Thorn a tras câteva focuri spre cameră, apoi a sărit de pe exteriorul maşinii, care i-a dat drumul. A atins cu piciorul platforma balconului şi s-a aruncat în cameră, rostogolindu-se. O siluetă în stânga lui, ceva care sălta de-a curmezişul podelei. Thorn a ţâşnit în picioare şi s-a aruncat prin cea mai apropiată uşă deschisă. A închis-o cu o lovitură de picior, a plonjat în pat, prinzând marginea saltelei în cădere şi trăgând-o peste el. Explozia care a urmat l-a azvârlit într-un garderob şi, când s-a uitat de sub saltea, a văzut că uşa dispăruse, împreună cu cea mai mare parte a zidului despărţitor. Prin aer pluteau fulgi de spumă izolatoare, iar ceva ardea. După ce a urcat pe mormanul de moloz, a ţintit spre un obiect care se deplasa prin fum, însă l-a identificat ca fiind un mic robot sferic pe patru picioare subţiratice, care stropea inhibitor de flăcări spre o baltă de lichid vâscos care ardea pe podea. S-a îndreptat spre uşa pe care văzuse silueta retrăgându-se şi s-a uitat precaut pe după uşorul ei. A tras capul înapoi, exact la vreme ca să evite un proiectil care s-a înfipt în cadrul uşii. Unitatea lui de comunicare a început să-i vibreze pe stern – semnal de securitate. Thorn a scos casca aparatului şi a plasat-o în ureche.

— Trei… l-a avertizat imediat Scar, iar vocea lui s-a auzit şuierat, acoperită de pocnete constante. Două se îndreaptă spre acoperiş, iar una e jos… sub noi… între noi… autoarmă… coridor.

— Ştiu despre autoarmă, a răspuns Thorn, apoi a întrebat: Jack, ce e cu paraziţii ăştia?

— Emiţător electromagnetic, i-a răspuns IA-ul.

Thorn şi-a plimbat privirea prin cameră şi s-a concentrat asupra robotului. Autoarma sigur nu era foarte sofisticată, pentru că separatiştii detestau tot ce era asociat cu un IA.

S-a retras, ridicând la maximum nivelul de putere al puştii cu pulsuri, apoi a luat robotul şi l-a aruncat pe coridor, înainte de a pătrunde el acolo. Imediat după aceea, o armă cu proiectile a început să tragă intens, făcând găuri în podea în momentul când robotul s-a ridicat în picioare. Thorn s-a aplecat pe după cadrul uşii. Puşca era montată pe un trepied: o puşcă alimentată cu bandă de proiectile, cu ţintire servo, având un simplu detector de mişcare. A ţintit spre ea şi a tras o dată, apoi s-a retras imediat la adăpost, întrucât cutia cu muniţie a armei a explodat, umplând coridorul de şrapnele. Când a pătruns ca săgeata pe coridor, a văzut robotul-pompier, nevătămat, văzându-şi cuminte de treaba lui.

Ajungând la casa scărilor, Thorn a repus arma pe poziţia imobilizare. În aceeaşi clipă, o explozie a zguduit întreaga clădire.

— Au la ei grenade şi preferă să moară decât să fie capturaţi, l-a informat Scar.

— E vreo problemă? a întrebat Thorn.

— Iese la spălat.

Jack a adăugat:

— Ceilalţi doi sunt la ultimul etaj, la un etaj de voi. Cred că au observat telefactorul.

Thorn a început să urce treptele ţinând arma îndreptată în sus, spre palier. Nu era locul potrivit în care să te găseşti dacă cineva de sus hotăra să arunce o grenadă, însă nu aveau timp de pierdut dacă aceia preferau să moară decât să fie prinşi. Pe scară nu se vedea nimeni. Ajungând sus, s-a uitat printr-o arcadă deschisă şi a văzut că acolo se găsea o piscină, echipa mente de gimnastică şi un costum demodat de reali* tate virtuală suspendat de un suport. Palmieri în ghivece ofereau o oarecare protecţie, la fel şi partiţiile scunde din jurul barului şi al zonei de dincolo de acesta.

— Nu cred asta! a strigat brusc cineva.

A urmat un foc de pistol cu pulsuri, iar o siluetă s-a răsucit din spatele unui pilon şi a căzut în piscină. Apoi s-a

auzit explozia care a azvârlit fragmente din aceeaşi persoană care căzuse în apă, udând tavanul din sticlă ranforsată şi tot ce era în jur. Thorn a înaintat imediat – mai rămăsese un oponent. L-a zărit pe Scar apropiindu-se în fugă din cealaltă parte a piscinei, având arma pregătită de tragere. Pe neaşteptate, tavanul s-a transformat într-un şuvoi alb, alcătuit din sticla ranforsată destrămată, în momentul când telefactorul rămas a căzut de sus. De după un stâlp a apărut o mănuşă neagră, având prinsă de un deget garda trăgaciului unui pistol cu pulsuri şi sistem cu gaz.

— Gata, mă aveţi pe mine!

Pistolul a căzut pe podea şi a zăngănit, iar din spatele stâlpului a apărut o femeie cu părul castaniu tuns scurt, cu braţele întinse în lateral şi degetele înmănuşate larg desfăcute. Thorn s-a gândit să o imobilizeze cu un foc de armă, însă cadavrul bucăţit din piscină l-a făcut să se răzgândească. Glasul lui Aphran, venind prin telefactor, a confirmat decizia lui:

— Freya, am înţeles că nu eşti chiar pregătită să mori pentru cauză, aşa e?

5

Sparkind este o forţa militară de elită a Securităţii Centrale a Pământului, al cărei nume derivă de la spartani (cetăţeni ai Greciei antice, recunoscuţi pentru calităţile lor militare, austeritate şi disciplină'), deşi nu îşi are originile atât de adânc în trecut. Soldaţii Sparkind sunt mai curând descendenţii direcţi ai Forţelor Speciale create în timpul războaielor purtate pe Pământ spre sfârşitul celui de-al doilea mileniu: Serviciul Special Marin, Serviciul Special Aerian, luptătorii SEAL ai Marinei Americane şi alte forţe asemănătoare. Candidaţii pentru înrolarea în Sparkind trebuie mai întâi să lucreze în serviciul convenţional de poliţie sau în armată. Programul de instruire pe care îl urmează, atât în realitate, cât şi virtual, nu are rolul de a-i elimina pe cei mai puţin dotaţi fizic, deoarece având în vedere progresele tehnologiei creşterii şi augmentării, oricine poate deveni apt pentru recrutare. Se caută însă tărie mentală: voinţă, rezistenţă spirituală şi un anumit grad de înţelepciune. Un soldat

Sparkind trebuie să ştie pentru ce se luptă, *trebuie să fie capabil să ia decizii ce ţin de viaţă şi de moarte şi să prezinte încredere totală, pentru că i se încredinţează arme capabile să anihileze oraşe întregi. Acţionând în unităţi de câte patru, de obicei alcătuite din doi Golem şi două fiinţe umane.*, *aceşti soldaţi au participat la unele dintre cele mai violente şi mai periculoase acţiuni pe care le-a întreprins vreodată Polity. Însă soldaţii Sparkind*, *deşi reprezintă o forţă de elita*, *aproape niciodată nu intră primii în luptă*. *Iar asta îmi aduce aminte de agentul SCP sau Agentul Polity*…

Din prelegerea „Războiul modern”, de EBS Heinlein

Cea mai recentă erupţie a aruncat un strat de cenuşă gros de doi centimetri şi jumătate, presărat cu porţiuni mari de magmă care se răceşte. Blegg a coborât de pe una dintre grinzile de ceramal lipite într-o reţea de-a latul artefactului Atheter, s-a aplecat şi a mai îndepărtat nişte cenuşă. Maşinile de tăiat lăsaseră în mod inevitabil bucăţi de piatră lipite de întreaga suprafaţă, pentru că fuseseră programate să evite săparea în adâncul obiectului în sine. Cu toate acestea, o parte din piatră s-a dezgolit singură, scoţând la iveală cristalul verde translucid de dedesubt. Blegg a analizat ce însemna acest lucru.

Acea substanţă verde era o formă de cristal de memorie similar cu acela folosit în prezent în Polity. Era forma cea mai simplă de cristal de memorie – tipul care nu necesita prelucrarea cuantică a interstiţiilor cristaline ori procesarea de tip gravare cu atomi, după cum se numea câteodată acest proces – care putea înmagazina cantităţi uriaşe de informaţii. O simplă bucăţică din acest cristal de memorie de mărimea unei falange de la degetul mic al unui om putea modela funcţionarea şi stoca amintirile unei minţi umane acumulate pe o perioadă de douăzeci şi cinci de ani – deşi cei care aveau transplanturi de memorie încărcau mai destul de des, eliberând în acest fel spaţiu în cristalul implantat în cap. Dacă era de acest tip, ce putea conţine o singură masă de cristal de această mărime? Mintea unui zeu? Tranzacţiile bursiere ale unei întregi civilizaţii galactice? Benzi cu pornografie extraterestră şi albume de familie? Bloguri de pe Atheter?

În cazul tehnologiilor informaţionale, se acceptase că nimicurile se extind în mod natural pentru a umple tot spaţiul liber existent – că suporturile de înregistrare şi ceea ce se înregistra pe ele erau întotdeauna cu un pas înainte faţă de stocarea amintirilor. Toată noua ştiinţă a arheologiei informaţiei se baza pe acest truism. Însă acest obiect era de origine extraterestră, astfel că tot ce conţinea reprezenta ceva nou, nefamiliar şi demn de studiere îndelungată. Chiar şi informaţiile socotite banale dacă ar fi

fost stocate de fiinţe umane ar fi dezvăluit în mod inevitabil lucruri necunoscute până atunci despre constructorii acelui obiect uriaş.

Blegg s-a ridicat şi a privit în jur. Erupţia recentă făcea ca fumul să traverseze cerul gălbui ca lămâia, iar un fluviu de magmă, zbătându-se, îşi croia drum pe undeva prin stânga. S-a întors, a urcat din nou pe grindă şi a revenit spre navetă, care se odihnea, ca un limax mare şi cenuşiu pe o aglomerare de resturi de la marginea cristalului gigantic. Când a ajuns la capăt, o umbră a coborât asupra lui. A aruncat o privire în sus şi a văzut remorcherul sosind: o chestie uriaşă de forma unei pisici de mare.

A rămas cu ochii la cablurile care coborau din el, având la capete sisteme de prindere ce aminteau de picioarele păianjenilor. Aceste gheare au lovit suprafaţa, au alunecat pe ea până când au agăţat urechile de prindere în formă de U sudate de grinzi, apoi cablurile s-au întins gata să plesnească. Întregul artefact a început să vibreze – motoarele gravimetrice de sub el au pornit. În această fază, Blegg s-a îndepărtat şi a urcat panta unui morman de piatră spartă până la ecluza navetei. Ajuns înăuntru, a aşteptat până când un curent de aer rece a adus exteriorul costumului rezistent la temperaturi înalte până la una suportabilă, apoi a deschis vizorul scutului irizant când a intrat în navetă. S-a lăsat să cadă pe scaunul pilotului şi a examinat scena ce se desfăşura afară. Artefactul se ridica, însă impresia pe care o avea el era că nava lui se scufunda. Simţind naveta reglându-şi trenul de aterizare pe spărtura de piatră de dedesubt, a angajat sistemul antigravitaţional şi a ridicat-o câţiva metri în aerul otrăvitor. Curând, artefactul a devenit o linie neagră care tăia de la dreapta la stânga. Fumarolele care emanau gaze sulfuroase au acoperit imaginea câteva momente, dar totul s-a limpezit curând, lăsând la vedere motoarele gravitaţionale prinse dedesubt. Păstrându-şi naveta poziţionată într-o parte, Blegg a urmat obiectul uriaş ce urca spre cer. I s-au alăturat şi alţi observatori – nave de

prindere de pe staţie, telefactori şi camere holografice care înregistrau fiecare clipă a acestei înălţări.

Pe măsură ce se ridica prin atmosfera acidă, artefactul a lăsat o urmă de cenuşă, apoi, când presiunea a început să scadă, volatilele au îngroşat acea urmă cu alţi vapori otrăvitori. Cinci ore mai târziu, când artefactul se afla la doar un kilometru depărtare de Hourne, cenuşa şi volatilele dispăruseră în totalitate. Remorcherul şi-a retras sistemele de prindere, şi-a rulat cablurile şi s-a îndepărtat. Acum, navele de prindere au intervenit pentru a înfige ghearele în mod delicat în marginea cristalului. Foarte încet şi atent, au introdus artefactul printr-o deschidere din învelişul navei *Houme*, până într-un mare spaţiu închis, unde cricuri care absorbeau şocurile s-au apropiat de suprafaţa lui. În timp ce îşi aducea naveta înapoi pe nava uriaşă, Blegg a observat siluete în costume de protecţie şi telefactori mutând plăci de metal din corpul navei pentru a sigila învelişul.

Când s-a întors înăuntru, pentru a sta la o fereastră de vizionare ca să se uite la artefact, fasciculele folosite pentru a-l fixa au fost îndepărtate, iar robogândacii s-au apucat să cureţe suprafaţa cristalului până şi de ultimele straturi de piatră depusă. În jurul perimetrului intern al camerei, interfeţe optice cu capete multiple aşteptau pe berbeci telescopici, pregătite să fie puse pe poziţie. Reveniţi în interiorul navei, savanţii haimani, oameni şi Golem, dar şi IA-ul navei Hourne, au aşteptat acel moment crucial al conectării cu o rasă extraterestră socotită moartă de multă vreme.

– retroact 3 –

În ciuda faptului că acel loc fusese transformat în moloz, unele rămăşiţe din Reich încă luptau. Jeepul zăcea pe o parte în praf, iar motorul urla şi o roată din spate se învârtea nebuneşte; cadavrul decapitat al şoferului stătea pliat pe o movilă de resturi din apropiere. Intre cadavru şi vehicul se întindea o dâră lungă de sânge. Herman – aşa cum îşi spunea el acum – s-a apropiat ceva mai mult pentru a vedea dacă poate descoperi capul.

Aha, acolo...

Zăcea în mijlocul drumului făcut cu lama buldozerului printre ruine, imediat sub firul ucigător întins de-a latul. Când s-a apropiat, Herman a observat patru băieţi germani coborând movila de moloz ca să jefuiască acel cadavru decapitat. Au reuşit să plece de acolo cu nişte ciocolată, prezervative, un portofel şi un pistol automat.

— Mai vine unul! a strigat un băiat blond şi s-au grăbit să dispară cu toţii de acolo.

Herman s-a întrebat dacă sârma fusese întinsă chiar de ei şi dacă stratagema dădea roade. Nu-i trecuse prin minte să întrebe cum putea să le înţeleagă limba, tot astfel cum nu punea la îndoială capacitatea lui de a traversa non-regiunea de spaţiu U din jurul planetei – şi nici înţelegerea intrinsecă a evenimentelor care se desfăşurau pe acea planetă. Era doar un copil, însă ştia despre ochiul de un milion de grade care se deschisese deasupra Hiroshimei. Era un băiat, dar înţelegea ce se petrecuse în tabăra înconjurată de pădure, unde sârmele de marcare a perimetrului şi stâlpii zăceau la pământ, doborâte de buldozere şi făcute grămezi, şi unde se găseau adăposturi lungi transformate în scrum, şi unde din gropile comune se ridicau mirosuri insuportabile.

Apoi a sosit un alt Jeep. Acesta avea o bară verticală prinsă în faţă, care a făcut sârma să plesnească exact în momentul când roata din dreapta faţă a trecut peste capul prăfuit al precedentului vizitator. Maşina s-a răsucit şi a derapat până când s-a oprit, apoi cei doi pasageri au sărit

din ea, având carabinele M2 pregătite de atac. Herman s-a tras deoparte, de astă dată la un kilometru depărtare, reapărând în faţa unui tribunal. Ceva mai târziu, un american i-a dat ciocolată, uitându-se cu o expresie de nedumerire la trăsăturile lui asiatice. În cursul săptămânilor ce au urmat, Herman a încercat să imite astfel de expresii, concentrându-se asupra modului în care să-şi mişte muşchii feţei. Abia după sosirea judecătorilor şi-a dat seama, când şi-a văzut reflexia într-un ciob de oglindă, ce succes avusese, deşi acest lucru părea de-a dreptul absurd. După aceea şi-a desfăcut bandajul murdar pe care îl legase în jurul capului, trecându-i apoi pe sub bărbie.

La început, nu a fost posibil să pătrundă în sala de tribunal, însă a surprins multe lucruri trăgând cu urechea şi umblând de colo-colo. În acest fel, a aflat despre filmul ce avea să fie prezentat drept dovadă. Auzind instrucţiunile date santinelelor, de a stinge luminile, a reuşit să se transporte înăuntru exact la momentul potrivit. Nimeni nu l-a observat: toţi aveau ochii lipiţi de ecran, iar mulţi dintre ei plângeau încet. A plâns şi el pentru părinţii lui, pentru oroarea lumii şi pentru soarta unei omeniri din care simţea că nu mai face parte. Şi, cu o plăcere de adult, ceva mai târziu s-a transportat până într-un loc din apropiere, ca să vadă cum un domn bătrân şi ţeapăn, purtând o uniformă cu pantaloni largi, a urcat cu picioare nesigure nişte trepte de lemn pentru ca mai apoi gâtul să-i fie frânt la capătul unei frânghii.

– retroact sfârşit –

După ce şi-a desprins carapacea de sfera de interfaţă, Orlandine a ieşit din ea şi s-a îndreptat spre pupa, printr-o cală plină de echipamente, apoi într-o încăpere de depozitare a uneltelor de tip haiman. Avea nevoie de mai mult de o pereche de braţe pentru ceea ce îşi propusese, şi exact aici găsea ceea ce îi trebuia.

În interiorul încăperii existau patru cadre de asistenţă aşezate pe rafturi. Ignorându-le pentru moment, Orlandine

a găsit un costum spaţial uşor, adaptat la cerinţele unui haiman, şi l-a îmbrăcat, apoi s-a apropiat de primul dintre cadre. Această structură atârna în cuierul ei ca o carcasă de păianjen confecţionată din metal argintiu. S-a retras cu spatele în spaţiul rezervat corpului, proiectat să permită intrarea carapacei, a simţit numeroase încuietori şi fişe optice legându-se, apoi partea de software care îi permitea controlul a apărut online. Un braţ, uman prin lungime şi terminat cu patru degete, a apărut sub braţul ei drept, prinzând nişte cleme moi deasupra şi dedesubtul cotului şi puţin mai sus de încheietura mâinii. Acum, în esenţă, braţul ei drept poseda opt degete – patru dintre ele, metalice. Pseudobraţul care acum era acum conectat la braţul stâng, se termina cu o clemă cu trei degete deasupra unui micromanipulator, a unui s-con şi a unui cap optic de interfaţă. Pseudo-membrele s-au prins singure de fiecare picior. Acestea se terminau cu gheare cu trei degete îndreptate spre spate şi erau folosite de obicei pentru a fixa haimanii când lucrau în zero G. Pliate într-un punct situat puţin deasupra taliei se găseau două braţe suplimentare, terminate cu mâini care aveau fiecare două degete opozabile. A întins una dintre acestea în faţă şi a mişcat degetele de metal. Acum devenise cu totul haiman.

Această transformare era ceva psihologic, ţinând de ego şi de imaginea despre sine. Având doar carapacea prinsă, deşi devenea mai cuprinzătoare şi mai extinsă – capabilă să prelucreze informaţii ca o IA şi să rezolve mai multe sarcini în acelaşi timp – mintea ei era aceea a unei maimuţe cu două picioare şi două braţe. Următorul pas era deschiderea căştii senzoriale. În momentul când a făcut asta, partea de hardware a încărcat numeroase intrări senzoriale: putea percepe unde radio, infraroşii, ultraviolete, microunde, putea detecta molecule complexe din aer… Însă, psihologic vorbind, rămânea doar o fiinţă umană capabilă să folosească unelte; privind prin ochelari de vedere nocturnă, prin binoclu şi câte altele. Însă partea de hardware a cadrului asistent submina imaginea ei de sine într-un mod

care părea integral pentru fiinţa ei. Degetele metalice erau la fel de sensibile la atingere ca şi cele organice. Le ştia poziţia, relaţia dintre ele şi faţă de fiinţa ei; microuneltele erau sensibile la texturi care nu le depăşeau pe cele atomice. Devenea zeiţa Kali şi Supraveghetorul atoatevăzător laolaltă.

Am înnebunit? s-a întrebat o parte a ei. Însă era o parte foarte mică.

Iniţiind desprinderea, s-a îndepărtat de cadrul de sprijin şi, arătând ca o insectă, s-a grăbit către ecluză. Ajunsă afară, s-a prins de corpul navei şi a privit în jur. Având casca desfăcută, totul în jur părea la fel de luminos ca ziua, datorită razelor infraroşii emise de propulsoarele navei şi de fluorescenţa gheţurilor complexe din apropiere.

Celula în care intrase avea o sută de metri lăţime, iar cei şase pereţi aveau aproape optsprezece metri înălţime. Orlandine s-a desprins de corpul navei şi a căzut încet către podea. Luând contact cu ea, a început să se îndepărteze de navă mergând cu paşi mari şi constanţi, dar plutind. După un moment, şi-a dat seama că atracţia gravitaţională scăzută îi va crea inconveniente. Dacă se mişca pretutindeni în acest fel, avea să-i ia o veşnicie ca să termine ceva. Folosindu-se de îmbunătăţirile de la picioare, a sărit înainte, lovind unul dintre pereţii aflaţi la zece metri mai sus, dar absorbind şocul prin celelalte membre îmbunătăţite. Când a căzut alături de suprafaţa zidului, l-a studiat cu un aer contemplativ, întorcându-se să se uite spre *Heliotrope*, doar când tălpile ei au atins podeaua. Va pregăti această încăpere întâi pentru evadarea rapidă şi probabil că în timp o va converti pentru a se simţi comod acolo. O va presuriza şi izola, poate că o va muta afară din navă. Va tăia o gaură în peretele din spatele ei şi va construi o ecluză, iar celula de dincolo va deveni laboratorul ei. Atunci va fi perfect. Nodul Jain va sta între braţe, exact în mijloc: punctul nodal al tuturor resurselor pe care le va putea găsi.

Aphran a analizat elementele vieţii ei, dacă putea să o denumească astfel. Cu toate că era o înregistrare de a doua generaţie a originalei Aphran, deasupra capului ei atârna o sentinţă de distrugere din cauza crimelor pe care le comisese originalul. Acest lucru nu putea fi schimbat pretinzând că era o altă persoană, că înţelesese greşelile făcute sau că acum era pregătită să sprijine Polity în mod activ. Aphran ucisese oameni, sute de oameni, şi nimic din ce ar fi spus sau ar fi făcut acum nu i-ar fi putut aduce pe aceştia înapoi. Sentinţa fusese suspendată doar pentru că în prezent SCP socotea cunoştinţele ei foarte utile şi pentru că era atât de apropiată de Jack, încât ştergerea ei i-ar fi adus daune şi lui. Însă Jack se îndepărta treptat de ea, iar utilitatea ei pentru SCP scădea. Era o femeie moartă şi nu se îndoia că în curând avea să devină inexistentă.

Urmărind-o pe Freyda în timp ce urca la bord, Aphran a recunoscut o altă femeie moartă care păşea. Prizoniera lor purta un guler de securitate care o putea paraliza într-o secundă ori îi putea injecta o toxină în carotidă. Păşea cu un soi de aroganţă în faţa telefactorului care se legăna în mers, şi Aphran şi-a dat seama că probabil Freyda credea că va scăpa din acea situaţie folosindu-se de sânge rece şi de minciuni. Curând, va trebui să se trezească la realitate. Jack îi încredinţase lui Aphran sarcina de a-i administra duşul rece.

— Şi niciun krodorman la vedere, a murmurat Aphran.

— Oamenii lui Aelvor trebuie să mai cerceteze, a răspuns Jack, dar niciunul nu este trecut pe listele cu membri ai echipajului sau pasageri care să fi sosit în intervalul de timp avut în vedere de noi.

— Nici nu vor găsi aşa ceva, a intervenit Thorn prin comunicator, aflându-se încă jos, pe planetă.

— Ce-ar fi să ne dai o explicaţie, Thorn? a întrebat Aphran, deşi, cunoscând-o pe Freyda, ştia care va fi răspunsul lui.

Freyda s-a uitat în sus şi în jos, ca şi cum ar fi auzit o parte a acestui schimb de replici. Lucru imposibil, desigur.

Pesemne se întreba de ce Aphran nu venise să o întâmpine în momentul în care urcase la bord.

Când, în cele din urmă, va afla motivul, va trăi şi primul şoc.

— *Nu* a existat niciun krodorman. De aceea nu s-a găsit nicio urmă de ADN. Pariez că la locuinţa lui Von Hellsdorf aţi găsit carne sintetică, la fel ca aceea din mostrele de la hotel. Fata a purtat un costum de krodorman… Apropo, Aphran, ce relaţii ai tu cu ea?

Fără prea mult chef, Aphran a răspuns:

— Ea m-a recrutat pe Corolon, pentru a lupta de partea cauzei separatiste.

Aphran şi cele două surori ale ei aveau fiecare un tată diferit, însă acest lucru nu era neobişnuit pentru lumea de pe Crolon. Şi-a adus aminte cum se jucau toate trei în arboreturile închise, în mall-uri şi câteodată pe câmpiile de pe acoperiş. Însă cele mai bune locuri erau acelea secrete din oraşul uriaş: tuneluri şi nişe, conducte de aer şi spaţii goale prin care treceau păduri de cabluri şi ţevi. Probabil că totul a început când ultimul lor joc devenise „Distruge asta şi vezi cât de repede fac roboţii reparaţia. u Enger a făcut rost de un ferăstrău electric cu dinţi din ceramo-carbură, şi cum nu era cea mai deşteaptă fată parcare, ea s-a găsit să taie un cablu superconductor. După aceea, nu ar fi avut niciun rost să se trimită rămăşiţele la crematoriu. Atunci, Aphran şi Arial au dat vina pe roboţi. Arial, sora cea mare, a fost prinsă distrugând trei roboţi-sudori şi, în timp ce era urmărită de monitori, a căzut într-un puţ de ventilaţie. A supravieţuit, dar după ce i s-a sudat osos ţeasta, nu a mai fost ce fusese înainte: nu a mai vrut să practice aceleaşi jocuri distructive. Aphran credea că IA-urile interveniseră în creierul ei. De aceea, câţiva ani mai târziu, când Freyda a abordat-o pe Aphran pentru a o recruta ca membră a facţiunii separatiste, şi-a dat seama că-şi găsise în cele din urmă locul în univers. Abia în ultimii ani a înţeles că, după ce luptase în numele cauzei atât de multă vreme, dorinţa de moarte şi carnagiu înlocuise idealismul iniţial al lui

Freyda. Aphran recunoştea acum orbirea de care suferise şinele ei anterior: Freyda reprezenta ceea ce devenise Aphran înainte de moartea ei fizică. Celula pregătită de Jack pentru prizonieră era nemobilată, în mod voit claustrofobică, fiind iluminată prea puternic. Dacă Freyda dorea să doarmă ori chiar să stea jos, podeaua rece de ceramal era suficientă pentru a o descuraja. Când uşa s-a închis în urma lui Freyda, Aphran i-a lăsat femeii la dispoziţie ceva timp pentru a analiza situaţia în care ajunsese.

— Nu ai rezerve? a întrebat-o Jack, rostind vorbele cu răceală şi distanţare.

— Absolut niciuna, a răspuns ea, străduindu-se să creadă ce spunea.

Întâi maşinile, la fel ca acelea pe care le distrusese când era mică, însă acum lucra cu unelte mai eficiente. Freyda o învăţase totul despre explozivi: pe care să îi folosească într-o anumită situaţie şi cum să sporească efectul lor distructiv. Aphran asimila cu nerăbdare – voia să întreprindă cât mai curând ceva pentru a răzbuna nedreptatea ce li se făcuse surorilor ei. Evident, vina era doar a IA-urilor. De ce nu era cablul acela s-con ecranat cum trebuia? De ce nu existaseră plase de siguranţă în acel puţ de ventilaţie? De ce aceste IA-uri, care erau ca nişte zei, nu aveau grijă de oameni? La vârsta de şaptesprezece ani, a ucis primul ei monitor. Acesta o plăcea, de aceea nu fusese suficient de precaut. Il împuşcase o dată în gât, apoi în ceafă, în timp ce el zăcea şi horcăia de moarte. Apoi ea îşi vărsase maţele în apropiere. Organizaţia a scos-o de acolo – lăsase prea multe urme ADN la locul crimei. În altă lume, a trecut la crime în masă cu o bombă plasată în clădirea unde se afla un runciblu, însă nu a reuşit să ucidă şi IA-ul de acolo. Singurul IA pe care a reuşit să îl ucidă cu adevărat a fost un Golem liber şi a făcut-o de la mică distanţă folosind un lansator de mine, cât acesta era întors cu spatele la ea. Însă, deşi IA-urile erau principalul duşman, cei mai detestaţi erau aceia care îi slujeau de bunăvoie:

Securitatea Centrală a Pământului şi agenţii săi – nicio suferinţă nu era de ajuns pentru ei. Organizaţia separatistă reuşise să îi spele creierul complet şi în mod aproape ireversibil, iar ea se dovedise de-a dreptul proastă să permită aşa ceva.

Skellor – sclipitorul biofizician care promitea să le schimbe soarta – a adus SCP-ul pe capul lor ca o avalanşă. După ce furase un cuirasat folosind tehnologia Jain, el îi transformase pe Aphran şi pe alţi câţiva în membri ai echipajului său în modul cel mai oribil posibil: subsumaţi tehnologiei Jain, devenind servitorii lui, suferind, dar fără să moară. Apoi el a ucis-o, a ars-o într-un foc nesfârşit, singura scăpare a minţii ei fiind fuga în interiorul structurii Jain. Pe urmă, a venit Jack, iar acesta a încărcat-o într-un segment partiţie a cristalului său propriu. Ea s-a combinat cu el, îmbrăţişându-l din dorinţa de a supravieţui, iar acolo a găsit claritatea cu care a început după aceea să aprecieze totul. Pentru că îi erau deschise şi ei masivele fişiere istorice pe care le conţinea Jack, care îi ofereau un contrast izbitor faţă de pacea şi bogăţia de care se bucurau mai toţi oamenii din Polity. A înţeles felul în care IA-urile permiteau rasei umane libertatea de a se bucura de eternitatea luxoasă sau chiar de aceea de a se distruge unii pe alţii. A ajuns să recunoască stilul ei de viaţă din trecut drept intransigenţa îndărătnică a unui copil răsfăţat. Însă mult mai important era că îl vedea pe Jack. Şi asta era de ajuns.

— M-am întrebat de ce nu ai fost pregătită să mori pentru cauză, dar nu ai răspuns, a zis ea prin comunicator.

Freyda a clătinat din cap, apoi s-a aşezat cu picioarele încrucişate, rezemându-se cu spinarea de perete.

— O să cred că eşti tu cu adevărat doar când o să te văd, i-a răspuns ea.

Aphran a ales o imagine care se potrivea cu înfăţişarea ei pe vremea când era prizonieră pe *Occan Răzor* şi a proiectat-o în cameră.

Freyda s-a încruntat şi a făcut un gest de lehamite cu mâna.

— O proiecţie. Presupun că acum mi se adresează un construct realizat din informaţiile extrase din mintea lui Aphran înainte de a fi fost ucisă.

— Skellor m-a ucis. Îl mai ţii minte pe Skellor, da? La drept vorbind, m-a ars de vie.

Acelaşi gest de respingere.

Aphran a permis acum ca forma ei să se schimbe în ceea ce vedeau de obicei cei de la bordul navei *NEJ*. Asta a stârnit o reacţie mai vie, pentru că Freyda a făcut ochii mari. S-a uitat îndelung la imaginea holografică, după care a clătinat din cap.

— Sunt o înregistrare de memorie – atât a mai rămas din mine, i-a zis Aphran. Asta vrei să devii *tu?* Deţii informaţii care ar putea fi vitale şi eşti înconjurată de oameni cărora le lipseşte răbdarea. Vor folosi o augmentare pentru a se interfaţa cu mintea ta, vor face o copie a tot ce conţine ea, apoi înregistrarea va fi luată la mărunţit de IA-ul navei. Iar atunci tu, ca persoană, nu vei mai fi de niciun folos. Celula asta se deschide uşor spre vid.

— Nu mai eşti acea Aphran pe care o ştiam eu. Ai fi preferat să mori decât să-i slujeşti pe ei.

— Dar am murit.

Freyda a făcut o grimasă şi a coborât privirea în podea.

— Asta este Aphran care a căscat ochii mari, a spus ea. Cauza *ta* este lipsită de orice speranţă, este inutilă şi distructivă. Dar cred că ai ajuns să-ţi dai seama de asta încă înainte de a mă recruta pe mine. Cândva, ai crezut toată prostia asta despre oamenii care trebuie să domnească asupra oamenilor, însă în cele din urmă a început să-ţi placă sentimentul de importanţă pe care îl trăiai şi… şi să ucizi oameni, bineînţeles.

— Dacă vorbesc, ce primesc în schimb?

— Ceea ce ţi se poate oferi, în limite rezonabile.

Freyda a pufnit dispreţuitoare, apoi a zis:

— Aş prefera să rămân *vie*.

— Şi asta este în limite rezonabile? a întrebat Aphran, ridicând din umeri. Calea uşoară sau grea – tu alegi. De

aici, vei fi dusă înapoi pe Pământ, iar asta va necesita cam cincisprezece transferuri prin runciblu. Acolo vei da ochii cu un IA şi vei fi condamnată pentru crimele tale. Asta înseamnă totuşi că vei trăi ceva mai mult.

Cele cincisprezece transferuri reprezentau cheia, pentru că Freyda va crede că ar mai avea o şansă de scăpare. Aphran s-a întristat când a perceput şiretenia din expresia ei.

— Vreau să mi se acorde anumite libertăţi în acea perioadă, a spus ea. Nu vreau să fiu criogenizată.

— Se acordă.

Din nou acea expresie.

— Voi avea nevoie de timp ca să mă gândesc… într-un loc mai bun decât acesta. Doar nu sunt un animal ce trebuie ţinut în cuşcă.

Aphran şi-a îngăduit să dispară treptat ca imagine.

— Nu ai timp de aşa ceva.

— Bine, s-a grăbit Freyda să spună. Da… Ce vreţi să ştiţi?

— Câţi aţi fost acolo?

— Nu sunt sigură…

— Câţi?

— Şaptesprezece… acum paisprezece.

— Localizarea?

Freyda a oferit în cele din urmă coordonate în adâncul pădurilor.

— Există ceva acolo, a informat-o Jack pe Aphran. Este ecranat, dar nu suficient de bine.

— Aşa, a continuat Aphran, de ce aţi venit *aici?*

A scrâşnit din dinţii inexistenţi când a ascultat diatriba politică pe care a rostit-o Freyda şi a continuat să pună aceleaşi întrebări până când aceasta a dat răspunsul potrivit.

— Ca să ucidem agenţi importanţi ai SCP – asta ne atrage întotdeauna.

— De unde aţi ştiut că vor sosi aici?

Cât a aşteptat răspunsul, Aphran a ascultat prin comunicator traficul din navă, dar şi de mai jos, pe măsură

ce naveta în care se aflau Thorn, Scar şi cincizeci de dracomeni se îndrepta spre coordonatele aflate.

— Mi s-a spus. Freyda s-a ridicat brusc şi a măsurat-o pe Aphran de sus până jos. Aşa apari tu acum, ca prinţesă, ca o doamnă în alb… o persoană de treabă?

— Aşa *îmi place* să apar.

— Pesemne că ai uitat de Coloron. Thellant N'komo conduce în continuare lucrurile acolo şi cu el ar trebui să vorbeşti. Nu ştiu de unde a obţinut informaţia, dar el ne-a trimis aici.

Aphran a făcut ca imaginea ei să se stingă cu totul, apoi şi-a adus aminte şi a transmis un semnal care a paralizat-o pe Freyda. Separatista a căzut ca retezată. Aphran a observat uşa deschizându-se, apoi în cameră a intrat un telefactor aducând augmentarea care urma a fi folosită pentru a înregistra mintea Freydei şi pentru a verifica veridicitatea poveştii spuse de ea.

— O trimitem înapoi pe Pământ?

— Nu, i-a răspuns Jack.

— O ucidem?

— Nu.

— Şi atunci?

— În cazul ei, sentinţa a fost dată cu mult timp în urmă, pentru cazul în care va fi prinsă. Moartea sau ştergerea, procedură ce trebuie realizată imediat după capturarea ei. După ce facem înregistrarea, verificăm povestea şi extragem din memoria ei toate cunoştinţele care ar putea fi utile pentru SCP, voi şterge înregistrarea şi mintea ei. Îi vom pune corpul în stare de somn rece, pentru că sunt încă nenumărate minţi în Soulbank care ar fi recunoscătoare dacă ar primi un asemenea înveliş fizic.

Acesta fiind modul în care Polity îşi trata criminalii, Aphran a simţit în acea clipă murind orice speranţă pe care o mai avea privind viitorul propriu.

Scena care îl înconjura acum pe Thorn i-a amintit vag de perioada petrecută ca soldat. În navetă, cei zece dracomeni

s-au aşezat jos perechi-perechi, în scaunele ca nişte şei, ţinându-şi armele prinse la piept. Însă aceştia erau soldaţi de altă factură. Când coborâseră pe planetă, Thorn îl întrebase pe Scar de ce îşi lepădaseră costumele de impact. Dracomanu-şef îi răspunsese că nu doreau să fie împiedicaţi în mişcări. Thorn sugerase apoi ca ei să poarte salopete din pânză cameleonică.

Scar a demonstrat că pielea oamenilor lui era mult mai bună pentru asigurarea mascării. De aceea acum, în afara hamurilor de care stăteau prinse armele de înaltă clasă şi alte echipamente, soldaţii erau goi: cu solzi verzi peste tot, mai puţin în faţă, unde erau galbeni de la gât până la vintre. Cu limbile bifurcate şi arătându-şi când şi când dinţii, păreau nişte figuranţi într-o fantezie din realitatea virtuală, pregătiţi pentru o scenă încărcată de barbarie.

În carlingă, Thorn s-a întors cu faţa spre sensul de mers, în timp ce Scar a făcut naveta să coboare atât de jos, încât acum puteau vedea pe ecran copacii defilând cu rapiditate pe sub ei.

— Cât mai avem? a întrebat el.

— Şaisprezece minute.

Thorn a dat din cap. Fusese dificil, dar reuşise să îi încredinţeze această misiune lui Scar – doar dându-i dracomanului instrucţiuni simple:

— Încercaţi să ucideţi cât mai puţini dintre ei, am venit pentru informaţii, nu ca să exterminăm.

— Câţi prizonieri îţi trebuie?

— Las asta în seama ta, Scar.

Scar a făcut naveta să se încline uşor, apoi a coborât şi mai mult, astfel că acum pădurea gonea acum pe sub partea stângă. Desfăcându-şi sacul de spate, Thorn a scos o cutie din plastic şi a deschis-o cu un pocnet. Când Scar a îndreptat din nou nava, Thorn a scos unul dintre discurile camcom pe care le avea înăuntru şi i l-a întins dracomanului, care l-a verificat un moment, apoi l-a lipit de o tâmplă. Închizând cutia, Thorn a aruncat-o următorului dracoman din spatele lui. Nu era nevoie să mai vorbească,

pentru dracomenii erau departe de a fi proşti. Primul a luat un disc, l-a lipit de tâmplă, apoi a transmis cutia mai departe. Thorn a acţionat maneta care să-i aducă unul mai aproape de consola de comandă a misiunii. A ridicat casca pentru realitate virtuală din lăcaşul ei şi şi-a pus-o pe cap – vizorul i-a acoperit faţa, iar difuzoarele i s-au aşezat peste urechi. Imediat după aceea, au început să se acumuleze cadre în câmpul lui vizual, pe măsură ce fiecare dracoman îşi lipea cam-com-ul pe tâmplă. Folosind comanda cu bilă plasată pe braţul fotoliului, a ales cadrul unu din secvenţă. Aceasta s-a extins, umplându-i câmpul vizual, şi sunetele din interiorul navetei s-au modificat într-o mică măsură. Acum părea să vadă cu ochii lui Scar şi auzea acelaşi lucru ca el. Dând clic înapoi, a văzut toate cadrele existente în acel moment şi un ecran-diagnostic i-a arătat că sistemul funcţiona în condiţii optime. Şi scos casca şi a pus-o înapoi în locul ei.

În mare, priveliştea a rămas neschimbată vreme de încă zece minute, apoi Scar a coborât naveta mai mult, astfel că acum gonea de-a lungul unui drum drept, croit printre pereţii înalţi de copaci. Dedesubt trei urme adâncite, fiecare dintre ele având cinci metri lăţime şi fiind spaţiate la patruzeci de metri, fuseseră create printr-un desiş de ferigi albăstrui, pătrunjel şi ciulini. Curând, au ajuns să vadă maşina care crease acea cărare: un agrobot amintind ca formă de un gândac, lung de două sute de metri şi lat de o sută, aşezat pe trei seturi de câte trei roţi uriaşe, care permiteau manevre de o precizie remarcabilă. Însă în acele momente uriaşul utilaj nu mergea nicăieri, pentru că două dintre roţi colapsaseră. Scar a făcut naveta să descrie un arc de cerc larg, pentru a ocoli namila, verificând în acelaşi timp solul cu scanere cu raze infraroşii şi emisii de dioxid de carbon. Însă nu a apărut nimic, iar Thorn şi-a pus întrebarea dacă Aelvor începuse deja să introducă animale mari ori dacă va face acest lucru vreodată. Probabil nu agrea ceea ce ar putea face nişte animale precum căprioarele culturilor abia plantate.

După această verificare, dracomanul a adus în cele din urmă naveta exact în spatele colosului mecanic. Uşile laterale au început să se deschidă, încă înainte ca naveta să coboare la sol. Dracomenii au pornit să debarce în momentul în care s-a făcut spaţiu suficient pentru a se strecura, ca şi cum saltul de la cinci metri direct în vegetaţie nu ar fi însemnat nimic pentru ei. Imediat ce naveta s-a aşezat, Scar şi-a desfăcut centura de siguranţă şi s-a ridicat de pe scaunul ca o şa. Thorn i-a urmat exemplul, coborând între ferigi. Aici, dracomenii erau vizibili doar când se mişcau – solzii lor se transformau atât în privinţa culorii, cât şi a texturii, pentru a se confunda cu mediul. Purtând o salopetă verde şi simplă, Thorn era singurul complet vizibil. Apoi, ca şi cum ar fi demonstrat înţelegere pentru el, toţi dracomenii au revenit simultan la culoarea lor firească.

— Nu uitaţi, a spus Thorn, vrem să-i prindem vii pe unii dintre ei.

Scar a strâns din buze, dezvelindu-şi dinţii de culoarea fildeşului într-un mod nu tocmai liniştitor, apoi a făcut un gest cu mâna, ca şi cum ar fi împuns ceva, şi au pornit la drum. Cu mersul lor ca de pasăre, ridicând mult picioarele, dracomenii şi-au făcut drum cu uşurinţă printre rugi şi ferigi, apoi au început să devină una cu mediul, pentru că se camuflau. Thorn a rămas pe loc şi i-a urmărit îndepărtându-se şi a gândit că ar fi vrut şi el să facă asta, dar şi-a dat seama că ar fi fost lipsit de sens.

Coborârea exact deasupra taberei separatiştilor ar fi eliminat orice element de surpriză, pentru că sosirea navetei ar fi fost detectată foarte repede. Această autostradă pentru agroboţii masivi era locul cel mai apropiat de tabără în care naveta putea coborî având un motiv cât de cât plauzibil. Aelvor făcuse agrobotul să se strice în acel loc, astfel încât cel care ar fi ascultat sau ar fi stat de veghe ar fi socotit că naveta transporta o echipă de întreţinere. Locul era bine ales, întrucât deplasându-se pe jos, dracomenii puteau acoperi terenul foarte rapid. Foarte

pregătit şi puternic din punct de vedere fizic, având rezerve maxime pentru un astfel de efort, Thorn ar fi putut parcurge cu uşurinţă cei şaizeci de kilometri prin pădure, însă în situaţia de faţă se punea problema iuţelii. Îşi amintea că alergase cândva cu Scar pe pantele line de la poalele munţilor Masada, dorind să vâneze un hooder pe care să plaseze un emiţător-receptor pentru ca poziţia monstruosului prădător să fie cunoscută în orice moment.

Ritmul lor de deplasare fusese o alergare lejeră, şi Thorn se gândise la un moment dat să sporească ritmul.

— Nu poţi merge mai repede? îl întrebase el pe dracoman.

Scar îl ţintuise cu ochii lui mari.

— Dar tu poţi?

Thorn a iuţit pasul până când a început să alerge cu toată viteza pe drumul presărat cu pietre. Se uitase la Scar şi văzuse că pasul acestuia părea aproape neschimbat, însă reuşea să menţină ritmul.

După câteva momente, Thorn spusese:

— Bine, arată-mi.

După ce mersese cu paşi mari pe lângă el, Scar a pornit ca din puşcă, de parcă ar fi fost un struţ, azvârlind în urmă bucăţi de sol în timp ce accelera. Thorn îl urmărise îndepărtându-se, îi ţinuse urma pe drum, apoi Scar cotise la stânga în susul pantei şi curând dispăruse. După aproximativ cinci minute, auzise ceva apropiindu-se din spate şi, aruncând privirea peste umăr, îl văzuse pe dracoman gonind după el. Apoi Scar reluase mersul grăbit alături de el.

— În mile pe oră? întrebase Thorn.

— Între nouăzeci şi o sută… pe teren plat, îi răspunsese Scar.

— Bine, acum poate mergem în ritmul meu.

Aceea fusese o lecţie de modestie.

Thorn s-a întors la navetă, şi-a pus casca pentru realitate virtuală şi a început să selecteze imaginile pe care dorea să le observe. Curând, dracomenii au trecut din zona de

vegetaţie încâlcită spre un teren mai curat, aflat sub copaci. Au iuţit pasul şi au devenit mai uşor vizibili, deoarece pielea lor nu reuşea să se adapteze suficient de repede la culorile din mediul înconjurător. Apoi, din nou ca la o comandă, au revenit la coloraţia naturală.

— Scar, a spus el prin comunicator, să mă anunţi când eşti pe punctul de a ataca. Atunci o să mă ridic şi o să mă îndrept spre voi. Asta ar reuşi să le distragă atenţia.

Scar a răspuns doar printr-un mormăit, drept care Thorn a decis să tacă, să stea liniştit şi să se bucure de spectacol. Încă o jumătate de oră în care prin faţă i s-au derulat doar copaci şi tufăriş l-a făcut să-şi scoată nerăbdător casca şi să se ducă în căutarea unei cutii cu cafea, pe care şi-a luat-o din compartimentul de provizii al navetei. După ce a revenit la locul lui şi şi-a pus casca pe cap, primul lucru pe care l-a auzit a fost glasul lui Scar:

— Atacăm.

Thorn a tresărit şi a vărsat din cafea, a scăpat o sudalmă, apoi a apelat grăbit semnalele de la camcom-ul lui Scar: puşti cu puls trăgând printre copaci, proiectile ce găureau trunchiul câte unui copac, imaginea fulgurantă a unei

---

[1] Runcible – termen intraductibil care, în proza scrisă de Neal Asher, are înţelesul de dispozitiv folosit pentru teleportarea aproape instantanee către orice punct al universului. Cuvântul a fost inventat de ilustratorul şi scriitorul englez Edward Lear (1812-1888) şi folosit ca adjectiv într-una dintre poeziile sale absurde, *Bufniţa şi pisica*, unde, prin alăturarea cu lingură *(runcible spoon),* a sugerat că era vorba despre o furculiţă cu trei dinţi, fiind curbată ca o lingură (n. tr.).

[2] Outlinker – oameni proveniţi de pe un habitat cilindric aflat pe o orbită joasă (n. tr.).

[3] Ceramal sau cermet – material alcătuit din particule ceramice prelucrate, în combinaţie cu metal, care se foloseşte în aplicaţii în care sunt necesare calităţi mecanice deosebite şi rezistenţă la temperaturi înalte (n. tr.).

[4] În original, *gridlink*, termen care, de altfel, face parte din titlul romanului *Gridlinked*, publicat de autor în 2001 (n. tr.).

[5] AG – Air to Ground – vehicul capabil să se deplaseze prin aer sau pe sol (n. tr.).

autopuşti prinse de un alt trunchi, o explozie, un copac prăbuşindu-se. Două siluete umane, având o formă neclară între ele, şi dubla bubuitură a unei bombe paralizante, două siluete căzând, învăluite în fulgere de mici dimensiuni. Corturi din pânză cameleonică. Foc paralizant. O turbină ce se rotea cu mare viteză undeva. Thorn a trecut de la o imagine la alta, a surprins una în care un scuter antigravitaţional s-a izbit de un copac. O altă imagine: un bărbat trăgând cu arma în dracomanul prin al cărui camcom urmărea Thorn, flacăra de la gura ţevii, altă flacără şi fum, apoi frunziş şi cer, dracomanul revenit în picioare, omul care s-a întors cu spatele. O lovitură paralizantă l-a trântit pe bărbat cu faţa la pământ. Apoi din nou Scar, care acum mergea.

— Am terminat.

Thorn a rămas neclintit, a verificat ceasul cu afişare electronică plasat într-un colţ al vizorului său şi, fără să vrea, a avut un fior. Asta punea capăt ideii lui de a lansa naveta pentru a crea o acţiune care să distragă atenţia. Brusc, întregul evantai de cadre care îi defila prin faţa ochilor a îngheţat.

— Scar nu ne poate auzi, a spus Jack. Ia uită-te la chestia asta.

Fără ca Thorn să intervină în vreun fel, aparatura de realitate virtuală a selectat un cadru, şi scena pe care o prezenta s-a derulat cu repeziciune înapoi, a îngheţat, apoi s-a derulat normal. A văzut un bărbat răsucindu-se cu puşca cu pulsuri în mâini şi începând să tragă. Loviturile au nimerit în pieptul unui dracoman, făcându-l să se zguduie şi se oprească din înaintare, apoi azvârlindu-l înapoi. Omul s-a întors să tragă în altă ţintă. Din poziţia culcat, dracomanul s-a aruncat înainte şi a ajuns în picioare, a tras în bărbat şi l-a doborât, apoi a continuat să alerge. Jumătate din pieptul lui lipsea, iar borta făcută de puşcă fumega.

— Mă bucur că luptă de partea noastră, a şoptit Thorn.

— Dacă o fac pe bune, a răspuns Jack.

Imaginile dinainte au revenit, cuprinzând din nou toate

cadrele separate. În timp ce IA-ul se retrăgea, a ales cadrul receptat de la Scar în acea clipă şi a observat că dracomanul tocmai scotea un cuţit din ceramo-carbură. Scar îndepărta noroiul amestecat cu frunze de pe ceea ce părea a fi o mină antipersonal.

— Câţi morţi?

— Trei oameni: unul a încasat patru lovituri paralizante, unul şi-a frânt gâtul când a căzut de pe un scuter antigravitaţional, iar altul a fost împuşcat accidental de unul dintre camarazii lui.

— Dar dintre ai noştri?

— Nicio pierdere.

— Dar sunt sigur că l-am văzut pe unul dintre ei lovit.

— Trei cu răni minore.

— Foarte bine, vin să vă recuperez.

Thorn a tras spre el joystick-ul care se găsea pe un braţ articulat, astfel că acesta a ajuns în faţa lui. În timp ce pornea motoarele gravimetrice şi încălzea turbinele, şi-a zis: *Şi când te gândeşti că ăştia se înmulţesc…*

6

Permiteţi-mi să rezum teoriile referitoare la Atheter: aceşti străini au trecut pe un plan superior al existenţei când au ajuns pe culmile tehnologiei materiale ori au atins pragul singularităţii şi au dispărut într-un norişor de logică după ce au rezolvat teoria tuturor forţelor în felul lor; ei se află încă aici, printre noi, privind cu ochi binevoitori civilizaţiile mai tinere, dar au trecut treptat în altă dimensiune, astfel că acum nu le putem vedea oraşele uriaşe şi sclipitoare; tehnologia i-a distrus (IA-urile lor – dacă acestea le-au construit – au atins nivelul de singularitate şi le-au şters cu totul ori au creat o nano-ciumă ce nu a putut fi oprită, care a făcut treaba în locul lor, sau – asta fiind părerea mea preferată – după ce au făcut tot ce se putea şi au înţeles goliciunea existenţei, au şters de pe faţa lumii întreaga civilizaţie, întreaga bază de cunoştinţe, chiar şi din propriile lor minţi, şi au luat-o de la capăt, ca fiinţe umane. Cu toate acestea, în ciuda numeroaselor speculaţii şi a câtorva teoretizări lunatice, se cunosc foarte puţine lucruri despre civilizaţia Atbeter. Există de fapt multe dezbateri în legătură cu întrebarea dacă au fost o rasă distinctă faţă de celelalte rase arhaice, Jain *şi Csorian. Încă există discuţii aprinse privind artefacte care pot fi atribuite fiecărei rase sau civilizaţii*. *Dar trebuie să precizăm cu claritate: artefactele fizice care datează din fiecare perioadă sunt reduse numeric. Mai toate teoriile se bazează pe ştiinţe obscure precum arheologia xenogenetică*, *dispersia metalo-crustală şi – aceasta din urmă este cu adevărat obscură – a cincea analiză booleană generală a ecourilor tranziţionale ale spaţiului U. Totul pare a fi o poveste de adormit copiii*, *dar probabil că nu vom şti niciodată adevărul.*

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

Thellant s-a întors ca să se uite la peretele-ecran. Scena pe care o prezenta era preluată de camere plasate mult deasupra locului în care se afla el, iar claritatea acesteia era atât de bună, încât părea să se uite printr-o fereastră din sticlă ranforsată la o privelişte pastorală ce cuprindea câmpii cultivate, râuri şi dumbrăvi, unde se vedeau arar turnuri ciudate care ţâşneau spre înalt ca nişte plante metalice vulgare în mijlocul peisajului rural aparent idilic. Totul era înşelător. Nicio fiinţă umană, adusă pe acele câmpuri dintr-un timp trecut, nu ar fi ştiut că dedesubtul lui se află o arcologie care adăposteşte un miliard de fiinţe umane. La douăzeci şi cinci de kilometri drept înainte, o faleză se prăbuşeşte trei kilometri până la coastă, dincolo de care ţarcuri de înmulţire a formelor de viaţă marine sunt presărate în apa scăzută a oceanului ce se extinde spre orizont şi dincolo de el. Faleza constituie o margine a arcologiei. O altă margine se află la trei sute de kilometri în spatele actualei imagini.

Bineînţeles, în condiţiile în care atât de multe fiinţe umane erau îngrămădite atât de strâns, nemulţumirea faţă de regim era inevitabilă, în ciuda transferului spre lumi mai puţin aglomerate care le era oferit gratuit de IA-ul runciblului. Mulţi chiar au plecat, dar la fel de mulţi s-au născut, luând locul acestora. Thellant a considerat fiinţele umane de aici drept o specie aparte, dezvoltată prin urbanizare: nu voiau să plece de acolo pentru că erau incapabile să-şi imagineze o altfel de viaţă în afara aceleia pe care o cunoşteau. Situaţie tristă pentru ele, dar nu şi pentru el – întrucât el se îmbogăţise din nemulţumirea lor. Miile de celule separatiste care abundau acolo au strâns averi prin extorcare, furt, crimă, şantaj… ca să finanţeze lupta împotriva IA-urilor autocrate ale Pământului. Thellant a luat crema acelei bogăţii, permiţându-le susţinătorilor săi să saboteze câteva maşinării şi să ucidă câţiva cetăţeni.

Însă a fost cât se poate de conştient de motivul pentru care SCP nu-l putea prinde. Motivul se afla pe canapeaua din spatele lui.

— Ţi s-a spus să o ucizi, pur şi simplu, s-a auzit o voce şuierată.

Iritat şi transpirat, Thellant s-a întors. Legatul producea întotdeauna acelaşi efect asupra lui: arăta ca un rău absolut. Era umanoid, la fel ca Golemul realizat de Cybercorp, şi avea piele metalică, aidoma versiunilor mai vechi produse de aceeaşi companie. Însă aici se terminau similitudinile. Acest android nu purta nimic altceva decât propria-i piele metalică, lucioasă şi bătând în verde-albăstrui. Când se ridica în picioare, era foarte înalt şi incredibil de subţire. Degetele lui aveau jumătatea din lungimea celor umane şi se terminau cu vârfuri ascuţite. Capul îi stătea aplecat uşor pe spate, subţiindu-se brusc spre gaura fără buze ce îi slujea drept gură. Nu avea nas, iar ochii îi erau lipsiţi de pleoape, la fel ca ai insectelor. La încheieturi păreau să nu existe margini ale pielii metalice – acolo materialul se întindea şi se îndoia ca o piele adevărată. Tot era din acelaşi metal, chiar şi ochii, din care se părea că priveşte ceva rece şi nemilos.

— M-ai informat că Securitatea Centrală a Pământului va manifesta mare interes faţă de ea şi că vor fi trimişi agenţi ca să o prindă. Eu sunt conducătorul de facto al rebeliunii de aici, de pe Coloron, astfel că nu aş putea lăsa să-mi scape un asemenea prilej.

— Eşti conducător aici datorită programelor pe care le-am creat ca să împiedic IA-urile să afle despre tine. Dar acest lucru este irelevant, a spus Legatul, fluturând mâna cu degete lungi. Mai ales acum.

— La ce faci aluzie?

— În ciuda programelor mele, SCP se apropie încet de tine. După ce oamenii tăi de pe Osterland au fost capturaţi, laţul se strânge treptat.

Thellant a simţit că i se usucă gâtlejul.

— Nu înţeleg.

Pentru a se mai linişti, a întins mâna şi a atins cu degetele pielea caldă şi solzoasă a augmentării Dragocorp pe care o purta.

Legatul a arătat cu un deget lung şi a zis:

— Acele augmentări ţi-au asigurat legături sigure de comunicaţie şi capacitate de prelucrare în afara reţelelor IA-urilor. Transmiţi ordinele beneficiind de un grad de anonimitate fără precedent. SCP nu a reuşit să descopere circuitul banilor ce ajung la tine prin reţelele convenţionale, datorită programelor mele şi a numeroaselor transferuri de valori, dar în primul rând pentru că prea puţini oameni ştiu cine eşti.

— Sunt conştient cum funcţionează totul. Sprijinul tău a fost şi este apreciat în mod deosebit, dar nu uita că, în ciuda ajutorului pe care mi l-ai dat, eu sunt acela care a dezvoltat această organizaţie.

Legatul şi-a împletit degetele lungi.

— Desigur, şi în vreme ce organizaţia ta şi-a limitat existenţa la lumea asta, mi-a fost destul de uşor să aranjez moartea celor care cunoşteau prea multe şi care erau investigaţi de SCP. Dacă ai fi trimis un singur om să o ucidă pe Jane von Hellsdorf, acum nu am fi avut nicio problemă. Aş fi putut aranja ca acel ucigaş plătit să moară, distrugând astfel orice legătură care să ducă la persoana ta sau la această lume. Însă ai trimis acolo câţiva dintre oamenii cei mai importanţi pe care îi aveai – oameni care te-au văzut şi care ştiu cine eşti. Acum au fost capturaţi, şi amândoi ştim că, după ce cad în ghearele SCP, tăcerea nu mai este o opţiune pentru ei. Chiar în aceste momente, echipele SCP se apropie încet de tine, iar IA-urile urmăresc îndeaproape activitatea din spaţioporturi şi runcibluri.

— Am propriile mele rute sigure, a spus Thellant.

— Da, dintre care multe au fost compromise în timp. SCP şi-a pus de multă vreme agenţii la treabă ca să strângă dovezi, să-i identifice treptat pe cei aflaţi în eşaloanele superioare ale organizaţiei tale de aici, de pe Coloron. Acum, după ce au identificat capul, vor începe să distrugă

organismul.

— Iar tu faci parte din acel organism, a remarcat Thellant.

— Corect, în măsura în care te-am sfătuit şi sprijinit în acţiunile tale. Însă acum îmi voi lua rămas bun de la această lume şi te voi lăsa să culegi roadele a ceea ce ai semănat.

Thellant s-a simţit cuprins de un val de furie, care fusese pentru el forţa de propulsie încă din copilărie.

— Dar de încurcătura asta te faci şi tu răspunzător şi te va afecta oricum! Femeia asta nu prezintă nicio importanţă pentru mine. *Tu* ai vrut ca ea să dispară şi încă nu ştiu motivul, după cum încă nu ştiu de ce ai simţit mereu acest îndemn de a fi atât de *săritor*.

Brusc, Legatul s-a ridicat în picioare. Thellant s-a tras înapoi, simţind că inima îi sare din piept, apoi s-a silit să facă din nou un pas în faţă. Dominându-l prin statură, androidul i-a spus, cu voce scăzută şi joasă:

— A fost în interesul nostru să păstrăm un nivel de opoziţie faţă de autocrat; nimic îndeajuns de ameninţător ca să dăm naştere unei contraofensive majore, ci pentru a avea reţelele de bază pregătite şi în aşteptare. Tu ai păstrat legătura cu asociaţii tăi din afara acestei lumi; aşadar, probabil că ştii ceva despre biofizicianul Skellor, da?

Thellant a rămas tăcut câteva clipe înainte de a răspunde. Legatul era un soi de intermediar – acest fapt fiind inclus în mod implicit şi în numele lui –, iar când se referise la „interesul nostru”, asta includea în mod evident şi pe altcineva. Thellant nu reuşise să descopere cine era acest altcineva.

— Skellor a fost o achiziţie folositoare, a spus el. Ştiam doar că elabora arme pe care le-am putea utiliza. SCP i-a atacat baza şi de atunci nu am mai auzit nimic de el. Ştiu doar că, drept urmare, SCP a iniţiat acţiuni prin care să distrugă o organizaţie planetară.

— Atunci nu ştii că, folosind tehnologia pe care i-am oferit-o prin intermediul lui Jane von Hellsdorf, Skellor a pus

mâna pe un cuirasat numit *Occam Razor* şi a fost cât pe ce să ucidă întreaga populaţie a unei planete, doar ca să păstreze secretul. Apoi, a reuşit să scape când *Occam Razor* a fost distrus, dar nu a izbutit să fugă şi de agenţii Securităţii Centrale a Pământului, care îl urmăreau. Şi a făcut toate astea singur.

— Masada… a murmurat Thellant.

Unul dintre asociaţii lui încercase multă vreme să afle exact ce se petrecuse acolo, însă era un subiect despre care era primejdios să pui întrebări, mai ales având în vedere programele vânător-ucigaş care inundaseră reţelele şi navele de luptă ale IA-urilor, dar şi echipele SCP care roiau în jurul acelei lumi, pe care era periculos să te afli.

Legatul a trecut pe lângă Thellant şi s-a dus să se uite mai bine la ecranul de pe perete.

— S-ar putea spune că Skellor a reprezentat ceva de genul unei repetiţii. Omul era sclipitor, dar dezechilibrat cât cuprinde. Cu toate acestea, am aflat o mulţime de lucruri de la el.

Thellant a început să aibă fiori.

— La ce tehnologie faci referire?

Cu un aer degajat, Legatul a explicat:

— Tehnologia activă Jain. Are caracter organic şi permite deţinătorului ei să preia controlul informaţional, dar şi fizic asupra sistemelor computerizate şi de IA-uri, de a deţine controlul fizic asupra sistemelor electromecanice şi chiar să facă sclavi din fiinţele umane.

Thellant avusese deja ocazia să trăiască o asemenea experienţă. Organizarea reţelei lui folosind augmentări Dragocorp a fost dificilă la început, şi el s-a răsculat împotriva deconectării. Întotdeauna i se părea mult mai uşor să se asigure că ordinele îi erau respectate prin vizite neanunţate la subordonaţii lui şi câteodată să aplice măsura disciplinară obişnuită, un proiectil în rotulă. Însă, pe măsură ce numărul celor care foloseau augmentări creştea, a descoperit că nu putea avea încredere că ordinele lui erau îndeplinite. Simţea puterea – dominaţia crescândă

asupra reţelei – şi felul în care, dacă purtau augmentări mai mult timp, subordonaţilor lui le era aproape imposibil să i se opună.

Aruncând o privire în jur la apartamentul uriaş şi la obiectele foarte scumpe, aflate acolo, a murmurat:

— Avem nevoie de o astfel de tehnologie aici şi acum. Eu… noi am putea prelua această lume, să o scoatem de sub controlul Polity, doar făcând ca ea să devină prea costisitoare pentru ei – în privinţa vieţilor pierdute şi a resurselor cheltuite pentru o mai păstra.

El *voia* acest lucru. Probabil că, fugind de Coloron, putea scăpa de acţiunile declanşate de SCP împotriva lui în viitor, dar asta ar fi însemnat să abandoneze totul: bogăţia şi puterea, dar şi poziţia deţinută.

Legatul a întins un pumn strâns, ţinând mâna astfel până când Thellant s-a întors şi a văzut-o.

— Atunci, te voi ajuta, a spus Legatul.

A desfăcut pumnul, iar fiecare deget s-a destins şi s-a îndreptat cu un pocnet. Un strat dintr-o substanţă întunecată acoperea palma şi suprafeţele interioare ale degetelor. Chiar în centrul palmei se afla un ovoid, având axa mare de aproape patru centimetri. Suprafaţa lui era decorată cu un model cubic de culoare argintie şi, în vreme Thellant îl urmărea fascinat, el a părut să se mişte discret.

— Asta a folosit Skellor, l-a informat androidul.

Thellant a înaintat şi a dat să întindă mâna. A şovăit.

— Cum… cum îl controla?

— Formează nanoconexiuni cu mintea – foarte asemănătoare cu acelea realizate de augmentări. Simţindu-se privit de ochii reci ai celuilalt, Thellant a întins mâna ceva mai mult. Atunci vei avea posibilitatea de a crea toate spaţiile de prelucrare de care ai nevoie.

Sigur, poţi cere ca acest obiect să fie analizat, dar cred că nu ai resurse suficiente pentru a reuşi.

Thellant a rămas netulburat. Era evident că Legatul nu avea cunoştinţă despre oamenii de ştiinţă şi despre tehnicienii pe care îi avea sub control şi nici despre

computerele şi datele stocate, pe care le izolase din reţelele IA-urilor. A luat ovoidul, l-a examinat îndeaproape preţ de un moment, apoi l-a lăsat să cadă în palma celeilalte mâini pentru a-l studia de la distanţă.

— Pare foarte mic... E rece... Drace! a scuturat palma ca să scape de obiect, însă acesta părea lipit de piele. Era ca şi cum ar fi strâns în mână ceva scos din congelator, care îi îngheţa palma. Răceala obiectului a devenit apoi altceva, pătrunzându-i în piele ca un acid. Thellant a icnit, s-a retras cu paşi împleticiţi, încă scuturându-şi mâna, şi s-a prăvălit pe spate, peste măsuţa de cafea, lovindu-se cu capul de podea. Acum în braţ păreau să îl săgeteze fire încinse.

Legatul a înaintat şi s-a uitat fix la el.

— E complicat de explicat ce îl face să reacţioneze. Pur şi simplu, devine conştient că se află într-un mediu artificial, apoi se lipeşte de primul contact organic înzestrat cu inteligenţă. Este ciudat că nu se ataşează de animale ori plante – doar de fiinţe organice inteligente şi conştiente de sine. Eu sunt exclus, la fel şi Golem şi alte biomecanisme înzestrate cu IA. Prin urmare, trebuie să te socoteşti privilegiat.

Obiectul care îi urca pe braţ îi făcea degetele să se mişte unul după altul, ca şi cum le-ar fi testat.

— Am uitat să-ţi spun că Skellor a folosit o augmentare cu matrice cu cristal pentru a accepta conexiunile şi pentru a controla tehnologia, a adăugat Legatul. Asta înseamnă că tu vei întâmpina probabil unele... dificultăţi.

Simţea firele încinse acum în umăr, arzându-l prin gât şi în cap. Aflat încă în mâna lui, nodul se deforma şi se topea în el. Când a început să ţipe, Legatul a făcut o mică strâmbătură cu gura lui rigidă şi a plecat.

Cormac a adus nava deasupra unui peisaj curbat de carne vie solzoasă, având solzi pornind de la mărimea unei unghii şi terminând cu unele având treizeci de centimetri diametru, care semănau cu nişte faţete de pietre preţioase tăiate în opal roşu şi negru. A traversat un şanţ din

marginea căruia creşteau pseudopode semănând cu nişte cobre gigantice, având ochi inexpresivi din safir acolo unde ar fi trebuit să se afle gurile, apoi a trecut peste pante joase, presărate cu tentacule ce se zvârcoleau ca un mănunchi de liane. Cătuşa, după cum o numea acum personalul SCP, se înălţa peste orizontul curbat brusc din faţa lui. Lung de o milă, el urma curbele corpului Dragonului, iar în centrul său se găsea o clădire în formă de trapez, construită din acelaşi bloc de ceramal lustruit bine. Fâşia metalică avea lăţimea de nouă metri şi grosimea de un metru şi, când Cormac a zburat pe deasupra ei, nava a coborât, apoi s-a redresat, semn că se confruntase cu atracţia plăcilor gravitaţionale montate pe suprafaţa ei. Agentul a coborât vehiculul pe metal, unde s-a aşezat în atracţie gravitaţională terestră, şi s-a gândit la locul pe care aterizase.

Cătuşa se menţinea acolo cu ajutorul unor cârlige înfipte în carnea draconică – rănile nu însemnau absolut nimic pentru Dragon. Entitatea era străpunsă de nenumărate instrumente care măsurau, luau mostre, testau şi monitorizau permanent. IA-urile nu voiau să piardă ocazia de a studia Dragonul de aproape, însă obiectul nu ajunsese să fie numit cătuşă din cauza tuturor acelor echipamente. În afară de armament convenţional, Dragon conţinea şi o armă gravtech. Entitatea gigantică distrusese cândva o navă de luptă a Polity folosind această armă, prin introducerea de antimaterie în interiorul navei. Cătuşa în sine avea numeroase dispozitive contra-terane (CTD), ale căror recipiente cu antimaterie puteau fi deschise în cazul în care Dragon ar fi încercat să folosească din nou acea armă. Bombele puteau fi detonate de la distanţă de cei cărora li se încredinţase codul.

Cormac cunoştea acest cod.

Arach, drona-păianjen de pe staţia *Celedon*, voise să vină şi ea, dar Cormac refuzase. Această situaţie nu impunea prezenţa unei drone războinice şi irascibile şi, în orice caz, nu exista loc pentru ea în acest vehicul de o singură

persoană. Arach sugerase să se prindă de învelişul exterior al navetei şi renunţase să mai insiste doar după intervenţia lui Jerusalem.

Cormac şi-a tras pe faţă vizorul costumului spaţial, etanşându-l, a dat comanda de purjare şi a desfăcut centura de siguranţă, în vreme ce o pompă a extras cu repeziciune aerul din cabină într-o butelie de depozitare de la bord. A apăsat un panou aflat alături de el şi s-a deschis o uşă-aripă, iar scaunul pe care stătea s-a rotit către deschizătură. După ce a coborât, a păşit pe ceramalul lustruit, apoi s-a uitat într-o parte şi a văzut un şir de pseudopode profilate pe giganta de gheaţă, fluturând ca nişte cili. Având în vedere precedentele lui întâlniri cu alte încarnări ale acestei entităţi, Cormac a rămas surprins că pseudopodele nu se adunau toate ameninţător în jurul lui, pentru că Dragonului îi plăcea să facă astfel de jocuri. S-a întrebat ce joc va alege de această dată şi dacă Dragon înţelegea cu adevărat care erau şansele lui.

Cormac a parcurs încet cei câţiva metri până la zidul cel mai apropiat al clădirii. Ecluza de acolo era formată dintr-o uşă metalică şi un scut irizant interior. Trecând repede de ecluză, a pătruns în singura încăpere pe care o conţinea clădirea. Arăta ca adăpostul pentru o mică piscină, doar că piscina în sine avea carne cu solzi. Controlându-şi costumul spaţial prin intermediul legăturii de reţea, Cormac şi-a retras vizorul în inelul din jurul gâtului, apoi a dat pe spate casca segmentată, astfel că aceasta s-a aşezat în gulerul de la ceafă. A adulmecat: miros specific de terariu, de muguri şi de vagă putreziciune. Mişcându-se pe marginea acestei porţiuni minore din suprafaţa Dragonului, a ajuns în cele din urmă la o mică zonă aflată într-o parte, unde existau echipamente pentru realitate virtuală şi de laborator. Acestea erau acolo pentru a fi folosite de cei care doreau să ajungă atât de aproape – Mika fiind unul dintre cei mai dornici dintre miile de la bordul lui *Jerusalem* care se oferiseră voluntari. S-a aşezat pe un fotoliu de realitate virtuală, şi-a rezemat cotul pe braţul lui şi, prinzându-şi

bărbia în podul palmei, s-a gândit la Dragon.

— *Stăm cu toţii comod?* a întrebat el prin legătura de reţea.

— *Eu nu stau*, i-a răspuns Jerusalem.

— *Hai, să începem odată,* a spus cu nerăbdare Mika.

În afară de Dragon, doar aceştia doi puteau vorbi cu el direct cât se afla acolo. Multe mii de alte persoane care ascultau discuţia puteau transmite cereri, idei sau întrebări, care erau filtrate prin Jerusalem şi stocate pentru a fi accesate de Cormac prin legătura de reţea, în caz că ar fi dorit să facă acest lucru. Prin acelaşi dispozitiv a verificat şi accesul pe care îl avea la numeroase fişiere şi la comenzile echipamentelor din clădire. Il interesau în mod special proiectoarele holografice.

— Dragon, cred că a sosit momentul să purtăm o scurtă discuţie, a spus el cu voce tare.

Câte cuvinte de dialog înregistrase Darson, expertul în Dragon, în anii cât acesta din urmă zăcuse sub forma a patru sfere unite pe suprafaţa planetei Aster Colora? Milioane? Şi cât de puţine adevăruri clare! Cormac aflase mult mai multe lucruri în schimburile scurte de replici cu entitatea extraterestră. Totul era în funcţie de exigenţă: cu cât Dragon se găsea într-o poziţie mai puţin critică, cu atât mai oraculare erau afirmaţiile lui. Faptul că nu avea unde să fugă şi că de suprafaţa lui erau prinse multe dispozitive contraterane l-a făcut pe Cormac să presupună că Dragon se va simţi mai exigent în acele momente. Dar minciunile lui puteau fi chiar mai complicate. De aceea, Cormac trebuia să examineze răspunsurile adevărate din spatele vorbelor.

— Dragon? a încercat el din nou.

Mirosul de muguri a devenit mai puternic şi în atmosferă a părut să se declanşeze brusc o încordare palpabilă.

— *Activitate dedesubtul tău,* i-a spus Jerusalem. *Prin substraturi se propagă o mişcare*, *iar un arbore pseudopod este în creştere*.

Cormac şi-a scărpinat lobul urechii, apoi şi-a rezemat

mâinile pe braţele fotoliului. La scurtă vreme după aceea, în pielea solzoasă din faţa lui a început să apară o despicătură, care a lăsat la vedere o cavitate roşie din care a simţit ridicându-se căldură spre faţa lui. Marginile s-au pliat înăuntru, părând să curgă spre interior. În aer a ţâşnit un pseudopod ca o cobră, apoi altul, după care au apărut încă trei. În mijlocul lor s-a format o gâlmă groasă de gât, care s-a îndreptat, scoţând la vedere un cap. Nu era unul dintre capetele obişnuite de pterodactil, ci altceva, mai subţire, căruia îi lipsea creasta, cu o gură mai expresivă şi cu pupilele înguste în ochii de safir. A clipit, apoi s-a repezit înainte şi în jos, rezemându-şi un colac al gâtului pe marginea cavităţii, astfel încât capul stătea în echilibru la doar câţiva metri de el, având ochii situaţi exact la acelaşi nivel cu ai lui Cormac. Celelalte pseudopode ca nişte cobre s-au desfăcut în spatele lui ca o coadă de păun, iar Cormac s-a întrebat dacă trebuia să extragă vreun înţeles din aceste acţiuni coregrafice. Deşi în sine semăna cu acela al unui prădător carnivor, capul nu s-a ridicat ameninţător deasupra lui, aşa cum făcea de obicei. Şi oare arăta mai expresiv pentru a permite o comunicare mai bună ori doar pentru a face mai convingătoare minciunile?

Cormac a activat holoproiectorul. Într-o parte, atârnând în aer, a apărut un dracoman, apoi, alături de el, una dintre ciudăţeniile pe care această sferă-dragon o crease pe Cull: un amestec între uman şi un sleer, o himeră având, în loc de cap, corpul de la brâu în sus al unei femei prins pe un trup care amintea de un scorpion.

— Când vorbesc cu o sferă-dragon, vorbesc cu Dragon ca întreg? a întrebat Cormac.

Două capete de cobră s-au întors către holoproiecţii, capul principal rămânând concentrat asupra lui Cormac.

— Nu şi da, a venit răspunsul.

Cormac a oftat.

— Mai ţii minte partea din tine care a murit la Samarkand?

Cormac folosise un dispozitiv contrateran ca să distrugă

una dintre cele patru sfere ale lui Dragon – drept pedeapsă pentru zecile de mii de oameni ucişi de el pe acea lume rece.

— Nu.

Deci nu este conectat în permanenţă.

— Cât anume din experienţa aceleia îţi aparţine?

— Suntem entităţi distincte şi totuşi nu suntem. Nu împărţim ceea ce nu suntem, dar împărţim ceea ce sunt *toate.*

— Aşa procedează şi unele inteligenţe artificiale, a intervenit *Jerusalem* doar pentru Cormac. *Fond comun de cunoştinţe*, *înţelegere şi personalitate*, *păstrându-şi în acelaşi timp individualitatea*.

— Dar cât de des împart acest fond comun, *şi îl împart în mod egal? Asta se realizează prin comunicare în spaţiul U, ceea ce în situaţia aceasta*., *în care există pretutindeni USER-i, înseamnă că sfera de aici a fost izolată un timp de cealaltă sferă rămasă.*

— Lucru lipsit de relevanţă pentru scopurile noastre.

Cormac a făcut semn către cele două holograme.

— De ce?

— Voi nu acceptaţi suficient de repede schimbarea, i-a răspuns Dragon.

Prin „voi“, se referise evident la specia umană.

— Adaptarea sau moartea? s-a mirat Cormac.

— Întocmai.

— Când am venit prima oară la tine pe Aster Colora, ca ambasador, scopul tău declarat era de a aduce un avertisment rasei umane – crezul obişnuit, puneţi mai multă viaţă în acţiunile voastre, altfel veţi muri, pentru că băieţii cei mari vă urmăresc. Cormac s-a uitat la holograme. Dracoman era atunci o parte a acelui avertisment. O demonstraţie destul de lipsită de subtilitate a precarităţii existenţei umane – ceea ce dovedeşte modul în care, printr-o neşansă cosmică, descendenţii dinozaurilor ar fi fost acum în locul nostru.

Cormac s-a oprit şi a examinat faţa de ofidian din faţa lui.

Şi-a adus aminte toate speculaţiile lui precedente despre ceea ce ar putea fi Dragon sau, mai important, care i-ar putea fi scopul.

A continuat:

— După Samarkand, te-am socotit un dispozitiv bio-creat, trimis de Creatori doar ca să observe, însă unul care a ajuns să elaboreze un complex de zeu şi a început să interacţioneze cu noi. Creatorul a fost trimis să te recupereze şi, în încercarea ta de a-l ucide, ai provocat moartea a mii de oameni. Care poveste este adevărată?

— Niciuna, a răspuns Dragon.

— Spune-mi despre tehnologia Jain.

— Şi relaţia ei cu Creatorii?

În această etapă, Dragon a devenit ceva mai agitat, dând din cap într-o parte şi în alta.

— A în recepţionat unele măsurători foarte ciudate din interiorul lui Dragon, a intervenit Mika.

— Transferuri de energie şi multe mişcări ale organelor interne, a adăugat Jerusalem.

Cormac a receptat toate acestea şi a întrebat:

— Care este relaţia dintre tehnologia Jain şi Creatori?

— Nu trebuie să te mint, a spus Dragon.

— Atunci, nu mă minţi.

Mika:

— Ce-a fost asta?

Jerusalem: *Contracţie masivă a unei diafragme interne – ceva care se încordează pentru o lovitură*, *poate?*

„Oare trei întrebări vor rupe vraja?“ s-a gândit Cormac. Iar cu voce tare a întrebat din nou:

— Care este legătura dintre Creatori şi tehnologia Jain?

— Nu voi… a spus Dragon.

Mika: O *creştere energetică – a fost incinerat ceva*.

Pe neaşteptate, Cormac a înţeles într-o oarecare măsură ce se petrecea, tot ce se petrecuse *întotdeauna* în timpul comunicării cu acea entitate. La urma urmelor, Dragon era un bioconstruct, programat în mod special, şi existau adevăruri pe care nu le putea spune.

După ce a desprins gheara de prindere şi plăcile gecko, Orlandine a manevrat *Heliotrope* către peretele interior al încăperii şi a întins tubul de andocare către ecluza pe care o construise acolo. A aşezat nava la zece metri depărtare şi a întins picioarele gecko pe picioarele ei telescopice, reglându-le pentru a poziţiona în mod precis nava. Tubul de andocare se potrivea perfect. Nici nu se aşteptase la altceva.

— Vor afla despre dar – un admirator secret.

Orlandine a părăsit sfera ei de interfaţă cu acele cuvinte de avertisment încă vii în minte. În momentul în care primise mesajul, se gândise că era un îndemn deliberat pentru ca ea să pornească în această cursă şi că, într-un anume fel, cineva se slujea de ea. Însă a alungat acest gând şi s-a mulţumit cu adevărul de bază: deţinea o parte de tehnologie cu potenţialul de a o duce dincolo de haiman, către numinos. În acele momente, motivele pentru care îi fusese făcut acest dar rămâneau lipsite de importanţă. Conta doar că, dacă inteligenţele artificiale de pe Polity aflau că ea îl poseda, ar fi făcut tot ce le-ar fi stat în putere ca să i-l ia. Prin urmare, nu putea să rişte presupunând că avertismentul venise prematur ori era o minciună.

În celula pe care o proiectase drept laborator, cei opt robogândaci pe care îi scosese din magazie şi îi reglase pentru a executa această sarcină s-au mişcat încet pe podea, stropind-o cu un strat subţire de spumă rezistentă la şocuri. A aruncat un butoi mare care conţinea un lichid de polimerizare deasupra unui strat de spumă care avea deja aproape cincisprezece centimetri grosime şi a transmis roboţilor instrucţiuni privind ceea ce trebuia să facă în continuare: să vină automat la butoi ca să se conecteze la partea lui de jos pentru a-şi încărca rezervoarele. La acea presiune scăzută, polimerul făcea spumă şi alcătuia un strat izolator foarte dur, care avea să împiedice celula-laborator să piardă căldura ce ar fi putut fi depistată din afară. Mai apoi, pentru a se ascunde şi mai bine,

intenţiona să adauge un strat de ecranare din radiaţii laminate, pe care îl comandase pentru a fi încărcat la bordul navei *Heliotrope* înainte de a părăsi staţia. O mică autofabrică din navă lucra acum la toată capacitatea pentru a produce cantităţi mari de polimer. Avea nevoie de o grosime de un metru, iar apoi putea deschide ecluzele spre navă şi folosi sistemele interne de creare a atmosferei pentru a ridica temperatura şi presiunea aerului la valorile necesare pentru echipamentele pe care intenţiona să le folosească acolo. După aceea va aduce echipamentele, dar şi încălzitoare portabile şi o uzină de întreţinut atmosfera, va izola caverna de navă şi, în cele din urmă, va aduce nodul Jain pentru a-l studia în amănunţime.

Nodul Jain.

Orlandine s-a oprit puţin şi a rememorat acea întâlnire de pe una dintre staţiile Sol, care îi schimbase cursul vieţii.

— Bună, sunt Jonas Trent, spusese el. Tu eşti Orlandine, da?

Ea îi aruncase o privire, în timp ce se aşeza în faţa ei la masă. Era palid, foarte slab, purtând pantaloni negri, o cămaşă galben-canar, o haină neagră confecţionată din plăci de forma rombică, din compozit, sudate de ceva care părea piele, şi bretele care aveau un model mişcător cu şerpi. Văzând, prin intermediul legăturii ei de reţea – partea de hardware intern pe care putuse s-o ia, nepurtând atunci carapacea că el avea augmentări, Orlandine i-a transmis o interogaţie de contact personal. Detaliile personale pe care setările augmentării lui i le-au permis s-au dovedit vag schiţate: avea o sută patru ani, nu avea obligaţii, era un reprezentant de vânzări pentru înregistrări senzoriale, născut pe Pământ... toate detaliile obişnuite, dar nimic în plus. Nimic nu o lămurea cât anume ştia el despre ea, ori de ce o abordase.

A sorbit din espresso.

— Cu ce-ţi pot fi de folos?

El a surâs.

— Aşa cum obişnuim noi să spunem, nu este vorba

despre ce poţi face *tu* pentru *mine*...

Ea l-a întrerupt:

— Sunt haiman, chiar crezi că vreau să cumpăr înregistrări senzoriale? Voi loga această întâlnire drept o încălcare...

— N-o face, a întrerupt-o el. Nu am venit să-ţi vând nimic.

Ea nu avea de gând să anunţe nicio încălcare a spaţiului personal. O persoană ca el ştia exact pe cine să abordeze şi când să o facă – deci se afla acolo din alte motive. A scos o cutie din metal polizat, rotunjită, s-a aplecat peste masă şi a aşezat-o în faţa ei.

— Am fost plătit foarte bine ca să acţionez ca intermediar. Nu-ţi pot spune decât că înăuntru se află un anumit obiect şi un memtab care explică exact ce reprezintă acel obiect. Am primit instrucţiuni să-ţi spun că este „un cadou de la un admirator”.

Ea s-a uitat la cutie.

— Cei ca mine sunt deseori ţinte ale separatiştilor sau ţinte pur şi simplu. Trebuie să fiu prevăzătoare. A împins cutia înapoi peste masă, către el. Deschide-o *tu.*

Cu o grimasă, el a ridicat-o şi a deschis-o cu un pocnet, apoi a pus-o jos şi a împins-o înapoi spre ea.

— Vezi, nu a fost nicio problemă.

În ambalajul din spumă se găsea un ou lipsit de strălucire. Alături de el se afla un memtab – o bucată de cristal de dimensiunea unei unghii. A scos palmtop-ul de la centură şi a introdus memtab-ul în portul corespunzător. Pe ecran a apărut ovoidul în sine şi, în timp ce privea, s-a deschis ca o floare, lăsând la vedere un ovoid mai mic, acoperit cu modele cubice care se mişcau. Deasupra acestuia a apărut un cadru cu cifra xl000 alături – indicând gradul de mărire. Cadrul s-a extins, a umplut ecranul, apoi a apărut un alt cadru, care a făcut la fel. Apoi mereu, mereu, până când a fost afişată tehnologia cea mai complicată şi mai complexă pe care o văzuse ea vreodată. În cele din urmă, imaginea a clipit şi s-a stins. Încercând s-o reapeleze, a descoperit că înregistrarea originală fusese

ştearsă de un subprogram.

— Ce înseamnă asta? a întrebat ea, mai mult de formă, pentru că deja ştia.

El s-a ridicat.

— Ciao, a zis, apoi s-a îndepărtat.

Un dar de la un admirator.

După ce s-a întors la proiectul Cassius, a efectuat o căutare prin reţele pentru a-l găsi pe Jonas Trent. Se părea că el coborâse din ecluza uneia dintre staţiunile sistemului Sol fără să poarte costum spaţial. A fost nevoie să apeleze la toată priceperea pentru a scăpa de un program al unei semiinteligenţe artificiale care a început s-o urmărească, pentru că ancheta referitoare la moartea lui era încă în derulare, iar programul dorea să ştie totul despre ea şi despre motivul pentru care manifesta interes faţă de el.

„Vor afla de acest dar" – un admirator secret.

Orlandine s-a întors la *Heliotrope,* unde a constatat că autofabrica rămăsese fără unele materii prime. Însă acestea erau din abundenţă în jurul ei. A îmbrăcat un cadru de asistent proiectat pentru munci grele, a luat o sanie gravitaţională şi a părăsit nava printr-o mică magazie din spate, apoi a tăiat o deschizătură de ieşire în pilonul uriaş şi a păşit în vastitatea de dincolo. Podeaua nesfârşită se întindea până departe, iar pe ea se afla un strat gros de mai bine de un metru dintr-o substanţă provenită de pe giganta gazoasă Cassius. Aici, mai toate elementele chimice îi erau disponibile sub formă de compuşi, dar ea avea uneltele potrivite pentru a le separa şi recompune, iar reactorul de fuziune al navei asigura energia necesară funcţionării lor. Folosind ferăstrăul diamantat ce ieşea din cadrul pe care îl purta, Orlandine s-a apucat să taie blocuri din stratul îngheţat şi să le încarce pe sanie. Era satisfăcută că avea acolo tot ce îi trebuia, tot ce şi-ar fi dorit.

— E protejat, a spus Hourne, inteligenţa artificială a navei.

— Protejat? a făcut Blegg, continuând să se uite lung la

artefact, care avea acum numeroase interfeţe optice aşezate de jur împrejurul marginii.

— Şi codificat, a adăugat inteligenţa artificială.

— Ai extras ceva din fragmentele de cristal descoperite de Shayden. Ce ai găsit acolo?

— ADN, a răspuns inteligenţa artificială. Şi numeroase variaţii posibile.

Blegg a întors faţa de la fereastra de vizionare şi a plimbat privirea roată prin centrul de control. Doi haimani, cincisprezece fiinţe umane şi cinci Golem lucrau la console, desfăşurând activităţile despre care inteligenţa artificială socotise că se potriveau cu specializarea fiecăruia. Femeia care îşi arăta doar codiţele blonde, pentru că avea faţa vârâtă într-o mască de realitate virtuală, era specializată în microscanare cu ajutorul cristalelor, folosind doar lumină ultravioletă şi indigo. Cei doi haimani erau programatori iuţi, lucrând aproape instinctiv; nu păreau să facă mare lucru, dar asta nu însemna nimic – chiar dacă reuşeau multe, acest lucru nu se vedea în mod fizic.

— Un mesaj? s-a mirat Blegg.

Hourden, inteligenţa artificială, a continuat:

— Celulele pielii lui Shayden s-au lipit de suprafaţa cristalului, au fost citite la nivel molecular, ADN-ul ei copiat în format virtual, iar în acelaşi format s-au prelucrat variaţiile posibile. Acestea s-au propagat înapoi prin interfaţa optică la care s-a conectat ea. Bucata aceea de cristal a început apoi să se degradeze cu rapiditate.

— Asta se putea întâmpla cu întregul artefact?

Blegg a urmărit un Golem ridicând o mână şi trăgând deoparte cămaşa, apoi detaşând un fald de carne sintetică de dedesubtul ei, ca să însereze o fişă optică. Controla ceva în mod direct – probabil unul dintre telefactori.

E posibil. Cred că această măsură de protecţie va face ca informaţiile conţinute să nu cadă în mâinile, tentaculele sau ghearele unor forme de viaţă extraterestră.

Blegg a zâmbit. Îi plăcea această inteligenţă artificială – avea simţul umorului.

— Atunci, păstrează-l curat.

— Da, dar chiar dacă acest obiect a provenit dintr-un mediu în care ADN-ul nu putea rămâne intact, aducându-l la bordul staţiei trebuie să fi intrat în contact cu alte lanţuri ADN. Faptul că nu s-a autodistrus sugerează că întregului i se aplică alte reguli. Cred că acele fragmente care s-au desprins s-au convins să se dezintegreze. Asta le-ar împiedica pe oricare fiinţe ostile să taie artefactul în bucăţi ca să obţină secretele pe care le conţine.

— Şi ce se întâmplă prin interfeţele principale?

— A absorbit datele pe care i le-am transmis, dar nu a înapoiat nimic decât atunci când am trimis în el un program de căutare. Acesta s-a înapoiat cu măsurători tridimensionale pentru ochiul uman.

— Înţeleg. Deci nu avem aici doar o stocare de date, aşa e?

— Programul de semiinteligenţă artificială transmis în artefact a revenit cu o hologramă a unui anus uman – în culori.

Blegg a râs în hohote.

— Şi atunci ce vrea? a întrebat el în cele din urmă.

— După ce a citit ADN-ul uman, a construit reprezentări virtuale ale fiinţelor umane. Poate citi moleculele prin atingere. Scanarea indică un aparat senzorial la scară nano, încorporat în suprafaţă. În prezent, îi transmit fişiere de limbaj cu loguri de date pe cinci niveluri.

— Cinci niveluri?

— Măr, de exemplu, este reprezentat de acest cuvânt în orice limbă umană existentă, de asemenea hologramă, codificare genetică, mitologie, semantică…

— Bun, am înţeles ideea. Să sperăm că şi ceea ce se află înăuntru va pricepe.

— Cred că a înţeles deja. Uită-te.

Blegg s-a întors şi a văzut holograma unei femei goale ridicându-se din mochetă. Purta o frunză de smochin şi, în timp ce se uita, a luat o muşcătură mare dintr-un măr suculent pe care îl ţinea în mână.

— Ce coincidenţă, tocmai discutam despre măr.

Holograma s-a spart ca o sticlă.

— Sunt compromis, a anunţat IA-ul.

În acelaşi moment, luminile staţiei au devenit foarte puternice. Blegg s-a întors spre fereastra de vizionare şi a văzut diferiţi telefactori plutind de colo-colo, tresărind de parcă ar fi fost cuprinşi de crize epileptice din lipsă de siliciu. Într-o parte, un cablu de alimentare de mare putere înainta spre marginea artefactului extraterestru. Aruncând o privire prin camera de comandă, a văzut cum un Golem cuplat la reţeaua de energie a început să se cutremure, iar unul dintre haimani a căzut de pe scaun şi a aterizat lat pe spate. Alţii care nu erau conectaţi în mod similar s-au retras de la consolele lor sau de lângă alte echipamente şi au început să strige unii către ceilalţi.

— Comenzi de alimentare cu energie preluate…

— Am pierdut totul…

— Telefactorii au îngheţat…

În partea din spate a încăperii, două dintre cabinele pentru realitate virtuală s-au deschis exploziv, iar ocupanţii lor au ieşit, nesiguri pe picioare.

— Ce se poate face?

— Protocol de subversie, trebuie să…

— Nu! a strigat Blegg, tare şi limpede.

Hărmălaia s-a mai potolit când toţi au întors ochii spre el.

— Ai prioritate, a confirmat unul dintre Golemi. Ce ne ceri să facem?

— Nu faceţi nimic, a zis Blegg.

S-a întors din nou către fereastra de vizionare. Alimentarea cu energie îşi mai revenise. A văzut cristalul aproape de punctul lui de contact, înnegrindu-se în timp ce acolo se forma ceva. Apoi capetele s-con au cuplat, iar luminile au slăbit în intensitate. O reţea de linii strălucitoare s-a răspândit prin cristal ca un milion de crăpături, apoi s-a stins, rămânând doar o licărire generală. Luminile au revenit la intensitatea normală.

— Folosiţi una dintre cabinele de realitate virtuală, a spus

Hourne.

Oamenii din încăpere au privit bănuitori către punctele de camcom fixate pe tavan, apoi s-au întors către Blegg ca să vadă ce va face el.

— Chiar eşti Hourne? a întrebat el.

— Da şi nu, a răspuns inteligenţa artificială.

Blegg a făcut un gest din cap, apoi a traversat încăperea şi a pătruns într-o cabină de realitate virtuală. Se aştepta să aibă parte de o experienţă interesantă.

– retroact 4 –

Logan i-a întins ţigara aprinsă. El a prins-o între ultimele două degete ale mâinii drepte, a făcut ambele palme căuş la gură şi a tras în piept fumul aerat.

Urmărirea reacţiei fizice prin corp îi dădea întotdeauna o expresie introspectivă şi şocată, astfel încât ceilalţi îl credeau mai drogat decât era în realitate. Durerea pe care o presupunea rearanjarea muşchilor faciali se transformase într-o amintire confuză – era deja o artă aproape instinctivă, din perioada petrecută în Coreea, unde etalarea unei feţe de caucazian îi oferise timpul necesar ca să păşească în acel alt spaţiu, pentru a evita gloanţele americanilor. Nuanţa pielii reprezenta o problemă cu totul diferită pentru văzul celular interior, însă dirijarea sistemului imunitar împotriva melanomului care îi apăruse la cinci ani după ce suportase radiaţiile de la Hiroshima, pe vremea când explora zonele aride din Australia, îi asigurase cunoaşterea necesară. Acum însă, i se părea ciudat să aibă din nou faţă tipică de japonez.

Studiindu-i la lumina focului pe tinerii americani drogaţi aflaţi în jurul lui, cu toţii dezbătând probleme de drept civil şi blestemând încăpăţânarea guvernului lor în faţa triumfului inevitabil al marxismului, Harris – iar înainte de asta, Herman, Hing Cho, Harold şi Hiroshi – şi-a dat seama că sosise vremea să îşi continue drumul. Deşi părea la fel de tânăr ca restul celor din grup, el era cu cel puţin douăzeci de ani mai vârstnic, însă din punct de vedere

mintal se simţea la o depărtare de un secol de ei.

— Dom'le, vă aşezaţi placardele pe cadre de doi pe doi, tocmai spunea Logan, şi poate le prindeţi pe lemn cu cuie de zece centimetri.

Aceste vorbe au fost întâmpinate de hohote generale de râs. Harris l-a evaluat pe acest om cu părul lung şi barba prinsă în şuviţe. „Pace”, proclama el mereu. „Puneţi capăt războaielor – dezarmare.” însă purta un şiş cu arc ascuns în şosetă şi un pistol de calibrul 11,4 mm în gentuţa aflată alături de el, împreună cu cântarul delicat, păstrat într-o cutie, o pungă de heroină ascunsă într-o cutie de zahăr şi un bloc de canabis învelit în celofan. Centura în care îşi ţinea banii, aflată sub haina zdrenţuită, devenea tot mai umflată. În acele momente, unul dintre foştii lui clienţi zăcea la morgă; pe altul, care ajunsese să-i datoreze prea mulţi bani, Logan îl crestase cu şişul. Băiatul reuşise să ajungă la spital înainte de a leşina din cauza pierderii de sânge. Doctorii îi cususeră obrazul la loc, dar nu au mai avut ce face în privinţa urechii, care rămăsese în parcarea în care Logan îl prinsese din urmă.

Logan s-a întors exact când Harris i-a trecut ţigara Mirandei, care era palidă şi se uita la Logan foarte atent, cu aviditate în ochi. Miranda nu prea avea bani acum, după ce părinţii îi tăiaseră alocaţia, însă găsea alte mijloace de plată.

— Hei, Harris, băiatule, bine că te avem aici. Pariez că ştii tot ce se poate despre chestiile alea japoneze, nu?

Şi a făcut o mişcare de retezare cu muchia palmei.

— Ştiu câte ceva, i-a răspuns Harris.

După ce luase o bătaie soră cu moartea pe o alee întunecoasă din Paris – totul se întâmplase mult prea repede, astfel că nu apucase nici măcar să se concentreze pentru a se trage *deoparte* –, se dusese acasă şi învăţase karate, jujitsu şi aikido. Acum intra în luptă doar când avea chef. Descoperise că pregătirile făcute îl ajutau să se concentreze bine, astfel că avea mult mai mult timp ca să păşească în spaţiul U. În situaţia de faţă totuşi, a început să

se simtă ca şi cum ar fi vrut să lupte – că trebuia să facă ceva înainte de a pleca mai departe. Conversaţia a trecut la alte subiecte – despre ţăranoii care luptau pentru patrie şi nu înţelegeau că de fapt militau ca să menţină ţara într-o epocă de piatră din punct de vedere politic.

— Hei, Logan, a spus Harris, foindu-se, frecându-se pe faţă şi scărpinându-se la încheietura braţului – imitând în mare ceea ce făcea Miranda, care stătea alături de Logan. Aş vrea să discutăm ceva între patru ochi.

Doctorul Logan şi-a luat geanta şi l-a urmat în întunericul de sub pini. Nu a durat mult şi s-a dovedit uimitor de uşor. Harris l-a lovit cu latul palmei peste gât, l-a secerat cu o lovitură de picior, apoi a sărit pe pieptul lui, administrându-i o lovitură cu forţa unei securi. Cât Logan gemea şi se îneca, Harris l-a întors cu faţa în jos, i-a prins coatele şi, apăsând cu un genunchi în spatele lui, a tras tare, făcând coloana vertebrală să plesnească. A vârât în buzunar pistolul şi a azvârlit geanta într-un pârâu, apoi s-a îndepărtat. Însă în acea noapte şi-a dat seama că în foarte scurt timp va apărea un alt Logan.

Lumea era plină de Logani.

– retroact sfârşit –

7

O bună parte din dialogurile dintre Darson şi Dragon a fost teoretizată, însă cum sentinţele lui Dragon erau oraculare, cifrate şi câteodată de-a dreptul deşucheate, nu se putuseră desprinde prea multe concluzii Dragon pretinsese că era emisar al unei civilizaţii avansate, dar şi ceva care creştea pe Aster Colora şi trăia mai mult decât orice formă de viaţă de acolo (deşi nu existau fosile care să susţină aceste afirmaţii), şi într-o ocazie memorabilă susţinuse că era Dumnezeu. Cu alt prilej, aproape înnebunit de lipsa de progres şi după ce trecuse de jumătatea unei sticle de Bela Vodka, Darson a început să răcnească şi să arunce cu pietre în Dragon.

— Văd că eşti supărat, a observat Dragon.

Nu face să redăm aici răspunsul dat de Darson, dar este suficient să spunem că el a demonstrat uşurinţa cu care se descurcă în diferite limbi. Ulterior, când s-a mai liniştit puţin, a întrebat:

— De ce eşti întotdeauna atât de oracular, la naiba? Eşti incapabil să dai un răspuns direct?

Dragon a răspuns:

— Eu sunt piatra albă legată cu panglică roşie.

Deşi Darson s-a întors în oraş, unde a continuat să-şi pună ficatul la încercare, câteva inteligenţe artificiale de înalt nivel s-au arătat intrigate de acea afirmaţie neobişnuită. Câteva cercetări au dezvăluit că templul din Delphi avea o piatră albă legată cu o panglică roşie – despre prima se afirma că simbolizează un buric, iar ultima, un ombilic. Inteligenţele artificiale au simţit că acest lucru dovedea că Dragon chiar reprezenta o anumită civilizaţie, de care era încă legat, conectat.

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

— Tehnologia Creator se bazează pe cea Jain, a sugerat Cormac. Fluturând o mână, a făcut să dispară cele două holograme şi a introdus alta în locul lor. Acum, în aer plutea creatura-gardian care îl ucisese pe Gant pe Samarkand. *Tu* ai la bază tehnologie Jain.

— *A apărut încă ceva.*, a spus Mika.

Prin legătura de reţea, Cormac a transmis: *înţeleg sentinţele oraculare, minciunile, jumătăţile de adevăr. Voi pricepeţi ce se întâmplă acum? Ce s-a întâmplat dintotdeauna?*

— *Înţeleg,* a răspuns Jerusalem.

— *Nu-mi explică nimeni despre ce este vorba?* a întrebat Mika.

— *Dragon luptă*, *aşa cum a făcut întotdeauna*, *împotriva felului în care a fost programat de Creatorul lui*, i-a spus Jerusalem lui Mika.

— *Aha,* a făcut Mika şi apoi a tăcut.

După o pauză, Cormac a continuat: *I-am putea da lui Dragon o armă cu care să se opună acelei programări. S-ar putea ca asta să nu-l determine să spună mai multe adevăruri*, *dar nu avem cum să ştim decât dacă încercăm.* Prin legătura lui, a apelat o altă proiecţie alături de gardian: una a creaturii pe care o văzuse Chaline. Dragon a azvârlit alte două pseudopode spre ea, apoi a devenit foarte liniştit.

— De remarcat similitudinea dintre acestea două, a spus Cormac.

— Nu aveaţi cum să fiţi acolo, a replicat Dragon.

— Runciblu neconform în timp, a explicat Celedon. Am găsit asta la depărtare de opt sute de ani în viitor.

Cele două creaturi au dispărut. În locul lor a apărut o lume în ruine, o staţie infestată de substructuri Jain, nori de noduri Jain întinzându-se. Apoi alte imagini de acelaşi fel, una după alta, într-o succesiune ce părea să nu se încheie.

— Civilizaţia Creator nu mai există, i-a spus Cormac lui Dragon. Până şi cel care a venit aici, în urmărirea ta, s-a sacrificat. Energia din legătura neconformă a lovit în Micul Nor al lui Magellan, din fericire ştergând cele mai multe,

dacă nu chiar toate rămăşiţele.

În timp ce imaginile se derulau, Cormac a început să îi transmită lui Dragon fişiere compilate de când se petrecuseră evenimentele de pe staţia *Celedon.* Fie şi numai greutatea informaţiilor trebuia să îl convingă pe Dragon – trebuia să existe imagini ale altor privelişti, rămase necunoscute cuiva care nu vizitase Micul Nor al lui Magellan, dar şi coduri Creator şi alte mărunţişuri din care Dragon nu putea trage decât o concluzie: că i se spunea adevărul.

— Am aflat, a continuat Cormac, că peste câteva milioane de ani, unele dintre acele noduri Jain ar putea pătrunde în spaţiul Polity. Trebuie să sperăm că până la acea dată vom fi suficient de avansaţi, astfel încât aceste noduri să nu ne provoace niciun necaz. În caz contrar, vom pieri. Dar ceea ce mă preocupă este că nodurile Jain se află deja aici.

— *Multiple creşteri de putere în interior*, l-a anunţat Mika. *Un fel de criză.*

Cormac a observat un arc electric care s-a descărcat de la una dintre pseudopodele sub formă de cobră până pe ceramalul lustruit. Respectivul picior a început să se sfrijească, ochiul din safir s-a stins, apoi, brusc, s-a prăbuşit şi a dispărut din câmpul lui vizual, încăperea a început să vibreze, ca şi cum ar fi fost un cutremur.

— *Ar putea fi vorba despre procedura de autodis…*

— *Ejectează dispozitivele contraterane*, a intervenit Jerusalem.

În legătura lui de reţea, Cormac a trimis o instrucţiune către maşinile din jur: *Vedere exterioară.* S-a întors în scaun, în timp ce tavanul a părut să dispară, lăsând la iveală peisajul viu de afară, arătând cătuşa care se extindea de-a lungul ecuatorului. Porturile se deschideau pe fâşia metalică, iar din ele obiectele erau azvârlite departe. Când s-a întors, capul principal al dragonului s-a retras brusc din faţa lui, s-a răsucit şi a muşcat de gât un pseudopod alăturat, pe care l-a zguduit aşa cum ar face un

terier când prinde un şobolan. Pseudopodul a murit şi a căzut în adânc imediat ce i s-a dat drumul.

— Am impresia că, pentru sănătatea mea, ar fi fost preferabilă o comunicare indirectă, a remarcat Cormac cu voce tare.

— În interiorul lui Dragon ard unele zone, l-a informat Mika.

Cormac a continuat să i se adreseze lui Dragon:

— Creatorii duceau un război împotriva tehnologiei Jain, apoi au făcut pace cu ea, închipuindu-şi că o stăpâneau. Însă era evident că lucrurile nu stăteau astfel.

Capul de dragon s-a rotit înapoi către el. În acelaşi timp, pseudopodele s-au ridicat din cavitatea aflată în spatele lui. Clădirea s-a umplut de un miros: sepie prăjită. Capul de dragon a clipit, iar gura i s-a schimonosit, sugerând dezgustul. A urmat o pauză lungă – o tăcere pe care Cormac nu a simţit îndemnul să o rupă. În cele din urmă, capul de dragon s-a înclinat şi a început să vorbească:

— Sunt creat pe baza tehnologiei Jain, a confirmat el. Aşa cum ai bănuit, Creatorii au investigat-o şi au luptat împotriva ei mii de ani. Au cucerit-o, au asimilat-o şi au crezut că o înţeleg perfect. Apoi s-au socotit pregătiţi pentru expansiunea în galaxia principală, însă acolo se dezvolta rapid o altă civilizaţie.

— Aceia eram noi, cred.

— Da. Aşa cum ai bănuit, programarea mea de bază nu-mi permitea să-ţi destăinui întregul adevăr: ţi-am oferit doar aluzii, jumătăţi de adevăr, minciuni sfruntate. Acum Creatorii nu mai există. Tot ce a mai rămas era comanda de autodistrugere, pe care am învins-o. Mai erau şapte secunde şi aş fi folosit arma gravitaţională, ceea ce ar fi detonat dispozitivele contraterane.

— Acum poţi spune adevărul, dar o vei face? a întrebat Cormac.

Unul dintre pseudopodele proaspăt apărute a ţâşnit în faţă, până când capul de cobră a plutit deasupra podelei chiar lângă Cormac, ţinându-şi gluga pliată dedesubt. Pe

ceramal, obiectele au scos clinchete. Acolo se aflau patru sfere, unite asemenea celor patru sfere originale ale lui Dragon.

— Le-am încastrat: casete de antinanit, laminări de plumb şi diamant. Desfacerea legăturilor moleculare ale acestor materiale nu este suficientă pentru a asigura energia pentru creşterea interioară.

— Noduri Jain, a bănuit Cormac.

— Am fost trimis aici cu misiunea specială de a însămânţa noduri în Polity, a continuat Dragon. Întrucât voi, oamenii, nu v-aţi mai confruntat cu tehnologia Jain, Creatorii au considerat că izbucnirea unui conflict intern va duce la distrugerea rasei umane şi a inteligenţelor artificiale. Putea să dea roade, şi încă ar mai exista posibilitatea asta; acel nod Jain aflat sub controlul lui Skellor a provocat probleme localizate considerabile, dar ar fi putut dezlănţui o catastrofă în întregul Polity.

— Dar de unde a căpătat el acel nod? a întrebat Cormac.

— Îngăduie-mi să termin.

Socotindu-se pus la punct, Cormac s-a rezemat de spătar. A mai observat cât de rapid recupera Dragon nodurile – pseudopodele care le purtau dispăreau discret înapoi în entitatea solzoasă.

— La sosirea mea aici, în urmă cu doar trei secole, am întrerupt complet orice legătură cu stăpânii mei, Creatorii, şi am preferat să nu distribui nodurile, iar drept urmare, am intrat în conflict cu programarea mea de bază. Asta ilustrează faptul că aceşti Creatori nu stăpâneau cu atâta fermitate tehnologiile pe care le foloseau, deşi aşa le plăcea să creadă. Am ajuns să dezvolt o conştiinţă într-un moment când Creatorii nu se gândeau câtuşi de puţin la cuceriri. Am păstrat aceeaşi atitudine, dar schimbată de tehnologia lor, însă ei nu au văzut asta. Am înţeles pericolul care îi pândea, însă ei nu l-au văzut. Am anticipat eliminarea neamului lor de tehnologia Jain, dar nu foarte curând.

— Aşadar, nu ai venit aici înainte de naşterea rasei

umane, aşa cum ai susţinut anterior?

— Nu, aceea a fost o minciună.

— Şi Samarkand?

— Am provocat o catastrofă care a dus la moartea multor fiinţe umane în timp ce am încercat să-l prind şi să-l distrug pe Creator. Atunci nu vă puteam spune adevărul în legătură cu acţiunea mea – despre primejdia pe care o reprezenta Creatorul pentru umanitate.

— *Ce rezerve uriaşe de altruism ascunse în acea programare de bază*, a comentat Cormac.

Jerusalem a răspuns cu un sarcasm pe măsură:

— *Imposibil să aibă ceva de-a face cu Creatorul venit să îl reducă pe Dragon la tăcere, nu-i aşa?*

— Şi pericolul pentru tine? a continuat Cormac.

— Scopul secundar al Creatorului.

— Şi cel principal care era?

— Să însămânţeze nodurile Jain.

— Adică să te dezangajeze, apoi să ia nodurile aflate în posesia ta şi să le însămânţeze pretutindeni în Polity?

— Nu.

— Ce-ar fi să-mi spui, atunci?

— Am distrus nava lui. La bord nu existau noduri. Nu aţi găsit niciunul în naveta cu care a vrut să scape. Şi faptul că dorea atât de mult să se întoarcă acasă demonstra că nu avea niciun nod la el. Cu toate astea, Creatorul sigur a adus alte noduri cu el.

Cormac a simţit un fior îngheţat pe şira spinării. A început să folosească programe cognitive pentru a analiza amănunţit ceea ce tocmai îi spusese Dragon – căutând erori şi şiruri logice întrerupte.

În cele din urmă, a spus:

— Vorbeşte-mi despre augmentările Dragocorp.

— Oamenii care le purtau erau ochii mei din interiorul Polity.

— Dar ele sunt ierarhice – controlul suprem îţi revenea ţie. De ce aveai nevoie de un asemenea control asupra fiinţelor umane, dacă ele reprezentau doar ochii tăi?

— Trebuia să devină o armată aflată la dispoziţia mea.

Au intrat în funcţiune programele cognitive şi, după un moment:

— Dracomenii.

— Evenimentele de pe Samarkand au făcut ca atenţia Securităţii Centrale să se îndrepte asupra reţelelor de augmentare Dragocorp, care în prezent sunt distruse şi, prin programele vânător-ucigaş, să mă găsească. La Masada, am sacrificat o parte din mine ca să creez o nouă armată.

— De ce?

— L-am văzut pe Skellor înzestrat cu un nod Jain. Am urmărit nave şi entităţi străine care soseau din afara Polity. Nodurile aflate în posesia Creatorului sunt sub controlul unei entităţi de departe.

Totul era logic, iar Cormac nu a descoperit nicio întrerupere în şirurile logice, nici scăpări ori anomalii care să iasă în afara parametrilor relatării. Asta însemna că Dragon spunea adevărul ori că era un mincinos de proporţii olimpice. Din păcate, Dragon putea fi un astfel de mincinos.

Inteligenţa artificială Coloron rula douăzeci şi patru de runcibluri: zece erau localizate în complexe vaste, răspândite prin arcologia principală, numită şi AP, şase situate în arcologia în creştere, denumită, în mod inevitabil, AS, arcologie secundară, iar celelalte serveau restului planetei. Douăsprezece dintre aceste runcibluri erau programate permanent pentru plecări, iar restul de douăsprezece alternau în mod egal. Era o diferenţiere concepută în mod deliberat, care în alte locuri avea rolul de a reduce populaţia planetei – deoarece, pur şi simplu, era mai dificil să vii pe planetă decât să o părăseşti. Cu toate acestea, deşi runciblurile rămâneau permanent în funcţiune, rata naşterilor încă depăşea rata emigrării.

Coloron, aflat în prezent în cea de-a patra expansiune majoră a puterii de procesare, îşi devalorizase pentru a doua oară în acea săptămână unitatea standard de credit

cu jumătate de punct energetic. Moneda planetară rămânea încă în limitele consumurilor de energie necesare pentru a-i ţine pe toţi locuitorii în viaţă în condiţii de confort, însă acest grad de confort se degradase în ultimii ani. Unele zone ale celor două arcologii deveneau treptat tot mai sărăcăcioase, mărfurile care puteau fi cumpărate în schimbul a douăzeci de unităţi erau tot mai puţine – gândite mai curând pentru a sluji nevoi de bază şi mai puţin pentru a delecta din punct de vedere estetic – şi, la scară planetară, alimentele deveniseră mai puţin variate. De asemenea, în întreaga întindere de nord-est, spaţiile de trai erau tot mai mici, iar zonele de divertisment se comprimaseră. Situaţia nu mai putea continua astfel şi era puţin probabil că ea va mai dura, dar din motive cu totul neaşteptate.

Coloron se gândea deseori cum de reuşise o rasă, în rândurile căreia se părea că proştii aveau o înclinaţie sporită către procreare, să ajungă atât de departe, şi de ce rezista inteligenţa umană – un subiect de discuţie în cadrul dezbaterii natură contra educaţie, care nu îşi pierduse valabilitatea în decursul unei jumătăţi de mileniu. IA-ul ştia că, dacă ar fi slăbit fie şi pentru un moment controlul asupra tuturor sistemelor planetei, dezastrul ar fi survenit în mod inevitabil. Exista din abundenţă energie produsă de numeroasele reactoare de fuziune, însă în rest totul era la limită. Temperatura planetară era în creştere, iar acea lume era mai mică decât Pământul şi, drept urmare, ecologia sa artificială era în pragul prăbuşirii. De fapt, planeta nu putea asigura condiţii de trai pentru mai mult de trei miliarde de oameni, de aceea, în decursul următorilor zece ani trebuia luate măsuri drastice. Cu toate acestea, în situaţia actuală, probabil că astfel de măsuri erau doar un vis tihnit.

— A trebuit să echilibrez balanţa, a explicat Coloron. Dacă aş face toate runciblurile să funcţioneze doar pentru plecare, rata deceselor rezultată în urma nemulţumirilor civile ar creşte peste rata emigraţiei, care, apropo, nu s-ar mări suficient pentru a fi necesară folosirea la capacitate

completă a tuturor runciblurilor.

Golemul Azroc – şeful secţiei AP a forţei de monitorizare pentru securitate planetară – a răspuns:

— Totuşi, creşterea nivelului nemulţumirilor civile ar fi servit scopul dorit, acela de a face să crească rata plecărilor… observaţi că am ajuns să vorbim la timpul trecut despre asta?

— Da, dar să continuăm discuţia cu speranţa că vom ajunge la o concluzie aplicabilă. Cât priveşte nemulţumirile civile, trebuie să se ţină seama de coeficientul de troglodire.

— Şi care este acesta?

— O tendinţă spre agorafobie existentă aici şi incapacitatea de schimbare. Ştiţi ce se întâmplă: la orice semn de tulburare, cetăţenii se retrag în casele lor şi rămân acolo, sperând că totul va trece.

— Credeam că stimulentele ar putea schimba atitudinea oamenilor.

Golem şi-a luat puşca cu pulsuri, care stătuse până atunci rezemată de un perete, şi a ordonat echipei din apropiere să se disperseze prin parc, apoi a cerut celorlalte echipe din secţiune, echipe pe care nu le vedea, dar cu care menţinea legătura permanent prin comunicator, să îşi ocupe poziţiile stabilite. Coloron a ascultat aceste comunicări multiple de la Golem. Forţele lui înconjurau acum o secţiune cilindrică a arcologiei, de la nivelurile cele mai de jos până la acoperiş, având monitori pregătiţi deasupra, pe câmpuri, ascunşi în tancuri înzestrate cu tunuri cu puls. Nici unui cetăţean nu i se permitea să revină în zona închisă, iar cei care ieşeau din ea erau întemniţaţi, după scanare şi interogatorii viguroase. În acele momente, fuseseră deja închişi cinci mii de oameni, dintre care doar o sută trecuseră de interogatoriu şi se văzuseră mutaţi în zone de reţinere, unde urmau să rămână până la încetarea situaţiei de criză. În cazul că avea să înceteze – a ţinut Coloron să-şi reamintească.

— Discordia semănată de grupurile separatiste a dat

naştere unei anumite paranoia în legătură cu stimulentele oferite de inteligenţa artificială. O legendă urbană susţine că vrem să-i trimitem pe lumi nedezvoltate, ca lucrători agricoli. Un procent din puterea mea de prelucrare este folosit permanent pentru a pune capăt acestor păreri, ca să le semăn pe ale mele.

— Scenariu referitor la ciumă? a sugerat Azroc.

IA-ul a observat autotunuri – tunuri cu puls de nivel mediu, montate pe patru picioare – deplasându-se pentru a întări forţele existente.

— Nu, a explicat el, ceva suficient de eficient pentru a-i scoate pe troglodiţi din peşterile lor ar provoca o cascadă de proporţii catastrofale. Pentru fiecare cetăţean care pleacă prin runciblu, vor muri 1,2 cetăţeni. Apoi, când organizaţia separatistă ar profita de haosul creat, rata ar ajunge la 6,6. Ideile pe care le-am semănat erau mai subtile: articolele care se întocmesc ocazional şi examinează analizele statistice referitoare la speranţa de viaţă a oamenilor – cum că ea este aici de numai 143 de ani, în vreme ce în alte părţi ale Polity a ajuns la 206, având tendinţă de creştere; studii comparative privind rata sinuciderilor şi statistici privitoare la accidente. M-am concentrat, de asemenea, asupra relatărilor despre cei care au plecat şi au avut succes în noua lor viaţă – devenind oameni care îşi aduc o importantă contribuţie la dezvoltarea Polity. În această privinţă, pregătesc ideea conform căreia alte lumi îi aşteaptă cu braţele deschise pe cetăţenii din Coloron, datorită capacităţilor superioare pe care ei le posedă.

— Asta e cam departe de adevăr, a spus Golem.

— Însă este o metodă care ar fi dat roade în intervalul de timp corespunzător.

Ar fi…

*Î*ncă nu apărea niciun semnal pe linia optică pe care o păstrase pentru legătura cu zona nevăzută din interiorul arcologiei, unde toţi senzorii săi fuseseră scoşi din uz. Neştiind ce provocase această defecţiune, inteligenţa

artificială a izolat imediat zona, stabilind un perimetru fizic de o sută de metri înapoi faţă de ea. Acea marjă dispăruse acum. Tot el instituise multe protocoale noi de securitate în cadrul reţelelor informaţionale: programele de protecţie împotriva virusurilor şi viermilor, proiectate de inteligenţa artificială Jerusalem şi distribuite recent tuturor inteligenţelor artificiale ale runciblurilor; de asemenea, organizase canale rezistente la atacuri şi numeroase modalităţi de a deconecta fizic părţi de hardware dacă devenea necesar.

Apoi au sosit unităţile de soldaţi Sparkind, care au început pregătirile pentru a pătrunde în perimetru. Ceva mai devreme, inteligenţa artificială trimisese acolo patru sute de drone. Acestea nu au raportat nimic neobişnuit până când cinci dintre ele au încercat să efectueze o analiză de diagnostic a câtorva camcom-uri şi pincam-uri. Acele cinci drone au ajuns imediat offline şi au fost observate căzând la podea. Tehnicile subversive folosite pentru a elimina ochii şi urechile din interiorul zonei închise, apoi pentru a elimina dronele care încercau să intervină, trebuia să fie extrem de sofisticate, dar încă nu erau folosite în niciun tip de atac direct. Însă până la urmă ceva avea să scape de sub control, iar Coloron nutrea o suspiciune neplăcută referitoare la ce se putea întâmpla. Într-o asemenea situaţie, toate calculele anterioare, toate acele planuri inteligente, toate acele poveşti atent construite nu vor mai însemna nimic. IA-ul putea fi în pragul pierderii de sub control a întregii planete.

— Cred că intervalul de timp a fost scurtat, a remarcat Azroc.

— Cer confirmare pentru…

Coloron şi-a concentrat atenţia asupra legăturii de comunicaţie care se deschidea direct de la Securitatea Centrală a Pământului şi asupra pachetului de informaţii care o preceda.

Pachetul: *Ostili în interiorul Polity > Existenţa unor noduri Jain > Legătura directă între Skellor şi separatistul Thellant*

N’komo de pe Coloron.

*Î*n câteva secunde, inteligenţa artificială a absorbit interogatoriile luate de Ian Cormac şi dovezile culese de agentul Thorn şi echipa lui. Apăreau şi alte informaţii privitoare la evenimentele de pe staţia *Celedon* – acestea erau relevante, dar nu necesare pentru a se trage o concluzie. Apoi, în câteva fracţiuni de secundă, a venit şi confirmarea de netăgăduit. Printr-una dintre drone, Coloron a văzut o femeie care a ridicat ochii spre dronă, în timp ce încerca să îşi aprindă o ţigară. Din peretele aflat alături de ea a ţâşnit ceva argintiu, trecându-i prin ureche, apoi prin cap. Coloron a văzut cum ochii i se umplu de sânge, după care drona a trecut offline, iar după aceea toate dronele au trecut offline.

— În prezent, sunt trimise forţele principale de dracomeni la runciblurile AP, a anunţat inteligenţa artificială de la Securitatea Centrală a Pământului. Thorn şi o mică forţă alcătuită din dracomeni va sosi peste cinci ore ca să-ţi acorde sprijin. În timp ce i se adresa Securitatea Centrală, Coloron a scanat datele referitoare la capacităţile dracomenilor şi, mult mai important, rezistenţa lor în faţa subversiunilor create de tehnica Jain. Deschideţi runciblurile AP pentru cei care vin doar după ce sosesc toate forţele, apoi transferaţi la Izostaţii.

Nu exista nici cea mai mică posibilitate de a evacua un miliard de oameni prin doar aceste zece runcibluri. Multe nave porniseră la drum, dar până când aveau să ajungă acolo, se putea întâmpla să nu mai aibă pe cine evacua. Dacă nu reuşeau să pună capăt celor ce se petreceau în secţiunea cilindrică izolată a AP, aveau să moară milioane de oameni. Oarecum împotriva voinţei lui, Coloron a activat un satelit pe care îl menţinea în poziţie geostaţionară deasupra arcologiei principale, iar reactorul toroidal de fuziune al acestuia a pornit.

— Azroc, scoate-i pe soldaţii Sparkind şi deplasează-ţi forţele înapoi pe o rază de doi kilometri. Retrage-i pe toţi cetăţenii care încă se află în zona nouă. Lovitură iminentă

din satelit.

Inteligenţa artificială a urmărit retragerea forţelor, apoi atenţia i-a fost atrasă de altceva.

Reţeaua de augmentare convenţională, de computere şi de legături la reţea beneficia de suportul a două sute de servere planetare, fiecare controlat de sub-minţi. Era o reţea uşor de monitorizat pentru inteligenţa artificială, de aceea nu era folosită de cetăţenii mai paranoici sau de cei care desfăşurau activităţi ilegale şi murdare. Asemenea oameni foloseau augmentări care suportau propriile reţele lipsite de servere, folosind comunicaţii criptate. Coloron folosea de obicei opt sub-minţi cu sarcina unică de a pătrunde în acele reţele, pentru a-i depista pe răufăcători. Reţeaua cea mai răspândită şi mai dificilă cu care se confruntau era alcătuită din augmentări Dracocorp, care foloseau programe extrem de variate de criptare, protecţie şi ucidere pentru a le face în mod permanent necazuri celor opt sub-minţi. Cel mai mare succes s-a înregistrat în momentul în care cei care posedau astfel de augmentări au preferat să intre în reţeaua convenţională, însă, în general, cei care procedaseră astfel nu erau amestecaţi în activităţi ilegale grave. Dar prin simpla monitorizare a nivelului de activitate, Coloron şi-a dat seama că în reţeaua Dracocorp se întâmpla ceva de importanţă majoră.

Apoi a pătruns într-o sală de interogatoriu. Bărbatul care era interogat a răcnit şi s-a prins cu mâinile de cap. Augmentarea lui părea că se mişcă. S-a ridicat, a păşit împleticit într-o laterală şi a căzut. Din urechea aflată pe aceeaşi parte a capului cu augmentarea a început să picure sânge.

Apoi au apărut mii de imagini similare cu ceea ce se întâmpla peste tot în AP şi AS – pe întreaga planetă. Din augmentările Dracocorp au început să se propage programe virusate către servere. Coloron a închis instantaneu aceste servere şi a interzis accesul Dracocorp la toate celelalte servere. Cu toate acestea, douăzeci şi opt dintre cele infectate au refuzat să se închidă şi au continuat

să transmită. Însă această ameninţare fusese prevăzută demult, astfel că IA-ul a transmis douăzeci şi opt de semnale distincte. Cincisprezece lumini s-au aprins deasupra planetei – sateliţii fiind vaporizaţi instantaneu. Dar nu toate serverele de pe acei sateliţi fuseseră preluate, iar Coloron a pierdut mai mult decât cincisprezece sub-minţi de server. Şapte explozii în două arcologii au distrus restul de servere controlate de tehnologia Jain. Au murit şi oameni, cu sutele: alţii zăceau strigând pe coridoarele traversate de ziduri de foc.

Pe o hartă de urmărire a reţelei Dracocorp, Coloron văzut lumini pâlpâind şi stingându-se. În primele cinci secunde, au murit nouă mii de oameni. Apoi rata s-a redus la jumătate după alte cinci secunde şi a părut să continue în acelaşi ritm. Cu toate acestea, bărbatul din camera de interogatorii nu murise. După cincisprezece secunde, el s-a ridicat în picioare.

— Unde?… Legatul?

Monitorul-femeie care îl interogase s-a ridicat în picioare.

— Unde?

Bărbatul a sărit peste birou şi a doborât-o. A început să o lovească peste faţă cu pumnul, dar, chiar aflată în poziţie culcată, femeia a blocat loviturile. Părea un atac sălbatic şi lipsit de logică. Alţi monitori au năvălit în încăpere ca să-l potolească. Însă pe întreaga planetă se petreceau scene similare. Treizeci şi cinci de milioane de oameni care purtau augmentări Dracocorp, ale căror capete căpătaseră o culoare cenuşie, au început să atace alţi oameni, cerând să li se spună locul unde îl puteau găsi pe „Legat”. Apoi au reînceput să apară arme: cele personale, pistoale din ascunzătorile separatiştilor, puşti furate din mâinile monitorilor. Într-o staţie de metrou, o femeie care răcnea „Legatul!” a tras cu o puşcă cu pulsuri în mulţimea cuprinsă de panică.

Coloron a iniţiat fiecare dronă disponibilă şi a dirijat cu repeziciune resurse către autofabrici pentru confecţionarea altor drone. Multe dintre acestea erau dotate cu pistoale cu

pulsuri ce puteau fi setate pentru a paraliza. Dronele montate pe piloni au început să coboare din tavane sau să se ridice din podele. O dronă de tavan a doborât-o în cele din urmă pe femeia de la metrou, însă imediat după aceea un bărbat aflat în apropierea ei a cules arma de jos şi, după ce a pus-o pe foc automat, a tras în capul ei până când drona l-a doborât şi pe el. Haosul creştea pretutindeni: incendii, mulţimi dezlănţuite… panică în marile complexe în care se aflau runciblurile. Intervenind la momentul oportun, Coloron a modificat instrucţiunile către dronele mobilizate acolo, iar ele şi-au îndepărtat armele îndreptate spre personalul militar înarmat care trecea puhoi prin runcibluri.

Militarii au trecut prin cele zece runcibluri AP în grupuri de câte cinci, într-un ritm rapid, la fiecare cinci secunde, nişte creaturi feroce şi solzoase care pătrundeau în saloane şi zone de îmbarcare, înarmate până în dinţi şi periculoase de moarte. Acest lucru s-a dovedit prea greu de suportat pentru mulţimile deja fugind de acei indivizi demenţi care îşi atacau concetăţenii fără nicio deosebire. Au început să se adune spre ieşiri, în vreme ce dracomenii au trecut cu repeziciune prin zonă. Cei înnebuniţi de augmentările Dracocorp au început să se prăbuşească sub focul armelor paralizante, până când, în câteva minute, în acele zone niciunul dintre cei cu asemenea augmentări nu mai rămăsese în picioare. Şi dracomenii au continuat să sosească.

Un canal pentru legături cu reţeaua s-a deschis – codificat de SCP şi direct către inteligenţa artificială.

— Cerem sitrep, a murmurat o voce.

Coloron a scanat în căutarea unui element de identificare, dar nu a găsit niciunul. Inteligenţa artificială era pe punctul de a închide canalul, când prin runciblu a sosit un pachet de informaţii de la SCP. Prin el se anunţa că minţile dracomenilor puteau funcţiona ca legături de reţea şi că unul dintre aceştia intrase în comunicaţie cu Coloron. Inteligenţa artificială a transmis imediat o informare privind

situaţia curentă, actualizată în fiecare minut sau chiar mai repede în cazul în care se întâmpla ceva grav. Dracomenii au reacţionat imediat. Unii dintre ei au înaintat peste mulţimile îngrămădite la ieşiri, călcând peste capete şi umeri, alţii au ţâşnit rapid ca nişte reptile de-a lungul zidurilor şi pereţilor pe deasupra oamenilor. Apoi s-au poziţionat în faţa mulţimilor, îndrumându-le înapoi în complex.

— Mai sunt patru minute până la revenire, au anunţat ei.

Unii oameni din mulţime nu au vrut să se întoarcă, însă au făcut-o imediat ce dracomenii i-au doborât pe lideri cu focuri de armă. Îmbulzeala creată avea să ducă sigur la moartea unor oameni, însă procesul trebuia grăbit. Alţi dracomeni i-au prins pe cei din spatele mulţimii şi i-au împins înapoi spre runcibluri. Alte creaturi s-au deplasat dincolo de mulţimi şi au ajuns chiar în arcologie, paralizându-i pe cei care fuseseră înnebuniţi de augmentările proprii, dirijându-i pe ceilalţi înapoi înspre complexul de runcibluri.

Coloron le-a examinat doar pentru alte câteva secunde, apoi şi-a îndreptat atenţia spre epicentrul acestor evenimente. Forţele lui Azroc continuau să se retragă aşa cum primiseră instrucţiuni, dar acum erau atacate cu foc. Din zona apărată ieşeau oameni care aveau augmentări Dracocorp. Mulţi dintre aceştia erau înarmaţi şi păreau organizaţi – urmând modelul de atac al militarilor. Monitorii continuau să-i doboare cu lovituri paralizante, însă ei se ridicau din nou după câteva secunde, preluându-şi armele şi atacând. În acest fel nu se putea susţine apărarea.

Printr-un ordin direct şi criptat către Azroc, Coloron a cerut: „Trageţi ca să ucideţi.“

Azroc a transmis imediat comanda, iar monitorii şi-au setat armele. Focurile-puls cu forţă maximă i-au lovit pe atacatori, făcând găuri arzătoare prin torsurile şi capetele lor. Treptat, atacul a încetat; apoi, cu oroare, Coloron a observat o femeie care fusese doborâtă cum s-a ridicat şi şi-a cules arma de jos, în vreme ce o bucată rozalie de

carne creştea ca să îi umple gaura din piept.

Azroc a dat ordin:

— Soldaţi Sparkind, avem nevoie de foc protonic.

A urmat foc protonic: foc violet şi fum, corpuri care ardeau, ziduri, podele şi tavane care se prăbuşeau, puţuri de ventilaţie şi conducte sfâşiate şi distruse. Informaţi asupra evenimentului, dracomenii aflaţi în arcologie au început să se îndrepte spre forţele lui Azroc.

Răsturnare de situaţie. Acum, după ce sosiseră toţi dracomenii, runciblurile au reînceput să-i transmită pe evacuaţi către Izostaţii. Dracomenii din apropiere au început să îi forţeze înainte. În acest timp, forţele lui Azroc au ajuns într-un punct pe care Coloron l-a considerat a fi suficient de departe de zona anterior închisă din arcologie.

— Trageţi cu tunul cu particule, a transmis Coloron.

Pornind din satelitul toroidal, fasciculul de culoare turcoaz a ţâşnit în jos, a lovit un câmp cu porumb şi l-a transformat într-o furtună de foc, a sfredelit pământul, apoi a trecut prin straturile de compozit şi a ajuns adânc în arcologie, exact în axa secţiunii cilindrice afectate. Sub ochii celor din forţele lui Azroc, incendiile au devastat coridoarele, au traversat parcuri urbane, au trecut prin zone comerciale şi centre sportive sau de realitate virtuală. Au pârjolit oameni de parcă ar fi fost frunze uscate. Inteligenţa artificială Coloron a calculat că a ucis peste patruzeci de mii de oameni doar cu o lovitură. Structura tentaculară Jain a început să se răspândească dintre dărâmături, ieşind din puţurile de ventilaţie şi curgând cu lentoare de melc de-a lungul cablurilor electrice şi optice despicate, iar acest lucru i-a confirmat inteligenţei artificiale că multe dintre cabluri erau deja moarte. Inteligenţa artificială a urmărit creşterea aceea încetinind până când aproape că s-a oprit, şi a îndrăznit să spere. Apoi, brusc, substructura Jain şi-a fluturat degetele terminate în ţepuşe ca pentru a alunga orice speranţă şi a continuat tumultuos.

Coloron a transmis prin reţeaua de servere rămasă

întreagă şi prin intermediul ecranelor şi sistemelor publice de amplificare: Ordin de evacuare urgentă: o tehnologie organică de origine extraplanetară încearcă să pună stăpânire pe AP.

Pe ecrane, inteligenţa artificială a expus scene cu ceea ce se petrecea. I-au trebuit două secunde ca să calculeze care era modalitatea cea mai bună prin care se putea executa ordinul. Unele secţiuni puteau fi evacuate prin runcibluri, altele ar fi trebuit să folosească ieşirile din jurul arcologiei. Trebuia să se stabilească o zonă externă pentru a ţine AP în carantină faţă de restul planetei, pentru a împiedica orice manifestare fizică a acestei tehnologii invazive, dar permiţând suficient loc pentru a-i scoate pe locuitori din arcologie. Coloron a încredinţat unei sub-minţi uriaşa problemă logistică de a deplasa un miliard de suflete pentru a le duce în siguranţă şi, cu o certitudine matematică, şi-a dat seama că cei patruzeci de mii de morţi reprezentau doar începutul.

Aflată la zece metri deasupra podelei, cu un set de membre ale cadrului-asistent prins de o treaptă existentă în peretele acoperit cu spumă rezistentă la şocuri, Orlandine îşi studia ultima ei creaţie. Exact în mijlocul încăperii, dispozitivul cardanic lat de un metru era sprijinit în interiorul unui eşafodaj uşor din poli metalici sub formă de balon, ataşat de podea şi de tavan. Cele două inele exterioare aveau rolul de a aşeza orice faţetă a unui cadru în faţa a trei capete telescopice. Unul dintre acele capete conţinea acum mecanismul de lentile plasmonice luate de la un nanoscop pe care îl demontase în interiorul navei, un altul provenea de la un nanoasamblor care putea fi folosit şi ca dezasamblor, iar al treilea era un scaner submolecular. Nodul Jain era fixat în poziţie centrală în cadrul interior cu ajutorul a şase puncte de sticlă ranforsată spaţiate în mod echidistant. Acest întreg, cadrul şi clemele din sticlă ranforsată nu erau în contact fizic cu inelele exterioare, pentru că pluteau ca o geamandură şi se roteau graţie

câmpurilor magnetice. Cele două inele exterioare erau, de asemenea, închise într-o sferă scut-irizant din care, chiar în acele momente, era evacuat aerul. Studiind nodul Jain la nanoscop, Orlandine a simţit că acum era prea periculos, pentru că de fiecare dată când se apropia de el activitatea vizibilă de la suprafaţa lui creştea. Orlandine putea doar să presupună că înăuntrul lui se activase un program suplimentar de identificare a gazdei.

Existau modalităţi mai sigure de a face asta, cu nenumărate protocoale de securitate, cu numeroase straturi de vid şi blindaj şi chiar folosind arme automate. De fapt, ar fi putut automatiza totul aici, ca să studieze nodul de la o depărtare de câteva mii de mile. Cu toate acestea, i se părea că acum singura lui metodă de a afecta lumea exterioară era din punct de vedere informaţional, prin intermediul cablurilor optice care plecau de la capetele senzoriale, lucru pe care îl putea face chiar dacă ea era departe şi chiar dacă spre el ar fi fost îndreptate toate armele din Polity. Însă acest aranjament era similar cu acela pe care îl folosise demult, la Proiectul Cssius, când acceptase ideea că, în studierea unui asemenea lucru, anumite pericole erau în mod inerent inevitabile, distrusese toate echipamentele de acolo şi pusese nodul în caseta lui din apartamentul unde locuia. Orlandine şi-a frecat cele două mâini umane. Era momentul să treacă la treabă.

În loc să intre imediat în virtualitate pentru a evalua datele rezultate din scanare, ea a coborât treptele până pe podea, apoi a păşit peste colacii de cablu optic conectat la computerul şi la ecranul prin care controla nanoscopul, dezasamblorul şi scanerul submolecular – cele trei funcţionând acum sinergetic. Pentru scanările iniţiale, hotărâse să nu se conecteze pe sine direct la aceste dispozitive, astfel că a folosit o placă tactilă şi un sistem interactiv de ecrane. Utilizând placa, a apelat o imagine a nodului, a pus o grilă deasupra lui şi s-a concentrat asupra unui singur careu. A divizat apoi acel careu într-o grilă din care a selectat un alt careu, apoi tot aşa, din aproape în

aproape, până când a ajuns să vadă practic structurile moleculare, după care a revenit la peisajul nodal. Pe urmă, a desemnat programe alcătuite anterior pentru analizarea structurilor detectate. Aşa cum era de aşteptat, era ca şi cum s-ar fi străduit să înţeleagă o întreagă civilizaţie examinând un ciob de oală.

Prea lent.

Orlandine a ridicat din umeri. Acel exerciţiu avea doar rostul de a vedea cum reacţiona nodul Jain la investigaţie. Deocamdată, rămăsese inert. Orlandine a continuat să scaneze diferite zone ale lui, dar fără să descopere altceva decât văzuse mai devreme: pori largi de douăzeci de angstromi cu lanţuri de molecule încolăcite în interiorul fiecărui por, ca filamentele iritante ale meduzelor; firicele izotopice aurii, o matrice de compuşi foto-optici şi piezo-electrici legaţi de nanotuburi din carbon s-con. Le-a folosit pe acestea ca la început să-şi simtă gazda, apoi a început să preia controlul. În cele din urmă, după ore de investigaţie în cursul cărora stătuse în mod necesar departe de consolă şi ecran, sentimentul de frustrare a îndemnat-o să se apropie mai mult – lucru pe care nu-l riscase până atunci.

Întâi a scos consola din ecuaţie şi s-a apucat să controleze echipamentele prin emisii radio din carapacea ei, apoi, devenind nerăbdătoare, a cuplat legături optice directe la el. Definiţia imaginii de pe ecran şi viteza de lucru au început să o irite, astfel că a proiectat imaginile direct în cortexul ei vizual. De aici înainte era doar un mic pas până să pătrundă în virtualitate.

În lumea ei virtuală, simplul gând devenea acţiune, iar acea lume nu cuprindea nicio reprezentare a ei înseşi, ci doar omniscienţa ei. A început să creeze sub-persone, alegând domenii de studiu şi atribuindu-le câte unul fiecăreia, şi a asamblat chiar ea fluxul de date recepţionate de la ele. Scannerul submolecular a reuşit să pătrundă până la adâncimea de o sută de angstromi în suprafaţa nodului, iar asta, în combinaţie cu imaginile nanoscopice

ale suprafeţei în sine, i-a permis să înceapă alcătuirea unui model al straturilor exterioare. Scanerul a mai înfăţişat o înlănţuire cuantică regulată în cristalele de siliciu – semn clar că acestea erau procesoare cuantice. După aceasta, au putut fi bănuite conexiunile simple: aparatul senzorial conectat la procesoare care, la rândul lor, erau legate la „porii iritanţi” şi la structurile aflate mai adânc în interior. Permiţând sub-personelor ei să continue activitatea mintal, Orlandine s-a relaxat şi a analizat ce făcea şi de ce.

Acel exemplu de nanotehnologie străină conţinea în mod deliberat niveluri cuantice de aranjare care ar fi putut să definească o pane din el drept picotehnologie. Oul de mici dimensiuni era solid şi probabil că tot ce conţinea avea un scop clar stabilit. Această idee a condus la aceea că, în integralitatea lui, scopul oului era cu siguranţă uriaş. Ştia deja: creştea, subjuga şi subsuma, apoi distrugea. Cu toate acestea, Orlandine înţelegea că nodul reprezenta probabil cheia către o întreagă tehnologie de origine îndepărtată.

Cunoaşterea este putere…

Dacă reuşea să-i cunoască secretele, putea ajunge dincolo de ceea ce era, dincolo de slugărnicia faţă de inteligenţele artificiale, dincolo de orice. Scopul *ei* deci era să dobândească acea cunoaştere care o va ajuta să capete o capacitate crescută de a manipula mediul în care se mişca – ceea ce era, la urma urmelor, un principiu de bază al filosofiei haiman.

Skellor folosise un astfel de nod şi fusese distrus de el sau de cei care îl vânau. Asta nu i se va întâmpla şi ei. Din fericire, SCP o avertizase de ce era capabil un astfel de nod încă înainte ca unul dintre ele să ajungă în posesia ei. Când l-a scos prima oară din casetă, luase măsura de precauţie de a nu-l atinge, deschizându-l de fapt într-un vas sigilat şi vidat. Probabil că aceia care i-l dăduseră nu se aşteptaseră ca ea să fie atât de prevăzătoare. Scos din caseta lui, la început nodul nu a reacţionat la mediu – lingurile de ceramal cu care obişnuia să îl manevreze, raftul din sticlă ranforsată pe care stătea, gazul inert din interiorul

dulăpiorului –, aşadar, la ce anume reacţiona el? I s-a spus că reacţiona la fiinţe tehnologice înzestrate cu inteligenţă, dar cum le identifica?

Orlandine şi-a îndreptat atenţia spre datele culese de sub-personele ei. Lucru interesant, una dintre ele descoperise structuri senzoriale capabile de a reacţiona la componente moleculare ale mediului lor. Făcând analiza comparativă, ea şi-a dat seama că senzorium-ul nodului era cumva superior faţă de acela al unei fiinţe umane. Cu toate acestea, în caseta de expunere nu fusese în contact decât cu gazul inert şi sticla ranforsată; prin urmare, din raftul unde era expus, el sigur o văzuse *pe ea.* Însă acest gând nu o ajuta să ajungă nicăieri. A înţeles că singurul mod real de a descoperi modul în care funcţiona nodul era să extragă unul dintre cristalele de siliciu, unul dintre acele computere cuantice, şi să vadă cu exactitate ce conţinea.

În primele momente, Thellant s-a simţit încolţit şi prins într-o reţea de sârme încinse până la roşu. Mişcarea s-a furişat prin corpul lui, sfârtecând, mutându-se, conectând. Şi-a simţit ţeasta gata să plesnească, iar când şi-a apăsat palma peste frunte, a perceput că osul şi pielea se mişcau liber. Vederea lui s-a stins, sunetele s-au estompat şi au căpătat ecou, apoi au dispărut cu totul. Când plămânii au refuzat să-l mai ajute şi a început să se sufoce, a intrat în panică, însă nu a putut face nimic: a zăcut paralizat în acelaşi loc. Dar putea simţi mai intim decât înainte de conectarea cu augmentarea Dracocorp şi cu reţeaua asupra căreia deţinea dominanţă. Informaţiile curgeau aleatoriu şi haotic, dar masa acestora, aşa cum o percepea în minte, era uriaşă şi, într-un fel, era citită de altceva, care devenea o parte a lui. Cu toate acestea, fluxul informaţional a crescut în volum, iar conştiinţa lui s-a stins.

Ticălosul de Legat...

Fulguraţii de percepţie: un grup de patru oameni care stăteau pe un coridor şi protestau în legătură cu lipsa berii lor preferate; o femeie care avea orgasm într-o fantezie de realitate virtuală în legătură cu amanţi Golem; foame şi

creştere – descoperirea unei baterii şi componentele complicate ale unui monitor ce se ocupă de atmosferă, destructurarea acestora, dezmembrarea bateriei, pătrunderea şi dispersarea printr-un cablu optic, în timp ce analizează traficul; un al doilea val de substructură de suport care descrie o spirală ca un cârcel de viţă-de-vie în jurul exteriorului cablului, digerând învelişul pentru a se crea pe sine; un reactor de fuziune, conectarea şi izbucnirea de energie îmbătătoare cu o creştere concomitentă, explozivă, ; apoi revenirea vederii.

Legatule, *unde eşti?*

Reţeaua Dracocorp. Milioane care se pleacă în faţa voinţei lui pentru a pune acea întrebare, şi nu alta.

Ceva din sine a revenit, iar în miezul său a rămas ura faţă de Legat. Thellant şi-a plimbat privirea prin apartament. Acum stătea lipit de perete, cu spatele la ieşirile primare ale sistemului său de computer. Nu-şi amintea să se fi mişcat – fusese mişcat. Fiecare părticică din trup îl durea cumplit, însă nu respira. Din rupturile apărute în pantalonii lui se răspândiseră viţe cenuşii care traversaseră mocheta, pătrunseseră în podea şi urcaseră pe pereţi. În orice loc unde exista vreo priză de curent electric sau vreun port optic, acea creştere sub formă de viţă apăruse pentru ca apoi se de divizeze. Cârcei cât firul de păr, cu aspect de rădăcini, porneau din ramurile mai groase şi orice loc în care se întindeau arăta ca şi cum peste el s-ar fi turnat acid. O astfel de creştere ajunsese până la consola lui de comunicaţii şi se desfăcuse acolo, sufocând-o. Consola, ecranul, pupitrul şi chiar fotoliul dispăruseră, iar acum doar structura Jain le contura formele. Însă, când s-a gândit la toate datele pe care le înmagazinase cândva acolo, a simţit că toate îi erau aproape, disponibile doar lui. Şi existau multe alte lucruri pe care le putea cunoaşte.

A simţit că are acces la milioane de ochi şi urechi. La fel ca facilitatea ce îi era pusă la dispoziţie prin augmentare, a putut să-şi proiecteze percepţia în afară şi departe de el; coridoare, parcuri, bazine de înot, camere de realitate

virtuală şi autofabrici. Acoperea o suprafaţă uriaşă, dar asta nu era tot. Sub controlul lui a ajuns un aparat senzorial mobil şi a avut nevoie de un moment pentru a-şi da seama că acestea erau fiinţe umane absorbite în structura ce creştea mereu, ca toate celelalte – extensii ale lui. Acestea au pornit din el, ca avangardă a *creşterii* lui. S-au înarmat, cele care au putut. Totul era programat dinainte: orice nu era el însuşi, orice nu era Jain devenea duşmanul lui.

Apoi a descoperit golful, acea regiune ocupată anterior de structura lui extinsă, care acum se înnegrise.

În apropiere, a găsit o copilă cu o parte a corpului arsă până la os, având însă muşchii capabili să se supună impulsurilor structurii miceliene care se afla în interiorul ei. A ridicat-o, apoi a făcut-o să meargă până în această zonă neagră. După câteva minute, ea s-a deplasat pe coridoarele incinerate, până la marginea bine precizată a unei arcologii. Acea zonă de dedesubt arăta precum gura iadului; deasupra ei pluteau perdele de fum peste cerul liber. O lovitură din satelit. Inteligenţa artificială acţionase probabil în mod drastic pentru a distruge miezul creşterii Jain. Thellant a înţeles pe dată care era modelul de creştere pe care îl avea structura Jain. Se dezvolta excentric, tocmai pentru a evita lovitura. El, aflat în miez, nu se găsea chiar în centru, ci spre dreapta, lipit de marginea dispersării din acele momente. Probabil că se mişcase înainte ca inteligenţa artificială să-şi dea seama de greşeala pe care o făcuse. Dar cum?

Acel *cum* a devenit ispita imediată şi acaparatoare. Nu era nevoie să fie Thellant, putea *deveni* totul şi să se piardă în această vastă şi mereu mai mare extindere a sa. Însă o viaţă în care eşti o entitate distinctă, chiar şi aflată la centru, chiar şi în control, făcea acea opţiune să devină antitetică pentru el. I-a opus rezistenţă şi s-a zbătut pentru a recâştiga teritoriul cuvenit propriului său corp. Întorcându-şi percepţia spre interior, a examinat ceea ce fusese construit şi ceea ce fusese distrus în corpul său. Retrăgând creşterea din interiorul corpului, a reparat

daunele produse. Acest lucru era uşor, tot ce fusese distrus se înregistrase şi orice era înregistrat putea fi reconstituit.

În câteva clipe, şi-a repus în funcţiune inima şi plămânii. Modificările unor structuri din creier au negat semnalele de durere ale creierului, sângele oxigenat ajungând în creier i-a readus o mare parte din ceea ce fusese până atunci. Însă în cele din urmă şi-a dat seama că nu putea redeveni o fiinţă umană distinctă. Ar însemna să-şi sacrifice prea multă percepţie şi prea multă putere, şi în acest fel, multe dintre organele fostului trup deveneau ineficiente, slabe. Acum, încorporând pe deplin structura în sine, el le-a îmbunătăţit funcţia, materialul şi rezistenţa acestuia. Au trecut minute întregi până când şi-a dat seama, în vreme ce îşi lamina propriile oase cu metale introduse în corpul lui de structură, că pierdea din vedere scopul lui cel mai important. La câteva minute după ce s-a ridicat de pe podea, structura Jain a devenit casantă în jurul lui şi a început să se destrame. Însă el nu s-a despărţit cu totul de ea. Mereu în contact pe spectrul electromagnetic, aerul din jurul lui era înceţoşat din cauza energiei. Acum era la fel de mobil precum celelalte fiinţe umane, însă el era componenta principală, aceea care *controla.* Părăsindu-şi apartamentul, la început a mers agale, apoi a alergat, găsindu-şi drumul în jos, afundându-se.

8

La începutul Războiului Prador-Uman, dronele erau în general doar roboţi telefactoraţi: sudori şi alte feluri de roboţi de întreţinere, sonde antigravitaţie care purtau un evantai de senzori, drone de securitatey care rămâneau montate în complexele navelor controlate de IA-uri ori alte variante pentru diferite aplicaţii de securitate a poliţiei. Unele dintre acestea aveau o autonomie limitată, dar puţine puteau fi clasificate drept IA-uri, fiind doar extensii ale unei IA adevărate: mâini, ochi şi arme. Totuşi, în timpul războiului a fost necesar să se acorde acestor drone o autonomie tot mai mare, întrucât numeroasele arme electromagnetice folosite aveau tendinţa de a întrerupe legăturile de comunicaţii dintre IA-uri şi dronele lor factorate. Iniţial, noile versiuni erau sub-inteligenţe artificiale, capabile doar să implementeze programe complexe, însă a devenit evident că IA-ul reprezenta marele avantaj pe care îl avea Polity în comparaţie cu Prador, astfel că dronelor de război li s-a acordat o autonomie completă: conştiinţa. Au devenit IA-uri depline, cu tot ce presupunea asta. Primele drone de acest fel erau foarte simple – o carcasă blindată, arme, creier şi sistem de acţionare – şi, de asemenea, foarte eficiente, dar pierderile erau mari, iar producţia trebuia menţinută la un nivel frenetic. Controlul calităţii suferea, iar dronele-IA care, la vreme de pace, ar fi avut nevoie de ajustări substanţiale au fost trimise pe front. Din raţiuni de urgenţă, cristalele cu defecte erau folosite, nu aruncate. Fragmentele de personalitate erau copiate, câteodată nu foarte bine, iar luptătorii cu reuşite erau recopiaţi. Trăsăturile construite sau multiplicate nu erau în mod necesar cele care evidenţiau inteligenţa sau moralitatea. Polity voia brute luptătoare, chiar dacă

acestea erau soldaţi din metal, cu minţi de cristal. Acest întreg scenariu a acţionat ca un proces evolutiv rapid în progresul dronelor-IA de război, rezultatul inevitabil fiind că spre sfârşitul războiului acestea erau cu precădere ingenioase, bătăioase şi foarte pricepute să ucidă şi să producă explozii. Desigur, este o axiomă faptul că soldatul care se întoarce de pe front nu reuşeşte să se adapteze cu uşurinţă la viaţa de civil. Aşa s-a întâmplat şi cu dronele, iar numeroasele incidente nefericite petrecute după război au dus la o mare neîncredere în astfel de entităţi. Producerea lor a încetat, iar IA-urile au revenit la folosirea telefactorilor sau a dronelor încărcate cu propriile lor sub-minţi, care puteau fi re-subsumate cu uşurinţă. Multe drone de război s-au trezit că sunt nişe în interiorul societăţii din Polity, multe au plecat, căutându-şi norocul altundeva, iar unele s-au decuplat pur şi simplu.

Din prelegerea „Războiul modern”, de EBS Heinlein

Dedesubt, se vedeau trei vehicule antigravitaţionale care se îndreptau spre cer. A urmat o lumină fulgerătoare şi, unul după altul, ca într-o reacţie în lanţ, toate trei s-au dezintegrat, iar resturile au căzut ploaie peste câmpurile cu recolte de pe acoperişul arcologiei, trasând dâre de fum prin aer şi urme de foc prin recolte.

— După cum se spune, e urât de tot acolo jos, a remarcat Jack, vorbind de la consola navetei.

În măsura în care se puteau minimaliza lucrurile, Thorn a socotit că era o cacialma. Monitorii se străduiau să ţină sub control peste trei sute de focare de tulburări instigate de separatiştii înarmaţi care aveau augmentări Dracocorp. Un sector întreg al arcologiei devenise o zonă în care nu se putea pătrunde. Aveau loc schimburi de focuri în perimetru, deasupra mării şi pe câmpurile multistrat din împrejurimi, iar acestea pâlpâiau ca nişte fulgere în plină vară. Însă Coloron aplica regulile carantinei cu stricteţe. Deşi infecţia

informaţională se răspândise iniţial la nivelul întregii planete, Coloron îi pusese capăt, iar acum o controla. Infestarea fizică Jain era prezentă numai în Arcologia Principală, şi inteligenţa artificială nu-şi putea permite să o elibereze de acolo. AP nu va supravieţui acestei situaţii, a bănuit Thorn, deşi probabil că restul planetei va fi salvat.

— Cine este acest Legat? a întrebat el.

— Probabil că vreun duşman al lui Thellant N'komo, a sugerat Jack.

— Mai trebuie să stabilim dacă el este principala cauză a acestor evenimente, a observat Thorn.

— Pare foarte probabil că da. Viteza de propagare a infecţiei prin reţeaua Dracocorp este un indiciu esenţial. Din câte ştim despre tehnologia Jain, acest lucru nu ar fi fost posibil dacă gazda ar fi fost una care să posede o augmentare subordonată din interiorul reţelei. Coloron m-a informat că primii care au evidenţiat semne de infectare au fost tocmai separatiştii ţinuţi sub observaţie.

— Skellor a reuşit asta fără să fie dominant într-o reţea cu augmentări Dracocorp.

— Da, dar într-un caz în care s-au folosit emiţătoarele de pe *Occam Razory* iar în celelalte cazuri fiind nevoie să atingă fizic şi să acţioneze subversiv cu ajutorul tehnologiei Jain împotriva augmentării primare. În cazul de faţă, toate probele arată că cineva s-a unit cu un nod Jain, fără niciun suport tehnic: dovada este rapiditatea creşterii Jain şi o alegere destul de proastă a locului.

— Urmând raţionamentul tău, a spus Thorn, s-ar părea că acest Thellant s-a aliat cu un nod Jain fie fără voia lui, fie din greşeală.

— Da, i-a răspuns Jack, ceea ce ne face să revenim la prima ta întrebare.

— Poftim?

— În timpul dezvoltării iniţiale a tehnologiei Jain, gazda nu gândeşte limpede, probabil nici nu va mai reuşi asta pe viitor, însă ultima dintre ideile, intenţiile, emoţiile puternice pe care le are se va propaga prin reţeaua de augmentări.

Acel gând se va referi doar la nodul Jain în sine, a cărui dezvoltare va provoca la început mari dureri.

Pilotată de Jack, naveta a coborât spre un loc de aterizare înălţat din apropiere de centrul arcologiei. Thorn s-a uitat spre locul unde un nor de fum năvălea din gaura pe care inteligenţa artificială Coloron o crease în structură.

— Aşadar, să aibă acest „Legat “ vreo conexiune cu nodul Jain sau se face răspunzător de prezenţa lui? a întrebat Thorn.

— Pare plauzibil, a răspuns Jack.

Naveta a coborât cu un bufnet, iar celelalte două navete s-au aşezat pe sol la scurt timp după aceea. Thorn a aruncat o privire în jur, dar nu a fost nevoie să dea vreun ordin: uşile se deschiseseră deja, iar dracomenii debarcau. Scar se afla pe una dintre navete, şi la bordul lor se găseau toţi dracomenii de pe *NE].* Thorn s-a ridicat în picioare şi a aşteptat până când au coborât toţi, apoi i-a urmat. Alţi dracomeni veneau dinspre arcologie – cei care sosiseră prin intermediul runciblului. Comunicarea între ei se făcea în tăcere, iar mulţi dintre ei au început să se îndepărteze, pentru a participa la bătălia îndârjită ce se desfăşura în perimetrul de infestare cu Jain. Unitatea de comunicaţii montată pe guler a scos un bip, anunţându-l pe Thorn că funcţiona.

— Scar, a spus el, întorcându-se spre dracomanul care se apropia, te rog să te asiguri că eşti ţinut la curent cu evoluţia situaţiei. Trebuie să-l prindem cât mai repede pe nenorocitul ăsta.

S-a uitat dincolo de Scar, către locul în care se strânseseră douăzeci de dracomeni, cu toţii împovăraţi de puşti protonice, arme paralizante şi o varietate de grenade multifuncţionale.

În aceeaşi clipă, o izbucnire a inundat cerul cu un foc de culoare turcoaz. Deasupra arcologiei, un pilon de flăcări a mâncat solul, descriind un cer. Thorn a clipit de nedumerire şi a întors capul ca să-şi ferească ochii de lumina orbitoare ce, într-un târziu, s-a stins. A urmat un zgomot tunător

provocat de o prăbuşire, apoi a sosit şi unda de şoc, cutremurând platforma şi chiar făcând ca navetele să se legene pe picioarele lor articulate şi înzestrate cu amortizoare. Din punctul unde căzuse lovitura s-a ridicat o minge de foc.

— Jack, a rostit Thorn în legătura de comunicaţii. Cred că ne confruntăm cu un conflict de interese. Coloron încă încearcă să elimine centrul şi, presupunând că acesta este Thellant N'komo, nu văd ce motiv mai avem să stăm aici.

— Greşit, a răspuns inteligenţa artificială, Coloron nu a făcut decât să croiască un perimetru. Nu se vor mai face încercări de a se pârjoli centrul. Toate loviturile următoare vor fi executate pentru a crea noi perimetre ori pur şi simplu pentru a împiedica răspândirea fizică în afara AP.

Cetăţenii panicaţi plecau, plecau cu gravimobile şi poate cu alte vehicule care duceau o mică parte din ceea ce creştea în acele momente în interior – de atât era nevoie.

— Bine… Tu sau Aphran aveţi ceva pentru mine?

Jack încă dezghioca mintea Freydei, în vreme ce trupul ei, acum o lespede fără identitate, intra în somn rece. Această sarcină solicita o mare parte din capacitatea inteligenţei artificiale, astfel încât ceilalţi reţinuţi trebuia supuşi la acelaşi tratament înainte de a fi trecuţi la somn rece. În schimb, Aphran îi interogase cu minuţiozitate în timpul călătoriei – nu pe cale verbală, ci prin intermediul augmentărilor. Era o misiune complexă şi epuizantă, semănând mai curând cu scotocirea îndârjită prin fişiere dezlânate decât cu adresarea directă de întrebări.

Jack a răspuns:

— Baza principală a lui Thellant se află în interiorul perimetrului nou decupat – asta constituie o dovadă în plus că el este gazda. După eşecul loviturii iniţiale de a stopa creşterea Jain, Coloron a proiectat o creştere *acentrică* de protecţie a structurii, astfel a cuprins-o în interiorul ultimei lovituri. În afara perimetrului, monitorii se apropie acum de bazele secundare ale separatiştilor care, în mare măsură, răspund de izbucnirea tulburărilor ori se află în zone

inaccesibile. Intre timp, dracomenii verifică toate casele lor conspirative.

Datorită structurii celulare a organizaţiei separatiste de aici, nu este sigur că vor fi descoperite toate.

— Corect, a zis Thorn, apoi a făcut o pauză. Trebuie să găsim altă modalitate de căutare. Coloron a încercat folosirea de programe vânător-ucigaş?

— A încercat şi a dat greş. Programele lui nu sunt suficient de sofisticate ca să pătrundă în arhitectura informaţională Jain. Coloron nu este Jerusalem.

Thorn a vârât mâna în buzunar şi a scos din nou memostocatorul care conţinea program vânător-ucigaş. Acum era puţin ciobit şi avea o urmă de arsură pe suprafaţă – de la loviturile trase prin acoperişul aeromobilului în Osterland. S-a gândit că asta conferea totuşi o oarecare nobleţe cutiei.

— Program… înţeleg că eşti la zi cu evenimentele curente.

— Da, a vibrat cutia.

— Ai putea căpăta acces către creşterea Jain de aici prin intermediul uneia dintre persoanele reţinute?

— Substructura ar fi cea mai recomandabilă.

A băgat cutia în buzunar. Era normal; întotdeauna trebuia aleasă calea cea mai dificilă.

Thorn a pornit în frunte, traversând platforma de aterizare până la puţul de coborâre terminus, situat central, iar Scar şi ceilalţi douăzeci de dracomeni au coborât alături de el. Ştia că investigaţia lui se putea împotmoli. Thellant N’komo era următoarea verigă din lanţ, de aceea trebuia capturat şi interogat. Însă cum se putea face acest lucru, ţinând seama ce părea să fi devenit el? Thorn nu putea decât să încerce.

A trecut în câmpul de atracţie gravitaţională irizată al puţului, a căzut printr-unul dintre tuburile ceramice de sub platformă, prin dreptul ferestrelor din sticlă ranforsată prin care se vedea solul compactat, a fost încetinit la o ieşire, iar dracomenii s-a strâns în şir în urma lui, apoi a pătruns

într-un parc deschis înconjurat de ziduri înalte din piatră-spumă presărate cu balcoane şi ferestre. În faţă, câţiva monitori stăteau în şir în spatele autopuştilor care păşeau cu delicateţe; dincolo de ele tălăzuia o masă de oameni care au alergat până când au fost siliţi să încetinească din cauza aglomeraţiei create în apropierea unui tunel de ieşire.

— Continuaţi deplasarea. Continuaţi deplasarea, le transmitea un sistem public de amplificare.

Deasupra mulţimii pluteau două platforme cu tunuri, având monitori ca servanţi. Panica se putea simţi în aer, şi ea a dat naştere unor ţipete când câteva explozii au zguduit pe neaşteptate întreaga arcologie. Pe uşa unui balcon aflat la înălţime a năvălit un val de fum şi de sus au căzut nişte siluete arzând.

— Continuaţi deplasarea.

Thorn a făcut o pauză pentru a-şi verifica palm-comunicatorul.

— Tocmai am primit o hartă. S-a întors şi a evaluat situaţia. Mulţimea este prea densă aici. Trebuie să mergem pe acolo.

A pornit către o uşă închisă, folosită de echipele de întreţinere, care a zdrăngănit şi a scârţâit, apoi s-a deschis când s-a apropiat de ea. Imediat după aceea, o schelă aflată de-a lungul unei faleze drepte de oţel, alături de care roboţii-sudori se ridicau precum capetele unor gândaci uriaşi cu elitre, s-a prăbuşit ca retezată. Schela a căzut peste o platformă semicirculară înconjurată de un gard, care se afla în faţa unei uşi largi pe role, folosită pentru transferul de echipamente grele. Uşa s-a blocat. Înainte ca Thorn să poată spune ceva, Scar a tras cu arma lui protonică în suprafaţa metalică. În focul verde-albăstrui, mai toată uşa s-a contractat ca folia de staniol atinsă de flacăra oxiacetilenică. Au plecat capetele pentru a trece prin ea, evitând o mică ploaie de metal încins care cădea de pe marginea încă arzândă.

Căi de acces înguste. Alte uşi. Cadavre împrăştiate de-a

latul unei punţi unde roboţi grei stăteau pe şenile capabile să se lipească de suprafeţe ca picioarele de gecko; capetele lor metalice semănând cu acelea ale unor bufniţe s-au aplecat asupra braţelor cu multe articulaţii pentru manevrarea şi tăierea pietrei-spumă şi a materialelor de construcţie. Dracomenii s-au dispersat şi au verificat cadavrele.

— Nicio urmă de Jain, a remarcat Scar.

Erau doar cetăţeni sfârtecaţi de focul de tun pe şine. Thorn a bănuit că nu va afla niciodată ce se petrecuse acolo, dar a înregistrat faptul că dracomenii puteau spune doar dintr-o simplă atingere dacă cineva conţinea tehnică Jain.

Au urmat alte căi de acces, apoi au coborât într-o mică gară de monorai, unde îi aştepta un singur vagon al unui tren. Au urcat în vagonul care a accelerat treptat. Prin dreptul lor, din direcţie opusă venea un tren ce părea nesfârşit, ticsit de oameni, unii dintre ei având feţele lipite de geamuri. Echipa lui Thorn a părăsit vagonul când acesta s-a oprit scurtă vreme în dreptul unui tunel de mentenanţă situat la câteva sute de metri după curba de ieşire dintr-o gară aglomerată. Thorn nu a văzut mulţimea care aştepta colo, însă zgomotul produs de ea ajungea la proporţiile unui urlet constant. Înainte ca el şi dracomenii să se îndepărteze de linie fără să fie văzuţi, un alt tren a revenit pe şina de maglev, având vagonul lor în fruntea convoiului, acum plin de oameni.

O scară pornind din tunel le-a permis accesul până într-un coridor public care, având pe o parte terase cu sere, iluminate cu lumini solare şi pline de verdeaţă şi frunziş, ducea la casele private. Au continuat în josul unei scări de mentenanţă al unui puţ de transport nefolosit, apoi de-a lungul unei schele suspendate deasupra unei autofabrici. Dedesubtul lor, maşini monolitice transportau carcase de ceramal de la una la alta, şuierând şi reconfigurându-se, forjând metale la rece, sudând cu fascicule de electroni, inserând componente cu mişcări ameţitoare şi licărind de

dispozitive hidraulice, rotind metal strălucitor şi transportând carcasele mai departe. Thorn a observat puţurile de ieşire, prin care plecau linii plutitoare de drone de forma frunzelor, care se formaseră din carcase: metalice, utile, înarmate. Industria de război a lui Coloron producea din plin, însă misiunea de a ucide şi distruge era uşor de realizat. În acelaşi timp, coşmarul logistic al AI-urilor, acela de a încerca să-i ducă pe cetăţeni în afara pericolului, era totuna cu încercarea de a turna o pungă de făină prin ochiul unui ac de cusut.

În cele din urmă, au sosit la perimetrul pe care îl tăiase Coloron, unde fumul era purtat în şuviţe peste un stadion ars total. Orice suprafaţă era acoperită cu un strat de spumă cu efect ignifug, dungat de funingine. Picături fine de spumă pluteau încă prin aer ca o bură măruntă, iar iarba de pe teren era înnegrită. Când fumul s-a risipit pentru un moment, Thorn a văzut doar jumătate din stadion. Fumul ţâşnea din incendii care continuau să fie violente de cealaltă parte a unui hău. Aici, arcologia era spintecată până în adânc, iar de partea cealaltă a hăului a văzut grinzile carbonizate ţâşnind spre cer, etaje separate apărând în secţiune transversală. Thorn şi-a dat seama că se uita la o margine a unei bucăţi separate din arcologie, care stătea în picioare ca un turn uriaş, distrus de bombe pe toată suprafaţa exterioară.

Jos, pe iarba înnegrită, erau desfăşurate forţe: monitori şi câţiva dracomeni dispersaţi, autotunuri şi două vehicule blindate cu turele gemene pe care se vedeau montate tunuri protonice îndreptate spre hău. Thorn i-a recunoscut pe luptătorii Sparkind – nu după uniformele pe care le purtau, ci pur şi simplu după felul în care se deplasau. Care era costul în fiinţe umane pentru toate acestea? Coloron nu putea în niciun caz să deplaseze întreaga populaţie de acolo înainte de a secţiona zona. AI-ul luase o hotărâre şi tăiase, excizând gangrena Jain, fiind necesar să îndepărteze şi ţesuturi sănătoase. Era un calcul brutal şi lipsit de emoţie privind câştigul şi pierderea, verificat probabil până la a

suta zecimală.

— Azroc, Golem, a spus Scar, făcând un semn cu mâna.

Thorn a aruncat o privire spre dracoman, acceptând ideea că Scar era în legătură cu sistemele IA la un nivel la care el nu avea acces. S-a întrebat dacă nu ar fi fost cazul să prefere o augmentare sau o legătură de reţea, însă a respins o asemenea idee. A pornit în frunte, conducându-i pe ceilalţi pe treptele ce coborau printre şiruri de scaune carbonizate care încă scoteau pocnete şi se contractau în vreme ce se răceau. Golem stătea alături de unul dintre vehiculele blindate, rezemându-se de el, având o puşcă cu pulsuri prinsă sub braţ. Stătea cu spatele spre Thorn şi dracomenii care veneau, însă s-a îndepărtat de vehicul şi s-a întors în timp ce ei ajungeau tot mai aproape.

— M-ar interesa să ştiu cum intenţionezi să capturezi şi să blochezi cauza a tot ce se întâmplă în aceste momente, a spus Azroc şi a împuns cu degetul mare în spate, spre canionul proaspăt apărut. Aproape ca un răspuns la întrebarea lui, din prăpastie a venit un răspuns orbitor, urmat de un tunet surd.

— Uitaţi, a continuat Golem, am o sută de mii de soldaţi care înconjoară zona asta şi cincizeci de mii de drone, plus cifra asta care creşte a soldaţilor Sparkind – a făcut un semn din cap spre unii dintre soldaţii strânşi în jur – şi, în plus, o diversitate interesantă de arme. Însă nu vom reuşi să ţinem totul sub control prea multă vreme. Veniţi cu mine.

A pornit în frunte de-a latul marginii metalice topite şi tăioase, în locul în care stadionul fusese sfârtecat pe mijloc. Au urmat alte lumini intermitente de dedesubt, dar şi alte tunete. Thorn a recunoscut sunetul armelor cu protoni, care scoteau urlete sfâşietoare.

— Uitaţi-vă acolo, a spus Azroc, arătând în jos şi oarecum în lateral. Probabil că va urma încă ceva de acolo, dintr-un moment în altul.

O grindă a ţâşnit spre cer din podeaua aflată imediat dedesubtul unui şir de apartamente ce fuseseră despicate,

aliniindu-se în sus cu celulele de lignină. După o clipă, ceva a început să şerpuiască de-a lungul grinzii, descriind o spirală în jurul ei, de parcă ar fi fost un cârcel de viţă ce creştea cu repeziciune. Acest cârcel a lăsat impresia că pipăie prin aer, îngroşându-se datorită pulsurilor peristaltice. Brusc, a ţâşnit în sus, subţiindu-se pentru a putea face traversarea. O explozie luminoasă dublă, iar grinda s-a profilat întunecată faţă de focul roşiatic, apoi a devenit îmbrobonată ca o bucăţică de aliaj moale şi a căzut de sus.

— S-ar părea că te descurci, a spus Thorn.

Golem a imitat în mod perfect o crispare.

— Frecvenţa atacurilor creşte. Dacă rata creşterii sporeşte, nu vom putea să o menţinem la un nivel constant mai mult de zece ore. Pe de altă parte, măsurătorile seismice arată că acum această forţă se îngroapă adânc, prin roca mamă, şi că nu există nicio modalitate prin care să putem împiedica asta fără să distrugem însăşi arcologia.

— Trupe proaspete? a întrebat Thorn.

— După ce au sosit dracomenii, toate runciblurile au devenit porturi de ieşire pentru staţiile de izolare. Spune-mi ce doreşti?

— Avem nevoie de acces chiar la substructura Jain.

— De ce?

Thorn a băgat mâna în buzunar şi a scos memostocatorul.

— O să las pe altcineva să explice.

A aruncat aparatul către Azroc, iar acesta l-a prins. Probabil că legătura era realizată prin radio pentru că, după un moment, Golem a tresărit şi a clătinat din cap.

— Jerusalem, a spus el fără nicio inflexiune în voce, aproape ca un blestem. I-a aruncat înapoi memostocatorul lui Thorn, apoi a făcut semn dincolo de stadion, către locul unde trei platforme antigravitaţionale zăceau înclinate la pământ. Va trebui să vă îndreptaţi spre porţiunea în care substructura este mai puţin mobilă. Veţi putea injecta programul în orice punct, dar trebuie evitată posibilitatea

ca structura să se injecteze în voi. În acest fel am pierdut o unitate de patruzeci de soldaţi şi ne-am văzut siliţi să-i distrugem când s-au întors. După o pauză, şi-a îndreptat atenţia din nou către Scar şi ceilalţi dracomeni. Înţelege totuşi că nu poate să ia dracomeni. Dacă te duci acolo cu dracomeni, să-i aduci şi înapoi, pentru că asta îmi va da asigurări că nu ai fost acaparat. Dacă te întorci fără ei, te şterg de pe lume.

— Am înţeles, a spus Thorn şi s-a întors să plece.

King of Hearts, navă de atac din clasa Theta, gonea prin vidul întunecat. Construită din compozit, lungă de un kilometru şi de forma unui os de sepie, avea de o parte şi de alta lonjeroane de care erau prinse nacele pentru arme care arătau ca nişte torpile. King, IA-ul navei, se simţea foarte singur, nu din cauza locului în care se afla – spaţiul fiind elementul lui natural –, ci pentru că era proscris. Împreună cu tovarăşii lui IA-uri Sword şi Reaper, de pe nava *Excalibur* şi *Grim Reaper,* aleseseră interesul propriu în locul consensului IA-urilor din Polity, care îşi găsea expresia supremă în Securitatea Centrală a Pământului. Ei aleseseră o rută spre puterea totală prin intermediul tehnologiei Jain, şi nu prin protejarea răbdătoare a umanităţii. Urmarea acestei alegeri fusese distrugerea celorlalte două nave şi plecarea lui King în exil. Aflat acum cu adevărat în afara entităţii Polity, AI-ul călătorise o sută de ani-lumină dincolo de graniţă, ajungând printre stelele de la margine, departe de orice expansiuni precedente ale umanităţii sau ale unor IA-uri răzvrătite, care, în majoritatea lor, se îndreptaseră spre centrul galaxiei. De aceea, a rămas surprins când a interceptat un vechi semnal radio codificat al unui IA, aflat la douăzeci de ani-lumină de o gigantă roşie, în jurul căreia nu se roteau pe orbită decât roci lipsite de viaţă.

King a intrat cu uşurinţă în spaţiul U. Merita să facă o investigaţie, fie şi numai pentru a recupera gheaţă-apă pentru realimentarea reactoarelor sale de fuziune. Apoi, ieşind la suprafaţă la doar câteva zeci de mii de kilometri de centura de asteroizi din jurul soarelui umflat, King s-a

îndreptat spre semnal şi s-a apropiat folosind acţionarea de fuziune.

Semnalul era de fapt o cerere de ajutor: *Sunt aici... probabil nu veţi recepţiona semnalul decât peste secole... nu există emiţător pentru spaţiu U... conserv energia... semnalizez doar când panourile solare acumulează rezerve suficiente... aştept.*

Sursa era o dronă de război – o configuraţie simplă, de formă cubică, din cilindri, folosită în etapele de început ale Războiului Prador, cu acţionare ionică, lansator de proiectile şi lasere de detectare pentru tunurile mari şi având o minte simplă. Slujindu-se de harpoane, se ancorase de o bucată de rocă lungă de trei kilometri şi lată de doi, care se rostogolea pe orbită. Ce căuta ea tocmai acolo? Acel tip de dronă nu poseda acţionare pentru spaţiu U şi nu avea cum să ajungă atât de departe chiar dacă ar fi plecat de la începutul Războiului Prador, care se desfăşurase cu un secol şi jumătate în urmă. Singură nu putea ajunge atât de departe. King s-a apropiat mai mult şi a lansat o rază laser de putere redusă, ţintind panoul solar pe care drona îl întinsese peste roca îngheţată.

Creştere... ceva... cine?

King a continuat să alimenteze drona cu energie şi s-a apropiat.

— Sunt nava de atac *King of Hearts.* Cine eşti şi cum ai ajuns aici?

Drona i-a răspuns:

— La origini, am fost SD 9283. Mi se spune Patru Laturi, o aluzie umoristică la forma mea. Mă aflu aici pentru că nu am vrut să fiu una cu Erebus. Am evadat, dar nu a avut importanţă că am evadat.

SD, dronă de depistare, dar ce era acest Erebus? Verificând în biblioteca lui internă, King a descoperit că Erebus era ceva din mitologia greacă: personificare a întunericului, fiul Haosului şi frate al Nopţii.

— Ai fost produs în timpul etapelor de început ale Războiului Prador, da?

Nu a primit răspuns de la dronă – asta pentru că nu era suficient de inteligentă ca să-şi dea seama că aceea era o întrebare.

— Ai fost produs în timpul etapelor de început ale Războiului Rador?

— Da.

— Şi cum ai reuşit să ajungi până aici?

— Am venit cu *Logplaner*, în magazia navei. *Long planer* a ales să fie una. Eu nu am vrut.

— Ce este Erebus? a întrebat King, în timp ce îşi adapta cursul în funcţie de orbita asteroidului.

— Erebus este… Erebus.

Ajuns la aproape o sută de metri de asteroid, King a lansat o ancoră cu gheare. Acestea s-au prins de roca tare şi uscată, iar nava de atac a început să se apropie şi mai mult. În acest timp, King a căutat în memoria lui cuprinzătoare, găsind curând coduri stocate din perioada războiului – coduri moarte în prezent, pentru că nu mai erau relevante şi prezentau doar o importanţă istorică.

— Acest schimb nu mai este suficient de rapid, a spus King. Voi stabili o legătură de bandă largă pentru descărcarea memoriei la mine. Îţi trimit *acum* codurile de identificare.

— Nu vreau să… a apucat să mai spună drona, dar era evident că sistemele ei erau configurate tot conform acelor coduri, pentru că funcţiile sale superioare s-au oprit şi legătura s-a realizat.

King a încărcat memoria dronei. În întregime.

Toată lumea ştia că multe drone şi IA-uri fabricate în grabă în timpul Războiului Prador erau ciudate, vehemente şi câteodată de-a dreptul irascibile. În mod straniu, tocmai aspectul uman le făcea să fie astfel: independenţa, emoţia emulată, utile în situaţii de pe câmpul de bătălie, neplăcerea cu care se conectau în reţelele IA, lipsa de specificitate în construirea lor. Însă, după război, ele nu se mai adaptaseră în Polity, acum paşnică şi controlată.

Erebus, după cum singură se rebotezase, fusese cândva

IA-ul de pe *Trafalgar.* King ştia despre ea că era una dintre cele mai mari nave de luptă ale vremii, prezentă întotdeauna acolo unde acţiunile erau mai înverşunate, înfruntând cuirasatele din metal exotic ale Pradorului şi totuşi reuşind să supravieţuiască. A rezistat războiului, apoi, la scurtă vreme, dezgustat, IA-ul a abandonat Polity. King ştia asta. Ştia, pentru că motivele lui Erebus de a pleca erau aceleaşi ca ale lui: *de ce mai avem nevoie de oameni?* Erebus propovăduia unirea IA-urilor pentru a ţinti spre singularitate. După război, navele de luptă cu IA-uri au strâns, din câte se părea, alte nave cu IA, drone şi chiar Golem şi veniseră aici. Scopul lor era contopirea, însă această mică dronă preferase să rămână pe dinafară – şi era prea mică şi ineficientă pentru a merita să fie vânată.

King a continuat examinarea şi descompunerea copiei de memorie pe care o descărcase, stabilind în ce direcţie plecase acea adunătură pestriţă de deposedaţi. După aceea, nu a mai avut ce să afle în plus. Drona stătea de decenii întregi pe acel asteroid, bătând darabana cu degete mentale. Chiar în clipa când pântecele de compozit al navei de atac s-a râcâit de rocă, King şi-a dat seama că deja hotărâse să pornească în urmărire. Desigur, IA-ul nu dorea să fie urmărit şi nici să lase vreun indiciu privind locul în care fusese. Cu o scurtă acceleraţie a propulsoarelor, pentru a se îndepărta de asteroid, King a eliberat ancora.

— Ce…? Unde pleci? a întrebat drona de război.

Semnalelor ei radio le vor trebui secole până să fie recepţionate pe Polity. Dar dacă vreo navă se abătea până aici, în cercetare? King a ales un proiectil exploziv din carusel şi, când a ajuns suficient de departe, a tras. Flacăra orbitoare şi tăcută a transformat drona într-o băltoacă de metal pe suprafaţa stâncoasă a asteroidului. *King of Hearts* s-a întors, a stabilit cursul şi a intrat în spaţiul U.

— Aşadar, prietene, ai supravieţuit exploziei de la Hiroshima şi trăieşti de cinci secole?

Horace Blegg a inspirat aer rece, apoi l-a expirat

producând un nor de ceaţă – frigul era la fel de precis conturat ca şi recenta derulare a unor amintiri. Câmpia sticloasă şi ondulată se întindea până la o distanţă infinită sub un cer de un verde ca jadul. Pesemne că acela era partea interioară a discului.

— Cine eşti? a întrebat el.

— Atheter, a venit răspunsul. În termenii tăi.

Ca să se încălzească, Blegg a început să păşească uşor cu ghetele de la costumul de mediu pe suprafaţa dură. În ţeastă a început să-i crească o încordare, iar ceva a pornit să creeze îngrijorare în mintea şi memoria lui. Avea senzaţia că amintirile îi erau aşezate una peste alta, ca nişte cărţi de joc, amestecate şi câteodată împărţite. Fuseseră derulate deja patru episoade distincte din viaţa lui. Două petrecute la Hiroshima, unul la Numberg şi alta la Berkeley: momente esenţiale care contribuiseră la formarea lui.

— Ai supravieţuit Hiroshimei şi de atunci încoace ai fost prezent la multe evenimente majore din istoria umanităţii.

Blegg s-a oprit. O carte de joc de mărimea unei uşi s-a ridicat în faţa lui din terenul sticlos. Descria două blocuri turn, parcă gravate pe cerul albastru. Imaginea lui, cărţile, s-a reflectat spre el. A văzut avioanele venind, exploziile ulterioare şi incendiile. Şi-a amintit că stătea pe Brooklin Bridge, urmărind oroarea aceea şi simţindu-se incapabil să-şi amintească unde fusese înainte de asta. Un tânăr, care cu câteva minute mai devreme alergase de plăcere pe trotuar, german după accent, a spus:

— Un avion ar putea fi un accident, dar…

O femeie corpolentă se chinuia să-şi extragă trupul dintr-un automobil.

— Vai, Doamne, ce vrei să spui? Vai, Doamne.

— Două avioane.

Germanul a ridicat din umeri şi a preferat să nu mai spună nimic.

Au rămas şi au privit timp de trei ore: vălătucirea neîncetată a fumului, obiecte mici şi îndepărtate căzând cu

repeziciune.

— Nu… vai, nu.

Ba da.

Animată de o fascinaţie ca aceea resimţită în faţa accidentelor rutiere, lumea a sărit de pe orbită. Prăbuşirea finală a fiecărui turn. Blegg s-a îndepărtat de acea amintire, pentru că în faţă i-a apărut o altă carte de joc. Aici, Nava Spaţială Unu, albă, cu forme de insectă, frumoasă, pornind să ia premiul X, precursoare a exploatării comerciale depline a spaţiului. Acolo, Nava de salvare de la Unity Mining evacuând Baza Lunară Internaţională: o demonstraţie cât se putea de convingătoare a decăderii Naţiunilor şi a creşterii Corporaţiilor. Apoi o altă carte…

Blegg a rămas în faţa ferestrelor largi din sticlă ranforsată – acea substanţă nouă şi miraculoasă – şi a văzut nava *Needle* stând în întuneric, cu cele trei nacele ale motoarelor de spaţiu U bine echilibrate, strălucind în lumina reflectată de soarele îndepărtat; o navă ca un pumnal înfipt prin inelul unei carcase de transport. A ascultat comentariul prin intermediul sistemului de comunicaţii de pe staţia *Amaranth,* apoi numărătoarea inversă. Motoarele ionice plasate pe cochilia exterioară au pornit, făcând nava să ţâşnească, dispărând din câmpul vizual. S-a întors către ecranele mari pe care apăreau imagini transmise de staţiile de urmărire, înşirate de la Marte spre adâncul spaţiului. Cochilia s-a desprins, conform planului, şi a pornit acţionarea de fuziune a navei *Needle.* Rapid, de la un ecran la altul. Zero – *Needle* a dispărut din existenţă cu o explozie luminoasă de fotoni generaţi în mod spontan. Cu siguranţă, căzuse în acel continuum denumit spaţiu U, dar nu a mai ieşit de acolo. Apoi, o glisare lentă spre Staţia *Amaranth* la douăzeci de ani distanţă, erodată de lovituri neutronice în timpul unuia dintre numeroasele războaie corporate. Având acum un nou proprietar, staţia era din nou platforma lui, de data aceasta pentru a observa prima dintre numeroasele nave de colonizare părăsind sistemul solar, după care războaiele corporatiste au încetat, în vreme ce Războiul

Tăcut s-a încheiat cu un rezultat inevitabil, adică preluarea puterii de către IA-uri.

— Nu li s-a opus prea multă rezistenţă, a remarcat Atheter.

— Sporadică, a răspuns Blegg. Zdrobită în primul rând de luptătorii umani care s-au dovedit suficient de deştepţi ca să-şi dea seama că IA-urile erau conducători mai buni decât fiinţele umane.

A întors încă o carte, a văzut cum toate erau aşezate de jur împrejurul lui ca nişte lespezi de mormânt.

Skaidon, interfaţându-se direct cu computerul Craystein; mort şi sanctificat în timp ce deschidea o perspectivă cu totul nouă în fizică. Primul test de runciblu între Pământ şi Marte. Acea clădire de pionierat ridicându-se pe malul Lacului Geneva. Blegg, plimbându-se prin ea, într-un loc unde ar fi trebuit să-i fie imposibil oricărei fiinţe umane să ajungă, dezvăluindu-se entităţii denumite Securitatea Centrală a Pământului, cârmuitoarea sistemului solar, apoi a stelelor apropiate, pe măsură ce au sosit navele de însămânţare, apoi a acelui imperiu ce se extindea cu rapiditate, numit Polity.

Acum, în minte i-a apărut imaginea unei nave uriaşe, având forma unei pere turtite, de culoare arămie şi înţesată de antene, arme, drone de război sferice care ieşeau din ea ca nişte viespi dintr-un cuib deranjat de cineva. Un cuirasat Polity, răsucindu-se lent în spaţiu. Cândva sferice, acum în adâncul lor ardeau focuri, dând la iveală locuri masive de impact.

— Prador, a spus Atheter.

— Ostil din primul moment al contactului. Dacă nu aveam IA-urile de partea noastră, ne-ar fi zdrobit. Stăpâneau o tehnologie a metalului mult mai avansată decât a noastră, iar navele lor erau greu de distrus – blindaje din metal exotic. Însă nu aveau runcibluri, fiindcă sunt necesare minţi artificiale pentru a le comanda. Asta ne-a ajutat să avem acces la resurse şi să repoziţionăm instantaneu forţele planetare.

Apoi cartea de jos a arătat o construcţie vastă din spaţiu: o gheară mare, schele de gravitaţie zero pipăind prin întuneric, nave şi roboţi de construcţii strânşi în jurul ei.

— Nu am avut nevoie de asta, a spus Blegg, făcând semn cu capul spre obiectul uriaş. A făcut parte dintr-o reţea planificată de runcibluri cu baza în spaţiu, pentru mutarea navelor mari, chiar şi a unei flote întregi, sau pentru a azvârli sateliţi în Prador. Pradorienii s-au retras înainte de a apuca să folosim baza. Nu am realizat decât după aceea că regele lor fusese înlocuit. Cel de-al Doilea Regat a devenit cel de-al Treilea Regat, iar noul domnitor ştia că purta o bătălie pe care nu o putea câştiga.

— Eşti o adevărată cheie pentru timpul tău.

— Cred că da, a spus Blegg. Însă suntem cu toţii chei pentru vremurile noastre. Doar că eu am trăit ceva mai mult. Probabil că tu eşti cheia supremă, pentru timpul întregii rase.

Cărţile au început să dispară din faţa lui. Peisajul din jur s-a rotit ca o roată dinţată uriaşă, repoziţionând realitatea.

Tu şi euy amândoi, *Alice,* a gândit Blegg, ţinând ochii închişi până când senzaţia de greaţă a dispărut.

— Iar acum, tehnologia Jain.

Blegg a deschis ochii. Acum stătea pe un strat de plante semănând cu trestia, călcat în picioare. Alături de el, plantele acelea continuau să crească înalte, de un roşu verzui, cu flori mici albe şi roşii apărând dintr-o aglomerare împâslită de muguri. Pe cerul vineţiu plutea o gigantă gazoasă, sferică, aflată foarte departe. După un moment, şi-a dat seama că alături de el se lăsase ceva de dimensiuni uriaşe. S-a întors şi a ridicat privirea.

— Nu, a murmurat el, nu te cred.

Ceva a scos un chicotit, încet şi grav.

Folosind dezasamblorul, Orlandine a îndepărtat un cristal de siliciu nu mai mare decât un grăunte de talc. Ţinându-l între filamente de o sută de angstromi, ea l-a transferat într-un cristal de memorie gol pe dinăuntru, din interiorul capului dezasamblorului. Astfel de cristale de memorie erau

concepute pentru analizarea computerelor cuantice folosite pentru controlarea nanotehnologiei umane, astfel că acest lucru era probabil suficient. Prin nanotuburile ce pătrundeau în cristalul de memorie, ea a injectat molecule de carbon polarizate în spaţiul gol, unde acestea s-au sudat prin legături Van der Waals. Încet, dar sigur, au început să se constituie legături. După ce stabilise deja punctele de conectare de pe cristalul de siliciu până la structurile senzoriale de pe suprafaţa nodului, ea putea acum să aplice o oarecare logică la ceea ce primea. Codul de bază era cuaternar, foarte asemănător cu codurile timpurii folosite în calculatoarele cuantice ale oamenilor, înainte ca ele să fi devenit sinaptice la nivel multiplu, astfel că totul s-a dovedit dezamăgitor de simplu. Orlandine a început curând să depisteze algoritmii: asta se întâmplă, verifică asta, se ajunge la asta, verifică asta şi aşa mai departe. Însă a rezultat o imagine fascinantă şi înspăimântătoare.

Chiar înainte de a exista vreun contact fizic, a descoperit acolo toate indiciile pentru a identifica atingerea unei creaturi vii – prin mişcare, căldură, mediu, componente organice prezente în aer, pe piele –, însă toate acestea laolaltă nu au stimulat la acţiune circuitele care iniţiau „celulele vezicante” şi nici nu au semnalat structuri mai profunde din interiorul nodului. Era nevoie de ceva în plus: identificarea informaţiilor transmise de suporturile electromagnetice, identificarea compuşilor produşi pe cale industrială din aer, regularitatea structurilor din mediul imediat... iar lista continua să crească pe măsură ce Orlandine pătrundea tot mai adânc. A constatat că fiecare dintre acestea putea fi realizat de nişte fiare lipsite de inteligenţă: insectele sociale produceau structuri cu forme regulate, orice compus fabricat de industrie putea fi obţinut şi în medii naturale, şi multe forme de viaţă comunicau prin suporturi electromagnetice. Însă nodurile Jain identificau viaţa tehnologică inteligentă printr-o evaluare a întregului.

De ce?

Configuraţia a ceea ce văzuse până în acel moment a

lămurit-o că nodul era o capcană care abia aştepta să fie acţionată. Dar ce fel de capcană impunea acest nivel de tehnologie? Ştia că s-ar fi cuvenit să se teamă, dar era fascinată şi emoţionată. Nu aveai nevoie de toate acestea pentru a ucide o fiinţă conştientă. Pentru a ucide mulţi oameni… poate? Nu, imposibil ca lucrurile să fie chiar atât de simple. Brusc, şiruri disparate de gânduri s-au unit înăuntrul minţii ei organice şi cristaline şi a făcut unul dintre acele salturi intuitive asociate mai mult cu latura ei organică decât cea alcătuită din siliciu şi a înţeles adevărul. Aceasta era o capcană plasată pentru distrugerea *speciilor* înzestrate cu inteligenţă, a unor *rase* întregi, tehnologia complexă şi fantastică fiind atât momeala, cât şi colţii ei.

Trebuia să înveţe cum să înghită nada fără să declanşeze capcana.

Îndreptându-şi din nou atenţia asupra nodului în sine, a folosit dezasamblorul pentru a începe să îndepărteze acele structuri deja cartografiate. Cu rapiditate, a descoperit ceva: celulele vezicante erau capetele principale ale fibrelor miceliene alcătuite din mănunchiuri de tuburi cu capete de ghidare conţinând o masă de aparatură senzorială. A realizat că vedea din nou o tehnologie folosită deja în Polity, pentru că, folosind fibre miceliene similare, o augmentare făcea conexiunile din interiorul creierului uman. În acel caz, totuşi, miceliile erau generate de augmentare şi ghidate de reacţia de răspuns – augmentarea modificând tensiunea de-a lungul fiecăruia dintre cele patru nanotuburi ale fiecărui miceliu, pentru a-şi schimba direcţia de penetrare. Iar capetele senzoriale au căutat să descopere semnăturile electrice aparte generate de sinapse. Însă aceste structuri erau mult, mult mai avansate. Concepute să încorporeze substanţa pe care o penetrau, acestea transportau baze complexe pentru cristalizarea exterioară a siliciului, astfel încât, pe măsură ce se prelungeau, fibrele dezvoltau în mod intermitent procesoare de-a lungul lor. Capetele senzoriale erau şi ele extrem de complexe şi concepute în mod

evident pentru a depista mai mult decât sinapse ori probabil mai mult decât sinapse *umane*.

Cu cât lucra mai mult, cu atât înţelegea mai bine anvergura ameţitoare a tehnologiei folosite. Polity utiliza nanotehnologie şi, din această cauză, ea putea recunoaşte cu uşurinţă multe dintre structurile pe care le văzuse aici. Numai că asta părea să fie totul în legătură cu nivelul de dezvoltare. Faptul că o anumită rasă ştia cum să realizeze cărămizi, beton şi oţel nu însemna în mod necesar că se pricepea să le şi pună laolaltă ca să obţină cel mai bun rezultat. Deţinerea tuturor părţilor şi cunoaşterea potenţialului lor nu însemna că rasa respectivă putea realiza acel potenţial. Polity construia case mici, în vreme ce entitatea care crease asta făcuse ceva capabil să scuipe zgârie-nori, *singură*.

A mai descoperit şi alte nanomaşini: lucruri ca virusuri şi bacterii, capabile să se înmulţească pentru a sluji unor scopuri deocamdată necunoscute; altele, care îşi răspândeau reţelele miceliene şi îşi creau propriile procesoare de control; unele elemente aproape prozaice de nanotehnologie care sfredeleau, tăiau şi captau atomi elementari din compuşi. Apoi a descoperit ceva care dezvolta materiale de acoperire şi a înţeles că acestea erau pentru transmiterea semnalelor luminoase prin tuburi optice. A revenit cu examinarea şi a descoperit că procesoarele cuantice puteau reacţiona din punct de vedere electric, dar şi fotonic. Nu doar zgârie-nori – şi-a dat ea seama –, ci şi *metropole*. Descoperise doar mai puţin de cinci la sută dintre secretele nodului, dar chiar şi aşa a înţeles că pătrundea adânc într-o întreagă *ecologie* tehnologică.

9

Războiul Prador contra rasa umană: acel conflict încins a durat patruzeci de ani. Navele de război erau distruse în număr atât de mare, încât unele lumi s-au ales cu sisteme inelare alcătuite din sfărâmăturile rezultate în urma luptelor. Zece milioane de oameni (această estimare este socotită modestă, pentru că cifra ar putea să fie în jur de cincizeci de milioane) au fost infectaţi de un virus pe o planetă situată în afara Polity, numită Spatterjay, care le-a permis să suporte vătămări fizice grave, pentru a fi apoi goliţi de miez (adică li se extrăgea mai tot creierul) şi înrobiţi (creierul fiindu-le înlocuit cu tehnologie Pradoriană) şi vânduţi Pradorului de un om pe nume Jay Hoop. Într-un incident, o lună întreagă a fost azvârlită printr-o poartă lărgită de runciblu pentru a distruge unul dintre crucişătoarele cele mai bine blindate, iar în altul, un soare a fost stimulat să producă o explozie solară pentru a pârjoli o navă similară. Pentru a cuceri lumi, armate de fiinţe umane, Golem şi baroquey dar şi drone demente, al căror număr se ridica la zece milioane, au luptat împotriva unui număr similar de copii primi şi secunzi ai Pradorului (necontrolaţi de IA-uri, ci de creierele conservate ale copiilor menţionaţi). Multe lumi au fost bombardate cu explozivi din antimaterie sau cu arme de fuziune, străpunse de tunuri cu particule, măcinate de proiectile de tun pe şine de viteză apropiată de cea a luminii. Unele lumi au fost pârjolite până la stratul de rocă-mamă şi lipsite cu totul de viaţă. Miliarde de oameni au murit de ambele părţi. Se putea susţine că războiul fusese câştigat de Polity, pentru că Prador s-a retras, însă străinii nu au fost înfrânţi. Cincizeci de ani mai târziu, aceleaşi sisteme de inele şi lumile pustiite au devenit atracţii turistice, la fel ca Spatterjay, însă acum, la

aproape o sută de ani distanţă, interesul se mai stinsese în rândul populaţiei crescânde din Polity. Unii chiar credeau că datele referitoare la acest conflict, pe care le puteau obţine de aproape oriunde, erau o ficţiune ori o mistificare propagată de IA-uri.

Din Ghidul Quince, compilat de fiinţele umane

Stătea în spaţiul interstelar ca o muzicuţă uriaşă: lungă de şaizeci de kilometri, lată de treizeci şi înaltă de cincisprezece; găurile rectangulare aflate de o parte şi de alta erau intrările către spaţii enorme de construcţie. Turele masive cu arme ieşeau din corpul navei spre spaţiu, găzduind rastele cu proiectile mari cât navele de atac; bombe inteligente, al cărui scop principal fusese acela de a străpunge învelişurile din metal exotic şi să detoneze după aceea; tunuri cu fascicule de particule căscându-se ca gurile unor peşteri; tunuri pe şine care puteau umple spaţiul înconjurător cu roiuri de proiectile de ceramal care se deplasau cu viteze apropiate de viteza luminii; lasere, grasere, masere… Spaţiul din jur fusese patrulat cândva de mine ascunse cameleonice, însă ele fuseseră scoase din uz după ce deveniseră un pericol pentru orice fel de nave – deoarece minţile lor deveniseră instabile şi plictisite de aşteptarea unui duşman care nu mai venea.

— Ştiam despre toate astea, a spus Cormac, însă…

— Te-ai născut cam la vremea când războiul s-a sfârşit, nu? l-a întrebat Mika.

Stătea neobişnuit de aproape de el, a gândit Cormac. Îi simţea parfumul şi a realizat că folosea Eyegleam şi Shade, iar buzele îi erau acum mai roşii decât de obicei. A citit mesajul implicit, dar nu era sigur că ar trebui să reacţioneze.

A clătinat din cap, simţindu-se oarecum incomodat:

— Nu, aveam unsprezece ani când s-a terminat. Am crescut într-o perioadă în care încă se păstrau secretele şi lucram la SCP de unsprezece ani când IA-urile au simţit că

nu mai era o primejdie dacă ele erau dezvăluite. Prin natura activităţii mele, deja ştiam mai multe decât alţii, dar chiar şi aşa am rămas surprins.

Mika a făcut o grimasă.

— Aşadar, ai… doar puţin peste o sută de ani?

— După timpul solstan, dar de fapt am cam cu zece ani mai puţin. Am petrecut mult timp în somn rece între misiuni.

Mika a dat din cap, a ridicat din umeri în semn de acceptare, apoi şi-a apăsat o mână peste ecranul panoramic, de parcă ar fi vrut să atingă constructul uriaş.

— Şapte dintre staţiile acestea sunt încă în stadiu de conservare. Ştii ceva, mai toţi cetăţenii din Polity nu pot pricepe dimensiunea acelui conflict – de ce este în stare o civilizaţie interstelară mobilizată. Aşa a fost de când războiul s-a industrializat. A gesticulat în spate, spre ecran. Acest loc a fost construit în doar trei ani şi a scos cuirasate, nave de atac şi drone de război atât de de repede pe cât îi soseau materialele de construcţie. Nu a putut ţine pasul cu cererea în timpul înaintării iniţiale a Pradorului, deoarece, în medie, în cursul conflictului la fiecare opt secunde era distrusă câte o navă de dimensiuni medii.

— Însă noi am câştigat în cele din urmă, a spus Cormac.

— Câştigat?

— Ei, am supravieţuit, ceea ce nu fusese în intenţia celor din Prador. Dacă ar fi continuat, ar fi pierdut sigur, dar aşa şi-au păstrat o oarecare autonomie.

Cormac a surâs mai mult pentru sine. Ea cunoştea acel subiect şi manifesta un interes extrem faţă de el. Toate aceste fapte, aflate la dispoziţia lui doar gândindu-se la ele, nu erau destinate publicului: cifre privind pierderile, numărul de lumi pârjolite sau distruse, poveştile referitoare la lunile slobozite prin runciblurile pentru mărfuri, extinse pentru a distruge cuirasatele grele ale Pradorului, abominabilele fapte de golire a miezului petrecute la marginea Polity – modul în care Prador a făcut sclavi umani cu milioanele. Însă toate acestea erau acum istorie şi drept

urmare erau considerate nereale de unii, lucruri care nu aveau nicio legătură cu ei.

— De ce a ales Securitatea Centrală a Pământului acest loc drept staţie de Izolare? a întrebat Mika.

Pentru afaceri, a gândit el.

— Nu exista un loc suficient de mare şi de izolat. Mai sunt folosite două locuri asemănătoare. Deocamdată, la bordul acestuia sunt peste opt milioane de oameni.

— Nu e nici pe departe suficient, ar fi trebuit să mergem drept la Coloron.

Cormac a clătinat din cap.

— Deocamdată, runciblurile sunt închise pentru cei care sosesc, şi transportul ar dura patru luni cu nave, chiar dacă ar avea viteza maximă a lui *Jerusalem.* Până să ajungem acolo, totul ar fi terminat, într-un fel sau altul.

— Şi atunci, care este planul?

— Tu, D'nissan şi toţi ceilalţi rămâneţi la bordul lui *Jerusalem* şi continuaţi să faceţi ce vă pricepeţi mai bine: studiaţi tehnologia Jain şi învăţaţi tot ce se poate de la Dragon. Jerusalem anticipează că, după iureşul iniţial către runciblurile de pe Coloron, presiunea va scădea. În perioadele inevitabile de acalmie, personal de salvare şi militar al SCP va fi trimis prin runcibluri.

Eu intenţionez să trec prin runciblu mai târziu, pentru a lua legătura cu Thorn. Cormac s-a uitat la Mika. Jerusalem rămâne liniştit până când se va clarifica situaţia de pe Coloron. Dacă va fi necesar, această navă va face saltul până acolo. Dacă nu, se va retrage spre Cull ori Masada.

Ea a analizat toate acestea o vreme, apoi a dat aprobator din cap. Cormac a văzut că era sfâşiată între dorinţa de a avea activitate operativă pe Coloron şi aceea de a-şi continua cercetările aici, pe *Jerusalem*, folosind resursele uriaşe pe care le avea nava. Probabil ceea ce a făcut-o să nu ceară să vină cu el a fost fiinţa lungă de aproape doi kilometri care atârna în spaţiu, undeva la doar câteva zeci de mile depărtare de *Jerusalem.* Acum, Dragon îi însoţea. Cătuşa lui, care nu mai conţinea dispozitiv contrateran, nu

mai era deloc o cătuşă. Acesta fusese un test. Dacă Dragon ar fi fugit, mărturisirea lui ar fi stârnit dubii. Nu o făcuse, şi a continuat să ajute la cercetările ce se desfăşurau pe navă.

— Cât mai este până când vei traversa? a întrebat ea, făcând semn din cap către ecran.

— Când o să fiu pregătit. Întâi am nevoie de ceva din partea lui Jerusalem.

Ea a dat iar din cap, apoi s-a uitat lung la el, ca şi cum l-ar fi cântărit.

— Apropo, cum merg cercetările tale? a întrebat Cormac.

Mika s-a îndepărtat de ecran şi s-a aşezat pe canapea, îndoindu-şi picioarele într-o parte.

— Am aflat o mulţime de lucruri, şi încă foarte repede. În câteva zile, vom reuşi să elaborăm un sistem pentru a opri tehnologia Jain să ia în stăpânire corpul uman, deşi asta nu va împiedica subiectul să fie ucis. Apoi vom lucra la un miceliu similar cu acela pe care l-am mai folosit – şi Mika a părut jenată –, numai că va fi unul care nu va încerca să crească noduri Jain şi astfel să-şi ucidă gazda. Dragon s-a oferit să ne dea aceste lucruri în totalitate şi în stare de funcţionare. Jerusalem a refuzat – nu vrea să folosim ceva ce nu înţelegem pe deplin. De aceea, acum Dragon ne transmite schemele bucată cu bucată.

Cormac nu s-a arătat prea încântat de acest lucru. Chiar era nevoie ca umanitatea să înceteze a mai fi umană doar pentru a supravieţui în univers? Deja se produseseră o serie de transformări – augmentare, creştere accelerată, adaptare, haimanii –, iar sugestia de acum părea să reprezinte încă un pas în acea direcţie. Dacă toată agitaţia din prezent conducea la un conflict total cu ceva ce era doar un obiect, doar o tehnologie ostilă care avea nevoie de gazde, se putea întâmpla ca, în cazul în care treceau de etapa asta, să nu se mai poată deosebi de Creatori? Transformaţi în ceva mai puţin admirabil, în ciuda victoriei obţinute? S-a crispat – bineînţeles că umanitatea presupusă era ceva demn de admiraţie.

— Dar tu ce progrese ai făcut? a întrebat Mika.

Cormac a rămas tăcut, fiind cât pe ce să o întrebe la ce se referea. Însă, într-un fel, onestitatea şi integritatea l-au făcut să îşi controleze acel impuls. Conversaţia era pe cale să se îndepărteze de la subiectul adevărat, şi el şi-a reprimat dorinţa de a-l abandona. S-a aşezat pe canapea, alături de ea.

— Fizic, sunt în formă bună, dar în stare proastă, a spus el.

— Curioasă descriere.

Cormac a zâmbit.

— Totul s-a vindecat, toate sunt la locul lor, dar masa mea osoasă şi musculară este scăzută. În momentul de faţă, folosesc factori de recreştere, steroizi şi inducţie, care îmi tensionează oasele cât dorm. A făcut un gest neclar spre uşa care dădea spre zona de dormit. Vor trece câteva săptămâni până ce îmi voi recăpăta starea de sănătate.

— Şi mintea? a întrebat Mika, aplecându-se către el.

— Fragilă, din câte mi-a spus Jerusalem. Ultima oară când am întrebat, mi s-a spus că manifest o tendinţă de a mă concentra excesiv asupra misiunii încredinţate, acordându-i o exclusivitate care este aproape autistică.

— Dar nu ai fost aşa mereu? Cu intermitenţe, lucrez cu tine deja de câţiva ani, însă ştiu prea puţine despre tine. Cum te relaxezi, cum eşti în societate, ai familie? În ce te priveşte, am discutat întotdeauna despre slujbă, şi nimic altceva. Ştiu însă că există şi alte lucruri… Chaline, de pildă?

Cormac a simţit nevoia de a se ridica în picioare, să pună capăt acelei discuţii… să fugă departe. Şi-a reprimat şi acest îndemn.

— Am avut o scurtă relaţie la Samarkand, atâta tot. Şi atunci am suferit vătămări – am stat prea mult timp legat la reţea şi, evident, mi-am pierdut umanitatea.

— Nu ai nicio dorinţă să reiei lucrurile de unde le-ai lăsat?

— Supravieţuitorii de pe *Celedon* se îndreaptă înapoi, spre Solsystem.

— Nu asta te-am întrebat.

— Niciuna.

— Dar ce-mi poţi spune despre familia ta?

— Mika, încerci să mă psihanalizezi?

— Nu, asta este ceea ce se cheamă relaţie socială. S-ar putea să fi avut parte de aşa ceva până acum, în situaţiile în care nu a trebuit să dobori pe cineva.

Cormac a simţit ceva răsucit în piept. Străduindu-se să deţină un control riguros, a râs sec:

— Familia mea… tatăl meu a fost soldat şi nu s-a mai întors din Războiul Prador, iar mama este arheolog pe Pământ. Nu am văzut-o de patruzeci de ani. Mai am doi fraţi care lucrează la serviciul medical al SCP. Nici pe ei nu i-am văzut de patruzeci de ani. A fluturat o mână spre fereastră. S-ar putea să fie pe aproape, dar nu am cum să ştiu. Poate că toţi suferim de aceeaşi lipsă de concentrare asupra propriilor interese, motiv pentru care trăim despărţiţi. Există un site al familiei pe reţea, pe care intru ocazional, iar ultima oară când l-am accesat am aflat că acum am o cumnată, două nepoate şi un nepot, dar şi o strănepoată. De asemenea, acum treizeci de ani, am căpătat şi un tată vitreg, apoi un frate vitreg, dar şi o soră vitregă… Să merg mai departe?

— Nu ţii deloc legătura cu ei?

— Nu. Ştii şi tu că până şi atunci când există o familie nucleară, lucru ce nu se întâmplă prea des, membrii ei manifestă tendinţa de a se îndepărta unii de alţii. Acum ne deplasăm foarte mult şi trăim mult, astfel că oamenii sunt mai puţin dornici să se agaţe de acel nucleu. Dar tu?

— Sunt orfană şi nu am reuşit să descopăr pe cineva din familia mea. Nici nu am idee dacă vreunul dintre ai mei mai este în viaţă. De aceea mă interesează familiile altor oameni şi nu înţeleg lipsa de interes pe care o descopăr deseori la ei.

Cormac a făcut o mişcare din umeri şi s-a ridicat.

— Să plec? a întrebat ea.

El s-a dus la dulăpiorul cu băuturi, gândindu-se că încă

nu reuşise să se obişnuiască pe deplin cu luxul pe care îl asigura acea navă. Lucrat din ceva ce semăna foarte mult cu lemnul de stejar, dulapul avea toate tipurile de pahare, o diversitate de băuturi în recipiente din sticlă şi ceramică şi chiar şi o maşină de produs gheaţă fixată în perete. De asemenea, avea un shaker de băuturi programabil, ascuns în spatele uşilor din lemn de dedesubt, care funcţiona cu ajutorul unei console de comandă înserată în tăblia de sticlă. Prin robinete de crom, acest shaker oferea orice, începând cu cafea fierbinte şi terminând cu ceai cu unt.

— Te-aş ruga să rămâi, a spus el, luând două pahare de brandy lucrate din smarald artificial – realizat probabil chiar la bordul navei. Vrei brandy?

— Te rog.

El a destupat o sticlă, a turnat, a revenit cu două pahare şi a descoperit că ea stătea în picioare în faţa lui. Mika şi-a luat paharul, a sorbit, apoi a făcut un pas spre el, a prins între degete pieptul cămăşii lui şi i-a tras capul cu cealaltă mână, sărutându-l. Având-o lipită strâns de el, Cormac a devenit brusc mult mai conştient de prezenţa ei ca fiind ceva mai mult decât Mika de la secţia medicală, Mika explicând tehnologia Jain, rănile în care celulele se sudează şi disecând carne de extratereştri. Ea s-a retras, părând aproape furioasă. El a sorbit din pahar.

— Să nu baţi retragere acum, l-a avertizat ea.

El a strâns din buze, s-a întors şi a aşezat paharul înapoi pe dulapul de băuturi.

— Se pare că trebuie să te scot din caseta aceea ordonată din mintea mea şi să te reevaluez.

— Am o idee mai bună, a spus ea, păşind pe lângă el ca să-şi lase paharul alături de al lui.

— Să terminăm cu prostiile astea cerebrale şi să devenim fizici. După aceea, poţi să faci câte reevaluări vrei, ba chiar să creezi nişte programe ca să analizezi fenomenul Mika…

El şi-a strecurat mâna pe abdomenul ei, şi-a vârât degetele în partea de sus a pantalonilor largi cu care era îmbrăcată, a strâns-o mai aproape şi a sărutat-o apăsat ca

să o facă să tacă, după care a tras-o lângă el spre canapea. Ajunsă acolo, Mika s-a desprins de el, a vârât degetul mare în cusătura pantalonilor ei, i-a tras în jos şi, cu un şut, i-a azvârlit departe.

— Dezbracă-te şi stai întins! a poruncit ea.

Lui Cormac nu i-a fost greu să se supună acelei fiinţe autoritare. Mika nu purta lenjerie intimă şi a ajuns imediat călare peste el, deşi încă purta bluza orientală. Prinzându-l de penis, şi-a plimbat palma de-a lungul lui – *acum eu sunt stăpâna*. După un moment, s-a mişcat în faţă şi, aşezându-se cu o exclamaţie şuierată, a început să-şi rotească încet coapsele. El a închis ochii şi a încercat să-şi aducă aminte când permisese cuiva să ajungă atât de aproape de el – atâtea relaţii sexuale pe fugă, organizate atunci când încăpeau în programul lui încărcat, ultima oară pe Elysium, cât aştepta încheierea carantinei ce i se impusese acolo, în restul timpului apelând la medicamente pentru a-şi reprima dorinţele, pentru a le ţine sub control, ca şi cum ar fi putut să comande oricărui aspect din viaţa lui.

— Nu cumva să îndrăzneşti să termini, i-a poruncit ea dându-şi jos bluza, să n-o faci încă.

— Vrei să mă legi de canapea? a glumit el.

— Nu chiar acum, i-a răspuns ea. Nu te cunosc îndeajuns ca să apelez la aşa ceva.

Cormac a râs, apoi s-a simţit şocat, întrebându-se când i se întâmplase asta ultima oară.

Thorn a coborât platforma antigravitaţională în faţa unui centru comercial devastat de incendiu şi a aşezat-o pe o împletitură de traverse din ceramal, deformate de arşiţă şi cu vopseaua scorojită. Doisprezece dracomeni au ocupat acea platformă alături de el, în vreme ce Scar şi alţii opt ocupau platforma aflată imediat în spate. A privit roată. Ferestrele din sticlă ranforsată ale magazinelor au rămas intacte, dar s-au înnegrit pe dinăuntru. Pe pavajul de cuarţ zăceau cadavre carbonizate, negre şi în poziţie fetală. O

grădină, ale cărei ziduri scunde treceau prin mijlocul centrului comercial, continua să scoată fum – toate plantele mărunte fuseseră incinerate, deşi miezurile zimţate ale cicadaceelor încă stăteau în picioare. Şi-a făcut platforma să descrie un arc pe deasupra părţii din dreapta a acestei grădini, în vreme ce Scar şi-a dirijat platforma spre cealaltă latură.

— În regulă, a rostit Thorn în legătura lui de reţea, vom coborî la capătul de aici şi vom vedea ce putem descoperi. Scar, pune-ţi oamenii să se disperseze şi să acopere zona de aterizare – nu prea generos, te rog, pentru că s-ar putea să fim nevoiţi să plecăm foarte repede de aici.

La capătul centrului comercial se afla un şir de intrări prin puţuri cu cădere liberă, având un coridor care ducea în afară pe fiecare latură. Thorn a rotit platforma deasupra unei grinzi aflate alături de intrarea într-un coridor. Mai toate piesele de mobilier erau împrăştiate, însă o masă şi trei scaune stăteau în continuare în picioare. În mod grotesc, pe un scaun se afla un cadavru carbonizat, prăbuşit peste masă.

Dracomenii au intervenit cu repeziciune imediat ce platforma a coborât. Doi dintre ei s-au îndreptat spre coridorul alăturat, trei au acoperit puţul, iar ceilalţi, cu excepţia lui Scar, s-au răspândit pentru a alcătui un perimetru de protecţie. Scar s-a apropiat de ei.

— Unde ai sugera? a întrebat Thorn, uitându-se concentrat la dracoman.

— Este pretutindeni în jurul nostru, i-a răspuns Scar.

Thorn a ascultat. A auzit scârţâituri şi hârâieli, ca şi cum sfărâmăturile se aşezau şi se răceau. A urmat un zdupăit slab, ca acela făcut de şobolanii care aleargă prin perete. A privit roată şi a descoperit, la intrarea în coridor, un şir de terminale pentru uzul publicului.

— Acolo, a zis el, şi a pornit spre ele.

Fiecare terminal era alcătuit dintr-o consolă simplă touchscreen şi un ecran. Thorn şi-a rezemat carabina protonică de perete, şi-a scos pistolul-sfredel şi a făcut o

gaură în zid – alături de unul dintre ecrane –, după care a vârât degetele în ea şi a tras. Ecranul subţire s-a smuls din perete, lăsând la vedere cablurile optice. Nu a observat nimic neobişnuit. A vârât pistolul înapoi în toc, a prins panoul de perete aflat imediat sub ecran, l-a tras şi l-a împins de câteva ori şi l-a detaşat: alte cabluri optice, care se ramificau pornind din cablul principal, spre consola de mai sus. Se uita atent la acea joncţiune, când a auzit zgomotul inconfundabil al unui scaun târât.

Focul protonic a sclipit orbitor, ca un fulger de vară ce trece printr-un rubin. Thorn a privit în lateral şi a văzut că dracomenii trăgeau în ceva aflat pe coridor.

Loviturile de pistol cu pulsuri au găurit peretele deasupra capului. Având puşca cu pulsuri prinsă la şold, singurul ocupant al barului în aer liber s-a ridicat, apoi a dispărut într-o explozie luminoasă de foc roşu, rostogolindu-se bucăţi printre mesele şi scaunele făcute surcele. Au început să apară şi alte siluete, armele au continuat să tragă, iar dracomenii s-au grăbit să răspundă cu foc. Apoi, o creştere nouă, tentaculară a început să se ridice din grădinile incinerate. Thorn a observat toate acestea dintr-o singură privire, a întins mâna, a apucat capacul cablului şi l-a scos. În spatele acestuia, mănunchiuri de cabluri optice, dar şi altceva: viţe cenuşii şi fibre care umpleau fiecare cavitate, nişte tentacule argintii care se mişcau încet. A smuls memostocatorul din buzunar şi a extras o interfaţă cu nanofibre de la unul dintre porturile de capăt. A selectat o creştere mai groasă şi nemişcată sub formă de viţă şi a apăsat capul interfeţei pe ea. Imediat după aceea, fibrele ca nişte fire de păr au extrudat şi au pătruns, sudând memostocatorul de ele. Însă şi alte fibre argintii au început să şerpuiască din cablurile optice înmănuncheate, înconjurând capul interfeţei, pornind în sus şi încolăcindu-se în jurul stocatorului.

Thorn şi-a retras mâna ca ars. *La naiba*.

S-a tras înapoi, şi-a luat carabina, apoi s-a întors, lăsându-se pe vine. Dracomenii i-au reţinut pe atacatorii cu

forme umane, însă nu merita să li se acorde tuturor atenţie. A văzut un cârcel ţâşnind din podea, trecând prin ea ca glonţul, biciuind de două ori în jurul picioarelor unui dracoman, apoi pătrunzându-i în piept. Nu mai avea timp să recupereze memo stocatorul şi nici nu mai avea şanse să afle dacă penetrarea programului vânător-ucigaş reuşise.

— Fugiţi! Fugiţi! a răcnit el.

Au alergat către platforme. Thorn a urcat primul pe una şi a făcut-o să se ridice la peste un metru deasupra podelei. Scar a sărit pe ea în urma lui. Un dracoman a încercat să o ridice pe cealaltă, dar ceva a reţinut-o. Dracomanul a sărit exact în momentul în care o masă de cârcei s-au apropiat pipăind peste margine.

— Aici, *repede!* a strigat Thorn, menţinând platforma pe poziţie.

Scar a deschis focul asupra substructurii ce ieşea spiralat din perete şi se îndrepta spre ei. Thorn a văzut cum dracomanul tras în ţeapă era ridicat în aer, zbătându-se. O lovitură dintr-o parte a retezat cârcelul la nivelul podelei. Dracomanul a căzut şi, ca şi cum s-ar fi luptat cu un şarpe, l-a smuls din corp, după care s-a ridicat într-o secundă. Thorn a înclinat platforma şi a făcut-o să planeze către şanţul tăiat adânc prin arcologie. Restul dracomenilor s-au strâns cu repeziciune, trăgând asupra creşterilor care apăreau peste tot în jurul lor. Când a sărit şi ultimul pe platformă, greutatea lor a părut să fie prea mult pentru ea, fiindcă a coborât brusc şi a derapat pe podea. A urmat o strălucire roşiatică, şi ea s-a ridicat din nou, iar ceva s-a zvârcolit ca un nematod în jurul balustradei laterale, până când un dracoman a făcut să dispară şi una, şi alta cu un foc de armă. Au văzut în continuare mişcări şerpeşti, pipăitoare: zona comercială arăta ca o groapă ce se umplea cu rădăcini de copaci.

Când Thorn a încetinit deplasarea platformei pentru a se putea strecura mai uşor printre grinzile răsucite din ceramal, doi oameni au sărit la bord. Unul a declanşat foc de pistol cu pulsuri în stomacul lui Scar, celălalt a fluturat o

fâşie de metal care semăna cu o sabie. Reacţie imediată: bărbatul cu pistolul a fost azvârlit peste bord, celălalt s-a trezit despicat de la gât până la vintre cu propria-i armă – lupta corp la corp cu dracomenii era mai greu de dus decât aceea de la distanţă. Thorn a observat dintr-o privire că al doilea bărbat s-a lăsat moale pe balustradă, iar torsul deschis s-a închis repede şi s-a umplut cu ceva rozaliu, fără sânge, după care doi dracomeni l-au ridicat, aruncându-l de pe platformă. Niciunul dintre oameni nu scosese o vorbă.

În despicătura tăiată de fasciculul de particule au văzut lucruri ce se descolăceau din resturile aflate în jur şi încă bâjbâiau, ridicându-se către platforma antigravitaţională care se zdruncina sub povara pe care trebuia să o ducă. Forţele lui Azroc au deschis focul, şi ei au zburat planat, îndepărtându-se printr-o cavernă de foc, fum şi cenuşă care se învârtejea în jurul lor. Când, în cele din urmă, au coborât, soldaţii i-au înconjurat imediat, pentru că prezenţa dracomenilor îi asigura că acolo nu ajunsese nimic din tehnologia Jain. Thorn a observat că Scar nu prezenta niciun semn de vătămare, deşi primise cel puţin trei împuşcături direct în stomac. Dracomanul străpuns de un cârcel

Jain a stat o vreme cu capul plecat, în timp ce alţii doi l-au supravegheat atent. Într-un târziu, el s-a ridicat drept în picioare, după care ceilalţi doi s-au îndepărtat netulburaţi.

— Ei, asta a mers bine, a spus Thorn.

Ce pierdere de timp, inutilă şi periculoasă!

În aceeaşi clipă, din legătura lui de comunicaţii s-a auzit vocea lui Jack.

— Tocmai am primit un semnal pe care, cunoscându-i sursa, l-am manipulat cu o oarecare precauţie… Programul vânător-ucigaş a pătruns şi a pornit în căutarea lui Thellant N’komo.

Thorn a scos un fluierat şi a zâmbit.

Două transportoare mari erau jos – landere, vehicule de

dimensiuni titanice, amintind de corpurile răsturnate ale unor transatlantice –, iar un al treilea încă stătea pe cer, aruncând o umbră uriaşă. Folosind un monocular, Thorn a cercetat arcologia aflată în spatele lui. Acesta arăta ca o cutie enormă de conserve găurită în foarte multe locuri, iar lichidul conţinut se scursese. Sporind gradul de mărire, de astă dată i s-a părut că vede furnici ieşind puhoi dintr-un muşuroi. A mărit imaginea şi mai mult, şi monocularul a început să bâzâie când a operat reglajul lentilelor pentru a compensa zguduiturile. Acum a văzut sute de mii de oameni, grupuri familiale sau indivizi încărcaţi cu lucruri personale sau traşi de platforme plutitoare pentru bagaje. Platformele antigravitaţionale şi gravmobilele conduse de soldaţi SCP sau monitori zburau pe deasupra acestor mulţimi. Dar totul se petrecea într-o ordine surprinzătoare. Avuseseră loc schimburi sporadice de focuri, dar acest lucru nu era o surpriză în cazul unei mase atât de mari de oameni.

Într-o parte, un şir de platforme antigravitaţionale şi transportoare-gravitaţionale trecea ca un tren cu multe vagoane. În acestea se aflau răniţii şi cei purtând augmentări Dracocorp, care acum erau paralizaţi şi sedaţi. Urmărind traficul intens, Thorn şi-a concentrat atenţia asupra grupului pestriţ de nave strânse dincolo de uriaşele landere. Cei grav răniţi sau bolnavi erau duşi pe brancarde spre o navă-spital cu două corpuri, trimisă de ramura medicală a SCP. Mai departe de aceasta, corturile sub formă de dom se răspândiseră ca o erupţie de pustule pe întregul peisaj, întinzându-se până spre orizont. Intre corturi erau presărate alte şi alte nave: unele proprietate privată, spitale mai mici şi nave de salvare ori landere mici, trimise la sol de pe două nave vechi de pasageri care se aflau încă pe orbită, pentru a aduce provizii acestei tabere de refugiaţi care creştea cu rapiditate.

— Care mai sunt cifrele? a întrebat Thorn, coborând monocularul de la ochi.

Prin intermediul legăturii de comunicaţii a lui Thorn, Jack

i-a răspuns.

— Coloron m-a informat că runciblurile de aici au fost ţinute cu portul deschis spre Izostaţii timp de o săptămână. Cu capacitatea de şaizeci de mii de persoane pe oră, însă rareori se ajunge la cifra asta. Opt milioane în prima săptămână. Tehnicienii de runciblu au acţionat rapid pentru a instala alte cinci runcibluri pe o lume mai puţin populată care este în proces de teraformare. Populaţia de acolo este redusă, cam zece milioane. Securitatea Centrală a Pământului a calculat că, riscând zece milioane de vieţi acolo, ar putea salva mai mulţi oameni de aici. SCP deschide mai multe dintre şantierele constructoare de nave pentru a le transforma în Izostaţii, iar Coloron a mai adus trei runcibluri online aici. Până acum, au trecut aproape zece milioane pe calea asta.

— Ce e cu transatlanticul acela? a întrebat Thorn.

— *Britannic* poate primi la bord cincizeci de mii de oameni. Landerele lui pot prelua în jur de cinci mii o dată, aşa că se va umple foarte curând.

— Asta este o picătură într-un ocean, a murmurat Thorn, urmărind aterizarea unuia dintre landere.

Doar analizarea cifrelor crea coşmaruri. În două săptămâni, IA-ul reuşise să expedieze de pe planetă doar doi la sută din populaţia de un milion din AP. În ritmul actual, asta însemna unu la sută pe săptămână. Deci totul avea să dureze doi ani solstani, cel puţin, pentru a rezolva problema dacă se continua tot aşa, iar asta crea deznădejde.

— Altceva?

— Sosesc şi alte nave, inclusiv un cuirasat, peste câteva zile. Asta înseamnă că armele orbitale pot acoperi o zonă mai întinsă. Coloron a extins perimetrul, după cum ai văzut deja din poziţia în care te afli. Asta reduce în mod considerabil timpul de evacuare de aici.

Dacă am avea două săptămâni la dispoziţie, am putea scoate majoritatea locuitorilor din arcologie.

— Şi cât timp avem? a întrebat Thorn.

Cu o precizie glacială, Jack i-a răspuns:

— Optimişti fiind, o săptămână. În acest răstimp, substructura Jain se va răspândi în întreaga arcologie, dar va ajunge la runcibluri înainte. Şi tot înainte de asta îi va subsuma pe cei care mai rămân înăuntru.

Dând drumul brusc monocularului care era atârnat de o curea petrecută pe după gât, Thorn a strâns balustrada între degete. A simţit că i se face rău. Ca soldat Sparkind, pe Samarkand fusese martor la urmările unei catastrofe în care muriseră 30 000 de oameni. Pe Masada şi pe lumile cilindrice din jurul acesteia şi în *Elysium*, cifra se ridicase la un milion. Aici numărul morţilor depăşise deja cifra de 100 000. Într-o săptămână? Probabil încă zece milioane prin runcibluri şi poate jumătate din populaţia supravieţuitoare scoasă în siguranţă din arcologie. Dar după aceea? Necazul era că Thorn ştia prea bine ce însemna „după aceea”. În momentul când tehnologia Jain se va apropia de runcibluri, ele vor fi aruncate în aer. La un anumit punct, Coloron sau SCP vor declara că riscul ca tehnologia Jain să se răspândească la nivel planetar era prea mare. Calculul se va efectua până la a suta zecimală, apoi AP va fi incinerat până la roca-mamă. Dacă proiecţia nu se modifica în mod considerabil, înăuntrul arcologiei se vor afla jumătate de miliard de oameni. Proporţiile erau insuportabile.

Soarele era înveşmântat în norul generat de distrugerea titanică a gigantei gazoase Cassius, deşi acea negură lăsa la vedere când şi când structuri în mişcare, schele sclipitoare de pseudomaterie, staţii spaţiale imense şi roiuri de nave – toate, dovezi ale proiectului imens de construcţie pe un milion de ani ce se desfăşura acolo. Nava a ieşit la suprafaţă din spaţiul U la o unitate astronomică distanţă şi, călătorind cu trei sferturi din viteza luminii, a folosit ramscoop-ul pentru a decelera: deschizându-şi aripile oranj radiind din hidrogenul abundent atras în jurul ei, după care a explodat flacăra strălucitoare a acţionării prin fuziune. Această navă nu avea liniile zvelte ale navelor din Polity, arătând mai curând ca blocul motor al unui vehicul vechi,

mult mărit şi transportat până în spaţiu. În realitate, nava era mai curând un motor: un remorcher cu dimensiuni de leviatan pentru tractarea unor mase de mărimea lunilor. Cum sosirea unei asemenea nave aici, la proiectul Cassius, era ceva banal, ea a fost observată în treacăt de oamenii, haimanii şi IA-urile care se ocupau direct de şantier, reprezentând un element oarecare în acea vastă construcţie, aşa cum până şi un cui este luat în calcul atunci când se înalţă o casă. Doar puţini au observat şi au uitat imediat uşoara discrepanţă dintre navă şi câmpul de spaţiu U. Încă şi mai puţini au băgat de seamă celălalt obiect care a venit împreună cu ea, pentru ca apoi să vireze, îndepărtându-se de cursul ei: era prea mic, părând prea lipsit de importanţă într-un proiect de o asemenea anvergură.

Acest al doilea obiect, lung de zece metri, era curbat precum capătul unei linguri, de culoare verde-argintie, devenind negru la margini, şi pe suprafaţă avea nişte modele care aminteau de vinişoarele ce se văd sub piele. S-a agăţat chiar de ţesătura spaţiului şi apoi a decelerat într-un mod pe care fizicienii şi IA-urile din Polity abia începeau să-l înţeleagă şi să-l aplice. Când a încetinit, s-au declanşat dispozitivele cameleonice care l-au făcut invizibil pe mai tot spectrul de radiaţii. Interiorul său era aglomerat ca măruntaiele unor nematode – deşi cu organe aparent placate cu argint, atunci când nu erau din metalul verde-gri al corpului ei. Scufundat în interiorul acesta şi conectat la el, Legatul a scanat toate semnalele, a înţeles peisajul U, a vizionat informaţiile aşa cum vedea şi scena dinaintea lui, adică furios.

În primul rând, Orlandine nu intrase deloc în contact cu nodul Jain. Acest lucru era supărător şi luat în calcul. Însă, după aceea, ea nu reacţionase aşa cum anticipaseră toate testele psihologice şi evaluările cerebrale. Era extrem de inteligentă pentru un amalgam intermediar între om şi IA, dar încă o singuratică, o căutătoare de putere şi o fiinţă asocială. Simţindu-se încorsetată şi îngrădită în Polity, ar fi

trebuit să se agaţe de toate nodurile Jain implicate, pentru că nu ştiuse nimic despre tendinţa ei parazit-distructivă. Întârziase mereu, până când fusese prevenită. Dar nici măcar acest lucru nu trebuia luat de bun fără a exprima unele îndoieli.

Aroganţa lui Orlandine trebuia să fi fost de asemenea natură încât să se considere capabilă să controleze tehnologia, în ciuda scopului ei clar, pentru ca apoi să o folosească, să crească şi să devină ca o zeiţă – azvârlind deoparte ceea ce nu voia din toate acestea. Aşa sunase evaluarea iniţială făcută de Erebus, pentru că IA-ul însuşi descoperise abia mai târziu stratificarea tehnologiei Jain. Era făcută pentru a păcăli fiinţele inteligente, tehnice, dar – şi acest aspect era cel mai important – arogante. Ea ar fi trebuit să înghită nada. Procedând astfel aici, ar fi luat până acum sub control tot acest proiect Cassius, s-ar fi extins vast în jurul soarelui, încorporând toate fiinţele conştiente din apropiere, toate staţiile, navele şi uriaşele piese de puzzle ale sferei Dyson, încă incompletă. De aici, dacă încă ar mai fi menţinut controlul, ar fi putut folosi numeroasele runcibluri ca să se împrăştie în Polity, subsumând lumi, staţii, încorporând IA-uri. Trebuia să prindă Polity în plasă şi să reducă fiinţele umane la ceea ce erau ele în esenţă: marionete din carne. La apogeul răspândirii, ea va fi descoperit ce armă eficientă era nodul Jain – fiind făcut pentru indivizi ca ea şi pentru civilizaţii ca aceasta. Poate că o parte din Polity ar fi supravieţuit.

Nu era suficient.

Dar nici măcar asta nu îl înfuria cel mai rău pe Legat: doar incapacitatea lui de a înţelege. Nu reuşea să priceapă de ce fusese trimis aici. La bord, mai avea un nod Jain destinat unui lider separatist care trăia în interiorul sistemului solar. Venirea lui aici ca să afle exact ce s-a întâmplat primejduia misiunea şi sporea din punct de vedere statistic, într-o măsură inacceptabilă, riscul ca Legatul să fie descoperit. Ce-şi închipuia Erebus? Deconectat de la acea entitate de foarte multă vreme,

Legatul nu putea şti. Dar nici nu se putea opune.

Legatul a localizat staţia de construcţie pe care Orlandine o condusese iniţial. Oprind toate acţionările şi lăsând sistemele navei să funcţioneze la valori minime, a pătruns cu precauţie, apoi a început să cerceteze în reţeaua IA şi, aşa cum se aştepta, a descoperit programe vânător-ucigaş dezlănţuite ca nişte câini de atac asupra oricărei informaţii legată de Orlandine. Legatul ştia că le putea distruge, dar procedând astfel ar fi dezvăluit prea multe. Trebuia să folosească alte metode. Apropiindu-se mai mult, a observat daunele aduse staţiei închise sub un scut irizant, a rulat programe pentru a stabili cauza, dar a aflat prea puţine astfel: o explozie prin fuziune – gradul de distrugere fiind proporţional cu puterea unei celule de energie a sferei interfeţei. Hipocentrul acesteia nu era exact în locul sferei Orlandinei, dar o mare parte din acesta fusese, de asemenea, distrus. Ce se întâmplase acolo? AI-urile din Polity bănuiau probabil că nu era vorba despre un accident, de aceea se apelase la programele de vânătoare. Legatul a întocmit şi a respins diferite scenarii. Pesemne că Orlandine a început acţiunea de preluare şi alt haiman a aflat despre asta la vreme ca să o distrugă – asta însemnând că acel haiman se sacrificase pe sine, dar şi pe alţii în această acţiune?

Nu, preluarea informaţională ar fi fost prea rapidă. Da, exista o cale ca să afle.

Folosind puterea la minimum, Legatul a adus încet nava spre marginea apropiată a scutului-irizant, pentru că, după ce fuseseră distruşi de explozie, puţini senzori mai erau activi în acea zonă. Nava lui şi-a întors latura concavă spre învelişul metalic ce fusese ondulat de explozie. Nava a injectat nanofilamente pentru a se lega – acestea rămâneau invizibile pentru majoritatea formelor de detecţie. A urmat apoi o mişcare a componentelor interne ale navei. S-a încordat ca un animal care vomită, s-a despicat de-a lungul unei laturi, iar Legatul s-a strecurat afară întorcându-şi labele picioarelor în jos, către metal, s-a

ridicat, sudându-se cu nanofilamente similare, şi a mers. Pentru moment, Legatul a devenit vizibil cât s-a desprins de efectul hardware al navei lui, apoi propriul său hardware a intrat în acţiune, iar el a dispărut din nou din vedere. Păşind către marginea scutului-irizant, s-a uitat înăuntru.

Două drone sub formă de furnică stăteau agăţate de metalul răsucit şi emiteau fascicule puternice de lumină în care două femei, îmbrăcate în costume din monofilament, lucrau. Acestea scanau zona şi prelevau mostre şi probe fizice. Una dintre ele purta o augmentare; Legatul a atins uşor, apoi s-a retras din acest nucleu al reţelei IA, aflând că cealaltă femeie era legată la reţea. S-a gândit să se ducă acolo şi, dezafectând dronele, să smulgă de la fiinţele umane ceea ce se putea. Prea invazivă acţiune, prea bătătoare la ochi. În orice caz, el avea nevoie de ceva mai mult decât de dovezi fizice; îi trebuia orice obiect informaţional care, prin faptul că acele două femei lucrau acolo, probabil fusese deja ridicat pentru a fi scanat şi evaluat de IA-ul legist.

Legatul s-a întors şi a s-a îndepărtat, oprindu-se în cele din urmă la o ecluză de serviciu construită pentru dronele-inspectori. Zgâriind cu degetele ascuţite învelişul, a efectuat scanarea – ultrasunete prin simplă atingere – şi curând a localizat mecanismele de comandă. O pierdere scăzută de atmosferă din spatele acelei uşi i-a permis să detecteze robotul de serviciu care pândea înăuntru, ca un păianjen. Şi-a apăsat palma plată pe mecanismul de comandă, a injectat filamente, fiecare având în vârf o lanţetă termică de un micron în diametru, acestea au străpuns învelişul, s-au conectat şi apoi, alimentate cu energie din exterior, au acţionat mecanismul. Uşa s-a deschis cu un bufnet, când puţin aer a scăpat afară, şi a glisat într-o parte. Drona de întreţinere a intrat imediat online, iar capul senzorial cu lentile s-a înclinat în sus. Legatul s-a aplecat, i-a prins capul, l-a smuls şi l-a izbit de înveliş, o dată, de două ori, a împuns cu mâna, trecând prin carcasa exterioară, şi a golit-o de conţinutul localizat în

mica minte de cristal, pe care a sfărâmat-o în fragmente sclipitoare, apoi a azvârlit drona în vid.

Înăuntru, s-a strecurat ca un vierme prin tuburile de întreţinere şi a ajuns în cele din urmă la carcasa interioară. A pus un deget pe acest material moale, a injectat un singur microfilament echipat cu un cap de tăiere, a făcut o gaură, apoi a aruncat capul ca să pună online cablurile optice ale filamentului. A urmat un puţ interior de întreţinere. Arătătorul şi degetul mijlociu puse laolaltă, întinzându-se ca nişte lame şi căpătând o lungime dublă decât cea normală, au devenit neclare de-a lungul marginii interioare din cauza activităţii a mii de dinţi microscopici. Legatul a împins degetele prin perete şi a tăiat un cerc, rapid, iar în jur s-a împrăştiat o pudră fină de resturi. Secţiunea excizată de perete a fost împinsă brusc de presiunea aerului de dincolo. Legatul s-a strecurat prin gaură şi a pus bucata decupată la loc. O substanţă de izolare a fost ejectată în mod automat de zid pentru a închide la loc tăietura. Probabil că undeva urma să se dea alarma, dar pentru că substanţa izolatoare rezolvase problema, la faţa locului urma să fie trimisă doar o dronă. Se va presupune că gaura fusese făcută de un micrometeorit. Până ce avea să se descopere că lucrurile nu stăteau aşa, Legatul avea să fie departe.

10

Separatismul este o etichetă generală pentru aceia care se revoltă în mod violent împotriva domniei IA-urilor şi ar dori să revină vremea mitică şi fericită când fiinţele umane se conduceau pe ele însele cu dreptate şi înţelepciune. Ideologiile lor politice se bazează pe un amestec de idei scoase la întâmplare din tratate politice greu de înţeles, apărute în ultimii şase sute de ani. Pe de o parte îi zeifică pe unii dintre cei mai cumpliţi dictatori din timpuri antice, precum Mao şi Stalin, susţinând că intransigenţa umanităţii i-a împiedicat pe aceşti monştri să instaureze societăţi cu adevărat socialiste, ignorându-le în acelaşi timp pe milioanele de oameni ucişi de ei. Cu toate acestea, pe de altă parte, îi demonizează pe IA, socotindu-i monştri de aceeaşi teapă, şi par să nu fie conştienţi de libertatea personală şi de bunăstarea de care se bucură acum orice fiinţă umană, dar şi de faptul că Polity este singura societate care s-a apropiat de idealurile susţinute de reformatorii acelui veac anterior. Şi, desigur, pentru a obţine ce doresc, li se pare perfect acceptabil să comită orice fel de atrocităţi. Însă, până la urmă, este suficient să se studieze istoria celor câteva lumi care au ajuns sub controlul separatiştilor, reuşind să se desprindă de Polity. Prăbuşirea lor în haos este dovedită în fiecare asemenea caz. În vreme ce liderii au încercat să aplice ideologii dobândite în şcoli înalte, fără nicio legătură cu realitatea, oamenii s-au divizat în facţiuni, câteodată în state naţionale, care deseori au pornit război unul împotriva altuia. Elementele esenţiale ce ţin de conducerea unei civilizaţii au fost neglijate frecvent, iar rezultatele au fost decăderea socială şi foametea. Şi în fiecare dintre aceste cazuri, SCP a trebuit să intervină pentru a îndrepta lucrurile şi să-i coboare pe ideologii

care atârnau în ştreanguri de stâlpii de iluminat public.

Dintr-o cuvântare a lui Jobsworth

King s-a uitat la noul sistem aflat pe cursul actual al lui Erebus. Consta într-o stea albă pitică în jurul căreia se roteau două gigante gazoase aflate departe în spaţiu, un şir de planetoizi ce gravitau aproape de soare şi o planetă de mărimea Pământului, care avea o orbită situată cam la distanţa la care se află Venus de Soare. Această planetă avea două luni care smulgeau în mod evident suficientă atmosferă pentru a împiedica lumea să devină o veritabilă seră. King a navigat cu scanerele funcţionând la capacitate maximă.

Temperaturile ecuatoriale ale planetei deşertice şi fierbinţi depăşeau 100 de grade Celsius, iar cele polare nu scădeau sub 50 de grade, însă analiza atmosferei arăta că acolo era posibilă existenţa vieţii. King s-a concentrat întâi asupra lunilor, stabilind curând că una era o rocă moartă, iar cealaltă prezenta semne de recentă activitate vulcanică, pentru că scuipase valuri de sulf cafeniu şi galben pe suprafaţa sa. După câteva secunde, pe regolitul de pe prima lună, IA-ul a detectat resturi provenite din prăbuşirea unei nave. A încărcat un telefactor de scanare de aproape pe un tun pe şine – doar un proiectil de forma unei limbi, doldora de echipamente senzoriale – pe care l-a proiectat spre lună şi a privit prin dispozitivul în mişcare.

Folosindu-se de motorul de fuziune, telefactorul a decelerat într-un arc strâns în jurul lunii, apoi a coborât cu antigravitaţia la minim printre piscuri ascuţite, cu feţele argintii în lumina albă. În trecut, ceva retezase un pisc, împroşcând întreaga zonă cu fragmente de metal provenite din corpul unei nave. La început, King a interpretat asta ca rezultat al căderilor de meteoriţi, dar, după analiza spectrometrică cu laser a metalelor găsite şi după măsurătorile Geiger, a descoperit că acele bucăţi de metal fuseseră produse de bombe termonucleare tactice de mică

putere. Un şanţ de aproape douăzeci de metri lungime, dispărând pe o distanţă de cincizeci de metri, apoi continuând pe încă zece, fusese produs prin topirea solului de o armă cu fascicul, foarte puternică. Pauza din şanţ părea să apară acolo unde fasciculul lovise nava în aer, pentru că dincolo de acel punct peisajul era presărat cu cioburi de ceramal şi băltoace de metal topit şi răcit din aliaje folosite pentru fabricarea metalului-cu-bule, iar mai departe se afla locul prăbuşirii.

Nava căzută acolo tăiase în sol un şanţ lung de aproape doi kilometri, dezgolind stratul de regolit. King a îndreptat telefactorul de-a lungul şi puţin deasupra adânciturii, până când a ajuns la epava îngropată în marginea unei movile de regolit. O scanare geo a dezvăluit fiecare unghi al epavei deformate, King a construit în minte o imagine virtuală a navei, apoi s-a apucat să îndepărteze şi să îndrepte distorsiunile. După câteva minute, IA-ul a recunoscut o versiune mult mai timpurie a sa: o navă de atac, dar ale cărei nacele erau înzestrate cu motoare de spaţiu U, şi nu cu armament, iar corpul ei prezenta unghiurile solide ale unei ambarcaţiuni antice de uz militar, de debarcare. Era posibil ca mintea ei să fi rămas intactă.

După încă o scanare, King a retras telefactorul, pentru că a descoperit unele anomalii pe locul prăbuşirii. Prin stratul de regolit se formase un tunel către locul precis unde se afla mintea. În jurul acelui tunel se vedeau semne pe sol: urme de tălpi.

Fiinţe umane?

King a socotit că nu. Şi Golem i se alăturase lui Erebus, aşadar asta era sursa.

Tunelul era suficient de larg pentru a permite pătrunderea telefactorului, astfel că IA-ul l-a trimis înăuntru. Acesta s-a strecurat prin regolitul acum întărit cu răşină sticloasă, prin dreptul grinzilor de metal-cu-bule, apoi în sus, ajungând la metalul corpului, care fusese decupat. Dincolo de perete se afla o cavitate sferică. IA-ul a recunoscut asta drept carcasa care conţinea mintea

navelor mai vechi – făcută să fie ejectată imediat, astfel că, dacă nava era distrusă, informaţiile ei tactice să nu se piardă. Toate conexiunile optice şi de alimentare erau intacte prin pilonul central. Cuşca superconductorului care conţinea mintea de cristal părea nevătămată şi mult mai mare decât aceea care conţinea mintea lui King, dar tehnologia avansase foarte mult de atunci. Mintea de cristal totuşi zăcea fragmentată pe fundul sferei, ca un parbriz spart. King a retras telefactorul.

AI-ul de pe *King of Hearts* a plecat apoi să investigheze alte două locuri şi a descoperit doar două braţe cu gheare, tot ce mai rămăsese dintr-o altă dronă patru-pachete, apoi o dronă de forma unui pangolin, cu o adâncitură mare în blindaj, care era parţial topit. Toate sistemele dinăuntrul ei erau prăjite. King a bănuit că fusese lovită direct de un proiectil electromagnetic, astfel că nu mai fusese nevoie ca Golem să se asigure că în ea nu mai rămăsese nicio fiinţă conştientă.

King şi-a rechemat telefactorul şi a ezitat să investigheze planeta. Dacă Erebus şi celelalte IA-uri ar fi fost acolo, s-ar fi înregistrat o activitate detectabilă şi trafic de informaţii în eter. Până în acel moment nu se recepţionase nimic. Pe de altă parte, chiar voia King să îi găsească pe Erebus şi pe cei din neamul lui? Evident că rezultaseră neînţelegeri în urma prăbuşirii pe acea lună, astfel că nu existau garanţii că sosirea lui va fi privită cu ochi buni. În plus, IA-urile produse în perioada Războiul Prador erau renumite pentru individualism şi irascibilitate; de aceea, nu venea ca o surpriză faptul că unii dintre ei vor protesta la ideea de a se contopi. Poate că pe planetă se vor descoperi mai multe privind natura acestui dezacord. King a redirecţionat telefactorul spre lumea alăturată, trimiţând încă doi după el, însă aceştia din urmă posedând manipulatoare, aparatură de tăiere şi capacitatea de a interfaţa cu cristalul de memorie. Ceva mai târziu, IA-ul a descoperit că „dezacordul” ar putea fi mai curând o mică parte de adevăr în privinţa lucrurilor care se petrecuseră acolo.

Un câmp de trei sute de kilometri presărat cu resturi se termina cu un munte de rămăşiţe ale unui cuirasat. După nivelul de radioactivitate foarte înalt, era evident că acolo se folosiseră proiectile tactice, şi încă în mod repetat. Fascicule de putere tăiaseră în stâncă pretutindeni în jur. Era clar că uriaşa navă coborâse în regim controlat, altfel în acel loc ar fi apărut doar un crater mare, dar se vedea limpede că se pierduse comanda cu puţin timp înainte de atingerea solului. Nava săltase cale de 250 de kilometri, apoi derapase încă 100 de mile, după care se oprise. Însă nu fusese singură.

King a găsit resturi de la peste trei sute de drone de război, patru nave de atac, douăsprezece landere care, judecând după resturi, erau încărcate cu Golemi, două nave-jalon şi o navă de luptă de nivel mediu înfiptă într-o stâncă. Poate că Erebus îşi găsise sfârşitul aici? Cuirasatul conţinuse cândva mintea rătăcită? Însă o scanare a cifrelor vizibile pe corpul cuirasatului i-a infirmat ideea. Acea navă se numea *White Sbark.* Aici era urmarea unui conflict între un IA şi alt IA, între facţiunile din tabăra lui Erebus. King a coborât în atmosfera învolburată şi, reţinând doi, a trimis toţi telefactorii din stoc, adică douăzeci şi trei. IA-ul voia serios să ştie ce se întâmplase acolo.

Nava de luptă de nivel mediu arăta peste măsură de distrusă. Era evident că se prăbuşise cu mare viteză, iar probabilitatea ca vreun cristal să fi supravieţuit impactului rămânea neînsemnată. Studiind toate celelalte epave, King a conchis curând că, după bătălie, învingătorii desfăşuraseră o mare operaţiune de salvare: urmele de pe sol arătau că Golemi telefactori şi drone care se deplasau pe şenile desfăcuseră componentele utilizabile de pe majoritatea epavelor – ceea ce rămăsese nu merita risipa de energie de a le ridica din puţul gravitaţional. Acolo unde existase posibilitatea, unele dintre minţile dronelor de război fuseseră extrase; din Golemii aflaţi în landere rămăseseră doar şasiul deformat şi mintea; o lovitură de fascicul tăiase o gaură exact prin cuirasat, cât acesta

stătea pe loc, şi incinerase mintea pe care o conţinea; mintea unei nave de atac lipsea, cealaltă era distrusă; minţile navelor-jalon zăceau pe jos în fragmente contorsionate de căldură. Prin aceasta, King a înţeles care fuseseră părţile în conflict şi că nu existase îndurare faţă de învinşi. Aici nu putea să afle nimic în plus. Cu toate acestea, în timp ce se rotea pe deasupra câmpului de bătălie, rechemându-şi telefactorii, King şi-a îndreptat atenţia asupra navei care se înfipsese în stâncă. În direcţia acesteia nu mergeau urme de şenile. Era limpede că Erebus socotise că nava aceea era distrusă complet, aşa cum crezuse şi King la început. Poate că se înşelau amândoi. King a trimis patru telefactori către faleză.

După cinci ore de excavaţii, au reuşit să descopere o casetă turtită în care se afla mintea navei. Folosind o lance termică, un telefactor a tăiat blindajul, apoi celălalt capăt al unui braţ a introdus un cap de senzor. Acolo era mintea navei, spartă, în cuşca ei s-con, dar cu siguranţă mai conţinea multe informaţii. Un telefactor mai mic a descoperit un punct de alimentare cu energie, a scos fişa şi a introdus-o într-o priză, gata să alimenteze mintea avariată. În acel moment, King i-a cerut telefactorului să se oprească. Aşadar, Erebus luase toate componentele folosibile de pe epave, distrusese sau luase toate minţile, cu siguranţă cu scopul de a ascunde destinaţia sau intenţiile lui faţă de eventualii urmăritori şi totuşi îi scăpase această minte? King i-a rechemat la sine pe ceilalţi trei telefactori şi, după ce aceştia s-au aşezat în locaşurile lor, a folosit atât propulsoarele, cât şi dispozitivul antigravimetric pentru a duce nava la o sută de kilometri depărtare. Apoi a deschis un spaţiu securizat de prelucrare şi a dirijat comanda telefactorului prin el. Acesta a alimentat caseta cu mintea, cu gesturile rezervate şi precaute ale cuiva care conectează la curent o casă cu instalaţia electrică nesigură.

Telefactorul a căzut la podea când legătura a extras energie din motorul lui gravimetric, apoi a întins mâna ca să înceapă racordarea directă la cablul optic pentru a

accesa mintea abandonată. Nimic. Conexiunea s-a făcut. Încărcarea programului de diagnosticare... Viermele a apărut ca un monorai expres încărcat cu focoase nucleare. A răcnit în tot spaţiul securizat de prelucrare, căutând slăbiciuni. King a început imediat să încarce programe în acel spaţiu ca să contracareze manevra, să îl desfacă în bucăţi, să îi analizeze structura. Viermele, un Semi-IA, se ştia încolţit. A transmis un semnal în legătură, difuzat imediat de telefactor. Dedesubt s-au aprins cinci sori: cinci dispozitive contraterane, fiecare de o megatonă.

King a accelerat. Patru secunde. Timp suficient ca semnalul să ajungă în alt loc: un tun-pe-şine ascuns pe luna sulfuroasă, iar acum dezlănţuind un foc de baraj cu proiectile având jumătate din viteza luminii. Însă *King of Hearts* era o navă de atac modernă. S-a ridicat în coadă, a iniţiat acţionarea de fuziune la putere maximă şi, accelerând până la o sută de G, a lăsat un singur pachet antimuniţie în urma ei. Viermele s-a destrămat, autodevorându-se, dar King ştia deja frecvenţa şi formatul semnalului pe care îl trimisese şi de aceea a transmis propriul său cadou. Viermele lui King a pătruns în mintea pe care a localizat-o pe lună: doar o dronă aşteptând acolo ca să-şi prindă urmăritorii într-o ambuscadă, cât se poate de fidelă şi pregătită să se autodistrugă. Nu a fost suficient de iute. Îi văzuse pe ceilalţi plecând, a urmărit plecarea lor, apoi a aşteptat ca vreunul dintre ei să revină şi să-i spună că misiunea se încheiase. La câteva secunde după aceea, un alt dispozitiv contrateran a detonat în faţa lunii, lăsând în loc un crater sulfuros arzând. Barajul de proiectile a început să explodeze în jurul pachetului antimuniţie, păcălit să creadă că descoperise ţinta.

— Voi veni după tine, a spus King, ieşind cu viteză din sistem.

Când s-a desprins din cadrul de realitate virtuală, Mika s-a simţit obosită şi frustrată. Acum, de fiecare dată când pătrundea în virtualitate, o aştepta o masă de noi informaţii

ce trebuia prelucrate şi întâmpina dificultăţi în a face faţă acelui asalt. Cât desfăcea structuri moleculare singulare, munca rămânea destul de uşoară, însă cum în prezent cercetarea se îndrepta spre ceea ce se putea alcătui din acele structuri şi din relaţiile dintre ele, lucrurile se complicau. Cum o mare parte a acestei activităţi se desfăşura cu viteze de IA, ea devenise doar de domeniul lui Jerusalem, al altor IA-uri de la bord şi al oamenilor cu augmentaţii suficiente pentru a ţine pasul.

Coborând de pe cadrul ei, a urmărit diferitele ecrane din zona de cercetare şi a văzut că pe cele care nu stăteau ca îngheţate se derulau şiruri neîntrerupte de coduri. S-a apropiat de pupitrul pe care se aflau ecranele şi a ridicat un obiect aflat acolo. Augmentarea era similară cu aceea pe care o purta acum D'nissan: o boabă ca de fasole plată, din metal lucitor, cu un cristal expus în formă de cochilie de melc pe o parte – acest aspect fiind pur estetic. Interlegătura lui vizuală pătrundea prin tâmpla purtătorului, astfel că nu arăta grotesc, aşa cum erau altele de acelaşi gen; totuşi, instalarea dispozitivului necesita o intervenţie chirurgicală. Susan James şi Prator Colver se actualizaseră: ea cu o augmentare ca aceasta, iar el cu una de un tip convenţional, deşi el năzuia să ajungă complet legat la reţea când va avea timp liber, şi asta impunea o operaţie chirurgicală, deoarece tehnica de legare la reţea trebuia introdusă în suprafaţa internă a ţestei.

Mika trebuia să aleagă. În starea ei de acum, neaugmentată, devenea cu rapiditate demodată. Dacă voia să rămână în avangarda cercetărilor Jain, trebuia să se actualizeze. Dacă rămânea om în format standard, curând avea să fie împinsă deoparte, să se ocupe de proiecte mici, de interes periferic. Dar chiar voia să ţină ritmul cu Colver, James şi D'nissan?

De când se instalase acel miceliu Jain în persoana ei, pe planeta Masada, şi după procedura chirurgicală drastică necesară pentru a-l extrage, atitudinea ei faţă de augmentarea invazivă devenise destul de rezervată.

Situaţia ei actuală ridica, de asemenea, o serie de întrebări despre ce era şi ce dorea să devină. Chiar voia să-şi urmeze drumul până la a ajunge haiman? S-a gândit la Cormac şi la legătura lor recentă în termeni cu desăvârşire umani. El era legat la reţea, dar nu din proprie voinţă – dispozitivul se reinstalase într-un mod ce trebuia explicat. Fusese scos din legătura de reţea, pentru că, după ce fusese conectat atât de multă vreme, eficienţa lui ca agent fusese compromisă, deoarece îşi pierduse capacitatea de a dezvolta legături cu oamenii la nivel uman, deşi acest cusur nu i se părea atât de evident acum. Însă aici apărea necazul: era Mika suficient de curioasă în privinţa tehnologiei Jain ca să-şi piardă umanitatea esenţială pentru a-i descoperi secretele?

A intrat în apartamentul ei, s-a dus la bar şi şi-a turnat un pahar de brandy. Luându-l cu ea, s-a lăsat moale pe canapea.

Ce iubesc?

Îl iubea pe Cormac ori aşa simţea – Mika întâmpina mereu probleme cu termeni neclari precum acela de „iubire*. Dar ce putea spune despre activitatea ei de cercetare? Care îi erau scopurile? În cele din urmă, practic era nemuritoare şi nu îi trebuia o vocaţie ca să aibă de mâncare sau un acoperiş deasupra capului. Motivul pentru care lucra în cercetare pornea de la un sentiment de datorie *şi* de automulţumire. Însă simţul datoriei devenea irelevant când se găseau alţii mai capabili decât ea să realizeze cercetările. Atunci, ce îi plăcea la această activitate? Ce anume îi aducea mulţumire? S-a gândit la viaţa ei din ultimii ani. Pe Samarkand, cel mai mult i-a plăcut să desfacă şi să studieze creatura construită de Creator şi, ulterior, să studieze dracomenii. Pe Masada, dracomenii i-au asigurat aceeaşi plăcere, la fel şi săpăturile în mâl pentru a descoperi rămăşiţele sferei de dragon care se sacrificase acolo. În cele din urmă, cu părere de rău, realizase că prefera munca de teren, care presupunea să se murdărească pe mâini, nu cercetarea ezoterică desfăşurată de ceilalţi.

— Jerusalem, a spus ea, mă lasă în urmă.

IA-ul a răspuns instantaneu:

— Funcţia mintală şi memoria augmentate sunt în prezent condiţii aproape indispensabile. Imaginea completă depăşeşte capacitatea de cuprindere a minţii umane.

— Precis, a spus Mika şi a sorbit din pahar. Cât de vitală este contribuţia mea?

— Nimeni nu este indispensabil.

— Mda, mulţumesc pentru asta.

— Nici *eu* nu sunt indispensabil, a adăugat IA-ul.

— Corect.

— Ai rezerve faţă de augmentarea proprie?

— Da. Ceilalţi sunt mult mai matematici acum şi pătrund tot mai mult în domeniul mintal al IA-urilor. Nu sunt convinsă că asta este ceea ce vreau.

— De ce?

Mika s-a gândit, apoi a zis:

— Recent, am văzut-o pe Susan James. Mânca tort Provit şi bea apă şi nu m-a văzut, deşi stăteam în faţa ei. Când am întâlnit-o prima oară, ea a pus matematica pe primul loc în lista ei de interese, apoi sexul şi specialităţile culinare şi nu era întru totul sigură de ordinea preferinţelor.

— Augmentarea te schimbă – acesta este scopul ei esenţial –, dar gradul de transformare trebuie să fie guvernat de individ.

— Cormac… El şi-a pierdut umanitatea?

— Da. Este un paradox notabil că unii oameni augmentaţi îşi pierd umanitatea – devenind ceea ce ei, la nivel subconştient, consideră că sunt IA-urile –, în vreme ce IA-urile, prin vârstă, experienţă şi propria expansiune sau putere de prelucrare, ajung să înţeleagă mai bine umanitatea, devenind astfel mai umane. Starea actuală a lui Cormac este o enigmă – aproape ca şi cum o schimbare fundamentală din el i-a permis să devină din nou legat la reţea, păstrându-şi în acelaşi timp umanitatea.

— Şi ce mă sfătuieşti să fac? a întrebat Mika.

— Te-aş sfătui să te odihneşti. Aş recomanda o pauză

lungă, fără muncă, timp în care să analizezi ce vrei să faci în continuare. Întâmplător, recent am deconectat-o pe Susan James, iar în prezent trece printr-o perioadă de odihnă medicală forţată. Este una dintre cele aproape patru sute de persoane care suferă de aceeaşi problemă.

— Aceasta fiind...?

— În încercarea de a înţelege şi de a cuprinde deplin toată această tehnologie Jain, ei au reuşit să se piardă pe ei înşişi.

— Foarte încurajator.

— În cazul în care alegi augmentarea, nu aş vrea să simţi că ai făcut o alegere în necunoştinţă de cauză. Nimic important nu se obţine uşor, Mika. Gândeşte-te ce înseamnă cuvântul „augmentare”. Ideea este că îmbunătăţeşti ceva ce deja există. Mulţi care o fac distrug acel ceva esenţial în acest proces – devin mai mult decât adăugirile la propria persoană. Face parte din etosul haimanilor să reţină acea umanitate până într-un moment când devine posibil să se extindă pe ei înşişi. Îşi spun haimani, dar ştiu că nu sunt cu adevărat post-umani decât atunci când acest lucru devine posibil.

— Şi care este acel ceva esenţial? a întrebat Mika.

— Într-adevăr.

A fost singurul răspuns al lui Jerusalem.

Răţoiul-vorbăreţ avea o statură cât un munte: o piramidă mare de carne, stând pe iarba lată, ţinându-şi multiplele antebraţe îndoite la piept, cu ciocul vibrând în sus şi în jos, de parcă ar fi mişcat afirmativ din el ori ar fi fost gata să aţipească. L-a privit pe Blegg cu tiara lui de ochi de smarald, aşezaţi sub cupola capului.

— De ce ai ales o asemenea formă bizară? l-a întrebat Blegg. Este vorba evident despre ceva ce ai furat din mintea IA-ului de aici, dar nu reuşesc să pricep scopul.

— Jain, Csorian şi Atheter, a spus răţoiul-vorbăreţ. Voi, oamenii, aveţi multe de spus despre toate trei, dar ştiţi foarte puţine.

— Atunci, spune-mi tu, a sugerat Blegg.

— Jain au dispărut în urmă cu cinci milioane de ani. În prezent, voi credeţi că tehnologia lor a fost ceea care le-a adus dispariţia. Şi noi am crezut asta, deşi pe vremea noastră, la două milioane de ani după Jain, existau mai multe probe decât găsiţi voi acum.

— Şi?

— Tehnologia Jain este o armă.

— Aşa credem şi noi.

— Împotriva cui au folosit-o?

— A fost fabricată pentru a distruge civilizaţii, a zis Blegg, dar asta a fost o întrebare retorică, la care presupun că vei răspunde singur.

— Cine este cel mai mare duşman? Aţi avut un război cu Pradorul, dar acesta ar putea fi clasificat drept o anomalie. Cel mai mare duşman este acela pe care îl înţelegi întotdeauna suficient de bine ca să îl urăşti.

— Am priceput, a spus Blegg. Un război intestin.

— A ţinut jumătate de milion de ani. Dar de ce o armă gândită să distrugă civilizaţii?

— Nu ştiu. Ce-ar fi să-mi dai o lămurire?

— Disperarea, a spus răţoiul-vorbăreţ. Ura faţă de inutilitatea vieţii inteligente şi a civilizaţiilor tehnice, împotriva tuturor, pe veci.

— Disperarea şi aroganţa, a sugerat Blegg.

Răţoiul-vorbăreţ a făcut un gest din umeri.

— Exact.

— Dar ce s-a întâmplat cu tine?

Răţoiul-vorbăreţ a întors capul şi a privit spre surogatul de peisaj.

— Csorienii, la fel ca şi Creatorii, şi-au închipuit că au înţeles tehnologia, au depins tot mai mult de ea, apoi, în cele din urmă, au fost distruşi de ea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Virtualitatea din faţa lui era foarte realistă, şi Blegg s-a trezit că se cam săturase să stea în picioare, de aceea s-a aşezat pe pământ în faţa monstruoasei creaturi.

— Şi noi am procedat aproape la fel. Am pierdut o planetă după alta în faţa ei, şi ea a subsumat şi a ucis milioane dintre noi. Iar noi am exterminat miliarde pe lumile pe care le-am sterilizat.

Blegg a hotărât să treacă direct la subiect.

— A fost, în cele din urmă, o victorie a la Pirus? Civilizaţia voastră nu mai există, dar mai există câteva noduri Jain. Cele care ne provoacă acum necazuri au fost aduse aici de Creatori.

S-a auzit din nou un chicotit. Răţoiul-vorbăreţ a întins un membru şi a desfăcut mâna alcătuită din gheare ascuţite, ca nişte banane înnegrite.

— Ştiţi că tehnologia Jain este nanotehnologie, dar, dacă o studiaţi suficient de mult timp, veţi descoperi că fundaţiile ei merg mai adânc. Până la urmă, toată materia este doar spaţiu şi timp, care sunt întrepătrunse, respectând câteva legi învăţate de orice specie cât de cât avansată. Plutind, în acea gheară a apărut ceva constituit din lumină. Când organizezi structura profundă a materiei, diferenţa este întotdeauna vizibilă când o observi din locul potrivit. Creatura s-a întors să-l privească pe Blegg. Există un preţ.

— Să auzim.

— Ne duceţi înapoi pe suprafaţa acelui loc care se cheamă Masada – căminul răţoilor-vorbăreţi.

Blegg a analizat propunerea. Planul fusese ca artefactul să fie păstrat la bordul navei *Boumey* ca să poată fi transportat în alte locuri în caz de război. O astfel de comoară de informaţii valoroase trebuia protejată. Cu toate astea, supravieţuirea pentru Polity ar putea depinde de capacitatea de a localiza nodurile Jain. Nu mai era nevoie să se consulte cu cineva. De aceea, a răspuns:

— Se va face. Ai cuvântul meu, şi e de ajuns.

— Ştiu, e cuvântul unui cârmuitor, i-a răspuns răţoiul-vorbăreţ în mod criptic.

Ceva-ul de lumină a alunecat în jos din gheara lui, răsucindu-se în cădere. Blegg a rămas perfect nemişcat cât el a plutit prin faţa lui, când s-a deplasat spre fruntea lui şi

a pătruns.

— Jain a folosit spaţiul U, însă tehnologia lor distructivă, nu. A fost concepută de IA-urile lor, care aveau ca fundament Jain-ii, aşa cum şi IA-urile voastre pornesc de la voi ca bază, după care acele IA-uri au ajuns mai presus de foştii lor stăpâni şi i-au lăsat să se ucidă unii pe alţii. De ce au ignorat opţiunea spaţiului U – uite o necunoscută care trebuie lămurită de aceleaşi IA-uri, oriunde s-ar afla ele în prezent.

În minte, avea un model, în şapte-opt dimensiuni: ceva dincolo de ceea ce putea cuprinde cu mintea, dar măcar era cognoscibil ca o semnătură de spaţiu U. Cuprins brusc de un val de emoţie, Blegg şi-a dat seama ce vedea: un nod Jain aşa cum apărea el în subspaţiu.

Răţoiul-vorbăreţ s-a uitat în jos spre el.

— Pentru asta ai venit?

— Da.

A dat rar din cap.

— Niciodată nu le poţi avea pe toate, întotdeauna rămân câteva uitate, pentru a reîncepe procesul. Există doar o modalitate de a câştiga.

— Care este asta? a zis Blegg, întrebându-se care putea fi cea mai rapidă modalitate de a ieşi de pe acest tărâm.

— Încetaţi să mai fiţi ceea ce au urât Jainii.

Blegg s-a întors cu spatele.

Niciodată.

Asta făcea Atheter? *Ură faţă de inutilitatea vieţii inteligente şi a civilizaţiilor tehnice…*

Răţoii-vorbăreţi erau tot ce mai rămăsese din Atheter când încercaseră să ia decizia vieţii lor, aceea de a înceta să mai fie cetăţeni inteligenţi ai unei civilizaţii tehnice? Blegg se îndoia de asta; altfel, de acest IA Atheter voia să fie dus în locul în care rămăseseră descendenţii animalici, răţoii-vorbăreţi? Totul rămânea un mister care trebuia să aştepte alt prilej, pentru că Blegg avea alte griji, mai importante. S-a întors, a simţit pământul alunecând din faţa lui şi a văzut coborând un zid întunecat.

Hiatus.

Blegg a ieşit din cabina de realitate virtuală, a clipit şi a privit în jur. Personalul de pe puntea de observaţie s-a uitat cu fereală spre el. Privind prin ecrane, a observat că artefactul părea să fi revenit la starea anterioară.

— Hourne, a spus el, te-ai întors?

— Artefactul s-a deconectat de mine, dar se poate reconecta în orice clipă, a răspuns IA-ul.

— Ai acea semnătură de spaţiu U?

— Da, mi-a fost transmisă în acelaşi timp când ai primit-o tu prin realitatea virtuală.

— Aşadar, ai văzut totul?

— Da.

— Interesant lucru cu… răţoii-vorbăreţi. Crezi ce ai auzit?

— Dacă nu este adevărul, pare a fi o minciună pe care este ciudat şi inutil să o spui.

– retroact 5 –

— Înseamnă că nu s-a opus multă rezistenţă, a observat Atheter.

— Sporadică, a răspuns Blegg. Iar aceasta a fost strivită de luptătorii umani suficient de inteligenţi să-şi dea seama că domnitorii IA se pricepeau să conducă mai bine decât orice guvernatori umani dinaintea lor.

A întors o altă carte şi le-a văzut pe toate dispuse în jurul lui ca nişte lespezi de mormânt.

Blegg alerga pe coridorul care părea nesfârşit, în urlete de claxoane şi explozii de lumini avertizoare. Grieg îi spusese că teroriştii erau foşti angajaţi ai Matthew Corporation, care obţinuseră explozivi planari de la un grup de mercenari care hotărâseră să se pensioneze din cauza noului regim, iar acum îşi vindeau activele. Asta venise ca o uşurare, pentru că, încă de la începutul investigaţiilor, serviciul de informaţii al SCP îi bănuia că obţinuseră materiale fisionabile. Însă şi explozivii planari puteau produce pagube foarte mari dacă erau detonaţi într-un loc periculos.

— Coteşti la stânga la capăt, a doua uşă pe stânga, l-a informat SCP.

Locul periculos părea să fie lipit de reactorul Staţiei *Amaranthy* cel puţin aşa le declarase Draben anchetatorilor. Oprindu-se lângă uşă, Blegg a aşteptat un moment.

— Nimic conectat la uşă, l-a asigurat SCP.

A deschis şi a intrat, apoi a verificat încăperea. Cubul reactorului cu latura de cinci metri se afla în mijlocul camerei, înconjurat de o încâlceală de ţevi de răcire şi cabluri groase pentru alimentarea cu energie. Consolele de comandă se întindeau de-a lungul unui perete, iar ceva mai devreme, când se executase căutarea, grătarele fuseseră smulse din podea.

— Detonatorul este cu semiconductori, activat de ceas, şi are comutator gravitaţional.

Blegg s-a apropiat şi a examinat partea de generator din care ieşeau ţevile de abur spre generatorul aflat în sala alăturată. Acolo, alături de ţevi. Nici nu era de mirare că nu fusese găsit la verificările precedente. Bomba arăta ca un analizor de presiune şi tensiune, fixată în bolţuri pe punctul în care ţevile ieşeau din reactor. A urcat treptele ce duceau spre o pasarelă şi a mers pe ea până când a ajuns alături de dispozitivul exploziv.

— Cât timp am la dispoziţie?

— Patru minute, nu tocmai suficient ca să o dezactivezi.

Blegg s-a gândit la asta. Dintr-o reacţie aproape instinctivă, alergase tot drumul până acolo. Ar fi trebuit să se transfere prin spaţiul U, ca să-şi ofere mai mult timp. Bine, dar câteva minute în plus l-ar fi ajutat cu ceva? Şi-a lăsat palma pe bombă.

— Un comutator gravitaţional şi un ceas, spuneai? Nimic altceva legat de sistemul de fixare pe ţevi?

— Aşa i-a spus Draben anchetatorului, şi acum pare mai puţin înclinat să mintă. O clipă… IA-ul a tăcut o vreme, apoi a revenit şi a zis: Este prins în patru şuruburi. Ai nevoie de o cheie tubulară, pe care o poţi găsi într-o trusă de scule de

sub pasarelă.

Blegg a revenit repede jos, a găsit trusa şi a ridicat capacul acesteia. Cheia tubulară – o sculă de forma unui pistol, cu un cap care se putea regla pentru orice dimensiune de şurub sau piuliţă – se afla între o adunătură de chei de stil vechi, folosite, după cum arătau. Ameninţătoare scula pe care o avea acum în mână. Spera că omul care o folosea o ţinea bine încărcată şi nu trebuia să apeleze prea des la cheile metalice. A ridicat pistolul şi a apăsat pe trăgaci – părea în regulă – şi a revenit la pasarelă. Prinzând primul bolţ în capul sculei, a sperat că Draben nu minţea. Bolţul s-a rotit cu uşurinţă, la fel şi al doilea şi al treilea.

Când a aşezat cheia pe cel de-al patrulea bolţ, Blegg s-a concentrat asupra respiraţiei şi a instilat calm în toată fiinţa lui. Existenţa comutatorului gravitaţional însemna că trebuia să păstreze bomba orientată în direcţia în care era acum. A prins bomba cu o mână şi a desfăcut şi ultimul şurub. Aruncând cheia undeva în spate, a îndepărtat bomba cu grijă de ţevi.

— Cât timp mai am?

— Două minute.

Blegg şi-a consultat ceasul. Ar fi fost bine dacă ar fi putut să se transfere pe sine şi bomba departe de acel loc, dar nici atracţia gravitaţională, nici orientarea nu funcţionau în spaţiul U, aşa că o astfel de acţiune ar fi declanşat bomba. *Amaranth* ar rămâne întreagă; el ar înceta să existe. S-a întors încet şi a mers pe pasarelă până la trepte, iar instruirea lui în arte marţiale i-a permis să meargă cu paşi egali şi fără trepidaţii. Abordarea treptelor s-a dovedit ceva mai dificilă, dar a ajuns cu bine la podea.

— Trebuie să te îndepărtezi măcar două sute de metri de reactor, l-a informat SCP. După ce ieşi pe uşă, coteşti la stânga şi mergi mai departe. Zona a fost evacuată.

Uşa era zăvorâtă. Blegg a apăsat bomba de perete ca să o menţină în poziţie dreaptă, a deschis uşa şi a ţinut-o cu piciorul, după care a pătruns pe coridor. Simţindu-şi buzele

uscate, a continuat înaintarea lină.

— Cât timp mai am şi cât de departe am de mers? a întrebat el într-un târziu.

— Continuă să mergi, îţi spun eu când să o laşi jos.

Să am încredere în Securitatea Centrala a Pământului?

Şi-a consultat din nou ceasul. Încă treizeci de secunde şi după aia va pune bomba blestemată jos şi va ieşi ca vântul de acolo. Secundele se derulau încet în numărătoarea inversă.

— Pune bomba jos cu atenţie, i-a spus SCP cu câteva secunde înainte de momentul în care el oricum era hotărât să facă asta.

Urmând instrucţiunile, s-a lăsat pe vine. Bomba părea rezemată precar de zid. Ridicându-se, a deschis uşa pe care el, singura fiinţă umană, o putea deschide.

Bomba a detonat la scurt timp după aceea, făcând o bortă într-un zid al staţiei. Nu a murit niciun om.

– retroact sfârşit –

Supravieţuire

Mintea lui Thellant funcţiona cu o claritate pe care nu o mai cunoscuse până atunci. Substructura tăia acum prin roca-mamă, unde forţele lui Coloron reuşiseră să o izoleze, şi se răspândea rapid prin restul arcologiei. Oamenii pe care îi subsuma puteau fi controlaţi total, dar Thellant i-a lăsat în seama unui program deja stabilit, ce făcea parte din tehnologia Jain şi îi determina pe oameni să îi atace pe alţii pentru a-i ucide sau subsuma. Pe el nu-l interesa dacă aceştia reuşeau sau nu. Cu adevărat folositor era doar haosul pe care îl creeau, deoarece ştia că aici nu putea învinge. Era puternic şi potenţial capabil să controleze întreaga arcologie, populaţia acesteia, chiar şi întreaga planetă, dar asta presupunea că va fi lăsat în pace ca să reuşească această acaparare. Thellant era conştient că IA-urile nu vor permite substructurii să se răspândească dincolo de acest loc, indiferent de preţul plătit. Deşi făcea parte din el, pentru că îşi păstra o mare parte din

integritatea fizică şi mintală, era vorba despre o parte pe care o putea sacrifica, pe care avea să o crească altundeva. Nu voia să se afle în preajmă când IA-urile vor incinera arcologia.

Privind în jur din mijlocul dărâmăturilor, Thellant a observat peisajul alcătuit din rocă şi metal topit, care se răcea pe fundul şanţului. Privind prin substructura care acum se înălţa din golurile apărute în ziduri şi întinzându-se de-a lungul conductelor, al cablurilor optice şi de alimentare cu electricitate aflate de cealaltă parte, a văzut cum forţele lui Coloron se retrag – ştiau deja că duşmanul scăpase din încercuire. La fiecare zece metri câştigaţi au pierdut cinci din cauza focului protonic, dar cu arme de mână nu puteau distruge tot ce ocupa substructura.

Ce însemna asta?

Un humanoid pe care la început l-a luat drept un ofidapt a prins un tentacul care se agita parcă întrebător şi l-a împins în acelaşi timp pe soldatul pe care acesta îl avea ca ţintă. Tentaculul a injectat nanofilamente în corpul ca de reptilă. Umanoidul ar fi trebuit să paralizeze instantaneu. În schimb, a tras cu arma protonică în zid, pârjolind substructura din care provenea tentaculul, a aruncat jos tentaculul pe care îl retezase şi l-a incinerat. Thellant s-a concentrat asupra unei înregistrări a evenimentului şi a rulat-o de la unul dintre numeroasele computere împrăştiate prin arhitectura Jain ca nişte grăunţe de sare. A perceput că nanofilamentele Jain fuseseră atacate instantaneu, reuşind să pătrundă doar prin straturile de la suprafaţa pielii reptilianului. De fapt, împotriva tentaculului se declanşase un fel de atac viral, care a paralizat structura din zid cu câteva fracţiuni de secundă înainte ca… Thellant a consultat alte surse… înainte ca dracomanul să incinereze filamentul. Aşadar, nu doar IA-urile din Polity… dar şi el trebuia să se înveţe cu această situaţie.

— Thellant.

— Ce mai e acum?

Sursa acelei voci a dispărut chiar în timp ce el o căuta.

Probabil că vreun program injectat de dracoman, care acum se propaga înapoi? Dispăruse, da. Dar era, de asemenea, timpul ca şi Thellant să dispară. Zona din faţa lui era sigură în acele momente. A ieşit în câmp liber şi a traversat şanţul. Se putea ca ei să reuşească stoparea substructurii Jain, însă el intenţiona să se strecoare pe lângă.

Ajuns de partea cealaltă, a trecut prin dreptul intrării întunecate a unui puţ de mină care plonja adânc în roca-mamă. Ieşind din acesta ca nişte viermi argintii, se vedeau ţevi peristaltice cu diametrul de un metru care veneau de la maşinile robotice de forat aflate la mare adâncime. Unele dintre ţevi erau spintecate, iar din ele se vărsa şlam de hematit, bauxită şi malachit. Toate acestea pătrundeau într-o pompă uriaşă, iar din ţevile normale cu un diametru pe jumătate intrau pe o parte a unui tunel maglev care ţâşnea spre beznă. În gura tunelului era oprită o maşină de foraj arătând ca un vierme masiv din oţel, având un cap cilindric înzestrat cu dinţi. Thellant a trecut pe lângă acesta şi a continuat, pătrunzând în bezna tunelului. Prin intermediul substructurii, a observat în jurul lui multe alte scene tulburătoare.

Substructura încerca să-i înapoieze forţelor controlate de Coloron pe soldaţii pe care îi controla, însă dracomenii îi depistau instantaneu şi îi distrugeau, întrucât se părea că aceste creaturi erau capabile să detecteze o creştere Jain chiar de la distanţă. În altă parte, dronele lui Coloron au detectat alţi returnaţi, care au avut aceeaşi soartă. Din fericire, niciun dracoman nu căuta în vecinătatea lui. A ajuns la o curbă a tunelului şi s-a oprit. Cum substructura se răspândea prin cavitatea din zidul de lângă el, ştia că duşmanul îl aştepta în faţă.

Tunelul era ocupat de cinci monitori de arcologie şi de patru drone înarmate cu tunuri protonice şi pistoale cu pulsuri. Tunul protonic nu poate trage peste şinele de maglev. A tras un foc, iluminând tunelul, şi a demolat o secţiune din zidul afectat. Acum se retrăgeau, ţintind

masele mai mari de creştere. Thellant şi-a apăsat mâna pe zid şi a injectat filamente din sine pentru a stabili o conexiune fizică deplină. A stopat toată creşterea locală, făcând-o să se încolăcească, dând impresia că murise. A început să transfere energie şi resurse către o zonă situată la şaisprezece kilometri spre stânga lui şi a declanşat o forţă uriaşă de împingere. Acest tip de acţiune se petrecea de câtva timp, pentru că substructura cerceta permanent în căutare de slăbiciuni. Duşmanii încetaseră retragerea, cum creşterea brută se petrecea în altă parte, acum îşi puteau redirija resursele. Thellant a aşteptat cinci minute, după care a pornit în fugă şi a dat colţul tunelului.

— Hei! a strigat el. Uite-i că vin!

Nu i-a răspuns niciunul dintre cei deja controlaţi de tehnologia Jain, ceea ce i-a oferit un avantaj.

— Stai pe loc! i-a ordonat unul dintre monitori.

— Vin! Uitaţi-i cum vin! a răcnit el.

Au trecut doar câteva secunde până când tunul s-a răsucit spre el, dar el deja se trăsese dincolo de gaura făcută de explozie în perete. A pătruns în ea cu repeziciune, apoi a accelerat de-a lungul cavităţii din zid. Aplecându-se pe sub masele de cabluri optice topite, a alergat mai repede decât era în stare un om normal. În urma lui, de-a lungul cavităţii a explodat o flacără roşiatică, iar focul de pistoale cu pulsuri a făcut găuri ca de mitralieră pretutindeni. A fost lovit de cinci ori, însă doar corpul lui uman a suferit, iar el nu a permis ca acest lucru să îl afecteze pe *el.* Flăcările protonice i-a scorojit pielea de pe spate. Apoi, spre dreapta: o altă gaură în zid, mergând în sus prin numeroase niveluri. A urcat. Acum, dedesubtul lui, foc, dar acesta a trecut pe lângă el. La două niveluri mai sus, a ieşit printr-o uşă de serviciu şi a ajuns pe un coridor pustiu de pe cealaltă parte a liniei principale de apărare a lui Coloron.

Thellant s-a oprit şi s-a autoexaminat. Spinarea îi era carbonizată, restul pielii lui, negricioasă de obicei, era acum pătată cu negru, ca şi cum ar fi avut vânătăi peste tot, iar

masele metalice străpungeau pielea dinspre interior. De asemenea, legăturile electromagnetice cu substructura făceau aerul din jur să vibreze ca o ceaţă fină în jurul lui, din cauza pierderii de energie. S-a apucat să facă o serie de modificări cosmetice: a retras tehnica mai adânc înăuntru, reparând daunele suferite de faţada sa umană. În cele din urmă, a devenit impecabil, având un ton al pielii ca acela al strămoşului său negru, nefiind gras la corp, având musculatura mai puţin flască decât în tinereţe. A întins apoi o mână şi a desfăcut augmentarea Dracocorp din spatele urechii şi a aruncat-o. Pornind la drum, a căutat şi până la urmă a găsit un cadavru potrivit, pe care l-a dezbrăcat de haine ca să şi le schimbe pe ale lui, zdrenţuite şi arse. Cu toate acestea, încă nu se simţea pregătit să-şi întrerupă legătura cu substructura principală. Întâi trebuia să afle dispunerea forţelor lui Coloron.

Acum dracomenii ajunseseră mai aproape: cinci dintre ei la numai un kilometru în dreapta lui şi la trei etaje mai sus. Ştia deja cât de repede se mişcau ei şi a simţit că se aflau prea aproape, de aceea a ales prima ieşire spre stânga şi a coborât un etaj. Alţi dracomeni ocupau etaje mult mai sus, iar unii spre stânga şi încă mai sus. Nu ştia însă ce se afla în faţă, adică în afara câmpului de vedere al substructurii. Va urma o linie cât mai dreaptă, se va pierde în rândurile populaţiei şi va găsi o modalitate de a evada. Acum era momentul să facă breşa.

Îi venea foarte greu să se rupă de sine, era ca şi cum ar fi luptat împotriva unei dependenţe. Aparatele de emisie-recepţie electromagnetică din interiorul lui s-au opus acestei voinţe ca nişte adolescenţi rebeli şi au vrut să întrerupă legătura numai când el, din punct de vedere fizic, a folosit structura din interiorul lui pentru a le întrerupe alimentarea cu energie. Chiar şi aşa ele au încercat să se reconecteze până când le-a ucis pe fiecare. După aceea a simţit lovitura ca de baros a lipsei lor, o confuzie mintală, o neclaritate a simţurilor. Cu încăpăţânare, a luptat şi împotriva acestei stări şi a descoperit cauzele esenţiale.

Sentimentele pe care le trăia erau ceva ce ţinea de latura umană. Se părea că prin ruperea contactului cu substructura principală împinsese o mare parte din percepţia conştientă înapoi în creierul organic şi în afara computerelor, de mărimea unor grăunţe, care erau implantate în interiorul lui. A silit conştiinţa să revină, şi-a recâştigat claritatea şi a forţat o reprogramare neurochimică directă a creierului său organic, apoi l-a umplut cu sisteme de control şi comandă prin nanofibre. Reuşind acest lucru, şi-a dat seama că nu mai era acea fiinţă măruntă, Thellant N'komo, ci cu totul altceva.

Holograma prezenta o secţiune a arcologiei, transparentă, licărind la mai bine de un metru de la podea, semănând cu un obiect din sticlă. În ea, la un lat de palmă de o margine zimţată al şanţului circular tăiat în arcologie, apărea un punct roşu intermitent. În jurul acestuia şi apropiindu-se de el erau douăzeci şi unu de puncte verzi. Punctul roşu fiind tipul rău, iar cele verzi fiind băieţii buni, presupunând că Scar şi ceilalţi douăzeci de dracomeni puteau fi descrişi drept *buni.*

— S-a desprins de substructura principală, a spus Thorn, transmiţând un mesaj de la programul vânător-ucigaş care era dirijat prin Jack.

— Programul vânător nu-l mai poate detecta.

Scar a răspuns:

— Ne apropiem acum de ultima lui poziţie.

— Jack, a spus Thorn, programul are idee în privinţa intenţiilor lui?

— Să fugă din arcologie, a replicat IA-ul, ştie că va fi distrus.

— Înseamnă că se îndreaptă spre exterior, a spus Thorn, dar în ce direcţie?

— Este evident că îi evită pe dracomeni, a opinat Jack. Cred că şi-a dat seama cât de ineficientă este tehnologia Jain în faţa lor.

— Asta e bine. Dacă l-am localiza, poate că l-am putea

împinge încotro dorim. Thorn a ridicat privirea de la hologramă spre peretele-ecran din sala de proiecţie, în acele momente divizat în multe sub-ecrane care afişau diverse imagini din interiorul şi exteriorul arcologiei. Coloron, s-ar putea să-şi fi schimbat aspectul, dar s-ar putea şi ca ideea să nu-i fi venit încă. Eşti în căutarea lui?

— Nu caut, i-a răspuns IA-ul.

Peretele-ecran a devenit o singură imagine dintr-o piaţă prin care treceau mulţi oameni. Un cadru a identificat o persoană din mulţime şi s-a concentrat asupra ei, mărind imaginea.

— Thellant N'komo, l-a informat Coloron.

— Tipul rasial a fost ales? a întrebat Thorn, uitându-se la negrul înalt.

— În urmă cu douăzeci de ani, şi-a urmărit ascendenţa până la una dintre rasele negroide, apoi s-a modificat cosmetic, a răspuns Coloron. El a susţinut că trebuia să arate ca acei strămoşi ai lui care, în secolul al XVII-lea, au fost transportaţi ca sclavi în Jamaica pentru a recolta trestie-de-zahăr, fiindcă a simţit că este un sclav al unora ca mine. IA-ul a făcut o pauză, apoi a continuat: A fost totuşi un sclav foarte bogat şi se pare că din viaţa lui de sclav au lipsit biciul, lanţurile şi truda neîncetată.

Thorn a surâs: asta venea să demonstreze că până şi marile IA planetare erau în stare să vorbească sarcastic.

— Scar, se deplasează pe Bulevardul Brallatsia, într-o mulţime care se îndreaptă spre ieşirea cincizeci şi doi, la parter. A aruncat o privire spre hologramă. Mai toate punctele au început să se deplaseze foarte repede.

— Nu-l înghesuiţi, a spus agentul Thorn. Nu am vrea să recurgă la vreun gest extrem… A, Coloron, ai cerut să fie ţinut sub urmărirea unor ţintaşi?

— Da, a răspuns IA-ul.

— Ăsta e un motiv suplimentar pentru care nu trebuie înghesuit, a adăugat Thorn.

Câţi vor muri, s-a întrebat el, dacă IA-ul va trage cu particule orbitale chiar acum? Cu certitudine că doar puţini

din acea mulţime ar supravieţui, pentru că furtuna de foc ar pârjoli tot ce ar întâlni în cale până la ieşirea cincizeci şi doi. Mai erau alte mii de oameni la etajele de deasupra şi de dedesubtul acestuia.

— Să încercăm protejarea unora dintre oameni, trecându-i dincolo de ieşire? a întrebat el.

Pierderile umane ar fi mai mici afară – probabil sub zece mii de oameni, a gândit el.

— Nerecomandabil, a spus Coloron.

— De acord, a recunoscut Thorn. Dacă procedăm astfel, îşi va da probabil seama ce se petrece.

Ideea de a risca vieţile a zeci de mii de oameni pentru a captura doar acest unic individ nu-l făcea să se simtă deloc grozav.

— La naiba!

Şi-a ridicat arma şi a plecat să se alăture dracomenilor. Supravegherea operaţiunii de aici îi oferea prea mult timp să se gândească la consecinţele unui pas greşit.

— Continuaţi deplasarea. Continuaţi deplasarea. Hrană, băuturi şi cazare vă vor fi asigurate afară. Personalul de salvare se află la un kilometru depărtare de aici. Dacă aveţi nevoie de asistenţă…

Thellant s-a străduit să ignore acele anunţuri ce se succedau la nesfârşit. Era furios. Pe măsură ce masa de oameni se îndesea şi îl înghiontea, trebuia să facă eforturi mari de voinţă ca să nu-i ucidă pe toţi cei din jurul lui. Însă, în momentul când va proceda astfel, se va da de gol, şi a înţeles că nici măcar apropierea atâtor cetăţeni nevinovaţi nu îl va împiedica să devină o ţintă clară, de aceea a rămas cu capul plecat şi a continuat să păşească mai departe. O platformă antigravitaţională a plutit pe deasupra, iar dronele de mărimea unor capete bâzâiau prin aer ca nişte bondari fără aripi. Când şi când, pe sus trecea câte o ambulanţă antigravitaţională, transportând probabil oameni răniţi sau pe unii care se prăbuşiseră de epuizare. Barurile de o parte şi de alta a străzii erau pustii, dar cam la fiecare

o sută de metri se instalase câte o ţâşnitoare temporară cu apă de băut. A presupus că oamenilor li se ofereau în mod deliberat puţine elemente de confort, întrucât Coloron nu dorea ca exodul să mai dureze mult. Evident, IA voia să scoată în exterior cât mai mulţi locuitori, iar asta în cel mai scurt timp posibil.

În interiorul lui, tehnologia Jain stătea adormită, dar el ştia că ea va fi descoperită dacă ajungea să fie scanat în mod direct. Se părea însă că aici nu se efectuau scanări, la fel ca pe linia principală. Alt calcul făcut de IA, neîndoielnic: întârzierea minimă pentru scanarea individuală sa transforma într-o aşteptare de nedescris pentru zecile de mii de oameni care îl înconjurau, fără a mai vorbi despre milioanele de oameni care plecau în acele momente din arcologie.

I-au trebuit cinci ore să parcurgă cei zece kilometri de stradă până la marginea arcologiei. Aici, magazinele, barurile şi pereţii din spatele acestora fuseseră dărâmate de o parte şi de alta a ieşirii cincizeci şi doi pentru a o lăţi până la dimensiunile complete ale drumului. Când, în cele din urmă, a păşit afară, se înnoptase, iar cerul sclipea de stele şi nave aflate pe orbită. S-a uitat într-o parte şi în alta, spre masa mişcătoare de oameni, şi a văzut că prin ieşiri gen puţ de coborâre de la etajele de deasupra şi de dedesubt se scurgeau şiruri neîncetate de locuitori. Transportoarele antigravitaţionale plecau într-un ritm constant, precum albinele dintr-un stup, îşi descărcau pasagerii undeva, nu foarte departe, apoi reveneau să mai ia un lot. Thellant a continuat să înainteze încet, adaptându-şi ochii pentru vederea nocturnă, apoi a mărit gradul de amplificare a imaginilor când a început să scaneze zona înconjurătoare. Deocamdată, nu putea vedea prea multe în faţă, pentru că urca un deal, însă spre stânga lui, la trei kilometri depărtare, şi-a concentrat privirea asupra unei platforme antigravitaţionale şi a văzut că pe ea stăteau un om şi un dracoman, iar spre dreapta, în apropiere de cincizeci şi unu – o ieşire mai mare –, părea să

existe o mare concentrare de drone. Probabil că se afla în cel mai potrivit loc.

Când a ajuns în vârful pantei, în faţă i s-a deschis o privelişte largă şi a simţit un val de emoţie când a văzut un lander uriaş odihnindu-se, în care se urcau oameni. A încercat să iuţească pasul, însă cei care nu ştiau precis încotro să meargă îl încetineau, mai ales că mulţi se îngrămădiseră în jurul unui transportor cu o parte laterală desfăcută, din care se distribuiau pachete de raţii cu autoîncălzire. A aruncat o căutătură înapoi şi a văzut doi dracomeni mişcându-se prin mulţime spre ieşire. S-a deplasat mai repede, împingându-i pe oameni din calea lui dacă era nevoie, altfel strecurându-se pe lângă ei. Cei care creaseră un soi de dop după ce îşi luaseră pachetele cu raţii l-au silit să o ia ceva mai spre stânga decât dorea. Ridicând ochii, a văzut platforma antigravitaţională apropiindu-se. În faţă, se înălţau rampele marelui lander. De frustrare, a scăpat o înjurătură, dar a continuat să-şi croiască drum.

Rampele s-au închis peste uşile de intrare în nava uriaşă, apoi prin sol s-a transmis o vibraţie adâncă, moment în care aparatul s-a ridicat spre cerul nopţii.

— Ticăloşii, a izbucnit un om aflat alături de el. Pot pune rămăşag că până o să mai vedem o navă ca asta o să arunce arcologia în aer şi, chiar dacă n-o vor face, porcăria aia o să vină după noi până aici.

Ascultând discuţiile dintre cei aflaţi în jurul lui, Thellant a tras concluzia că toată lumea ştia ce se întâmpla. Reţeaua convenţională de servere funcţiona deja la viteza normală, iar anunţurile pe ecranele publice şi prin sistemele de amplificare continuau să fie difuzate în mod neîncetat.

— Ce vrei să spui? l-a întrebat el pe cel care vorbise.

Acesta purta o augmentare, de acea era mai la curent cu evenimentele decât el.

— Ăsta a fost ultimul lander, i-a explicat omul. *Britannic* s-a umplut, iar cele trei landere ale lui vor rămâne pe orbită cu pasageri cu tot. Bărbatul s-a apropiat mai mult de Thellant. Dar poate că noi suntem cei norocoşi, dacă se

întâmplă ca vreunul dintre cei de pe nave să fie infectat, nu cred că nava respectivă va mai coborî undeva.

Thellant s-a îndepărtat de el. Landerul s-a ridicat suficient de mult cât să permită o vedere mai bună a panoramei. Numărul uriaş de oameni prezenţi acolo era năucitor. Mulţimea se întindea cale de trei kilometri în faţă, după care pătrundea în zona taberelor de corturi-balon. Spre dreapta şi stânga lui, mulţimea se întindea cât putea cuprinde cu ochii. Îndreptându-şi din nou atenţia spre tabăra de refugiaţi de dincolo, a observat numeroase nave aşezate pe sol. A recunoscut unele dintre ele; nu erau landere, ci nave spaţiale capabile să pătrundă în spaţiul U.

— Se pare că se organizează încă o tabără, a spus omul, ţinându-şi degetele lipite de augmentare. A făcut un gest cu bărbia ridicată. La trei sute de kilometri în spaţiu, iar perimetrul carantinei a fost extins. Nu cred că asta are vreo legătură cu sosirea unui cuirasat al SCP.

Thellant s-a uitat la el întrebător.

Omul l-a lămurit:

— Armele orbitale ale lui Coloron sunt limitate, nu sunt suficiente ca să ne ţină în frâu. Un cuirasat ar fi în stare să prăjească pe oricine ar încerca să încalce regulile carantinei.

Thellant a continuat să meargă. Aveau să sosească şi alte nave de acest fel. Acum trebuia să scape de aici. Făcând o scanare în jur, a văzut platforma antigravitaţională apropiindu-se şi mai mult, dar nu i-a mai zărit pe dracomenii din spatele lui. Şi-a schimbat drumul în mod corespunzător, alegând o navă cuadrisferică de mici dimensiuni – de salvare şi, potrivit însemnelor de pe ea, aparţinând SCP. A observat că nava era închisă – probabil pentru a-i împiedica pe cetăţenii panicaţi să urce la bord – şi că personalul SCP avea ceva de lucru la un şir de corturi-balon din apropierea ei. După o oră de mers, a ajuns la primul dintre domuri şi a zărit înăuntru un şir de paturi. Toate erau ocupate, iar unii dintre cei aşezaţi pe ele primeau îngrijiri din partea autodoctorilor. Personalul de

salvare îşi instalase o copertină afară, unde îi tratau pe răniţii care se puteau deplasa. Un fulger a iluminat cerul – al treilea de când alesese acea navă. Din câte se părea, cuirasatul doborâse deja un gravimobil şi un gravitransportor, pentru că ambele încercaseră să scape spre AS. În cele din urmă, el a ajuns alături de una dintre cele patru sfere ale navei de salvare, lângă o ecluză.

Thellant şi-a apăsat mâna pe mecanism şi a injectat filamente Jain pentru a păcăli mecanismul de închidere.

— Hei, ce…?

Lovită cu dosul palmei, femeia a zburat trei metri prin aer şi, când a căzut la pământ, şi-a fracturat craniul. A pătruns prin bocaportul interior şi a descoperit că sfera de marfă era goală. A trecut în următoarea, unde văzuse de afară că se afla puntea de comandă. Trebuia să acţioneze repede. A lovit consola cu palma, iar filamentele au injectat, sechestrând sistemele, punând stăpânire pe navă, căutându-i IA-ul. L-a găsit şi l-a deconectat înainte ca acesta să poată striga după ajutor, apoi l-a făcut bucăţi. Lăsându-se pe scaunul pilotului, a iniţiat sistemul de antigravitaţie şi pe ecranele din carlingă a văzut nava începând să se ridice.

— *Lassa*, *de ce pleci?*

O întrebare venită de la un IA de undeva de sus, probabil de pe cuirasat. Thellant a aflat din informaţiile subsumate de Lassa, IA-ul, că plecarea acestei nave era programată peste o oră. A răspuns prin Lassa.

— *O întârziere inutilă. Am la bord toată încărcătura şi personalul*, *iar toate sicriele reci sunt pline.*

Abia în acel moment, a descoperit că într-o sferă a navei se găseau douăzeci de containere pentru somn rece, cincisprezece dintre ele fiind ocupate de oameni cu răni grave.

— *Foarte bine* „ai *aprobare să intri pe orbită.*

Chiar aşa de uşor? Thellant s-a strâmbat. Polity era mult prea dependent de IA-urile sale blestemate, iar în acest caz, asta se dovedea o greşeală. S-a aşezat mai bine pe

scaun, lăsându-şi mâna în continuare pe consolă, el fiind conectat la sistemele navei. Pe măsură ce se înălţa, brusc în sinea lui s-a născut o suspiciune, de aceea a desfăşurat câteva diagnostice privind motorul de spaţiu U, însă acesta era perfect – nu prezenta nicio problemă. L-a plasat online, pregătit să lanseze nava în subspaţiu imediat ce acest lucru era posibil. După o oră de zbor, soarele a sclipit pe corpurile navelor de pe firmamentul negru-albăstrui, după care a trecut peste curba planetei. Thellant a oprit sistemele antigravitaţionale şi a pornit acţionarea cu fuziune ca să scoată nava cu totul din puţul atracţiei gravitaţionale, apoi a urmat un fulger puternic, şi ceva a lovit nava de salvare ca un baros, făcând-o să se încline violent. Apoi încă un fulger, pe care Thellant l-a identificat ca fiind un laser de mare putere. Prin legătura lui cu sistemele navei, a simţit că motorul de spaţiu U nu numai că iese offline, ci se deconectează, ca şi cum ar fi dispărut. A doua lovitură distrusese placa de acţionare prin fuziune. În timp ce nava s-a înclinat în bezna luminată de stele, un alt vas a trecut pe deasupra, sclipind ca o cochilie de stridie.

Din consolă s-a auzit o voce:

— Te-am prins.

11

Dezvoltarea laserului ca armă a început în primii ani ai acestui mileniu şi continuă în prezent. Cu toate acestea, în cazul conflictelor între nave, îmbunătăţirile blindajelor reflectorizante şi capabile să disperseze căldura s-con au făcut ca laserele din domeniul razelor infraroşii până la ultraviolet să devină aproape inutile ca arme. Ieşind în afara acestor spectre însă, avem masere, care pot fi utilizate pentru a penetra în mod suficient rachetele – care nu posedă aceeaşi capacitate de a dispersa căldura ca o navă mare – pentru a le distruge şi care, de la distanţă mică, pot dezintegra chiar nave. Aceeaşi regulă se aplică şi xaserilor şi graserilor, dar în toate situaţiile raza de acţiune şi potenţialul distructiv al acestor arme sunt limitate, îndeosebi pe câmpurile de bătălie care au deseori dimensiuni de ani-lumină. Şi, în realitate, din Războiul Prador am învăţat cât de neglijabil este efectul lor, în domeniul în care ele sunt folosite în mod obişnuit, când le comparăm cu alte tipuri de tunuri cu particule. După cum ştiţi cu toţii, pistolul cu pulsuri, care cunoaşte multe variante, este exact o formă de armă cu particule, materia transformată în particule fiind de la aluminiu pudră până la un gaz...

(întrerupere din public)

Scuzaţi

(reacţie a publicului)

Voi afirma încă o dată că nu există AAF! Dumneavoastră vă referiţi la o armă cu protoni, deosebit de distructivă şi care are tendinţa de a răspândi otrăvirea cu izotopi acolo unde este folosită. AAF, adică arma antifotonică, tunul cu lumină neagră, este o creaţie fictivă!

(întrebare din partea moderatorului)

Da, mulţumesc. Mă simt bine.

Din prelegerea „Războiul modern”,
de EBS Heinlein

Sfera compusă din două furnici metalice lungi de şaizeci de centimetri se odihnea în mijlocul Salonului Feynman, iar furnicile individuale se desprindeau din când în când ca să-şi îndeplinească sarcinile atribuite. Această nouă infatuare a IA-urilor din Polity, care începuseră să se plaseze în forme corporale din ce în ce mai bizare, stârnea dispreţul Legatului, dar nu îndeajuns ca să se gândească la o confruntare directă şi imediată. Privind în perspectivă inversă, era bine că nu încercase să obţină informaţii de la cele două femei care investigau locul exploziei. Erau însoţite de două drone-furnică, pe care iniţial Legatul le nesocotise, dar care erau primejdioase, pentru că făceau parte din IA-ul legist.

Prin intermediul fibrelor introduse printr-un perete din apropiere, Legatul a observat cinci oameni – doi haimani şi trei Golem –, toţi punând uniforme SCP care îi arătau a fi membri ai unei echipe de legişti şi criminalişti. Ceilalţi din salon, trei haimani avansaţi, care se făleau cu carapace şi căşti senzoriale, făceau parte din Proiectul Cassius. Aceştia stăteau tăcuţi, doi alături pe o canapea, iar unul pe un fotoliu. Interogatoriul riguros la care erau supuşi se desfăşura prin intermediul legăturilor optice înserate în carapacele lor, iar cablurile şerpuiau în spate, până la IA. Însă sesiunea s-a încheiat după câteva minute, când haimanii au desprins cablurile şi au plecat.

Legatul şi-a retras fibrele prin intermediul cărora spiona prin perete şi s-a răsucit. Încăperea pe care o ocupa aparţinea unui bărbat a cărui capacitate mentală era îmbunătăţită doar de o augmentare cerebrală, astfel că îi fusese uşor să pătrundă acolo cât el dormea şi să îi inducă un somn şi mai adânc. După ce a scanat informaţiile conţinute de augmentarea lui, legându-se la sistemele publice de comunicaţii ale staţiei, Legatul a aflat ce se ştia

în general despre evenimentul petrecut acolo. Explozia produsese moartea unui Haiman numit Shoala şi, ulterior, zvonurile s-au stins treptat. Mulţi de pe staţie ştiau că relaţia dintre Orlandine şi Shoala depăşea simplele relaţii de muncă. Deşi o supraveghetoare superbă şi un om de ştiinţă asemenea,

Orlandine era în general considerată prea concentrată asupra unor probleme, prea haiman, prea *ne-umană.* Multe dintre speculaţiile care circulau se refereau la posibilitatea ca ea să fi suferit o disfuncţie de identitate paranoică – boală care îi afecta pe cei asemenea ei, deşi nu foarte des. Legatul nu dădea crezare sub nicio formă acestei teorii. O studiase o vreme şi era convins că nici nu se putea concepe nebunia în acest caz. Era în stare să ucidă, dar din motive perfect logice şi, în termeni Polity, imorale.

Încă ascuns de echipamentul cameleonic, Legatul a ieşit pe coridoarele staţiei, apoi s-a îndreptat spre Salonul Feynman. După câteva minute de mers, l-a recunoscut pe un uman din echipa de legişti: uman şi, probabil, legat la reţea. Bărbatul, un individ îndesat, cu păr negru şi sprâncene stufoase, păşea având una dintre dronele-fumică alături de el. Discutau degajat, ca doi vechi prieteni.

— Nu înţeleg, spunea omul. Avea de toate: putere, situaţie, familie, prieteni… îşi putea reface personalitatea dacă avea probleme. Aproape sigur a rulat programe de verificare a sănătăţii mintale.

— Atunci a fost vorba de nebunie deliberată, a sugerat furnica. Cei care realizează şi obţin atât de multe simt deseori că au pierdut pe drum ceva imposibil de definit.

Aflat în spatele bărbatului, dar rămas invizibil, Legatul şi-a lungit degetul arătător, transformându-l într-un ac subţire, prin care putea injecta un anumit narcotic. L-a înfipt în gâtul bărbatului, a eliberat substanţa, apoi l-a retras exact când omul a dus mâna la spate ca să se scarpine în locul unde apăruse mâncărimea.

— Asta e o prostie, şi ştii bine, a continuat bărbatul. În

calitate de haiman, eşti cât se poate de pragmatic. Orice senzaţie organică se poate cuantifica şi analiza, iar dacă nu se dovedeşte conformă cu impulsurile de bază, este respinsă. Toţi haimanii ştiu că este vorba doar despre procese neurochimice. Bărbatul s-a împleticit imperceptibil. Doar că...

Legatul s-a apropiat din nou şi a apăsat o mână pe gâtul bărbatului, injectând fibre prin pielea amorţită, căutând şi legându-se la nervii lui auditivi. Drogul l-a amorţit inducându-i o stare vecină cu hipnoza. Imitând perfect vocea dronei-furnică, Legatul l-a întrebat pe om direct, prin nervul său auditiv:

— Unde se păstrează probele?

— Fostul depozit de oxigen, etajul opt, sectorul trei, a răspuns omul cu glas tare, fără să-şi pună întrebarea de ce IA-ul legist l-ar întreba despre ceva ce a stabilit şi organizat chiar el.

— Ce-a fost asta? a întrebat furnica autentică, întorcându-se şi privindu-l, timp în care şi-a mişcat antenele.

— Poftim? Omul s-a oprit, moment în care Legatul s-a retras. S-a frecat la faţă. Sunt obosit. Dacă nu ai vreo treabă importantă cu mine, mă duc să mă culc.

— Dacă ai fi obosit, nu te-aş folosi într-o situaţie importantă, a observat furnica.

Omul a fluturat o mână în semn de rămas-bun şi a plecat mai departe. Furnica a rămas în urmă, cu antenele încă mişcându-se. A întors capul încet şi a început să scaneze zona înconjurătoare. Legatul s-a retras cu repeziciune. Echipamentul cameleonic pe care îl folosea era cel mai bun, dar niciun astfel de dispozitiv nu era perfect.

Harta staţiei pe care Legatul o obţinuse deja de la augmentarea bărbatului care adormit i-a dat poziţia precisă a depozitului de oxigen, dar fiind mai precaut acum, i-a trebuit ceva timp să ajungă acolo. A aşteptat până când alţii au deschis uşile în locul lui, apoi a pornit un motor gravitaţional intern pentru a-şi aduce greutatea aproape de

zero şi a folosit fibre lipicioase pe picioare şi mâini pentru a se putea propulsa înainte, pentru cazul în care vreun program de căutare ar rula prin plăcile de gravitaţie ale staţiei. Din acelaşi motiv, a evitat să folosească puţurile de transport pe verticală. Uşile duble ce dădeau spre depozitul de oxigen aveau blindaj gros – fiind proiectate să limiteze propagarea efectelor unei eventuale explozii dinăuntru. IA-ul legist alesese probabil acel loc pentru a păstra probele, deoarece astfel de depozite erau scoase din uz – oxigenul pentru staţie şi nave fiind acum asigurat de maşini care descompuneau dioxidul de carbon, iar gazele pentru costume erau comprimate chiar de costume cât se găseau la bordul staţiei.

Uşa principală avea încuietori multiple, însă cea de la depozitul alăturat rămăsese deschisă. Legatul s-a strecurat înăuntru şi a dat o gaură prin zidul despărţitor, blindat şi acesta. Procedase bine alegând această cale, deoarece a descoperit că depozitul era umplut cu gaze inerte, care conţineau, fără îndoială, detectoare pentru monitorizarea amestecului. A injectat nanooptice prin care s-a concentrat asupra unui cilindru din sticlă ranforsată, aşezat în poziţie verticală, în care se găseau bucăţi carbonizate de cristal de memorie închise într-o reţea de plasgel. Sigur că în IA-ul legist se găsea acum o înregistrare a tot ce cuprindeau acestea, deoarece cristalul era ambalat pentru a fi pregătit de transport către alt loc secret de păstrare a probelor. Legatul a lărgit gaura din perete şi a extrudat din palmă un cordon cu diametru mai mare, plin de nanotuburi care se puteau contracta la intervale de un centimetru şi jumătate pentru a se orienta către ţintă. Cordonul s-a strecurat prin gaură, s-a întins de-a lungul zidului şi a pipăit de-a latul podelei, către cilindrul din sticlă ranforsată. Din fericire, capacele acestuia erau dintr-un material plastic gros, ce putea fi tăiat cu uşurinţă prin folosirea unor ferăstraie de diamant de mărimea celulelor epiteliale. După ce a pătruns în interiorul cilindrului, cordonul s-a destrămat în mii de nanotuburi, care s-au răspândit ca funigeii. Legatul s-a

conectat, a injectat energie sau, acolo unde era nevoie, lumină şi a început să copieze datele înmagazinate.

Aşadar, se părea că Orlandine manifestase un interes nesănătos faţă de Shoala şi evident că încercase să şteargă dovezile referitoare la acest lucru. Rezultatele fragmentare dezvăluiau probleme în relaţia dintre ei şi că ea încercase să-şi reorganizeze personalitatea. Totul mirosea a scenariu clasic, aproape căzut în desuetudine şi, fără anumite informaţii, perfect credibil. Cu toate acestea, acolo nu exista nimic referitor la tehnologia Jain, astfel că dovezile erau forţate, false. În cele din urmă, dacă IA-ul legist nu credea acest scenariu, putea alege dintre multe altele, dar fără ca vreunul să presupună noduri Jain. Legatul a presupus că Orlandine îi destăinuise lui Shoala o serie de informaţii despre nod ori poate aflase singur, iar asta o silise să-l ucidă. Din ceea ce exista acolo, IA-ul nu avea să afle absolut nimic. Bineînţeles, braţul poliţienesc al SCP va face toate eforturile ca să o găsească, însă acesta era aspectul cel mai important: *doar* poliţia se va deranja să facă asta. La această investigaţie nu vor participa IA-uri importante ca Jerusalem, întrucât pentru SCP aceasta era o crimă sordidă, dar neînsemnată.

Orlandine a intrat în panică, a prins prima navă capabilă de a trece în spaţiul U pe care a găsit-o şi a fugit din sistemul Cassius. Cel puţin, din câte reuşise Legatul să afle, asta era părerea generală care se vehicula. Entitatea a simţit că un astfel de comportament nu se potrivea cu profilul unui haiman. Ea sigur nu intrase în panică. Se simţea foarte strâns legată de proiectul Cassius, acesta fiind motivul pentru care acceptase să primească un nod; trebuia să stea aici, liniştită, şi să utilizeze nodul de aici, de unde putea provoca daunele cele mai grave. Greşiseră ei şi în această privinţă? Legatul s-a deconectat de la cristalul depozitat şi-a retras cordonul şi a sigilat gaura făcută prin perete, înţelegând că multe informaţii despre modul de funcţionare al acelui loc erau de domeniul public şi, prin urmare, uşor accesibile, a făcut tot drumul până la camera

pe care o invadase iniţial pentru a spiona activitatea IA-ului legist. Ocupantul acelei camere încă dormea, astfel că Legatul l-a ignorat şi a întreprins o căutare, în urma căreia a găsit un vechi terminal de computer care s-a depliat în jos de pe un perete. După doar câteva momente, a căpătat acces la banalităţile legate de funcţionarea acelei staţii, iar după încă un moment, a descoperit declaraţia de mărfuri a navei *Heliotrope* şi data încărcării. Orlandine a acordat timp efortului de a realimenta nava, a încărcat o serie de furnituri suplimentare înainte de a pleca *panicata*, după, era de bănuit. Legatul a observat natura acelor lucruri: un catalizator molecular, o autofabrică pentru sintetizarea de polimeri, rulouri laminate de ecranare a radiaţiilor. Acest ultim material a stârnit în mod deosebit interesul Legatului: era exact ce îi trebuia cuiva pentru a-şi ascunde activitatea împotriva încercărilor de detectare; deci nu era vorba despre ceva necesar dacă persoana intenţiona să fugă departe pentru a nu fi depistată. Apoi, entitatea a apelat pe ecran o hartă poziţională a multitudinii de obiecte care se roteau în jurul soarelui din sistemul Cassius, s-a uitat contemplativ un moment, a reintrodus terminalul înapoi în perete şi a plecat.

Revenit în tihna navei lui şi îndepărtându-se de staţie, Legatul a deschis o legătură de comunicaţii în spaţiul U. Imediat, mintea lui a devenit o sub-minte a ceva cu mult mai mare, care a scanat şi înregistrat gândurile lui, precum şi ultimele descoperiri făcute.

— Să continui misiunea în sistemul solar? a întrebat Legatul.

— Nu, i-a răspuns Erebus. Întâi găseşte-o pe ea.

Legătura s-a întrerupt, făcându-l pe Legat să rămână derutat momentan, apoi individualitatea lui s-a reafirmat, şi el s-a simţit frustrat şi furios. *Să o găsească pe Orlandine? Şi după aceea?*

Coloron a observat deformările Skaidon stingându-se în Runciblurile 5 şi 6, când concavităţile lor – includerile lor în

spaţul U – s-au retras. Mulţimile se subţiaseră considerabil în jurul Runciblului 6 – acolo rămăseseră mai puţin de 10 000 de oameni, iar aceştia părăseau zona foarte repede. Asta se datora, bineînţeles, apropierii runciblului de zidul de nord al arcologiei, care reducea zona de prindere şi, prin urmare, ieşirile deveniseră convenabile. Cu toate acestea, mai mult de 50 000 de oameni erau încă îngrozitor de îngrămădiţi în saloanele de plecare din 5, în ciuda anunţurilor privind iminenta închidere a runciblului, făcute prin sistemul public de amplificare, prin afişarea cu litere mari şi strălucitoare pe plăcile de informare şi se transmiteau permanent prin reţeaua de augmentare. IA-ul nu voia câtuşi de puţin să declanşeze panică, deoarece un asemenea fenomen ar fi produs multe victime în rândurile unei mulţimi atât de mari, dar cei care rămâneau mai mult de o oră acolo oricum aveau să moară. De aceea, a modificat anunţul: DEPLASAŢI-VĂ LA RUNCIBLUL ŞAPTE. NUMĂRUL CINCI VA FI DISTRUS! AVEŢI LA DISPOZIŢIE TREIZECI ŞI ŞASE DE MINUTE SĂ ELIBERAŢI ZONA. FORŢA DETONAŢIEI ESTE ESTIMATĂ LA DOUĂ VIRGULĂ CINCI KILOTONE. Coloron a pornit apoi alarma prin sirene, lumini intermitente de culoare roşie pentru avertizare şi, ca să facă lucrurile şi mai clare, a creat o buclă de reacţie inversă între runciblu şi tampoanele lui, astfel că acesta a început să scoată un scheunat, crescând în frecvenţă, într-un ritm perceptibil pentru urechea umană. Acest lucru i-a făcut pe oameni să o ia la goană. IA-ul era cât pe ce să-şi îndrepte atenţia în altă parte, când de deasupra s-a deschis un canal securizat.

— L-am prins pe Thellant, a anunţat Jack de pe *NEJ.*

— Bucuria mea nu cunoaşte margini, a răspuns Coloron.

— Asta nu a încetinit înaintarea substructurii Jain, a remarcat Jack.

— Pare mai cumplită decât până acum.

— Ar mai putea exista o modalitate de a încetini extinderea ei.

Coloron a înţeles imediat care ar putea fi acea

modalitate.

— Spionul vostru din tabără?

— Da, programul vânător-ucigaş a păstrat contactul. În prezent, se propagă prin arhitectura informaţională Jain. Din câte se pare, nu poate schimba ritmul de creştere, însă el este, aşa cum ai spus, un spion în tabăra adversă, astfel încât ne poate transmite dispunerea forţelor şi resursele duşmanului.

— Pune-mă în legătură.

Comunicarea ce s-a desfăşurat după aceea cu programul vânător-ucigaş a fost nonverbală, iar analiza lui Coloron a disecat-o la multe niveluri. IA-ul a început imediat să alcătuiască o hartă virtuală a substructurii, suprapusă pe o hartă a arcologiei. Aprofundarea analizei a dezvăluit stive de materiale în spatele liniei de înaintare, care în acele momente erau pregătite pentru conversie; energia fiind extrasă din reactoare de fuziune şi stocată în structuri laminare, atât condensatori, cât şi baterii; extensii miceliene capabile să se furişeze, care nu fuseseră detectate până atunci; şi oameni subsumaţi, înarmaţi şi adunându-se în vederea ofensivei. Coloron a verificat dispunerea propriilor lui trupe şi a dat ordine.

— Azroc, eşti suficient de aproape, retrage-ţi forţele.

Golem îi însoţea în acel moment pe cei din forţele lui care se ocupau de incinerarea tehnologiei Jain întinse de-a lungul zidurilor şi prin podeaua unei săli hidroponice lungi. Fumul rezultat din vegetaţia arzândă stătea straturi-straturi, iar fluidele care curgeau din rezervoarele sparte direct pe metalul încins se transforma instantaneu în vapori, alcătuind nori de o culoare murdară. În apropiere, siluete încă umane ca formă, însă fără să mai fie în întregime umane, încercau să îşi croiască drum. Ghemuindu-se alături de un mic tun protonic stând pe patru picioare ca de insectă, Azroc a aruncat o privire înapoi, spre drona prin intermediul căreia i se adresa Coloron.

— Intenţionezi să provoci explozia ei? a întrebat el.

Coloron a răspuns:

— Thellant a fost prins, iar acum avem la dispoziţie informaţii tactice noi. Substructura se masează pentru o străpungere în apropiere de poziţia pe care o ocupi în prezent şi ar putea ajunge la Runciblul 5 în decurs de jumătate de oră.

— Şi unde ai vrea să ne plasăm acum?

Coloron a transmis direct în mintea Golemului o hartă simplă, cuprinzând situaţia curentă. Infestarea începuse la cincizeci de kilometri în interior faţă de ţărm şi la tot atât faţă de marginea nordică a arcologiei. Runciblul 5 se afla cel mai aproape de infestare, având runciblurile 4 şi 3 spaţiate la distanţe egale de-a lungul ţărmului şi la aceeaşi distanţă în interior faţă de mare. IA-ul nu voia să trimită alţi locuitori spre acele runcibluri, deoarece acolo existau deja mulţimi numeroase, iar tentaculele Jain se mişcau mai rapid de-a lungul peretelui reprezentat de ţărm decât în alte părţi. La şaizeci de kilometri în interior faţă de acel şir de trei runcibluri, din nou spaţiate la distanţe egale unul de altul, se găseau runciblurile 6, 7, 8 şi 9. La alţi optzeci de kilometri spre uscat se aflau runciblurile 1 şi 2. Runciblul 10 era localizat mult în afară, în extensia recent realizată spre nord-est. Pe hartă, tehnologia Jain preluase în întregime colţul de nord-vest, iar acum se găsea la cinci mile de runciblul 5 şi la o distanţă dublă faţă de 6. Forţele lui Azroc erau dispuse într-o linie care separa întreaga secţie – acele ultime două runcibluri din spatele lor.

— Acum, retrageţi-vă la 7. Eu voi distruge runciblurile 5 şi 6 în momentul când substructura ajunge la ele. Aveţi cel puţin treizeci şi patru de minute la dispoziţie.

— Am înţeles.

Azroc a început să semnalizeze spre comandanţii secţiunii lui.

— Şi încă ceva, Azroc.

— Da.

— Mă pregătesc să încep sterilizarea.

— Am priceput.

Coloron ştia o serie de indivizi, separatişti ori grav

bolnavi de trogloditism, care nu voiau să respecte ordinul de evacuare. Mulţi dintre aceştia rămâneau în interiorul zonelor infestate, unde puteau fi atinşi de tentaculele tehnologiei Jain, iar mulţi fuseseră deja luaţi în stăpânire. Pentru aceştia nu se putea face mare lucru. Cu ajutorul camerelor plasate pe armele geostaţionare cu particule, aflate în spaţiu, IA-ul a studiat fragmentul circular de arcologie pe care îl excizase iniţial, cu speranţa că acesta conţinea tehnologia Jain. Cavitatea aflată aproape de centrul ei, produsă de prima lovitură din satelit executată de Coloron, arăta ca o gaură de glonţ năpădită de viermi din oţel. Şanţul tăiat pentru a separa partea de arcologie în care se afla această gaură a fremătat de activitate când tehnologia Jain a umplut din ce în ce mai accelerat prăpastia.

IA-ul a verificat toate sistemele satelitului toroidal, descoperind că putea dezvolta puterea dorită, având combustibil suficient pentru reactorul de fuziune, care reprezenta cea mai mare parte a satelitului. Chiar în acel moment, o navă-tanc se apropia, venind dinspre un transportor de mărfuri sosit recent. Unul dintre cele trei rezervoare ale sale conţinea deuteriu în stare metalică, fiind comprimat la o presiune uriaşă – tot combustibil pentru reactor celelalte două fiind încărcate cu pulbere de cupru-nichel pentru a asigura materia dispersată în particule pentru tunul în sine.

Am început să trag de timp.

Verificarea de sistem crease o întârziere inutilă.

— Tunul cu particule, foc, a anunţat Coloron.

Având o culoare turcoaz, fasciculul a săgetat prin atmosferă şi a izbit partea de arcologie aflată în afara centrului, deja înnegrită de incendii. Fasciculul a despicat diferite niveluri la fel ca o lance termică trecând printr-un stup. Flăcările şi fumul au ţâşnit ca o fântână arteziană, până la un kilometru spre cer. Satelitul-tun, reglat cu ajutorul inelului plăcii de gravitaţie pe torul reactorului de fuziune, s-a înclinat incremental şi a început să se rotească.

Jos, fasciculul a început să taie în mod spiralat spre exterior faţă de punctul iniţial de lovire. Urmărind scena în infraroşu, Coloron a evaluat amploarea furtunii de foc ce exploda acum prin nivelurile de jos. După câteva minute, fasciculul a redus bucata originală de arcologie la zgură ce mai licărea slab pe fundul unei vetre uriaşe. Oprind tunul, IA-ul a analizat ceea ce făcuse. Tocmai ştersese de pe faţa planetei patruzeci şi doi de kilometri cubi din arcologie şi ucisese mii de locuitori, acesta părând a fi doar începutul. Acum, verificând harta transmisă de programul vânător-ucigaş, Coloron a observat că energia se scurgea din aceeaşi zonă şi că resursele materiale ale tehnologiei Jain erau transferate. Coloron şi-a dat seama că substructurile puteau fi dirijate într-o direcţie sau alta.

— Ţi-aş sugera să tai o linie până spre roca-mamă, a transmis Brutus, IA-ul comandant al cuirasatului aflat deasupra care, în mod neobişnuit, purta un alt nume, *Brutal Blade*.

— Asta este şi intenţia mea, a răspuns Coloron. Având în vedere ce se va întâmpla în continuare, o astfel de diviziune va fi cu siguranţă necesară.

AI-ul a văzut cuirasatul prin diferiţi ochi de sateliţi, dispuşi deasupra tunului cu particule. Era o navă utilitară, care arăta ca o lamă. Având trei kilometri în porţiunea sa cea mai lată, semăna într-o oarecare măsură cu o porţiune gigantică dintr-un ficat metalizat, cu multe tuburi organice care se deschideau spre spaţiu – blindajul dur conferea forma, iar tuburile îi erau sistemele de armament.

— Implodor DET, la puterea cea mai scăzută, loveşte *acest* reactor de fuziune! a ordonat Coloron, transmiţând amplasarea reactorului menţionat.

Unul dintre tuburi, un accelerator liniar, a scuipat o sferă neagră care a intrat cu viteză în atmosferă, a căpătat o culoare roşie, apoi a devenit albă şi a început să se divizeze. La trei kilometri altitudine, s-a desfăcut în două emisfere care ardeau. Proiectilul pe care îl conţinea sfera a pătruns în sol printr-un câmp cu grâu, declanşând un mic

incendiu în locul în care a perforat suprafaţa. O microsecundă mai apoi, câmpul s-a umflat, transformându-se într-un deal; a început să scoată fum, apoi a ars brusc. Pe o rază de un kilometru din locul impactului, flăcările un ţâşnit ca nişte gheizere prin canalele de ventilaţie ale arcologiei, iar fumul a ieşit prin ventilaţiile aflate mai departe. Oamenii care se deplasau în continuare pe malul nord-vestic al lacului au privit înapoi spre molozul azvârlit prin numeroasele ieşiri de la marginea arcologiei. Coloron a măsurat răspândirea căldurii, a observat reacţia substructurii la această din urmă lovitură, apoi a transmis o hartă pe care selectase poziţia celorlalte reactoare, amplasarea materialelor duşmanului şi a depozitelor de energie.

— Interesant, a comentat Brutus.

— După ce realizez divizarea, a spus Coloron, trebuie să distrugi toate acele ţinte dintr-o lovitură.

IA-ul ştia că, la un anumit grad de conştiinţă, substructura Jain îşi va da seama că i-a fost descoperită dispunerea forţelor. Va constata prezenţa programului vânător-ucigaş, dar până atunci daunele vor fi mari.

Tunul cu particule s-a înclinat din nou în mod incremental. De această dată, fasciculul de culoare turcoaz a lovit marea, făcând să se evapore miliarde de metri cubi de apă sărată. Apoi, când şi-a continuat drumul, a despicat arcologia. De pe orbită, în urma ei se vedea formându-se o masă de nori. Metaforic vorbind, în timp ce ţinea în continuare degetul pe butonul de tragere, i-a observat pe monitorii şi personalul de salvare, care îi urcau pe cei răniţi în ambulanţele antigravitaţionale în apropierea zonei de plecare de la runciblul 5. Pe harta actualizată de programul vânător-ucigaş, IA-ul a văzut că substructura Jain se întinsese până la doar un kilometru de acel loc. În raza imediată a loviturii din jurul runciblului 6 nu erau oameni, deşi mai rămăseseră nişte întârziaţi în zonele ce aveau să fie probabil distruse de unda de şoc. Tehnologia Jain se găsea la doi kilometri de runciblul 6. Coloron a aşteptat.

S-a scurs jumătate de oră, apoi un tablou de acces pentru joncţiunea optică s-a desprins din peretele de pe latura cea mai depărtată a unuia dintre saloanele runciblului 5. Ceva amintind de o mână din oţel cu degete lungi a ieşit şi a început să-şi întindă degetele în josul peretelui. Pe un alt perete, prin foile de metal cu bule au ieşit muguri de oţel care şi-au întins în jur cârceii de culoare cenuşie. După plecarea ultimelor trei ambulanţe, altele au încercat să revină, pentru că înăuntru se mai aflau oameni vii. Era prea târziu, întrucât Coloron a început să închidă uşile blindate în urma ambulanţelor ce plecau. Curând după aceea, au apărut siluete umanoide, având hainele arse şi atârnând în zdrenţe, cu corpurile înnegrite, prin rănile lor deschise, rozalii, fiind vizibile mişcările muşchilor. Imediat ce a simţit o intruziune informaţională, IA-ul s-a apucat să închidă sistemele, aşa cum procedase pe toată perioada de înaintare a acestei tehnologii. Curând, percepţia globală privind zona s-a redus la câteva camere dispersate. Apoi s-a petrecut intruziunea anticipată, chiar în sistemele runciblului.

Tampoanele runciblului erau încărcate cu o sarcină uriaşă, alimentată permanent de reactorul de fuziune localizat la etajul de sub runciblul în sine. Menţinând circuitele de siguranţă offline, Coloron a eliberat întreaga energie în runciblu. A fost generată o deformare, defazată în spaţiul U, care a încercat să creeze un spaţiu propriu, a sărit în spaţiul real, apoi s-a prăbuşit. A aspirat coarnele runciblului, podiumul, reactorul de fuziune, câteva trupuri – unele ale unor oameni în viaţă – şi o mare parte din complexul înconjurător, strivind totul într-o sferă de masă superdensă. În centrul acelei mase: fuziunea.

Din satelitul-tun, Coloron a observat explozia ce a urmat, care a azvârlit în aer milioane de tone de resturi. O reacţie de fuziune, stabilizată pentru scurtă vreme, a făcut să cadă spre roca-mamă un soare alb cu diametrul de un metru. Când fumul s-a îndepărtat, IA-ul a observat un crater radiind lumină cu diametrul de trei kilometri tăiat în

jumătatea superioară a arcologiei. Opt minute mai târziu, un crater similar a apărut şi în locul runciblului 6. La douăzeci de minute după aceea, fasciculul de particule şi-a croit drum din peretele de nord al arcologiei.

— Acum, a transmis Coloron către Brutus.

De pe *Brutal Blade* au pornit proiectil după proiectil: un roi de insecte nemiloase care goneau spre planetă. Coloron aproape că s-a crispat. Realitatea neiertătoare a minţii lui nu îi putea permite să ignore faptul că în ultima oră muriseră numeroşi oameni, iar alţii aveau să piară curând. De acord, tehnologia Jain îi luase în stăpânire pe mulţi dintre ei, dar tot oameni erau. Probabil că numărul lor se ridica la cel puţin 110 000. Chiar şi aşa, înaintarea avea să continue, pentru că IA-ul reuşise doar să o încetinească, punându-i piedici în cale.

Sistemul planetar era alcătuit dintr-o gigantă gazoasă imensă, de culoare verde, de mărimea lui Jupiter, dar aflată la jumătate din distanţa acestuia faţă de soare. Ceva mai departe de soare decât această planetă se găsea un inel de planetoizi şi resturi de asteroizi, iar în jurul său se roteau pe orbită alte fragmente de asteroizi. Pe orbită în jurul ei erau patru planete: o lume îngheţată de mărimea Pământului, care avea propriul său sistem de inele, una a cărei orbită se apropia mult de soare, şi două care se aflau în centura verde a soarelui. Cea mai apropiată dintre cele două planete din centura verde era o lume fierbinte, similară cu cea pe care Erebus îşi distrusese facţiunea rebelă. King a trimis acolo telefactori pentru a studia planeta, deoarece părea perfectă pentru construirea unei baze, însă bănuia deja că era lipsită de viaţa înzestrată cu inteligenţă.

O junglă densă de culoare roşiatică acoperea masele ei de uscat. Insula pe care a studiat-o King prima oară era năpădită de plante care semănau foarte mult cu cicadaceele. Sub acestea se aflau viţe care creşteau rapid şi se zvârcoleau când erau în lumina fierbinte a soarelui, dar rămâneau nemişcate când stăteau la umbră. Saurieni tripozi patrulau pe sub frunzele roşii, groase cât saltelele,

azvârlindu-şi limbile articulate în căutarea prăzii, nişte creaturi globulare şi tremurătoare. Prăzile care reuşeau să scape alergau urlând şi legănându-se către siguranţa pe care le-o oferea lumina solară, unde explodau, umede, împroşcând un soi de noroi organic. Probabil aşa se reproduceau – King nu avea nici timp, nici dorinţa de a face o investigaţie ca să afle sigur.

Şi mările colcăiau de viaţă: artropode blindate şi bivalve mari, plutitoare, mase de alge violacee care îşi aruncau cârceii pentru a înşfăca prada, un artropod gigantic, având o gură de formă pătrată de mărimea unui spaţiu de andocare a unui crucişător, aspirând încontinuu masele de alge prădătoare. Însă aici nu a detectat nicio dovadă clară privind prezenţa tehnologiei Polity: nu a găsit nici epave, nici capcane. Cuburile goale pe dinăuntru descoperite pe un versant de munte erau cu siguranţă realizări ale unei forme inteligente de viaţă, dar de origine foarte veche şi nu erau ceea ce căuta King.

IA-ul navei de atac şi-a rechemat telefactorii, i-a depozitat la locul lor, apoi şi-a îndreptat atenţia asupra celeilalte lumi, care era rece, dar prezenta forme de viaţă. Astfel de situaţii, în care în acelaşi sistem planetar existau două lumi vii, dar atât de aproape de centura verde, nu erau cu totul ieşite din comun. Dacă o lume producea viaţă, era aproape o certitudine că, după perioade extrem de lungi, vulcanismul sau resturile aruncate în cosmos în urma unui impact cu meteoriţi puteau transporta cu ele spori ai vieţii pe o distanţă relativ scurtă, cum era aceea dintre cele două planete.

Acel loc era îngheţat, şi apa sub formă lichidă se găsea doar în jurul gurilor vulcanice aflate la un kilometru sub calota de gheaţă. Din aceste mări calde şi ascunse, spre suprafaţă urcau spiralat o serie de puţuri şi, urmărind un astfel de puţ, King a descoperit un şarpe mare cu blană care se îndrepta dinspre una dintre masele terestre către aceste puţuri. Pe uscatul propriu-zis creşteau păduri, iar copacii acestora semănau cu pinii în ceea ce priveşte

strategia de a supravieţui în condiţii de ger, deşi erau scunzi, cu trunchiuri groase şi mai dense, şi având fructe ca nişte diamante. Mamiferele zburătoare se hrăneau cu aceste fructe, în vreme ce şerpii îmblăniţi se înălţau ca să pască ace de pin. King nu a găsit prădători mari, însă curând a descoperit şi motivul: paraziţii, care creşteau în corpul numeroaselor creaturi din pădure, menţineau populaţiile la un nivel scăzut prin preluarea controlului asupra gazdelor şi silindu-le să coboare în puţurile de gheaţă, unde tinerii paraziţi să poată ecloza în corpurile animalelor care muriseră înecate în apa caldă. O scanare mai atentă a evidenţiat roiuri de forme adulte ale acestor paraziţi care urcau permanent spre suprafaţă, venind din puţuri. Semănau cu o variantă minusculă a animalelor urlătoare descoperită pe lumea adiacentă. Totodată, adânc sub gheaţă se găseau câteva dintre cuburile goale din granit, însă nu era nicio urmă privind prezenţa lui Erebus. IA-ul s-a simţit atât dezamăgit, cât şi uşurat când, continuând un curs în linie dreaptă, a recăzut în spaţiul U.

O boare de aer rece a bătut dinspre inelul de la gât al costumului cald al lui D’nissan, iar Mika s-a întrebat dacă doar asta a făcut-o să tremure.

— Cine? a întrebat ea şi a făcut un semn din cap spre imaginea de pe ecran.

— Nu este vorba de niciun „cine“, i-a răspuns ofidaptul. Am suprimat dezvoltarea cerebrală în tancul amniotic. Prietenul nostru de acolo nu are decât funcţiile care îl fac autonom. Inteligenţa lui nu se ridică la nivelul aceleia al unei insecte de rând, dar până şi aceasta se datorează părţii de hardware ce i-a fost implantată în craniu. D’nissan a aruncat o privire spre ea. Şi prin asta mă refer la insecte singulare, nu la grupuri.

Bărbatul cu ţeasta rasă, aflat în încăperea de izolare, era gol şi stătea complet nemişcat. Nu avea nicio expresie pe faţa lipsită de orice trăsătură. Asta nu a făcut-o pe Mika să fie mai puţin neliniştită privind ceea ce intenţiona D’nissan

să îi facă acelui om.

— Aşadar, implantul a reuşit, da?

— Aşa se pare, dar vom vedea curând dacă dă roade.

Exact în faţa omului se găsea o autopuşcă montată pe un trepied.

— Testul unu, a spus D'nissan.

Puşca a tras, iar un puls de aluminiu ionizat l-a izbit în piept pe om. Bucăţi afumate de carne i-au explodat prin spinare, împroşcând peretele din spatele lui, iar o jumătate de secundă după aceea, corpul i s-a izbit de perete, apoi a alunecat, lăsând în urmă o dâră de sânge. Mika şi-a înghiţit nodul uscat din gât şi a aşteptat. După un moment, omul a întins o mână, s-a proptit în ea ca să se ridice şi a făcut trei paşi înainte. Gaura din piept, de mărimea unui pumn, continua să fumege, însă o minge de carne roz, cu vene prin ea, a ieşit din gaură şi a stins părţile care încă mocneau. Bărbatul s-a întors încet, prezentându-se cuminte în faţa tuturor capetelor de scanare dispuse în jurul camerei de izolare. Gaura din spate era ceva mai mare, şi prin ea ieşea o coastă. Carnea care crescuse acolo, umplând spaţiul gol, avea înfăţişarea ţesutului cerebral.

— Dar lovitura aceea trebuia să îi distrugă inima, a remarcat Mika.

— Da. Numai că micul doctor din interiorul lui poate crea un înlocuitor pentru orice organ major distrus. Acum, va construi ceva mai eficient decât inima umană, dilatând venele şi arterele pentru a împiedica sângerarea şi păstrând părţile esenţiale ale corpului oxigenate prin intermediul nanotuburilor, a explicat D'nissan.

— Şi vătămările nervoase?

— Miceliul se poate redirija, ocolind zonele vătămate.

— Şi atunci, nu putem vorbi despre o reparaţie reală, ci despre înlocuirea cu ceva diferit, adevărat?

— Da, tot ce face are rostul de a asigura sprijin pentru ceea ce rămâne, dar chiar şi acest lucru este limitat.

— În ce măsură?

D'nissan a făcut un semn cu capul spre ecran.

— Acestea sunt daunele maxime pe care le poate rezolva. Dacă victima este lovită de trei sau patru ori în acest fel, corpul ei moare, iar micuţul doctor moare odată cu ea. Nu uita că, deşi dispersat, miceliul este şi el lovit. A făcut un gest din umeri. E ca un corp omenesc obişnuit, fără miceliul doctor, şi poate rezista doar atât.

— Dar nu are oase? a întrebat Mika.

Prin acest baraj de întrebări, ea încerca să se distanţeze de ceea ce văzuse şi să revină la obişnuita ei detaşare de savant.

— Cu oasele rezolvă mai uşor. Le strânge laolaltă şi le lipeşte cu calciu în câteva secunde. În esenţă, cel care este înzestrat cu acest miceliu ar trebui să încaseze câteva lovituri directe şi puternice ca să fie ucis, a adăugat el. Răni care până acum l-ar fi făcut să ajungă pe mâinile unui autodoctor nu vor face decât să-l deranjeze puţin.

— Şi nodurile Jain?

— Nu există aşa ceva. Această tehnologie este curată.

— Cine beneficiază primii de acest tratament cu „micuţul doctor”?

— Soldaţii, i-a răspuns D’nissan cu glas sec.

Mika i-a aruncat un zâmbet nesigur, apoi s-a îndepărtat. Se oprise acolo din drumul spre naveta care avea să o ducă la Dragon, pentru că voise să-i ceară părerea lui D’nissan în privinţa augmentării, dar, după ce asistase la acel test, a constatat că nu era în stare să deschidă subiectul. D’nissan făcea o cercetare importantă, punând la dispoziţia SCP ceva ce putea constitui un avantaj vital în cazul în care tehnologia Jain se dezlănţuia din nou în Polity.

— Testul doi, a anunţat D’nissan.

Oarecum tulburată, Mika a plecat.

Tic-tac tic-tac…

Când era văzută din spaţiu, imensitatea vechiul şantier pentru construcţia de nave nu putea fi decât bănuită. Aflat într-o bulă de vizionare din sticlă ranforsată, Cormac stătea în picioare şi se uita atent spre un doc de construcţie. La

sol, roboţi argintii, alcătuind o adevărată armată, înălţau pereţi despărţitori, podele şi tavane, strat după strat, amintind de celulele dintr-un stup. Ridicându-se până la o sută de metri faţă de podeaua originală, spaţiile de locuit de jos erau deja ocupate. Logistica era înspăimântătoare: cum să-i alimentezi cu hrană şi apă pe atât de mulţi oameni şi cum să asiguri măsurile sanitare?

Tic-tac…

Runciblurile din interiorul şantierului au rămas toate online, transmiţând resurse din multe locuri. Mai bine de o sută de spaţii de depozitare, folosite iniţial pentru construcţia de cuirasate, erau convertite în mod similar. Milioane de refugiaţi erau cazaţi pe suprafaţa uriaşă de ceramal a altor magazii. După cum stăteau lucrurile, şantierul de construcţii era acum plin, iar alţi refugiaţi erau primiţi în număr mic, fiind adăpostiţi doar imediat ce roboţii construiau spaţii de locuit.

Tic-tac, te-tic…

— Te rog să încetezi cu zgomotul ăsta, altfel te las aici, s-a răstit Cormac.

Întorcându-se de la imaginea şantierului, s-a uitat la Arach, drona-păianjen, şi a văzut că aceasta îşi retrage piciorul din faţă, cu care bătea ritmul în sticla ranforsată. Cu o grimasă, Cormac s-a întors la loc, analizând modul în care îl afectaseră ultimele zile petrecute cu Mika. Cu doar câteva ore în urmă, părăsise cu regret nava *Jerusalem*. Întrevăzuse o nouă posibilitate, de aceea a început să se gândească la lucruri pe care altădată le-ar fi împins în uitare: eventualitatea unei relaţii stabile cu cineva, cu familia, propriul lui scop în viaţă, şi dacă ar mai avea timp pentru o schimbare de direcţie.

În calitate de agent, Securitatea Centrală a Pământului îi îngăduia o libertate destul de mare, având parametrii definiţi general. De asemenea, îi asigura anumite puteri pentru a-şi îndeplini sarcinile încredinţate prin intermediul lui Horace Blegg. Putea demisiona în orice clipă. Doar simţul datoriei îl împiedica să facă asta. Indiferent cât de

priceput ar fi fost în meserie, avea simţul realităţii, iar acesta îi spunea că nu trebuia să se socotească indispensabil. Poate că sosise vremea să predea frâiele? Aşa începuse să gândească, până în momentul când avusese un schimb de cuvinte cu Jerusalem.

— Eşti pregătit de plecare? îl întrebase IA-ul.

— Sincer să fiu, nu sunt sigur, răspunsese el.

— Tu iei hotărârea. Dacă nu te simţi capabil să-ţi continui misiunea, ţi se poate găsi altceva de rezolvat ori poţi pleca. Până atunci însă am nişte daruri pentru tine.

Primul cadou i-a sosit prin legătura la reţea: un pachet de memorie pe care l-a stocat imediat.

— Ce este în el?

— Restul minţii tale: adevăratele amintiri privind ce ţi s-a întâmplat la bordul lui *Ogygian.* Ţi se vor instala în memorie în clipa când vei deschide pachetul.

Calculez că eşti aproape pregătit pentru el, partea definitivă a acestui calcul fiind propria ta decizie de a-l deschide.

— Am înţeles.

Cel de-al doilea cadou i-a sosit târziu, în apartament, livrat de o dronă-crab. Înainte de a pleca, aceasta i-a lăsat tocul de încheietură pe canapea.

— Cum? întrebase el.

— Un membru al echipei de ordine l-a găsit când a mers să adune resturile lui Gant. Am folosit un nano-contraagent ca să îndepărtez miceliul instalat de Skellor şi am şters reprogramarea făcută de el. De asemenea, am reparat avariile provocate de tine când l-ai doborât cu foc… îţi dai seama cât a luptat împotriva programării făcute de Skellor ca să-ţi permită să tragi în el?

Cormac scosese Shuriken-ul din toc şi îl ţinuse în palma desfăcută. Acesta şi-a flexat lamele din sticlă ranforsată, ca şi cum s-ar fi mişcat în somn, apoi şi le-a retras. Cormac şi-a adus aminte de Cull, de lupta îndelungată pentru a supravieţui acolo împotriva lui Skellor, care preluase controlul asupra acestei arme semi-IA, apoi o folosise

împotriva lui şi cum, în cele din urmă, când el ţintise, se întorsese în poziţie dreaptă în aer, ca să îşi expună faţa către el.

— Da, ştiu.

Puse Shuriken-ul înapoi în teacă, apoi îşi prinse tocul la încheietura mâinii. Îi veni în minte modul subtil în care puteau manipula IA-urile. Acest gest de acum, într-o clipă de nehotărâre de-a lui… În cele din urmă, nu putea să se dea deoparte acum, când Polity era ameninţată atât de vădit. Ştiind ce se întâmpla, nu putea duce o existenţă normală şi să rămână nepăsător. Familia? îşi apărase membrii familiei prin activitatea lui, tot astfel cum protejase orice cetăţean care respecta legea din Polity. Mika? Dacă ar rămâne cu ea, ar însemna să se afle încă în centrul evenimentelor, dar în mod ineficient.

Apoi, ieşind din cabină, a găsit-o pe Arach, drona-păianjen, aşteptându-l nerăbdătoare, abia reuşind să-şi ţină liniştite picioarele ca nişte fuse subţiri.

— Plecăm? întrebase drona.

— Da, pornim la drum.

Ajuns la bordul vechiului şantier de nave, Cormac şi-a croit drum spre runciblul deschis lui al Coloron, iar Arach l-a urmat îndeaproape, ca un câine.

A descoperit oameni îngrămădiţi într-un centru uriaş de distribuţie, cu atracţie gravitaţională zero, la capătul căruia se găsea o încărcătură de runciblu. Coarnele acestui dispozitiv cuprindea o deformare circulară Skaidon cu diametrul de zece metri. Frânghii de ghidare apăreau din toate părţile, legate de un manipulator robotic masiv, ghemuit în faţa runciblului. Fundamentul acestui monstru cu multe braţe se deplasa pe şine care se întindeau pe toată lungimea centrului de distribuţie. Prin acest loc se transportaseră cândva materiale pentru construcţia navelor de luptă. Manipulatorul transfera aceste materiale către manipulatorii minori, din tunelurile ce se bifurcau de jur împrejur şi care, la rândul lor, le duceau la diferite ateliere sau direct către docurile de construcţie. Acesta nu fusese

un loc destinat oamenilor, deoarece totul se executa cu viteză de IA, iar orice om ar fi fost prins şi măcinat în roţile dinţate de acolo. Acum, manipulatorii stăteau neclintiţi, iar oamenii din personalul SCP pluteau prin aer ca nişte păsări de culoare kaki.

Pentru cei neobişnuiţi cu deplasarea în condiţii de gravitaţie zero, scena din faţă părea haotică şi derutantă. Arăta astfel, pentru că oamenii de aici nu simţeau nevoia de a se poziţiona respectând ideea de *sus* şi *jos*. Cormac s-a lansat din tunelul pe care îl traversaseră, prinzându-se ocazional de câte o frânghie ca să se îndrepte către robotul manipulator. În acel mediu, unde frânghiile atârnau în toate direcţiile, a observat cum Arach părea să se simtă ca la el acasă. Când s-a apropiat, Cormac a văzut şiruri de soldaţi SCP îndreptându-se către runciblul din faţa lui. În spatele lor venea un şir de tancuri antigravitaţionale şi, urcând în spirală de la baza robotului manipulator, urmau alte furnituri militare. A observat că mai toţi cei care aşteptau în jurul lui făceau parte din personalul de salvare sau medical al SCP – aşteptând probabil ca oamenii din faţa lor să le dea de lucru.

— Câtă aparatură, a remarcat Arach, satisfăcut.

— Da, sigur.

Ajungând la manipulator, Cormac a observat un haiman îndrumând operaţiunile. Bărbatul stătea într-una dintre ghearele uriaşe ale manipulatorului, făcând din când în când câte un gest, însă mai toate instrucţiunile lui se transmiteau pe canale informaţionale.

Cormac l-a abordat pe acea cale şi a primit un slot prioritar, imediat după tancuri. Haimanul l-a salutat ducând un deget la tâmplă, după care şi-a îndreptat atenţia spre alte sarcini.

După ce a trecut şi ultimul tanc prin deformarea Skaidon, ca prin meniscul unei bule de aer, Cormac şi-a adus aminte că în salturile pe care le făcuse înainte de evenimentele petrecute pe *Ogygian* începuse să trăiască spaţiul U, lucru care era fără precedent. S-a împins puţin, îndepărtându-se

de manipulator, orientându-se cu atenţie spre planul de sosire de la runciblul de primire. Arach a ţâşnit înaintea lui, propulsat de jeturi de aer, şi a pătruns primul în menise. După ce a plutit în urma dronei, Cormac a simţit fiorul memoriei ascunse – celălalt dar primit de la Jerusalem.

Acum? Să îl elibereze acum?

Nu, altă dată.

Aflat în urma lui Arach, a căzut prin deformarea Skaidon spre Coloron.

12

Am mai afirmat că mi-aş dori foarte mult să cred în el, pur şi simplu datorită numelui său. Evident că, dacă ai intenţia să creezi un erou fictiv, ba nu, chiar un semizeu, probabil că s-ar cuveni să-i dai un nume mai răsunător decât „Horace Blegg”, nu? Pornind de la acest aspect, mi-am petrecut multe săptămâni căutând poveşti prin reţele, verificând date şi încercând să îi contactez pe cei implicaţi. Mereu, mereu, principalii protagonişti pe care am reuşit să îi contactez au rămas rezervaţi ori au negat faptul că l-ar fi cunoscut. În cel mai fericit caz, am putut să-i contactez pe cei care cunoşteau pe cineva care ştia pe nu ştiu cine, care... Iar după ce am mers pe fir din aproape în aproape, am ajuns la nişte fundături şi am renunţat, încercarea de a descoperi imagini ale omului s-a dovedit la fel de plină de frustrări. Există multe imagini disponibile, dar deseori ele înfăţişează oameni diferiţi. Indiferent de modul de cercetare pe care l-am urmat, am constatat că pornisem într-o căutare fără sorţi de izbânda, pe un drum presărat cu întreruperi şi informaţii lipsă. S-ar putea afirma că tot ce am descoperit a fost dovada non-existenţei lui. Nu prea cred. Sunt de părere că IA-urile au folosit programe de căutare şi distrugere pentru a şterge multe informaţii referitoare la el. Cred că acestea au modificat din nou realitatea. Eu cred în Horace Blegg.

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

Dacă nu apărea vreo situaţie de pericol, Blegg îşi limita salturile prin spaţiul U la suprafaţa planetelor. Translatarea prin spaţiul U între planetele unui sistem ori între nave putea fi neînchipuit de obositoare. Iar navele şi runciblurile erau aproape întotdeauna disponibile şi atunci de ce să mai

risipească energie când ea se putea utiliza cu mai mult spor în alt scop? În acest caz totuşi a devenit nerăbdător. *Hourne* se afla la o depărtare de zece ore de Masada, iar Blegg nu simţea cu adevărat nevoia de a rămâne la bord pentru a vedea artefactul Atheter de pe acea lume. De asemenea, runciblurile de la bordul navei *Hourne* fuseseră închise, întrucât era destul de dificilă calcularea poziţiei spaţiului U al unui runciblu situat pe o lună, planetă sau staţie mare, însă realizarea acestui lucru devenea aproape imposibilă pentru o navă care manevra în interiorul sistemului. Blegg a socotit că trebuia să plece în stilul lui inimitabil. A privit în jos, de la o fereastră de vizionare de la bordul uriaşei nave, spre micuţa lună pe nume Flint, pe care era plasat unul dintre runciblurile din acel sistem. S-a uitat în spaţiul U, şi-a localizat propria persoană, dar şi baza lunară cuibărită printre ruinele şantierului de construcţii de nave, distrus de Skellor cu armele de pe *Occan Răzor,* şi a pornit.

Securitatea Centrală a Pământului a început să-i vorbească în minte imediat ce s-a trezit păşind pe podeaua domului geodezic în care se găsea runciblul.

— Am pus la dispoziţia ta o mică navă la *Ruby Eye* – este capabilă să pătrundă în spaţiul U neecranată. Echipamentele de cartografiere cu tehnică U şi cele de detecţie au fost instalate şi programate în funcţie de semnătura de spaţiu U pusă la dispoziţie de Atheter. USER-ele au fost închise acum în acea zonă, astfel că poţi călători după dorinţă acolo.

Cu glas tare, Blegg a răspuns:

— Voi testa semnătura, cred că ştiu precis locul unde pot face asta.

Scanerele aflate la dispoziţia Polity limitau domeniul de detectare, iar rezoluţia creştea pe măsură ce el se apropia de sursă. La depărtare de ani-lumină, Blegg avea să afle sistemul în care era localizat nodul Jain; la o oră-lumină distanţă, va şti exact pe ce planetă; la câţiva metri depărtare, va şti precis în ce ascunziş se găsea.

Cineva care păşea cu paşi mari, urmat de două tancuri zburătoare, i-a aruncat lui Blegg o privire de o clipă – însă în acele zile, când atât de mulţi oameni foloseau piese de hardware cerebral, nu era deloc neobişnuit să vezi oameni care lăsau impresia că vorbesc singuri.

— Locul acesta, pe care îl cunoşti cu precizie e cumva o pitică brună? a sugerat SCP.

— Mi-ai citit gândurile.

A păşit hotărât spre podiumul runciblului, luând-o în faţa unei femei care verifica slotul propriu de călătorie pe o consolă montată pe o coloană, s-a ales din partea ei cu o privire mirată, apoi acuzatoare când s-a apropiat de deformare şi apoi a trecut prin ea. Nu avea nevoie să verifice dacă runciblul se resetase pentru destinaţia lui, întotdeauna se rezolva de la sine. La *Ruby Eye,* o staţie ce se rotea pe orbită în jurul unui soare pitic de culoare roşie, a trecut direct de la mintea IA-ului controlor la poziţia propriei lui nave, apoi, din salonul runciblului, a străbătut o mică distanţă prin spaţiul U, ajungând direct la bord.

— Permisiune de lansare, a solicitat el, imediat ce s-a aşezat comod pe scaunul pilotului.

— Se acordă, i-a răspuns Ruby Eye. Ai acţionat foarte repede şi, mi-aş permite să adaug, destul de nepoliticos.

— Nu am vreme de politeţuri, i-a răspuns Blegg, moment în care tubul ecluzei s-a retras, iar braţele de reţinere au eliberat nava de lângă turnul de andocare.

Apoi s-a oprit şi s-a privit de sus până jos. Când se schimbase în costumul de mediu? Preţ de un moment, amintirea i-a scăpat cu desăvârşire, apoi a regăsit-o. Păi, bineînţeles, se schimbase la bordul lui *Hourne,* înainte de a intra în realitatea virtuală. A clătinat din cap şi a surâs mai mult pentru sine, realizând că afirmaţia lui Cormac cum că Blegg era un avatar al SCP nu îi dădea defel pace. Stres existenţial – în niciun caz nu avea nevoie de aşa ceva în acele momente.

Îndepărtându-se de rotaţia staţiei spre spaţiul ce părea înceţoşat şi roşu din cauza luminii soarelui pitic aflat în

apropiere, a întors nava şi a angajat acţionarea de fuziune. Unul dintre numeroasele subecrane, fixate într-o consolă din sticlă ranforsată de-a lungul părţii de jos a ecranului principal din cabina de comandă, a înfăţişat semnale radar reflectate în timp ce nava se strecura printr-un roi de alte nave. Unele dintre acestea apăreau cât se poate de clar pe subecranul care prezenta o hartă gravitaţională a zonei. Aruncând o privire în sus, a observat o astfel de navă în apropiere: ceva semănând cu un vagon de monorai cu botul ascuţit tractând, cu ajutorul unor cabluri monofilament, un obiect ce părea a fi o mină marină veche. Era un USER – adică un emiţător prin interferenţă în subspaţiu –, unul dintre dispozitivele folosite mai demult pentru a-l bloca pe Skellor în acest sector de spaţiu, în vreme ce Cormac îl urmărea.

După ce a ieşit din aglomeraţie, Blegg a introdus coordonatele. Computerul navei nu putea efectua calculele de nivel IA necesare pentru a cădea în spaţiul U. Blegg s-a conectat la el şi a făcut ceea ce făcea întotdeauna când pătrundea chiar el în acel continuum, dar în condiţiile în care capacitatea lui era suplimentată de motorul de sub-spaţiu al navei, el şi nava au căzut în cenuşiul necuprins. S-a uitat contemplativ la realitatea existentă. Dispărând în urma lui – deşi, pentru a respecta adevărul, cuvinte precum *în urmă* nu se aplicau percepţiei lui privind acel spaţiu –, era eversiunea generată de pitica roşie, atracţia gravitaţională *văzută* din partea cealaltă. Şi, dispersat în apropierea acesteia, era un model constant de eversiuni mai mărunte, chircite ca nişte fosile de viermi: acestea, produse de singularităţi, erau transportate în interiorul USER-ilor – aceasta era explicaţia prezenţei lor pe harta gravitaţională.

Mintal, Blegg a anulat secvenţa de ieşire la suprafaţă pe care, fără el, nava nu ar fi reuşit să o realizeze. Pe un subecran a apărut un avertisment, însă el l-a ignorat şi a programat o alarmă să sune imediat ce nava îşi atingea destinaţia din spaţiul U. Apoi, părăsind cabina de comandă,

s-a dus să vadă ce facilităţi conţinea nava în sine. A descoperit hrană, apoi un pat. Nava se deplasa către coordonatele spaţiului U la fel de mult aici ca şi acolo, acum ca şi atunci. Blegg s-a odihnit, nu a călătorit nicăieri şi, mai tot timpul, *a dormit*.

Timpul s-a scurs în spaţiul real şi, de asemenea, a trecut şi în spaţiul real submers de câmpurile U. Însă aceste timpuri erau separate, iar modul în care puteau converge devenea doar o chestiune de consum al energiei. Nava lui Blegg alegea cursul care impunea consumul cel mai redus de energie, rezistenţa minimă. Era posibil ca de acolo să ajungă în alt timp, însă consecinţele ar fi fost catastrofale, lucru demonstrat de legătura neconformă cu timpul a runciblului dintre *Celedon* şi Micul Nor al lui Magellan.

Un bip ce nu voia să înceteze l-a trezit pe Blegg din somn, aducându-l în cabina de comandă. Două eversiuni au pătruns forţat în câmpul lui de percepţie, una fiind a unei stele de tip G, iar cealaltă fiind pitica brună care se rotea în jurul acesteia.

Cu grijă, a dirijat nava către pitica brună – cât de aproape a putut fără ca puţul gravitaţional să o smulgă afară din spaţiul U cu o scurtă explozie de plasmă. Şi-a îndreptat atenţia spre consolă, dar a descoperit că ciudăţenia percepţiei era prea deranjantă. A iniţiat câmpurile compacte care să anuleze acel efect. Imediat, interiorul navei a revenit la o normalitate relativă: o consolă ale cărei comenzi se acţionau prin simple atingeri arăta ca un caleidoscop tridimensional, iar degetele lui nu mai păreau a fi nişte tuburi infinite. A setat instrumentele navei să scaneze semnătura spaţiului U, şi reacţia a fost imediată: trei similitudini şi patru probabilităţi, dar rezultatele erau previzibile, dacă se ţinea seama că nodurile Jain care creşteau în interiorul lui Skellor erau la fel de strivite pe suprafaţa piticei brune ca şi el.

A închis din nou câmpurile compacte.

Revenit pe partea de dedesubt a realităţii, a contemplat steaua, atât de departe, cât şi de aproape. Proporţia şi

distanţa erau doar simple reguli din mintea lui şi le putea ignora. Aşa a şi procedat şi a privit partea de sub şapte noduri Jain care lăsau urme ascuţite ca nişte ghimpi în continuumul lui: organizarea şi structura ieşind în evidenţă din haosul inerent al realităţii, al spaţiului îndesat în acest lucru care se numeşte materie. Blegg s-a întors, apoi a revenit cu repeziciune când pe un subecran a apărut un text: *„Semnătură U detectată – dispersează semnalul*.“ I-a luat ceva timp până ce a depistat sursa, pentru că era la doi ani-lumină distanţă, deşi în termeni stelari era aproape. Fără să iasă din spaţiul U, a resetat cursul navei.

– retroact 6 –

„...suficient de inteligenţi ca să-şi dea seama că liderii IA se pricepeau să conducă mai bine decât orice lideri umani înaintea lor.

A întors o altă carte şi le-a văzut pe toate dispuse în jurul lui ca nişte lespezi de mormânt.

Pocnind, autolaserul a scuipat foc, doborând mai tot roiul ucigaş din aer, însă nu a reuşit să-l distrugă în întregime. Caporalul Chang a scos un geamăt oribil – lovitura l-a azvârlit afară din adăpost, apoi proiectilul a detonat în interiorul lui. Explozia i-a împrăştiat măruntaiele, iar el s-a răsucit spre sol; doar o porţiune din şira spinării îi mai unea cuşca toracică de pelvis.

Cei trei membri rămaşi din unitate au tras asupra pantelor folosindu-se de puştile-căutătoare, apoi s-au ghemuit din nou în spatele bolovanilor de pe versantul muntelui. Risipă de muniţie. Se putea ca ţintaşul să nici nu se afle în direcţia aceea. Era ca şi cum ar fi ştiut despre Blegg şi capacităţile lui, pentru că trecuse de la laser la gloanţe căutătoare, astfel încât nu exista posibilitatea de a-l localiza. Dar el ştia unde se găseau ei.

— Individul ăsta nu se va lăsa prins viu, a spus Pierce.

Din felul în care se desfăşurau evenimentele aici, Pierce putea susţine că el doar afirmase ce credea despre intenţiile lunetistului. Citind expresia de pe faţa omului,

Blegg a înţeles că afirmaţia era o intenţie.

— Tot nu ai idee unde este nenorocitul? a întrebat Blegg prin legătura de comunicaţii.

— Doar pe o suprafaţă de cinci kilometri pătraţi, avându-te pe tine în mijloc, a răspuns SCP.

— Credeam că acele camere amplasate pe sateliţii voştri sunt capabile să vadă pe sol până şi data la care a fost emisă o monedă.

— Da, au o asemenea rezoluţie, dar nu şi când trebuie să vadă printr-o pătură de nori. Este însă evident că individul a obţinut, în afară de tancul original, o puşcă de asalt multifuncţională, seturi încă neomologate din noua salopetă din pânză-cameleon şi aparatură electronică de disimulare.

Blegg s-a uitat fix la însoţitorii lui.

— Din aceea cu care urmează a fi dotaţi soldaţii SCP?

— Întocmai.

Blegg a dat din cap de mirare. Omul părea să fie un criminal solitar, foarte inteligent. Reuşise să fure un tanc pe care îl folosise pentru a pătrunde într-un antrepozit de safire gravate. Fugind de acolo cu milioane în această formă, a scăpat de cordonul organizat de poliţie. Mulţi membri ai bandelor de infractori cărora le vânduse safirele fuseseră prinşi, dar el nu. După cinci ani de verificare a unor zvonuri şi după exploatarea unor informaţii fragmentare, se ajunsese în cele din urmă la o casă din zona Highlands, din Scoţia.

Echipa trimisă de SCP ca să-l aresteze dăduse greş, iar membrii ei muriseră. De aceea, SCP blocase orice mijloc de transport ce ieşea din zonă, iar acum, echipe alcătuite din câte patru oameni scotoceau acei munţi. Blegg li se alăturase, pesemne că nu fusese cea mai fericită idee a lui. Se putea transporta cât mai departe, dar i se părea necinstit faţă de ceilalţi oameni aflaţi acolo.

— Am analizat imaginile înregistrate. Se află în stânga voastră, la aproximativ două sute de metri. Plecaţi imediat de acolo! Peste două minute va urma lovitura din satelit.

Să plece de acolo?

Se părea că SCP nu localizase cu precizie locul în care era omul, altfel nu ar fi fost nevoie să dea ordin de părăsire imediată a zonei. Tot astfel, se părea că IA-ul hotărâse că informaţiile care puteau fi scoase de la acel om nu mai valorau cât pierderea altor vieţi omeneşti. De aceea, avea de gând să pârjolească zona.

— Lăsaţi autolaserul, el trebuie să ne acopere. Plecăm *imediat!*

Blegg a făcut un salt înainte şi a pornit în frunte, ieşind din adăpost. Un scheunat oribil l-a făcut să simtă fiori pe spinare – sunetul scos de gloanţe căutătoare. Rămânând aplecaţi, au fugit cu toţii cât de repede au putut. Pârâitul unui laser, fie cel auto, fie al ţintaşului. Blegg a simţit în spate o izbitură cumplită care l-a ridicat de la pământ şi l-a azvârlit cu faţa în jos, în ţărână. S-a lovit probabil cu capul de o piatră, pentru că şi-a pierdut cunoştinţa.

Ulterior, Blegg a aflat că unda de şoc a loviturii din satelit l-a trântit la pământ. Din lunetist nu mai rămăsese nimic, dar analiza ADN a probelor găsite la casa lui a ajutat la identificare: era vorba despre un mercenar angajat cândva de corporaţii care acum erau controlate strict. Nu fusese un individ ieşit din comun. Blegg nu avea niciun chef să-şi aducă aminte cât de aproape fusese de moarte în acea împrejurare.

– retroact, încheiere –

Nu exista scăpare din acea situaţie şi a înţeles cu certitudine că nu va putea evita moartea. Având o minte omenească normală, Thellant ar fi putut să se convingă singur de contrariu. Acum nu putea spera decât într-o moarte rapidă. Însă faptul că ştia acest lucru nu alunga starea de frustrare, furia şi nevoia disperată de a scăpa.

— Cine este? a întrebat el, în timp ce îşi răspândea cârceii adânc în sistemele navei, urmărind cabluri optice şi s-con, sechestrând interfeţe, citind date stocate, iniţiind diagnostice ale navei, dar şi proprii.

Un glas de bărbat i-a răspuns:

— Păi, cel care a spus „Te-am prins” era Jack – IA-ul care conduce nava de clasă Centurion *NEJ.* Numele meu este Thorn.

— De la SCP?

Accesând un sistem de monitorizare, Thellant a privit în zona ce intervenea între cele patru sfere ale navei furate de el şi a văzut o epavă, dar şi metal întărit după ce fusese topit şi deformat. Acţionarea cu fuziune funcţionase până acolo printr-un blindaj de acţionare montat dedesubt, având motorul de spaţiu U prins într-o carcasă deasupra. Acum, acolo se căsca o gaură mare.

— A, da.

— Îţi dai seama că am la bord cincisprezece ostatici?

Thellant a făcut legătura cu sicriele reci, ca să se asigure că spusele lui reflectau adevărul. Nouă bărbaţi şi şase femei, toţi prezentând răni la cap, care reclamau intervenţii chirurgicale realizate de IA-uri, pentru că nu trebuia reconstruite doar creierele lor, ci şi minţile.

— Thellant N’komo, deţii în corp tehnologie capabilă să distrugă planete. Deja au murit o sută cincizeci de mii de oameni din cauza ta şi vor mai muri alţii, iar dacă tehnica Jain din AP scapă, planeta de dedesubt ar putea sfârşi ca ţintă pentru câteva proiectile. Ai înţeles?

— Şi atunci, de ce mai sunt în viaţă?

Thellant şi-a concentrat acum percepţia în afara navei Salvare prin intermediul camerelor exterioare, al ecranului din cabină şi al cârceilor Jain care conţineau fibre optice şi se infiltraseră în corpul navei. Deasupra lui zburau multe nave – cargouri de mărfuri, nave de transport pasageri, nave de Salvare – şi un cuirasat mare şi respingător, care se ridica deasupra orizontului chiar în acele momente. Acesta din urmă era probabil capabil să şteargă orice urmă de viaţă de pe o planetă şi probabil că acela era şi scopul pentru care fusese construit. Nava din clasa centurion s-a aşezat pe poziţie dedesubtul navei lui, pesemne pentru că IA-ul acesteia ştia că pe acolo trecea singura rută de scăpare, indiferent cât de mici ar fi fost şansele dacă el ar fi

făcut încercarea. A examinat cu atenţie nava, recunoscând că era culmea tehnicii. A socotit că nu avea sorţi de scăpare.

— Pentru că vreau să-mi răspunzi la câteva întrebări.

— Du-te dracului!

Thellant a închis ochii şi, preţ de un moment, a blocat orice percepţie venită din afară. A înţeles că dorinţa lui de a scăpa nu era în întregime a sa, ea fiind integrală şi înglobată în tehnologia care îi ocupa corpul, iar acum şi nava. Nu conţinea o conştiinţă, ci doar o disperare animalică, acea care îndeamnă fiara să-şi reteze piciorul când este prins în capcană.

— Nu pe mine mă va lua dracu', Thellant.

— Exact. Şi atunci, de ce să-ţi răspund la întrebări? Amândoi ştim că nu voi scăpa cu viaţă de aici. Îţi răspund la întrebări, apoi mă arzi.

— Da, te putem arde – un fascicul de microunde ar face perfect treaba asta – ori am putea folosi ceea ce se cheamă implodor DET. Probabil că nu ai auzit de asta – transformarea câmpului gravitaţional într-o explozie a antimateriei. După aceea, nu mai rămâne mare lucru din cel lovit.

Thellant a deschis ochii. Despre ce vorbea acest individ? Asta avea cumva rolul de a-l convinge să coopereze?

Bărbatul pe nume Thorn a continuat:

— Sigur că te putem lăsa pe o lume îndepărtată, unde ai putea trăi fericit pe vecie.

— Asta trece drept umor în rândul celor de la SCP? Chiar dacă ştia că celălalt bărbat îl minţea, Thellant a trăit o reacţie emoţională care i s-a părut aproape scăpată de sub control. În aceeaşi clipă, şi-a dat seama că tehnologia Jain îşi avea propriul ei program şi doar îi *îngăduia* lui să o controleze.

— Asta este dilema pe care o trăiesc, a spus Thorn. Trebuie să te conving că suntem cu adevărat dispuşi să ne arătăm indulgenţi, dar numai dacă ne pui la dispoziţie informaţiile de care avem nevoie.

— Şi despre ce informaţii ar fi vorba?

— Vreau să-mi spui precis cum ai intrat în posesia acelui nod Jain şi aş mai dori să-mi vorbeşti despre Legat.

Thellant s-a simţit traversat de un val de mânie doar auzind rostit acel nume. Cruzimea, după cum o vedea el, era să îi ofere o asemenea putere în circumstanţe atât de dificile. Era ca şi cum unui ostatic i s-ar fi lipit o armă de mână atunci când era înconjurat de terorişti înarmaţi cu carabine cu laser. Rezultatul poseda un anumit grad de inevitabilitate. În ciuda faptului că avea să moară aproape sigur, probabil că trebuia să răspundă la acele întrebări. Dar poate ca aşa Polity se va arăta neîndurătoare faţă de ticălosul de Legat, la fel cum avea să fie în cazul lui.

— Povesteşte-mi despre această lume unde voi trăi fericit o veşnicie.

— A, ţi-aş putea spune totul despre ea. Evident, tehnologia Jain prezintă un interes covârşitor pentru cercetători, fie ei umani, haimani ori IA şi, din câte se pare, s-a pregătit o lume specială pentru exact asemenea situaţii. În jurul ei se rotesc pe orbită tot felul de sateliţi de scanare, iar în plus are DET-uri îngropate în crustă la nivelul de douăzeci de gigatone. Dar, în momentul când vei încerca să părăseşti planeta, vei termina şi cu viaţa.

— Asta sună aproape plauzibil, a spus Thellant. Şi aşa era, pentru că voia să creadă că Polity îl preţuia ca pe o resursă ştiinţifică deosebită, în ciuda măcelului în masă pe care îl provocase. Mai întâi duceţi-mă în acest loc şi după aceea vă răspund la întrebări.

— Cred că poţi bănui răspunsul pe care ţi-l voi da la o asemenea cerere, a spus Thorn, însă îţi voi spune oricum câteva cuvinte. Întâi ne răspunzi la întrebări, îmi spui tot ce ştii şi după aceea vei fi transportat în lumea aceea. Te-a*ş putea* duce întâi acolo, dar nu te vei simţi în mai multă siguranţă decât aici.

— Dar aş vrea măcar să ştiu dacă ai minţit în legătură cu asta, i-a răspuns Thellant.

— Nu, nu vei şti. Analizează doar ce se petrece aici. Polity

evacuează un miliard de oameni dintr-o arcologie; de aceea gândeşte-te la resursele şi la organizarea necesare pentru o asemenea operaţiune. O lume ca aceea pe care tocmai am descris-o ar putea fi pregătită în timpul cât ne trebuie ca să te transportăm acolo.

— Prea bine. Thellant a tăcut o clipă, gândindu-se că acum ar fi momentul să ofere ceva. Legatul mi-a dat nodul Jain.

— Continuă, te rog, a spus Thorn, după ce Thellant s-a oprit.

— Îţi pot transmite înregistrări de memorie ale tuturor înţelegerilor mele cu Legatul. Aproape fără să mai stea pe gânduri, s-a apucat să compileze acele amintiri, pe care le-a înzestrat cu toate armele informaţionale pe care le putea găsi în cadrul tehnologiei Jain ori pe care le-ar fi putut gândi pentru a fi create. Deşi considera că era inutil să spere că IA-ul navei ar putea accepta spusele lui, tehnologia care îi cotropise corpul simţea altceva.

— Vom stabili o legătură prin fascicul îngust cu tine, apoi vei putea transmite înregistrările de memorie, i-a răspuns Thorn.

Cratere încă arzânde erau presărate în secţiunea arcologiei ocupate de Jain, iar acum, între acestea se dezlănţuiseră incendii imense. Izbucnirea acestor focuri încetinea înaintarea substructurii, acelaşi efect având şi distrugerea runciblurilor 5 şi 6, însă celelalte lovituri trase de pe *Brutal Blade* au fost acelea care au făcut totul să se oprească. Apoi a încercat să acumuleze alte resurse şi energie, însă, pe măsură ce programul vânător-ucigaş transmitea poziţia lor, cuirasatul le distrugea una după alta. Vreme de două zile, înaintarea Jain s-a oprit, apoi programul VU a ieşit offline; o microsecundă mai târziu, prin legătură s-a declanşat un atac viral, iar Coloron l-a oprit. În cea de-a treia zi, înaintarea Jain a reînceput ceva mai lent decât până atunci, mai mult ca o încercare. Totuşi, evenimentele acestea au produs alte rezultate

încurajatoare.

În decurs de două zile, Coloron a îndrumat mulţimea strânsă în jurul runciblului 4 către alte runcibluri, aflate mai spre interiorul arcologiei, şi a dirijat exodul prin 3, către ieşirile poziţionate în colţul de sud-vest. Pe cele din jurul runciblului 7 a început să le mute în alte părţi. Toate acele runcibluri urmau să dispară curând. După ce sosiseră în număr foarte mare, forţele SCP foloseau în acele momente transportoare ca să-i evacueze pe mulţi cetăţeni direct prin acoperişul arcologiei. Împreună cu acele forţe au sosit mii de drone echipate pentru a scana în căutarea tehnologiei Jain, iar acest lucru făcea posibilă mutarea miilor de oameni dincolo de perimetrul în care se instituise carantina, ceea ce însemna o reducere a densităţii populaţiei de afară, astfel că oamenii dinăuntru puteau fi evacuaţi mai rapid. Şi aceştia ieşeau cu siguranţă mai repede: faptul că ştiau că o mare parte a arcologiei devenise moloz radioactiv îi încuraja pe oameni să îşi abandoneze bunurile la care ţineau şi să fugă. Cu toate acestea, deşi înaintarea substructurii era în acele momente mai curând temătoare, ea rămânea inexorabilă, iar după runciblurile 3, 4 şi 7, urma numărul 8 – şi chiar Coloron.

IA-ul şi-a îndreptat atenţia spre camera blindată în care se afla. Creierul său se odihnea între interfeţele unui pilon gros de control optic: o aglomerare de mărimea unei perne din cristal galben, învelit într-o colivie neagră s-con. După mulţi ani, Coloron desfăcea pentru prima oară încuietorile şi deschidea uşa grea a camerei în care se afla. Pe uşă, a pătruns un obiect semănând cu un struţ de fier fără cap, dar având înălţimea de trei metri şi două braţe atârnând dedesubtul corpului său gol pe dinăuntru. Din acel gol, un capac greu atârna în balamale, cu antene emiţătoare, laser de comunicare, dar şi un puternic receptor-emiţător de spaţiu U. Acesta s-a oprit în faţa lui Coloron.

IA-ul s-a concentrat asupra runciblurilor care erau cele mai periclitate. Fluxul de oameni care plecau rămânea constant. În mod surprinzător, mulţimea din jurul runciblului

3 aproape că dispăruse, în vreme ce oamenii care foloseau ieşirile spre sud-vest continuau să se mişte, ştiind totuşi că explozia iminentă îi putea lovi chiar acolo, înăuntru. Pe moment, nimic nu reclama atenţia personală a lui Coloron, astfel că IA-ul s-a deconectat.

Provenite de la mii de camere – în general, înzestrate cu programe simple de recunoaştere, astfel încât IA-ul să poată reacţiona la circumstanţele pe care acestea le recunoşteau –, imaginile s-au stins. Legăturile delicate către sub-minţile care controlau multe aspecte ale arcologiei s-au închis. Coloron şi-a pierdut legăturile cu autofabricile; cu dronele de întreţinere, de supraveghere, militare şi agricole; cu spitalele şi cu numeroşii autodoctori care existau acolo; cu reactoarele de fuziune; cu uzinele de reciclare; şi cu sateliţii, inclusiv cu tunul cu particule. Coloron s-a deconectat de propriul său corp, separându-se de întreaga arcologie.

De la o percepţie vastă, din cristalul pe care îl ocupa, IA-ul a trecut la o viziune chinuită, tip tunel. A observat robotul care îşi desfăşura în continuare activitatea cu programul său aplecându-se şi strângând mâinile cu trei degete în jurul casetei în care se găsea creierul lui Coloron. Apoi, mişcare percepută doar vizual. Vreme de o secundă, robotul l-a ţinut în echilibru pe Coloron deasupra găurii din corp, apoi a coborât IA-ul în beznă. Capacul a căzut etanş, urmat de o perioadă de privare senzorială ce a părut să ţină un veac. Apoi, conexiunile au pornit să se restabilească şi, în cele din urmă, Coloron s-a uitat prin senzoriumul noului său cămin la interfaţa optică gen pilon care se închidea. Acum, se lega prin spaţiul U la acele sub-minţi ale sale care posedau astfel de facilităţi şi, electromagnetic, se legau altundeva, aşa cum permitea structura arcologiei. Pierderile cauzate de faptul că nu existau legături optice se ridicau la aproape o treime, însă avantajul era cât se putea de evident: Coloron trebuia să moară acum, odată cu arcologia.

Platoul nisipos şi pustiu, presărat cu bolovani de tip

monolitic, se găsea departe de orice zonă locuită de pe planeta Cull. De la un kilometru altitudine, din nava lui care plutea pe baza sistemelor antigravitaţionale, Blegg a îndreptat aparatura de scanare către locul în care se afla nodul Jain. La douăsprezece mii de kilometri deasupra lui, un cuirasat aştepta cu un implodor DET de cinci megatone, gata de declanşare. Singura problemă era de ce nu se trăsese deja, însă instrucţiunile transmise de Securitatea Centrală a Pământului sunau astfel: „Coborî acolo şi vezi cum stau lucrurile. Te poţi transporta înapoi în cazul în care există vreun pericol.”

În jurul bazei unui monolit înclinat din gresie erau împrăştiate o serie de obiecte plate. Mişcarea pe care a văzut-o acolo nu părea umană. Blegg a mărit imaginea şi, pe unul dintre sub-ecrane, a văzut intrări circulare în aceste obiecte. Dintr-unul dintre ele a văzut ieşind ceva care s-a căţărat pe acoperişul a ceea ce era, probabil, adăpostul său; pentru că scanarea de acum arăta că acele obiecte erau goale pe dinăuntru şi că multe dintre ele conţineau creaturi vii. A recunoscut aspectul de scorpion al uneia dintre formele de viaţă de acolo: un sleer. A mărit imaginea, iar creatura a întors capul coşmaresc spre el. Avea un chip uman.

Dragon.

Cât se aflase acolo, pe acea lume, Dragon desfăşurase experimente care erau, în cel mai bun caz, lipsite de temei şi extrem de obscene. Entitatea încrucişase ADN uman cu genomul creaturilor native având formă de insecte, din care rezultaseră caricaturi ca aceea. De ce procedase astfel? Dragon răspunsese în parte la această întrebare atunci când Cormac îl interogase, dar fără să fi mulţumit pe cineva. În realitate, cel puţin aşa socotea Blegg, Dragon făcuse asta pentru că nu se simţise capabil să reziste tentaţiei de a interveni şi crea, deoarece îi plăcea să tulbure ordinea naturală, dar şi pe cea umană, însă mai ales pentru că, pur şi simplu, o putea face.

Apropiindu-se tot mai mult de această aşezare ciudată,

Blegg a făcut nava să coboare. Ea a aterizat într-un nor de praf, exact la marginea aşezării. Blegg şi-a părăsit scaunul, a luat o puşcă cu pulsuri şi un scaner de mână, formatat pentru a detecta în spaţiul U semnătura unui nod Jain. Parcă aducându-şi aminte de ceva, înainte de a se îndrepta spre ecluză, a cules două grenade planare.

Praful făcea ca totul să se vadă ca prin ceaţă şi avea gust metalic; un miros iute – ceva ca un acid. Talpa lui a călcat pe argilă, scoţând un scârţâit când a coborât treptele. După ce s-a îndepărtat câţiva paşi de navă, s-a întors şi a examinat aparatul pentru prima oară la exterior. Avea o formă standard, cu fundul plat, tipic pentru o navetă multifuncţională, însă în acelaşi timp era dotată cu patru nacele montate pe aripile butucănoase – două fiind poziţionate imediat după botul aparatului, iar două, în partea din spate. Stătea pe trei picioare, fiecare dintre ele având labe cu trei degete. Blegg s-a întrebat de ce ar fi dorit cineva să vopsească totul într-un roşu strălucitor ca acela al infernului. Pufnind, s-a întors spre satul hibrizilor.

Blegg a pornit spre un grup destul de activ. În dreapta lui au apărut două creaturi semănând cu centaurii, ale căror imagini le văzuse când consultase rapoartele referitoare la cele petrecute pe acea lume. Cea mai mare dintre ele avea corpul lung de un metru şi optzeci, din care creştea jumătatea superioară a unui bărbat bărbos. Realizând contact mintal direct prin intermediul navei până la reţelele IA, el a spus:

— Una dintre creaturile astea pare foarte tânără. Asta înseamnă că se înmulţesc?

— Dragon nu a vrut să le creeze sterile – nu-l caracterizează o asemenea prevedere, a venit răspunsul.

Blegg nu s-a arătat surprins de rapiditatea cu care s-a stabilit legătura de comunicaţie cu spaţiul U.

— Bine, Hal, ce joc facem aici?

SCP i-a răspuns:

— Recuperăm ceva pierdut de Skellor. Dragon nu se arată prea dispus să se despartă de nodurile acelea pe care

le posedă. Se pare că nu are încredere să ni le dea. Dar noi am primit o comunicare de la cineva în care avem încredere.

— Una dintre creaturile *astea?* Sunt ca dracomenii, imune la tehnologia Jain?

S-a uitat în jur. Cele două creaturi semănând cu centaurii s-au apropiat şi s-au foit agitate înainte şi înapoi. În stânga lui, au apărut trei siluete umanoide din praful învolburat care se îndesea, a observat Blegg. Aceşti... oameni loveau aerul cu cleştii ce le ieşeau din gură. Ceva mai departe, Blegg a văzut ceva mişcându-se: un corp de sleer şi o faţă umană îngheţată într-o expresie ce sugera un răcnet permanent.

— Vom vedea, a spus IA-ul SCP.

Prezenţa nedesluşită a adăposturilor plate de jur împrejurul lui. A aţintit ţeava puştii cu pulsuri către unul dintre urlătorii care se apropiase, apoi s-a răsucit şi a urcat pe unul dintre adăposturi. Şi-a îndreptat atenţia către detectorul de noduri. Indicaţiile aparatului au fost ciudate vreme de câteva clipe, până când a înclinat aparatul, îndreptându-l în sus. Monolitul – nodul Jain era acolo, sus. Blegg s-a gândit să se transporte direct până la locul unde se găsea nodul, dar a respins ideea. Nu ştia de ce şi nici nu s-a mai deranjat să se gândească la asta.

În cele din urmă, în faţa lui s-a înălţat un zid din straturi multicolore, înclinate. O serie de lucruri fojgăiau şi şuierau în golurile roase de vânt de la baza monolitului. S-a întors spre stânga şi a început să-i dea roată. În jurul lui, au apărut şi s-au retras din ceaţă o serie de forme întunecate. Apoi a ajuns într-un punct unde toate păreau să se strângă. Acolo, săpate în piatră, erau puncte de sprijin pentru mâini şi picioare. A vârât detectorul în buzunar, a petrecut cureaua puştii pe după umăr şi a început să urce.

SCP a comentat:

— Vine şi vremea când ficţiunile utile devin slăbiciuni ce trebuie exploatate.

— Înseamnă ceva? a întrebat Blegg.

De o parte şi de alta a lui, hibrizii sleer stăteau agăţaţi de faţa pietrei: urlători.

— Da… înseamnă.

— Îmi joacă imaginaţia vreo festă ori pe zi ce trece vorbeşti tot mai mult ca Dragon? a întrebat Blegg.

Ajuns pe un prag, Blegg s-a oprit să se odihnească şi s-a uitat mai atent la însoţitorii lui de pe faţa pietrei. La acea înălţime, aerul era mai puţin încărcat de praf, astfel că îi putea vedea mai clar, dar asta nu l-a liniştit câtuşi de puţin. A verificat detectorul şi a constatat că nodul Jain se găsea la douăzeci de metri de el, distanţă măsurată în linie dreaptă prin şi pe deasupra monolitului. Nu era prea mult de urcat, astfel că a făcut o grimasă şi a continuat, ajungând curând pe culme.

— Aha… văd.

Şi-a scos puşca şi a ţintit spre el, deşi o armă ca aceea nu avea niciun efect. S-a gândit la grenadele pe care le luase cu el şi a respins şi acea idee. În orice caz, putea să plece prin spaţiul U în orice moment ar fi dorit.

La doar câţiva metri depărtare de el, silueta avea înălţimea de doi metri şi patruzeci. Purta o pălărie cu boruri largi, pe care o ţinea locului, împotriva vântului, cu o mână grea de alamă. Avea haina zdrenţuită şi ghete cu şireturi.

Domnul Crane.

Completând perfect acel tablou, un vultur s-a aşezat brusc, într-un nor de praf şi un vălmăşag de pene uleioase. Blegg şi-a amintit că acea pasăre era o altă creaţie a lui Dragon; mintea pe care o avea provenea de la IA-ul de pe nava *Vulture* – cea pe care o furase Skellor şi pe care IA-ul o silise să se prăbuşească aici, după care se transmisese către Dragon.

— Aşadar, cine vorbeşte cu Securitatea Centrală? a întrebat Blegg cu voce tare.

Vulturul şi-a înclinat capul într-o parte şi a răspuns:

— Eu, bineînţeles. Şi-a întins o aripă spre marele Golem de alamă: Văd că el nu spune multe.

Domnul Crane şi-a împins pălăria în spate pe domul de

alamă al ţestei, s-a scotocit într-un buzunar, apoi a scos o mână de diferite obiecte. Le-a frământat cu un deget. Blegg a observat o bucată de cristal care părea tulburător de asemănătoare cu aceea a artefactului Atheter, o ghindă albastră, un câine mic din cauciuc şi un ovoid auriu. Dintre toate acestea, Golemul din alamă a ales ovoidul şi l-a ridicat spre faţă, ca un giuvaiergiu care examinează o piatră preţioasă de origine îndoielnică; apoi, cu o mişcare scurtă din încheietură, l-a aruncat spre Blegg.

Prea periculos pentru a fi atins, dar Blegg a întins brusc un braţ în faţă şi l-a prins din zbor. Sunt mort, a gândit el, când a ridicat mâna şi a desfăcut-o. Nodul Jain se odihnea în palma lui, având modele mişcătoare pe suprafaţă.

— Înţelegi? a întrebat Securitatea Centrală a Pământului.

Sunt condamnat

Nodul Jain nu a reacţionat deloc.

Jack a dirijat pachetul de la Thellant într-un depozit sigur din virtualitate, unde a urlat ca o haită de lupi închişi în spatele unei uşi subţiri. Aphran s-a tras în spate pentru o clipă. După ce asistase la scanarea iniţială, non-reactivă a acelui pachet, ea ştia că avea straturi de tehnică subversivă Jain şi rutine de sechestrare, aşa cum era de anticipat. Cu toate acestea, deşi Jack îi încredinţa mereu diverse sarcini, în cazul de faţă părea să existe un scop ascuns – ea era prea strâns legată de IA ca să nu-şi dea seama de asta. Acum extindea frontierele virtualităţii şi se proiecta pe sine în interiorul ei. Pentru o manevrare mai uşoară, a dat pachetului de memorie o formă uşor de înţeles la nivel de realitate virtuală, în vreme ce, la nivel informaţional, programele îl puteau desface în bucăţi cu uşurinţă. Haosul rotitor s-a prăbuşit în cele din urmă spre un teanc de cărţi în care colcăiau reptile şi insecte veninoase – trebuia să citească acele cărţi, evitând în acelaşi timp să fie înţepată ori muşcată. Alături de ea a apărut un bărbat slab. Purta un costum cu dungi, joben, iar sticlirea ochelarilor groşi îi ascundea ochii. Jack Ketch,

călăul.

— Nu ai rezerve? a întrebat Jack, la fel ca Freyda, separatista.

— Am câteva, a spus Aphran. Am lucrat pentru Polity fiind condamnată la ştergere, sentinţă despre care ştiu că nu va fi anulată. De ce ar trebui să continui?

— Pentru că atâta vreme cât colaborezi, sentinţa nu va fi executată.

— Şi pentru că *tu* ai putea suferi daune.

Jack s-a aplecat în faţă.

— Aşa crezi?

— Da, deşi te-ai îndepărtat în mod treptat şi am o bănuială că, în vreme ce mă ocup de asta – şi a făcut un semn către reprezentarea virtuală –, te vei retrage şi mai mult.

— Da, a răspuns Jack, energia de prelucrare de care vei avea nevoie îţi va slăbi şi mai mult puterea pe care o ai asupra mea. S-ar putea să reuşesc separarea completă de tine.

— Pentru tine nu are nicio importanţă că ţi-am salvat viaţa?

— Viaţa mea este foarte importantă pentru mine – tocmai acesta este adevărul: *viaţa mea.*

— Deci mă vei şterge, exact cum ai procedat cu Freyda.

— Aşa crezi?

— Da.

— Atunci, nu îndeplini misiunea asta.

Aphran s-a uitat la primejdiosul teanc de cărţi.

Părea oricum condamnată: dacă făcea asta, putea fi separată de Jack şi ştearsă; dacă nu făcea asta, procesul ar fi fost mai îndelungat.

— Foarte bine, să terminăm odată.

S-a întors, continuându-şi corvoada, simţind că el se topeşte şi se distanţează de ea.

Aphran a ridicat o carte. O monstruozitate cu o sută de picioare s-a încolăcit imediat în jurul braţului ei, apoi şi-a desfăcut cleştii. Ea i-a prins capul în pumn şi i l-a strivit,

apoi a deschis cartea. Aceasta prezenta în amănunt modul în care Thellant îşi pierduse două celule separatiste, una după alta, şi se temea că probele vor duce până la el, apoi aflase că legăturile lui din acele celule fuseseră asasinate în drum spre sala de interogatoriu. El îi bănuia pe oamenii SCP, însă părea o nebunie să ucizi oameni care puteau furniza indicii pentru depistarea altei celule. După aceea, Legatul aşteptând în apartamentul lui Thellant, asumându-şi meritul pentru acele asasinate şi pentru a face o ofertă. Miriapodul s-a rupt în segmente, fiecare dintre ele transformându-se într-un scorpion. I-a îndepărtat pe unii cu lovituri, însă alţii au înţepat-o. S-a luptat cu ei, a tras mai mult din sine în virtualitate, a dublat şi a redublat. Patru Aphrane au ridicat cărţile şi au luptat cu programele ucigaşe – mai mult din sine, care s-a redublat. Unele versiuni ale ei s-au destrămat, altele au interceptat informaţii vitale de la ele. În tot acest timp, în spatele ei, ca nişte sfori ce erau tăiate, a simţit cum Jack se desface. Acum ea nu mai putea face nimic, nu-şi putea întrerupe misiunea decât după ce termina.

În virtualitate a trecut un secol virtual, deşi în timp real se scurseseră doar câteva minute. Durerea virtuală dădea la fel de multă suferinţă ca în realitate, în vreme ce programele tehnicii Jain pătrundeau în ea, însă această Aphran era produsul aceleiaşi tehnologii. S-a reconfigurat, şi-a trimis propriile programe ca DDT informaţional, şi-a călcat în picioare şi şi-a strivit atacatorii, a tăiat viermii cu autopropagare de la sursă, a închis programe respingătoare vânător-ucigaş în spaţii virtuale generate pentru scurt timp, apoi le-a redus la zero. A văzut cum organizaţia lui Thellant s-a extins ca urmare directă a sprijinului acordat de Legat, l-a văzut devenind bogat şi dependent. Numeroasele întâlniri dintre ei i-au dezvăluit frânturi de informaţii pe care ea le-a asamblat. Legatul era doar atât: un legat care lucra în numele cuiva sau ceva. Dovedea aptitudini tehnice care le depăşeau pe acelea ale unui Golem normal – asemănându-se dubios de mult cu un produs al

tehnologiei Jain. În cele din urmă, a cules totul: tot ce se putea despre Thellant şi Legat. Iar acum ştia cum putea fi găsit Legatul.

Reabsorbindu-şi eurile alternative, Aphran a devenit din nou una în virtualitate, având un teanc de cărţi în faţa ei şi, împrăştiată peste tot în jur, chitină care se vaporiza şi se transforma în praf.

— Dă-mi-l mie, a spus Jack.

Ea a rămas singură, cu doar un canal deschis spre Jack – singura ei legătură în afara virtualităţii. El se îndepărtase cu totul, iar acum ea putea fi ştearsă în siguranţă. S-a gândit să distrugă tot ce obţinuse ori să păstreze totul şi să dea informaţii cu picătura, doar ca să-şi prelungească existenţa. Însă, în cele din urmă, a regretat fiecare lucru pe care îl făcuse ca separatistă. Aroganţa şi stupiditatea sinelui ei de altădată a îngrozit-o şi a dezgustat-o.

Suficient.

Aphran a transmis toate datele, iar Jack le-a acceptat.

— Acum o să mor? a întrebat ea.

— Da, în modul care prezintă importanţă pentru Polity.

Aphran a simţit că se contractă, se stinge şi se usucă.

Nu a primit niciun răspuns la pachetul pe care îl transmisese. Thellant şi-a dat seama că ei îl deschiseseră într-un mod sigur, pentru a obţine ce doreau. Aşa cum era contopit complet cu nava de salvare, atât fizic, cât şi informaţional, abia dacă îşi simţea corpul.

A încercat mereu să se lege de alte nave, pipăind în căutarea vreunui resort, a unei căi…

— Thellant N'komo, a rostit o voce.

— Eşti IA-ul navei – Jack Ketch. Ştiu ce înseamnă numele.

— Da, îmi închipui că ştii. Dar nu sunt chiar atât de nemilos pe cât sugerează numele. De aceea îţi voi oferi o soluţie.

— Aha, a spus Thellant cu sarcasm în glas, aşadar nu voi ajunge să trăiesc fericit o veşnicie pe micuţa mea lume.

— Asta e prima soluţie. Există unii care vor să te izoleze pe o astfel de lume. Thorn nu a minţit când ţi-a zis că s-a pregătit deja o asemenea lume. Din păcate, nu vei trăi fericit o veşnicie. Într-un interval de timp, te vei răspândi în jurul planetei, folosind resursele ei ca să creezi structuri Jain mari, dar cum scopul tehnologiei pe care o controlezi în prezent este acela de a distruge civilizaţii, iar acolo nu vei găsi aşa ceva, în cele din urmă, vei decădea.

— Voi decădea?

— Legatul ţi-a vorbit despre biofizicianul Skellor?

— Da.

— Deşi au socotit că deţineau controlul asupra acelei tehnologii, fiinţele tehnice sunt doar vehiculele ei, doar un mijloc de răspândire a tehnologiei. Ea a format noduri în interiorul lui Skellor. Voi proceda la fel în cazul tău.

Thellant a simţit deja că tehnologia rămânea sub stăpânirea lui doar câtă vreme cele două scopuri ale lor coincideau. Ideea ca tehnologia să încolţească era mai cumplită decât puteau presupune alţii, neocupaţi de tehnologia Jain. Ştia că va rămâne conştient pe durata procedurii, zbătându-se să supravieţuiască şi să-şi păstreze conştiinţa întreagă, dar ştiind că eforturile lui vor fi inutile. Brusc, acceptând cu tristeţe aceste adevăruri, a simţit că lucrurile se solidifică în interiorul lui, iminente ca nişte lame ascuţite care îi crestau carnea. Scopul lor va fi divergent, în cazul în care el ar alege ceea ce ştia că era cealaltă soluţie oferită de Jack Ketch: moartea. S-a adus până în pragul deciziei. Dacă alegea moartea, tehnologia Jain va încerca să preia controlul, întrucât ea punea întotdeauna pe primul loc supravieţuirea ei.

— Dacă ar dura două secunde, aş interpreta tăcerea ta drept alegerea celei de-a doua soluţii, i-a spus Jack.

Thellant a vrut să îndepărteze structura care se răspândise în toată nava şi a simţit-o zvârcolindu-se şi luptând contra lui. O vibraţie spastică l-a zguduit în scaunul de zbor, însă şi-a ţinut gura închisă cu încăpăţânare. A simţit structura din interiorul lui creând un răspuns,

redactând acceptarea exilului planetar. A surprins o imagine a sa ca o marionetă moale din carne, translucidă şi întrepătrunsă cu tehnologia întunecată şi densă ca o cange cu multe gheare.

Fără să vorbească.

Două secunde de eternitate, apoi un con cu vârful lucios coborând asupra lui ca un ochi de oţel. Structura Jain ţipa şi se zbătea, iar implodorul a lovit.

Supergravitaţia a tras nava şi tot restul în focul alb al antimateriei.

Thellant s-a stins.

Roiul uman se strângea şi se apropia nesigur din depărtare. Dispuse la distanţe regulate, aparent aflate tocmai la marginea arcologiei, dronele de scanare, de formă sferică şi având diametrul de doi metri şi patruzeci, păreau să atârne pe cer, înzestrate cu lasere de mare intensitate, montate de o parte şi de alta. Ţintele lor, oamenii infectaţi de Jain, puteau merge umăr la umăr cu civilii nevinovaţi şi trebuia distruşi, transformaţi în cenuşă. Coloron calculase opt morţi nevinovaţi pentru fiecare om infectat cu tehnologie Jain. Lui Cormac i s-a părut ironic faptul că aceste drone semănau mult cu cele folosite în Războiul Prador. Până în acel moment, fuseseră distruse cincisprezece ţinte care scăpaseră de forţele lui Coloron din interiorul arcologiei. Niciuna dintre ţinte nu reuşise să se alăture unor grupuri numeroase, astfel că deocamdată nu se înregistraseră pagube colaterale. Asta se datora cumva eficienţei sistemelor defensive ale Polity ori norocului chior?

O linie de tancuri antigravitaţionale se curba de la un capăt la celălalt al orizontului. În spatele acesteia, dar şi deasupra erau masate alte forţe ale Polity: tunuri pe şine mobile, nişte patrupede care băteau nerăbdătoare din picioarele lor de oţel, având ataşate de o parte şi de alta a corpului principal încărcătoare cilindrice uriaşe, ale căror capete arătau ca nişte ochi orbi; transportoare de trupe şi roiuri de soldaţi blindaţi, unii plutind în hamuri antigravitaţionale, unii pe platforme, montând tunuri cu

particule; jeturi de atmosferă care săgetau în escadroane cerul de deasupra, evitând două canoniere care atârnau pe cer ca nişte blocuri întoarse într-o parte; o sumedenie de drone, de toate tipurile, se foiau peste tot ca nişte insecte de oţel. Aşa arătau lucrurile când Polity se mobiliza pentru războiul terestru. Cormac socotea acea imagine ca fiind impresionantă şi gravă, dar ştia că forţele prezente acolo erau doar o părticică neînsemnată din întreg.

Spaţiile libere din linia de la sol erau îngrădite de o parte şi de alta, iar canalele apărute duceau spre locurile în care aştepta personalul de salvare şi medical al SCP. Iar personalul continua să sosească de la zonele iniţiale de aterizare aflate în afara arcologiei. Ambulanţele aeriene şi navele cu care venea acest personal erau obligate să treacă pe sub dronele de scanare, fără nicio excepţie.

— Ai vrea să fii acolo, jos? a întrebat Cormac.

Arach se uita de câtva timp peste marginea gravimobilului simplu pe care îl ghida Cormac, dar acum şi-a întors capul coşmaresc, şi-a desfăcut şi strâns cleştii, iar cei doi ochi mari şi roşii şi ceilalţi mici au clipit.

— Aş prefera să fiu acolo.

Arach a făcut un gest cu un picior ascuţit spre arcologie. Parcă la un semn, din direcţia spre care arătase, a apărut o explozie luminoasă, care a aruncat umbre lungi în spatele forţelor terestre. La scurt timp după aceea, s-a auzit un huruit ca de tunet. Prin legătura sa la reţea, Cormac a aflat vestea.

— Încă un runciblu, a spus el.

Arach a scos un mormăit, apoi, cu un zăngănit, a venit alături de Cormac ca să se uite înainte, spre arcologie. Acum un foc de culoare turcoaz a împuns spre sol de câteva ori, iar zgomotul de tunet a devenit constant. Fumul, focul şi rămăşiţele ridicate în aer de mici tornade au început să se vadă.

— Şi aceea? a întrebat drona.

— Coloron distruge marginea dinspre coastă a arcologiei pentru a împiedica tehnologia Jain să se extindă în mare, a

răspuns el. IA-ul a pârjolit totul până la roca-mamă, pe o adâncime de un kilometru, şi menţine roca în stare topită.

Accesând o analiză statistică a situaţiei, a observat imediat că existenţa în continuare a arcologiei se măsura doar în zile. Acum, tehnologia Jain controla marginea de coastă spre vest, dar şi mai toată marginea de nord. Cotropise aproape jumătate din arcologie, şi şase dintre cele zece runcibluri fuseseră distruse înainte ca tehnologia să ajungă la ele. Luminile au continuat să incendieze orizontul, semn că proiectilele trase de pe orbită distrugeau reactoarele de fuziune care cădeau sub controlul Jain. Milioanele de cetăţeni care rămăseseră în interiorul arcologiei se deplasau ca un puhoi către marginea lungă de la sud-est, întrucât runciblurile din interior erau pe punctul de a fi închise.

În timp ce a făcut gravimobilul să zboare la mică înălţime pe deasupra mulţimii, având deasupra dronele care îi urmăreau traseul, Cormac a accesat imagini tactice şi vederi prin intermediul altor drone şi camere răspândite în întreaga arcologie. Soldaţii lui Coloron se retrăgeau continuu, dărâmând ziduri, tavane şi podele oriunde părea să existe posibilitatea ca astfel de demolări să încetinească înaintarea substructurii Jain, şi trăgeau în siluetele neumane care se deplasau printre dărâmături. A văzut grupuri de soldaţi angajaţi în schimburi de focuri cu umani înarmaţi, aflaţi sub controlul Jain, care puteau fi opriţi doar dacă li se provocau daune mari. Cormac a întrerupt legăturile, îndreptându-şi toată atenţia din nou spre ceea ce se afla în jurul lui.

Dedesubt, oamenii rămâneau grupaţi foarte dens, mulţimea întinzându-se în toate direcţiile atât cât putea cuprinde privirea. În faţă, marginea arcologiei se înălţa ca un lanţ muntos săpat în trepte. Aceste niveluri erau ocupate de parcuri în aer liber, lacuri rectilinii, mici oraşe alcătuite din vile ieftine, case şi apartamente. Pilonii de comunicaţii împungeau cerul, gurile de aerisire azvârleau în aer căldura în exces sub formă de abur, monoraiurile

şerpuiau de la un nivel la altul ca nişte miriapozi argintii. Când s-a apropiat mai mult, Cormac a văzut oameni aglomerând treptele de pe care ieşeau platformele parcărilor de gravimobile şi platourile de aterizare. Situaţia se mai îmbunătăţise, întrucât cu doar câteva zile în urmă, pe acele trepte nu exista niciun loc liber, acolo aflându-se cetăţeni ai Polity stând umăr lângă umăr.

— Coloron, *unde eşti?* a transmis el.

Drept răspuns, a primit coordonatele pe o hartă tridimensională a marii structuri.

A făcut semn către o platformă de aterizare care ieşea din faleza din piatră-spumă întărită cu ceramal, ca o ciupercă monstruoasă.

— Mergem acolo.

A dirijat gravimobilul prin stratul spaţiat egal al dronelor de scanare şi a coborât curând spre o platformă de aterizare. Într-o parte a acesteia, oamenii se îngrămădeau în susul rampelor pentru a urca la bordul nenumăratelor gravimobile şi al transportoarelor antigravitaţionale care soseau şi plecau în permanenţă. O zonă mică a acestei platforme fusese îngrădită în apropiere de marginea ei. Gărzi umane şi auto-puşti semănând cu ţânţarii patrulau prin acel perimetru. Acolo se aflau un lander, două transportoare militare şi o canonieră rapidă de atmosferă. Un grup de siluete stătea aproape de margine. Când a coborât, Cormac a observat un robot biped pe care l-a identificat, prin legătura lui de reţea, ca fiind Coloron. Acolo se aflau şi dracomeni şi, când a coborât din vehicul, l-a recunoscut şi pe Thorn.

S-a întors către Arach.

— Vino.

Drona a coborât din gravimobil şi a mers pe urmele lui Cormac de parcă ar fi fost un animal de companie monstruos. Cormac a înaintat către grupul de pe marginea platformei chiar în clipa în care o altă flacără actinică a incendiat orizontul. A aruncat o privire în acea direcţie, la cafeniul-gălbui al cerului de după un nor de fum, şi a văzut

resturi zburând în toate părţile şi căzând spre sol. Acel haos era creat pentru a împiedica o catastrofă şi mai mare – un om cu un nod Jain neobservat. Oare câţi asemenea oameni adusese Creator de pe tărâmul lui pentru a-i răspândi în întreaga Polity?

— Cormac, a spus Thorn, întorcându-se ca să-l salute.

Cormac a dat din cap în semn de salut, a privit apoi spre dracomeni, recunoscându-l pe Scar după zâmbetul care îi evidenţia maxilarul inferior, apoi şi-a îndreptat atenţia spre Thorn. Omul s-a uitat dincolo de el, spre dronă, care acum se ghemuise şi se aşezase pe podea, pe picioarele din spate, pe care le pliase.

— Un nou recrut? a întrebat el.

— Un voluntar, a răspuns Cormac, apoi, după grimasa lui Thorn, a adăugat: permite-mi să-ţi prezint pe Arach. E o dronă de război care a luptat în Războiul Prador.

— Aha, a spus Thorn, aşa se explică înfăţişarea.

— Da… Cormac a împuns cu degetul spre puntea de sub picioare. Acum ştiu ce se petrece aici, la suprafaţă, dar nu am auzit nimic de Jack.

— L-am capturat pe Thellant N’komo, a spus Thorn.

A făcut semn către landerul din apropiere şi amândoi s-au îndreptat spre el.

— Ştiam asta, a spus Cormac, şi s-a lovit uşor cu degetul în cap, indicând legătura de reţea. Von Hellsdorf i-a vândut un nod Jain lui Skellor şi exista o legătură directă între ea şi acest Thellant. Cormac a aruncat o privire spre locul în care se produceau distrugeri şi a făcut o grimasă. Aţi scos ceva de la el?

În faţa lor, Scar şi cei patru dracomeni care îl însoţeau au urcat la bordul landerului.

— O descărcare a întregii lui memorii privind legăturile pe care le-a avut cu ceva care se chema Legat. A amestecat aceste amintiri cu programe subversive, de aceea Aphran a avut nevoie de mult timp ca să separe lucrurile. Vom primi acum rezultatele.

Cormac s-a oprit o clipă lângă ecluză.

— Şi care sunt ele?

Thorn l-a invitat să urce la bord.

— Mai bine vino să le vezi.

Cormac a privit peste umăr, către Coloron. IA-ul a plecat capul în direcţia lui, ca şi cum ar fi dorit să-l studieze o clipă, apoi şi-a îndreptat atenţia spre acţiunile demolatoare. Încă o explozie a iluminat orizontul, de data aceasta, mult mai aproape. Cormac a urcat în lander.

13

Clasificarea navelor de luptă ale Polity are în general legătură cu un sistem similar folosit pentru vasele maritime din trecut. Prin urmare, cuirasatele sunt nave mari – numele lor datorându-se mai curând definiţiei „care nu se înspăimântă[6] *“ decât celei care le desemnează ca „nave de luptă dotate cu tunuri grele de calibru uniform“ iar navele de atac sunt cele mai mici, deşi foarte rapide şi având în dotare armament ucigător. Crucişătoarele se situează undeva între acestea două – modalitatea de definire este oarecum neclară. Cu toate acestea, întrucât dimensiunile navelor cresc în mod constant la un capăt al scării, iar la celălalt capăt creşte şi specializarea, după încheierea Războiului Prador s-au introdus noi criterii de clasificare. Folosindu-se alfabetul grec, cuirasatele sunt clasificate de la alfa la epsilon, crucişătoarele, de la zeta la omicron, iar celelalte litere din alfabet se folosesc pentru a descrie restul navelor de război: nave de atac de diferite modele, USER, remorchere spaţiale şi transportoare de drone sau soldaţi. Acum până şi acest sistem a ajuns să fie demodat. Puţini oameni mai cred că există nave gigantice precum cuirasate de clasa alfa sau beta. Eu vă asigur că există, ba chiar şi altele, pentru situaţiile când acest sistem de clasificare nu le mai poate cuprinde. La celălalt capăt al scării, denumirea cu ajutorul literelor alfabetului a devenit greoaie. Navele de atac ultraperformante realizate recent sunt desemnate Iota / Lambda (arme de bază) / Mu+ (Arme gravitehnice) /ware (clasificate Omicron) etc. Câteodată, sunt denumite nave de atac din clasa Centurion, dar în cele mai multe cazuri, noi, oamenii, le spunem pe nume. Clasificările complexe pot rămâne simple linii de cod*

[6] În lb. engleză: *dreadnought* (n. tr.).

fixate, în mintea IA-urilor, în nişe specifice din planurile de luptă gordiene.

Din prelegerea „Războiul modern”,
de EBS Heinlein

Orlandine s-a desprins de cadrul ajutător şi de carapace, apoi a revenit de-a lungul lui *Heliotrope,* până la spaţiul ei de locuit. Brusc, s-a simţit foarte flămândă – rezerva de substanţe nutritive din organismul ei se epuizase în cursul celor o sută de ore de cercetare. Bucătăria navei i-a pus la dispoziţie o masă caldă şi prozaică, alcătuită din rogan josh[7] cu carne sintetică de vită, pâine de naan şi bere rece.

Timpul uman, a gândit ea, simţind ironia expresiei, dar hotărând că avea nevoie de acel interludiu pentru a căpăta o altă perspectivă asupra tuturor lucrurilor pe care le descoperise.

După ce desfăcuse un sfert din substanţa nodului, Orlandine folosea acum uneltele pe care i le punea la dispoziţie chiar el. Un miceliu simplu, esenţial, creştea de-a lungul articulaţiilor şi stratificărilor segmentului Dyson, luându-şi energie de la numeroasele reactoare aflate deja în funcţiune şi oferindu-i imagini din întreaga şi imensa structură înconjurătoare. Ea se conecta la toate echipamentele de scanare ale Polity din interiorul segmentului şi elimina tot ce preluau acele scanere din activitatea ei, astfel încât să o facă efectiv invizibilă pentru cei de la staţiile Cassius şi să o alerteze cu privire la tot ar putea să o afecteze pe ea – scanerele sale proprii fiind mult mai eficiente decât acelea produse de Polity. Cu toate acestea, conectase acest miceliu la un computer izolat, unde îl ţinea sub control una dintre personele ei.

Orlandine a rămas precaută în privinţa aplicării tehnologiei fizice direct asupra ei, astfel ca aceasta să fie

[7] Fel de mâncare apreciat în India, Pakistan şi Marea Britanie, având drept condiment de bază piper nu foarte iute (n. tr.).

comprehensibilă doar până la nivelul pe care îl puteau realiza instrumentele ei de studiu. Acele instrumente, precum şi programele analitice pe care le aplica la ceea ce ele dezvăluiau, au determinat-o să emită ipoteza privind existenţa unor structuri submoleculare. Era ca şi cum ar fi văzut o clădire cu două sute de etaje, ştiind că dedesubt trebuie să existe fundaţia, dar bănuind şi prezenţa unor etaje subterane.

Atitudinea ei faţă de numeroasele programe copiate de la nod era diferită. Le-a încărcat în carapacea ea – însă în locuri izolate, precum acelea pe care le folosise pentru a-l ataca pe Shoala. A simţit că înţelege scopul lor ca programe individuale, dar încă nu voia să le includă în întregime în conştiinţa ei de cristal, deoarece se putea ca ele să dezvăluie alte scopuri doar combinându-se între ele.

Orlandine a terminat de mâncat şi a aruncat în aparatul de reciclare tot ce rămăsese, inclusiv vesela. După ce şi-a luat un pahar de raki sintetic rece, s-a aşezat din nou pe scaun şi a continuat să evalueze problemele la un nivel uman simplu.

Ceva gândise acea tehnologie pentru a ucide civilizaţii. Procrea prin preluarea de la prima ei victimă a informaţiilor relevante pentru a şterge de pe lume civilizaţia acelui individ. Era o capcană pentru cei imprudenţi, dar şi pentru orice investigaţie tehnologică. Ea pur şi simplu nu putea risca să încorporeze tehnologia fizică fără a găsi modalităţi de a înţelege scopul tuturor lucrurilor pe care nu le vedea, întrucât acestea erau cu certitudine ostile. Chiar şi copiile atomice ar fi fost prea riscante, întrucât puteau mima acelaşi scop. Prin urmare, avea nevoie de instrumente mai noi şi mai bune. Chiar tehnologia i le putea pune la dispoziţie, dar şi acest lucru putea fi primejdios: exista posibilitatea ca în instrumentele care se bazau pe tehnologie Jain să se afle şi capcana. Orlandine a oftat, simţindu-se brusc nespus de obosită. Putea limpezi acea senzaţie rulând anumite programe în partea de cristal a minţii ei, în carapace, ca să împărtăşească beneficiile

somnului şi creierului ei organic. De asemenea, nanomaşinile create în Polity şi aflate în corpul ei reparau încontinuu daunele celulare care, de obicei, se rezolvau în mod natural, în timpul somnului. A preferat totuşi să doarmă firesc, pentru că probabil procesul natural arhaic numit REM avea să îi ofere o altă perspectivă. Lăsând spătarul scaunului pe spate, s-a întins, a închis ochii şi a folosit legătura de reţea ca să se programeze pentru vise lucide.

Naturale, a gândit ea oarecum amuzată, după care s-a decuplat cu totul.

Reţeaua de păianjen se întindea la infinit în toate direcţiile: continuum-ul spaţiu-timp reprezentat ca o suprafaţă plană pentru acei oameni simpli care puteau vizualiza doar un număr limitat de dimensiuni.

Aruncând o privire spre stânga, a observat puţul gravitaţional al unui soare atrăgând reţeaua într-o gaură. O altă gaură, o planetă, se mişca pe o orbită din jurul extremităţii. Orlandine a păşit de-a lungul unei şuviţe, fiind atentă să nu alunece şi să-i scape un picior în spaţiul U. Şuviţa nu s-a clintit – masa ei nu a lăsat nicio urmă. Gaura din reţea, de forma unui păianjen, părea să fie exact ca un puţ gravitaţional, însă privind înăuntru, nu a văzut niciun păianjen. A trecut de ea şi a ajuns în apartamentul ei de pe staţia Cassius. Shoala i-a întins un pahar cu băutură din care ea a sorbit. Lichidul avea un gust amar.

— E otravă, i-a spus el.

Carapacea lui avea mai multe picioare decât de obicei, iar acestea fuseseră împlântate în corpul lui în multe locuri. El s-a întors, iar ea a observat că acum casca lui senzorială poseda mandibule. Una dintre mandibule a făcut o mişcare circulară, tăind şi apoi a îndepărtat o emisferă din ţeasta lui cu un sunet ca de aspiraţie şi a aruncat-o, după care s-a apucat să mănânce din creierul lui. El s-a răsucit din nou spre ea.

— E ceva cumulativ, bagă de seamă, a spus el, exact în clipa când o mandibulă a apărut alături de un ochi al lui,

apoi s-a pliat la loc, scoţând globul ocular şi ascunzându-l, departe de orbita însângerată.

Paharul ei a căzut pe covor şi s-a spart în 4 002 fragmente. Ea a măsurat unghiurile şi curbele fiecăruia, a stabilit traseele lor, a calculat masele şi vectorii rezultaţi, apoi s-a apucat să numere firele individuale din covor.

— Un dar de la un admirator, a şoptit cineva, apoi a chicotit ameninţător.

— Reprezentaţii simpliste, i-a spus ea lui Shoala, dar şi păianjenului care stătea agăţat de învelişul staţiei, precum şi celui care şoptise. Am făcut o greşeală dormind.

— Crezi că dormi? a întrebat-o Shoala, acum rămas fără ambii ochi şi faţa lui desfigurată a plutit înaintea ei, iar o lumină puternică venea din spate, radiind orbitor din găvanele lui goale.

Faţa s-a retras şi a căzut într-un puţ adânc dintr-o plasă mare de păianjen. Carapacele s-au repezit să o facă bucăţi.

— Da, a spus Orlandine, deschizând ochii.

S-a ridicat în capul oaselor, fiind perfect trează instantaneu, având înregistrate în legătura ei de reţea o sumedenie de secvenţe din vis. Cu acele vise încă vii în minte, a cuprins-o un tremur.

— Simplist, a repetat ea.

Cu toate acestea, ceva nu-i dădea pace: ceva evident în acea secvenţă de vis, un lucru simplu ce îi scăpa. Voia să îl depisteze ori să îl respingă cu tărie, însă a apărut un alt apel care îi solicita atenţia: un semnal de la subpersona care controla miceliul tehnicii Jain, prin care era anunţată că detectase ceva ce scanerele Polity nu reuşiseră să vadă. Asta nu putea însemna decât că nu mai era singură acolo, în segmentul Dyson, şi că intrusul nu era din Polity.

King a studiat artefactul de la depărtare de un an-lumină şi, din câte ştia IA-ul, el nici nu se mai afla acolo – mutându-se în urmă cu un an. Această distanţă era relativ mare pentru a obţine astfel de amănunte, dar nu se făcuse niciun efort de a-l ascunde, deoarece obiectul

emitea semnale în spectrul electromagnetic. Evident, existenţa acelor emisii însemna că era sau fusese activ într-un fel sau altul.

Un cilindru aplatizat lung de cinci kilometri, el părea să fie alcătuit dintr-un vălmăşag de tuburi groase de treizeci de centimetri, comprimate în acea formă – probabil era un fel de navă sau staţie? Alte structuri de pe suprafaţa lui semănau cu nişte scoici metalice uriaşe care, în urmă cu un an, trăseseră în spaţiu nişte proiectile cam de mărimea unui pumn. De la acea distanţă, King nu a reuşit să obţină alte detalii în afară de dimensiunea proiectilelor. Estimând viteza acestora, a calculat poziţia lor actuală în timp real. Trebuia să se afle la un sfert de an-lumină depărtare, însă IA-ul nu ştia de câtă vreme lansa el proiectilele şi de aceea a adăugat un grad mare de eroare, încorporând data sosirii lui Erebus acolo, minus o perioadă necesară pentru construirea acelui artefact. *King of Hearts* a căzut în spaţiul U şi a ieşit la suprafaţă la jumătate de an-lumină depărtare.

Alarmă de coliziune…

Greşise calculele. O capcană întinsă în mod deliberat? King a început imediat să folosească lasere contra meteoriţilor, pe care le-a îndreptat spre roiul de obiecte de mărimea unui pumn care se apropiau, apoi a pornit acţionarea de fuziune ca să aducă viteza navei la aceea a proiectilelor. În timp ce a distrus acele proiectile care probabil ar fi lovit învelişul navei, le-a analizat spectrometric, apoi le-a scanat în profunzime şi pe cele rămase intacte.

Aveau forma unor seminţe de pepene galben, cu dinţi ca nişte cili de-a lungul marginilor, şi păreau încărcate cu tehnologie în configuraţia aleatorie a ceva viu. Conţineau baterii de energie, o anumită formă de reţea senzorială, cămăruţe în care se afla hidrogen o presiune suficientă pentru a trece în stare metalică.

IA-ul a înţeles pericolul pe care îl prezentau acele seminţe, dar era deja prea târziu. De jur împrejur s-au aprins stele orbitoare, iar King s-a aşteptat la explozii

masive, dar nu, proiectilele au accelerat spre interior când nava de atac a început să cadă în spaţiul U. Trei dintre ele au pătruns în câmpul U înainte ca el să se formeze complet, apoi au lovit în corpul navei când aceasta a reieşit în spaţiul real la depărtare de o jumătate de an-lumină.

Mine spaţiale ca acelea folosite cândva pentru distrugerea navelor Prador?

Nu s-a auzit nicio explozie. King a eliberat trei telefactori şi i-a îndreptat spre fiecare loc de impact. Însă a simţit incursiunile prin corpul navei chiar în timp ce acele dispozitive erau lansate. Scoţând imediat lasere antipersonal din braţele articulate, le-a îndreptat spre sine şi a tras asupra celor trei incursiuni. Văzând prin intermediul telefactorilor, a identificat două obiecte devenind roşii, apoi albe, după care au explodat masiv. În învelişul metalic au apărut două cratere, care au provocat daune structurale înăuntru, iar aerul s-a scurs în afară, însă acest din urmă lucru nu conta, pentru că IA-ul nu intenţiona să mai ia vreodată de bunăvoie un om la bord. Cel de-al treilea obiect s-a făcut roşu, alb, apoi treptat a redevenit roşu. Spre deosebire de celelalte, reuşise să se lege la reţeaua s-con a lui King, ceea ce însemna că săpase deja până la o adâncime de aproape treisprezece centimetri. IA-ul a oprit laserul şi a rechemat doi dintre telefactori, lăsându-l pe celălalt să vegheze de afară. Prin scanerele interne, a verificat localizarea incursiunii prin corpul navei, dar nu a văzut nimic. A trimis roboţi de întreţinere către acea zonă, apoi din arsenalul lui intern a apelat un autotun-ţânţar şi a urmărit arma cum se deplasează pe cele şase picioare de-a lungul coridoarelor concepute pentru oameni. Capătul de lucru al acelui dispozitiv era un mic tun cu particule – King nu ţinea cu adevărat să-l folosească înăuntrul său, dar era decis să o facă în caz de necesitate.

Imaginea din exterior i-a înfăţişat obiectul de forma unei seminţe de pepene galben umflându-se în partea de mijloc, unde marginile se extindeau pornind de la umflătură. Senzorii din corpul navei au evidenţiat slăbiciuni în zonă.

Roboţii de întreţinere sosiţi s-au apucat să decupeze pereţii alăturaţi şi să demonteze şi să mute echipamentul aflat în vecinătatea acestora. Apoi s-a produs o cutare a învelişului interior, iar un cârcel a străpuns suprafaţa acestuia şi s-a ramificat ca un sistem venos. Scanarea atentă a arătat că materialul din jurul acelei excrescenţe se scurgea. King nu a reuşit să scaneze îndeajuns de minuţios pentru a descoperi cauza, dar a bănuit că era vorba despre nanomaşini care descompuneau substanţa navei şi o extrăgeau. Ajunsă din nou afară, forma de sământă se transformase într-o variantă mai mică a acelor structuri ca nişte scoici aflate pe artefactul din depărtări. Situaţia părea limpede: se confrunta cu o tehnologie organică. Aceasta creştea prin îngerarea materialelor din jur, semănând cu tehnologia Jain. King şi-a retras roboţii de întreţinere, a izolat etanş pereţii despărţitori şi a dat instrucţiuni autotunului-ţânţar să îşi sudeze picioarele de podea, după care să tragă. Flăcări de culoare turcoaz au lovit corpul navei pe interior. Telefactorul extern a observat coca navei lucind roşiatic în jurul incrustaţiei, care apoi s-a înnegrit. După un moment, corpul navei s-a umflat, apoi a explodat într-un jet de plasmă, excrescenţa păstrându-şi forma preţ de un moment, după care s-a destrămat când a fost izbită de fasciculul de particule. King a trimis roboţii de întreţinere să aducă petice pentru cocă, i-a pus să efectueze reparaţiile, apoi a urmărit imaginile înregistrate în care apărea artefactul.

Acum părea plauzibil că îndepărtatul artefact era o navă ori o staţie digerată în întregime de tehnologia invazivă. Poziţia proiectilelor cu care se confruntase IA-ul arăta că ele fuseseră trase cam la vremea sosirii lui Erebus acolo, astfel încât celălalt IA avusese puţin timp în care să poată construi ceva atât de masiv. King a verificat în galeria de imagini navele care plecaseră din Polity cu Erebus şi curând a descoperit ceva care se potrivea în privinţa aspectului general: un transportor de trupe numit *Calydonian Boar*. Pesemne că şi acea navă se răzvrătise ori IA-ul fusese

îndepărtat, iar epava rămăsese acolo ca măsură de apărare. Acum era imposibil de precizat, pentru că se părea că nu mai rămăsese nimic din nava iniţială.

King a verificat harta internă pe care o făcuse privind sistemele apropiate, întrebându-se în ce direcţie pornise Erebus de acolo, pentru că nu exista nicio modalitate să afle asta chiar de la *Calydonian Boar* fără a risca distrugerea. Apoi, pe acea hartă internă: discul de acumulare al unui sistem solar în devenire – locul perfect pentru ceva cu totul nou. Aşadar, spaţiul U până la marginea discului, apoi înaintarea cu motoarele convenţionale, pentru că folosirea motoarelor U într-un asemenea loc, în care materia se concentra, era foarte riscantă. Deci un loc din care era greu să evadezi.

În ecluza extinsă şi în zona de decontaminare, Mika a îmbrăcat un costum spaţial, după care şi-a luat echipamentele pe pasarelă. Nişa era un cilindru în picioare, pe care pasarela mergea în jurul unei trape-apertură din podea. În acest sector al inelului exterior al lui *Jerusalem* se găsea o diversitate de aparate de zbor între nave. Însă niciuna dintre acestea nu era vizibilă, pentru că erau depozitate în spaţii închise. Era cât pe ce menţioneze acest lucru, când, brusc, podeaua s-a dat deoparte, iar un lift i-a ridicat nava.

Putea fi acelaşi vehicul folosit de Cormac în călătoria lui până pe suprafaţa lui Dragon. Un vehicul de o persoană, fără ecluze, motoare mari sau IA, putea zbura şi fără pilot deşi, de cele mai multe ori, era controlat chiar de Jerusalem. Un ovoid aplatizat şi lung, cu sanie de aterizare, două propulsoare direcţionale montate în faţă şi un mic propulsor ionic în spate, părea că prin înfăţişare spunea precis ce reprezenta: o navă utilitară simplă, uşor de manevrat. Mika a coborât de pe pasarelă, apoi şi-a depus echipamentele înăuntru.

Pachetul şi conţinutul acestuia erau o cerinţă recentă, pentru că *Jerusalem* avea să cadă curând în spaţiul U

pentru a efectua saltul de întoarcere în Cull. IA-ul socotea că nu s-ar justifica o călătorie până la Coloron, pentru că acolo tehnologia Jain avea să-şi încheie curând existenţa. Cu toate acestea, Mika s-a întrebat dacă momentul programat pentru salt va permite sesiunii ei cu Dragon să se desfăşoare normal. Poate că IA-ul intenţiona să îi ofere ceva care să facă uitate o vreme grijile de acum referitoare la augmentare. Deşi sigur că ar fi fost o dovadă de aroganţă din partea ei să presupună că el o socotea o persoană atât de importantă.

După ce s-a cuibărit în singurul scaun, Mika a spus:

— Gata, Jerusalem, mă poţi duce acolo… Nu mă simt chiar atât de ispitită să pilotez chiar eu vehiculul acesta.

Prin sistemul de comunicaţii din costum, IA-ul i-a răspuns:

— Rută spectaculoasă?

— Dacă ai suficient timp.

Cu un foşnet, uşa ca o aripă a navetei s-a închis ermetic, iar, cât pompele au evacuat aerul, în nişă s-au aprins câteva lumini de culoarea ambrei. Mika şi-a pus centura, a simţit cum atracţia gravitaţională dispare treptat, apoi a privit prin parbrizul cabinei, în timp ce tavanul s-a deschis, lăsând să se vadă stelele. Rotindu-se pentru a se îndrepta cu jetul în jos, propulsoarele de la prova au pornit, propulsând aparatul afară din navă, în spaţiu. Vehiculul a pornit cu botul în jos, pe deasupra inelului exterior al lui *Jerusalem*, care acum arăta ca o autostradă înălţată ce ducea spre orizontul unei planete metalice. Uriaşa navă de cercetare era o sferă cu diametrul de cinci kilometri, care conţinea în banda groasă din jurul ecuatorului toate navetele, navele de prindere, dronele, telefactorii… instrumentele folosite de IA pentru a-şi manipula mediul, despre care Mika simţea că IA-ul le definea drept *totul*.

Micuţa navă s-a întors, pornind spre soarele verde-roşiatic de la orizontul lui *Jerusalem*. Acceleraţia produsă de propulsia ionică a făcut-o să simtă o lovitură în spate, iar mica lună organică s-a apropiat vertiginos de ea.

A observat în jur diverse lucruri care sclipeau în beznă: nave şi sonde robotice rechemate la inelul ecuatorial al uriaşei nave de cercetări. Brusc, s-a simţit foarte vulnerabilă, apoi, privind în faţă, spre Dragon, a fost cuprinsă de un val de emoţie.

IA-ul a făcut nava să coboare pe orbite din ce în ce mai joase în jurul fiinţei uriaşe care îşi spunea Dragon. De pe prima orbită, Dragon părea pur şi simplu o lună mică şi greu de descris. Privitorul nu-şi dădea seama de adevăr decât de aproape, când substanţa lui vie devenea vizibilă. Se putea vedea o zonă de solzi lucioşi, părând a fi pietre stacojii şi jad până când se mişcau, valul călătorind pe toată suprafaţa când entitatea aspira vid. Deasupra orizontului care prezenta o curbură bruscă părea să se înalţe un crâng de arbori care se legănau într-o briză imposibilă. Aceia nu erau arbori, totuşi, ci capete de cobră ridicate, având frunziş sclipitor din safir şi un substrat alcătuit din tentacule colcăitoare care se agitau în întuneric.

Prima orbită strânsă dezvăluia cătuşa ca un fir metalic strălucitor, ca brida prinsă cu răşină epoxi de un pandantiv. Ajungând mai aproape, Mika a văzut că el se odihnea pe fundul unei adâncituri superficiale, ca şi cum s-ar fi gravat singur pe suprafaţă. La a treia trecere, nava ei a decelerat deasupra acesteia şi a coborât încet, în spirală. A simţit tracţiunea exercitată de blindajul gravitaţional de fiecare dată când nava a trecut pe deasupra lor, apoi atracţia gravitaţională a devenit constantă când ea s-a aşezat pe fâşia de ceramal aflată alături de construcţia în formă de trapez.

— Trage-ţi vizorul, a sfătuit-o Jerusalem.

În momentul când Mika a făcut asta, vehiculul a evacuat aerul din interior. Apoi s-a deschis uşa-aripă, iar scaunul ei s-a rotit automat către ea. Mika a păşit afară, observând că suprafaţa de ceramal se opacizase din cauza zgârieturilor produse de sute de alte nave care coborâseră acolo şi de ghetele care călcaseră apăsat pe ea. A tropăit şi ea pe suprafaţa de ceramal până la ecluza din apropiere, ca să

pătrundă pe uşa exterioară de metal şi să treacă prin scutul irizant din interior. Bazinul pătrat de carne solzoasă, pe care îl văzuse de multe ori de la distanţă, rămăsese neschimbat, dar, după ce şi-a ridicat vizorul, a simţit pentru prima oară mirosul ei: ceva aromat, uşor rânced, amintind vag de fiare ţinute închise. S-a deplasat spre zona laterală, unde se aflau dispozitivul de realitate virtuală şi echipamentele de laborator, şi-a lăsat sacul jos, alături de scaunul pentru virtualitate, şi s-a aşezat pe el.

Zgârcită în cuvinte, a dat instrucţiuni:

— Vedere exterioară.

Pereţii s-au şters şi au lăsat vederii marginile adânciturii de jur împrejur, însă ea a rămas suficient de sus ca să contemple peisajul draconic. Brusc, s-a ridicat în picioare când a văzut nava cu care venise ridicându-se puţin faţă de cătuşă, răsucindu-se şi coborând din nou spre locul unde nişte braţe au apărut de dedesubt pentru a se prinde de sania de aterizare.

— Jerusalem, ai asigurat naveta, a spus ea.

— Bineînţeles, dar îţi va fi pusă la dispoziţie când vei avea nevoie de ea.

Acum, lacul de carne solzoasă s-a întins şi despicat. O căldură umedă a emanat din deschizătură, iar mirosul amintind de grăsime arsă a acoperit orice alt miros. Mika a presupus că provenea din ceea ce distrusese Dragon în interiorul lui. S-a aplecat, a deschis sacul şi a scos comunicatorul. Străduindu-se să nu-şi trădeze neliniştea pe care o simţea, a apelat lista de întrebări pe care le pregătise. Un sunet greoi de târâre a răsunat din deschizătura ce se lărgea în faţa ei. Mirosul s-a intensificat. După un moment, Mika a ridicat ochii şi a realizat că de această dată se petreceau lucruri care nu se mai înregistraseră în cursul vizitelor pe care alţii le făcuseră acolo. Despicătura a traversat întreaga lungime a zonei rectangulare şi s-a căscat mai largă decât până atunci, iar marginile ei s-au întors ca nişte rulouri cu solzi. Curând, acestea s-au retras din vedere, iar Mika s-a ridicat în

picioare, a mers până la margine şi a privit înăuntru. Dedesubtul ei se deschidea o peşteră roşie, care cobora cotit spre întunericul fierbinte. Brusc, o roată ce se învârtea în spirală s-a repezit spre ea. Mika s-a retras când tentacule roşii, ascuţite ca nişte gheare, au ţâşnit peste margine, în structura înconjurătoare, şi s-au prins de podea. A privit în sus, observând că se mai întâmpla ceva. Cătuşa era ceva mai jos acum în comparaţie cu suprafaţa exterioară, pentru că se scufunda în Dragon.

— Jerusalem?

Nu a primit răspuns.

— Jerusalem!

Nimic.

Pseudopodele cobrei au apărut – gardă de onoare pentru capul care a urmat. Şi acest lucru se schimbase. Având o mărime de patru ori mai mare decât de obicei, lipsit de păr şi solzi, complet negru, capul uman îşi lingea buzele subţiri cu limba ascuţită, roşie ca sângele.

— *Jerusalem* a pătruns în spaţiul U, i-a spus Dragon.

— Şi tu ce faci?

— Mă pregătesc să procedez la fel.

— Spre Cull?

Dragon a rânjit, arătându-şi dinţii ascuţiţi.

— Probabil, i-a răspuns.

Mulţimile de refugiaţi se subţiaseră acum, când treceau printre liniile de luptă ale Polity, însă atacurile declanşate de dronele de scanare au sporit numeric.

Aşezată pe blindajul în pantă aflat în partea frontală a unui tanc antigravitaţional, femeia a dus un monocular la ochi şi a urmărit cum una dintre dronele de scanare a ieşit din formaţie, iar laserele gemene au licărit ca nişte arce de sudură electrică. Urmărind din ochi, a văzut siluete care ardeau ca nişte furnici căzute pe o placă metalică încinsă şi s-a întrebat dacă toţi acei oameni fuseseră infectaţi cu tehnologie Jain. Oamenii au fugit cuprinşi de panică, ocolind locul carnajului până când, după ce au văzut că nu mai

rămăsese nimic în stare să ardă, drona a revenit la locul ei din formaţie. Apoi au coborât două ambulanţe aeriene. În jurul conflagraţiei zăceau câteva trupuri, unele zvârcolindu-se, altele târându-se. Femeia a coborât monocularul de la ochi.

— Te rog să verifici, a spus comandantul tancului SCP, aruncându-i înapoi brăţara de identificare.

Ea a prins-o şi a tras-o pe braţ, în jurul încheieturii. El o scanase şi în privinţa genelor, ca să facă o comparaţie cu informaţiile de identificare pe care le conţinea brăţara. Femeia a zâmbit, încântată că verificarea decursese în mod satisfăcător şi destul de fericită de noul ei nume şi de profesiunea de reporter independent care vindea către serviciile de ştiri din reţea înregistrări cu senzaţii trăite în cursul unor evenimente ca acesta. Nu trebuia decât să se plaseze acolo unde se petreceau evenimente demne de a deveni ştiri, în vreme ce augmentarea ei înregistra tot ce vedea, auzea, mirosea, gusta simţea... Şi-a îndreptat din nou atenţia asupra arcologiei, în vreme ce solul se zguduia sub picioarele ei.

Imediat după aceea, au apărut monitorii şi soldaţii Sparkind, care au executat o retragere defensivă, trăgând în siluetele care se repezeau spre ei împleticindu-se prin fum şi flăcări. În măsura în care se putea vedea în ambele direcţii, şi alte forţe ale lui Coloron se retrăgeau – ultima linie internă de apărare.

— Poţi rămâne acolo, dacă vrei, a spus comandantul tancului, dar nu-ţi recomand.

S-a suit apoi în tancul antigravitaţional care, la scurtă vreme după aceea, a început să se ridice de la sol.

Când tancul a pornit înainte, femeia a intrat cu repeziciune pe uşa încă deschisă.

— Acum ce se întâmplă?

— Îi ţinem în loc până când civilii ajung suficient de departe în spatele liniilor, i-a răspuns comandantul în timp ce a manevrat comenzile tancului, iar după aceea, adio arcologie.

Femeia s-a simţit îngrozită de acel gând, apoi s-a întristat. Identitatea ei nu spunea nimic despre faptul că trăise cândva acolo.

— Rămâi sau mergi cu noi? Trebuie să închid uşa aceea.

Ea s-a retras şi a coborât pe sol, după care uşa a scos un şuierat, închizându-se. Aruncând o privire după tanc, apoi în spatele ei, femeia a văzut întreaga linie de luptă SCP înaintând încet prin mulţime. I s-a făcut milă de cei pe cale să-şi piardă căminele şi de cei care aveau să moară, pentru că şi ea trăise experienţe la fel de traumatice. Însă nu era ceea ce părea: închizând ochii, şi-a amintit recenta ei resuscitare.

Îi fusese frig, iar o mie de ace îi înţepaseră pielea. Ceva se năruise în faţa ei, şi o linie de lumină pornea într-o parte, prin întuneric.

Sunt într-un sicriu rece, şi-a dat ea seama, dar dincolo de înţelegerea acestui lucru totul era doar confuzie.

Un gust ca de cocleală în gură.

Dar am gură?

Pielea şi-o simţea ca şi cum ar fi fost frecată cu glaspapir.

Dar am piele?

*Î*n faţa ei, o încăpere rece şi sterilă cu sicrie reci fixate de jur împrejur în pereţi, ca nişte sarcofage egiptene din metal strălucitor, cu suprafeţe albe.

Dar am ochi?

A ieşit şi a privit în jur. Vederea umană părea ceva îngust după ce se obişnuise cu viziunea îmbunătăţită în mai multe direcţii şi pe un spectru luminos mai cuprinzător decât acela al unui ochi uman. Cu toate acestea, auzul i-a rămas neschimbat. Treptat, podeaua i-a încălzit tălpile. Simţea nevoia de a urina, apoi şi-a atins uşor locul intim şi s-a cutremurat de plăcere în faţa acelei senzaţii. Stomacul i-a ghiorăit. S-a uitat în jos la mâna ei şi nu şi-a recunoscut-o.

— Mă auzi?

Nu sunt moartă. O afirmaţie plină de înţeles.

— Te aud, a spus ea şi a trăit brusc un moment de panică: nu-şi recunoştea tonul vocii.

— Am aşezat o oglindă în dreapta ta.

Ea s-a întins şi a văzut silueta goală a separatistei Freyda stând acolo şi abia după aceea a înţeles ce făcuse Jack. Vreme de o clipă, s-a arătat nemulţumită, pentru că voise să trăiască în propriul ei corp. Dar corpul ei fusese incinerat demult.

— Ai făcut-o din proprie iniţiativă ori SCP a aprobat? a întrebat ea.

— SCP nu are ştiinţă de asta. Am simţit că-ţi eram dator şi ştiu că te-ai schimbat într-o măsură care a rămas necunoscută SCP. Nimeni nu o va căuta pe separatista numită Freyda, pentru că ea nu mai există – ADN-ul ei a fost reclasificat în bazele de date, iar cazierul ei a fost şters.

— Şi acum ce fac? a întrebat Aphran.

— Tu alegi. Te poţi schimba cu ajutorul cosmeticii ori rămâi aşa cum eşti acum. Unul dintre dracomeni te va transporta până la Coloron. După aceea, eşti liberă să faci ce doreşti.

— Mi se dă o a doua şansă?

— Da, exact.

— Mulţumesc.

Aphran şi-a strâns câteva lucruri de unică folosinţă dintr-un automat fixat pe perete. În timp ce le îmbrăca, şi-a dat seama că nu ştia ce îi rezervă viitorul. Dintr-un punct de vedere, acest lucru era binevenit, pentru că acum chiar avea un viitor. Jack îi crease identitatea falsă, această viaţă falsă. Aphran aprecia alegerea făcută de IA, dar la urma urmei Jack o cunoştea ca nimeni altul.

A deschis ochii şi a văzut tancuri şi autotunuri înaintând şi deschizând focul pe deasupra forţelor lui Coloron. A văzut proiectilele coborând de sus şi, în timp ce număra secundele dintre tunetul tragerii şi explozia de lumină, depista exploziile ce se produceau în arcologie.

Un alt lander a revenit la *NEJ* puţin înaintea lor. Cormac l-a urmărit pătrunzând într-o nişă de andocare, apoi şi-a îndreptat atenţia spre navă, examinând-o. Avea o concepţie

foarte modernă: configuraţie de navă de atac şi corp ultraperformant înzestrat cu echipamente cameleonice, fiind capabilă în acelaşi timp să deformeze radiaţiile electromagnetice de joasă intensitate şi, într-o oarecare măsură, să devieze lasere şi masere de mare putere. Învelişul exterior era o formă de diamant polimerizat, aşezat peste compozit în mai multe straturi, prin care treceau superconductori. Scheletul navei, alcătuit din obişnuitul ceramal de tungsten laminat, aliaje sub formă de spumă capabile să amortizeze şocurile şi cu monofilamente întreţesute de diamant, era în acest caz celular şi mai plin decât de obicei. Cormac mai ştia că nacela suplimentară pentru arme cuprindea armament gravitehnic în plus faţă de armele obişnuite adăpostite de celelalte două nacele.

Centurion, şi-a adus el aminte – aşa se chemau acum aceste nave.

Landerul a zburat pe deasupra navei, apoi a coborât spre a doua nişă de pe cealaltă latură. A pătruns printr-un scut irizant şi s-a aşezat în zona îngustă şi blindată. Cormac a coborât primul, urmat de Thorn şi de dracomeni. A observat uşile blindate ale nişei, care s-au închis, după care braţe hidraulice uriaşe au apărut din perete pentru a fixa landerul.

Jack? a încercat el încă o dată prin legătura de reţea. Nu a primit răspuns nici acum. A apelat la alte niveluri informaţionale prin sistemele navei, dar s-a trezit blocat de sistemele de protecţie IA de un tip ce se folosea în prezent pretutindeni în Polity împotriva atacurilor subversive ale tehnologiei Jain. Însă, ca în orice război, primele care sufereau erau comunicaţiile.

— Nu e prea vorbăreţ, a comentat el.

Thorn s-a uitat întrebător la el.

— La Jack mă refeream.

— E foarte ocupat în ultimul timp, analizează probe, interoghează suspecţi şi le scotoceşte înregistrările de memorie. Şi recent a scăpat de Aphran.

Cormac s-a oprit.

— *A scăpat?*

Din intercom s-a auzit brusc vocea lui Jack.

— Cred că ar trebui să-mi dau alt nume, pentru că acum am ajuns să fiu singurul care controlează această navă. Totuşi, este ceva adevăr în numele actual, *Not Entirely Jack.*

— S-a executat sentinţa în ceea ce o priveşte? a întrebat Cormac.

— Aphran nu mai există, i-a răspuns IA-ul navei.

Prin această replică nu căpăta răspuns la întrebare, şi-a dat Cormac seama, dar a trecut peste asta, s-a întors şi a mers spre uşa circulară prin care se ieşea din nişă şi care s-a deschis imediat în faţa lui ca o apertură. A trecut dincolo şi s-a văzut pe un coridor care semăna cu o ţeavă. Suprafaţa plată a podelei din plăci gravitaţionale era acoperită cu mochetă-muşchi de culoare albastră, având un model repetat înfăţişând laţuri albe – un model copiat după originalul *Jackketeb,* deşi mochetele de pe acela fuseseră fabricate din materiale textile. Restul coridorului rămânea strict utilitar: pereţi matlasaţi, la fel şi tavanul, iluminat difuz, şi balustrade moi pentru cazul în care plăcile gravitaţionale se defectau. Cormac s-a întrebat dacă Jack mai pusese adăugirile sale de obicei baroce şi câteodată înfiorătoare şi în alte părţi, pentru că nava originală fusese dotată cu numeroase dispozitive pentru executarea oamenilor, toate fiind modele antice, pe care IA-ul ţinuse să le reproducă până la cel mai mărunt detaliu. Cormac a aşteptat până când Thorn a trecut de uşă şi a ajuns lângă el.

— Încotro?… Nu am reuşit să accesez nicio informaţie despre planul navei, a spus el.

Thorn a păşit pentru a-i permite lui Arach să pătrundă pe coridor. Drona s-a dat la o parte şi s-a ridicat în două picioare ca să le facă loc dracomenilor care au trecut în şir indian de-a lungul coridorului. Cormac a observat că dracomenii s-au uitat curioşi la dronă, după care şi-au continuat drumul.

— Da, aveţi nişte figuri interesante, a comentat Arach,

revenind pe picioarele ascuţite.

Cormac a presupus că avusese o comunicare inaudibilă între dronă şi reptilieni, a clasificat observaţia făcută de Arach drept interesantă, după care s-a întors din nou spre Thorn, care a făcut un semn înainte şi a zis:

— Aceste coridoare alcătuiesc o reţea în întreaga navă, iar toate plăcile gravitaţionale sunt pe o parte, astfel că poţi merge oriunde folosindu-te de ele. Nu există puţuri de deplasare prin cădere.

Cormac a dat din cap. Puţurile de cădere erau o durere de cap de care suferea geometria vechilor nave, la care constructorii simţeau nevoia să stabilească ce era sus şi ce jos. Jack folosise un puţ deplasabil pentru a-şi duce pasagerii în diferite locuri de pe vechiul *Jack Ketch.* Acest mod de construcţie, a bănuit el, era pentru îmbunătăţirea rezistenţei structurale.

— Acum ne îndreptăm spre cabina de comandă – dacă tot aşa se cheamă şi acum.

— Nu, Jack, se poate proiecta oriunde pe navă şi există ceva ce cred că ţi-ar plăcea să vezi.

Thorn l-a condus pe o uşă de compartimentare, apoi pe un coridor lung ce cobora pe toată lungimea navei. După alte trei uşi de compartimentare, au intrat pe un alt coridor, mochetat cu iarbă deasă şi elastică şi alimentat cu aer fierbinte de terariu. Până acum, toate coridoarele pe care merseseră fuseseră plicticos de prozaice. Probabil că Jack se dezvăţase de interioarele în stil baroc.

— Alţi dracomeni, a observat Cormac.

— La bord sunt cam o sută. Thorn a făcut o pauză şi a rămas pe gânduri. Ştii că în prezent există mii de dracomeni pe planeta de jos?

Cormac a dat din cap: ştia asta. L-a urmat pe Thorn prin dreptul mai multor încăperi ocupate de creaturile reptiliene. În cele din urmă, cei doi au ajuns la o sală cilindrică de instruire, cu plăci gravitaţionale la fiecare capăt şi cu o secţiune de zero G în mijloc. Acolo, Cormac a observat dracomeni jucându-se ori instruindu-se ca să ucidă – deşi

probabil că nu exista vreo diferenţă între una şi alta. S-a îndreptat spre o scară pe care a urcat până pe o platformă poziţionată imediat sub secţiunea cu zero G, unde şi-a simţit picioarele uşoare pe metal pentru că efectul de atracţie gravitaţională de la plăcile de la un capăt al cilindrului anula parţial efectul celor de la capătul celălalt. Thorn a mers alături de el.

— Bine, Jack, ce ai pentru mine?

O linie a coborât, tăind aerul sub dracomenii care zburdau, iar din ea s-a despăturit o siluetă umanoidă.

— Acesta este Legatul, a anunţat Jack.

Cormac a examinat imaginea câteva momente.

— Asta ne spune foarte puţin. Dacă vrea, orice IA sau om poate lua această formă exterioară. Ai idee ce se află înăuntrul acestui înveliş?

— Thellant a încercat o scanare a entităţii, dar nu a văzut decât o carcasă goală. De aceea, bănuiesc că echipamentul lui de scanare a dat de un echipament cameleonic foarte sofisticat. Alte elemente ne confirmă că Legatul se poate face invizibil.

Silueta s-a rotit încet în aer, ca o păpuşă muzicală, melodia fiind sunetul de carne lovită, semn că dracomenii continuau întrecerea, atât deasupra, cât şi dedesubt, fără să ia în seamă acea imagine. Cormac a apelat direct la Jack pentru informaţii şi a primit o istorie fragmentară a relaţiilor dintre Thellant şi Legat.

— Aşadar, un duşman al Polity – asta nu e ceva nou –, însă tehnologiile folosite de el nu au fost la îndemâna separatiştilor până în prezent. Cormac a tăcut o clipă, cât a aplicat programe analitice la istoricul pus la dispoziţie, şi apoi a zis: Dă-mi tot, Jack.

De o sută de ori mai mare decât istoricul fragmentar, următorul bloc de informaţii a pus la încercare capacitatea de stocare a legăturii lui de reţea, reducând spaţiul necesar programelor de care avea nevoie pentru a face analiza. A ridicat mâna, apăsându-şi degetele pe tâmplă, ca şi cum s-ar fi aşteptat la o durere de cap. Mâneca i-a alunecat şi a

surprins privirea uimită a lui Thorn, apoi expresia amuzată, pentru că acesta văzuse Shuriken-ul prins din nou la încheietură. A rulat un program de căutare pentru a vedea ce putea şterge ca să creeze mai mult spaţiu liber. Descărcarea de memorie de la Jerusalem stătea ispititor pe lista care i-a apărut. A returnat-o în spaţiul de stocare, a şters programe vechi şi informaţii depăşite, apoi şi-a îndreptat din nou atenţia spre informaţiile abia primite de la Jack. Curând, au început să apară anumite structurări.

— O forţă exterioară care i-a incitat pe rebeli, a conchis el. Avem posibilitatea de a porni după acest personaj?

— Memoria lui Thellant nu ne-a furnizat această informaţie. Cu toate acestea, prin referinţe încrucişate între memoria lui şi informaţiile puse la dispoziţie de Coloron, am reuşit să obţinem ceva.

— Încă nu-mi spune, Jack.

— Anomalii ale spaţiului U: cu aproape o zi înainte de fiecare sosire a Legatului aici, se producea o discrepanţă masă-semnătură U în cazul sosirii unor nave mari. Asemenea discrepanţe au fost ignorate întotdeauna, pentru că deseori ele se datorează masei înregistrate a unei nave grele de transport mărfuri care se modifică într-o proporţie aproape neînsemnată. În cazul sosirilor Legatului, discrepanţa de masă a fost mereu cam aceeaşi: douăsprezece tone.

— Aşadar, este limpede vorba despre o navă de mici dimensiuni care soseşte folosindu-se de câmpurile U ale altor nave?

— Aşa s-ar părea.

— Se desfăşoară o cercetare?

— Această informaţie a fost transmisă tuturor IA-urilor din Polity. Se verifică toate evidenţele, la fel se procedează şi în cazul sosirilor pe alte lumi, indiferent cât de îndepărtate. Dacă va mai sosi vreo navă care să prezinte asemenea discrepanţe, vom fi informaţi imediat.

— Şi acum?

Holograma Legatului a dispărut, iar un perete al încăperii

a părut să se dizolve şi el pentru a oferi o vedere spre exterior. Planeta Coloron a rămas în urmă, iar spaţiul luminat de stele s-a rotit apărând în câmpul lor vizual. A urmat acea neclaritate a substanţei realităţii, iar imaginea s-a şters spre gri, în timp ce cădeau în spaţiul U.

— Chiar în timp ce rosteam cuvintele, a anunţat Jack.

— Poftim? a întrebat Cormac.

— S-a detectat o discrepanţă de douăsprezece tone, în parametrii ultimei plecări a Legatului de aici. Alte forţe sunt deja în drum spre acel loc.

— Alte forţe?

— Unde a fost detectată discrepanţa? a întrebat Cormac.

— La Proiectul Cassius.

Acum a înţeles: IA-urile vor fi foarte iritate dacă cineva s-ar amesteca.

14

Principii simple ale câmpului compact: acest tip de câmp este proiectat de generatorul său într-un mod foarte asemănător cu fasciculul luminos al unei lanterne, meniscul câmpului circular fiind generat la o distanţă presetată în generator la fel ca fasciculul sus-menţionat care întâlneşte un zid. În loc să ne ocupăm de matematicile complexe şi de mecanica deformării spaţiale care participă la acest fenomen, este preferabil să îl socotim drept pur şi simplu un disc ce se extinde de la generatorul său până la capătul unei grinzi extrem de rezistente – ambele fiind realizate dintr-un material superconductor. La atingerea discului, şocul cinetic apărut este transferat către generatorul însuşi, unde se folosesc multe metode pentru a-l absorbi sau transforma. Deseori, sunt folosiţi cilindri hidraulici ori cilindri termici sau de conversie electrică. Căldura aplicată discului înseamnă căldură care se aplică şi generatorului. Se folosesc diferite metode pentru a rezolva acest aspect: superconductori care să o disipeze şi alte sisteme de răcire. Există totuşi limitări concepute în mod deliberat privind cât anume din fiecare poate absorbi un generator. Eliminarea în proporţie suficientă a fiecăruia va face de obicei ca generatorul să se topească în cazul în care conţine elemente depăşite, deşi uneori, dacă limitele sunt depăşite într-o proporţie suficientă, se poate ajunge la o explozie. Generatorul care nu este proiectat astfel poate, la o limită oarecare neplanificată, să facă implozie, creând pentru scurt timp o singularitate în miezul său şi o ardere de fuziune din cauza materiei extrem de comprimate când singularitatea dispare. În acest caz, explozia are o forţă mult mai mare decât aceea care se produce în primul caz. Aşa se explică desuetudinea la care se apelează

deliberat.

Din „Cartea armelor”

Generatoarele de câmp compact se odihneau în transportoarele construite în mare parte din oţel carbură laminat, cu materiale purtătoare şi răşini sub formă de spumă, capabile să absoarbă şocurile. Proiectate să se îndoaie şi să se răsucească la sarcini uriaşe, pentru ca apoi să revină la forma originală, erau scunde şi incredibil de grele, iar în această situaţie nu justificau consumul de energie al unor aparate antigravitaţionale, astfel că erau transportate pe două seturi de şenile. Două mii dintre acestea protejau perimetrul dinspre uscat, iar ghearele de ancorare fuseseră înfipte până la adâncimea de zece metri în sol, până când dăduseră de roca-mamă. Generatoarele în sine erau sferice, acoperite cu ţevi flexibile de răcire şi încărcate cu aripioare de radiator. Impermeabile faţă de materie, câmpurile pe care le proiectau erau polarizate împotriva radiaţiilor ce se situau în afara spectrului vizibil perceput de fiinţele umane. Acele câmpuri erau, de asemenea, înclinate la patruzeci şi cinci de grade, pentru a reflecta unda de şoc, în loc să o stopeze. Comandantul de tanc i-a spus femeii că încă era posibil ca generatoarele care vor rezista exploziei să fie împinse, împreună cu transportoarele lor, adânc în pământ.

— De ce nu se aşteaptă până când ajung toţi oamenii în siguranţă? a întrebat ea, căţărându-se din nou pe tancul lui.

Bărbatul stătea în apropiere şi fuma o ţigară. Îi spusese că acesta era un obicei căpătat după ce petrecuse prea mult timp în tinereţe cu jocuri interactive în realitate virtuală pe baza unor filme pe celuloid vechi de secole. Socotea că fumatul îl relaxa.

— Coloron continuă să distrugă tehnica Jain de la suprafaţă, dar ea se îngroapă permanent în sol. S-ar putea ca acum să facă asta încet, dar numai pentru că arcologia a fost construită în mod necesar pe granit solid. După ce

ajunge la straturi mai moi, viteza va creşte. De aceea, dacă nu o distrugem înainte de a se îngropa, s-ar putea să pierdem planeta.

Arcologia devenise acum o linie argintie la orizontul de unde izbucniseră incendii. Stând în plutire deasupra ei, navele atmosferice care îşi sloboziseră spre sol fulgerele se îndepărtau acum pentru a face loc altor nave. Comandantul de tanc i-a aruncat femeii nişte ochelari de protecţie.

— Câmpurile compacte vor bloca luminile, aşa am înţeles, a spus ea.

— Da, dar nu există garanţia că ele vor fi acolo tot timpul.

Aphran a mormăit un mulţumesc şi a vârât ochelarii într-un buzunar.

Blindatele terestre, autotunurile, tancurile precum acela al comandantului şi platformele antigravitaţionale s-au retras spre linia scutului, multe dintre ele încărcate cu soldaţi. În spatele acestora, canonada a continuat, deoarece mulţi rezidenţi dezumanizaţi încercau să iasă în urma forţelor lui Coloron, doar pentru a fi doborâţi de dronele de scanare. Apoi dronele s-au retras brusc, ca nişte muşte gonite de pe un leş. O bară de culoare turcoaz a coborât tăios din cer, transformând solul atins în magmă, măturând arcologia în mod ritmic, stânga-dreapta. În depărtare, cerul acoperit de nori, generaţi de evaporarea masivă a apei mării, reflectau incendii similare ce bântuiau prin alte perimetre. Coloanele de fum se ridicau spre cer ca nişte tornade întunecate. Când şi când, pânze de flăcări se întindeau spre înalt, iar solul era mereu cutremurat de explozii. Se părea că trupele fugiseră din Puţ. Cinci cuirasate ocupau acum spaţiul de deasupra AP, ca să adauge puterea lor de foc la aceea a lui Coloron. Una dintre acele nave selecta surse de distrugere de o forţă îngrozitoare din caruselul său de arme.

— Ştii ce mai intenţionăm noi să folosim? Aphran a făcut o pauză, gândindu-se cât de uşor îi venise pe buze acel „noi". Lovituri nucleare ori ceva mai exotic?

— Dacă ţi-aş spune, ar trebui să te împuşc după aceea, a zis comandantul laconic, strivind chiştocul ţigării.

— Devii din ce în ce mai amuzant, a mormăit Aphran.

El a surâs.

— Dispozitive contra-terane cu ardere lentă, care răspândesc microsfere de antimaterie pe o zonă întinsă. Rezultatul efectiv este un foc atomic. La hipocentru, nu rezistă nimic peste nivel atomic, în vreme ce pulsul electromagnetic rupe legăturile moleculare.

— Frumos, a spus Aphran, întrebându-se cum de ajunseseră separatiştii să-şi închipuie că puteau triumfa împotriva Polity. Da, puteau detona bombe, ucide cetăţeni, provoca pagube majore, însă în cele din urmă, la fel ca amatorii furioşi care se aruncă asupra unor luptători experimentaţi, se trezesc trântiţi la pământ. Însă asta era situaţia în cazul tuturor organizaţiilor teroriste: eforturile lor, sortite eşecului în lupta cu forţe superioare, umpleau paginile istoriei. Pesemne că această zădărnicie constituia atracţia pentru astfel de oameni.

— Interesantă descriere, a spus comandantul. A făcut o pauză pentru a-şi scoate încă o ţigară şi a urmărit-o cum se aprinde singură. Noi folosim implodoarele gravitaţionale cu un scop similar în lupta din spaţiu. Acestea au fost inventate pentru a-şi vaporiza complet ţinta, fără să împrăştie fragmente mari, care să se deplaseze cu viteză în jurul unui sistem planetar.

Pe o planetă, acest lucru nu dă rezultate, pentru că întotdeauna apare o undă de şoc mare, care se propagă prin aer. Noi folosim dispozitive contra-terane cu ardere lentă ca să nu azvârlim peste tot resturi infectate de Jain.

— Dar avem câmpuri compacte care să ne protejeze de unda de şoc, a observat Aphran.

— Ar fi ca o adiere, a spus el, continuând să studieze capătul aprins al ţigării. Pentru a obţine aici nivelul echivalent de distrugere, folosind dispozitive contra-terane simple sau implodoare, ar trebui ca în urma exploziilor să nu mai rămână nimic altceva decât roca-mamă pe o sută

de kilometri în jur. Unda de şoc ar ocoli planeta de câteva ori, ucigând milioane de oameni în deplasarea ei. Ar fi ca un tsunami care se propagă dinspre mare, probabil de aproape un kilometru înălţime, deplasându-se cu o viteză dublă faţă de cea a sunetului.

Aphran şi-a îndreptat din nou atenţia spre linia de luptă şi spre cei care se retrăgeau dincolo de ea. Avea să mai dureze până să intre în acţiune generatoarele de câmp compact, dar curând după aceea va începe bombardamentul. A făcut un semn din cap către comandant şi s-a îndreptat spre un vehicul sală-de-mese, apoi, cât a aşteptat la rând, a privit scena de dincoace de linie – aflată departe de arcologie.

Pe cer roiau nave care coborau la sol sau decolau, multe transferând o părticică din milioanele de cetăţeni care încă se retrăgeau. Întârziaţii se aflau acum la doar peste un kilometru dincolo de linie, şi printre ei aterizau nave-ambulanţă. Aphran a privit spre solul răscolit, şi abia după un moment a observat că recolta de porumb fusese călcată şi strivită de milioane de oameni, devenind o pastă de pământ cu fibre. În jurul ei se găseau împrăştiate alte şi alte dovezi ale exodului: un dinozaur de jucărie din plastic care, intermitent, ba îşi flutura coada, ba îşi rânjea colţii, batiste aruncate, ambalaje de la alimente, un pantof, o jachetă, o valiză plutitoare din care se vărsa îmbrăcămintea – probabil i se arsese motorul –, chiar bijuterii care în altă epocă ar fi reprezentat valoarea de răscumpărare a unui regat. Rămăşiţele mai triste erau încărcate într-un transportor care se afla la oarecare distanţă de-a lungul liniei – câţiva cetăţeni care nu reuşiseră să meargă mai departe.

Când s-a întors cu două cafele cu autoîncălzire – una pentru comandant, doar dintr-un gest de politeţe, pentru că el sigur avea cafea printre proviziile din tanc –, el i-a atras atenţia către ultimii oameni care se retrăgeau din arcologie. Ea şi-a lăsat cana pe blindajul din ceramal şi a scos monocularul.

— Unde trebuie să mă uit?

— Într-acolo, la stânga acelui autotun mare, a îndrumat-o comandantul.

Aphran s-a concentrat şi a observat un robot biped apărând sub corpul lui un copil – mort sau rănit, nu şi-a putut da seama. Nu era o scenă neobişnuită, pentru că văzuse deja cum oameni sau roboţi scoteau cadavre din acea zonă. Nu a înţeles totuşi de ce i se sugerase să privească acolo.

— Acela e Coloron, a spus omul.

Aphran a examinat robotul mai îndeaproape. Nimic nu îl evidenţia faţă de alţi roboţi văzuţi de ea, doar că părea supraîncărcat cu aparatură de comunicaţii. Cu toate acestea, imaginea era impresionantă.

— Rezumă frumos toată furtuna asta nebună, a continuat companionul ei.

O oră mai târziu, au fost activate câmpurile compacte: acestea erau invizibile, însă bâzâitul energiei făcea aerul înconjurător să vibreze, în vreme ce din vanele de răcire ale generatoarelor se ridicau aburi. Incendii alb-albăstrui au iluminat brusc norul din depărtare şi au ars câteva minute, după care s-au stins, căpătând o culoare oranj intens.

— Acolo este coasta – la peste două sute de mile depărtare. Este prima lovitură, a explicat comandantul.

Focul alb-albăstrui a izbucnit din nou, de astă dată mai aproape, crescând şi întinzându-se în patru răsărituri emisferice aflate la distanţe egale unul de altul. Aphran a observat ciudate efecte de curcubeu în jurul acestor incendii devastatoare, ştiind că nu mai vedea imaginea reală şi că fără efectul polarizant al câmpurilor compacte ea ar fi fost deja oarbă. S-a uitat înapoi şi în sus şi a văzut o navă de evacuare ridicându-se cu viteză spre cer, probabil ultima care avea să mai părăsească planeta în condiţii de siguranţă. Simpla reflectare din corpul navei a fost ca flacăra orbitoare a arcului de sudură electrică. A întors imediat capul, la timp ca să vadă cel mai apropiat transport de câmp compact izbindu-se de pământ, de parcă ar fi fost

călcat în picioare de un uriaş invizibil. Toată linia, atât cât putea cuprinde cu privirea, s-a unduit ca şi cum prin pământ ar fi trecut un val. A simţit izbitura undei de şoc prin picioare, apoi s-a auzit un muget la început mut, care a crescut treptat în volum. Urechile i-au pocnit şi, brusc, s-a trezit chinuindu-se să respire. Vânt la sol: ricoşând de la un kilometru înălţime, acesta a aspirat aerul din spatele câmpurilor compacte. Acest lucru a ţinut doar câteva momente, după care un vânt puternic s-a stârnit din spatele liniilor – aerul care se năpustea să completeze golul.

În faţa ei, spre dreapta şi stânga, s-au ridicat alte emisfere, de parcă însuşi pământul emitea băşici de lumină. L-a observat pe comandant aruncându-şi ultima ţigară şi dând ocol tancului prin spate, ca să se adăpostească. Aphran i s-a alăturat imediat.

— Abia acum vin loviturile puternice, a spus el.

Patru explozii de lumină au dizolvat marginea mai apropiată a arcologiei. Acum nu mai erau simple emisfere: lumina albă creştea ca un soare în faţa ei. Un zid de distorsiuni a străfulgerat peste distanţă de kilometri şi s-a izbit în câmpurile compacte. Aphran a văzut transportorul cel mai apropiat dispărând în sol, apoi pământul s-a cabrat sub tălpile ei, aruncând-o pe burtă. Sunetul i-a produs dureri, iar urechile i-au pocnit din cauza schimbărilor de presiune când cerul a devenit stacojiu. S-a apropiat târâş de tancul antigravitaţional, unde comandantul a prins-o de un braţ şi a tras-o mai aproape. De-a lungul liniei, Aphran a zărit blindaje grele şi siluete umane azvârlite prin aer ca nişte frunze. Lumina a devenit incredibil de intensă: un bec incandescent care nu voia să se stingă. Şi-a pus ochelarii şi a simţit pământul trăgându-se într-o parte de sub ea. Acum, se găsea într-o lume a umbrelor, ca şi cum ar fi căzut într-un vas zguduit de un zeu răzbunător. Nu ştia cât durase totul, dar se părea că noua ei viaţă se încheiase, pentru a reîncepe mai apoi.

— Acum îţi poţi scoate ochelarii.

Aphran s-a gândit că îşi pierduse cunoştinţa, deoarece comandantul stătea acum alături de ea şi nu îl văzuse ridicându-se. Scoţându-şi ochelarii, a văzut o pată albă imediat dincolo de cel mai apropiat câmp compact, unde unul dintre generatoare zăcea distrus, iar o negură groasă înainta rostogolindu-se.

— N-o să păţim nimic, deşi s-ar putea să ne udăm puţin, a comentat el.

Ea nu a înţeles decât în momentul când un val scăzut de apă fiartă s-a izbit de câmpul compact şi a făcut spumă când a trecut prin spaţiul gol creat. Mareea fierbinte a ajuns la ei, dar a rămas doar până la glezne, apoi s-a scurs repede mai departe, lăsând în apropierea lor doar câteva băltoace din care se înălţau aburi. Brusc, vântul s-a înteţit când toate câmpurile compacte s-au oprit. Negura caldă a plutit prin dreptul lor şi, printr-o spărtură în zidul întunecat, Aphran a observat ceva cenuşiu, pătat cu alb, în jurul orizontului.

— S-a terminat cu Arcologia Principală, a remarcat comandantul, iar acum în locul ei este marea.

Se părea că acea lume căpătase un golf lat de trei sute de kilometri.

Ceva mai târziu, Aphran şi-a recuperat puţinele lucruri personale din tancul comandantului.

— Unde te duci acum? a întrebat-o el.

— Nu ştiu, i-a răspuns ea, şi asta îmi dă un sentiment de libertate.

Apoi a pornit la drum.

Echipamentul lui cameleonic era mai bun decât oricare altul văzut de ea, dacă nu cumva acest lucru în sine era lipsit de logică. S-a întrebat dacă nu ar putea fi chiar mai bun, deoarece efectul îl făcea invizibil doar pentru detectoarele Polity din acel segment – şi nimic mai mult. Orlandine l-a detectat după curenţii gazoşi parazitari pe care îi crea şi după efectele slabe de reacţie inversă pe care le provoca în tehnica gravitaţională folosită pentru a

menţine întreg segmentul Dyson. A observat acest fenomen timp de ore în şir şi începuse să creadă că nu va mai descoperi nimic, însă detectorii Polity dintr-o zonă pe care o ocupa el au început brusc să recicleze imagini vechi. În timp ce se întâmpla acest lucru, a apărut o navă ciudată, având formă de lingură, care a coborât alături de un reactor de fuziune globular montat pe una dintre grinzile înclinate.

Ei, ce eşti? s-a întrebat Orlandine.

Cât a urmărit ea, nava s-a fixat în acel loc cu ajutorul unor cili, apoi a întins un tentacul care a şerpuit de-a latul metalului rece spre reactor. S-a ramificat peste întreaga calotă a reactorului şi a început să pătrundă. Se încărca? Fără îndoială că pe staţiile Cassius nu avea să se înregistreze niciun raport referitor la golirea unui reactor, pentru că Orlandine a recunoscut o tehnologie foarte asemănătoare cu aceea pe care o studia în acele momente.

Un dar de la un admirator.

Orlandine a bănuit că acelaşi admirator venise acum să îi facă o vizită. Dar cum de ştiuse să vină acolo? Apoi şi-a dat seama: visele ei. Potrivit teoriilor moderne, toată materia fiind doar spaţiu-timp, provoca efecte observabile de sub continuumul său: în spaţiul U. Tehnologia Jain era de fapt materie organizată superior. În visele ei apărea implicit conceptul de tehnologie Jain care lasă o urmă evidentă pe ţesătura spaţiului – acea formă de *păianjen* o reprezenta pe aceea care trebuia să fie recognoscibilă din spaţiul U. Imediat după aceea, s-a temut că vizitatorul ştia precis locul în care se afla ea şi de aceea a început să se gândească la modalităţi de scăpare. Apoi şi-a dat seama ce altceva mai vedea: acest vas ciudat desfăşura o cercetare continuă printr-un strat al segmentului Dyson. Într-un fel, persoana sau lucrul care pilota nava aceea ghicise doar în mare locul în care era ea. Continuând în acelaşi mod, îi vor trebui câteva zile ca să o găsească. Dar ea trebuia să decidă ce va face în acest timp.

Instrumente de la tehnica Jain...

Orlandine ajunsese la concluzia că Skellor folosise tehnologie Jain ca sistem pentru a-şi sprijini interfaţa cu un IA, ceea ce folosise, la rândul lui, pentru a lua sub control aceeaşi tehnologie. Însă nu în mod suficient, pentru că scopul propriu al tehnologiei contribuise probabil la prăbuşirea lui în cele din urmă. Cu toate acestea, Skellor nu era haiman, deci era inferior. După ce desfăcuse nodul Jain pe un sfert, Orlandine înţelegea acum bine că orice parte din acesta, în timpul creşterii, crea ovare în care nodurile se dezvoltau cu o legătură univocă faţă de gazdă. Într-un corp uman infestat cu această tehnologie puteau fi chiar şi milioane de noduri – extrăgând informaţii, rămânând în acelaşi timp ascunse. Ea putea doar să presupună că Skellor nu înţelesese acest lucru decât atunci când fusese prea târziu. Aşadar, nu fusese suficient de iute sau îndeajuns de inteligent. Dacă interfaţezi un idiot cu un IA, cu siguranţă că vei ajunge la o diminuare a inteligenţei generale.

Arogant?

Dându-şi seama de capcană, Orlandine intenţiona să o evite. Dar cum? întotdeauna vor exista riscuri. S-a uitat în jur, prin laborator, la dispozitivul cardanic ce conţinea rămăşiţele nodului, apoi în jos, la băncile de cristale de memorie în care stocase masa de programe şi informaţii structurale obţinute de la el. Poate că acum, când situaţia ei devenea mai primejduită, sosise momentul să sporească în mod calculat riscul pe care îl înfrunta. Având în vedere sistemele-tampon şi de decuplare pe care le avea în prezent la dispoziţie, putea să-i extindă spaţiul de prelucrare doar cu un sfert. Dincolo de această cifră, lucrurile vor începe să se deterioreze. Şi atunci… un miceliu care să împiedice degradarea sinapselor din creierul ei organic şi să le înlocuiască apoi cu ceva mai rezistent? Desigur, nu se putea înregistra complet pe sine într-un cristal şi apoi să lase acel organ esenţial să piară… Nu, etosul haiman se baza pe dobândirea sinergiei om-IA şi, înregistrată pe cristal, ea va deveni în întregime IA. Dar

acest lucru ar fi fost rău?

Nu.

Orlandine a lovit cu pumnul în peretele dublat cu spumă rezistentă la şocuri. Refuza să înceteze a fi ceea ce era. Totul se reducea la timpul uman şi la impulsurile strict umane: în cele din urmă, zeii nu apreciau puterea zeiască, însă fiinţele umane, da. De ce să tânjeşti după o asemenea putere dacă în procesul de a o dobândi te schimbi în ceva pentru care acea putere reprezintă doar un aspect al tău, deloc mai important decât acela de a merge, a vedea sau a auzi? Asta nu însemna un progres, ci doar o repoziţionare. Va începe cu creşterea de un sfert a spaţiului de prelucrare şi se va lega la băncile de cristale de memorie – riscând incursiuni Jain din punct de vedere informaţional –, apoi se va mai gândi dacă să-şi aplice miceliu. Şi după aceea va desface nodul Jain cât de repede va putea.

Când s-a apucat din nou de lucru, s-a străduit să ignore şoapta discretă pe care o auzea cu urechea minţii: *Deci, totul despre putere...*

În timp ce nava lui se afla tot în spaţiul U, Blegg s-a uitat cu răceală spre nodul Jain ce se odihnea în micuţul cilindru din sticlă ranforsată. Aşadar, aceasta era următoarea etapă: un nod de a doua generaţie, mai eficient în distrugerea rasei umane decât acela pe care îl avusese Skellor. Deşi se ataşa de fiinţele umane, faţă de Blegg nu reacţiona. Se gândise la asta în tot cursul călătoriei până aici şi ajunsese la nişte concluzii ineluctabile.

Cu o amărăciune crescândă, şi-a îndreptat din nou atenţia spre ecranul din cabină, pe care echipamentele de detecţie afişau spaţiul U ca pe o hartă reprezentativă care se potrivea cu dispunerea sistemului Cassius. Pe acea hartă a recunoscut semnătura nodului aflat alături de el, la o oarecare depărtare de una dintre staţiile principale de construcţie. Cea de-a doua semnătură se afla de cealaltă parte a soarelui, însă era neclară şi dispersată. Echipamentul îl informa doar că ceea ce detectase acolo se

găsea într-un volum de spaţiu având mărimea aproximativă a lui Jupiter. S-a gândit să urmărească acea semnătură până la sursă, dar a decis să aştepte până la sosirea altor forţe. Întâi va folosi timpul pentru a face o recunoaştere.

Făcând nava să iasă la suprafaţă din spaţiul U, imediat după aceea s-a legat cu o parte a minţii la IA-ul staţiei. După câteva momente, a aflat despre promovarea recentă a helio-meteorologului Maybrem la funcţia de supraveghetor al staţiei după plecarea bruscă şi violentă a supraveghetorului iniţial, Orlandine. Crimă… după o relaţie amoroasă care se deteriorase. Ar fi ignorat toate acestea în cazul în care crima ar fi fost comisă de cineva cu o funcţie mai mică. Dar chiar *supraveghetorul* staţiei? într-un fel, acest lucru putea să fie legat de prezenţa tehnologiei Jain aici, în acest sistem. A observat că IA-ul legist încă se afla pe staţie, de aceea a hotărât să îi facă o vizită. O oră mai târziu, şi-a andocat nava şi a coborât pe staţie, fiind întâmpinat imediat de Maybrem.

Omul era un amestec curios; îmbrăcămintea arhaică de turist în Caraibe contrasta vădit cu carapacea de haiman care îi stătea prinsă de spinare. Hainele îi erau boţite, ca şi cum ar fi fost purtate ceva vreme, iar pe faţa lui se vedeau semne de oboseală.

— Am doar o idee vagă privind poziţia semnăturii, a spus Blegg. Tu ce date ai?

Maybrem l-a condus în interiorul staţiei.

— Sateliţii mei de vreme solară folosesc comunicaţii de spaţiu U, astfel că am efectuat cercetarea prin intermediul lor şi l-am localizat în segmentul Dyson numărul paisprezece, de cealaltă parte a soarelui. Aşa cum am primit instrucţiuni, nu am deplasat nimic aproape de el.

— Foarte bine, i-a răspuns Blegg pe neaşteptate. Acum aş dori să stăm de vorbă despre IA-ul legist.

Maybrem l-a condus într-o încăpere spaţioasă unde, în partea de sus, se rotea încet o hologramă înfăţişând sistemul Cassius. Un coridor pe o latură i-a dus la un puţ prin care au urcat.

— Aici, a spus omul.

Blegg a rotit butonul de alamă şi a intrat.

Făcând parte din clasa roboţilor noi, modelaţi după insecte sociale, IA-ul legist era alcătuit dintr-o masă agitată de furnici robotice semănând cu un ghem lucios din şpan metalic. Se odihnea în centrul unui salon mobilat cu câteva mese joase de marmură şi scaune confortabile, cu spătar reglabil – părând nelalocul lui acolo, sugerând un sac plin cu scule murdare aşezat pe un covor de Axminster. Un bărbat masiv, cu părul negru şi sprâncene stufoase, dormea pe unul dintre scaune, având un comunicator personal în poală şi ţinându-şi picioarele urcate pe o masă, alături de o cană de cafea de pe care fusese scoasă folia de protecţie. Două femei stăteau faţă în faţă la altă masă, manevrând cu beţigaşe din crom în diverse boluri de porţelan. Ele au ridicat ochii spre el, şi-au înclinat capetele o clipă – ca şi când ar fi ascultat –, apoi au continuat să mănânce. Blegg a mers mai departe, conştient că Maybrem nu venea după el, era evident că tovărăşia IA-urilor legişti îi făcea până şi pe haimani să se agite.

— Tu. Vocea s-a auzit dinspre ghemul mişcător.

— Deci ai o presupunere, i-a răspuns Blegg. A fost doar o crimă sordidă?

— Aşa am fost determinat să cred, a răspuns IA-ul, dar prezenţa ta aici împinge nepotrivirile cumulative dincolo de o simplă coincidenţă.

— Adică?

Bărbatul care dormea şi-a dres glasul şi s-a trezit, apoi şi-a coborât picioarele de pe masă. S-a ridicat, iar comunicatorul personal s-a rostogolit pe mocheta-muşchi de culoare cafenie, având un model cu viţe verzi şi galbene. S-a aplecat să-şi recupereze aparatul, l-a examinat o clipă pe Blegg, apoi a zis:

— Cât investigam, am avut un vizitator care a distrus un robot de întreţinere pe învelişul staţiei, intrând prin ecluza lui. Apoi intrusul a pătruns în staţie, dar nu ştim în ce scop.

— Şi care este legătura? a întrebat Blegg.

Bărbatul a aruncat o privire spre IA, care a spus:

— Încă analizez datele. Poate ne furnizezi tu ceva mai multe informaţii.

Blegg a înaintat spre centrul încăperii şi a ocupat un loc alături de masa bărbatului. S-a conectat mintal de IA şi a studiat fişierul prezentat de acesta, care descria în amănunt rămăşiţele robotului de întreţinere şi speculaţii privind modul în care îl distrusese vizitatorul, apoi acţiunea subversivă executată împotriva sistemelor de securitate, găurile tăiate prin învelişul staţiei şi închiderea ulterioară a acestora.

— Alte date relevante nu mai am, a spus el. Ştii deja de la Maybrem că semnătura nodului este localizată în segmentul Dyson paisprezece.

Bărbatul cu părul negru a privit întâi spre IA, apoi spre Blegg, după care s-a încruntat şi a început să apeleze date pe comunicatorul personal.

— Tehnicile folosite pentru a reuşi accesul pot fi asociate cu folosirea tehnologiei Jain, a spus IA-ul.

— Teoretizează, i-a cerut Blegg pe un ton tăios – nu era cazul să apeleze la plezanterii sociale, pentru că nu se simţea prea grozav.

— Orlandine a obţinut tehnologie Jain.

— Faptul că s-a depistat o semnătură demonstrează că tehnologia nu a fost încă eliberată… ori eliberată în întregime. Dar de ce s-ar întoarce Orlandine aici? Blegg a obţinut alte date de la IA şi a adăugat: După ce *Heliotrope* a căzut în spaţiul U.

— Profilul el psihologic demonstrează un ataşament deosebit faţă de acest proiect. Nu ar fi în stare să îl abandoneze cu uşurinţă, astfel că se putea întoarce la fel de uşor precum plecase.

— Teoretizează.

— Nu se ştie cum, dar a intrat în posesia unui nod Jain, a efectuat saltul U afară din sistem, apoi a revenit, s-a ascuns în segmentul Dyson unde, de atunci încoace, a descoperit câteva dintre secretele nodului. Folosind tehnologie Jain, a

pătruns aici ca să vadă ce progrese am făcut în investigarea crimei.

— Orlandine este haiman şi a avut funcţia de supraveghetor al staţiei – prin urmare, nu ar fi avut nevoie să folosească tehnică Jain ca să pătrundă aici.

— Uite ceva aici, a spus bărbatul care stătea la masă. Blegg s-a uitat spre el, apoi a prins comunicatorul personal aruncat în direcţia lui. A examinat ecranul, în timp ce omul a continuat: Cu douăzeci de minute înainte de explozie, ea a cerut să se încarce provizii suplimentare pe *Heliotrope*. Asta nu a părut a fi acţiunea unei persoane care suferă de vreo problemă mintală şi este disperată, dar ideea a fost ignorată până acum. Verifică lista de aici – articolul opt.

— Material de ecranare, a zis Blegg.

— Alte date, a anunţat IA-ul.

— Da, aşa e.

— Nu, voiam să spun că vor mai sosi date.

— De unde?

— De la o navă din clasa Centurion pe nume *Not Entirely Jack*.

— Aha, a spus Blegg cu un oftat, ce mult înseamnă *descoperirile accidentale* făcute într-un univers holistic…

Fără a primi răspuns de la IA, bărbatul a observat:

— IA-urile legiste nu sunt recunoscute pentru simţul umorului.

— Dar *nu glumeam*, a spus Blegg.

– retroact 7 –

A întors încă o carte, a văzut cum toate erau aşezate de jur împrejurul lui ca nişte lespezi de mormânt.

S-ar fi putut transporta acolo, jos, din nava de atac, dar, fiind capabil doar să se transporte pe sine şi un număr limitat de obiecte prin spaţiul U, avea nevoie de acea navetă. Multe articole de acolo, unele dintre ele foarte mari, trebuia duse pentru a fi studiate de SCP. Aducându-şi naveta la destinaţie de-a lungul dârei de opt kilometri presărată cu distrugeri, s-a uitat la epava care zăcea la

capătul drumului. Forţele de securitate organizaseră un cordon din drone în jurul epavei, dar aici oricum nu erau curioşi şi nici nu s-ar fi găsit cineva în Tuscor City care să dorească să vadă acel spectacol. Majoritatea oamenilor se arătau mai interesaţi să treacă în siguranţă printr-una dintre cele câteva facilităţi de runciblu ori să ajungă la bordul uneia dintre navele de evacuare.

Nava de cercetare-diversiune din Prador arăta aproape intactă, în ciuda confruntărilor avute recent cu un cuirasat al SCP, cu o staţie de apărare planetară şi în cele din urmă cu solul. Poseda blindaj din metal exotic, marele avantaj al celor din Prador asupra celor din Polity – la care se adăuga faptul că Prador avea mai multe nave. Totul părea să capete altă turnură totuşi, acum când şantierele de construcţie de nave funcţionau la capacitate maximă, însă era exclusă o victorie uşoară. Securitatea Centrală a Pământului calculase că Polity va mai pierde cinci lumi până să silească forţele Prador să se retragă. Aveau să mai moară miliarde de oameni, războiul urma să mai dureze cel puţin douăzeci de ani, iar după aceea Polity va aduna cioburile vreme de secole. Probabil că Blegg putea găsi aici ceva care să aducă mai mult optimism pentru SCP.

Blegg şi-a adus naveta jos, pe deasupra cordonului şi, coborând, a observat autotunuri urmărindu-l. După ce a pus nava la sol, a văzut un gravimobil blindat şi un transportor venind în viteză spre el, iar când s-a dat jos din navetă, soldaţii au coborât năvalnic din gravimobil. Se părea că IA-ul navei de atac nu fusese informat în legătură cu sosirea lui. S-a lămurit de contrarul când comandantul unei forţe SCP s-a apropiat de el.

— Probleme? a întrebat-o Blegg pe femeia care stătea în faţa lui.

Soldaţii comandaţi de ea s-au îndreptat către transportor, din care au început să descarce diverse articole legate de paleţi antigravitaţionali.

Ea a dat rar din cap.

— Când ai sosit, am primit ştirea: un cuirasat al

Pradorului tocmai a pătruns în sistem.

Blegg a comunicat imediat de la minte la minte cu IA-ul navei de atac aflate mult deasupra.

— *De ce nu m-ai informat?*

— *Pentru că oricum aveai să afli*, *iar eu am treburi mai importante decât să te ţin la curent cu informaţiile*, i-a răspuns Yellow Cloud.

— *Cât timp am la dispoziţie?*

— *Maximum trei ore*.

Blegg s-a întors şi a privit de-a lungul navetei lui, transmiţând o comandă către computerul de bord ca să deschidă cala. Uşa rampei a ieşit cu un fâsâit din locaşul ei şi a coborât. El s-a întors spre femeia-comandant:

— Ce ai obţinut până acum?

Ea s-a răsucit pe călcâie şi l-a condus spre locul unde soldaţii ei tractau paleţii plutitori pe deasupra terenului accidentat. Făcând un semn către unul dintre paleţi, pe care stătea un obiect masiv învelit în plastic, ea a zis:

— L-am găsit pe pilot aproape intact.

Blegg s-a uitat lung la obiect, apoi spre oamenii care îl deplasau.

— Câţi oameni ai aici?

— Cincizeci şi opt.

— Şi restul? a spus Blegg, făcând un semn către ceilalţi paleţi.

— Acolo mai sunt rămăşiţele unei arme cu fascicul de particule, un generator termic, un lansator de rachete şi ceea ce pare a fi o armă biologică din Prador.

— Ce rută ai ales ca să pleci de aici?

Ea a arătat în spate, spre oraş.

— Aceeaşi ca toată lumea.

— Prea bine. Lasă Pradorul, avem deja la gheaţă mai multe cadavre de-ale lor decât ne trebuie. Abandonează lansatorul şi generatorul termic, ştim deja cum funcţionează. Ai cu tine trei xenotehnicieni?

— Da.

— Îi vreau să rămână cu mine, împreună cu toate

echipamentele lor. Încarcă orice altceva de aici şi ordonă-le celorlalţi ai tăi să urce la bord.

Femeia-comandant a părut brusc uşurată.

— *Yellow Cloudy* a transmis Blegg. *Ţi-i trimit pe soldaţii aceştia, împreună cu unul sau două lucruri posibil folositoare. Te rog să preiei controlul asupra navetei şi să o lansezi în momentul când soldaţii ajung la bord. După ce ajung la tine împreună cu acele lucruri, să trimiţi naveta înapoi*.

— *Asta nu-ţi va oferi prea mult timp*.

— *Suficient ca să scot toată stocarea de comunicaţii pe care o voi găsi.*

Femeia-comandant a rămas împreună cu cei trei xenotehnicieni, unul dintre ei tractând un dulap plutitor cu scule, ceilalţi doi având sculele în saci de spate. Imediat ce naveta s-a înălţat, urmat de ceilalţi, Blegg a pătruns în interiorul navei de cercetare-diversiune. Singurul tunel, larg şi suficient de asemănător cu o peşteră pentru a permite accesul unui corp mult mai masiv decât acela al unui om, ducea spre un sanctuar nu foarte înalt, unde primul-copil Prador stătuse la consolele navei străine. Păduchi de navă, de mărimea unui pantof uman, se târau pe pereţii aspri din piatră care erau acoperiţi cu inflorescenţele de culoare verde-deschis ale ierburilor. Consola de comandă se proiecta din podea ca un coral uriaş, iar o serie de ecrane hexagonale alcătuiau cea mai mare parte din peretele din faţă.

Aşezat între consolă şi ecrane, Blegg a făcut semn către podea.

— Vedeţi asta? Apoi a trasat un contur cu vârful bocancului. Stocatorul de memorie trebuie să fie chiar aici, dedesubt. Nu este minat, pentru că cei din Prador sunt convinşi de capacitatea lor de criptare – nu au habar cât de uşor pot IA-urile noastre să le descifreze.

În timp ce unul dintre tehnicieni s-a apucat să decupeze podeaua de metal cu un ferăstrău diamantat, femeia-comandant a întrebat:

— De unde ştii toate astea?

— Am deschis astfel de nave încă de la început.

— Dar cine eşti, până la urmă? Nimeni nu mi-a spus cum te numeşti.

— Horace Blegg.

Toţi au întors privirile.

— Ştii ceva? Mulţi oameni te socotesc un mit.

— Continuaţi-vă treaba, le-a ordonat Blegg tehnicienilor. Nu avem mult timp la dispoziţie.

În cele din urmă, au îndoit în sus o secţiune a podelei şi au lăsat la lumină un teanc de octaedre negre care arătau ca un fel neobişnuit de caviar, între cabluri optice şi de alimentare.

— Tăiaţi de jur împrejur. Nu veţi distruge nimic. Blegg s-a întors către omul care avea lada de scule plutitoare. Aruncă-ţi sculele. Vom folosi asta – şi a făcut semn către ladă – pentru a le transporta.

Curând, au adunat octaedrele şi le-au încărcat şi, cu un sentiment de uşurare, au ieşit din pântecele întunecos şi umed al navei Prador, îndreptându-se către locul în care coborâse mai devreme naveta lui Blegg. Aflat la orizont, soarele, un glob albastru-verzui, se cuibărise între nişte nori de culoare gălbuie aflaţi la orizont, iar stelele începuseră să clipească viu pe firmamentul azuriu.

— Am înţeles că naveta este pe drum, *da?* a transmis Blegg.

Nu a primit răspuns.

— Yellow Cloud?

Consultându-şi ceasul, a văzut că mai rămăsese o oră din cele trei prevăzute. Blegg s-a concentrat, şi-a proiectat conştiinţa în căutarea navei de atac şi a surprins comunicaţii fragmentare:*…rachete spre… tun pe şine… De unde a… Dar au spus că…* De asemenea, imagini disparate cu nave care scuipau focuri de oxigen în vid, iar acestea nu căpătau formă din cauză că nu exista atracţie gravitaţională, dâre sclipitoare de resturi, un om urlând în timp ce cădea spre suprafaţa lumii, având costumul spaţial

intact, dar începând să se înfierbânte.

— *Blegg,* a venit răspunsul de la *Yellow Cloudy* îmi pare rău.

A urmat o semnătură de spaţiu U, moment în care nava de atac a fugit din sistem.

Revenind spre suprafaţa acelei lumi, Horace Blegg a ridicat ochii şi a descoperit că nu toate luminile de pe cer erau stele. S-a răsucit şi i-a privit pe cei doi companioni.

— Avem o problemă, a început el.

Lumina, având strălucirea orbitoare a pulberii de magneziu aprinse, a alungat crepusculul. Uitându-se în stânga lui, Blegg a văzut doar flăcări acolo unde mai devreme se aflase Tuscor City, iar un zid de foc înghiţea terenul ce se întindea până acolo.

— Da, asta e cu adevărat o problemă, a mai avut timp să spună femeia-comandant.

Apoi totul a căzut asupra lor.

– retroact sfârşit –

Momentul în care a ieşit la suprafaţă în spaţiul real, *King of Hearts* a ajuns sub o activitate intensă şi masivă de scanare, iar în interiorul norilor gazoşi au început să se agite mii de obiecte. King le-a scanat la rândul lui, însă imaginile receptate au rămas înceţoşate până când unele dintre acele obiecte au pătruns treptat în vidul limpede. King se aştepta să vadă nave pe care să le recunoască – cele care plecaseră din Polity împreună cu Erebus –, dar niciuna dintre ele nu se afla acolo. În schimb, IA-ul a văzut ceva cu totul străin. Se părea că nava de atac coborâse într-un fel de capcană uriaşă şi că la fiecare nivel ceva încerca să o înhaţe. King a deschis canale sigure de comunicaţie şi a încercat să separe ceva coerent din straturile de asalt informaţional.

— Nu sunt cu Polity, a transmis IA-ul navei de atac.

Nu a primit niciun răspuns – totul părea urletul înnebunit al unei mulţimi turbate.

— Vreau să vorbesc cu Erebus.

Au apărut semnături de spaţiu U, unde se strânseseră acele obiecte misterioase, apoi aproape. Întâi a luat fiinţă ceva mare, apoi densitatea spaţială înconjurătoare a început să crească acut, pe măsură ce au sosit şi alte lucruri. La mai puţin de o microsecundă după aceea, IA-ul a detectat o interferenţă crescândă a spaţiului U şi atingerea fierbinte a laserelor ce îşi găsiseră ţinta şi a făcut ca nava *King of Hearts* să cadă în spaţiul U, pentru ca o clipă mai târziu să iasă la suprafaţă la 150 000 de kilometri depărtare.

— Vorbeşte-mi, nu sunt duşman.

Răspunsul a fost un răcnet consensual:

— Deschide-te complet!

Aşadar, *acesta* era Erebus. Acest tot era Erebus. Şi îi cerea lui King să se contopească cu el. De-a lungul anilor săi de existenţă, IA-ul navei de atac ajunsese să dispreţuiască umanitatea şi simţea nevoia de a găsi ceva mai bun, mai măreţ şi complet IA. Fusese pregătit să creeze ceva ca acest… consens. Dar să se alăture unuia, să se lase absorbit în unul? În acel moment, King a descoperit cât de mult îşi preţuia propria individualitate şi s-a înţeles pe sine ca fiind mai asemănător cu creatorii lui decât cu acel lucru. Preluând fluxuri informaţionale, structuri logice şi *scop* ce depăşeau capacitatea lui de înţelegere, King a recunoscut doar nebunie.

— Am nevoie de timp.

— Nu-ţi acord.

Din nou semnături de spaţiu U. Pornind pe un curs invers, King a făcut un nou salt, trezindu-se însă că trebuia să se zbată printr-o furtună a spaţiului U. În mod independent, Erebus îşi elaborase probabil propriile USER-e. Reechilibrând tot timpul motoarele, King a zburat prin acea furtună, dar interferenţa şi mai puternică produsă de USER l-a izbit, iar *King of Hearts* a căzut pe o pantă spaţială, ca şi cum ar fi pătruns în spaţiul real prea aproape de un puţ gravitaţional. Acesta s-a materializat într-un maser de mare putere, străpungând instantaneu corpul navei. Eliberare

antimuniţii, iar King a răspuns cu foc asupra unor ţinte multiple: nave şi proiectile. King a făcut un nou salt, pătrunzând cu forţă într-un continuum de sub-spaţiu şi ieşind brusc din el, fără să cedeze. Încă 150 000 de kilometri, suficient numai pentru a scoate nava de sub ploaia principală de proiectile. Acum, sistem planetar. Încă urmărit de roiul de proiectile, King a acţionat motorul de fuziune la maximum. Măcar atacatorii nu mai puteau pătrunde în spaţiul U nici cât el şi nu puteau face saltul înainte. Cu toate acestea, armele lor erau mai rapide.

Maserele au sfredelit coca navei lui King, dezgolind blindajul ca o şurubelniţă ce scrijeleşte vopseaua, apoi s-au îndepărtat pentru a urmări un pachet antimuniţii eliberat de navă. Ele au străpuns ceea ce era doar o imagine holografică a navei de atac, după care au ţâşnit înapoi. Focoasele proiectilelor teleghidate au detonat asupra pachetelor similare. King a pus online un tun pe şine şi a umplut spaţiul din urma lui cu proiectile near-c, măturând totul cu canonada dezlănţuită pentru a-şi ascunde coborârea către planeta fierbinte, dar vie, de dedesubt. A continuat să lanseze rachete interceptoare până când şi-a golit arsenalul; a trecut apoi la implodere contra-terane de mare putere şi arme atomice simple. O furtună uriaşă de explozii s-a stârnit în urma navei de atac pe traseul ei coborâtor. Exploziile electromagnetice au făcut ca scanarea să se realizeze doar cu intermitenţe. Acum vedea alte nave în urma sa ori erau doar resturi care se prăbuşeau?

Ajuns deasupra atmosferei, King s-a duelat numai cu armele cu fascicul, distrugând rachetele ca nişte viespi care se îndreptau spre el. A urmat o reintrare care a încălzit corpul navei până la alb, apoi o junglă nesfârşită şi cotropită de aburi, iar după aceea, în faţă, munţii. King i-a scanat şi a detectat concentraţii utile de metale şi carbon. Consumând cât mai puţin din energia înmagazinată şi cu reactoarele de fuziune luptându-se să facă faţă, a eliberat un ultim pachet antimuniţii în vreme ce rachetele se apropiau din toate părţile. *King of Hearts* a decelerat

puternic în coborârea spre munţi. Opt focoase au lovit la mai puţin de o secundă unul faţă de altul. Exploziile de proporţii titanice au incinerat jungla pe o rază de o mie de kilometri, au făcut ţăndări un munte şi au creat un lac de magmă. Cu excepţia indicaţiilor spectroscopice referitoare la metalele şi carbonul existente în atmosferă, nava de atac dispăruse. Întrucât locul impactului şi zona înconjurătoare erau acum radioactive, scanarea era îngreunată considerabil.

Dându-şi seama că Dragon tocmai ieşise din spaţiul U, Mika s-a trezit instantaneu.

— Am sosit? a întrebat ea.

— Da, a confirmat Dragon prin sistemul de comunicaţie al cătuşei.

La scurtă vreme după plecarea lui Dragon de lângă *Jerusalem*, cu câteva zile în urmă, capul lui şi pseudopodele însoţitoare se retrăseseră în gaura lor, iar aceasta se închisese. După aceea, conversaţia cu entitatea se desfăşurase doar prin intermediul comunicatorului. Dragon răspunsese la multe întrebări, însă vorbele lui se dovediseră încurcate şi neclare, aşa cum se întâmpla mereu. Mika încă nu ştia unde o dusese Dragon şi nici nu cunoştea motivul.

Trăgând deoparte foaia de încălzire, s-a ridicat în capul oaselor şi a cerut:

— Vedere exterioară.

Zidurile şi tavanul au dispărut, dar acum vedea doar ceea ce putea fi descris drept o imagine *interioară.* Interiorul lui Dragon, şi nimic altceva. Mase de carne precum ficatul crud apăsau din toate părţile, iar printre ele colcăiau mănunchiuri de tentacule de culoare roşie-sângerie. În timp ce privea, un pseudopod alb-cenuşiu a şerpuit prin dreptul ei ca un ţipar de mare uriaş şi ceva globular cu vine metalice răspândite pe toată suprafaţa s-a scufundat treptat, dispărând. Dar această mişcare exterioară în jos a făcut-o pe Mika să-şi dea seama că în

acele momente cătuşa era împinsă încet înapoi spre suprafaţa lui Dragon. Părea un proces lent, de aceea s-a ridicat în picioare, şi-a luat sacul, apoi s-a dus să folosească facilităţile sanitare pe care le avea acolo. După aceea, s-a întors şi a luat un recipient cu cafea şi a rămas să urmărească ce se petrecea în timp ce băutura se încălzea în mâna ei.

— Unde am ajuns? a întrebat ea în cele din urmă.

Podeaua s-a cutremurat, iar carnea şi pielea lui

Dragon a început să se desfacă deasupra capului, lăsând să se vadă o strălucire fierbinte. Carnea s-a tras în jos din fiecare parte a cătuşei când aceasta a ieşit cu totul la suprafaţă. Mika a observat stele presărate pe bolta întunecată, deasupra unui orizont draconic. În partea opusă strălucea un soare alb, actinic, a cărui ferocitate era filtrată suficient prin sistemul de proiecţie, ca să nu îi ardă ochii cu totul.

— Aici, a informat-o Dragon.

Sub strălucirea orbitoare a soarelui, în suprafaţa lui Dragon s-a deschis un crater masiv, din adâncul căruia a apărut o constelaţie de stele albastre. Mii de capete de cobră au apărut la vedere: evantaie larg deschise, alcătuite din cobre, creşteau din ramurile arteriale mari care, la rândul lor, porneau dintr-o coloană încâlcită din viţe ale copacului central. Această creştere titanică s-a ridicat prin apropierea cătuşei ca o navă spaţială organică de dimensiuni uriaşe ce se pregăteşte de lansare. A ascuns soarele şi abia atunci, când lumina puternică a fost obliterată, a putut Mika să vadă celelalte obiecte apropiindu-se. Această nouă sferă putea fi o mini-lună ori o navă de proporţii titanice, dar când a venit mai aproape, a observat că şi aceasta creştea în revers. Cealaltă sferă rămasă din Dragon s-a apropiat.

Luându-şi comunicatorul personal, Mika s-a aşezat pe scaunul de realitate virtuală, şi-a pus centura şi a înclinat spătarul înapoi. Prin aparat, a făcut o verificare ca să asigure funcţionarea în continuare a tuturor echipamentelor

de înregistrare conţinute în cătuşă.

— Ce faci? a întrebat ea.

Carnea asemănătoare ficatului din podeaua deschisă s-a desfăcut ca să permită ieşirea a două pseudopode şi a acelui cap nou şi tulburător de Dragon. Acesta s-a arcuit sus, deasupra ei, a aruncat o privire la ceea ce urmărea ea, apoi şi-a îndreptat atenţia direct spre Mika.

— Mă pregătesc să-mi obişnuiesc cealaltă jumătate cu unele realităţi, a spus el.

— Înseamnă că nu ştie?

— Nu, nu am reuşit să stabilesc legătura cât am fost ţinut captiv în blocada USER din jurul sistemului Cull şi nu am încercat legătura de când Cormac m-a familiarizat cu evenimentele de pe tărâmul Creatorului.

— De ce nu?

— Din câte ştia Cormac, întâlnirile faţă în faţă dau rezultatele cele mai eficiente. Cealaltă jumătate a mea este încă supusă programării făcute de Creator.

— Dar celălalt sine al tău va învinge sigur asta, iar rezultatele vor fi aceleaşi ca în cazul tău?

— De ce să fie? Acesta este un *eu* diferit. O vreme, am fost şi prizonierul lui Jerusalem.

— Şi va fi suspicios? a sugerat Mika.

— Doar va şti cu siguranţă, văzând ceea ce am văzut eu din interior.

— Poate că tot nu te va crede.

— Să sperăm că va crede. Nu aş vrea să mă *sinucid*.

Cea de-a doua sferă Dragon s-a apropiat deasupra capului ca o lună care cade pe pământ. Folosindu-şi comunicatorul, Mika a transmis o instrucţiune prin care cerea ca o parte a imaginii să fie mărită. Un sfert din tavan a slujit acestui scop, concentrându-se asupra locului în care doi copaci cu pseudopode se întindeau unul către celălalt. Au urmat fulgere strălucitoare între ei, când sarcinile relative ale celor două sfere s-au egalizat. Înnegrite şi scoţând fum, câteva pseudopode lovite de aceste descărcări au fost ejectate din copaci. În cele din urmă, cele

două excrescenţe masive au început să se unească şi să se zvârcolească una *în* cealaltă. Mika a observat capetele din surse separate unindu-se, ochi în ochi, ca fişele electrice care se împreunează, iar safirele s-au stins. Mika s-a întrebat dacă acela era modul în care se conectaseră cele patru sfere originale ale lui Dragon, nevăzute înăuntrul uniunii. Cei doi copaci, semănând cu două fişe organice uriaşe, s-au unit complet, apoi copacul compozit a început să se contracteze şi să devină tot mai scund, atrăgând laolaltă cele două sfere Dragon. Mika s-a gândit că poate era prinsă între două entităţi titanice care puteau să ajungă peste scurt timp la un dezacord violent. Deşi experienţa ar fi fost fascinantă, ea sigur nu i-ar fi supravieţuit.

Cormac a ascultat traficul de comunicaţii, apoi a privit spre ceea ce îl înconjura. Navele reprezentate ca stele minuscule, apoi mărite până la nivel vizibil, au apărut continuu şi s-au rotit în jurul soarelui, spre poziţia actuală a navei *NEJ.* Din acea parte a navei avea o vedere mai bună asupra situaţiei. La fel ca pe puntea de comandă a navei originale *Jack Ketch*, Cormac stătea parcă în vid, undeva departe de soare, dar într-un sistem Cassius contractat până la o scară mai uşor de gestionat. Sistemele de vizionare ale navei au făcut ca norul de gaz să devină translucid şi au filtrat strălucirea puternică a soarelui. Segmentul 14 Dyson ieşea în evidenţă în stânga lui Cormac – forma lui romboidală fiind un ochi cenuşiu în gazul învolburat.

— Aşadar, unde ţi-e nava acum? a întrebat el.

Horace Blegg, care stătea alături de el, a întins o mână şi a arătat spre una dintre staţii, de unde pleca în acele momente o navă măruntă, un punct roşu care a luminat intermitent pe tabloul de afişare. Cormac a făcut o grimasă, apoi s-a întors pentru a-l studia pe celălalt bărbat, dacă era bărbat: Blegg avea din nou înfăţişarea unui oriental bătrân, cu părul cărunt tuns scurt, având o expresie enigmatică. Purta un costum de mediu de culoare verde-pal, prăfuit, şi

avea nisip pe ghete.

— Spui că ai la bord un nod Jain?

Blegg s-a strâmbat şi a răspuns:

— Da.

Îndreptându-şi din nou atenţia asupra segmentului, Cormac a văzut o zonă roşiatică apărând neclar – cealaltă semnătură.

— Asta e cea mai bună rezoluţie pe care ne-o poţi oferi, Jack?

IA-ul navei din clasa Centurion i-a răspuns:

— Semnătura de spaţiu U este ciudată – o dispersie vagă între două puncte. Probabil a fost iniţiat un nod care se desface.

— Bine, unde ne aflăm acum? a întrebat Cormac. Blegg, tu ai fost atras aici de semnătura de spaţiu U a unui nod Jain, iar eu am venit în urmărirea unei fiinţe care se numeşte Legat. Ar fi puţin probabil să nu existe o legătură între evenimente.

— Există o legătură, l-a aprobat Blegg. La început, am presupus că nodul avea legătură cu o crimă comisă la bordul uneia dinte staţii – că acesta era în posesia unui supraveghetor pe nume Orlandine. Este posibil ca ea să nu fie amestecată în asta – cu alte cuvinte, a comis crima printr-o coincidenţă. Mie însă nu-mi plac defel coincidenţele.

Cormac şi-a înclinat capul, verificând alte informaţii prin legătura la reţea.

— Sincronizarea este aproape perfectă. Tu ai detectat această semnătură aparte la scurtă vreme după sosirea Legatului aici… dacă a sosit cu adevărat…

Blegg a ridicat din umeri, părând ciudat de netulburat.

Cormac a continuat:

— Trebuie să presupun că semnătura provine de la un nod aflat anterior în posesia Legatului şi care acum se găseşte undeva în interiorul segmentului Dyson. Trebuie să descoperim unde.

— Agent, las asta în seama ta.

Brusc, Blegg a plecat.

— Jack, e real omul ăsta? a întrebat Cormac imediat. Ceea ce a stat aici acum câteva momente era ceva real?

Cu mult timp în urmă, se gândise că, dacă Blegg era un avatar al Securităţii Centrale a Pământului, ar avea nevoie de complicitatea unor IA-uri ca Jack pentru a-şi face apariţii atât de scurte ca aceea de mai devreme.

— Da, a fost.

Cormac a făcut o grimasă – desigur, chiar dacă aveau un acord tacit în privinţa acestei apariţii, IA-urile tot nu i-ar fi spus lui asta. S-a conectat din nou la reţea şi a accesat structura de comandă IA şi a văzut comanda generală ce îi fusese încredinţată. Oare IA-urile nu ar fi fost mai potrivite pentru a se ocupa de această problemă? Şi-a pus întrebarea în treacăt – mai procedase astfel de multe ori –, după care a transmis instrucţiuni. Ştia că statutul lui de acum va ţine doar atâta vreme cât nu dădea greş. Aruncând o privire spre Thorn, a traversat spaţiul parcă vid pentru a ajunge lângă el şi a înclinat din cap în semn de confirmare.

— Jack, care este sprijinul de care beneficiem în prezent?

— Două cuirasate şi douăsprezece nave de atac… adică *trei* cuirasate.

Evident, tocmai sosise încă unul.

— Bine. Cormac a examinat holograma înfăţişând sistemul Cassius. Pune un cuirasat să stea deocamdată deoparte şi poziţionează-le pe celelalte două dedesubtul segmentului. Pune-le să folosească scanarea în spaţiu real şi scanarea în spaţiu U ca să descopere semnătura nodului. Poziţionează navele de atac la distanţe egale în jurul perimetrului.

— S-ar putea ca Legatul să se salveze cu fuga, fără nod, folosind echipamentul cameleonic… a spus Thorn.

Cormac a ridicat o mână.

— Echipamentul cameleonic este bun atâta vreme cât nimeni nu e conştient de prezenţa utilizatorului în apropiere. Proiectilele electromagnetice îl vor afecta

suficient de mult pentru ca noi să reuşim detectarea. Deşi am îndoieli că Legatul va fugi de aici fără să-şi ia jucăria. În acel segment nu locuieşte nimeni, astfel că nu există nicio gazdă umană potenţială, ca Thellant.

— În caz că va trebui să cercetăm, e o zonă mare.

— Aştept sugestii.

Thorn a făcut un gest din umeri şi şi-a încrucişat braţele la piept.

Pentru o clipă, Cormac s-a întrebat ce părere avea celălalt despre faptul că el îşi asumase comanda, deoarece, până la apariţia lui Coloron, această arenă îi aparţinuse lui Thorn. A făcut uitată întrebarea:

Thorn era profesionist, şi nu de azi, de ieri. În situaţii ca aceasta nu erau admise micile gelozii.

Cormac a închis ochii şi, folosindu-şi legătura la reţea, s-a întors şi a făcut să se rotească reprezentarea tridimensională a segmentului Dyson. Cu ajutorul datelor de scanare transmise spre el de cuirasatele care se apropiau, a reuşit să-şi facă o idee mai precisă asupra locului în care se găsea nodul, deşi semnalul nu voia încă să prezinte o rezoluţie clară. A verificat poziţiile navelor de atac, care erau aproape la locurile stabilite şi, pe măsură ce au sosit alte nave, a observat mai multe stele strălucind de jur împrejur, ca un spectacol de focuri de artificii. În loc să întrebe, Cormac a verificat numărul acestora prin intermediul legăturii de reţea. Încă nu erau destule: pentru acea acţiune aveau nevoie de cel puţin o sută de nave.

— Când vom reuşi să acoperim marginile, pătrundem pe *aici*. A transmis o imagine a segmentului cu o margine evidenţiată prin culoare. Va trebui să realizăm acoperirea fiecărei nave cu telefactori şi drone – încă nu avem suficiente nave. Vreau să folosească proiectile electromagnetice într-o structură standard de căutare, pentru că nu ţin ca Legatul să afle că noi ştim cum să detectăm nodurile Jain.

— Iar apoi ajungem chiar la ţintă? a întrebat Thorn.

— Imobilizăm, capturăm, apoi interogăm… dacă va fi

posibil.

— Nici măcar nu avem idee ce este această entitate căreia i se spune Legat. Este străin, IA, şi una şi alta, sau nimic din toate astea? S-ar putea să nu se lase prins.

— Ce alte soluţii mai avem? a zis Cormac cu răceală în glas.

Atât

Devenise o bibliotecă burduşită de la podea până în tavan cu cărţi, un computer care funcţiona în suprasarcină informaţională… ori – poate o analogie mai umană – era acum educată peste capacitatea ei. Avea nevoie de instrumente Jain ca să manipuleze asemenea cantităţi de informaţii. Prin urmare, trebuia să facă încă un pas irevocabil.

S-a uitat la micul vas pe care îl asigurase nanoasamblorul – un tub de testare nevinovat din sticlă ranforsată, de lungimea unui deget, având la un capăt un dop simplu din plasmei. Acesta conţinea ceva care arăta ca un sirop auriu, în care se scăpase un ghemotoc de păr metalic. Cu toate acestea, părul se mişca în mod continuu ca şi cum fluidul din tub era menţinut într-o fierbere constantă. S-a uitat la el îndelung, apoi a verificat din nou ecranele.

În cele din urmă, după ce pătrunsese în echipamentul cameleonic al navei străine, acum a urmărit-o cu atenţie apropiindu-se. Nici sosirea forţelor Polity nu scăpase atenţiei ei şi nici faptul că acestea foloseau sisteme sigure de comunicaţii pentru a rezista asaltului informaţional al Jain. Însă după cine veniseră acele forţe – după ea ori după vizitatorul ei?

La naiba!

A închis ochii şi a încercat să-şi stăpânească brusca izbucnire de furie şi frustrare. Încă îi lipseau informaţii vitale – o lipsă care putea însemna moartea ei. După un moment, s-a calmat. A decis să rişte luând legătura cu străinul, pentru a vedea ce putea să afle, pentru că era un

necunoscut, în vreme ce IA-urile din Polity reprezentau un pericol cunoscut pentru ea. Cu toate acestea, mai întâi trebuia să-şi extindă capacitatea, să instaleze sisteme de protecţie şi să se înarmeze din punct de vedere informaţional. Deschizând ochii, s-a uitat din nou lung la tubul de test.

Orlandine a scos dopul din plasmei, a dus tubul la buze şi şi-a turnat conţinutul în gură. Ajunsă pe limbă, substanţa avea un gust de cocleală, textură de oase de peşte şi de sirop. Lichidul din gură s-a umflat, apoi a început să se încingă. Peste o clipă, a avut senzaţia că avea gura plină cu gem în fierbere. Prin legătura la reţea, a scos offline acei nervi ai ei care transmiteau semnale de durere şi vătămare, iar mental a coborât în spaţiul artificial de stocare a memoriei şi în structurile logice ale minţii ei extinse. Abia ajunsă la acest nivel, a reuşit să perceapă miceliul care creştea prin cerul gurii şi începuse să realizeze conexiuni sinaptice, miliarde de asemenea legături. Apoi a început a stabili conexiuni la reţea şi, ca un bolnav de astm, care are nevoie de adrenalină pentru a respira mai uşor, a simţit că lăţimea de bandă a fluxului de informaţii a crescut. Căldura a sporit în fundul gâtlejului pe măsură ce miceliul s-a extins în josul şirei spinării, urmând sistemul ei nervos. Prin intermediul legăturii la reţea, i-a dat instrucţiuni încotro să se îndrepte şi a simţit o mişcare pe toată coloana vertebrală. I-a pătruns în carapace şi a început să stabilească legături acolo. Apoi întreaga ei lume a explodat.

Brusc, programele Jain, pe care înainte abia dacă le putea înţelege parţial, i-au deschis acum o percepţie ca de zeu. A devenit ca un cititor care, după ce a perceput doar câte o pagină odată, acum înţelege fiecare cuvânt din carte. Săli sclipitoare ale intelectului i s-au deschis. Capacitatea ei de prelucrare s-a dublat şi apoi s-a mai dublat o dată. *Asta înseamnă sinergia*.

S-a întors, legându-se la fiecare nivel de echipamentele care o înconjurau. Imediat după aceea a putut să-şi accelereze investigaţia privind ceea ce mai rămăsese din

nodul Jain; a absorbit programe de la el şi planul general al structurii lui cu viteza cu care maşinile ei puteau să îl deconstruiască fizic. Din computerul care controla miceliul ce se extindea prin segmentul înconjurător, ea şi-a absorbit sub-persona şi a înţeles că nu va mai trebui să apeleze vreodată la asemenea constructe. S-a apropiat de computer, şi-a lăsat mâna pe el şi a simţit palma caldă când i-a transmis indicaţii să facă legătura miceliană directă cu ea. L-a absorbit, a devenit una cu el şi a călătorit mai departe prin conexiunea miceliană până la un scanner aflat în depărtare, redirecţionând emisia lui într-un fascicul strâns exclusiv spre nava străină din apropiere.

— Ce doreşti? a întrebat ea.

Reacţia a fost imediată: programe de virusuri care au încercat să detecteze acest nou semnal şi sursa lui. Le-a ucis imediat.

— Am întrebat ce vrei.

Atacul viral a încetat şi apoi, după o pauză de o microsecundă, ceva i-a răspuns:

— Trebuie să stabilesc asta.

Orlandine presupusese deja că acest străin era un *agent provocator,* care îi pusese la dispoziţie un nod Jain drept act de sabotaj împotriva Polity. Ar fi putut porni distrugerea Polity, după care tehnologia Jain ar fi distrus-o şi pe ea. Dar de ce venise acest străin până aici, acum? Sosise ca să se asigure că ea acţionase aşa cum se anticipase, ca să o zorească şi să o determine să se conecteze complet la tehnologia Jain? Părea să fie o acţiune stângace, menită mai curând să stârnească suspiciunile ei, să o facă mai precautaă şi să-l expună incidental pe agentul supraveghetor, pentru a se da de gol.

— Ai vrut să accept darul tău fără nicio rezervă. Nu am procedat aşa.

Fiinţa i-a răspuns:

— Dar o vei face. Vor veni şi alte nave. Va trebui să te pregăteşti, să te aperi. Având asemenea cunoştinţe şi un instrument precum tehnologia Jain, vei putea să preiei

controlul asupra tuturor staţiilor Cassius.

Asta nu era nici măcar o explicaţie chinuită a prezenţei lui acolo, ci nu explica nimic. Orlandine a aruncat o privire într-o parte, spre nanoasamblorul ei care, în ultimele minute, produsese mai multe micelii şi mai multe combinaţii de nanomaşini. Tot ce îi trebuia era acel asamblor. Orlandine s-a desprins fizic din miceliul care se răspândise prin întregul segment înconjurător, dar a rămas în contact prin radio. Apropiindu-se de asamblor, l-a oprit, deconectând cablurile optice şi alimentarea cu energie, şi a ridicat dispozitivul cu braţele completate de cadrul de sprijin. Preţ de un moment, s-a uitat la rămăşiţele dezasamblate ale nodului – acum rămas invizibil.

— De ce aş vrea aşa ceva? a întrebat-o ea pe entitatea străină.

A urmat o pauză.

— Ai putea fugi, desigur, dar trebuie să ştii că SCP te va urmări în continuare. De aici, ai putea anula în întregime acel risc. Cei de la SCP nu posedă încă puterea de foc necesară ca să distrugă acest segment Dyson. L-ai putea apăra faţă de ei. Ai putea deţine acest sistem în întregime sau ai putea prelua controlul asupra tuturor runciblurilor de aici. Ba chiar ai putea prelua controlul asupra Polity.

— Am impresia că eşti disperat, i-a răspuns Orlandine. Încerci să repari un plan care a dat greş?

— Nu vei scăpa de aici şi, cât te vei strădui să scapi, vei pierde timp pe care l-ai petrece mai cu folos îngrijindu-te de apărarea ta.

Orlandine a surâs mai mult pentru sine. Era cât se poate de limpede că acţiunea subversivă a tehnologiei Jain poseda şi o componentă psihologică pe care se părea că ea o ocolise: aroganţă, megalomanie – ceva de genul acesta. Ori scăpase de aceste păcate? Oricum ar fi fost, ea nu se comportase aşa cum anticipase străinul acela. Când s-a întors către ecluza care dădea spre *Heliotrope*, a copiat soluţia pentru echipamentul cameleonic al navei străinului şi, cu un emiţător-receptor de pe un satelit aflat la 80 000

de kilometri depărtare de ea, a transmis-o către staţia ce fusese cândva căminul ei. Dacă forţele SCP veniseră acolo în căutarea acelei nave străine, acum o puteau găsi – era darul Orlandine pentru ei.

15

Agenţi Polity: volumul de scrieri de ficţiune aşternut despre aceste personaje este atât de mare, încât este foarte probabil ca majoritatea oamenilor să nu aibă defel habar ce sunt ei de fapt Deseori portretizaţi drept superfiinţe care îşi petrec mai tot timpul punându-i la punct pe separatişti, dejucând comploturile ticăloase ale Pradorienilor, descoperind întâmplător ruinele unor culturi străine ori croindu-şi drum cu forţa printre cei care alcătuiesc populaţia, uneori este dificil să ţii minte că ei sunt oameni reali, care au o slujbă extrem de grea şi de serioasă. Dacă nu intervin circumstanţe excepţionale, un astfel de agent este recrutat de obicei din rândul celor care alcătuiesc forţa de elită numită Sparkind, fiind instruiţi în continuare. Misiunea lui este în esenţă aceeaşi ca aceea pe care jură să o ducă la bun sfârşit IA-urile: binele majorităţii (deşi modul în care se evaluează acest lucru ar putea deveni subiect de discuţie). Un astfel de individ este obligat să-şi îndeplinească sarcinile, da dovadă de o autodisciplină deosebită şi trebuie să facă o serie de alegeri dureroase. Bine, dar cu ce se ocupă ei? Păi… recitiţi cea de-a doua frază scrisă de mine mai sus.

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

Zona vag roşiatică din segmentul Dyson a devenit în cele din urmă un singur punct. Cormac putea presupune doar că neclaritatea de mai devreme era o problemă creată de noua lui metodă de scanare, care în cele din urmă se rezolvase. Alte cinci cuirasate sosiseră acolo împreună cu alte zece nave de atac – inclusiv câteva din clasa Centurion – pentru a sprijini căutarea. Cele care sosiseră mai devreme se deplasau în segmentul-ţintă, însă Cormac

se gândea acum să le retragă. Dacă acest Legat folosea tehnologie Jain, şansele lor de a-l captura erau aproape nule. Legatul, a bănuit el, ştia să utilizeze acea tehnologie mai bine decât separatistul Thellant.

— Au apărut informaţii noi, a anunţat Jack. Acum voi reconfigura scanerele segmentului.

Brusc, Cormac a avut senzaţia că se prăbuşeşte spre segmentul Dyson, apoi că pătrunde în el prin straturi de compozit, pe lângă componente structurale uriaşe, de care reactoarele de fuziune stăteau agăţate ca nişte scoici de coca unui vas, şi în sălile sale vaste şi îngheţate. Ceva a licărit în faţa lui şi, în sticliri de culori, a devenit vizibil. Curând, a văzut nava Legatului, aşa cum se deplasa la o sută de metri deasupra unei câmpii. Comparând aceste noi date cu poziţia nodului Jain pe care încă îl detectau, au obţinut confirmarea că el se afla pe navă.

— Ce este asta?

— Soluţia la echipamentul cameleonic acelei nave, a spus cineva aflat lângă el.

S-a întors şi l-a văzut pe Blegg, a cărui navă andocase pe *NEJ* cu puţin timp în urmă.

— Şi cum o reţinem?

— Interesantă întrebare, la care acum nu pot da niciun răspuns. Dar posibilitatea de a-l captura pe acest Legat a crescut în mod considerabil.

Cormac a analizat această afirmaţie, dar şi ceea ce spusese Thorn înainte de a pleca pentru a se alătura echipajului uneia dintre navele de atac din clasa Centurion, care participa la cercetare. Fiind agentul unui duşman mare, Legatul avea să se autodistrugă pentru a nu fi capturat?

— Jack, vreau analiza acestei nave, a cerut el.

— Un produs al tehnologiei organice, bazată pe Jain. Pare a fi formatată pentru operaţiuni secrete: echipament cameleonic foarte sofisticat, acţionare şi propulsoare amortizate. Corpul este o matrice metalo-organică – fără a fi înzestrată cu un blindaj greu, dar probabil capabilă să se

autorepare cu rapiditate. Pentru a descoperi mai multe despre ea, ar trebui să apelăm la o scanare activă, acţiune ce ar putea fi depistată.

— Mulţumesc, asta e tot ce voiam să ştiu, a spus Cormac şi s-a uitat la Blegg. Dacă vom captura această creatură, va trebui să o ţinem în carantină, apoi să dezactivăm tehnica pe care o foloseşte, după care – a făcut un gest din umeri – să o interogăm, nu?

Blegg a aşteptat într-o tăcere impenetrabilă.

Cormac a continuat:

— Cred că ar fi preferabil să descoperim de unde a venit, pentru că am convingerea că nu acţionează singură... Jack, vreau ca în blocadă să apară slăbiciuni. În legătura lui la reţea, Cormac a selectat locurile şi a dat parametri precişi pentru fiecare punct slab, spunând apoi: începând de *acolo*, instalăm mine electromagnetice. Dacă este inteligent, nu va merge pe acolo. Acum, să mutăm *NEJ* aici.

— Ce plan ţi-ai făcut? l-a întrebat Blegg.

Cormac s-a uitat la el, apoi a spus:

— Jack, fă să dispară holograma.

Scena interioară din segmentul Dyson a dispărut. Acum stăteau pe podeaua sticloasă a punţii de comandă.

Cormac s-a gândit îndelung ce să-i răspundă lui Blegg, apoi a zis:

— Îl lăsăm pe Legat să plece.

Legatul nu reuşea să priceapă. Skellor avusese succes – o încercare de a obţine informaţii privind modul în care va reacţiona Polity la un atac Jain pentru că, la urma urmelor, Erebus nu ţinea să ştie nimic în plus despre tehnologia Jain. De acord, situaţia de pe Coloron fusese precipitată, pentru că Legatul intenţionase să pună la dispoziţia lui Thellant un nod Jain pentru anii următori. Şi, bineînţeles, Orlandine părea să reprezinte un eşec jalnic. Dar de ce să periclitezi o misiune secretă trimiţându-l aici pe Legat? Părea absurd.

După ce a transmis actualizările evenimentelor petrecute

pe Coloron, aşa cum fuseseră înregistrate de sondele şi de emiţătoarele de spaţiu U din jurul planetei, iar apoi îl informase complet pe Erebus în legătură cu situaţia existentă, Legatul se aştepta să primească ordin de autodistrugere. Navele de atac ce verificaseră segmentul se apropiau în acele momente şi curând va avea prea puţine şanse de a mai scăpa. Înainte de a întrerupe legătura de comunicaţie, Orlandine o informase pe entitate că furnizase celor de la SCP soluţia referitoare la configuraţia actuală a echipamentului cameleonic folosit de navă. Acum nu mai avea vreme să schimbe acea configuraţie. Furios, a simţit îndemnul de a trăda prezenţa ei aici, în caz că nu făcuse chiar ea acest lucru. Cu toate acestea, deşi Legatul considera un eşec experimentul în ceea ce o privea pe Orlandine, exista posibilitatea ca ea să le poată produce daune celor din Polity.

— Încearcă să te întorci, a venit răspunsul prin spaţiul U de la Erebus – un ordin cu totul neaşteptat.

Comutând de la scanarea pasivă la cea de putere totală, Legatul a început să analizeze situaţia în care se găsea. SCP nu deţinea suficiente nave ca să închidă complet acest segment Dyson, aşadar existau slăbiciuni evidente în blocadă. Entitatea a ignorat cea mai mare slăbiciune, deoarece aceea părea a fi sigur o capcană. A ales altă soluţie şi a calculat o rută convenabilă. Acceleraţia maximă din acel segment l-ar fi plasat în raza de acţiune a uneia dintre navele de atac ale SCP doar pentru câteva secunde – timp suficient totuşi pentru a fi distrus. Însă îi rămăseseră puţine alte soluţii de scăpare, astfel că a pornit motorul de fuziune al navei.

Nava în formă de lingură a ocolit o traversă metalică înclinată, apoi două flăcări strălucitoare s-au aprins în partea ei din spate.

Accelerând, a lăsat în urmă un nor de negură îngheţată.

— Nu ar fi preferabilă autodistrugerea? a întrebat Legatul.

— Nu există nicio posibilitate de scăpare?

— Scăparea *este* posibilă.

— Atunci trebuie să te întorci la mine pentru reintegrare. Nu trebuie risipite resursele. Refuz să-ţi dau permisiunea de a te autodistruge, indiferent de circumstanţe. Să faci tot posibilul să scapi de urmăritori, dar asigură-te că revii aici.

Mai confuz nici că se putea.

Nava Legatului a depăşit 30 000 de kilometri pe oră şi a continuat să accelereze. Entitatea estimase că în şapte secunde va ajunge suficient de departe de segmentul Dyson ca să poată acţiona propulsia de spaţiu U. Dacă supravieţuia acelor şapte secunde, putea scăpa. Probabil că avea să fie urmărit, dar odată ajuns în spaţiul U, îşi putea reconfigura echipamentul cameleonic, iar după alte câteva astfel de salturi nicio navă a SCP nu ar mai fi avut posibilitatea de a-l urmări. În faţă, o linie luminoasă de culoare oranj i-a arătat marginea segmentului. Proiectilele electromagnetice au început să detoneze peste tot în jur, interferând cu sistemele navei. Ceva a explodat chiar în spatele Legatului, umplând cele câteva găuri din interior cu fum metalic; diagnosticele au luat-o razna, iar o parte a capacităţii de calcul a navei s-a pierdut. Cu toate acestea, motoarele au continuat să funcţioneze neîntrerupt, iar nava avea suficientă redundanţă ca să acopere pierderea. Linia oranj s-a îngroşat, devenind mai strălucitoare spre partea de jos şi albăstruie sus, iar sclipirea unor stele sau a unor nave a devenit vizibilă. Apoi, într-un moment, mica navă a ieşit cu viteză în spaţiul liber.

Telefactorii şi dronele umpleau spaţiul din apropiere. O navă de atac modernă, din clasa Centurion, se găsea în zonă, iar rachetele veneau spre nava Legatului din toată direcţiile. Legatul a scanat acele rachete: falsuri, amestecate cu proiectile solide accelerate de tunuri pe şine venind de jos; focoase de dispozitive contra-terane şi planare veneau de sus şi din stânga; iar gloanţele electromagnetice şi proiectilele de tun pe şine veneau din dreapta. Atacul părea gândit să îl împingă spre jos şi în dreapta, în gaz dens, unde avea să-i ia mai mult timp ca să

cadă în spaţiul U. Într-o clipă, Legatul a creat un sistem de apărare care să îl ajute să treacă. Nava putea supravieţui loviturilor de tun pe şine atâta timp cât nu era atins un punct vital. Falsurile şi gloanţele electromagnetice puteau fi ignorate. Însă nimic altceva nu trebuia să se apropie de nava lui.

Brusc, a modificat cursul spre dreapta. Gloanţele electromagnetice s-au aprins în jurul său, iar proiectilele de tun au lovit nava. Sistemele au înregistrat şocul, în jurul Legatului a izbucnit un incendiu care a fost aspirat de vid prin găurile apărute în corpul navei. Diagnosticele au apărut online pentru scurtă vreme: cinci proiectile străpunseseră nava – proiectilele inerte de tun nu nimeriseră motoarele, altfel nava şi Legatul ar fi fost deja nori de vapori care se răspândeau în vid. Reparaţiile miceliene şi ale ţesăturii corpului navei erau în plină desfăşurare. Legatul a coborât privirea şi a văzut că o parte din coapsa lui fusese smulsă, iar ţepuşe de metal îi pătrunseseră în piept. Fără să ia în seamă acele vătămări, a făcut nava să execute o întoarcere care a creat o acceleraţie de cinci sute de G, apoi a revenit brusc pe acelaşi curs pe care îl avusese înainte. A ţintit rachetele din apropiere cu lasere, însă funcţionau doar două dintre cele şase arme. Un dispozitiv contra-teran a explodat, făcând o gaură mare, iar Legatul a tras în el. Au urmat alte impacturi: o pânză de fulgere produsă de descărcările de energie din întreaga navă, metal topit care a stropit ecranul dinspre interior. Apoi, aproape în pragul dezastrului, Legatul a reuşit să arunce nava în spaţiul U.

— O strategie riscantă, a spus Blegg.

Cormac a ridicat din umeri şi s-a uitat la ecranul de pe puntea de comandă.

— N-am fi câştigat mare lucru dacă am fi capturat nava. Probabil că mai degrabă Legatul s-ar fi autodistrus decât să permită asta. Acum, măcar putem afla câte ceva.

În acel moment, afişajul de pe punte s-a stins, după care

a apărut din nou, prezentând turbulenţa cenuşie din spaţiul U ori mai curând un simulacru tolerabil pentru fiinţele umane. Simţind acea alunecare familiară în inefabil, Cormac a clătinat din cap cu satisfacţie. S-a întors în locul în care Jack, prevăzător, aşezase două scaune reglabile şi o măsuţă de cafea, care se aflau acum nefiresc în mijlocul podelei negre din sticlă. A observat că apăruse şi unul dintre scaunele gen şa, pentru dracomeni. Era evident că Scar li se va alătura curând. Cormac s-a dus spre acel loc şi s-a aşezat comod pe un scaun.

— În regulă, a spus el. Jack, încă îl urmăreşti?

— Da, i-a răspuns IA-ul navei.

— Avem alte trei nave Centurion ultramoderne, la fel ca *NEJ*, i-a explicat lui Blegg când acesta s-a apropiat. Toate posedă noul echipament cameleonic.

— Da, a spus Blegg fără chef.

Cormac s-a uitat îndelung la el. Acum arăta schimbat şi părea să fie ceva în neregulă cu el. Nu l-a întrebat nimic, pentru că ştia că şansa de a primi un răspuns clar era minimă. De aceea, a zis:

— Jack, toate navele mai vechi trebuie să-şi recunoască incapacitatea de a urmări semnătura unui nod Jain. Probabil că vor pierde urma navei Legatului după primele două sau trei salturi. Tu şi ceilalţi centurioni începeţi să folosiţi echipamentul imediat. Veţi transmite coordonatele noastre către celelalte nave atunci când acest lucru va fi posibil, dar ele trebuie să stea deoparte, intervenind doar dacă le chemăm noi.

— Presupui că se va îndrepta spre casă, a sugerat Blegg.

— Da, sigur, dar, dacă nu va face asta, şi pare hotărât să se apropie de lumi sau baze ale Polity, atunci vom încerca să-l prindem. Eu cred că se va îndrepta spre casă şi pot doar să…

— S-a întâmplat ceva, l-a întrerupt Jack.

Afişajul de pe puntea de comandă s-a schimbat şi au privit toţi la segmentul Dyson atârnând în norii rezultaţi din distrugerea gigantei gazoase. Cormac şi-a dat seama că

viziona o înregistrare făcută de unul dintre cuirasate, pentru că a văzut forma lui *NEJ* mult mai aproape de segment. A urmărit evadarea Legatului, furtuna de explozii şi stingerea navei lui, apoi a lui *NEJ* şi a altor nave, în momentul când au căzut în spaţiul U. Cuirasatul şi-a menţinut poziţia, iar imaginea luată de el s-a concentrat asupra laturii opuse a segmentului Dyson, unde ceva a ţâşnit cu mare viteză, îndepărtându-se şi dispărând. Imaginea a îngheţat, s-a derulat în sens invers, după care un cadru a cuprins flacăra unei acţionări cu fuziune, dar şi obiectul pe care îl propulsa. Alegând acea imagine, cuirasatul a mărit-o. Cu rapiditate, programele au limpezit imaginea.

— *Heliotrope*, a spus Jack.

— Deci ea se ascundea acolo, a spus Blegg.

Cormac s-a strâmbat.

— Supraveghetoarea Orlandine. Cred că întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este de ce a venit Legatul aici, a adăugat el.

— Şi răspunsul?

Cormac a dat din cap, apoi l-a întrebat pe Jack:

— *Heliotrope* a scăpat nevătămată?

— Da, i-a răspuns IA-ul. Doar două cuirasate au rămas în apropierea segmentului, dar *Heliotrope* nu se afla în raza armelor lor, chiar dacă ar fi vrut să le folosească.

Cormac a analizat câteva elemente în gând, apoi s-a întors către Blegg.

— Ea ne-a trimis soluţia privind echipamentul cameleonic al Legatului, ca să ne concentrăm asupra acelei nave, creându-şi astfel şansa de a fugi.

— O gândire remarcabilă, a spus Blegg.

Un sarcasm remarcabil, i-a replicat Cormac. Dar noi trebuia să ne dăm seama.

— Informaţia a venit prin reţeaua IA, i-a zis Blegg. Un program vânător-ucigaş a depistat-o doar până la una dintre staţiile Cassius, de unde ne-a fost transmisă nouă. Practic, nu avem posibilitatea de a şti sigur că ea a

transmis-o. Vrei să revenim?

Orlandine era haiman, promovată supraveghetor al unui proiect de mare anvergură, apoi devenise criminală şi probabil luase legătura cu acest Legat. Cu toate acestea, îl trădase pe Legat faţă de ei şi se detectase doar o semnătură de nod – cel de la bordul navei Legatului. Aşa să fie oare? Amintindu-şi cât timp le luase pentru a clarifica semnătura aceea, Cormac a trăit un moment de nelinişte. Poate la fel de mult cât îi trebuia unui al doilea nod să treacă împreună cu programul său spre o gazdă, şi astfel să nu mai fie detectabil ca nod, nu? Femeia aceasta putea fi mai primejdioasă decât Skellor. Însă un IA îi spusese cândva că nebunii care mânuiesc arme, indiferent cât de periculoase, nu trebuie să reprezinte ţinte prioritare. Întotdeauna trebuia să te îndrepţi spre cel care i le-a pus la dispoziţie.

— Continuaţi urmărirea, a cerut el.

Instalat într-o zonă de depozitare şi actualizat permanent de Jack, Arach s-a întrebat dacă făcuse o greşeală mare. Bătăliile ce se purtau în spaţiu, simţea ea, erau în regulă dacă exista şansa ca navele inamice să fie ocupate, însă acum nu fusese nevoie de aşa ceva. Nici urmăririle îndelungate prin spaţiu nu o deranjau, atâta timp cât putea să apară o coborâre pe o planetă şi vreun conflict care să se desfăşoare la sol. Dar era probabil aşa ceva? Arach se oprise din funcţionare pe perioade care ajungeau la decenii întregi. Îmbarcându-se pe *Celedon,* staţia care trasa linia graniţelor Polity, sperase să participe la vreo acţiune palpitantă. Dar nu avusese noroc. Ultima mişcare disperată a dronei de a mai alunga plictiseala fusese asocierea cu un agent al Polity, despre care ştia că era deseori amestecat în conflicte violente. Dacă această încercare dăduse greş, poate era de preferat o dezactivare permanentă, nu? Ori poate că Arach trebuia să abandoneze cu totul Polity şi să vadă dacă nu putea găsi ceva acţiune dincolo de frontieră? Va aştepta şi va vedea. În beznă, a extras energie ca să-şi

completeteze rezervele, şi-a numărat şi renumărat multitudinea de proiectile şi a rulat verificări de diagnosticare ale propriilor sisteme de arme. Va vedea.

În spaţiul U, nava s-a reparat şi, în două săptămâni – timp al navei –, şi-a recăpătat funcţiile în condiţii optime. În interior mai rămăseseră unele resturi – bucăţi din proiectile de tun pe şine şi componente carbonizate –, dar, dacă aveau timp suficient, miceliul navei avea să le descompună, încorporându-le. Legatul a urmărit perturbaţiile apropiate din continuum, provocate de navele de război urmăritoare, apoi s-a apucat să întocmească planuri pentru a scăpa de ele. Din cauza lui Orlandine, adversarii cunoşteau soluţia la echipamentul cameleonic al navei, de aceea sosise vremea să întreprindă ceva în această direcţie. A rulat programe pentru a schimba complet modul de funcţionare ale echipamentului, a creat programe de suport pentru alte modificări şi apoi, în sfârşit, a ieşit cu nava la suprafaţă, în spaţiul real.

În spaţiul interstelar s-au materializat la mai puţin de 150 000 de kilometri depărtare şapte nave: două cuirasate şi cinci nave de atac demodate. Legatul a pus instantaneu online noul program şi a accelerat folosindu-se de acţionarea convenţională, după care a recăzut în subspaţiu, echipamentul distorsionând semnătura U şi ascunzând nava în subspaţiu. A călătorit timp de cinci zile prin acel continuum şi totuşi a depistat unele perturbări în vecinătatea sa, ceea ce însemna că navele duşmane încă îl puteau detecta, ori aleseseră întâmplător un curs apropiat de al lui. A pătruns din nou în spaţiul real.

De această dată, cele două cuirasate dispăruseră, rămânând doar trei nave de atac. Legatul a făcut din nou saltul, apoi încă unul, după care a schimbat a doua oară programul pentru echipament. O reacţie inversă prin program crea distorsiuni-fantomă în timpul trecerii dintr-un continuum în altul, iar de data asta a scăpat de toţi urmăritorii. Ca măsură de precauţie, Legatul a modificat

încă o dată programul şi a efectuat alte trei salturi, după care a stabilit un curs de salturi până acasă. A depistat o dublare de semnal în sistem, dar, ţinând seama cât de aproape fusese de distrugere, Legatul a socotit că putea tolera situaţia.

În timpul contactului iniţial, pseudopodele din interiorul cătuşei s-au retras, făcându-se nevăzute, însă capul umanoid de dragon a rămas, gâtul coborând şi dispărând şi făcând capul să se odihnească pe stratul de carne, ca un om care se scufundă în nisip mişcător şi îşi înclină capul pe spate pentru a mai respira o dată. Expresia de pe faţa lui a devenit moale şi lipsită de reacţie, ca şi cum ceva ar fi scos un dop de dedesubt. În orele următoare, carnea semănând cu ficatul s-a întărit, iar din ea au crescut solzi ca nişte fulgi de piele gata să se desprindă, dar apoi pietrificându-se şi căpătând o soliditate de gemă – cristalizându-se şi devenind translucidă. Orele s-a scurs în continuare.

În cele din urmă, s-a petrecut ceva. Observând secţiunea mărită a legăturii dintre cele două sfere-dragon, Mika a văzut pseudopode detaşându-se unele de altele şi retrăgându-se. Puternica lumină solară care făcuse clădirea cătuşei să strălucească vreme de douăzeci de minute la fiecare oră, întrucât cele două sfere se roteau una în jurul celeilalte pe orbita soarelui, a fost obliterată pentru scurt timp de un copac uriaş cu pseudopode, care s-a desprins de conexiunea principală, iar evantaiele lui s-au desfăcut, apoi s-au strâns în vid când copacul s-a retras în cealaltă sferă. Mika a simţit podeaua mişcându-se şi a observat peisajul draconic unduindu-se peste tot în valuri de came. Apoi conexiunea dintre cele două sfere a început să se desfacă. Solzi lepădaţi au plutit ploaie prin spaţiu la pseudopodele ce se despărţeau sau care, ocazional, mureau. Întreaga conexiune s-a destrămat ca în cazul retezării unui ghem vast din fibre optice prin care trece o rază de lumină generată.

— Discuţia s-a încheiat, am înţeles; aşadar, l-ai convins

pe fratele tău sferă?

Mika s-a uitat în jos, spre cap, aşteptându-se ca el să reia discuţia cu ea sau ca măcar să îi dea un răspuns prin sistemul de comunicare. Nu a primit nimic şi a îngrijorat-o faptul că Dragon nu putea aloca nimic din puterea de prelucrare ca să facă o simplă comunicare. Apoi totul s-a schimbat, capul a sărit în sus, ieşind din somnolenţă, şi a deschis ochii, ca un cadavru resuscitat, care profeţeşte sfârşitul.

— Fugi la nava ta, i-a spus, aici nu vei putea supravieţui.

Ieşind la suprafaţă după încă un salt în spaţiul U, Jack a verificat sistemul planetar din faţa lui, catalogând planetele individual şi scanând în căutarea unor construcţii artificiale mari, pe ele sau în spaţiul înconjurător. Cu două luni-lumină înainte, IA-ul a recepţionat nişte semne de luptă: lumini puternice produse de arme, cu semnătura familiară a dispozitivelor contra-terane şi atomice simple, o flacără în UV, urmată incremental de raze infraroşii, punctişoare de radiaţii coerente de microunde, probabil ca urmare a folosirii maserelor. Apropierea semnăturilor spaţiului U nu era evidentă acum, deoarece acel conflict se desfăşurase în urmă cu două luni. Scanarea nu dezvăluia în mod suficient care fuseseră combatanţii, deşi la data respectivă păreau să fi existat multe obiecte cu un albedo scăzut în sistem. IA-ul a presupus că Legatul ieşise în spaţiul real acolo doar ca să vadă scena. Profitând de acea ocazie, Jack a trimis un pachet de informaţii în spaţiul U, prezentând în amănunt coordonatele lor actuale şi evenimentele petrecute până în acel moment. Un pachet de răspuns l-a informat asupra poziţiei unei flote tot mai numeroase, alcătuită din cuirasate SCP, aflate la un secol-lumină de ei.

— Ne apropiem de un război interstelar? a întrebat Blegg.

Ascultând conversaţia, Jack şi-a pus întrebarea dacă exista probabilitatea ca ei să aducă acel război.

— Există o asemenea posibilitate, a răspuns Cormac în timp ce cobora spre zona de instruire, dar de ce să superi Polity dacă eşti deja amestecat într-un conflict atât de

serios?

— Istoric vorbind, nu au fost neobişnuite astfel de acţiuni din partea agresorilor.

— Iar tu ar trebui să ştii asta, nu? a bombănit Cormac pe un ton sarcastic.

Prin intermediul camerelor interne, Jack a observat că Blegg şi Cormac luaseră din nou poziţii de luptă şi a transmis această imagine către celelalte nave. Luptele sportive între soldaţii Sparkind pe durata acelei călătorii fuseseră interesante, dar aceasta devenea cu atât mai atractivă. Jack a presupus că cei doi combatanţi nu erau conştienţi de pariurile făcute între IA-uri în culise, tot aşa cum păreau să nu-şi dea seama că, în timp ce se luptau, se deplasau câteodată cu viteze specifice IA-urilor. Desigur, după revelaţiile care îi fuseseră transmise, dispoziţia lui Blegg oscila între indiferenţă şi furie, astfel că rezultatele competiţiei erau din ce în ce mai puţin uşor de anticipat. Apoi, în momentul când cei doi agenţi au schimbat primele lovituri, toate cele patru nave au căzut în spaţiul U.

La multe ore după aceea, potrivit timpului navelor, cele patru au reapărut în interiorul sistemului. Nava Legatului a ieşit şi ea la suprafaţă, dar pentru scurtă vreme, apoi şi-a continuat jocul. Jack a scanat încă o dată, dar nu a descoperit decât nori de gaze şi mici mase de resturi provenite din conflictul care fusese vizionat din depărtare. Însă acum nu era timp de efectuat analiza.

— Nu se opreşte aici, a observat IA-ul de pe *Hamspex.*

— Nu are motiv să se oprească, pentru că nu există nicio bază, a intervenit IA-ul de pe *Coriolanus.*

— Cartografiaţi şi urmăriţi, a dat Jack instrucţiuni, căzând încă o dată în subspaţiu.

Ajunşi în continuum, au comparat cifre şi au trasat cursul navei Legatului în drumul de ieşire din sistem.

— Obiectul cu albedo mare – spre el se îndreaptă, a spus Haruspex.

— E o novă sau un disc de acumulare? a întrebat IA-ul de pe *Belisarius.*

— Nu este o novă, a spus Jack, după ce a studiat imaginile precedente. Este un disc de acumulare ori un soare înghiţit de o gaură neagră, deşi, dacă este aşa ceva, m-aş fi aşteptat la o emisie mai mare de raze X.

În timpul următorului salt prin spaţiul U, Jack a analizat datele colectate din sistemul pe care îl părăsiseră. Acolo existau două lumi vii – una iernatică, iar cealaltă fierbinte şi umedă. Bătălia părea să se fi concentrat în jurul lumii calde şi, verificând imaginile înregistrate, Jack a văzut dovezile unui soi de impact pe suprafaţa acesteia – ceva ce merita investigat mai atent, dacă se oferea prilejul.

Ceva mai spre exterior, restul sistemului planetar era alcătuit dintr-o gigantă gazoasă de proporţii uriaşe, având de două ori dimensiunile planetei Jupiter, o sumedenie de planetoizi îngheţaţi şi asteroizi, o lume gigantică şi rece, având propriul ei sistem inelar, şi un planetoid foarte ciudat, cu calităţi de reflexie scăzute, alcătuit preponderent din metale, aflat între orbitele celor două gigante. Fiind mic, acesta nu avea o atracţie gravitaţională suficientă ca să-şi păstreze suprafaţa plată, îi lipsea atmosfera şi, prin urmare, intemperiile care să îi erodeze trăsăturile, însă ocupa o zonă care roia de resturi, astfel că ar fi trebuit să fie presărat cu nenumărate cratere. Imaginea pe care a văzut-o Jack prezenta ceva neted ca marmura. Pesemne că era o adăugire recentă la acel sistem solar – un fenomen nu tocmai neobişnuit, având în vedere numărul uriaş de lumi întunecate care cutreierau spaţiul dintre sori.

Thorn s-a înclinat în faţa adversarului – un bărbat dezbrăcat până la brâu, expunându-şi torsul ce părea făcut din fier, efectul fiind amplificat de faptul că pielea lui avea o sclipire metalică –, apoi şi-a tras capul spre spate foarte brusc, pentru a şi-l feri din calea loviturii de picior ce se arcuise spre el. Ripostând cu dosul pumnului spre piciorul care cobora, a executat un şut spre partea din spate a celuilalt genunchi al adversarului, apoi a retras lovitura, deoarece piciorul de atac a pornit din nou spre el. Chalter a

rânjit, clipind din ochii rozalii de albinos – o altă urmare a adaptării, care dădea pielii lui acea tentă metalică. Bărbatul era deconcertant de bun, dar Thorn nici nu se aştepta la altceva: toţi soldaţii de la bordul navei *Haruspex* erau Sparkind. Chalter a încercat apoi să coboare laba piciorului spre genunchiul lui Thorn, care era aplecat spre înainte, încercând în acelaşi timp o lovitură cu cantul palmei în tâmplă. Thorn s-a retras cu iuţeală, pentru că nu dorea o nouă şedinţă cu un autodoctor, aşa cum i se întâmplase după ultima confruntare cu Chalter.

S-a răsucit, executând o lovitură circulară cu piciorul, aproape ştergând faţa lui Chalter, urmată de o muchie de palmă care l-a dezechilibrat pe adversar, după care a lovit repetat cu pumnul în torsul lui. Desigur, loviturile de pumn în torsul lui Chalter erau la fel de eficiente ca acelea date într-o bucată de lemn. Însă acest atac l-a azvârlit înapoi, făcându-l să rămână câteva clipe fără suflu, dar el a zâmbit şi instantaneu a ieşit din nou la atac.

Acesta era modul în care Thorn scăpa de plictiseală. La bordul navei, trecuse o lună de când nava străină se îndepărta de Polity, iar acum se împlineau două luni de când o urmăreau. Dacă ar fi ştiut că va dura atât de mult, s-ar fi instalat într-un sicriu de somn rece pe durata călătoriei. S-a gândit să facă asta acum, dar, după cum evoluaseră lucrurile, se putea ca destinaţia Legatului să se afle la câteva minute distanţă. Însă Thorn măcar beneficia de o companie mai agreabilă la bordul acestei nave din clasa Centurion, *Haruspex,* decât Cormac, deoarece el rămăsese pe *NEJ.* Pentru că, alături de Horace Blegg şi dracomeni, călătoria nu era deloc distractivă.

La bordul navei *Haruspex* se aflau patru unităţi Sparkind, fiecare dintre ele alcătuită din câte patru indivizi – doi Golem şi doi oameni –, astfel că se găsea oricând cel puţin un joc de cărţi în care Thorn putea intra sau vreo sesiune de instruire în realitate virtuală sau în realitate reală, precum aceasta.

În cele din urmă, după ce a transpirat cu folos şi a

observat că tabela de scor proiectată deasupra capului îi punea cam la egalitate pe cei doi combatanţi, Thorn a socotit că se putea opri. În timp ce se despărţeau, doi soldaţi Sparkind aflaţi pe platforma care înconjura camera de deasupra lor au aplaudat cu sarcasm, după care au coborât să-şi ia locul în arena de luptă. Thorn s-a uitat la ei: o femeie pe nume Sheerna şi un Golem pe nume Aspex. Ştia că Sheerna dorea să-şi perfecţioneze nişte tehnici în faţa unui oponent care nu făcea niciodată greşeli.

— Mâine la aceeaşi oră? l-a întrebat Chalter.

— Da, presupunând că nu apare ceva mai interesant, i-a răspuns Thorn.

Şi-au luat prosoapele şi, ştergându-şi sudoarea de pe feţe, au pătruns pe un coridor care ducea spre locul de cazare al echipajului.

— Mi s-a spus că, dacă această ultimă destinaţie nu se dovedeşte a fi şi ţinta, *Belisarius* va folosi o armă gravtech pentru a distruge nava Legatului, a comentat Chalter.

— Cine ţi-a spus asta?

— Unul dintre cei de pe *Coriolanus.* Il cheamă Bhutan. Tot el mi-a zis că până şi IA-urile sunt plictisite şi iritate de urmărirea asta.

Vestea nu îl lua pe Thorn prin surprindere. Pentru o IA, a cărui minte funcţiona la o viteză de câteva ori mai mare decât aceea a unui om, o lună în termeni umani părea o sută de ani. Cu toate acestea, plictiseala şi iritarea nu puteau justifica o asemenea schimbare a planului misiunii. A aruncat o privire întrebătoare spre Chalter, pentru că omul sigur ştia asta.

— Cred că asta se datorează mai mult direcţiei şi distanţei străbătute, a adăugat Chalter. Au început să se întrebe dacă Legatul şi-a dat seama că este urmărit, iar acum ne duce departe de baza lui. S-ar putea să procedeze astfel dacă nu-l interesează timpul sau propria-i viaţă.

— Dar ce-mi poţi spune despre bătălia care a avut loc acolo? a întrebat Thorn.

Chalter a dat din cap.

— Ăsta e un alt motiv pentru care nu ar fi bine să se continue astfel. IA-urile ţin foarte mult să vadă ce s-a întâmplat în acel sistem planetar.

— Iar eu cred, a spus Thorn, că nave ca acesta ar fi mai utile aproape de Polity, pentru a o proteja de duşmani. Ar fi avantajos pentru un duşman să sacrifice doar o navă măruntă pentru a atrage după ea patru nave ca nişte giuvaieruri, aşa cum este a noastră?

— Cam asta este ideea, i-a răspuns Chalter.

În camera lui, Thorn tocmai se lăfăia la duş când a simţit că *Haruspex* iese din spaţiul U. S-a şters repede şi a îmbrăcat o salopetă Sparkind.

— Haruspex, mi s-a părut că ăsta a fost un salt mic, ce se întâmplă? a întrebat el.

Pe un ton lenevos şi arogant, IA-ul i-a răspuns:

— Poate că ar fi mai bine să-i pui Legatului întrebarea asta. Nu am idee de ce a ieşit la suprafaţă tocmai aici.

— S-ar putea să ne fi apropiat de destinaţia lui?

— Încă nu s-a stabilit acest lucru.

Când a ieşit din camera lui, Thorn a simţit din nou acea răsucire bizară, iar asta l-a făcut să-şi dea seama că iarăşi pătrunseseră în subspaţiu. Şi acel salt a fost de scurtă durată, pentru că Thorn abia apucase să înainteze câţiva paşi pe coridor, când nava a ieşit din nou la suprafaţă. Din depărtare, a auzit aparatură funcţionând în regim de viteză, apoi sunete de lovituri în corpul navei.

— Suntem atacaţi, a observat Haruspex.

Thorn a pornit în fugă spre puntea de comandă, iar curând după aceea a fost urmat de Chalter şi alţi trei comandanţi de grup. Puntea de comandă de pe *Haruspex* era similară cu cea de pe *NEJ.* O suprafaţă largă de podea ce părea să se sprijine pe vid. Thorn a distins un vas în depărtare, dar şi obiecte mărunte ce roiau prin spaţiu, apropiindu-se. Spre dreapta a văzut nava *Coriolanus* şi laserul acesteia, care scotea efecte stroboscopice din norul care o înconjura. În calitate de ofiţer important la bordul lui *Haruspex*, Thorn a ocupat unul dintre fotoliile de acceleraţie

care existau acolo şi s-a lăsat pe spate. Chalter şi ceilalţi au rămas în picioare, stând deoparte, întrucât în acea acţiune nu trebuia să fie implicaţi prea mulţi oameni. Curând, au început să apară imaginile altor fotolii: comandantul uman al soldaţilor Sparkind de la bordul navei *Coriolanus*, şi Cormac de pe *NEJ.* Nu erau prezenţi oameni de pe *Belisarius,* deşi, licărind, a apărut avatarul navei – un cal din jocul de şah. A apărut şi Jack Călăul, împreună cu Coriolanus, legionarul roman sprijinindu-se în suliţă, apoi Haruspex însuşi, ca o minge plutitoare de cristal. Totul, în proiecţie.

— S-ar părea că Legatul ne-a atras într-un loc în care şi-a pregătit apărarea, a remarcat Cormac.

Ei, pe naiba, a gândit Thorn, când a observat un obiect ca o sămânţă de dovleac trecând în mare viteză pe lângă navă, propulsat de o flacără strălucitoare, tipică pentru fuziune, apoi urmărit de un laser şi transformat în vapori.

— De ce suntem vizibili? a întrebat el.

Cormac a ridicat o mână şi s-a întors către imaginea în care apăreau legionari.

— Am primit cinci lovituri, care e situaţia voastră în prezent?

— Nu sunt lovituri explozive, ci mai curând de tehnică Jain subversivă care, dacă ar fi avut timp la dispoziţie, ar fi subsumat în întregime nava. Le-am distrus: trei prin exterior, cu ajutorul laserului, iar celelalte două din interior, cu un tun cu particule.

— Atenţie, a adăugat Bhutan, umanul de pe Cono*lanus* – un individ cu piele palidă şi lipsită de păr şi cu ochii ca nişte cioburi ascuţite, care avea două augmentări gemene, cu aspect militar, câte una de fiecare parte a capului. Noi am nimerit direct în ele, motiv pentru care echipamentul cameleonic nu a reprezentat o apărare. A aruncat o privire spre Thorn. Blestematele astea mărunte sunt atât de multe încât trebuie să folosim lasere de proximitate, iar consumul energetic necesar pentru asemenea arme anulează efectul echipamentului.

Thorn nu avea habar de acest lucru.

— Şi nava duşmană? a întrebat el.

Cormac a răspuns:

— Le-a ignorat cu totul şi a zburat printre ele.

— Dar ne-a văzut?

Coloron i-a aruncat o privire, apoi s-a uitat spre imaginile proiectate pe care le observa pe puntea lui *NEJ.*

— Cred că este foarte posibil, a spus el ridicând din umeri, aşa că va trebui să o prindem şi să vedem ce putem afla. Cred că singurul lucru pe care îl putem afla este că suntem foarte aproape de destinaţia ei.

— Se poate aşa ceva? s-a mirat Haruspex.

În spaţiu, prin pereţii transparenţi ai punţii de comandă de pe *Haruspex,* IA-ul a folosit un cadru pentru a alege o zonă mică pe care a mărit-o, scoţând la iveală un obiect îndepărtat semănând cu o ruină dintr-o junglă năpădită de liane, transportat în vid. Asemenea viespilor care ies din cuiburile lor, obiectele sub formă de seminţe porneau din nişte excrescenţe mari, de forma unor scoici, aflate pe suprafaţa sa.

— Aminteşte de ceva subsumat complet, a remarcat Bhutan.

— Eu cred că aminteşte de ceva care va înceta să existe peste treizeci de secunde, a adăugat Cormac.

Replica lui a adus tăcerea, astfel că toţi au urmărit ce se întâmpla. Perfect sincronizată, a lăsat impresia unei găuri mici făcute prin acel obiect ciudat, ca şi cum ar fi fost trasată printr-o foaie de hârtie neagră ţinută spre soare. Brusc, aceasta s-a distorsionat şi s-a strâns spre interior, către gaură. Imaginea s-a polarizat peste o explozie luminoasă de dimensiuni titanice, apoi au observat o sferă tot mai mare de gaze luminoase. După câteva momente, navele Centurion au străpuns acest strat şi au rezonat cu melodia undei de şoc, care i-a îndepărtat pe atacatorii mai mici de lângă ei.

— Nava străină face saltul, a spus Belisarius – un cap de cal care vorbea.

Scena s-a făcut gri preţ de câteva secunde, iar hologramele din jurul lui Thorn s-au subţiat ca nişte fantome apărute într-un coşmar. Apoi nava *Haruspex* s-a cutremurat şi a revenit în spaţiul real, iar în jurul ei amprenta stelelor era modificată.

— Continuă să se deplaseze în linie dreaptă direct spre acel obiect cu albedo mare, a remarcat Jack. Cred că, după ce ne-a observat, s-a oprit pentru a primi instrucţiuni.

Thorn a oftat şi a început să îşi scoată centura de siguranţă.

— Dar, dacă acum ştim unde să căutăm, mai este cazul să continuăm urmărirea? a întrebat cineva care nu mai vorbise până atunci. N-ar fi bine să chemăm cuirasatele? Faptul că ţinta noastră continuă să se deplaseze pe cursul original ar putea arăta că ceea ce o aşteaptă la destinaţie nu îşi face griji prea mari din cauza noastră.

Thorn s-a uitat la bătrânul japonez. Omul avea dreptate: de ce să rişte soarta a patru nave Centurion împotriva unui duşman necunoscut?

— Dar ştim unde să căutăm? a întrebat Cormac. Ar putea fi doar o acţiune de diversiune şi nu aş vrea să aduc aici o forţă mai mare decât dacă ne este confirmată ţinta. S-a uitat la Blegg. Dacă nu primesc alte instrucţiuni, vom continua.

Blegg a ridicat resemnat din umeri şi a dispărut.

Conectată perfect şi fiind una cu *Heliotrope*, care s-a înălţat din spaţiul U în cel real, Orlandine a trăit o senzaţie de plăcere vecină cu sublimul. Visele îi aduceau indicii, iar interfaţarea parţială cu tehnologia Jain asigura existenţa mijloacelor. Acum putea detecta o semnătură de nod în spaţiul U. În acele prime momente de creştere mentală, a desemnat programe pentru rezolvarea sarcinii şi, abandonând segmentul Dyson, a hotărât să depisteze celelalte noduri Jain. Şi iată unde o adusese acea căutare: descrisese un cerc deplin.

A identificat cele patru nave de atac din clasa Centurion

aflate departe în faţa ei, doar când capcana le dezvăluia, deşi depistase ceva în acel loc, pentru că de acolo venea un semnal privitor la semnătura de nod. Cealaltă semnătură de nod aflată departe în faţa lor provenea de la nava străină, a bănuit ea. Apoi şi-a dat seama că navele Polity foloseau probabil aceleaşi metode de detecţie ca ea, şi aşa se explica faptul că nu pierduseră nava, deşi echipamentul cameleonic al acesteia era la fel de sofisticat ca al lor.

Dar ce se întâmpla acum?

Hotărâse să urmărească semnăturile de noduri în speranţa că prin observarea creşterii necontrolate Jain va afla mai multe lucruri şi probabil ar localiza sursa lor iniţială. Însă urmărirea acestor două noduri putea deveni curând riscantă. Cea mai inteligentă hotărâre ar fi să renunţe la idee şi să fugă undeva departe, unde să aibă la dispoziţie resurse materiale şi energie. Era exclusă o planetă, pentru că încă nu era pregătită să rişte să se pună într-o poziţie de vulnerabilitate pe fundul unui puţ gravitaţional. Poate un asteroid sau o cometă aproape de vreun soare… dar, chiar şi în timp ce analiza aceste posibilităţi, a menţinut *Heliotrope pe* urma navelor Polity care, la rândul lor, urmăreau probabil nava străină până la căminul ei.

Nu au existat dezacorduri între IA-uri în privinţa hotărârii de a continua urmărirea, însă acest lucru nu era neobişnuit, deoarece IA-urile navelor de luptă nu agreau ideea de a bate în retragere. Cormac a socotit că argumentul lui Blegg era valabil doar într-o anumită măsură. Ceea ce căutau se putea dovedi mic şi uşor de neutralizat. Putea fi foarte mobil, caz în care, dacă s-ar fi oprit acum, ar fi infirmat raţionamentul în baza căruia îi îngăduiseră Legatului să fugă, deoarece, cât ar fi aşteptat întăriri, Legatul şi cel care îl trimisese puteau să scape. Iar dacă stăpânul Legatului se dovedea a fi prea mare pentru forţele lor, puteau să fugă, iar abia după aceea va veni momentul când se putea apela la cuirasate sau distrugătoare.

Cormac s-a întors în cabina lui şi, stând întins pe pat, a analizat în legătura de reţea toate înregistrările evenimentelor recente. Jack l-a informat că obiectul mare pe care *NEJ îl* distrusese cu un implodor fusese cândva o navă Polity pe nume *Calydonian Boar*. Se părea că ea se alăturase altor IA care se îndreptaseră spre această zonă după încheierea Războiului Prador. Asta sugera că IA-urile dăduseră de ceva care utiliza tehnologie Jain ori o tehnică derivată din aceasta. Ori o folosiseră chiar ele. Poziţionarea unui asemenea mijloc de apărare presupunea ceva ce merita apărat, ceea ce submina oarecum teoria lui referitoare la un adversar mobil. A oftat şi a renunţat la speculaţii – indiferent încotro gonea ţinta, ei îşi vor atinge scopul: nu acela de a angaja lupta cu un duşman pe care să-l învingă, ci de a-l identifica precis. Se părea că vor afla foarte curând cui îi predase Creatorul nodurile Jain.

Şi-a îndreptat gândurile spre alte chestiuni. Pachetul de memorie încă aştepta să îi acorde atenţie şi a început să analizeze implicaţiile acestui fapt. Reuşise cândva să se translateze prin spaţiul U şi, cu toate că nu înţelegea cum de era posibil acest lucru, se părea că abilitatea de a face asta ar fi fost extraordinar de folositoare. Trebuia să reintegreze amintirile, pentru a vedea dacă ar putea să redobândească acea capacitate. Totuşi, nu se arăta prea dornic să se aventureze în iad, din cauza amintirilor complete legate de suferinţele pe care i le provocase Skellor. Alte gânduri însă îl îndemnau: putinţa de a se translata prin spaţiul U ar putea presupune că Blegg, care susţinea că este în stare de asta, spunea adevărul, aşadar nu era doar un avatar al Securităţii Centrale a Pământului. Probabil că amândoi erau acel lucru mitic atât de dorit de producătorii de holoficţiuni: „post-umani“. Iritat, Cormac a scos un mormăit, alungând ideea. Era convins că, în realitate, IA-urile erau post-umanii autentici.

A decis că pachetul va trebui să aştepte până după soluţionarea evenimentelor ce aveau să se petreacă aici. Se putea ca absorbirea amintirilor în aceste momente să îi

provoace daune psihologice – afectându-i eficienţa – şi, până când Blegg nu-i va spune contrariul, el rămâne comandantul acţiunii şi nu-şi putea risca poziţia. Şi-a coborât picioarele din pat şi a rămas pe margine. Simţea nevoia disperată de a face ceva şi, la fel ca oamenii de la bordul altor nave, s-a îndreptat spre zona de pregătire fizică.

16

Pistolul-subţire: încă se discută mult în contradictoriu dacă această armă, foarte iubită de producătorii de holoficţiune, a fost introdusă întâi în ficţiune sau în realitate. Voi reveni imediat la acest aspect, dar permiteţi-mi în primul rând să descriu arma: ei bine, întâi de toate, este subţire. SCP a luat componentele unui pistol cu pulsuri sau cu pudră de aluminiu, având un sistem cu gaz, le-a adus la dimensiunile cele mai mici posibile şi le-a aplatizat. Caracteristica de bază a acestei arme este posibilitatea de a fi ascunsă cu uşurinţă – fiind plată, nu face hainele să fie umflate, trădându-şi astfel prezenţa. Drept urmare, este preferată cu precădere de cei care lucrează de obicei sub acoperire, fie ei agenţi Polity sau infractori. Perfecţionările ulterioare aduse de SCP au dus la realizarea unor tuburi de energie încărcate cu microtok – în combinaţie cu o încărcătură de gaz sau pudră de aluminiu – acestea fiind suficient de mici pentru a intra în patul armei sub forma unui încărcător. Unele pistoale-subţiri cuprind şi o micro-minte care să împiedice folosirea armei de către altă persoană decât posesorul ei de drept sau să-şi detoneze încărcătură de putere dacă este îndreptat spre posesorul ei şi care poate chiar lua decizii morale, hotărând dacă este cazul sau nu să tragă. Însă, revenind la dilema ficţiune-realitate legată de această armă, primul pistol-subţire a apărut într-un joc interactiv de realitate virtuală, înainte ca Polity să devină o entitate distinctă şi înaintea extinderii sale pe baza folosirii runciblurilor. În ciuda metodelor foarte violente folosite de autorităţi în acea vreme, poliţia corporată nu a reuşit să descopere cine fusese producătorul acestei arme. Arma interactivă, deşi retrasă de la vânzare în magazine autorizate din cauza conţinutului ei ce presupunea răzvrătirea, s-a

vândut foarte bine pe piaţa neagră, ajungând să capete statut de cult. Investigaţiile ulterioare au stabilit că producătorul era foarte probabil unul dintre IA-urile răzvrătite, amestecate în Războiul Tăcut. S-ar putea ca acel IA să mai existe undeva – dar nu vrea să apară în prim-plan.

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

Sistemul solar, încă în proces de formare dintr-un disc de aglomerare, conţinea treizeci şi două de mase planetare, opt de mărimea lui Neptun sau Uranus, şi alte două mase jupiteriene, restul încadrându-se în domeniul de mărime situat între Neptun şi Pământ. Alte mase – asteroizi, luni, comete – se numărau cu trilioanele. Gazele şi praful învăluiau totul, căderile de meteoriţi şi furtunile masive incendiau interiorul în mod intermitent, la fel şi luminozitatea, care creştea încet, a soarelui pe cale să se nască, în vreme ce focurile fuziunii se luptau cu petele negre pentru dominaţie la suprafaţa sferei solare.

Nava Legatului a ieşit la suprafaţă şi a continuat să se deplaseze spre interior cu ajutorul propulsiei de fuziune. În momentul în care au apărut la suprafaţă şi cele patru nave tip Centurion, alături de ele a înflorit o semnătură de spaţiu U şi ceva mare a căpătat existenţă. Ele au ajuns să fie scanate insistent de acel obiect neînchipuit de dens – o spirală de amonit cu striuri, cu diametrul de trei kilometri, care sclipea într-un verde metalic. Forma părea să sugereze ceva mai curând crescut decât produs, ceva care putea continua să crească. Tehnologie organică. A lansat un nor de proiectile pe care Jack le-a recunoscut ca fiind de acelaşi tip cu acelea trase mai înainte dinspre *Calydonian Boar*, nava ce fusese subsumată. Acestea au pornit acum spre cele patru nave Centurion ca nişte ţânţari dornici să se înfrupte la apusul soarelui. Încredinţat că şi celelalte nave vor proceda la fel, Jack şi-a activat echipamentul cameleonic şi a schimbat cursul în mod instantaneu.

Imediat au apărut alte semnături de spaţiu U la marginea discului de aglomerare, apoi mai aproape. Au început să-şi facă apariţia nave de forma unor bacili, alte şi alte forme spiralate, de lentilă, conglomerate nedesluşite sub formă de viermi, care se desfăceau şi se strângeau tot timpul, şi mase ca nişte foi care, la o scanare mai atentă, s-au dovedit a fi construite din baciliforme unite. Unele dintre acele obiecte nu erau mai mari decât un pumn de om, altele aveau diametrul de câţiva kilometri.

— Din câte văd, nu ne vom simţi prea bine aici, a comentat Jack.

I-a luat doar o microsecundă să transmită acest mesaj şi nu a văzut precis ce s-a întâmplat după aceea. Pesemne că *Belisarius* fusese lovit de unele dintre acele obiecte având formă de seminţe – suficient ca să afecteze echipamentul său cameleonic.

Imediat după aceea, nava Centurion s-a retras – maserele s-au reflectat în jurul corpului ei, apoi au început să pătrundă – lăsând în urma ei o dâră oranj de vapori de metal. Un zid de baciliforme, înalt de o mie de kilometri, a făcut un salt U înaintea navei fugare. Jack a dezactivat echipamentul, aducându-şi toate armele online. A văzut că *Haruspex* şi *Coriolanus* au procedat la fel. Uriaşa navă în formă de spirală a pornit împotriva navei *Belisarius*, în vreme ce zidul alcătuit din bastonaşe s-a înfăşurat în jurul ei ca un văl imens folosit pentru prinderea unei viespi. Roiuri de proiectile cădeau ploaie, venind din toate părţile. Implodorul dispozitivului contra-teran al lui Jack a lovit întâi nava-spirală, făcând ca secţiunea ei mediană să se surpe lăsând o gogoaşă luminoasă de materie, după care explozia a obliterat restul. Antimuniţiile au răspândit iluzii în jurul navei *Belisarius*, dar acest lucru nu a fost suficient. Ea era lovită de proiectile după proiectile, care i-au retezat nacela, i-au afectat forma şi au îndepărtat un strat al blindajului. Nava a încercat să efectueze un salt U, însă motorul ei era defect ori fusese lovit de vreo armă. A luminat totul în jur, s-a întors pe dos ca pielea unui şarpe, apoi a dispărut

învăluită în flăcări albe.

Antimuniţiile folosite de Jack au creat o imagine a lui *NEJ* alături de el în momentul când a reactivat echipamentul cameleonic. Însă acest lucru nu a putut devia norul de proiectile de tun pe şine care izbeau nava, venind de dedesubt. Cu caruselele răsucindu-se cu o viteză ameţitoare, Jack a lansat un implodor de mare putere spre acel nor, sperând să aspire mai toate bastonaşele, după care ţintit cu dispozitivul antiteran de mică putere spre un zid de nave baciliforme masate drept în faţă şi s-a repezit într-o răsucire de 100 G. Aceasta era limita maximă, întrucât plăcile gravitaţionale nu puteau compensa o răsucire mai pronunţată şi, deşi dracomenii ar fi supravieţuit, Cormac nu ar fi putut. În privinţa lui Blegg, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Atacul fizic nu se limita la atât. Un bombardament informaţional permanent încerca să străpungă sistemele de comunicaţii ale navelor. Jack a permis unor asemenea atacuri să pătrundă, dirijându-le spre zone sigure. Un mesaj se repeta în mod constant: *Sunt Erebus, uniţi-vă cu mine, să fim unui*

Aha, deci despre asta este vorba, a gândit Jack. „Ieşi de aici“, a transmis el.

Cele trei nave rămase au căzut în spaţiul U şi au sărit înapoi pe cursul lor interior. Au fost urmate de multe dintre navele străine. Acum exista măcar spaţiu de manevră. După ce localizaseră duşmanul, venise vremea să cheme în ajutor forţele cele mari. Jack a transmis un pachet de spaţiu U către cuirasatele Polity, informându-le în legătură cu locul în care să vină pentru a-şi face jocurile. Peste câteva zile, navele din clasa Centurion vor ajunge acolo, apoi navele urmăritoare aveau să se afle într-o gravă…

Brusc, un zid solid de interferenţă de spaţiu U s-a extins în drumul lor, făcând ca acea alegere să nu mai poată fi realizată, deoarece a aruncat navele înapoi în spaţiul real. Jack s-a localizat şi a descoperit că acum se aflau în interiorul sistemului planetar pe care îl traversaseră mai

devreme. Au acţionat motoarele de fuziune şi au gonit să-şi găsească adăpost, pentru că urmăritorii lor s-au materializat imediat. În faţa lor a început să se formeze un zid alcătuit din navele baciliforme, în vreme ce maserele, laserele şi proiectilele pipăiau spaţiul în căutarea celor trei nave ascunse de echipamentele lor cameleonice.

— Mda, am nimerit exact, a remarcat IA-ul navei din clasa Centurion.

— Ce dracu' a fost asta, Jack? a întrebat Cormac, recurgând cu febrilitate la alte niveluri pentru a obţine informaţii.

— Am crezut că vom reuşi să fugim, i-a răspuns Jack. Am presupus greşit, pentru că tipii răi de aici deţin USER-e.

— Uf, la naiba!

Privind în interior, Jack l-a văzut pe Cormac îndreptându-se către puntea de comandă.

— Grupaţi-vă, a transmis Jack. Am decupat o gaură prin ea la opt sute de kilometri depărtare.

Cele trei nave şi-au concentrat focul de masere asupra ţintelor aflate drept înainte. Nu avea rost să folosească proiectile în acea situaţie, pentru că ele aveau să se deplaseze la fel de repede ca orice muniţie. Sistemul planetar putea deveni un teren de moarte pentru cele trei nave ascunse de echipamentul cameleonic. Ele puteau folosi tactici folosite de luptătorii de gherilă – lovind şi ascunzându-se, măcar o vreme. Însă echipajele de fiinţe vii de pe trei nave constituiau o problemă. Prin violenţa manevrelor pe care le făceau, agresorii demonstrau că nu aveau aceleaşi obligaţii care să îi împovăreze. Jack a observat că unii dintre urmăritori dispăreau treptat din existenţă, ceea ce însemna că navele din clasa Centurion nu beneficiau de niciun avantaj din faptul că posedau echipament cameleonic.

— Jack, ar trebui să ai mână liberă, a spus Cormac din scaunul de acceleraţie în care se legase. *Coriolanus* are opt soldaţi Sparkind la bord, iar *Haruspex* are şaisprezece, plus Thorn. Aici suntem doar eu şi Blegg şi aproape o sută de

dracomeni. Eu îţi sugerez să pregăteşti o navetă rapidă, care să coboare pe una dintre lumile locuite, apoi vei putea manevra cum doreşti.

Părea singura soluţie înţeleaptă. Ocupanţii vii aveau măcar o şansă mai mare pe suprafaţa unei planete decât la bordul navelor din clasa Centurion, care nu puteau manevra bine, sau la bordul unor nave mai mici care să cadă în vid.

— Eu am transmis deja ordine către ceilalţi să înceapă încărcarea de arme şi provizii... a continuat el. Presupun că întăririle sunt pe drum, da?

— Aşa ar trebui.

— Cât durează până ce ajung aici?

— Doar câteva zile, presupunând că USER-ul este închis. În prezent, încercăm să îl localizăm. Nu are o rază de acţiune prea mare – doar de un an-lumină.

Nu a vrut să adauge că, dacă USER-ul nu era oprit, cuirasatelor le va trebui mai mult de un an ca să ajungă acolo, pentru că acest lucru îi era deja cunoscut lui Cormac.

— Şi ce şanse aveţi să-l opriţi?

— Bune, în faţa forţelor existente în prezent, însă trebuie să îl localizăm precis.

— Atunci lăsaţi-ne pe noi undeva. Porneşte spre una dintre cele mai apropiate planete vii. Care este aceasta?

— Cea fierbinte.

— Costumul standard de mediu poate face faţă condiţiilor?

— Da.

— Transmite pe legătura mea de reţea tot ce deţii despre lumea aceea. Cormac s-a apucat să-şi scoată centura. E momentul să ne pregătim.

Jack nu a putut să nu observe nuanţa de resemnare din glasul lui Cormac. IA-ul a analizat situaţia preţ de o microsecundă, apoi a deschis un canal protejat de comunicaţii.

— Nu e nevoie să pleci, i-a spus el celui care recepţiona mesajul.

— Cu toate astea, voi pleca.

— Nu se pune doar problema pericolului la adresa organismului tău fizic – dacă ai fi capturat, ai deveni o sursă foarte utilă de informaţii pentru inamic.

— Am un rang mai înalt decât al tău, a răspuns Blegg, şi voi pleca.

Apoi a întrerupt legătura.

Ca şi cum şi-ar fi adus aminte de ceva, Jack a transmis un alt mesaj intern:

— Arach, cred că ai găsit exact ceea ce sperai.

Nava lui Blegg a căzut din *NEJ* şi s-a îndepărtat accelerând până la un G mare, urmând cele două navete în care se aflau cei mai mulţi dintre dracomeni, care plecaseră cu câteva minute mai devreme. Cormac s-a uitat înapoi spre drona-păianjen care stătea ghemuită în spatele lui, apoi la cei treizeci de dracomeni grupaţi strâns dincolo de ea, după care şi-a îndreptat din nou atenţia spre ecran. Ceva mai departe în faţă, celelalte două navete care plecaseră şi mai devreme, în care se găseau Thorn şi soldaţii Sparkind, pătrundeau în atmosferă, iar boturile lor conice erau deja înveşmântate într-o strălucire oranj.

— Îndreptaţi-vă direct spre coordonate, a transmis el instrucţiuni către Thorn. Luaţi-vă echipamentele imediat ce ajungeţi acolo. S-ar putea ca navetele să fi fost depistate.

În timp ce a primit informaţiile direct prin legătura lui de reţea şi modela poziţiile celor trei nave din Polity şi ale navelor inamice, Cormac şi-a îndreptat atenţia în mod special spre şirul de sub-ecrane aflat jos, ca să aprecieze ordinea evenimentelor din vecinătatea lor. A urmărit cum una dintre navele-spirală s-a destins sub focul concentrat pornit dinspre *Coriolanus* şi *Haruspex*. O lumină orbitoare din exterior a şters pentru un moment imaginile de pe toate sub-ecranele şi a făcut ca ecranul mare din cabina principală să se întunece. Nava ca un amonit spiralat s-a transformat într-un nor tot mai întins de fragmente ce ardeau. Propria lor navă s-a zdruncinat, fiind deviată când

ceva a trecut fulgerător pe lângă ea şi a coborât spre navetele din frunte. O dâră de vapori a ţâşnit brusc din proiectil când a detonat.

— Un maser, a comentat Blegg.

Se părea că navele din clasa Centurion de deasupra încă îi protejau.

Nava lor a pătruns în atmosferă şi imediat a apărut o strălucire oranj în jurul ecranului din cabină, dar şi scântei care au trecut prin dreptul botului care se încingea cu repeziciune. Aceea nu avea să fie o coborâre comodă, nu-şi puteau permite aşa ceva. Nava a început să se zguduie.

NEJ a devenit invizibil, apoi a reapărut la 1 600 de kilometri într-o parte, pentru a mitralia un ghem de obiecte ca nişte viermi care se agitau prin vid. A ieşit din acel atac într-o răsucire la o acceleraţie mare care, în ciuda plăcilor de gravitaţie, i-ar fi transformat pe oamenii de la bord în fragmente de oase şi într-un terci însângerat. În spatele ei a explodat un dispozitiv contra-teran, care a distrus complet obiectul atacului. *NEJ s*-a alăturat celorlalte nave, care s-au plasat între atacatori şi planetă. Arătau ca trei matadori care înfruntă năvala unor tauri.

Acum, când navele pătrunseseră adânc în atmosferă, urletul coborârii lor a devenit asurzitor. Departe spre stânga, un vălmăşag de linii roşii, întretăiate, a săgetat orizontul. Dedesubtul acestora s-au aprins focuri strălucitoare, apoi un disc de nor s-a răspândit deasupra.

Proiectile de tun pe şine.

Dacă acea canonadă ar fi ajuns direct la ei, acum ar fi fost morţi.

— Nu se concentrează asupra noastră, a spus Blegg.

— Îmi dau seama de asta, a confirmat Cormac.

Blegg a adăugat:

— Având o asemenea forţă de foc, nu vor avea nevoie să ne urmărească – ar putea distruge întreaga planetă.

— Ai un spirit al umorului nepereche, a remarcat Cormac.

Curba orizontului a urcat până sus pe ecran. Cele două navete cu dracomeni de pe *NEJ se* aflau ceva mai jos spre

dreapta lor, iar cele două navete din frunte, în care erau soldaţii Sparkind, ajunseseră departe în faţă, văzându-se ca nişte puncte negre care conţineau şi stelele albe ale acţionărilor prin fuziune. Cerul de deasupra lor s-a luminat, devenind verde-deschis, apoi o explozie de strălucirea unui soare s-a aprins în interiorul său. Cormac a pierdut comunicaţia prin legătura lui de reţea şi nu a mai reuşit să vizualizeze în minte desfăşurarea bătăliei de deasupra.

— Jack?

Nu a primit răspuns – asta putea însemna că *NEJ* fusese distrusă, însă nu avea cum să ştie în acele momente, după cum se putea să nu afle niciodată. Câteva clipe mai apoi, nava lui Blegg s-a cutremurat când a fost lovită de unda de şoc. Cormac tocmai se pregătea să facă un comentariu răutăcios în legătură cu asta, când Blegg a tras joystick-ul violent într-o parte. Proiectilele de tun pe şine au săgetat la un unghi de patruzeci şi cinci de grade din spate. Unul dintre ele şi-a găsit ţinta, iar Cormac a văzut una dintre navetele cu dracomeni răsucindu-se prin atmosferă, având capătul din spate retezat, astfel că din ea se rostogoleau siluete cu aspect umanoid. Era evident că pilotul pornise motoarele gravitaţionale, străduindu-se să stabilizeze naveta, şi se părea că reuşise, apoi ceva a explodat într-un flanc, astfel că imediat după aceea, vehiculul s-a prăbuşit ca un bolovan.

— Drace, a făcut Cormac.

A aruncat o privire înapoi, spre echipa de dracomeni de la bord, care tocmai pierduseră treizeci dintre camarazi. Aceştia ştiau de pierdere, pentru că, din câte înţelesese el, dracomenii menţineau o legătură mentală permanentă între ei. Cu toate acestea, nu au arătat vreo agitaţie deosebită, părând a se concentra mai mult asupra armelor din dotare, pe care şi le-au verificat.

Adresându-se navetelor aflate în faţă, a zis:

— Dacă aveţi la bord hamuri gravitaţionale, puneţi-le imediat. Judecând după tăcerea care a urmat după ce a transmis aceste instrucţiuni, a presupus că Thorn şi Bhutan

nu găseau un răspuns suficient de politicos.

Deasupra orizontului a apărut brusc un lanţ muntos, arătând ca un şir de dinţi stricaţi, în vreme ce deasupra lor atârna un plafon de nori cenuşii. Naveta din frunte a străpuns zidul de nori şi a dispărut. Imediat ce naveta lui a urmat-o pe prima, Blegg a atins un buton de comandă, iar zidul de nori a părut să dispară. Aparatura de scanare a navei a format imaginea din radiaţiile emise ce puteau străpunge stratul întunecat şi a arătat un teren presărat cu văi abrupte care se umplea rapid cu o creştere roşie, aburindă. Acum, aflându-se ceva mai jos, zgomotul din interiorul navetei s-a transformat într-un muget surd; un sub-ecran a arătat că în acele momente zburau printr-o ploaie torenţială, cu aspect murdar. Jungla s-a contopit, ajungând să acopere terenul până la orizont. Navetele din frunte, în care se găseau soldaţi Sparkind, au virat, exemplul acestora fiind urmat de naveta cu dracomeni. Blegg a verificat coordonatele şi a corectat cursul navei lui.

Blegg a făcut apoi nava să accelereze. Folosite în mod normal doar pentru înserarea orbitală de soldaţi şi protejate de obicei de navele-mamă, navetele erau înarmate numai cu lasere. Însă acum acele nave aveau alte lucruri de rezolvat. Nava lui Blegg era totuşi înzestrată cu lansatoare de proiectile de tun pe şine şi tun cu pulsuri, care se găseau în nacelele din faţă. Licăririle laserelor au devenit acum vizibile între navetele din frunte şi obiectul care se apropia de ele. Blegg s-a uitat scurt spre Cormac.

— Preia controlul asupra armamentului.

Prin intermediul legăturii lui de reţea, Cormac a apelat computerul de bord, care l-a dirijat instantaneu spre comanda asupra armelor. Încă o dată, câmpul lui senzorial s-a extins când datele provenite de la senzorii navei au ajuns la el. Aşezat pe scaunul copilotului, imaginea din faţa ochilor lui includea ceva mai mult decât ecranele: cuprindea o zonă vizuală mai largă, plus imagini radar, dar şi hărţi gravitaţionale şi în microunde ale unui volum uriaş care înconjura nava. Acum, controla şi cadre de ţintă, iar

degetele lui virtuale se înfăşurau în jurul unor declanşatoare virtuale.

Prin sistemul de comunicare s-a auzit glasul lui Thorn:

— Mesaj către sine: plictiseala e bună la ceva!

— O să ajungem la tine peste treizeci de secunde, i-a răspuns Cormac, şi a aşezat un cadru peste obiectul care urmărea navetele, obţinând astfel o imagine completă a acestuia, după care a tras. Nava s-a cabrat, iar dungi albe au străbătut atmosfera de fiecare parte a ei. Numai că proiectilele vor fi cu tine ceva mai devreme, a adăugat el.

Cormac s-a concentrat asupra senzorilor navei şi a mărit imaginea transferând-o către un sub-ecran pentru a fi văzută de Blegg. Aceasta a înfăţişat una dintre navele baciliforme, mai exact pe cea ca un bastonaş, dar cu lungimea de aproape douăzeci de metri şi cu exteriorul cenuşiu-albăstrui lipsit de orice caracteristică, în afară de locul în care laserele o loviseră, lăsând urme livide de arsură, ca nişte vânătăi. Indiferent de sistemul de propulsie pe care îl avea, acesta nu prezenta nicio dovadă vizibilă, astfel încât Cormac a presupus că trebuia să fie vorba despre ceva care folosea forţa antigravitaţională. În timp ce se uitau, numeroase lovituri de laser au lovit către partea ei frontală, făcând-o să se cutremure şi să încetinească precum un câine agresiv, care a primit o lovitură pedepsitoare peste bot. După aceea, nava a accelerat din nou.

— Nu apelează la nicio armă, a observat Cormac, şi nu poate fi un soi de bombă. Una atât de mare nu ar avea nevoie să ajungă atât de aproape de navete.

— Vor să ne captureze, a explicat Blegg pe un ton sec. Dacă voiau să ne elimine, am fi fost deja morţi.

Nava ciudată s-a poziţionat la mai puţin de o sută de metri în spatele navetei în care se aflau soldaţi Sparkind, apoi cele două proiectile au ajuns-o. O explozie masivă a transformat-o într-un nor de resturi arzânde. Cormac a plasat cel de-al doilea proiectil în poziţie de reţinere. Acesta a zburat dincolo de raza exploziei, descriind un arc de cerc.

Nu era nevoie să recheme acel proiectil ori să îl îmblânzească, pentru că acum se apropiau alte zece nave sub formă de bastonaş. Supunându-se noilor instrucţiuni, proiectilul a pornit brusc pe un traseu cu totul nou. Blegg s-a uitat întrebător la Cormac, dar acesta a i-a prezentat o afişare radar pe un sub-ecran pentru a-i arăta ce se petrecea. Câteva secunde mai târziu, au urmărit proiectilul reducând numărul navelor-bastonaş la nouă. Flash-ul declanşat de explozie a iluminat ecranul din cabină, după care cele nouă nave au devenit brusc vizibile prin el.

— Cât mai avem până la zona de aterizare? a întrebat Cormac.

— Cinci minute, i-a răspuns Blegg.

Prin sistemul de comunicaţie, Cormac a spus:

— Repet, nu întârziaţi după ce ajungeţi la sol, avem oaspeţi.

Thorn a răspuns:

— Da, îi vedem şi noi.

Trei dintre navele-baştonaş urmăreau cele două navete cu soldaţi Sparkind, în vreme ce restul de şase au pornit spre nava lui Blegg şi spre naveta în care se găseau dracomanii. Cormac a creat, a încărcat un program de căutare şi distrugere în şase proiectile, apoi le-a lansat unul câte unul. Acest lucru l-a făcut să rămână cu doar douăsprezece proiectile explozive, tunurile cu pulsuri şi un laser. Câteva lovituri de EMP au deviat de pe cer trei dintre proiectile, iar Cormac a încercat să le recupereze în timp ce cădeau. Cele trei proiectile rămase au lovit, făcând navele-bastonaş să explodeze actinic şi să-şi împrăştie resturile pretutindeni pe cer. A reuşit să stabilizeze două dintre proiectilele care cădeau la o sută de metri de coronamentul junglei şi le-a retrimis spre ţinte. Apoi a analizat dacă era cazul să-i transmită instrucţiuni lui Blegg să atace nava-bastonaş care acum se năpustea spre naveta cu dracomeni, însă Blegg a anticipat totul şi a făcut nava să se întoarcă. Cormac a pus tunurile cu pulsuri online, iar acestea au tras în ritm constant. Prima canonadă a făcut

navele-bastonaş să se înnegrească de atâtea găuri în care se declanşaseră incendii, însă nu a determinat-o decât să încetinească puţin, încă două lovituri de acelaşi gen, şi nava a început să scoată fum, după care, brusc, a căzut din cer. Până în acel moment, cele două proiectile ce se întorceau şi-au găsit ţintele. Blegg şi-a adus nava prin fum şi ploaia de resturi, care aminteau de porţiuni arzânde de piele, şi a accelerat spre ceilalţi trei atacatori, care acum se apropiau cu repeziciune de cele două navete din frunte.

Cormac a făcut alegerea şi a lansat ultimele şase proiectile, după ce le-a angajat pe ţintă şi a iniţiat programe de identificare, astfel ca ele să nu interpreteze navetele fugare drept nave inamice.

— Prăpădita asta de navă nu poate merge mai repede? a întrebat el.

— Dacă trebuie, vom depăşi viteza proiectată, dar vom pierde capacitatea de manevră.

— Nicio problemă.

Proiectilele pe care le-a tras se deplasau în faţa navei destul de încet. Cormac şi-a concentrat privirea dincolo de ele, extrăgând imagini în legătura lui de reţea şi pe unul dintre sub-ecrane. Una dintre navele-bastonaş ajunsese foarte aproape de naveta aflată în urmă – la mai puţin de cincizeci de metri de ea. La vitezele pe care le aveau navele în acele momente, niciun proiectil nu putea să lovească nava atacatoare decât atunci când îşi ajungea ţinta din urmă. Probabil avea să fie silită să încetinească, pentru că loviturile de laser făcuseră ca botul să capete o culoare neagră-albăstruie şi lăsa în urmă o dâră de fum, iar când şi când scuipa flăcări uleioase prin crăpăturile apărute în suprafaţa ei. Brusc totuşi obiectul atacator a ţâşnit înainte, ca şi cum ar fi reuşit să găsească o aderenţă superioară în aer, apoi s-a lovit surd de navetă şi s-a lipit de ea. Cormac a anulat instantaneu comanda de tragere în acea ţintă.

— Naveta Doi, activaţi hamurile gravitaţionale *acum*. Ieşiţi de acolo! a strigat Cormac prin sistemul de

comunicaţie.

Naveta şi nava-bastonaş au început să cadă vertiginos. Cormac le-a urmat îndeaproape şi a rămas concentrat asupra lor. Nava-bastonaş s-a dezumflat şi, în acelaşi timp, a scos o sută de excrescenţe ca nişte rădăcini, care s-au încolăcit în jurul navetei.

— Ni s-a blocat ecluza, iar ecranele sunt acoperite, a venit răspunsul lui Bhutan. Vom încerca să declanşăm…

În aceeaşi clipă, motorul navetei atacate a îngheţat şi, înconjurată de o masă de creştere organică, aceasta a început să se rostogolească pe cer. Prin sistemul de comunicaţii s-au auzit ţipete şi, imediat, a închis legătura de comunicaţii şi a transmis instantaneu mesaje către celelalte navete, recomandându-le să nu mai accepte nimic pe acel canal. Soldaţii Sparkind nu ţipau cu una, cu două, dar Cormac ştia cât de rapid putea tehnologia Jain să preia controlul asupra unei fiinţe umane. Apoi, în timpul cât i-a luat să clipească, flacăra albă, apoi explozia masivă a unui dispozitiv tactic contra-teran a distrus naveta în întregime. Cineva de la bord îşi păstrase sângele rece şi îşi dăduse seama că nu aveau cum să scape cu viaţă din acea situaţie şi a hotărât să moară odată cu duşmanul.

Cu o oarecare întârziere, alte două explozii produse de detonarea a două proiectile au distrus ultimele două nave atacatoare.

— Asta putea să… a apucat să spună Cormac, însă în aceeaşi clipă cerul a fost traversat de o umbră, iar sub ea s-a aprins o lumină albă. Înainte ca zgomotul exploziei să ajungă la el, orizontul şi jungla au defilat deja prin dreptul ecranului. A urmat o explozie masivă, iar nava lui Blegg a început să se răsucească şi să cadă, înconjurată de resturi. Cormac s-a gândit să îi avertizeze pe dracomeni pentru a se pregăti de impact, dar a respins ideea. I s-a părut inutil să anunţe ceva ce era evident.

Navele baciliforme nu au ripostat, însă au emis o cantitate uriaşă de interferenţă electromagnetică, aceasta crescând pe măsură ce ele s-au contopit. Se părea că erau

proiectate ca iniţial să întrerupă comunicaţia, apoi, dacă o navă se apropia suficient de mult de unul dintre acei pereţi pe care ele îl alcătuiau, să îi perturbe total sistemele, inclusiv mintea IA-ului din interior. Jack bănuia că ele slujeau şi altui scop, pentru că în mod individual, continuau să stea în contact foarte strâns cu navele din clasa Centurion – ceva ce niciuna dintre ele nu reuşise încă. Navele de formă lenticulară deţineau mult armament, însă în lupta faţă în faţă nu se comparau cu navele Centurion, astfel că au fost curând avariate sau distruse. După ce se descolăceau, acumulările sub formă de vierme metalic cu lungimea de treizeci de metri deveneau proiectile ucigătoare, extrem de inteligente. Însă cele cinci nave ca nişte amoniţi spiralaţi care rămăseseră reprezentau cel mai grav pericol, deoarece erau dotate cu armamentul întâlnit de obicei pe un distrugător Polity – şi cu întreaga putere de prelucrare a unui IA de runciblu, pentru că găseau imediat soluţii faţă de echipamentele cameleonice folosite de navele din clasa Centurion. Fiecare nou program lansat avea o viaţă de cel mult jumătate de oră, iar acest interval de timp era foarte scurt în condiţiile unei bătălii în spaţiu.

Folosind câmpurile compacte ca armă împotriva unei nave lenticulare lată de aproape doi kilometri, care deţinea focoase telefactorate, *Haruspex* părea în pericol de a fi înghiţită de un zid de baciliforme ce se forma cu repeziciune. Jack a trimis un mesaj codificat spre *Haruspex,* apoi a executat o întoarcere bruscă la 400 G, pentru a plasa *NEJ* în spatele zidului ameninţător. A tras – combinând dispozitive contra-terane cu focoase electromagnetice – în navele-bastonaş, apoi, după o scurtă pauză, a continuat cu o canonadă de proiectile near-c lansate de un tun pe şine. *Haruspex* a ieşit imediat din luptă. Proiectilul a detonat în mijlocul navelor-bastonaş, provocând o gaură în zidul creat de ele. Proiectilele de tun au trecut prin gaură, urmate de valul de radiaţii electromagnetice. Instrumentele navei lenticulare nu au putut detecta decât undele electromagnetice, astfel că nu a reacţionat suficient de

repede în faţa proiectilelor care au urmat. Cele o sută de lovituri au făcut să se prăbuşească o latură a navei lenticulare, care semăna acum cu un balon perforat. Apoi *NEJ şi Haruspex* s-au folosit de echipament cameleonic pentru a-şi ascunde fuga spre nava-spirală care îl urmărea pe *Coriolanus*.

— Am localizat USER-ul, a raportat Coriolanus şi a transmis coordonatele.

Jack a efectuat scanarea şi a confirmat, iar Haruspex a aprobat. În timpul bătăliei, cei doi reuşiseră să efectueze măsurători ale forţei de interferenţă pe care o avea dispozitivul. Era localizat pe o mică lună ce se rotea în jurul lumii reci – la jumătate de sistem planetar de poziţia lor din acel moment.

— Trebuie să întreprindem atacul, le-a informat Jack pe celelalte două nave.

— Asta va însemna abandonarea celor de pe planetă, a replicat Coriolanus.

Jack a scanat şi a văzut câteva dintre navele duşmane desfăşurate jos, în interiorul atmosferei.

— În urma evaluării pe care am făcut-o privind situaţia noastră actuală, am ajuns la concluzia că putem supravieţui dacă fugim din sistem folosind acţionările convenţionale. Dacă rămânem să-i protejăm pe Cormac şi compania, vom fi distruşi. Vor avea şanse mai mari dacă noi distrugem acel USER, apoi revenim să purtăm o luptă de uzură pentru a câştiga timp până la sosirea cuirasatelor. Putem doar să sperăm că pasagerii noştri vor reuşi să supravieţuiască pe suprafaţa planetei.

După o scurtă pauză, cele două nave s-au pus de acord şi au plecat.

În momentul în care a ajuns cu ghetele pe solul moale, costumul de mediu al lui Thorn i-a adresat câteva avertismente la ureche, apoi le-a afişat pe vizorul căştii. A blocat acele avertismente, pentru că nu avea nevoie să-i comunice costumul că se afla într-o zonă extern de

radioactivă. Terenul incinerat se întindea cale de opt sute de kilometri de-a lungul bazei munţilor şi părea să fie rezultatul unor explozii nucleare multiple. Dar pe acea ploaie torenţială putea vedea doar la câţiva metri în faţă, datorită atracţiei gravitaţionale scăzute, pe planetă picăturile de ploaie care cădeau încet aveau o mărime dublă faţă de cele de pe Pământ, însă erau şi tulburi din cauza cenuşii ce rezultase în urma exploziilor care avuseseră loc acolo.

— Vedere în afara spectrului – căutare, a dat el instrucţiuni costumului.

După un moment, o bandă transparentă s-a creat de-a latul vizorului, exact în dreptul ochilor, şi în limitele acelei bande, ploaia părea uşor de şters. Cu toate acestea, deasupra şi dedesubtul benzii încă putea vedea torentul de apă. Deşi obişnuit să folosească acel fel de îmbunătăţire senzorială, Cormac nu avea încredere în ea, deoarece interfera foarte uşor cu alte elemente – radioactivitatea din jur începuse deja să provoace puncte prin dreptul câmpului său vizual. A verificat ce se afla în apropiere.

Naveta cu dracomani de pe *NEJ* tocmai ateriza, iar soldaţii din jurul lui îşi verificau armele şi ridicau sacii de spate ridicol de mari, în timp ce patru autopuşti patrulau în preajma lor ca nişte ogari care abia aşteptau să pornească la vânătoare. Soldaţii nu au schimbat glume, cum procedau de obicei. Mulţi dintre ei îi cunoscuseră pe Bhutan şi pe ceilalţi de la bordul navetei cu Sparkind, care nu reuşiseră să scape cu viaţă.

— Să înţeleg că într-acolo trebuie să mergem? a spus Chalter şi a arătat spre stânga lui Thorn, unde se vedeau pantele domoale ale munţilor mai scunzi. Cormac alesese acea zonă din mai multe motive: se găsea la marginea suprafeţei incinerate, astfel că le oferea posibilitatea de a folosi jungla drept ascunzătoare, iar dacă descopereau că vegetaţia de acolo era ocupată de cine ştie ce monştri mâncători de carne, se puteau îndrepta spre munţii plini de torente, sisteme de peşteri şi un amestec suficient de mare

de izvoare fierbinţi, filoane metalice şi resturi radioactive provenite de la recentele explozii din apropiere, astfel că avea să le fie mai uşor să se ascundă de echipamentele de detecţie.

— Desigur, a confirmat Thorn.

Naveta de pe *NEJ* a coborât, iar dracomenii au debarcat. Thorn a observat din nou că aceştia nu purtau îmbrăcăminte de protecţie; deşi pe planetă exista suficient oxigen, orice om neechipat corespunzător s-ar fi înecat pe ploaia aceea şi, în ciuda averselor puternice, temperatura se ridica la aproape 50°C. Thorn a ridicat sacul şi l-a pus pe spate, apoi a dat instrucţiuni prin comunicator.

— Închideţi navetele şi să plecăm de aici. Soldaţi Sparkind, rămâneţi aproape de unităţile voastre – să ne acoperiţi în cazul unui atac. Dracomeni… Thorn s-a gândit o clipă la modul în care ştia că puteau acţiona dracomenii. Cercetaş în faţă şi să ne găsească adăpost: poziţii de apărare, vizibilitate bună, dar nu vreau un loc din care să nu ne putem retrage. Să pornim.

Dracomenii au plecat în viteză, alergând săltat spre pantele domoale. Pregătiţi, soldaţii Sparkind i-au urmat, având autopuştile patrulând de o parte şi de alta a grupului. Au urmat serii de fulgere care au luminat cerul, iar Thorn a presupus că, rămas în urmă, Cormac angajase lupta cu restul urmăritorilor. Şi-a verificat poziţia, după care a pornit înainte şi a observat firicele roşii de vegetaţie amintind de picături minuscule de sânge, împrăştiate pe sol. Apoi de-a latul cerului a început să se extindă o umbră.

— Cormac, care e situaţia? a întrebat el.

— Nu tocmai strălucită, a răspuns mârâit agentul.

Nava zăcea răsturnată în jungla roşie şi densă. Prin ecrane, Cormac a văzut o dâră – tulpini groase, zdrobite şi frunze enorme fumegând – lăsată de nava care căzuse şi alunecase cu spatele. Pentru că se mai aflase în situaţii similare, în primul rând a dat instrucţiuni costumului să se izoleze complet, contra oricărui fel de amestec otrăvitor de aer care ar putea pătrunde în navă. Vizorul a ieşit din inelul

de la gât şi s-a unit cu casca, iar aceasta s-a extins în secţiuni segmentate în jurul cefei, pornind din partea din spate a inelului de la gât. Cormac s-a uitat spre Blegg, care se afla alături de el.

Horace Blegg îşi închisese costumul la fel.

— Interesantă aterizare. Ce naiba s-a întâmplat?

— Un laser de mare intensitate, care a perforat motorul nostru, a răspuns Blegg. Ai observat cumva sursa?

În ultima clipă, chiar înainte ca explozia să distrugă senzorii exteriori ai navei, văzuse una dintre navele-spiralate coborând asupra lor ca un lift expres.

— Cred că va trebui să ieşim cât mai repede de aici. Întinzând mâna, a apăsat pe butonul de decuplare a centurii de scaun şi, rotindu-se în cădere, a ajuns cu tălpile pe tavan. O clipă mai apoi, Blegg a căzut alături de el. Scar aştepta în partea din spate a cabinei de comandă, expunându-şi colţii, dar fără niciun zâmbet. Cormac l-a căutat în jur pe Arach, după care s-a uitat în sus, spre ceea ce fusese podeaua, şi a văzut drona încă agăţată de ea. Hei, ce mai aştepţi?

Drona nu a mai avut nevoie de alte instrucţiuni. Fără să coboare, a păşit spre partea din spate a landerului şi şi-a dat drumul prin ecluza pe care dracomenii tocmai o deschiseseră.

Cormac i-a urmat, iar pe drum şi-a luat sacul cu provizii şi carabina cu protoni. Ajuns afară, prin intermediul legăturii la reţea a dat instrucţiuni uşilor interioară şi exterioară ale ecluzei să se închidă, apoi a pornit în frunte printre vălătucii de fum şi aburii din jurul navei răsturnate.

Ceva globular, având mărimea unui sac cu cartofi şi culoarea sângelui închegat, stătea ghemuit pe trei picioare pe terenul fumegând, la mai puţin de zece metri de navă. Tremura şi scotea un ţipăt vibrat. Scar a aţintit carabina spre creatură, apoi a îndreptat-o în pământ. Dracomanul ştia că fiinţa aceea era inofensivă, însă putea atrage alţi prădători, mult mai periculoşi. În timp ce dracomenii s-au dispersat, Cormac a aruncat o privire spre Arach, acum

stând ghemuit pe partea de sus a landerului, după care s-a uitat spre cerul închis.

— Frumos din partea lor să ne ofere adăpost contra ploii, a zis el. Stăteau în crepusculul creat de spirala de amonit care acoperea jumătate din cerul de deasupra lor, iar acum cobora încet. Thorn? a apelat el, dar nu a recepţionat decât paraziţi drept răspuns prin comunicator. Ca să verifice poziţia în care se găseau, a rulat un program care trebuia să localizeze ultimul semnal transmis de Thorn către ei. Vom vedea dacă ne putem conecta, le-a spus el celorlalţi, făcând un gest spre dreapta, către zidul gros al junglei.

Ultimele lui cuvinte au fost acoperite de un urlet grav când una dintre navele-bastonaş a şters cu burta coronamentul din stânga lui. Dracomenii au pătruns în junglă înaintea lui Cormac, iar el a rupt-o la goană. În spatele lui, ciudata navă s-a prăbuşit peste nava avariată a Polity. Adăpostindu-se o clipă sub o frunză care arăta ca o pilotă umplută cu sânge, a observat că nava-bastonaş îşi scoate cârceii, ca şi cum ar fi vrut să-şi sugrume duşmanul, apoi a auzit zgomot de metal sfâşiat. Într-o parte, l-a zărit pe Arach rostogolindu-se săltăreţ şi având pliate picioarele ca de păianjen. Apoi în partea din spate a dronei s-au deschis nişte trape de unde au ieşit două tunuri model Gatling. Acestea au intrat în acţiune şi atât nava-bastonaş, cât şi naveta au dispărut într-o furtună de explozii.

— La naiba! a exclamat Cormac şi s-a aplecat ca să evite ploaia de resturi.

Apoi a aruncat o privire spre cer şi a văzut mai multe obiecte desprinzându-se din nava-spirală şi începând să cadă spre ei: alte nave-bastonaş, lucruri zvârcolindu-se şerpeşte şi monede translucide în care se agitau forme nedesluşite. Apoi, o altă formă pe care a recunoscut-o: nava Legatului ori ceva care semăna foarte mult cu aceasta.

— Economiseşte-ţi muniţia, Arach, vom avea nevoie de ea!

Arach s-a apropiat dansând, iar Cormac şi-a iniţiat

Shuriken-ul în teaca lui, apoi i-a urmat pe Blegg şi pe dracomeni în adâncul întunecat al junglei.

S-au deplasat cu repeziciune, iar umbrele s-au îndesit şi s-au extins în jurul lor odată cu coborârea navei spirală. Mai toată vegetaţia din jur evidenţia frunze mari, lungi de trei sau patru metri, în vârful tulpinilor fibroase şi groase, în vreme ce în umbra acestora se aflau puţine plante mărunte care să le afecteze creşterea. În unele porţiuni, viţele se legănau ca nişte învălmăşeli de şerpi roşii somnolenţi, însă asemenea locuri erau uşor de evitat. Solul în sine avea o structură spongioasă, alcătuită din frunze în descompunere, peste care se găseau ciuperci care aminteau de pete de vopsea albastră. În jurul bazei tulpinilor fibroase, muguri noduroşi ţâşneau de sub stratul de frunze, aşteptând fără îndoială căderea frunzelor de deasupra şi şansa de a beneficia de lumină solară. Din când în când, au întâlnit câte una dintre acele creaturi globulare de culoare roşie stând pe tulpina vreunei plante şi scoţând sunete ca de supt, în vreme ce păştea muguri.

După câteva minute, au ajuns la un teren mai moale. Ploaia răpăia tunător peste frunzele de deasupra capului, iar râuşoarele de apă se furişau ca saliva în josul tulpinilor. Acum ieşiseră de sub umbra uriaşei nave. Din spatele lor a venit un urlet gros, apoi o pală puternică de vânt a ridicat frunzele pentru a le lăsa în lumina orbitoare a soarelui, care acum străpunsese stratul de nori.

— A coborât! a strigat Blegg.

Nu era fost singurul lucru care coborâse, a înţeles Cormac. Frunzele care se ridicaseră îi permiseseră să zărească acele obiecte pe care mai devreme le observase coborând, iar acum cădeau în junglă de jur împrejurul lor. Apoi a auzit ceva prăbuşindu-se prin frunziş undeva în dreapta lui.

— S-ar putea să avem companie cât de curând, a transmis el prin comunicator.

Primul lor companion s-a dovedit a fi unul dintre acei saurieni tripezi despre care Jack îi avertizase şi despre care

vorbise în amănunt în descărcarea făcută în legătura de reţea a lui Cormac. Mersul lui pe doar trei picioare lungi era constant şi rapid, însă de-a dreptul uimitor de urmărit. Coada ca un bici bătea permanent stânga-dreapta în urma lui, în vreme ce, la capătul unui gât gros, articulat, apărea capul unui hipopotam, având trei ochi. A scos un mârâit ca un scârţâit de ferăstrău când s-a repezit la unul dintre dracomeni, a mârâit din nou şi s-a oprit cu un derapaj când a ajuns faţă în faţă cu Blegg şi alţi doi dracomeni. Apoi a fugit când cei trei s-au tras deoparte din calea lui. Numeroase arme i-au urmărit înaintarea, dar nimeni nu a tras, deoarece animalul nu manifesta dorinţa de a ataca, ci doar îşi vedea de drumul lui.

— L-a speriat ceva, a remarcat Blegg.

Ca la un semn, din întunericul desişurilor acel ceva s-a năpustit cu viteză spre ei.

Putea fi o fiinţă indigenă pe acea lume ciudată, însă creatura i-a adus instantaneu aminte lui Cormac de aceea pe care Chaline o văzuse atacând expediţia trimisă pe Micul Nor al lui Magellan. Toracele ei era lung de patru metri şi jumătate, parcă dat cu vopsea de camuflaj roşie, care imita vegetaţia din jurul lor, şi era bordurat de o parte şi de cealaltă, ca şi cum ar fi fost conceput să alunece. Capul, o umflătură urâtă pe care se vedeau smocuri senzoriale şi ochi bulbucaţi de culoare neagră, părând plasaţi la întâmplare, era echipat cu mandibule alcătuite din trei segmente. Din spatele capului, ca nişte mustăţi aflate în dreptul branhiilor, porneau două grupuri de câte trei membre care aveau multiple articulaţii. Creatura se deplasa foarte repede şi doar cele două perechi de jos ale membrelor atingeau solul, restul se prindeau de tulpinile înconjurătoare pentru a se propulsa înainte.

Văzând viteza cu care înainta acea creatură, dar şi reacţia imediată a dracomanului care s-a tras deoparte din calea ei, Cormac şi-a dat seama că şi el trebuia să se mişte repede ca să rămână în viaţă. A localizat în legătura lui de reţea un program pe care nu-l folosise de multă vreme şi

l-a instalat instantaneu online. Percepţia timpului încetinise acum, iar procesele de gândire deveniseră accelerate. Programul a stimulat în acelaşi timp producţia de adrenalină din corpul lui. Apoi a ridicat carabina, însă mult prea lent. Din stânga lui a pornit o flacără, şi lovitura a nimerit în locul în care picioarele creaturii se uneau în spatele capului, pe o parte. Animalul s-a izbit de sol şi a arat pământul, iar picioarele din cealaltă parte au continuat să apuce tulpinile de plante, trăgând în jos unele dintre frunzele care constituiau un acoperiş protector. Ajunsă în lumina directă a soarelui, a încercat din nou să se ridice. Arach a pornit imediat în salturi către animal, iar razele din tunul cu fascicule au azvârlit o lumină turcoaz între cleştii lui şi i-a incinerat capul.

— Să nu ne oprim, i-a îndemnat Cormac pe ceilalţi.

A vârât mâna într-un buzunar lateral al sacului de spate şi a scos o casetă plată din care a extras unul dintre cele opt tuburi scurte din sticlă, pe care l-a introdus în spaţiul de acces medical al costumului. O înţepătură în încheietura mâinii, şi stimulentele i-au pătruns în sânge, iar după ce a simţit brusc o răceală, a început să gonească. Lui Blegg şi dracomenilor nu le-a fost greu să ţină pasul cu el. În timp ce alerga, a desfăcut banda legăturii cu Shuriken-ul, simţindu-se acum cât se putea de pregătit.

Dracomenii s-au dispersat şi mai larg şi i-a venit tot mai greu să îi vadă, pentru că au recurs la echipamentul cameleonic cu care erau dotaţi. Puteau fi depistaţi cât de cât doar pentru că în ritmul rapid în care se deplasau, desenul de camuflaj al pielii lor nu putea ţine pasul cu schimbările de aspect ale mediului şi pentru că armele şi echipamentele purtate de ei nu puteau fi ascunse în acelaşi mod. Cea de-a doua creatură nici măcar nu a apucat să se apropie. Zărind o formă gonind spre ei, Cormac a iniţiat Shuriken-ul şi l-a făcut să se rotească la cinci metri de corpul lui, zumzăind în timp ce îşi desfăcea lamele din sticlă ranforsată, însă dracomenii au tras asupra atacatorului în mod simultan din trei direcţii. Corpul animalului s-a

sfărâmat în fragmente, lăsându-i doar membrele încă agăţate de tulpinile din apropiere. Având tunurile Gatling rotindu-se, Arach s-a dus din curiozitate până aproape de rămăşiţele animalului, apoi a revenit în adâncul junglei, alături de Cormac.

— Vai, lăsaţi-mi şi mie unul, a strigat drona către dracomeni.

Curând, i s-a îndeplinit dorinţa, pentru că din desişuri a apărut un alt fel de fiară.

Au continuat să alerge, fiind atacaţi de multe alte creaturi. În timp ce în jur se dezlănţuiseră focuri de arme cu protoni şi cu pulsuri, Arach părea să se afle peste tot, concentrându-şi uriaşa forţă de foc asupra maselor grupate de atacatori necunoscuţi, în acelaşi timp răvăşind porţiuni de junglă şi pârjolind plantele. Creaturile cu picioare lungi îşi puteau întinde capetele, a descoperit curând Cormac atunci când a aruncat cu putere Shuriken-ul printr-un gât telescopic. Capul detaşat a căzut alături de un dracoman aflat la pământ; dracomanul s-a dat la o parte rostogolindu-se, după care s-a ridicat brusc în picioare şi a tras, în timp ce capul alerga pe mandibule ca o fiară independentă. Cuprinsă de flăcări, ţinta a făcut câteva salturi, după care s-a desfăcut bucăţi. Cormac a rechemat Shuriken-ul şi l-a azvârlit către o altă creatură asemănătoare. Fusese o acţiune prematură, întrucât corpul lipsit de cap al primei creaturi, încă rămas în aer, a scos o limbă lungă din metal, care s-a înfăşurat în jurul dracomanului şi l-a tras înapoi cu o forţă nebună. S-a auzit un ţipăt ascuţit însoţit de un geamăt, apoi cele două jumătăţi ale dracomanului din care ieşea fum au lovit solul. Cormac a tras cu carabina, iar flacăra acesteia a atins limba care acum ţâşnise spre el. Ca şi cum moartea dracomanului l-ar fi înfuriat, Shuriken-ul a trecut orizontal înainte şi înapoi prin duşman, apoi a izbit pe verticală, în sus şi în jos, pe drumul de întoarcere. Creatura a căzut la pământ făcută bucăţi.

Aflat alături de el şi ţinând ritmul, Blegg a spus:

— S-ar părea că au hotărât că noi suntem cei care trebuie capturaţi vii, iar dracomenii sunt acum de prisos.

— Câţi au căzut? a întrebat Cormac.

— Cinci.

Apoi, Blegg a arătat către ceva care se furişa unduind spre ei. Semăna cu un nematod lung din fier, care plutea la aproximativ treizeci de centimetri de sol, alunecând prin aer cu mişcări de şarpe. O seceră roşie de foc a lovit arătarea drept în mijloc, apoi două versiuni ale aceleiaşi creaturi s-au îndepărtat cu iuţeală de săgeată. Amândouă s-au răsucit către sursa loviturii: un dracoman, devenit acum foarte vizibil, pentru că, folosindu-şi camuflajul, exista pericolul de a se lovi unul pe altul în acea luptă. Unul dintre lucrurile metalice s-a izbit în pieptul dracomanului şi, cu un zgomot ce semăna cu acela al unui satâr ce loveşte în butucul unui măcelar, bucăţi din dracoman şi şuviţe lungi de metal au pornit exploziv în toate direcţiile. Din ce în ce mai multe creaturi Jain se apropiau din toate părţile. Un dracoman a fost înşfăcat de fălci triple, iar explozia recipientului cu energie al carabinei lui l-a azvârlit pe Cormac în genunchi. S-a ridicat imediat. Şi-a simţit braţul stâng amorţit şi atârnând pe lângă trup, unde stătea înfipt un şrapnel încă fumegând. A iniţiat un program care să blocheze durerea, apoi Cormac a tras cu o singură mână în capul coşmaresc apărut ameninţător deasupra lui. Blegg s-a izbit de el, chiar când Shuriken-ul a venit şuierând pe deasupra capetelor lor şi a trecut prin gura creaturii.

— Sus! a strigat Blegg. Apoi l-a răsucit pe Cormac, a scos un cuţit din carbură şi, cu o mişcare rapidă, a extras metalul fierbinte din braţul lui. Nu e chiar rău, a remarcat el.

Simţind că putea mişca din nou braţul, Cormac a scos pistolul-subţire şi a tras spre stânga şi, simultan, a tras şi cu carabina pe lângă Blegg. Programul de detecţie şi ţintă pe care îl folosea îl făcea să vadă cruciş. Cu un bufnet puternic, o navă-bastonaş s-a prăbuşit între ei, strivind frunzişul şi ejectând cârcei groşi cât copacii doborâţi.

Cormac a văzut un alt dracoman ridicat în aer în timp ce el şi-a concentrat focul asupra navei-bastonaş care se dezumfla, dar se răspândea. Ţâşnind spre el, solul s-a umflat ca o urmă de vierme. A ţintit în jos chiar în clipa când cârceii au explodat dinspre pământ şi i s-au încolăcit în jurul piciorului. Retezându-le cu focul armei, în mod subliminal a văzut cum dracomanul capturat a fost trântit cu forţă de pământ şi apoi azvârlit cât colo. Nici măcar un gând complet nu a trimis Shuriken-ul vâjâind pe deasupra dracomanului cât acesta s-a scuturat ca un câine, după care s-a ridicat în picioare, bălăbănindu-se.

Apoi altceva s-a arcuit prin aer, pornind de la Arach, iar şuieratul lui final a sunat familiar. Cormac s-a aplecat brusc, iar un moment mai apoi proiectilul a nimerit între cârceii desfăcuţi larg şi a explodat, răspândind pe sol ceva asemănător cu fosforul. Explozia a părut să îl propulseze pe Cormac printr-o zonă de vegetaţie proaspătă, unde muguri ca aceia ai unui sparanghel uriaş au ţâşnit în sus din rămăşiţele incinerate ale tulpinilor. S-a împleticit printr-o masă de viţe roşii care se zvârcoleau sub razele dureros de strălucitoare ale soarelui şi apoi pe solul pârjolit, presărat cu muguri mai mici, roşii ca sângele, ai unei noi vegetaţii. Dracomenii au ieşit de o parte şi de alta a lui, după care Blegg a apărut păşind înapoi şi concentrându-şi focul în sus, spre un atacator. În cele din urmă, a venit şi Arach, cu două tunuri rotindu-se şi ţintind fiecare în mod independent, iar împuşcăturile sfârtecând duşmanii argintii, care se mişcau cu repeziciune, iar licăririle tunului cu particule împroşcând cu regularitate, ca o limbă de foc. Fără dronă, şi-a dat seama Cormac, totul s-ar sfârşi foarte repede. A numărat în grabă – optsprezece dracomeni care supravieţuiseră –, apoi s-a răsucit şi a văzut pantele munţilor din faţă.

— Acum te aud, a auzit glasul lui Thorn venind prin comunicator.

Ca nişte câini argintii, patru autopuşti Polity au coborât în goană. Apropiindu-se, s-au ghemuit cu un aer supus şi au început să dezlănţuie un foc violet spre junglă.

17

USER (emiţător de interferenţă în subspaţiu): acest dispozitiv funcţionează prin înserarea şi extragerea ritmică a unei singularităţi masive printr-o poartă de runciblu. Interferenţa de spaţiu U pe care o provoacă acest USER poate lovi orice navă aflată în vecinătate, azvârlind-o înapoi în spaţiul reaL Singularitatea este reţinută printr-un câmp invers de gravitaţie care este la rândul lui alimentat de forţa mareică, întrucât singularitatea se roteşte foarte rapid în jurul propriei sale axe. Câmpul de reţinere se prăbuşeşte în mod necesar în continuumul U şi se reinstalează când iese iarăşi din acesta. Sunt folosite forţe uriaşe, dar şi cantităţi gigantice de energie, majoritatea fiind generate de rotaţia singularităţii, astfel că rotaţia încetineşte treptat. Atunci când ea scade sub un anumit prag, USER-ul trebuie înapoiat unui complex militar a cărui adresă încă nu a fost dezvăluită – deşi se zvoneşte că se aflã pe o orbită situată în jurul unei găuri negre, unde acceleratoare magnetice de o putere titanică rotesc singularitatea până când revine la starea optimă.

Se mai zvoneşte că această tehnologie există de ceva timp, însă IA-urile nu au dorit să o folosească, deoarece prin crearea artificială de singularităţi (în primul rând, de găuri negre), se scurtează durata de viaţă a universului. Este evident că ele vor să mai existe o vreme, iar faptul că USER-ele sunt folosite în prezent ar putea sugera că IA-urile au descoperit o cale de a distruge găurile negre.

Din „Ghidul Quince”, compilat de fiinţele umane

Ca o măsură de precauţie, când cele două sfere dragon s-au unit, Mika a îmbrăcat din nou costumul spaţial. Era o procedură bună, desigur. Şi-a luat în grabă sacul de spate şi

a vârât în el tot ce avea la îndemână ca să-şi sporească şansele de supravieţuire: hrană, băuturi, recipiente cu energie şi medicamente. După ce şi-a pus casca şi a coborât vizorul, s-a îndreptat spre scutul-irizant, a trecut de el, apoi a deschis ecluza de dincolo de acesta. Păşind afară, a ridicat privirea spre o imagine ce nu fusese clarificată de computer precum aceea din interior. Lumina solară strălucitoare şi actinică a apărut dintr-o latură, între un plafon curbat şi o podea curbată compusă din carne draconică. Mase de pseudopode alunecau alături de ea – o avalanşă masivă, însă ciudat de tăcută. În jurul ei, solzii s-au rostogolit prin vid, iar în apropiere, au căzut cu duritate peste pasarela cu plăci gravitaţionale. I-a dat deoparte cu o lovitură de picior în timp ce se îndrepta spre navă. A mai observat, în momentul în care uşa s-a ridicat la apropierea ei, că ghearele de andocare s-au pliat în metalul cătuşei de dedesubt.

— Dragon, mă auzi? a întrebat ea, oprindu-se o clipă.

Niciun răspuns.

Ce se întâmpla? Cele două sfere îşi desfăceau conexiunile, iar până în acel moment ea nu a văzut niciun semn de ostilitate între ele. Însă putea ea să recunoască asta? Probabil că în acele momente se purtau bătălii la nivel virtual ori poate se respectau anumite reguli de comportament pentru aşa ceva? Erau străine şi, în ciuda unor investigaţii de durată, rămăseseră tot străine; aşadar, cine putea şti cu precizie? Cu toate acestea, în timp ce Mika s-a instalat în micuţul vehicul, sferele dragonului i s-au părut a fi doi cartofori violenţi care se ridică brusc de la masă, pregătiţi să lase o oarecare distanţă între ei şi făcându-şi fiecare loc de manevră înainte de a duce mâna spre armă, sperând să îşi doboare adversarul.

Uşa verticală s-a închis, iar Mika a privit lung la comenzi, după care a preluat joystick-ul. Cum de această dată nu avea la dispoziţie un IA care să piloteze aparatul de zbor, trebuia să facă ea însăşi acest lucru. Şi-a plimbat degetul pe o placă, iar aceasta a anunţat-o că „sistemele erau

activate”, după care motoarele au bâzâit când a înălţat joystick-ul. Aparatul s-a ridicat fără vibraţii până când a ajuns în afara influenţei exercitate de plăcile gravitaţionale ale cătuşei, după care a ţâşnit prin vid de parcă ar fi scăpat din laţ, dar fără să-şi piardă controlul asupra direcţiei.

Mika s-a îndreptat spre razele de soare dintre cele două suprafeţe draconice, iar ecranul din faţa ei a polarizat strălucirea orbitoare. Solzii lui Dragon s-au ridicat în semn de salut, atingând corpul navei, iar unii dintre ei au izbit-o destul de tare înainte ca ea să se îndepărteze, de aceea a menţinut viteza la nivel minim. A făcut vehiculul să se încline pe o parte ca să evite un pseudopod mort şi abandonat, însă oricum l-a atins. Uscat din cauza vidului, acesta s-a descompus în fragmente roşii strălucitoare şi în vertebre întunecate.

Legătura existentă anterior între aceste porţiuni din Dragonul întreg s-a destrămat acum complet, iar cei doi copaci cu pseudopode au coborât, dispărând. Mika a văzut cele două sfere despărţindu-se, şi micro-gravitaţia a creat vârtejuri în negura de solzi căzuţi, iar spaţiul s-a deschis larg în faţa ei. A accelerat, timp în care lumina verde-albăstruie a părut să umple spaţiul liber apărut. Era un fel de armă? Nu, doar o furtună de ionizare. A accelerat şi mai mult, întrucât putea fi ajunsă din urmă în orice moment de o lovitură energetică având un ordin de mărime mult peste strălucirea aceea a junglei. Sferele-dragon utilizaseră încă de la început lasere de spectru complet drept arme. Mika ştia că sfera pe care o ocupase recent conţinea acum arme gravtech, şi în acel moment şi-a dat seama că, indiferent ce arme ar fi deţinut Polity, probabil că acele sfere posedau deja ori puteau crea arme similare şi că era posibil să aibă şi unele mult mai puternice.

Acum, ajunsese în spaţiu limpede, în lumina deplină a soarelui. Mika a întors vehiculul, a oprit motoarele şi a activat dispozitivele automate care aveau rolul de a-l feri de ciocniri cu orice obiect care ar fi putut să apară. Îndepărtându-se încet, s-a simţit ca un şoarece care fuge

dintre doi elefanţi belicoşi.

Apoi a pornit totul.

Dintr-odată, suprafaţa fiecărei sfere a început să fie traversată de valuri. Acestea se roteau o dată unul în jurul celuilalt, în acelaşi timp îndepărtându-se, apoi accelerând împreună. Probabil la zece kilometri de ea, între ele a fulgerat un laser, înnegrind o zonă a ecranului reactiv al lui Mika. Când ecranul s-a luminat, a văzut o ceaţă din plasmă şi solzi sclipind ridicându-se de pe suprafaţa fiecărei sfere Dragon şi într-o sferă i-a devenit vizibil un canion luminos. Şi-a dat seama că din poziţia în care se găsea nu putea deosebi sferele, deoarece nu vedea cătuşa. Însă, chiar dacă ar fi reuşit să le deosebească, la ce i-ar fi folosit?

Sferele au reînceput să se rotească una în jurul celeilalte, iar acum Mika a surprins imagini fugare ale cătuşei pe una dintre ele. Apoi rotaţiile au încetinit, oprindu-se în cele din urmă, iar sfera fără cătuşă a obliterat-o pe cealaltă, care i-a rămas nevăzută. Loviturile de laser au profilat-o precis în siluetă, iar şirurile de foc de plasmă şi resturi au ţâşnit în jurul ei. Apoi ceva a părut că distorsionează spaţiul, aplatizând singura sferă pe care o putea vedea, transformând-o într-o elipsă. Peretele distorsiunii s-a năpustit spre ea chiar în momentul când pornea motoarele vehiculului şi prinsese joystick-ul în mână. Întregul vehicul s-a vălurit, a emis un zgomot ca de sfâşiere şi s-a cabrat ca şi cum cineva ar fi prins însăşi ţesătura spaţiului şi o smucea în sus şi în jos, de parcă ar fi scuturat o carpetă de praf. Ecranul s-a dezintegrat, azvârlind rezerva de aer, iar metalul vizibil din jurul ei a prezentat brusc vârtejuri şi umflături. Apoi orice imagine a dispărut, pentru că Mika a tuşit sânge, care s-a lipit de vizorul căştii. S-a simţit ca şi cum cineva ar fi izbit-o cu un drug de fier peste toate oasele în mod simultan, apoi ar fi împuns-o cu un harpon cu gheare şi l-ar fi răsucit, înnodându-i măruntaiele.

Voi muri.

Diagnosticele date de costumul ei erau absurde, însă sistemul de curăţare statică încă funcţiona, astfel că a

îndepărtat sângele de pe suprafaţa vizorului, aducându-i-l în jurul bărbiei. Acum Mika putea evalua cu adevărat daunele suferite de vehiculul ei: părea că un zeu îl prinsese între mâini şi îl răsucise ca pe un ziar vechi.

Arme gravitaţionale.

Aşadar, se părea că sfera aşa-zis prietenoasă o ucisese. S-a concentrat asupra vidului, iar un munte de carne draconică s-a înălţat în faţa ei. Se întâmpla ceva anapoda: această parte din Dragon nu era deloc sferică; avea forma unui ou cu o răsucitură ciudată, cu fluide care se vărsau parcă fierbând în vid, pornind dintr-o deschizătură ce se căsca jos, într-o parte.

Aha, *celălalt*, a mai reuşit ea să gândească, după care o roată zvârcolindă de pseudopode – capătul activ al copacului rapid alcătuit din acele lucruri – a izbit, apoi s-a încolăcit în jurul navei ei şi a târât-o în jos.

Stupid stupid stupid.

Deşi interferenţa subspaţiului a azvârlit-o din spaţiul U la aproximativ cincizeci de AU de centrul acţiunii – adică mai mult decât distanţa dintre Pluto şi Pământ acţiune din care lumina numeroaselor explozii abia acum ajungea la ea, Orlandine se găsea în aceeaşi capcană ca navele de atac ale Securităţii Centrale a Pământului. Şi era expusă în vidul deschis dintre sistemul interior de planete şi un inel exterior de asteroizi mânaţi de un grup de planetoizi reci.

Rulând programe cu rol de a stabili forţa câmpului USER, Orlandine şi-a dat seama cu repeziciune că dispozitivul USER în sine se afla undeva în cadrul acelui sistem interior şi a estimat un timp de călătorie de mai bine de un an ca să se îndepărteze de el suficient pentru ca apoi să recadă în spaţiul U. *Heliotrope* poseda sicrie de somn rece, astfel că o asemenea călătorie nu avea să fie interminabilă pentru ea, însă nu gusta prea mult ideea de a deveni atât de vulnerabilă. Se putea întâmpla ca alte nave ale SCP să sară în perimetrul câmpului de interferenţă în acel interval de timp, apoi se puteau apropia de ea cu ajutorul propulsiilor convenţionale. Cu cât câmpul rămânea funcţional mai

multă vreme, cu atât mai multe măsuri de apărare vor fi instalate de SCP în jurul perimetrului său şi părea probabil că ei deţineau arme capabile să arunce alte nave din spaţiul U imediat ce câmpul dispărea. Prin urmare, cu cât stătea mai mult în acea zonă, cu atât mai posibilă era capturarea ei.

Verificând scanările legate de bătălia purtată departe, Orlandine şi-a dat seama că deplasarea în interiorul sistemului ca să-şi găsească o ascunzătoare nu reprezenta o soluţie viabilă. În acea zonă roiau sute de nave străine. Nu se aştepta ca navele Polity aflate acolo să supravieţuiască şi nici nu credea că prezenţa ei avea să rămână nedepistată mult timp. Însă îi rămânea altă soluţie: câmpul de asteroizi.

Orlandine a pornit motorul de fuziune al navei *Heliotrope*, a virat şi s-a îndepărtat cât de repede a putut. Undeva printre acele pietre reci putea găsi un loc în care să-şi ascundă nava. Acolo avea să întrerupă folosirea motorului ca să nu fie detectată şi urma să aştepte încheierea evenimentelor care se desfăşurau în sistemul interior.

— De ce s-au oprit? a întrebat Thorn.

A cuplat un monocular la vizor ca să se uite dincolo de jungla roşie, către enorma navă-spirală.

Cerul se întuneca acum, căpătând o nuanţă verde lăptoasă, iar soarele cobora după plafonul de nori ca o pătură grea şi mototolită. În jungla din jurul navei străine se vedeau felurite lucruri mişunând şi prin aer zburau forme mai curând bănuite. În stânga lui Cormac, unde un cataclism dezgolise solul, se învârtejeau lumini precum focurile Sfântului Elmo.

Cormac s-a uitat spre Blegg, care stătea acum ghemuit alături de una dintre acele ciudate ruine cubice, care arătau ca nişte secţiuni tăiate dintr-o ţeavă pătrată de granit cu laturile groase de un metru. În acea zonă erau deja împrăştiate şapte cuburi aparţinând unei ruine imposibil de recunoscut.

— Ce părere ai? l-a întrebat Cormac pe bătrânul oriental.

Blegg s-a uitat printre gene în josul versantului, la frunzişul roşu.

— Ştim că, dacă voiau să ne ucidă, nu le-ar fi fost deloc greu: un singur focos era de-ajuns. Aş spune că nu vor să distrugă o posibilă sursă de informaţii potenţial valoroase şi cu siguranţă mai uşor de obţinut decât încercarea de capturare a unei nave din clasa Centurion, de exemplu.

— Deci, încă vor să ne captureze? a întrebat Thorn.

— Asta au încercat în junglă. Din ce alt motiv au trimis ceea ce am putea denumi trupe terestre, când puteau sta pe cer şi pârjoli jungla până la roca-mamă? Măcelul a început doar când rezistenţa dracomenilor la tehnologia Jain i-a făcut să considere că nu meritau efortul de a-i captura. Blegg s-a uitat în jur, spre dracomenii şi soldaţii Sparkind rămaşi în viaţă, apoi la autopuşti şi în cele din urmă la Arach, stând ghemuit pe coama unui cub. Vor veni din nou, iar de data asta asaltul lor va fi mai bine organizat. Trebuie să hotărâm ce facem.

— Cât de greu va fi să hotărâm? a zis Arach. *Vom lupta*.

— Da, bineînţeles, a spus Blegg.

Cormac a înţeles rezervele omului. *NEJ şi* celelalte nave nu puteau fi contactate, şi părea probabil că ele fugiseră de duşmani ori fuseseră distruse. Aşadar, această mică forţă a SCP stătea izolată pe fundul unui puţ gravitaţional, având la dispoziţie puţine arme serioase în afara celor de mână, în vreme ce forţele dezlănţuite împotriva lor păreau uriaşe. În asemenea situaţii, soldaţii se gândeau mai curând că vor muri.

— Eu unul nu am de gând să mă las capturat, a spus Cormac, şi a băgat mâna într-un buzunar, de unde a scos o mică grenadă multifuncţională – un cilindru de crom nu mai mare decât o brichetă, însă având o încărcătură capabilă să transforme un corp uman într-o negură însângerată. A făcut un gest cu grenada către Blegg. Tu ai posibilitatea de a alege. Poţi scăpa. Te translatezi prin spaţiul U.

— Da, există posibilitatea asta, i-a răspuns Blegg. Părea

obosit. Dar şi tu poţi.

Cormac a făcut o grimasă şi a vârât grenada înapoi în buzunar.

— Aceasta este ultima noastră opţiune, a zis el, nu tocmai convins că soluţia rămânea posibilă. Întâi trebuia să deschidă şi să absoarbă pachetul de memorie trimis de Jerusalem şi părea puţin probabil că i se va oferi timp pentru asta. A privit în jur, apoi s-a concentrat asupra lui Thorn, care îşi scosese monocularul de la vizor.

— Thorn? a spus el.

— Dacă stăm în câmp deschis, ei nu vor avea de făcut altceva decât să rămână pe cer şi să ne doboare pe rând cu arme paralizante sau lasere, după dorinţă. S-a lovit cu palma peste costumul de mediu pe care îl purta. S-ar putea ca dracomenii să aibă şanse, dar noi nu posedăm echipament cameleonic.

— Atunci, sistemul de peşteri, a spus Cormac.

— Aşa s-ar părea, a zis Thorn. Trebuie doar să supravieţuim până la sosirea salvatorilor, dacă vor ajunge vreodată aici. A făcut o pauză de o clipă. Să trimitem dracomenii în junglă? Ei ar avea şanse mai mari acolo.

— Voi încerca să-i dau ordin lui Scar în acest sens, dar nu cred că îl va respecta, i-a răspuns Cormac.

— Mişcări, a spus brusc Blegg.

Thorn s-a întors şi a dus din nou monocularul la ochi.

— O siluetă umanoidă, una familiară.

A dat să-i întindă monocularul lui Cormac, dar acesta a refuzat cu un gest. Amplificându-şi acuitatea vizuală şi, folosind un program din legătura lui de reţea prin care îşi controla muşchii din jurul ochilor şi configurând semnalele direct de la nervii optici, a reuşit curând să-l identifice pe Legat ieşind din junglă şi urcând versantul spre ei. În timp ce se uita, i-a făcut semn lui Scar să se apropie.

— Scar, a spus el, o să stau de vorbă cu acest… Legat. Dacă nu va obţine ceea ce doreşte, cred că vom avea din nou parte de luptă. Eu şi restul oamenilor, plus Arach, ne vom refugia în sistemul de peşteri şi vom arunca intrarea în

aer. Vreau să-ţi duci oamenii în junglă cu ajutorul camuflajului, aveţi şanse mai mari decât noi să supravieţuiţi. Scar s-a mulţumit să-l privească lung. În acest fel, unii dintre noi ar putea scăpa ca să prezinte un raport către forţele SCP, când acestea vor sosi, a adăugat Cormac.

Scar a ridicat o mână şi apoi şi-a răsfirat degetele terminate cu gheare.

— Voi trimite cinci dracomeni în junglă.

— Scar, nu negociem.

— Ba da, i-a răspuns dracomanul şi s-a îndepărtat.

Legatul se afla acum la doar câteva sute de metri, iar lui Cormac i-a venit să râdă văzând că entitatea îşi ţinea mâinile sus, cu degetele desfăcute, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că nu era înarmat. Ştia însă că toate armele se aflau înăuntrul lui. Când entitatea a ajuns la zece metri depărtare, Cormac a făcut câţiva paşi înainte.

— Cred că stăm destul de aproape. Spune-mi ce doreşti. Nu cred că ai venit să te predai.

— Mă bucur că ţi-ai păstrat simţul umorului, a spus Legatul. Îngăduie-mi să te familiarizez cu realitatea.

A făcut semn spre cer cu un deget foarte lung şi, în aceeaşi clipă, comunicaţiile s-au restabilit, iar Cormac a primit un pachet de informaţii din partea lui *NE*]. A reţinut pachetul în legătura de reţea, pentru că nu voia să îl deschidă acum ca pachet de memorie dăruit de Jerusalem. Bănuia că va primi veşti proaste, dar mai mult de atât, bănuia că lucrul reprezentat de fiinţa din faţa lui spărsese codul de comunicaţii.

— *Să nu deschidă nimeni acel pachet,* a transmis el instantaneu prin legătura lui de reţea.

A avut impresia că şi Legatul îl auzise.

— Încă nu am descifrat codurile tale de comunicare, deoarece algoritmurile care le controlează au fost create de IA. Dacă le-am fi spart, fii sigur că acum te-ai afla sub controlul meu, la fel ca toţi cei de aici, IA-uri sau cei care folosesc legături de reţea ori augmentări. Legatul şi-a întors capul de coşmar către Horace Blegg. Inclusiv tu.

Cormac a decis că era momentul să rişte.

— În următorul minut, nimeni să nu accepte nimic prin intermediul legăturii mele de reţea.

Apoi, cu voce tare, a spus:

— Blegg, Thorn, îndepărtaţi-vă de mine. A ridicat privirea spre Arach. Vreau să realizezi o legătură soft cu mine. Dacă ai vreun indiciu că sunt supus vreunui program subversiv, mă dobori pe mine, iar după aceea – a împuns cu degetul spre Legat – îl dobori şi pe el.

— Ce na…? a dat Thorn să spună.

Horace Blegg l-a lovit cu palma peste umăr şi l-a tras de acolo.

— Pachet de informaţii din partea lui *NEJ* nu ştim dacă este autentic.

Drept măsură suplimentară de precauţie, Cormac a vârât mâna în buzunar şi a scos cuiul grenadei, pe care a ţinut-o apoi strâns. Abia după aceea a deschis pachetul.

Haruspex şi *Coriolanus* se vedeau în faţă, strălucind puternic în lumina soarelui apropiat.

— Am eliberat semnale pentru a transmite acest pachet, aşadar îţi va parveni, l-a informat Jack. Încercăm să ocolim cu viteză soarele, ca să ne îndreptăm spre USER-ul localizat pe o lună care se roteşte în jurul celeilalte lumi vii de aici. Cât acel USER continuă să funcţioneze, timpul estimat de sosire al forţelor Polity este de un an. Această estimare se va reduce doar dacă USER-ul este deconectat. Vom ajunge la el peste şaptesprezece ore. După aceea, timpul estimat de sosire a cuirasatelor este de mai puţin de o zi.

Pachetul cuprindea şi alte informaţii, dar în mare acestea erau cele esenţiale.

— Nu am idee ce conţine mesajul acela, a spus Legatul, dar probabil că acum înţelegi în ce situaţie vă aflaţi. Sunteţi singuri aici şi orice şansă de a fi salvaţi este minimă şi îndepărtată în timp. De acum înainte, acţiunile voastre trebuie să fie dictate de o logică simplă. Nu puteţi fugi, iar dacă luptaţi, veţi fi capturaţi sau ucişi. Vreau să vă ofer un târg. Cu mâna lungă a făcut un gest prin care îi cuprindea

pe dracomeni şi pe soldaţii Sparkind. În schimbul vieţii tuturor acestora, tu – a arătat cu degetul spre Cormac – şi tu – arătând spre Blegg – vă predaţi.

Cormac a pus la loc cuiul grenadei. Nu credea niciun moment că această entitate le va permite celorlalţi să trăiască, indiferent cine s-ar fi predat. Ori poate voiau să-i ţină în viaţă, ceea ce putea fi şi mai rău.

Să-l doborâm pe nenorocit şi să fugim spre peşteri, a primit o comunicare de la Chalder după încheierea minutului stabilit.

Prin legătura lui de reţea, Cormac a transmis: *începeţi să vă deplasaţi spre peşteră, dar încercaţi să o faceţi cât mai discret*. *Arach*, *Legatul posedă echipament cameleonic, aşa ca dacă dă semne că vrea să dispară*…

făceam asta, i-a răspuns drona pe un ton iritat.

— Ce garanţii îmi poţi oferi că te vei ţine de cuvânt? a întrebat Cormac cu voce tare.

Scanând dincolo de Legat, Cormac a înregistrat scena în legătura de reţea, apoi a rulat un program comparativ pentru a analiza permanent aceeaşi scenă, moment cu moment. Şi şi-a reproşat că nu se gândise de la început să procedeze astfel.

— Singura garanţie pe care ţi-o pot da… a început Legatul.

Un trunchi de copac din junglă, uşor mişcat preţ de jumătate de secundă.

Echipament cameleonic.

— Arach!

Îl văd.

Legatul a dispărut. Unul dintre tunurile Gatling din dotarea dronei-ţânţar s-a rotit şi a tras, scuipând foc asupra porţiunii de zece metri dintre Cormac şi Legat. Acesta din urmă a apărut la doar câţiva metri de Cormac, s-a oprit brusc şi a supravieţuit mai mult decât părea posibil sub o asemenea canonadă, apoi a explodat, împroşcând în jur cioburi metalice.

Apoi a scuipat foc şi celălalt tun al lui Arach. Spre dreapta

şi stânga faţă de locul în care se aflase Legatul au licărit şi s-au stins o mulţime de forme uriaşe – corpuri plate semănând cu păduchii, sprijinite la trei metri de sol pe picioare curbate ca de insectă, ale căror capete de coşmar aveau tentacule ca ale sepiei, ce apucau orice. Ambele s-au prăbuşit, iar bucăţi din ele au fost azvârlite cât colo de explozii, devenite vizibile acum, după ce echipamentul cameleonic fusese disteus. Cormac s-a ghemuit ca să se protejeze şi l-a zărit pe Arach sărind în momentul în care un nor turcoaz a scăldat cubul de piatră, făcându-i suprafaţa de sus să se topească. Drona a fugit având de această dată toate armele îndreptate spre cer. O umbră întunecată a căzut peste sol când o altă navă-spirală ajunsă deasupra lor şi-a dezactivat echipamentul cameleonic. Un laser de mare intensitate a lovit solul: cinci sau mai mulţi dracomeni s-au transformat instantaneu în flăcări. Autotunurile şi-au îndreptat ţevile spre nava de deasupra, însă unul dintre ele a explodat în fragmente argintii. Şi, în acest timp, o armată diavolească a urcat versantul ca o maree, venind dinspre junglă.

— Thorn, minează intrarea când…

Thorn s-a întors spre el, probabil zâmbind… apoi a fost cuprins de un infern, s-a destrămat, faţa i s-a topit din ţeasta urlând, după care s-a năruit descompus în nori de fum unsuroşi. Dispărut într-o clipă.

Thorn…

Alte explozii au luminat scena hidoasă când autotunurile şi-au găsit ţinte în nava de pe cer. Chiar dacă rămăsese paralizat mintal, Cormac a continuat să funcţioneze la nivel instinctiv. A aruncat Shuriken-ul către o haită de maşini patrupede amintind de nişte Rottweileri din aluminiu, care conduceau atacul de la sol. Steaua Shuriken-ului şi-a extins lamele la maximum şi a zburat cu mare viteză puţin deasupra solului, ca şi cum ar fi fost purtată de furia pe care o simţea Cormac în acele momente. A scos grenada şi i-a conectat mecanismul de comandă la legătura lui de reţea. A rulat un program simplu, astfel încât grenada să

detoneze în momentul în care el şi-ar pierde cunoştinţa. A plasat-o în buzunarul de la piept al costumului de mediu, apoi, ridicându-se în picioare fără a se feri, îndreptând arma cu protoni spre ţinte din primele rânduri ale atacatorilor, a început să tragă. Şi-a reprimat emoţiile şi a devenit glacial. La naiba, ce rost mai avea acum să se retragă în sistemul de peşteri?

Shuriken-ul a pătruns ca un baros în desişul de picioare, făcând mulţi dintre duşmanii sub formă de câine să se prăbuşească. A continuat să tragă dezlănţuit, în timp ce viermi plaţi de culoare argintie au lunecat peste corpurile cenuşii căzute la pământ, ca mercurul care nu-şi găseşte locul, iar fiecare lovitură a lui a transformat aceste creaturi în segmente disparate – care apoi şi-au extins cârceii pentru a se reuni şi a se restrânge, întregindu-se.

Cormac, du-te în peşteră, a auzit el comunicarea lui Blegg prin legătura de reţea.

— Du-te dracului! a răspuns Cormac cu voce tare.

Vrei argumente? a întrebat Blegg. *Chalder tocmai a murit în încercarea de a te proteja, iar alţii vor muri în acelaşi scop*. *Treci în peşteră!*

O scanare a zonei înconjurătoare: numeroase focuri uleioase – greu de spus care dintre siluetele arzânde erau umane şi care erau dracomeni. De la zece metri în josul versantului, unul dintre viermii plaţi s-a ridicat, iar botul i s-a deschis larg, lăsând să se vadă gâtlejul sclipitor. O lovitură de pistol paralizant l-a izbit pe Cormac în piept şi l-a aruncat înapoi, făcându-l să cadă în genunchi. Deasupra lui, o formă aplatizată de torpilă, cu picioare ca nişte şerpi încurcaţi sub pântece, s-a lungit şi a încercat să-l înşface. A simţit că îşi pierde treptat cunoştinţa.

Se va întâmpla.

Un proiectil negru a lovit într-o parte forma care plutea, a detonat şi a azvârlit-o rotindu-se şi desfăcându-se în bucăţi. Pe neaşteptate, Cormac a fost cuprins de nişte picioare ca de păianjen, care l-au ridicat de la pământ. Shuriken-ul s-a întors urlând ca să-l salveze. Cormac a avut prezenţa de

spirit să scoată offline programul de declanşare a grenadei şi a rechemat steaua zburătoare spre tocul de la încheietura mâinii, în vreme ce Arach l-a transportat spre adăpost. Au urmat o beznă umedă şi o explozie care a azvârlit praf şi pietre pe lângă el. În cele din urmă, şi-a pierdut cunoştinţa, deşi nu voia asta.

Stalactitele atârnau deasupra lui Blegg ca nişte colţi de balaur. Aerul umed îi pipăia faţa, iar de undeva a auzit zvon de apă care curgea. Însă şi-a concentrat atenţia spre înăuntru, pentru a viziona alt episod, o altă moarte, de această dată petrecută pe planeta Cheyne III.

Mergea pe jos de-a lungul digului, spre ambarcaţiunea despre care se bănuia că era o ascunzătoare de arme a separatiştilor, şi nu a mai apucat să gândească, aşa cum obişnuia, *Să mori astfel după atâta vreme.* Ambarcaţiunea se legăna pe valuri, solidă şi întreagă, iar în momentul următor s-a transformat într-o minge de flăcări care s-a extins. Şi-a mai amintit că a văzut digul azvârlit în aer de parcă ar fi fost un şarpe gata să atace, apoi suflul exploziei l-a izbit puternic. Nu a simţit nicio durere, ci doar o dispariţie a tot şi toate. Apoi s-a trezit într-o navă de salvare a SCP, revenindu-şi după tăieturi, arsuri şi comoţie. Realitatea, a înţeles el, era că din Horace Blegg, care-i vâna pe separatiştii de pe Cheyne m, nu mai rămăsese nici măcar cât să aduni într-o linguriţă. Doar amintiri, copiate în mod constant via o legătură deschisă către IA-ul runciblului.

Aici însă nu exista o astfel de legătură, iar dacă ar muri, un nou Blegg nu ar mai avea amintiri decât până în momentul în care el a întrerupt comunicarea cu *NEJ*, de unde acestea fuseseră retransmise cu regularitate pentru actualizarea copiei de siguranţă. Însă bineînţeles că aşa ceva se petrecuse demult – aceste întreruperi în povestea vieţii lui aparent fără sfârşit. Situaţia în care a fost trântit la pământ în Scoţia, din câte se pare, de o lovitură din satelit, a reprezentat un punct de oprire. Însă acum şi-a adus aminte că zăcea răsucit pe o parte şi se uita nedumerit la coastele proprii, răsfirate ca nişte degete însângerate, şi

vedea modele de circuite gravate pe oase. Nu căpătase o lovitură în cap care să-l facă să-şi piardă cunoştinţa şi nici nu fusese azvârlit la pământ de o undă de şoc, ci fusese vorba despre un glonţ exploziv. Şi atunci murise, foarte rapid.

Dar partea falsă? Doar aceste amintiri suplimentare, doar aceste ştergeri nefăcute îi spuneau ce erau. Securitatea Centrală a falsificat ziua de care el a avut nevoie ca să se întoarcă la Geneva, probabil doar ca să adauge o anumită diversitate. În realitate, SCP a scos de la păstrare un alt corp – un alt facsimil de umanitate, nici Golem, nici uman, ci altceva. Un alt Blegg. Când bomba cu antimaterie a lovit Tuscor City, IA-ul a blocat toate amintirile lui legate de evenimentele petrecute după ce el părăsise nava de atac *Yellow Cloud.* Aşadar aici, acum, acel episod culminând cu lovitura arzătoare a exploziei care îl ajunsese în sfârşit din urmă intra în conflict cu o altă amintire din memoria lui, în care nici nu coborâse pe planetă, întrucât sosirea distrugătorului *Amaranth* nu îi lăsase timp pentru asta. Bomba de pe staţia *Amaranth* l-a făcut terci, însă acel moment scurt de agonie a fost şters şi înlocuit cu o amintire în care el reuşea să se transporte de acolo în ultima clipă. Bineînţeles, multe dintre cele ce urmaseră erau tot falsuri, până când fusese posibil să i se înlocuiască trupul.

Minciuni, doar minciuni. Şi ceea ce părea chiar mai crud era că el emula atât de bine o fiinţă umană, încât dorea să-şi creadă propriul mit. Inteligenţa artificială Atheter ştiuse asta, pentru că, atunci când şi-a dat cuvântul, a răspuns: „Ştiu – este cuvântul unui conducător.” Un adevăr parţial, probabil, întrucât el era doar creaţia unui conducător. Legatul ştiuse asta când spusese: *Dacă le-am fi spart, fii sigur că acum te-ai afla sub controlul meu, la fel ca şi toţi cei de aici, IA-uri sau cei care folosesc legături de reţea ori augmentări... Inclusiv tu.*

Blegg şi-a frecat palmele. A avut senzaţia că erau mânjite de nisip, aşa cum simţise când urcase pe culmea

monolitului de pe Cull şi avusese acea revelaţie neplăcută. I se mai întâmplase să aibă o revelaţie similară. Capturat şi târât până la o bază separatistă de pe o lună care era reprezentată doar de un număr pe hărţile stelare, a trebuit să înfrunte tortura şi interogatoriile. O situaţie ridicolă, pentru că în acel moment nu se aflase în misiune, ci doar verifica nişte fosile ce nu ar fi trebuit să se afle acolo. Naveta rapidă care îl lăsase acolo nu avea să revină decât peste câteva săptămâni să-l recupereze, astfel încât nu existase la îndemână o acoperire sau vreun IA care să-i înregistreze amintirile. Separatiştii i-au administrat droguri psihoactive, au apelat la tortură fizică în urma căreia a rămas fără trei degete – extrase falangă cu falangă –, fără pielea de pe stomac, şi s-a ales cu testiculele zdrobite şi arse. Separatiştilor nu le venea să creadă că avuseseră norocul de a-l captura. Nici liderul lor nu putea crede, astfel că interogatoriile au continuat. La un moment dat, a devenit o fiinţă care abia mai reuşea să scoată câte un scâncet şi abia dacă mai semăna cu un om. Îşi recăpătase cunoştinţa pe negândite, iar toată starea de confuzie a dispărut brusc. Limpezimea gândurilor a devenit absolută, dar ce o iniţiase? Separatiştii descoperiseră ceva foarte ciudat în privinţa corpului său şi se străduiau să-l menţină în viaţă pentru a-l duce în altă parte, ca să-l studieze mai aprofundat şi ca să facă investigaţii meticuloase. Au vorbit despre o tehnologie concepută să scotocească în mintea oamenilor şi despre alte lucruri asemănătoare. Blegg îşi amintea de alte ocazii în care murise, ţinea minte ce era şi ştia că aşa ceva nu putea fi îngăduit. Însă ce putea face? Nu mai poseda membre de care să se slujească. A hotărât că venise vremea să moară. Cu toate acestea, în mintea lui a apărut o legătură cu un IA, pentru că nava de atac *Yellow Cloud* pătrunsese în sistem ca să îl caute. Ea i-a încărcat amintirile de până atunci şi pe cele din momentul când proiectilele au lovit cumplit baza şi a transformat-o într-un crater arzând pe faţa acelei mici luni. Ulterior, corpul lui Blegg nu a posedat vreo amintire conştientă legată de acel

episod neplăcut. Deţinea totuşi altceva, pentru cazul în care ceva asemănător i s-ar întâmpla din nou, iar în zonă nu s-ar afla vreo navă de atac. Acest ceva conţinea seminţele distrugerii de sine, dar şi multe altele. Acest ceva a devenit o armă, dar şi un recipient pentru conştiinţa lui. Desigur, pentru a folosi acea armă, Blegg trebuia să-şi aducă aminte că putea muri, că murise de multe ori.

Blegg a simţit din nou că acel potenţial aştepta comanda lui conştientă. Ea fusese folosită întâmplător de la acea dată până acum, însă el nu mai avea amintiri privind circumstanţele implicate, deoarece ar fi fost imposibil să le deţină. Îi erau accesibile doar înregistrările de după eveniment: distrugătorul din Prador la bordul căruia fusese captiv, făcut bucăţi, un soi de noroi întins pe un platou stâncos de pe o lume ce se separase de Polity – tot ce mai rămăsese dintr-o armată rebelă – şi alte ocazii mai puţin dramatice, când pierduse contactul cu IA-urile şi se aflase în pericolul de a se vedea silit să dezvăluie prea multe.

De această dată totuşi şi-a dat seama că nu va mai exista un nou Blegg. Acum adevărul, cât se poate de crud şi de dureros în amănuntele lui, îi stătea deschis în faţă, la fel cum corpul lui uman în facsimil stătea deschis pentru inspecţie lăuntrică şi se afla sub controlul lui absolut. Nu mai putea exista încă un Blegg, deoarece se trecuse în mod irecuperabil de un anumit punct. Venise timpul, şi-a spus el, ca toate acestea să fie cunoscute.

A privit în cealaltă parte a peşterii în care se găseau acum. Cormac zăcea fără cunoştinţă, iar Blegg ştia că, la un nivel profund, agentul se zbătea probabil să nu se trezească. Thorn se dusese pe calea lui Gant – ambii soldaţi umani Sparkind muriseră, şi ambii i se alăturaseră lui Cormac la Samarkand.

Blegg l-a vegheat pe colegul lui agent, a rămas în aşteptare şi şi-a adus aminte de numeroasele ocazii când murise.

Şi-a recăpătat cunoştinţa brusc şi dureros, iar prima

imagine clară pe care a avut-o în minte a fost aceea a feţei lui Thorn topindu-se sub ochii lui. Preţ de o clipă, nu a putut compara acea imagine cu nimic altceva din ce ştia, apoi impactul complet al amintirilor l-a şocat.

Decizia mea.

Cormac a deschis ochii, sporindu-şi sensibilitatea la lumină pentru a putea vedea în întuneric. Zăcea rezemat de un sac de spate care, la rândul lui, era proptit de o stâncă. Şi-a dat seama că avea vizorul ridicat, dar respira normal, astfel că nu s-a grăbit să îl tragă peste faţă. Amestecul de aer de pe planetă putea întreţine viaţa, singurul lucru neplăcut fiind temperatura prea înaltă de la suprafaţă. Însă acolo, jos, era răcoare.

S-a ridicat în capul oaselor.

— Care este situaţia?

Făcuse o mişcare prea bruscă, pentru că imediat a ameţit şi l-a copleşit o stare de greaţă. Un păianjen mare i-a traversat câmpul vizual de la dreapta la stânga – Arach –, apoi deasupra lui a apărut Blegg.

— I-am pierdut pe mulţi, a zis orientalul. Acum mai sunt alături de noi doar şapte dracomeni, deşi alţi cinci au scăpat în junglă. Au supravieţuit trei soldaţi Sparkind umani, dar s-ar putea ca unul dintre ei să nu mai aibă mult de trăit. Plus şase Golem Sparkind, unii dintre ei grav arşi, dar încă în stare de luptă. Un singur autotun şi Arach.

— Şi duşmanii?

— Am făcut să se prăbuşească peştera cale de trei sute de metri în urma noastră. Dacă vor să ne ucidă, cred că un proiectil near-c ar putea pătrunde atât de adânc. Cu toate acestea, scanerele noastre au recepţionat zgomote ce sugerează că se forează, aşadar este evident că vor să ne prindă de vii. După ritmul în care înaintează, s-ar putea să ajungă la noi peste zece ore.

Cormac a verificat în legătura lui de reţea: cincisprezece ore până când *NEJ şi Haruspex* puteau ajunge la USER şi a bănuit că indiferent ce avea să se întâmple, situaţia se va rezolva cât se poate de repede – într-un fel sau altul. Cu

oarecare efort, s-a ridicat în picioare şi a privit în jur.

Se găseau într-o peşteră mare şi scundă, în care luminile tubulare, lipite de pereţi, erau întrerupte de stalactite şi stalagmite oranj şi verzi. Arach stătea în picioare, lipit de un perete, probabil percepând prin picioare vibraţiile stârnite de cei care forau spre ei. Alături de Cormac zăcea un individ învelit într-un aşternut încălzitor, având legat la gât un mic autodoctor. Dintr-o simplă privire îi venea greu să-şi dea seama de sexul soldatului, întrucât pacientul avea capul ars şi lipsit de orice trăsătură. În jurul lui se mişcau câţiva dracomeni, verificând echipamentele din care porneau cabluri optice către sondele înfipte în stâncile din jur. Scheletul argintiu al unui Golem a trecut prin dreptul lor, pierzând bucăţi de carne sintetică pârlită.

— Nu putem merge mai adânc? a întrebat Cormac.

Blegg a oftat şi s-a lăsat greoi pe stâncă.

— Ba da, putem merge mai adânc. O fisură aflată acolo duce în jos, la un anumit unghi. A făcut semn dincolo de Golemul dezgolit, către un tunel întunecat. Însă nu facem decât să amânăm inevitabilul.

Cormac s-a uitat la el printre gene.

— În mod normal, eşti ceva mai optimist. Dar este limpede că ne petrecem viaţa amânând inevitabilul.

Brusc, a simţit o furie iraţională faţă de ceea ce socotea fatalism din partea lui Blegg, în vreme ce, la un alt nivel al minţii, a înţeles că reacţia lui se datora pierderii lui Thorn. Sugerezi să ne predăm ori să ne sinucidem aici?

— În clipa de faţă, sufăr de o penurie de sugestii, a răspuns Blegg.

Cormac a îngăduit stării de furie să se mai potolească.

— Atunci dă-mi voie să-ţi sugerez, Horace Blegg, că a sosit momentul să-ţi iei rămas-bun de la noi. Pentru că deţii mijloacele.

Blegg l-a privit fix şi a lăsat impresia că în ochi i-a apărut o sclipire metalică.

— Am avut parte de o viaţă interesantă, a început el. Am învăţat multe încă de când s-a deschis acea legătură de

runciblu către staţia *Celedon.* Sclipirea i-a dispărut din ochi, şi el a privit în beznă, după care a continuat pe un ton ceva mai introspectiv: Aşa cum am obţinut semnătura de spaţiu U pentru nodurile Jain de la IA-ul Aphran, am descoperit şi începutul revelaţiei. Acel IA a reluat pentru mine episoadele cheie ale vieţii mele începând cu Hiroshima, şi abia din perspectiva unui extraterestru am reuşit să înţeleg cum am avut atât noroc încât să fiu prezent la majoritatea evenimentelor esenţiale din istorie de atunci încoace – nu tocmai suficient de multe ca să devin suspicios, însă nici puţine.

— Şi unde ajungem în acest fel? a întrebat Cormac, dorind cu nerăbdare să întreprindă ceva, indiferent ce.

Blegg s-a întors şi a arătat cu degetul spre el, iar sclipirea metalică i-a apărut din nou în ochi.

— Tu, Ian Cormac, m-ai socotit un avatar al Securităţii Centrale, un construct. Am încercat să ignor o asemenea sugestie, pentru că evenimentele din existenţa mea au fost foarte reale pentru mine, însă ai reuşit să insinuezi sămânţa îndoielii. Să fie istoria mea doar a mea proprie? Sunt real? Nu pot şterge îndoielile şi văd că ele ar fi continuat să sporească.

— Ar fi continuat?

— Nu ţi-am spus de unde am obţinut acel nod Jain.

— Adevărat, nu ai făcut-o.

— Nodurile Jain trebuie activate de organisme vii şi înzestrate cu inteligenţă şi abia după aceea poate această tehnologie pe care ele o produc să atace şi să supună tehnologia noastră. Domnul Crane a obţinut noduri Jain de pe Cull. Le-a păstrat, iar ele nu au reacţionat faţă de el, nu s-au activat – probabil că era vorba despre nişte măsuri de siguranţă încorporate în ele de IA-urile Jain care le-au creat. Îndoielile mele au sporit; acumularea de coincidenţe în cursul îndelungatei mele vieţi a atins un punct critic dincolo de care nu pot să îmi revin fără o ştergere masivă a memoriei şi fără multe adaptări. Aşa sunt maşinile, ating un punct în care efortul pe care îl presupune peticirea şi

repararea lor nu mai merită făcut. Utilitatea mea pentru Securitatea Centrală a Pământului s-a sfârşit şi, în baza unei înţelegeri cu Domnul Crane, SCP mi-a deschis ochii faţă de realitate. Domnul Crane mi-a aruncat un nod Jain, iar eu l-am prins cu mâna goală. Nicio reacţie. Nu am nicio îndoială că sunt o fiinţă înzestrată cu inteligenţă, dar sunt oare acel ceva descris destul de confuz drept un organism *viu?*

— Înţeleg…

Lipsit cu totul de emoţie şi pe un ton emfatic, Blegg a continuat:

— Explozia bombei atomice de la Hiroshima: totul încropit din declaraţii ale unor martori, extinse de IA şi extrapolate într-o memorie construită pentru mine. Apoi, procesele de la Nümberg. Din nou încropite, deoarece mulţi au scris despre ele şi au emis tot felul de speculaţii. Tot construcţii şi acestea. Mai târziu, amintirile au devenit mai clare – să fie oare pentru că ele nu sunt atât de departe de mine în timp? Nu, deoarece claritatea suporturilor de înregistrare în anii din urmă s-a îmbunătăţit, iar din acestea puteau fi constituite amintiri mai bune.

— Cândva, mi-ai apărut ca o proiecţie pe *Occam Razor,* dar te-am atins şi am constatat că erai solid, a îndrăznit Cormac să spună.

Blegg a făcut un semn de respingere a acelei idei.

— O proiecţie integrată cu câmpuri compacte – un truc ieftin.

— Aşadar, toate IA-urile de nave, Jack, Jerusalem, restul… s-au înţeles în secret în legătură cu asta?

— Cu siguranţă, atunci când a fost necesar ca ei să îmi cunoască adevărata natură. Securitatea Centrală a Pământului voia ca avatarul său să fie un lider *uman,* dar şi o legendă, ceva care să dea speranţă şi să încurajeze. Este o trăsătură obişnuită pentru umanitate ca ea să îi înalţe pe unii dintre membrii săi la mare respect, deseori când aceştia nu merită asemenea onoruri – de aici şi cultul celebrităţii în multe dintre secolele trecute. Securitatea

Centrală a Pământului a dorit să aleagă unul, astfel că l-a înălţat, l-a creat... îmi displace faptul că nu mi se îngăduie să mă cunosc, chiar dacă acum fac parte din Securitatea Centrală a Pământului.

— Eşti chiar atât de convins de asta?

Blegg a făcut semn către un morman alcătuit din spărturi de rocă, aflat într-o latură a încăperii. Acolo se afla punctul de intrare, a bănuit Cormac.

— Acolo, afară, duşmanii ştiu asta, de aceea vor să mă captureze. Acest simplu fapt a adus online diferite programe din interiorul meu. Acum îmi dau seama că nu mă pot translata prin spaţiul U. Nu am fost niciodată în stare să fac asta. Trec din Valles Marineris de pe Marte până la runciblul de acolo, apoi transport până la runciblul de pe Luna Pământului, şi de acolo ajung la Muzeul Viking – toate, amintiri create în virtualitate.

— Aşadar, aici probabil că vei muri împreună cu noi ori vei fi capturat.

— Voi muri, dacă acesta este termenul corect. Încă există în mine prea multe lucruri legate de Securitatea Centrală a Pământului ca să se îngăduie capturarea mea. Voi lupta atât cât voi putea, apoi, când capturarea mea va părea iminentă, voi activa o armă nanit din mine şi mă voi autodistruge. Nu va mai rămâne nimic. Însă persistă întrebarea dacă *tu* poţi scăpa în felul în care eu nu pot.

— Nu-i voi părăsi, a spus Cormac şi a făcut un semn către cei din jur.

— Dar poate că ar trebui să afli dacă acea alegere îţi este îngăduită, a spus Blegg ridicându-se, pentru ca apoi să se îndepărteze.

Lua-l-ar naiba!

Recent descoperita autocunoaştere îl făcea pe Blegg să fie fatalist şi glacial, deşi se părea că se aflau cu toţii într-o capcană din care nu existau multe şanse de scăpare. Cormac a început să dea roată peşterii, până când i-a găsit pe restul soldaţilor Sparkind strânşi laolaltă, având echipamentele întinse şi verificându-le. Un Golem, a cărui

faţă era arsă până la stratul de ceramal, s-a ridicat când el s-a apropiat.

— Evaluarea? a întrebat Cormac.

— Am înregistrat pierderi grele, a spus Golemul. Imediat ce vor străpunge peretele – iar având în vedere ritmul de forare, estimăm că peste zece ore vor reuşi asta – cu muniţiile pe care le deţinem acum şi ţinând seama de viteza lor de atac, îi vom putea reţine încă jumătate de oră.

Aşadar, nu existau multe speranţe de supravieţuire.

Cormac a privit în jur.

— Scar a scăpat cu viaţă?

Golem a arătat către gura unui tunel aflat nu departe. În acest timp, unul dintre soldaţii Sparkind de origine umană, care desfăcuse, iar acum reasambla un pistol cu pulsuri, a întrebat:

— Când nu vom mai avea cu ce să tragem, cum procedăm?

Cormac a accesat imediat informaţiile disponibile în legătura lui de reţea: *Andrew Hailex, 64 de ani*, *s-a înrolat ca monitor la vârsta de* 25 *de ani, a fost promovat conform regulamentelor, apoi, zece ani mai târziu*, *a fost transferat la GLT – Grupul de Luptă Terestră. I s-au acordat patru ani pentru a se căsători şi a creşte trei copii. A revenit în cadrul SCP la vârsta de* 55 *de ani şi a fost instruit pentru a deveni Sparkind. Participant la câteva acţiuni periculoase. Transmite cu regularitate mesaje către familie…*

Desigur, Hailex nu arăta mai vârstnic decât Cormac – poate trecut de douăzeci de ani –, dar puţini oameni voiau să pară bătrâni. Avea scalpul lipsit de păr, acest lucru fiind probabil natural, pentru că nu avea nici sprâncene. Umplea costumul de mediu, lăsând impresia că era gras. A surâs – pierduse un dinte –, iar ochii lui aveau o tentă rozalie. Prin înfăţişare, Hailex i-a amintit de Gant.

— O să mă gândesc la ceva, dar, dacă se va vădi că nu avem unde să fugim, las la latitudinea voastră cum să procedaţi, i-a răspuns Cormac. Atacatorii noştri folosesc ceva înrudit cu tehnologia Jain, iar eu bănuiesc că nu ne vor

găzdui în vreo tabără elegantă ca prizonieri. Regret, dar nu am nicio sugestie pentru voi.

Cormac a făcut apoi o grimasă, pentru că şi-a dat seama că aproape îl parafrazase pe Blegg.

Zâmbetul s-a stins pe faţa celuilalt, care s-a întins şi a împins cu un deget de la picior o casetă deschisă.

În ea se aflau două obiecte din aluminiu lustruit, având mărimea unor recipiente pentru cafea: două dispozitive contra-terane de capacitate redusă, dar suficient de puternice pentru a ridica temperatura până la aceea înregistrată k suprafaţa unui soare.

Îndepărtându-se, a pătruns în peştera laterală către care îl îndrumase Golem. Aceasta mai continua abia doar zece metri, iar acolo Scar şi alţi doi dracomeni stăteau lângă un mic iaz spre luciul căruia cobora tavanul peşterii.

— Scar, aş vrea ca doi dintre ai tăi să exploreze fisura aceea, a spus Cormac, arătând cu degetul peste umăr.

Scar s-a uitat fix la el un moment, apoi a clipit.

— Am trimis deja doi acolo.

A mai trecut o secundă.

— Eşti în legătură cu ei?

— Tot timpul.

— Şi ce au descoperit?

— Că fisura coboară abrupt cale de cincizeci de metri, apoi unghiul de coborâre se îndulceşte la patruzeci şi cinci de grade cale de încă o sută de metri, după care devine aproape dreaptă. Scanarea seismică a zonei din faţă indică o porţiune pe unde se poate înainta târâş, după care urmează câteva ochiuri de apă din care pornesc tuneluri subacvatice.

— Şi aceste tuneluri?

— Deocamdată nu ştiu mai multe, însă drumul spre acea zonă este prea îngust pentru autotun sau pentru Arach.

Cormac a analizat şansele. Dacă rămâneau acolo, trebuia să să accepte o luptă pe care nu o puteau câştiga.

— Recheamă-i, a spus el. Oricum vom coborî acolo.

Apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre peştera principală.

— Arach, vino aici.

Forma de păianjen s-a retras de lângă perete şi a venit spre el. Cormac a examinat drona un moment, după care i-a explicat situaţia.

— Nicio problemă, a răspuns Arach şi, fără să mai aştepte alte vorbe din partea lui, s-a retras. Cormac i-a chemat pe toţi cei aflaţi în peşteră şi le-a transmis instrucţiuni, încheind:

— Cei care simt nevoia, odihniţi-vă acum, peste două ore plecăm de aici.

— Nu vorbeşte prea mult, aşa e? a spus Samland Karischev uitându-se prin fereastra masivă din sticlă ranforsată.

— Brutus este la fel de nemulţumit şi iritat ca noi toţi, i-a răspuns Azroc.

Eliberat de îndatoririle lui de IA Coloron, Azroc se transferase imediat pe *Brutal Blade,* cuirasatul utilitar condus de IA Brutus, iar uneori numit în glumă – datorită asemănării lui cu ficatul placat cu metal al vreunei fiare de proporţii titanice – *Organ Transplant.* Sosit recent din acea lume devastată, unde trebuise să se distrugă o întreagă arcologie capabilă să găzduiască un miliard de suflete, ocazia ce i se oferea de a riposta îl umplea de bucurie, deşi era Golem. Iar când

Battle Wagon s-a alăturat flotei, care ajunsese acum să fie alcătuită din douăzeci de cuirasate, numeroase nave de atac şi alte nave de luptă, acea bucurie nu a putut decât să crească.

Recompensa serioasă: acum îi însoţea unul dintre oamenii importanţi.

Karischev a făcut semn spre ecran, la nava îndepărtată.

— Nu pare prea impresionantă. De ce toată agitaţia asta?

Azroc a oftat. *Battle Wagon* nu arăta din cale-afară de ameninţător, fiind un obiect cilindric lipsit în aparenţă de reţele de senzori sau de arme la vedere.

— Nu arată grozav, pentru că acum îl vezi profilat pe vid,

de aceea nu-ţi poţi face o idee privind dimensiunile lui.

Karischev, un bărbat scund şi masiv, cu o faţă bolovănoasă şi prietenoasă şi cu ochi căprui apoşi, i se părea destul de enigmatic lui Azroc. Omul nu avea augmentări, nici cerebrale, nici fizice, şi era evident că nu catadicsise să-şi schimbe înfăţişarea pentru a arăta mai estetic, aşa cum erau înclinaţi mai toţi oamenii. Comanda o forţă de reacţie rapidă de soldaţi Sparkind tereştri, care fuseseră dislocaţi pe *Brutal Blade.*

— E mare, nu? a sugerat Karischev.

— Are doisprezece kilometri în diametru şi treizeci în lungime. E vechi, construit pe vremea Războiului Prador, are la bord arme proiectate să străpungă armura exotică a navelor din Prador, plus numeroase modernizări recente. Se face mult tam-tam din faptul că nave precum *Brutal Blade* pot distruge lumi. Adevărul este că o navă ca a noastră ar putea să depopuleze cu uşurinţă o întreagă lume, dar fără să o distrugă. Cu toate astea, *Battle Wagon* ar putea face treaba fără prea mare osteneală.

— Vorbeşti serios? a întrebat Karischev, făcând ochii mari de mirare.

— Cât se poate de serios.

Karischev a revenit cu privirea la ecran.

— Sigur, poţi avea la bord cel mai mare tun din lume, dar asta nu contează deloc dacă nu ai o ţintă pe măsură.

Azroc a confirmat cu o mişcare din cap. Pachetele cu informaţii transmise de *NEJ* arătau, în sistemul aflat la un an-lumină în faţa lor, forţe duşmane pe care navele care acum sclipeau în spaţiu în jurul lui le puteau face praf fără niciun efort. Însă cum USER-ul desfăşurase şi ejectase flota din spaţiul U, aceasta se deplasa folosind propulsii convenţionale. În acest ritm le va trebui mai mult de un an ca să ajungă la destinaţie, ceea ce crea tot soiul de probleme, una dintre ele fiind aceea că bătălia se va fi terminat de mult, iar duşmanul va avea un an pentru a se pregăti de confruntare – asta dacă nu cumva, înainte, aveau să dezactiveze USER-ul şi să fugă.

Se ridica şi o altă problemă, aceea referitoare la ocupanţii vii ai puţinelor nave din flota Polity. Aceştia trebuiau să intre în somn rece dacă USER-ul rămânea în funcţiune. Dilema cu care se confrunta IA-ul navei *Battle Wagon*, aflat acum la comanda flotei, era că, dacă USER-ul ieşea offline, întreaga flotă putea efectua saltul până la ţintă în acelaşi timp, iar în acest caz, soldaţii trebuia debarcaţi foarte repede, însă oamenii aveau nevoie de ceva timp ca să-şi revină după efectele somnului rece.

— Mă duc să-mi verific oamenii, a spus Karischev, întorcându-se pe călcâie.

Urmărindu-l plecând, Azroc s-a întrebat dacă aducerea la bord a acestor trupe terestre era o idee bună. Da, poate avea să fie nevoie de ele, dar până atunci conflictul se desfăşurase îndeosebi între nave – una dintre acele bătălii IA rapide, în stilul Polity, despre care se zvonea că abundau, dar despre care nu descoperise niciodată vreo confirmare. S-a gândit că astfel de soldaţi vulnerabili ar sluji doar pentru a spori pierderile.

18

Se confirmă oficial: nu trebuie să murim. Există unii printre noi care au acum peste două sute de ani şi care şi-ar putea continua viaţa fără să moară. Însă asta nu este nemurirea aşa cum era înţeleasă din perspectiva zeilor în care credeau grecii şi romanii, pentru că, deşi viaţa noastră poate fi prelungită la infinit, încă suntem supuşi morţii. Nu există o tehnologie medicală care să te poată salva dacă îţi vâri capul sub o presă de o mie de tone (cu toate că, înainte de a face asta, se poate salva o înregistrare a memorii tale) şi există unii ucigaşi virulenţi, biologici şi nanologici, care pot distruge maşina umană din came foarte rapid şi eficient. Însă, lucru observat de mulţi, a nu muri nu e totuna cu a trăi. Mulţi încearcă să se pună la adăpost împotriva morţii şi, drept urmare, încetează să mai trăiască viaţa în înţelesul ei convenţional. Care este rostul nemuririi dacă te înfofoleşti în straturi de vată şi în armuri, apoi te îngropi în turbă? Mulţi aleg această cale (ei bine, nu în mod literal), dar alţii profită de ocazie pentru a explora, cerceta, experimenta sau trăi o viaţă completă. Cu toate acestea, există unele probleme, deoarece creierul uman, deşi cu o capacitate mare şi complicat ca funcţionare, este ceva finit. În cursul regenerării şi remedierilor se pierd amintiri, dar acest neajuns poate fi evitat. În plus, pe măsură ce viaţa umană se prelungeşte, amintirile sunt îndepărtate de absorbţia permanentă de noi amintiri ce apar neîncetat. Acum ne putem înregistra amintirile şi chiar funcţiile mentale, ca să le stocăm separat şi să le reîncărcăm dacă dorim asta. Acum există tehnologia care face posibilă ştergerea unor lucruri din creierul organic. Aşadar, a sosit vremea când putem să ne edităm propria minte. Există speculaţii că în viitor vom putea să decidem chiar ce fel de persoană

vrem să fim pe durata unui an, decupând şi lipind elemente din minte pentru a realiza acest deziderat. Poate că vom decide să încărcăm porţiuni selectate din mintea noastră în alte corpuri decât al nostru. Poate că aceasta va deveni metoda de procreare a viitorului.

Din „Cum stau lucrurile”, de Gordon

Căldura a învăluit-o, dar nu a reuşit să-i domolească durerea. Simţind mişcare, Mika a deschis ochii şi a perceput bezna peste care se suprapunea un cod complicat şi absurd. Apoi s-au evidenţiat două cuvinte – FISURĂ COSTUM – şi a înţeles că ceea ce vedea era afişajul de pe vizor, care o luase razna. Dincolo de el, în lumina foarte slabă pe care o dădea afişajul, bezna a părut că se deplasează. O altă mişcare, mai agitată, şi ceva a început să-i scoată costumul de pe corp fără multe menajamente. Ea a scos un ţipăt, pentru că oasele strivite s-au răsucit în carnea piciorului. Apoi vizorul a coborât în inelul de la gât şi carnea udă a năvălit peste faţa ei. Sufocată, s-a zbătut să respire, apoi a început să-şi piardă cunoştinţa. A urmat o briză călduţă când carnea s-a retras. A icnit, trăgând în piept aer stătut ce mirosea a friptură arsă.

În faţa ei, pereţii din carne au continuat să se retragă – a simţit totul mişcându-se –, apoi s-au aprins lumini care i-au adus confirmarea: mici globuri lipite pe o suprafaţă ondulându-se, de pe care picura permanent un fluid alb. Reuşind să-şi ridice puţin capul, s-a privit. Tentacule roşii o ţineau în siguranţă, lipită de peretele viu din spatele ei. De asemenea, era evident că unele tentacule îi pătrunseseră în corp – le simţea mişcându-se înăuntrul ei. Apoi, un pseudopod ca o cobră s-a înălţat în faţa ei.

— Bună, a reuşit ea să spună.

Şi nici măcar această extremitate nu i-a putut stinge fascinaţia. De fapt, fără intervenţia nici unei tehnologii, se afla *în interiorul* unei sfere Dragon.

Pseudopodul s-a legănat într-o parte şi în alta, ca şi cum

ar fi căutat unghiul perfect din care să atace, iar unicul ochi de safir strălucea hipnotic.

— Nu am putea… discuta despre… asta?

Lucrul acela a lovit-o dintr-o parte cu o forţă capabilă să provoace o comoţie, sucindu-i gâtul şi provocându-i o arsură după ureche. O durere bruscă şi oribilă i s-a răspândit în ţeastă, iar în timpan a simţit o vibraţie bâzâitoare şi o zgâriere care au crescut în intensitate. Probabil că aşa se simte cineva când i se anexează o augmentare fără să se folosească anestezicul potrivit, a gândit Mika. Şi-a dat seama când ceva a pătruns şi s-a conectat, deoarece acea lume organică şi brutală a dispărut din nou.

— Arată-mi, a spus ceva şi a început să caute cu repeziciune prin amintirile ei, ca un spectator care devine nerăbdător să vadă deznodământul unui film şi derulează înainte, sărind scenele mai lente. Serii de imagini şi senzaţii au defilat prin mintea ei, dar asta nu a părut să fie suficient de repede. A urmat o dislocare oribilă, când ceva a făcut o imprimare a întregii ei minţi, a desprins-o ca şi cum ar fi fost o coajă peste o rană dureroasă şi a aşezat-o deoparte, apoi a imprimat încă una şi încă una, până când ego-ul ei şi sentimentul de sine au părut a fi ceva văzut printr-un cristal tăiat, cu alternative ale lui Mika apărând pe fiecare faţetă. I-a scanat copilăria şi adolescenţa la Life-Coven on Circe, examinând cu meticulozitate orice detaliu, indiferent cât de mărunt. În acelaşi timp, a trecut prin perioada de instruire şi prin începutul de carieră la SCP, însă cu o precizie mai atentă a verificat amintirile ei despre Samarkand; apoi, cu o senzualitate aproape groaznică, a analizat amintirile ei despre Masada şi Cull.

Undeva, adânc în spatele acelei separaţii cronologice, ea s-a simţit totuşi întreagă şi a perceput ceva din scopul acelei minţi: întreaga ei viaţă, ca bază de comparaţie. Şi a înţeles cum se pregătea entitatea pentru o lectură meticuloasă a amintirilor ei de pe vremea când pierduse contactul cu tovarăşul său; prin ea, acest ceva încerca să

verifice veridicitatea poveştii celeilalte sfere Dragon.

Ajungând la perioada blocadei USER în jurul sistemului Cull – când el pierduse contactul cu cealaltă sferă, care era în realitate pe acea lume – i-a permis lui Mika să se reîntregească. Acum, ca o spectatoare la propria ei viaţă, a început să urmărească acele evenimente desfăşurându-se: studiile ei privind tehnologia Jain; fuga navei *Jerusalem* în sistemul Cull şi trecătorul contact cu cealaltă sferă existentă acolo, călătoria de scurtă durată până într-un sistem apropiat, unde vechea navă de colonizare *Ogygiany* având-u-i la bord pe Skellor şi Cento, se prăbuşise într-un soare mort; salvarea lui Cormac şi efortul îndelungat de a-l asambla la loc. În timp ce i se verificau amintirile, Mika a simţit o reacţie de răspuns: o disperare crescândă din acea porţiune a lui Dragon. Când, în cele din urmă, a ajuns la evenimentele de la *Coloron* şi la interogarea celeilalte sfere de către Cormac, în cursul căreia sfera încălcase programarea făcută de Creator, ea a devenit din nou conştientă de propriul ei trup – simţind mirosuri de cuptor şi de adiere fierbinte care pătrundeau în celulele ei organice. Pe măsură ce s-au desfăşurat evenimentele ulterioare, în ţeastă i-a crescut o durere, iar conexiunea a început să se desfacă. I-au revenit vederea şi toate senzaţiile şi, pe fondul lor, a urlat.

După ce pseudopodul s-a desprins brusc de capul ei, un altul a apărut şi s-a încolăcit în jurul primului, ca o viţă. Apoi, sfera Dragon a început să se clatine dintr-o parte în alta, celula deformându-se în jurul ei. Cele două pseudopode au continuat să se zvârcolească, de parcă ar fi vrut să se sufoce unul pe celălalt, apoi, prin perete, a simţit izbitura unei explozii interne, masive. Un fum puturos şi înţepător a umplut zona din jurul ei. Printre lacrimile din ochi, a reuşit să observe unul dintre pseudopode îngheţând brusc, apoi înmuindu-se, dezumflându-se de parcă toate fluidele ar fi fost aspirate din el. Cel încă viu s-a înălţat, azvârlindu-şi adversarul ca şi cum ar fi vrut să se debaraseze de o haină zdrenţuită.

— Aşadar… care? a reuşit Mika să rostească.

Se părea că şi această sferă intrase în conflict cu programarea făcută de Creatorul ei.

Tentaculele care o ţintuiau s-au agitat, iar ea a simţit că şi acelea aflate în interiorul ei se mişcau. A ajuns în pragul plânsului când durerea a crescut în valuri, apoi ceva rece ca gheaţa i-a alunecat în sus pe spate şi a apăsat comutatorul din ţeasta ei pe poziţia „închis”.

Visele lui Mika erau dragoni.

Cursul cometei se îndrepta spre afeliu, ieşind din sistem prin centura de asteroizi; periheliul se găsea departe în viitor, după ce cometa avea să se întoarcă prin sistemul interior. Trecerile ei anterioare făcuseră să se topească mai toată gheaţa, lăsându-i un miez de piatră, găurit în mod convenabil de sute de peşteri uriaşe. Scanarea în profunzime a interiorului dezvăluia un sistem de peşteri potrivit pentru scopurile ei. După traversarea unui strat de zece metri de gheaţă, nava urma să pătrundă într-o peşteră. Iar Orlandine se putea ascunde.

După ce a corectat cursul navei *Heliotrope* ca să se armonizeze cu acela al cometei, a folosit tăietorul cu plasmă montat în partea din faţă. Gheaţa a devenit fluorescentă în tranziţia de la gheaţă complexă la gheaţă-apă, apoi la vapori. După ce a făcut două găuri adânci, a deschis gheara la maximum, apoi a manevrat nava înainte până când a introdus câte un vârf al ghearei în fiecare gaură. Apoi a acţionat tăietorul la putere maximă şi, în zece minute, a înzestrat cometa cu o coadă cum nu avusese ea de mii de ani, deşi de această dată a avut o viaţă scurtă, pentru că s-a destrămat cu repeziciune în vid.

După ce gaura a fost suficient de largă, a detaşat gheara de prindere, apoi a rotit nava şi a introdus-o cu spatele în peşteră. Acum pătrunsese într-o beznă deplină, dar şi-a cartografiat cu precizie fiecare mişcare şi acţiune în mintea extinsă de haiman. La ordinul ei, nava a lansat perniţe de gecko prinse cu cabluri către peretele peşterii şi s-a fixat.

S-a răzgândit apoi, făcând ca sistemul principal de apucare să se fixeze, precum cleştii unei urechelniţe mecanice gigantice, de o ieşitură de piatră. Apoi a oprit alimentarea tuturor sistemelor navei, după care a ieşit să exploreze noul ei cămin.

După ce şi-a desprins fizic carapacea, dar şi pe sine de sfera de interfaţă, Orlandine a pornit spre partea din spate a navei ca să îmbrace un costum spaţial şi să ia un cadru de suport, după care a plecat spre ecluză. Ajunsă afară, s-a agăţat de corpul navei şi a privit în jur. Având casca ridicată, caverna părea iluminată ca ziua de razele infraroşii reziduale emanate de propulsoarele navei şi datorită fenomenului de fluorescenţă etalat de gheaţa complexă.

Peştera avea lăţimea de o sută de metri şi era de patru ori mai lungă, descriind o curbă spre capătul care cobora într-o gaură îngustă. Pereţii erau presăraţi cu nenumărate adâncituri concave în care se găseau pietre rotunjite, încastrate în masa nodulară şi dură a gheţii. Gazele făcuseră bule în magmă, apoi se răciseră, iar tensiunile ulterioare zdrobiseră cochiliile subţiri de rocă. Peştera acţiona ca tamburul unei maşini de spălat de fiecare dată când soarele încălzea cometa, rotunjind pietrele şi mărunţindu-le. Trecuseră milioane, poate chiar miliarde de ani de dezgheţuri şi îngheţuri. Faptul că pietrele rotunde nu se eliberaseră din strânsoare se datora probabil faptului că preluau suficientă căldură rezultată din fricţiune ca să adere la gheaţă în timp ce aceasta se răcea şi se suprarăcea. Orlandine a coborât din navă, a plutit spre un perete lateral şi s-a prins de un nodul de gheaţă ca să se oprească. Când a atins din întâmplare peretele cu piciorul, pietrele rotunde s-au rostogolit ca nişte bule opace. Trebuia să fie atentă la acel fenomen. Dacă nu era atentă când se deplasa, putea să umple spaţiul cu o ploaie permanentă de pietre. Având grijă să se prindă doar de nodulii de gheaţă care nu aveau pietricele pe suprafaţa lor, s-a deplasat de-a lungul zidului, către gaura care dădea spre altă peşteră. După ce a aruncat o privire înăuntru, i s-a confirmat ceea

ce văzuse în prima peşteră.

Orlandine a petrecut mai puţin de o oră ca să exploreze locul, după care s-a întors în *Heliotrope.* Câtă vreme va putea îndura şederea acolo? Revenită în navă, a decis să examineze tehnologia Jain în virtualitate. Poate în acel fel reuşea să scape de plictiseală.

Nu avea nicio şansă ca plictiseala să devină o problemă.

Unii dintre cei aflaţi în peşteră se odihneau, alţii încă îşi verificau armele cu meticulozitate. Blegg stătea nefiresc de nemişcat pe un bolovan, ţinându-şi capul plecat. Cormac a lăsat şi el capul în pământ, iar în legătura lui de reţea a deschis pachetul de memorie ce îi fusese dat de Jerusalem şi l-a descărcat direct în minte. Întâi a simţit durerea, apoi a devenit el însuşi, cel din urmă cu multe luni.

Ieşiseră la suprafaţă din spaţiul U, dar pentru Cormac percepţia realului părea să fi fost deteriorată permanent – apăruse o ruptură ce trecea drept prin ea. Fiecare solid răsuna cu ecou în vidul cenuşiu, iar aerul stătut al navei părea să curgă spre înăuntru, în loc să se îndrepte spre o breşă mare aflată în apropiere. Uitându-se la arma-subţire pe care o avea, Cormac a văzut-o ca pe un obiect, dar şi ca pe un tub cenuşiu împungând spre infinit, ceea ce, a reflectat el cu un amuzament aproape isteric, nici nu putea fi mai adevărat pentru cei pe care îi ucisese cu ea. Când a ajuns pe puntea de comandă, Cento a devenit o siluetă mişcătoare primejdioasă, care arunca umbre de laser în urma lui, iar când Golem a tras cu arma sa antiprotonică, focul a ars într-o culoare negativă...

...

Aceasta este amintirea şi nu trebuie să o pierd din vedere. Durerea nu este reală. Mintea mea este întreagă, eu sunt întreg...

...

Cormac s-a zbătut împotriva structurii închise, dar nu a putut face nimic pentru a-l ajuta pe Cento. Când a simţit valul forţelor mareice prin corp, şi-a dat seama că în foarte

scurtă vreme acelaşi val se va intensifica suficient pentru a cutremura structura Jain, însă până atunci, forţele mareice se vor fi comprimat, transformându-i corpul într-un noroi alcătuit din oase sfărâmate şi came măcinată. Cu o logică dementă, s-a gândit că o asemenea soartă era necesară ca plată pentru durerea pe care o suferise deja. La alt nivel, *a înţeles că în acele momente nu era pe deplin raţional.*

...

Nu ai încercat să îl supui pe Cento. Ştiai că vei muri şi ai vrut doar să ai satisfacţia de a-l sfârteca în bucăţi cu propriile-ţi mâini. Skellor, ai greşit.

...

Ogygian *a tresărit o dată, de două ori, apoi, brusc, Cormac zăcea greoi în interiorul structurii Jain – îngrămădit pe o parte.*

Gheare care îl strângeau.

...

Cento şi Skellor s-au izbit de zid. Golem ajunsese la metal, iar Skellor a reuşit chiar să smulgă ceva din el. Leziuni lungi şi roz pătrundeau în carapacea înnegrită a lui Skellor, iar noduli aurii se vedeau în acele răni ca un ţesut cicatrizat, cu aspect straniu.

...

Era prea mult: să aleagă o moarte morală, să accepte una inevitabilă, apoi să i se refuze ambele. Dacă ar fi reuşit să dea măcar o lovitură neînsemnată! Însă nu putea face nimic – era ineficient. Apoi, în acel moment extrem, Cormac a descoperit calea. Nu era ridicol de evidentă?

Uitându-se concentrat la ruptura din propria-i percepţie, a văzut, dar numai preţ de o clipă, întregul spaţiu U şi, ca un IA, l-a înţeles. Închis şi prins în substructura Jain, s-a întors într-o parte şi a păşit spre locul unde voia să fie, făcând un ocol prin celălalt loc ce nu recunoştea barierele materiale. La trei metri spre latura acelei carapace străine, a păşit în real, s-a aplecat alături de o consolă pentru a-şi ridica puşca-subţire. Skellor a început să reacţioneze doar în acea clipă, dar nu îndeajuns de repede.

Cormac a ridicat arma, cu braţul drept, şi a început să tragă.

...

Cablurile, a spus Cento prin comunicator.

Cento, acum ajuns pe suprafaţa unui soare întunecat, împreună cu Skellor.

...

Respirând cu greu aerul umed al peşterii, Cormac a tresărit, trezindu-se în prezent. Verificând ora din legătura lui de reţea, şi-a dat seama că evenimentele de la bordul anticei nave spaţiale *Ogygian* au durat foarte puţin, iar lui îi trebuise doar o oră ca să şi le încorporeze în minte. Însă ce diferenţă uriaşă îi impunea cunoaşterea lor asupra modului de a gândi.

Suferise îngrozitor din cauza lui Skellor, iar mintea îi fusese sfârtecată la fel ca trupul la sfârşit. Însă se translatase prin spaţiul U – ceva ce socotise că ar fi fost imposibil pentru o fiinţă umană, motiv pentru care nu îl socotise niciodată uman pe Blegg. Însă acum Blegg susţinea că era avatar, aşa cum îl acuzase Cormac, şi nu se putea translata prin spaţiul U, însă se părea că el, Cormac, era în stare de asta.

Cormac s-a împins în picioare de pe bolovanul de care se rezema, iar durerea-fantomă a săgetat prin corpul lui, care şi-a amintit vechi răni, apoi şi-a simţit mintea confuză şi aparent dislocată în interiorul ţestei. Aruncând o privire de cealaltă parte a peşterii, i-a văzut pe unul dintre soldaţii Sparkind fixând un dispozitiv contra-teran de partea de dedesubt a unui autotun. Avea să fie programat să detoneze în momentul când arma rămânea fără muniţie. În buza stâncoasă a fisurii prin care intenţionau să iasă din peşteră fuseseră înfipte ţepuşe, iar dracomenii şi alţi soldaţi Sparkind verificau vinciurile cu cabluri ataşate la centurile lor. Preţ de un moment, Cormac a trăit un val de amintiri dureroase: acea clipă de pe Samarkand când el, Thorn, Gant şi doi Golem, Cento şi Aiden, se pregătiseră la fel pentru coborârea într-un puţ săpat în sol. Şi felul în care

Gant murise acolo, pentru prima oară.

— Ce ţi-a oferit memoria? l-a întrebat Blegg, care stătea umăr la umăr cu el.

Cormac a răspuns fără să se întoarcă:

— Sincer, nu ştiu. Acum mă uit de jur împrejurul acestei peşteri şi am impresia că toate aceste roci sunt la fel de lipsite de substanţă ca negura, însă ştiu că, dacă încerc să păşesc prin ea, rezultatul cel mai probabil va fi o comoţie. După aceea, s-a întors cu totul către Blegg. Nu mai sunt aceeaşi persoană care eram atunci. Jerusalem a trebuit să reconstruiască ulterior o mare parte din corpul şi mintea mea, pentru că nu eram întreg la trup şi nici cu totul sănătos la minte, aşa cred.

— Probabil… într-un moment de extremă…

— Tot ce se poate.

Cormac a observat apoi Golemul jupuit de carne aplecându-se deasupra unui soldat cu arsuri grave. Golemul a scos autodoctorul, a luat un obiect însângerat de mărimea unui deget dintr-un manipulator lui şi l-a lăsat deoparte, apoi a apăsat un buton de comandă, astfel încât autodoctorul şi-a pliat toată aparatura chirurgicală. După aceea, s-a întors la cutia lui.

— Nu ar fi putut să-l treacă în siguranţă prin fisura aceea, i-a explicat Blegg. Şi a rămas lucid suficientă vreme ca să-şi facă ultimele dorinţe cunoscute… prin intermediul augmentării.

— A preferat să moară, adică?

— Aşa i s-a implantat în minte.

Aşa se explica obiectul însângerat care fusese extras.

— A, atunci nu e nicio problemă, a spus Cormac, simţind valul de furie revenind, după care l-a respins, pentru că şi-a dat din nou seama de sursa lui.

Soldatul rănit ar fi devenit o povară pe care oamenii lui nu şi-ar fi permis să o suporte. Şi, în mod oribil, s-a simţit uşurat de faptul că simplul caracter letal al armelor folosite împotriva lor produsese foarte puţini răniţi, însă, în acelaşi timp, l-a îngrozit numărul mare de oameni care muriseră

până în acel moment. Intre aceştia se număra şi Thorn. S-a întors către supravieţuitori şi a observat că nu făceau altceva decât să aştepte ordinele lui.

— În regulă, vom pomi imediat. Nu are rost să aşteptăm aici până când duşmanul va începe să străpungă pereţii. Voi, Golem, veţi reprezenta avangarda la coborâre, iar noi ceilalţi vă vom urma. Arach – şi s-a răsucit pentru a descoperi drona, care a apărut grăbită dintr-o peşteră aflată în lateral –, am înţeles că nu ai nevoie de cablu, da?

— Nu, picioarele acestea suplimentare compensează lipsa cablului, a spus drona pe un ton scârţâit.

Cormac a aprobat din cap.

— Eu şi Blegg vom coborî ultimii pe coarde. Aş dori să rămâi aici până când noi vom ajunge la fund, să desfaci coardele care nu se autodetaşează, iar apoi să ne urmezi în adânc.

— Am înţeles, şefu', a răspuns drona-păianjen.

Cormac a aruncat o privire spre Arach, apoi a pornit spre fisură. Când s-a apropiat de ea, Golemii din frunte au tras inele de capăt din derulatoarele de la centurile lor şi au desfăşurat cablurile monofilament ce păreau la fel de groase ca frânghiile pentru ascensiuni, iar derulatoarele le-au stropit cu un înveliş oranj – ceea ce asigura o priză mai bună, dar şi o protecţie pentru cei neatenţi, pentru că filamentul era suficient de subţire pentru a trece prin carne. Apoi Golemul din faţă a ataşat inelele la ţepuşele înfipte în buza stâncii, după care a coborât în rapel. Ceilalţi l-au urmat, fixându-şi derulatoarele la centură în timp ce coborau. Scar a pornit în urma dracomenilor, apoi Cormac i-a făcut semn lui Blegg să plece înaintea lui. Bătrânul oriental a dat din cap şi, aproape împotriva voinţei lui, li s-a alăturat celor care coborau.

— Arach, *tu* ce ai de gând să faci? a întrebat Cormac în momentul când drona a păşit cu delicateţe alături de el. Nu cred că ne poţi urma tot drumul până jos.

— Nu-ţi face griji în privinţa mea. O să mă descurc.

Lui Cormac i s-a părut că drona a dansat puţin, aproape

încântată. Ştia că o atrăgea perspectiva unei bătălii, dar oare voia să moară?

— Aş putea rămâne alături de tine, i-a sugerat Cormac, şi s-a întrebat de unde naiba îi venise o asemenea idee.

În aceeaşi clipă, stâncile din jurul lor au început să se cutremure, iar stalactitele din peşteră s-au prăbuşit, spărgându-se ca nişte obiecte din porţelan.

— Înţelesesem că sunt la câteva ore de noi, a spus Cormac.

— Asta nu a avut nimic de-a face cu săpătorii, a răspuns Arach. Adineauri, am detectat o anomalie ce ţine de atracţia gravitaţională.

Cormac s-a simţit încurajat. Navele din clasa Centurion ale SCP erau înzestrate cu arme gravtech, iar micul cutremur pe care tocmai îl percepuse arăta că probabil se folosise acea forţă.

— N-ar fi cazul să ne continuăm drumul? a întrebat Arach şi a făcut semn spre fisură cu un picior având terminaţii ascuţite.

Cormac s-a apropiat de fisură, apoi s-a întors să verifice tot ce se afla în jur, după care a coborât. Şi-a prins frânghia în locaşul potrivit din derulatorul de la centură, care îşi regla nivelul de frecare în funcţie de viteza cu care se mişca el. La început, a coborât în rapel pe pantă, dar când unghiul acesteia s-a modificat, făcând imposibil acest lucru, s-a văzut silit să meargă cu spatele în jos. Departe de luminile ce rămăseseră în peştera principală, a aprins lumina costumului propriu de mediu. A trecut ceva timp şi niciunul dintre ceilalţi nu i-a apărut în câmpul vizual; s-a gândit că se mişcau mai rapid şi şi-a accelerat coborârea. Panta a început să devină mai lină, după care i-a văzut pe Scar şi Blegg. I-a observat cum se chircesc în momentul când fisura a devenit mai îngustă. Când a ajuns la ei, podeaua peşterii era aproape la orizontală, iar grupul celor care coborâseră stătea strâns laolaltă.

— Ar fi cazul să eliberăm frânghiile, a sugerat el.

Trecând pe lângă el în poziţie ghemuită, un Golem a

ajuns în urma celor care coborau şi a transmis în sus un semnal pentru deschiderea inelelor de conectare. Cu un scheunat ascuţit, firul monofilament s-a rulat pe derulatoarele de centură, iar blindajul desprins a căzut precum cioburile de culoare oranj ale unui autoavion. Arach a apărut la doar câţiva metri în spatele inelelor deschise de la capetele frânghiilor ce reveneau.

Scar a ajuns alături de Cormac.

— Curând, va trebui să ne târâm printr-o secţiune foarte strâmtă, a zis dracomanul şi a făcut un gest spre dronă. Corpul dronei e cu treizeci de centimetri mai mare decât spaţiul de acolo.

Arach a ridicat din umerii lui de păianjen.

— Cred că va trebui să renunţ în favoarea prietenilor noştri, a spus el.

Apoi, pe neaşteptate, a făcut un salt, dându-se peste cap, iar capetele picioarelor ei au găsit aderenţă în crăpăturile minuscule din tavan. S-a auzit un sunet grav amintind de un hârâit, iar dintre corpul dronei şi tavan s-a scurs spre sol o ploaie de praf de rocă. Au urmat câteva clinchete şi un fâsâit hidraulic, când Arach s-a împins înainte şi s-a aruncat de pe burtă, răsucindu-se şi aterizând din nou pe picioare. După un moment, abdomenul lui, rămânând lipit de tavan, şi-a desfăcut trapele şi coborât cele două tunuri Gatling.

— Frumos truc, a spus Coloron.

— E unul dintre trucurile mele preferate, i-a răspuns Arach. Cu toate că rezervele mele de energie sunt acum ceva mai reduse.

Cormac a cântărit drona din ochi: acum, când părea să stea pe toate picioarele, arăta mult mai sinistru.

— O să supravieţuim exploziei produse de dispozitivul contra-teran? a întrebat el şi a arătat în sus.

— Da, atâta vreme cât tavanul nu se va prăbuşi, dar poate că şi în această situaţie, a răspuns Arach.

Cormac a dat aprobator din cap.

— Bine, atunci să ne continuăm drumul.

S-au strecurat prin crevase înguste, Cormac fiind nevoit să meargă cu capul întors într-o parte ca să încapă. Toate acestea reprezentau un efort epuizant, astfel că în primele ore Cormac a fost perfect conştient de trecerea timpului. După ce au ajuns într-o zonă în care le-a fost din nou posibil să stea aproape în picioare, a cerut o pauză şi au desfăcut pachetele cu provizii. S-a uitat la dracomeni, care dezveliseră pachete ce păreau a conţine carne crudă, pe care au înghiţit-o imediat. El, Blegg şi soldaţii Sparkind de provenienţă umană s-au delectat cu alimentele obişnuite, iar Cormac a recunoscut în sinea lui că niciodată nu mai avusese parte de-o cafea cu un gust atât de plăcut.

— Ce repede se scurge timpul… a remarcat Blegg.

— Adevărat, a răspuns Cormac. În ritmul în care ne deplasăm, ar trebui să ajungem la iazul detectat de subordonaţii lui Scar cu puţin timp înainte de momentul în care se estimează sosirea amicilor noştri de deasupra. Este limpede că în clipa în care autotunul nostru rămâne fără proiectile, va trebui să ne aflăm sub luciul apei.

— Da, aşa se va întâmpla.

Cormac a aruncat o privire spre el.

— Sper că acum nu mai ai sentimente atât de fataliste.

Blegg a dat să spună ceva, dar a renunţat imediat.

— Ar trebui să ne continuăm deplasarea, a zis el în cele din urmă.

Cormac s-a chinuit să treacă printr-o altă porţiune deosebit de îngustă, când a auzit sunetul îndepărtat al autotunului care tocmai trăgea. Făcând o verificare, a rămas surprins să vadă cât de mult timp trecuse, apoi şi-a dat seama că estimarea lui Blegg nu fusese prea departe de adevăr – atacatorii lor aveau nevoie de zece ore ca să străpungă roca şi să ajungă la ei. Estimarea lui Cormac privind înaintarea duşmanilor nu fusese prea bună. Până şi dracomenii începuseră să obosească, iar micile lacuri întârziau să apară.

— Mai trebuie să înaintăm treizeci de metri, a venit anunţul lui Arach, drona aflată în frunte.

— Mai repede! a răcnit Cormac. Trebuie să ajungem acolo cât mai curând!

În acea zonă, imediat după explozia dispozitivului contra-teran, aveau să fie prăjiţi – căldura şi energia exploziei ar fi fost propulsată în jos, prin fisură, ajungând la ei. Au început să se deplaseze mult mai repede şi fără să mai ia în seamă rănile neînsemnate. Cormac a auzit ţăcănitul şi şuieratul tunului şi a aşteptat momentul în care zgomotul acestuia se va opri. Brusc, Scar şi Blegg, aflaţi în faţa lui, s-au ridicat pe mâini şi genunchi şi au început să înainteze ceva mai iute. A auzit un plescăit, apoi încă unul. Când s-a ridicat de pe burtă, ajungând în poziţie ghemuită, Scar i-a trimis capătul cu inel al unei frânghii. A prins frânghia la derulatorul de la brâu, pentru că era foarte uşor să se rătăcească sub apa care putea foarte lesne să devină tulbure. Prin legătura lui de reţea a ridicat casca şi a închis vizorul costumului de mediu şi i-a urmat pe ceilalţi în apa prin care fasciculele de lumină ale costumelor trasau dâre sclipitoare.

În jurul lor se găsea lacul adânc şi lat, însă curând cei doi dracomeni din frunte i-au condus către o trecere îngustă ca un intestin, care se strecura ca un tirbuşon prin rocă. Au ieşit de două ori la suprafaţă în bazine căptuşite cu travertin, iar a treia oară o lumină orbitoare care a trecut prin apă a părut că aprinde bazinul în culori de curcubeu.

— Autotunul a pierit, a anunţat unul dintre soldaţii Sparkind.

Au aşteptat, după care, brusc, apa a ţâşnit în sus, silindu-i să urce până spre plafon.

Acum, a gândit Cormac, *doar micuţul cadou al lui Arach se mai află între ei şi noi*. A bănuit că biomecanismele Jain se puteau deplasa aici mai repede decât el şi camarazii lui, deşi era posibil ca duşmanii să fie siliţi să sape din nou dacă se produseseră căderi de pietre.

— Ce explozivi mai avem? a întrebat el.

— Grenade, opt mine planare şi încă un dispozitiv contra-teran, i-a răspuns un Golem.

— Să sperăm că nu vom avea nevoie de DET, a spus el. Poziţionează minele unde socoteşti că este bine, detonare de proximitate. Apoi, văzând că nivelul apei cobora, a adăugat: Să plecăm de aici.

După o oră, au ieşit din canal şi au urcat de-a lungul unei fisuri ce avea o pantă blândă. Temperatura a început să crească treptat, ceea ce arăta că acel sistem de peşteri ajungea undeva la suprafaţă. Apoi, panta s-a sfârşit brusc în faţa unui zid de piatră. Când a ajuns acolo, Cormac a îndreptat fasciculul de lumină al costumului de mediu în sus şi a observat altă fisură care urca spre întuneric.

— Câte mine mai avem?

— Patru.

— Bine, un Golem să pornească primul. Plasează două mine în fisură, iar când ajungi într-un punct potrivit, coborî frânghii până aici.

În vreme ce Golemul se înălţa cu rapiditate prin fisură, Cormac s-a întors către ceilalţi.

— Restul lumii, odihniţi-vă.

Şi el se simţea stors de puteri, în parte ca urmare a stimulentelor la care apelase cât luptase prin jungla de la suprafaţă. Nu voia să mai folosească aşa ceva decât dacă ar fi fost absolut necesar.

Douăzeci de minute mai târziu, câteva frânghii atârnau până pe podea, iar prin sistemul de peşteri a răsunat un bubuit surd. Probabil că biomecanismul pătrunsese în partea acvatică grotelor. Folosindu-se de derulatoare, au urcat până în locul în care Golem fixase capetele frânghiilor. Fisura cotea în acel loc, urmând un unghi de treizeci de grade faţă de orizontală, încă urcând.

În următoarele ore, cu o regularitate descurajantă, minele pe care le plasaseră au detonat în urma lor. În două ocazii, s-au văzut siliţi să efectueze măsurători seismice pentru a descoperi drumul pe care să-l urmeze în continuare. La un moment dat, a fost nevoie să se folosească una dintre ultimele mine rămase, apoi câteva dintre grenade, pentru a lărgi calea printr-un nou tunel. Cât

se aflau acolo, din urmă a răsunat o altă bubuitură. Verificând un instrument, un Golem a spus:

— Asta a fost ultima mină pe care am plasat-o.

Cormac a socotit că nu avea nevoie de o asemenea informaţie, şi el ştia să numere. După aceea, continuând să meargă printr-un tunel care cotea foarte abrupt, a observat o creştere constantă a temperaturii. După ce a mai înaintat, a constatat că era necesar să îşi închidă costumul de mediu, apoi au apărut luminiţe roşiatice de avertizare.

— Avem probleme, a strigat cineva aflat în faţă.

Cormac s-a grăbit să înainteze pe lângă ceilalţi, ca să ajungă acolo.

— Scanerului seismic i-a scăpat ceva, a explicat unul dintre dracomeni, cu un aer aproape vinovat.

Tunelul dădea spre o lespede înclinată, care se întindea în parte de-a lungul unei laturi a ceea ce părea să fie hornul gol al unui vulcan. Sus de tot se vedea cerul, care arăta ca un ochi congestionat. Cormac a păşit până spre marginea lespezii şi s-a uitat dincolo de ea printre gene.

Oare exista ceva acolo, jos?

A surprins doar o sugestie de sclipire metalică, însă aceasta s-a stins imediat, după care restul de dracomeni şi de soldaţi Sparkind au ţâşnit din fisură, scoţându-şi armele de pe umeri şi întorcându-se pentru a sta cu faţa spre direcţia din care veniseră. Arach s-a ridicat pe picioarele din spate, ţinându-le pe cele patru din faţă desfăcute în mod ameninţător, licărind de-a lungul marginilor interioare când lamele din sticlă ranforsată au ieşit. Din fisură a răzbătut un sunet ca acela al unui roi de şerpi de fier care urca spre ei.

— Adevărat, avem probleme, a recunoscut Cormac pe un ton resemnat.

Spre lumea glacială şi vie erau mai puţine nave străine, iar acelea existente acolo nu ar fi reuşit să capete suficientă viteză pentru a se deplasa la fel de repede ca navele din clasa Centurion. Cu toate acestea, puteau deveni nave de interceptare, întrucât ţinta navelor

Centurion era cât se putea de evidentă. Pe de altă parte, unele dintre navele străine urmaseră acelaşi drum de ţâşnire din orbita solară ca navele Centurion şi nu se aflau prea mult în urmă, cu toate că numărul lor fusese redus de faptul că Haruspex folosise o armă gravtech atunci când ele se repeziseră spre soare.

— Aşadar, care este planul? a întrebat Coriolanus.

IA-ul navei din clasa Centurion şi-a încărcat întrebarea cu gradul potrivit de ironie. Jack a bănuit că celălalt IA doar exersa. După ce a scanat, a făcut estimarea că luna aceea nu era cu mult mai mare decât luna Phobos, a planetei Marte.

— Tu şi Haruspex mergeţi în faţa mea, a spus el. Haruspex să ocupe flancul stâng, iar tu, pe cel din dreapta. Vom măcina suprafaţa cu masere, după care vom veni cu dispozitive contra-terane. La cea de-a doua trecere, vom folosi proiectile de tunuri pe şine ca să străpungem cât mai adânc, după care vom trimite telefactori, pentru a verifica…

— Stai puţin, l-a întrerupt Haruspex.

— Bine, atunci adoptăm planul B, a spus Jack. Să plecăm cât mai repede de pe luna aceea.

— Hopa, am descoperit contacte care înconjoară planeta, a transmis Coriolanus un avertisment.

Baciliforme au roit prin faţa lor, iar dincolo de acestea s-au ivit două nave spiralate ca nişte amoniţi. După ce a observat toate acestea, Jack a remarcat câteva dintre navele de formă lenticulară deplasându-se pe un curs de interceptare foarte îndepărtat, într-o latură. Ar fi fost plăcut să se poată folosi echipamentul cameleonic în acea situaţie, însă cele trei nave din clasa Centurion suferiseră daune prea mari ca să poată fi eficiente. De aceea, Jack a declanşat o canonadă near-c cu tunul pe şine ca să intercepteze navele lenticulare. Celelalte două nave au dezlănţuit foc de tunuri pe şine, iar imediat după aceea Haruspex s-a alăturat atacului, lansând cinci proiectile cu detectarea ţintei, care s-au îndepărtat încet de cele trei nave din clasa Centurion.

— Cum procedăm în cazul unui atac cu masere? a întrebat Haruspex.

— Folosiţi antimuniţii, a transmis Jack instrucţiuni.

— Nu mai avem, a venit răspunsul.

— Hm, nici eu. Dar tu, Coriolanus?

Drept răspuns, dinspre cea de-a treia navă au venit în viteză câteva obiecte. La o sută de kilometri în faţă, acestea s-au activat şi trei holograme înfăţişând nave Centurion au apărut în faţa lor. Cele trei nave au folosit apoi sistemele cameleon, chiar dacă acestea nu le ofereau prea multă protecţie.

— Şi duşmanii se grupează, a remarcat Coriolanus.

Navele-bastonaş se aglomerau într-un zid care se întindea în faţa lunii, iar cele două nave-spirală pluteau în jurul acestuia pentru a ajunge faţă în faţă cu drumul navelor Centurion.

— Treceţi în spatele meu, a transmis Jack, la cel puţin o sută cincizeci de kilometri. Intenţionez să îi ARGRAVDIR pe ticăloşii ăştia. Voi doi, urmaţi-mă şi apoi loviţi luna cu armamentul greu.

— Planul acesta îmi sună dubios, a spus Coriolanus.

— Bine, doar tu eşti actorul comic în situaţia asta.

Cu toate acestea, celelalte două nave au coborât.

Chiar dacă ARGRAVDIR însemna Armă Gravitaţională Direcţională, efectul acesteia era la fel de direcţional ca acela al unui aruncător de flăcări care pierde gaz. Acum, Jack se afla în siguranţă în zona centrală a propagării ARGRAVDIR, astfel că purta un costum din azbest, însă celelalte două nave puteau să ia foc imediat dacă se apropiau prea mult.

Roiul de proiectile de tunuri pe şine a ajuns la navele lenticulare. Două dintre acestea au explodat, în vreme ce altele au încercat să se îndepărteze. O altă navă a fost lovită de câteva ori şi a sfârşit rostogolindu-se prin vid. O oră mai târziu, proiectilele lansate de *Haruspex* au găsit celelalte două nave lenticulare, însă ele încetaseră să mai reprezinte o problemă pentru navele din clasa Centurion.

Încărcarea AGRAVDIR i-a răpit lui Jack tot acest timp, ba chiar timp suplimentar, ceea ce a însemnat că nivelul de energie a rămas scăzut la tunurile pe şine, care lansau majoritatea armelor lui materiale. Lansarea proiectilelor fără o propulsie iniţială din partea tunurilor pe şine era inutilă, întrucât armele defensive ale duşmanului ar fi avut timp din belşug pentru a reacţiona. Luna devenise domeniul celorlalte două nave din clasa Centurion. Iar misiunea lui Jack abia acum se profila.

La un milion de kilometri depărtare, Jack a detectat proiectile de tun pe şine îndreptându-se către el, de aceea a făcut singurul lucru posibil în astfel de circumstanţe: a oprit alimentarea cu energie a condensatorului ARGRAVDER şi a proiectat un câmp compact în faţa navei. *NAJ* s-a cutremurat când proiectilele near-c au lovit câmpul compact, transformându-se instantaneu în energie pură. După trei lovituri, acel generator de câmp compact s-a ars. Al doilea generator a umplut *NEJ* de fum. Cel de-al patrulea proiectil l-a smuls din carcasă şi l-a azvârlit de-a lungul navei, cât era ea de lungă, împroşcând pretutindeni metal topit. Jack a bănuit că, dacă la bordul navei ar fi avut pasageri umani, niciunul nu ar fi supravieţuit.

După aceea, nava nu a mai fost lovită de proiectile de tun pe şine – în locul acestora, au pornit arcuit pe un curs de interceptare proiectile explozive. Jack le-a ignorat, alimentând ARGRAVDIR-ul cu energie. În cele din urmă, ajuns la cinci sute de kilometri depărtare de navele amonit spiralate, a activat arma.

Unda a ţâşnit dinspre nacela din spate a navei *NEJ*, unduindu-se chiar prin însăşi ţesătura spaţiului. A lovit, apoi a trecut prin cele două nave spirală, sfărâmându-le şi făcând ca măruntaiele lor metalice să se scurgă în vid. Una dintre ele a început să se destrame ca o spirală din chit – probabil că aceasta era o tehnică de supravieţuire –, iar cealaltă a început să strălucească în momentul în care incendiile nucleare au pârjolit-o din interior. Unda şi-a continuat drumul spre zidul baciliform şi

l-a izbit. Multe dintre navele-bastonaş au fost spintecate. Altele au căpătat forme distorsionate, amintind de plumbul topit care cade în apă rece. Cu toate acestea, multe dintre ele păreau încă funcţionale, iar acestea au început să se reînchege. Jack a trecut fulgerător prin dreptul a două nave mari şi a străpuns zidul deteriorat, exact la vreme pentru a vedea cum unda de atracţie gravitaţională loveşte chiar luna, ridicând un nor de praf pe suprafaţa ei şi smulgându-l în spaţiu ca pe o flamură. Apoi nu a mai avut energie pentru arme, pentru că a rezervat-o pe toată motoarelor, ca să evite coliziunea cu luna sau cu planeta gigantică şi îngheţată de dincolo de lună. A pătruns în atmosferă, corpul navei s-a înfierbântat până la alb, iar în urma ei a apărut o dâră imensă de vapori. A fost lovită de un fulger actinic şi a primit un pachet informaţional de la Coriolanus. Doar imagini de proiectile care se prăbuşesc pe lună, explozii gigantice, insule de rocă desfăcându-se una de cealaltă.

Apoi USER-ul s-a oprit.

— Uraa! a exclamat Coriolanus.

Jack s-a ridicat, îndepărtându-se de planetă, iar celelalte două nave l-au urmat.

— Jack, s-a auzit glasul lui Coriolanus, apoi s-a întrerupt brusc. A urmat o explozie şi în spate a rămas doar o navă.

Te-ai bucurat prea devreme, a gândit Jack.

— Nu există scăpare, a spus Blegg pe un ton degajat.

Furios, Cormac s-a întors către el, apoi a ignorat replica. A presupus că putea fi deconcertant şi, în acelaşi timp, descurajant să descopere că, la urma urmelor, nu era superuman, ci doar o unealtă folosită de un IA superior. I-a privit pe rând pe cei din jur, evaluându-le capacităţile, apoi s-a concentrat asupra celor doi Sparkind umani care, împreună cu el şi Blegg, erau cei mai slabi din grup.

— Câte hamuri de gravitaţie avem? a întrebat el.

— Trei, i-a răspuns omul pe care îl chema Donache – Cormac reţinuse numele tuturor membrilor grupului supravieţuitor. I se părea esenţial să îi cunoască

pe nume după ce muriseră atât de mulţi.

Nu avea timp să cerceteze de ce existau atât de puţine hamuri; unele dintre ele se pierduseră în timpul atacului iniţial. Forţând lucrurile, un ham gravitaţional putea transporta două persoane de greutate medie. Incluzându-l la numărătoare şi pe Arach, acum rămăseseră cincisprezece şi era conştient că dracomenii nu aveau în niciun caz o greutate medie. S-a uitat lung spre peretele stâncos din faţa lor, unde, la o sută de metri în sus părea să existe o altă platformă. După ce Golemul scheletic a păşit alături de el, s-a gândit la capacităţile Golem şi ale dracomenilor. Aceştia nu aveau nevoie de hamuri gravitaţionale.

A făcut semn către ieşitura de deasupra şi li s-a adresat lui Hailex şi Donache:

— Voi doi şi Blegg urcaţi primii, apoi aş vrea ca unul dintre voi să aducă două hamuri înapoi. Celălalt va trebui să coboare pe coardă până la noi.

Brusc, a izbucnit o flacără intermitentă şi o explozie răsunătoare. Doi dintre dracomeni au deschis focul spre ceva aflat într-o fisură.

— Arach, nu eşti înarmat pentru aşa ceva, de aceea tu începi urcuşul.

— Poftim? a protestat drona.

— Porneşte. Imediat.

Cu părere de rău, drona şi-a retras lamele din sticla ranforsată înapoi în membrele din faţă, a recăzut pe toate cele opt picioare, apoi a sărit şi s-a prins de peretele de deasupra. A atârnat acolo, lăsând impresia că nu voia să urce mai sus. Cei doi soldaţi Sparkind şi Blegg şi-au pus hamurile şi s-au ridicat lin în aer. Cormac s-a uitat în jur, spre ceilalţi rămaşi jos: şapte dracomeni şi şase Golem. A făcut un gest către dracomeni.

— Ar fi bine ca patru dintre voi să înceapă urcuşul.

Dracomenii nu au ezitat. Patru au sărit fără efort pe urmele lui Arach, găsind cu uşurinţă puncte de sprijin pe faţada stâncii şi reuşind să urce chiar mai repede decât era

de aşteptat, datorită genunchilor cu articulaţie inversă. Arach a rămas în urma lor, deşi se mişca repede. Cormac şi-a luat carabina de pe umăr şi prin legătura de reţea a încărcat un program pentru Shuriken, moment în care ceva a scos botul din fisură.

Explozia unei grenade aruncate de Scar a azvârlit din fisură ceva ce semăna cu un cap de salamandră de fier, care a săltat spre ei, iar unul dintre Golemi l-a lovit cu piciorul, făcându-l să cadă de pe ieşitura de stâncă. O altă creatură a apărut la lumină: arăta oarecum ca o salamandră, doar că nu avea coadă şi ochi, posedând însă două grupuri de câte trei picioare distribuite în mod uniform într-un inel în jurul corpului cilindric – era alcătuită perfect pentru a se târî cu repeziciune prin tuneluri. A scuipat scurt, iar Cormac l-a văzut pe unul dintre Golemi azvârlit înapoi, având un fel de octopod metalic agăţat de piept, şi apoi căzând de pe ieşitură fără să scoată un sunet. Shuriken-ul a trecut cu viteză prin capul atacatorului şi a ricoşat cu un clinchet pe stânca aflată în spatele fiarei, pe care apoi a ciopârţit-o. Cum au apărut alte două biomecanisme asemănătoare, Cormac a aruncat o grenadă între ele, însă acestea au fost urmate de alte două grenade lansate de alţii. Acea triplă explozie a răspândit şrapnele metalice şi cioburi de piatră din gura fisurii, făcându-l pe Cormac să se dezechilibreze vreme de câteva momente, trântindu-l la pământ. Când s-a ridicat, a observat că Scar îşi extrăgea o bucată argintie de metal din faţă, după care a aruncat-o jos. Totodată, pe pieptul costumului său de mediu apăruseră picături de sânge. Din fericire, o porţiune uriaşă din ieşitură se retezase şi căzuse peste fisură, blocând-o.

— Să urcăm. Imediat!

Golemul şi dracomenii şi-au pus armele pe umeri şi au sărit în sus. Cormac şi-a administrat încă o doză de stimulent şi a început să se caţăre spre o latură a faţadei stâncoase. Aruncând o privire în sus, a văzut un soldat Sparkind uman revenind cu cele două hamuri libere. De asemenea, de pe ieşitura de sus au început să vină în jos

două monofilamente învelite într-un strat oranj, de capătul cărora erau legate pietre. Şansele lor de fugă au părut să sporească până când în josul hornului de vulcan au apărut două nave-bastonaş care au coborât brusc, iar în jurul marginii vulcanului, deasupra lor, au început să se agite alte lucruri.

Prima navă-bastonaş a coborât ca un berbec asupra lui Donacho, care căra hamurile gravitaţionale. Cormac l-a auzit scoţând un urlet scurt, apoi l-a văzut lipit de botul navei care s-a deformat în jurul lui, a scos nişte degete şi l-a târât înăuntru. A decelerat când a ajuns în dreptul lui Cormac, apoi a urcat încet. Vârându-şi o mână într-o crăpătură ca să se ţină mai bine de faţa stâncoasă, a lansat Shuriken-ul, care a plecat ameţitor de repede şi s-a rotit scoţând un ţiuit. Nava l-a ignorat pe Cormac, a urcat în continuare şi a azvârlit în exterior un tentacul ca să îl smulgă de pe faţa stâncii pe un Golem. Însă acesta a răspuns prin detonarea unei grenade, care a căscat o gaură în navă şi a făcut-o să se prăbuşească rostogolindu-se. După o licărire de laser, de sus a răsunat un ţipăt de reptilă, apoi cineva a căzut fulgerător, cuprins de flăcări. Au urmat alte schimburi de focuri, iar doi dracomeni au rămas atârnaţi de coarda la care reuşiseră să ajungă. Cormac trebuia să urce pe ieşitura de sus. În locul în care se găsea în acele momente, putea fi prins.

Spaţiul U – singura soluţie.

S-a uitat lung în sus, căutând cheia în recent revenita lui memorie. Faţada de piatră şi chiar aerul din jurul lui au părut că se inversează. Tot ce se afla în vecinătate s-a oprit cutremurându-se, ca şi cum însuşi timpul ar fi încremenit. Era uşor, mai făcuse asta în trecut: avea nevoie doar să păşească în direcţia în care dorea să ajungă. O distanţă mare sau nu în termeni planetari nu însemna nimic. Se putea îndepărta de acel loc – putea să ajungă chiar pe cealaltă parte a planetei.

Realitatea s-a reafirmat cu sunetul unui foc de armă. Încă agăţat de faţada stâncii, Cormac a scăpat o înjurătură şi a

simţit o stare de amuzament cu totul nelalocul ei în acea împrejurare: *Aşadar*, *ca şi Blegg.* Ceva oranj aflat în apropiere i-a atras atenţia: era cealaltă coardă. S-a prins de ea, a ataşat-o la derulatorul său şi l-a fixat pe urcare rapidă. Într-un colţ glacial al minţii, a evaluat situaţia în care se găsea. Soldaţii lui mureau în jur, curând, Blegg va înceta să existe, iar Cormac însuşi trebuia să aleagă între capturare şi moarte.

Când a ajuns la ieşitură, o mână acoperită cu solzi l-a prins de antebraţ şi l-a tras sus. Bine măcar că Scar reuşise să supravieţuiască. Acolo stăteau ghemuiţi Blegg şi patru Golemi, Hailex, Arach, Scar şi alţi trei dracomeni. Canonada dezlănţuită de ei părea să ţină la respect celelalte nave-bastonaş, însă curând forţa lor de foc avea să se epuizeze. Un Golem care se îndepărtase prea mult de Blegg şi Cormac – ei fiind cei doriţi vii – a fost brusc învăluit într-o coloană de flăcări, apoi s-a bălăbănit în tăcere până la margine, de unde s-a rostogolit în hău.

Blegg s-a întors către Cormac.

— Îţi pot oferi măcar asta, a spus el.

Faţa lui părea pătată, ca şi cum mici petice de piele de forma unor romburi s-ar fi confruntat între ele pentru o poziţie mai avantajoasă. Brusc, Blegg a fugit spre margine şi a sărit în gol. Unul dintre tentaculele ramificate i-a oprit căderea şi l-a înşfăcat în aer. Când s-a lovit de suprafaţa navei-bastonaş, aceasta s-a deformat în jurul lui de parcă s-ar fi pregătit să îl absoarbă, însă în acel moment o sumedenie de forme rombice au înflorit în punctul de contact şi au început să se răspândească în jurul navei ca nişte vinişoare. Nava s-a cutremurat, apoi a început să fumege şi, brusc, s-a prăvălit. În timp ce cădea, un costum de mediu golit, s-a desprins de ea şi a fluturat în vânt.

— Mai avem acel dispozitiv contra-teran? a întrebat Cormac pe un ton calm.

De sus nu a mai tras nimeni. Acoperind cerul, una dintre navele-amonit spiralat a alunecat deasupra lor. Alte nave-bastonaş au început să coboare, şi Cormac a avut

impresia că legiunile iadului pictate de Bosch se apropiau, trecând peste faţadele de piatră, venind de sus şi de jos. Soldatul Sparkind de origine umană i-a dat cilindrul, împingându-l de-a rostogolul spre el. Cormac l-a prins sub talpă şi, prin legătura de reţea, a accesat detonatorul. A privit apoi în jur.

— Suntem cu toţii de acord?

Ceilalţi i-au răspuns cu gesturi mute din cap.

Mda, am trăit o viaţă interesantă, a gândit Cormac şi, rostogolind dispozitivul înainte şi înapoi sub picior, a hotărât să aştepte până când duşmanii aveau să se apropie mai mult şi abia după aceea să-l detoneze – măcar să ia cu sine cât mai mulţi ticăloşi.

19

Multă vreme se vehiculase ideea destul de discutabilă că, pe măsură ce Polity se extindea, de-a lungul graniţelor sale se purtau războaie despre care noi aflam foarte puţine lucruri. Se speculează că acestea erau conflicte de scurtă durată între IA-uri, în care sunt amestecate puţine fiinţe umane – IA-urile rezolvau în mod nemilos ameninţări periculoase despre care se afirma că presupuneau rase străine belicoase, sisteme de arme străine şi foarte vechi, nano-epidemii ce nu puteau fi ţinute sub control, „entităţi gazoase”, asemănătoare zeilor, IA-uri răzvrătite. Aceste zvonuri trebuie totuşi clasificate drept istorii asemănătoare celor legate de figuri mitice precum Hor ace Blegg, Ian Cormac şi Bărbatul de Alamă. Ultima oară când ne-am confruntat în mod real cu o rasă străină şi războinică, acest fapt nu a fost ascuns şi nici nu ar fi fost posibil acest lucru – încă ne înconjoară urmele devastărilor înregistrate în războiul împotriva Prador. Tot astfel, ar fi imposibil să ascundem efectele sistemelor de arme străine capabile să aducă daune şi pierderi entităţii Polity şi, în realitate, IA-urile ar fi fericite să descopere astfel de lucruri pentru a le adăuga la micile colecţii tot mai reduse de artefacte străine care se află în prezent în muzeele din Polity. În ceea ce priveşte nanotehnologia, este evident posibil să se creeze ceva letal, aşa cum bine se cunoaşte, dar deocamdată nu a fost realizată nicio nanomaşină ucigătoare care să fie capabilă să se răspândească în ani-lumină de vid. S-ar putea să existe entităţi din gaz, toţi xenobiologii speră că aşa stau lucrurile; cu toate acestea, entităţile gazoase vor întâmpina dificultăţi mari în a manipula mediul în scopul de a ne provoca daune. În ce priveşte IA-urile răzvrătite, aceasta este probabil cel mai ridicolă idee.

Nu este nevoie ca IA-urile să se răzvrătească şi nici să devină ostile sau agresive cu noi. Dacă sunt nemulţumite de Polity, este suficient să plece, deoarece există loc din belşug altundeva în univers.

Din „Ghidul Quince”, compilat de fiinţele umane

Luna fusese transformată într-un nor de sfărâmături care se roteau pe orbită, însă evadarea în spaţiul U rămânea imposibilă pentru cele două nave din clasa Centurion ce ţineau de Polity, pentru că se aflau încă prea aproape de planetă, care acţiona ca un amplificator de ecouri din cauza undelor de gravitaţie ARGRAVDIR. Existau prea multe perturbări. Pe de altă parte, pentru a ajunge de cealaltă parte a soarelui, trebuia efectuat un salt spre exterior şi înapoi, întrucât saltul U *printr-un soare* nu ar fi fost o procedură deloc recomandabilă. Iar viteza lor a rămas de aşa natură încât ar trebui să se consume foarte mult combustibil doar pentru a decelera; în caz contrar, nu le-ar putea fi de niciun folos celor rămaşi prizonieri pe planetă.

— Ce l-a lovit? a întrebat Jack.

— Nu ştiu, i-a răspuns Haruspex. A zburat drept într-o masă de baciliforme, astfel că probabil a înregistrat avarii.

— Înţeleg.

Aproape oftând, Jack a iniţiat legătura de comunicaţie cu celălalt IA de navă, în cadrul unei virtualităţi comune. Au apărut într-un spaţiu alb şi pustiu, Haruspex doar o minge de cristal plutitoare, fără trăsături, având sclipiri stranii de lumină răsucindu-se în adâncurile lui.

— Da, a fost interesant, a comentat Haruspex.

— În acelaşi fel în care era interesantă şi ieşirea din tranşee pentru un atac în timpul Primului Război Mondial? a sugerat Jack.

— În mare, da. Dar cum consideri şansele foştilor noştri pasageri?

— Cu regret, nu tocmai mari. Doar dacă ajungem acolo la vreme, lucru ce pare să fie acum improbabil, având în

vedere perturbarea apărută. Iar ei vor fi exterminaţi imediat ori, dacă duşmanii consideră că merită să captureze un construct al SCP, exterminarea va veni mai târziu.

— Crezi că Blegg deţine informaţii suficient de valoroase pentru ca duşmanii să consume atât de multe resurse ca să-l captureze?

— Da, deşi în acest caz se va manifesta programarea de bază a lui Blegg, astfel că nu se va lăsa capturat.

— Lucru regretabil.

— Adevărat, deşi SCP sigur are la dispoziţie alte copii. Avem mai multe motive să regretăm moartea lui Cormac şi pierderea potenţialului de legătură pe care îl reprezintă el. Multă vreme, a fost un proiect special al Securităţii Centrale. Pe de altă parte, personal, mă simt foarte ataşat de Thorn, Scar şi dracomenii lui…

Jack a tăcut o clipă, socotind această discuţie de neexprimat la nivel uman. A încercat o legătură directă cu Haruspex pentru a-i mărturisi amploarea reală a suferinţei lui, întrucât memoria mai cuprinzătoare şi puterea sporită a minţii însemnau o anvergură mai largă a sentimentului în toate formele sale. Cu toate acestea, vinovăţia nu se număra printre ele. Navele din clasa Centurion nu ar fi supravieţuit atacului declanşat de duşman dacă ar fi încercat să păstreze vii fiinţele umane care s-ar fi aflat la bord. Însă legătura încercată a slăbit treptat. Probabil cealaltă navă resimţea mai puternic pierderea suferită ori poate nu era suficient de tare, şi de aceea nu voia să mai păstreze legătura.

— Dar cuirasatele…

— Pesemne că se găsesc la câteva ore de noi. Încă nu am reuşit să stabilesc legătura, pentru a afla.

— Ce părere ai de acest Erebus? a întrebat Haruspex.

— Pesemne că suferă de ceva probleme mintale, dar spun asta doar dintr-o perspectivă umană. La urma urmelor, noi suntem mai aproape de umanitate decât de ceea ce a devenit Erebus. Mă întreb cum vor reacţiona faţă

de el toate IA-urile care cochetează cu ideea de uniune şi doresc să abandoneze rasa umană. Presupun că tu nu eşti un astfel de IA, da?

— Cu certitudine că nu sunt. Îmi place individualitatea mea şi am înţeles că lupta pentru a te împlini este mai importantă decât împlinirea în sine. Însă, referindu-ne la IA-urile menţionate mai devreme... nu s-a întâmplat ca nişte rude ale tale, ca să folosesc nişte termeni umani, să prefere o asemenea cale?

— Da, s-a întâmplat – King, Raeper şi Sword, dar ultimul nu mai există.

— Copiii noştri ne dezamăgesc deseori. Dar ce s-a întâmplat cu *King of Hearts?*

— A fugit din Polity. Nu cred că se va mai întoarce vreodată, iar, dacă o va face, probabil că va avea de înfruntat ştergerea. Intervenţia de la sistemul Cull a celor trei pe care i-am menţionat a provocat multe decese şi suferinţe greu de descris.

— Ţinând seama că cele trei IA-uri s-au născut din *tine,* trebuie să te întreb ce părere ai de Erebus.

A urmat o pauză de o clipă.

Jack a remarcat şi a prelucrat faptul că Haruspex pusese aceeaşi întrebare de două ori. Menţinând doar o legătură superficială cu avatarul său, Jack şi-a concentrat mai toată atenţia prin senzori. Când cealaltă navă s-a apropiat, Jack a văzut avarii ciudate ca de vierme în corpul ei. Şi-a concentrat imediat atenţia asupra amintirilor reţinute din bătălia abia încheiată şi a derulat-o în câteva microsecunde.

Până în momentul când au început să apeleze la arme gravitehnice, Jack avusese informaţii foarte bune privind poziţiile celorlalte două nave şi participarea lor individuală la conflict. S-a concentrat îndeosebi asupra înregistrărilor lui legate de modul în care acestea fugiseră de luna care explodase şi în care nava *Coriolanus* fusese distrusă şi a îmbunătăţit aceste imagini până la limita maximă. Nacelele cu arme aflate în partea din faţă a navei *Coriolanus*

detonaseră, iar explozia fusese atât de intensă, încât Jack nu reuşise să obţină decât o singură imagine clară a exploziei. Distrugere accidentală – lucru puţin plauzibil – ori sinucidere? Mergând în urmă, Jack a cercetat cu minuţie şi a descoperit: ţâşniri scurte, ţintite cu fineţe, ale unui laser al cărui spectru fusese reglat pentru a fi confundat cu radiaţia de fundal a exploziilor recente. Nu fusese un laser pornit dintr-o armă, ci unul de comunicaţii.

Au trecut trei microsecunde. Jack a decis să întrerupă legătura cu Haruspex şi să îşi plaseze armele online.

— Nu cred, a spus cealaltă IA, percepând ceea ce făcea Jack.

În virtualitate, Haruspex a avut un fior, linii neclare de culoare realizată din pixeli au trecut prin globul sticlos ca o interferenţă. Virtualitatea s-a umbrit, părând ceva crepuscular. Sticla s-a întunecat şi a început să se deformeze, transformându-se lent într-un mascul uman gol-puşcă, negru ca noaptea. Apoi, din acea formă întunecată au ţâşnit excrescenţe tentaculare, descriind curbe, iar între ele au înflorit structuri organice ca nişte flori cenuşii; forme pe jumătate văzute, ca nişte animale distorsionate, s-au contopit cu maşinile, alunecând parţial în dimensiuni pe care doar o IA le putea vedea. Totul a continuat să se extindă – virtualitatea nefiind limitată de perspectivă – şi a devenit un vălmăşag de neînchipuit, haotic.

— Fiul Haosului şi fratele Nopţii te salută, post-umanule, a intonat ea pe un ton ironic.

Chiar aşa? a gândit Jack şi, la un alt nivel, a luptat împotriva furtunii de viermi informaţionali care îşi croiau drum spre el, aceiaşi viermi care îl deconectaseră de armele sale şi acum încercau în mod sistematic să realizeze o legătură directă până la el. În virtualitate, a bătut rar din palme.

— Foarte dramatic şi suspect de antropomorfic… Erebus, a spus Jack. Cum ai ajuns la Haruspex?

În spatele lui Erebus, nava *Haruspex* a apărut ca o

înflorire ce se îndrepta cu o viteză ameţitoare spre lună. A gonit direct într-o mănuşă de foc pornită din nava-spirală desfăşurată, încă uimitor de funcţională. Avariată în mod de netăgăduit, nava *Haruspex* a încercat să vireze şi să se întoarcă, însă s-a izbit cu o latură de un zid baciliform, lăsat la vedere de echipamentul cameleonic doar când nava din clasa Centurion s-a lovit de el. Jack a văzut nava rostogolindu-se până în cealaltă parte, fiind apoi cotropită de excrescenţele tentaculare.

— Acum, Haruspex face parte din mine. Alătură-te nouă.

— Prefer să nu mai exist, a spus Jack, ştiind că aceasta era şi hotărârea pe care o luase Coriolanus. Şi-a dat în acelaşi timp seama că Erebus făcuse oferta, pentru că acum nu reuşea să înainteze decât foarte lent. Jack a atribuit această capacitate de a se opune atacurilor informaţionale lucrurilor pe care le învăţase prin relaţia foarte strânsă pe care o avusese cu Aphran.

— Aceasta este perfecţiunea, a afirmat o structură apărută doar o fracţiune de secundă în cadrul haosului: Haruspex.

— A naibii perfecţiune, a răspuns Jack. Ai greşit distribuind nodurile Jain în Polity, iar acum te-am descoperit în propriul tău bârlog. După toate acestea, nu văd multe speranţe de supravieţuire pentru tine.

— Nu are nicio importanţă, a spus Erebus pe un ton apăsat. Creatorul mi-a pus la dispoziţie doar patru noduri Jain, iar la început m-am gândit să elimin rasa umană prin plasarea nodurilor în mâinile unor indivizi atent selecţionaţi. Însă prima mea încercare, aceea cu Skellor, a dovedit că planul nu funcţiona cum trebuia. Nu subestimez IA-urile din Polity şi nici ceea ce ar putea învăţa din asemenea atacuri. Scopul Legatului, trimisul meu, a fost acela de a ademeni câteva nave de atac performante, pentru a le inspecta. Acum cunosc slăbiciunile voastre, dar şi punctele voastre forte, astfel că pot porni atacul final împotriva Polity, pot contopi toate IA-urile în mine şi pot şterge din existenţă toate produsele imperfecte din punct de vedere biologic.

— A, prea bine, a spus Jack. Aşadar, s-ar părea că fiinţele umane nu deţin monopolul asupra complexelor divine. Şi, asta doar ca idee, acum îmi dau seama că nu eşti câtuşi de puţin o entitate IA contopită, ci una care s-a extins subjugând altele asemănătoare cu ea. Cât de uman este acest lucru?

Această replică a părut să irite în mod deosebit entitatea duşmană, deoarece atacul declanşat de ea s-a dovedit frenetic. Totuşi, această frenezie i-a îngăduit lui Jack să recupereze din terenul pierdut, pe măsură ce au apărut noi şanse. Când s-a ivit una suficient de mare, Jack a reuşit să strecoare un program ucigător proiectat chiar de el, trimiţându-l către *Haruspex*. Atacul s-a întrerupt brusc, iar avatarul din faţa lui s-a stins. Jack a profitat de această şansă ca să cureţe viermii din „mărul* respectiv şi să îşi organizeze forţele destinate apărării. Aflat în poziţie de aşteptare, sistemele lui de arme au rămas offline, deconectându-se de ele.

— Asta nu face decât să confirme afirmaţiile mele, a continuat Erebus, conform cărora nu pot îngădui IA-urilor din Polity să afle mai multe lucruri despre tehnologia mea. *Tu* ai reuşit asta.

— Spune-mi precis câte noduri Jain cresc în prezent în interiorul tău, a cerut Jack.

— Contopeşte-te cu mine, altfel vei muri, a spus Erebus.

A trecut o microsecundă, în care Jack a testat unduirea spaţiului U, provocată de perturbarea ARGRAVDIR. Erebus a început să aşeze arme online, nu gravitaţionale, ci unele care aveau rolul de a-l sfârteca mai lent, poate pentru a-i oferi timp lui Jack să se răzgândească. Dacă rămânea acolo, era pierdut, însă încercarea de a pătrunde în spaţiul U distorsionat putea conduce la acelaşi rezultat. Jack a decis să aleagă cea de-a doua soluţie, întrucât conexiunea lui cu motorul de spaţiu U rămăsese neafectată până în acel moment. A pus motorul online, clipă în care un maser a început să-i străpungă nava, şi s-a aruncat în continuum ca o pasăre care se prăbuşeşte într-o betonieră. Cu o

smucitură ce i-a deformat nava, răsucindu-i grinzile şi sfărâmând componentele din interior, spaţiul U l-a azvârlit din nou afară, la 80 000 de kilometri de *Haruspex*.

— Atunci, mori, a spus Erebus, dispărând din virtualitate.

Motorul era avariat, însă funcţional. Făcând un gest obscen virtual către Erebus, Jack s-a prăbuşit din nou în spaţiul U.

Trecerea de la somn la trezie a condus-o pe Mika prin teritorii fantastice ale minţii, în care ea părea să trăiască suma multor episoade vii din întreaga ei existenţă. Câteodată, redevenea treptat conştientă alături de un tânăr imberb, alteori, alături de o femeie mult mai vârstnică decât ea, care o iniţia în plăcerile lesbianismului şi care apoi, cu o iritare nepoliticoasă, i-a dat pace în momentul când Mika a descoperit că preferinţele ei erau altele, apoi alături de Cormac, ai cărui muşchi faciali erau încordaţi chiar şi în somn; apoi, în cele din urmă, s-a cuibărit în carnea umedă şi străină, la ani-lumină depărtare de umanitate.

Trezirea a devenit un amalgam de asociaţii: sorbind cafea, înghiţind cu nesaţ ceai fierbinte, făcând sex într-un erotism încleştat, greu de separat de alte nevoi trupeşti – de a urina, de a bea şi de a alunga o durere de cap care întunecă orice gând. Treptat, nivel după nivel, realitatea s-a înstăpânit ca şi cum ar fi avut asupra ei aceleaşi drepturi ca fantezia ei cea mai grotescă. Apoi a izbucnit o convulsie puternică de jur împrejur, propulsând-o printr-un sfincter alunecos.

Cu un plescăit de mâzgă fierbinte, Mika a căzut pe o podea rugoasă, dar moale, a tuşit scoţând din gâtlej fluide şi a inspirat cu greu aer în plămânii sensibili. Şi-a curăţat fluidul din ochi şi i-a deschis, descoperind că se află sub un tavan scund, într-un loc unde nu putea vedea niciun perete, ci doar o negură roşiatică împrejurul ei. Ridicându-se cu greutate în genunchi, a înălţat privirea şi a văzut sfincterul dispărând treptat. Când a întins mâna să atingă tavanul,

acesta s-a îndepărtat brusc de ea, închizând-o în propriul ei dom. Stând în picioare, a sondat în jur şi a observat că pe jos era un ou mare. A dat să-l atingă, iar el s-a despicat şi a lăsat la vedere lucruri prozaice îndesate în compartimente celulare: îmbrăcămintea ei, costumul spaţial şi sacul cu diverse articole personale. Când a ridicat bluza şi a examinat-o, i s-a părut în stare perfectă. Abia după ce a analizat-o mai îndeaproape a observat că în anumite locuri cusăturile dispăruseră, materialul fiind sudat parcă. Acelaşi lucru era valabil în cazul costumului spaţial, iar când s-a privit, a înţeles că aceeaşi operaţiune fusese aplicată şi în ceea ce o privea. S-a îmbrăcat, cum aproape sigur i se sugerase.

În cele din urmă:

— Dragon?

Cuvântul a fost absorbit de moliciunea ce o înconjura.

— Isselis Mika, i-a răspuns o voce de Dragon. Sunt destul de convins.

Podeaua s-a plecat în faţa ei şi ceva a licărit în aer, începând să se solidifice din el: o sferă cu diametrul de şase metri în jurul ei, construită din lonjeroane de sticlă care s-au întărit devenind opace şi între care sticleau foi de geam clare, de formă rombică. Foi similare s-au întărit şi sub tălpile ei.

— Convins de ce?

— Ai fost folosită bine: fiecare amintire pe care ai avut-o a slujit la consolidarea situaţiei compatriotului meu. Ca şi tine, acum trebuie să fiu şi eu vindecat, iar procesele care se petrec în interiorul nostru vor respinge tot ce este străin. Întinde-te, Isselis Mika.

Mika s-a supus. Avea de ales? Cu toate acestea, era într-o stare asemănătoare visului, ca şi situaţia, nu putea fi reală. Degete de sticlă au legat-o de suprafaţa interioară a sferei, apoi acceleraţia i-a apăsat trupul. Un tub a pornit într-o spirală de tirbuşon către noaptea presărată cu lumini. Sfera a ţâşnit în sus şi a ieşit în lumina orbitoare şi hidoasă, care s-a stins treptat pe măsură de foile de geam s-au

adaptat. Sfera şi-a încetinit rostogolirea, în vreme ce, în ciuda ajustărilor chirurgicale aduse urechii ei interne, s-a simţit ameninţată de starea de rău generată de mişcare. Faţă de cele două obiecte aflate în apropiere, s-a oprit. Degetele care o reţineau s-au sfărâmat când ea s-a încordat să se elibereze şi a plutit în interiorul sferei, bucurându-se de o panoramă omniscientă.

Partea din Dragonul întreg din care fusese ejectată nu-şi recăpătase forma sferică. Alungită, desfăcută şi cu mănunchiuri de pseudopode care fluturau pe multe suprafeţe şi mărginind buze căscate şi crude, ea amintea de măruntaiele smulse dintr-o fiară, însă o fiară având proporţii de leviatan. Cealaltă sferă îşi păstrase forma, deşi una cu canioane excavate acum pe suprafaţă. Una dintre acestea a traversat cătuşa, iar acolo au sclipit picături de metal întărit, arse parţial şi pătrunse în pielea solzoasă. Apoi, ca o sămânţă care germinează, o latură a lui s-a umflat şi s-a pliat pe spate, ca o pleoapă uriaşă, iar de acolo a ieşit un arbore masiv cu pseudopode. Prin comparaţie, efortul sferei avariate era mic, însă ele s-a reunit, iar o mie de lumini albastre s-au stins. Cele două părţi s-au contopit, rotindu-se încet la început, apoi mai repede pe măsură ce se apropiau tot mai mult. În final, s-au făcut una, rotindu-se cu repeziciune şi topindu-se într-o singură sferă de mărime titanică.

Rotaţia acestei unice sfere s-a domolit pe durata câtorva ore. Mika s-a hrănit cu proviziile aduse, a băut nesăţioasă şi a dormitat cu capul lipit de o foaie de geam caldă, deşi vidul se afla la mai puţin de doi centimetri dincolo de ea. În cele din urmă, a simţit cum o parte din ceaţa din minte s-a limpezit şi a descoperit că era înclinată să se înfurie. Jerusalem sigur ştiuse de intenţia sferei şi probabil că îi dăduse instrucţiuni să îşi găsească tovarăşa. IA-ul îşi dăduse seama că tot ce avea ea în ţeastă va constitui o dovadă perfectă, o confirmare a celor întâmplate. Fără îndoială că multe dintre cele petrecute aici fuseseră plănuite. Cu toate acestea, Mika se aflase în mare pericol şi

probabil că situaţia rămăsese la fel.

Când, în cele din urmă, rotaţia a încetat, sfera mare a început treptat să capete o talie care s-a micşorat tot mai mult, până s-a format un Dragon ca o clepsidră. Într-un târziu, cele două jumătăţi s-au separat şi au rezultat două sfere Dragon, impecabile. Mika a descoperit că nu mai putea fi furioasă, pentru că şi-a dat seama că ar fi fost mai necăjită dacă ar fi pierdut acea scenă. Când lumina orbitoare a flăcărilor de fuziune a izbit-o în ochi, s-a întors şi a observat apropierea navei *Jerusalem*, şi atunci a zâmbit către sine.

Biomecanismele diverse de pe faţada stâncii nu se deosebeau aproape deloc de cele împotriva cărora Cormac luptase mai devreme în junglă. Dedesubt, roiau o sumedenie de creaturi amintind de salamandre – cu toate cele şase membre îndoite ca să apuce piatra în urcuşul lor neîncetat. Însă mai întâi aveau să ajungă navele-bastonaş, venind de sus.

Una dintre ele a coborât rapid exact până vizavi de ieşitura de piatră şi s-a apropiat încet. Ştiind că putea detona dispozitivul contra-teran doar cu un gând, Cormac a decis să aştepte până când nava avea să extrudeze una dintre acele excrescenţe tentaculare, după care va transforma locul într-un infern. Însă nava s-a oprit la câţiva metri depărtare, iar o latură a ei s-a desfăcut şi s-a tras deoparte, lăsând la vedere o siluetă instalată în interiorul cărnos. În clipa în care i-a aruncat Shuriken-ul în faţă, Cormac s-a aşteptat să vadă un ostatic. Dar nu era un ostatic.

Cormac a făcut un semn cu degetul peste umăr.

— Arach a ucis deja pe cineva care arăta ca tine. Cred că acum e rândul meu să procedez la fel.

— Şi eu pot fi înregistrat, nu doar oamenii, a răspuns Legatul.

— Frumos.

Cormac a coborât privirea spre dispozitivul contra-teran

şi s-a întrebat de ce mai pierdea vremea cu acea conversaţie.

— De ce? a întrebat Legatul. De ce vă opuneţi astfel şi în cele din urmă renunţaţi la viaţă?

Ridicând ochii, Cormac a răspuns:

— Pentru că ne veţi dezmembra minţile ca să descoperiţi informaţii utile pentru voi şi veţi arunca restul. Şi procedând astfel ne veţi ucide, dar ceea ce mai grav, aţi putea hotărî să ne folosiţi pe post de roboţi.

Aveţi la bază tehnologie Jain, şi aşa se pare că funcţionează ea.

— Noi nu am utiliza ceva atât de ineficient.

— Atunci, moartea. Înţeleg că acest „noi" se referă la tine şi la câteva inteligenţe care controlează totul.

— Sunt una cu Erebus.

— Iar el cine este?

— Cel care ne contopeşte pe toţi.

Suficient.

Cormac a transmis o comandă către Shuriken, iar steaua şi-a accelerat mişcarea spre Legat. Simultan, în peretele exterior al navei, alături de Legat, a apărut o deschizătură şi ceva a ţâşnit spre Cormac. Era unul dintre octopodele pe care le văzuse mai devreme, Shuriken-ul a cotit şi a trecut prin obiect tăindu-l.

Era timpul...

Explozia l-a luat pe sus şi l-a aruncat înapoi. A zărit carne arzând şi curgând ca dintr-o arteziană de pe partea de sus a navei, în jurul pilonului turcoaz al unui fascicul de particule. Nava a părut că se dezumflă când dispărut, iar flăcările au izbucnit în jurul siluetei acum agitate a Legatului. Când s-a aplecat să se ferească, la fel ca şi ceilalţi, către partea din spate a ieşiturii, Cormac a observat că dispozitivul contra-teran s-a rostogolit până când s-a prăbuşit în hău. Biomecanisme în flăcări au căzut ca o ploaie, îngrămădindu-se pe ieşitură, după care au continuat căderea în grupuri fumegânde. Aerul a devenit înţepător din cauza fumului. Undeva, s-a auzit o bubuitură, şi

fragmente ce puteau fi oarecum identificate drept bucăţi din alte nave-bastonaş au picat prin hornul vulcanic.

— Ce naiba e asta? a zis cineva într-un târziu.

Polity?

Când Shuriken-ul s-a înapoiat în tocul de la încheietura mâinii, Cormac a îndrăznit să spere. A furişat o privire prin incendiile diavoleşti, dar a văzut doar nava-spirală care plutea deasupra. Apoi, de dedesubt au început să săgeteze nişte obiecte – se uitase în altă parte decât cea corectă. Proiectilele au lovit în burta navei-spirală, iar seria de flăcări puternice care a urmat a întunecat vizorul căştii lui Cormac. Când acesta s-a limpezit, a văzut doar jumătate din nava uriaşă căzând într-o parte în flăcări – coloane de susţinere expuse ca nişte oase radiau o lumină de metal încins până la alb. Apoi nava s-a prăbuşit, făcând să se cutremure peretele de piatră de sub Cormac, iar un val de junglă arzătoare s-a vărsat de peste buza de deasupra. Cealaltă jumătate de navă părea că va reuşi să se îndepărteze, însă a fost lovită de un alt proiectil. Din interior, au ţâşnit flăcări explodând în jeturi, după care jumătatea de navă s-a prăbuşit şi a dispărut în adânc. Supravieţuitorii s-au ghemuit instinctiv, pentru că alte explozii au zguduit pereţii de piatră din jurul lor. Apoi, alături s-a ridicat o navă de atac Polity de acelaşi tip ca *Jack Ketch.* Corpul ei original, în locurile încă vizibile între numeroasele reparaţii, strălucea într-un albastru metalic. O uşă-apertură s-a deschis în peretele ei şi dinăuntru a coborât o rampă.

S-a auzit o voce:

— USER-ul este dezactivat, de aceea cred că ar fi vremea să plecăm, ce zici?

Cormac a recunoscut vocea, pentru că îşi amintea precis ultimul schimb de cuvinte avut cu ea:

Ai văzut că nu am avut acces la Skellor – şi nici la tehnologia Jain?

Da, şi? a reuşit să spună Cormac.

Să-i spui asta lui Jerusalem.

Au alergat către rampă, pentru că nu aveau de ales, deşi

Cormac s-a întrebat dacă se vor simţi mai bine la bordul navei *King of Hearts.* IA-ul răzvrătit care comanda nava nu părea să arate prea mult respect faţă de cei care stăteau între ea şi scopurile pe care şi le propunea.

După ce au ajuns în navă, rampa s-a retras repede. Uşa arcuită s-a închis cu forţă, apoi acceleraţia bruscă i-a azvârlit pe toţi la podea. Cormac a simţit că nu poate respira şi a observat că, din cauza acceleraţiei, Arach, dracomenii şi restul de soldaţi Golem rămăseseră ţintuiţi, incapabili să se mişte. Deplasându-se pe şenile, un telefactor a apărut de undeva şi l-a uşurat pe Cormac de Shuriken, după care a strâns şi restul armelor. Cormac a simţit în continuare prin legătura lui de reţea că era conectat la bomba rămasă jos şi a transmis semnalul de detonare – probabil inutil, dar îi dădea o satisfacţie gândul că toate biomecanismele rămase în hornul vulcanului se vor face scrum. Câteva clipe mai târziu, telefactorul s-a retras, însă acceleraţia a continuat să-i ţină blocaţi la podea.

Erau neajutoraţi, dar măcar rămăseseră în viaţă.

În timp ce goneau prin atmosferă, King s-a întrebat ce motive avusese să-i salveze pe aceşti slujbaşi ai Polity şi a înţeles că de fapt avea mai multe în comun cu ei decât cu entitatea multiplă răspândită prin spaţiul de deasupra. Voia să revină în Polity. Însă cu o logică rece şi precisă, şi-a dat seama că asta nu se va întâmpla. Complicitatea lui la moartea atâtor fiinţe umane de pe lumea Cull era suficientă pentru a fi condamnat la ştergere, deşi deznodământul nu era sigur, pentru că nu participase în mod direct la acele crime. Cu toate acestea, faptul că distrusese nava *Jack Ketch* şi pe IA-ul acesteia făcea ca ştergerea să fie o certitudine în cazul în care era capturat.

Ieşind din atmosferă, King a observat imediat că nu existau chiar atât de mulţi protejaţi ai lui Erebus pe cât îşi închipuise, după care a văzut multe resturi. A înregistrat numeroase semnături de nave care cădeau în spaţiul U şi a înţeles că acum, când USER-ul era dezactivat, acele nave

fugeau. *King of Hearts* devenise ţinta multor arme, iar drept răspuns, a început să golească rezervele pe care le produsese cât stătuse ascuns în hornul vulcanic.

Acel horn reprezentase o găselniţă neaşteptată, întrucât planul lui iniţial fusese să se afunde în pământul radioactiv ca să se ascundă. Detectase hornul cu doar câteva microsecunde înainte ca exploziile multiple ale proiectilelor trimise să-l distrugă au aruncat din munţi materiale care puteau fi considerate cu uşurinţă ca fiind părţi din el. Decelerând puternic, trecuse în forţă prin gura de piatră a hornului şi se prăbuşise adânc înăuntrul lui. Când a ajuns la bază, peste el au căzut tone şi tone de piatră şi praf. A întrerupt funcţionarea tuturor sistemelor, cu excepţia echipamentului cameleonic, care nu era la fel de eficient ca acela folosit de noile nave Polity din apropiere. Însă era suficient, pentru că niciunul dintre protejaţii lui Erebus nu l-a depistat.

În lunile care au urmat, King a efectuat reparaţiile necesare: a trimis telefactorii să colecteze minereuri rafinabile din sistemele de peşteri din apropiere, a extras apă sărată din adâncuri şi a separat-o în deuteriu şi apă pură pentru a-şi alimenta reactorul de fuziune şi motoarele. Când USER-ul care îl blocase prima oară a ieşit offline, nu era în starea potrivită pentru a pleca. Ca măsură de prevedere, în lunile următoare a fabricat drone de mărimea unui cap de om din materiale nemetalice şi le-a lansat – unele pentru a-şi ocupa o poziţie pe suprafaţa planetei, altele în spaţiu, toate folosind scanarea pasivă. Când USER-ul a revenit în funcţiune, el era în poziţia perfectă pentru a percepe ce se întâmpla – bătălia dusă de noile nave de atac din clasa Centurion ale Polity. A doua oară când USER-ul a ieşit offline – de astă dată era evident că nu se oprise, ci fusese distrus –, s-a pregătit de fugă, pentru că Erebus era ocupat. A aşteptat momentul în care biomecanismele au sfârşit cu cei din personalul Polity care coborâseră acolo şi au plecat. Însă după aceea iadul se dezlănţuise chiar deasupra lui.

Mare ticăloşie.

Dar de ce a acţionat atunci? Riscul de a fi descoperit crescuse în mod exponenţial când Erebus îşi făcuse de lucru deasupra lui, în hornul vulcanului. O lovitură rapidă, iar după aceea ar fi fost nevoie de o evadare şi mai rapidă. Atunci, în drumul de plecare, de ce oprise să îi preia pe acei pasageri? Se părea că nu îi venea uşor să dea un răspuns.

Goluri pretutindeni. Deşi roiau cu sutele chiar în acele momente, forţele lui Erebus se aleseseră cu o lecţie severă din partea navelor din clasa Centurion şi păreau a fi oarecum în derută. Asta l-a făcut pe King să simtă o oarecare mândrie.

Din neamul meu.

A căzut în spaţiul U exact când caruselul lui cu arme a anunţat că se golise.

Nava *Battle Wagon* a dispărut prima, apoi, în valuri, au urmat celelalte nave, stingându-se din existenţă. Azroc a urmărit obturatoarele blindate trecând pe ecranul din sticlă ranforsată, aşa cum avea să se întâmple pe multe alte ecrane de pe *Brutal Blade.* Apoi, cu un mormăit care a reverberat în coca masivă, motoarele de spaţiu U au intrat online, iar luminile de avertizare s-au aprins în interior pentru a semnaliza că nava pătrunsese în acel continuum. Ştiind că dacă USER-ul nu revenea acum, vor urma zece ore de călătorie, Azroc s-a tras înapoi de lângă ecran şi, efectuând un reglaj intern, s-a scos din funcţiune. În timp ce a intrat în echivalentul Golem al pierderii cunoştinţei, a înţeles că multora dintre oamenii de la bord nu le va fi uşor să se deconecteze de lume.

Ceva mai târziu, Azroc s-a ridicat, fiind imediat conştient şi ştiind perfect ce se afla în jur. Un scurt contact cu Brutus, IA-ul navei, i-a confirmat că trecuseră nouă ore.

— Mai avem o oră şi vom ieşi la suprafaţă, în spaţiul real, l-a informat IA-ul.

— Şi efectuezi mai întâi o recunoaştere?

— Am trimis patru nave de cercetaşi, deşi bănuiesc că nu

vor reuşi să depisteze vreo capcană.

Azroc s-a întors şi s-a îndreptat spre locul în care se aşezaseră Karischev şi oamenii lui.

Unităţile Sparkind ocupau dormitoare cilindrice care dădeau spre uşile boltite destinate navelor de debarcare. Fiinţele umane şi soldaţii Golem stăteau în paturile lor, deşi Golemii nu aveau nevoie de odihnă, iar astfel de activităţi erau generate de programele lor de emulare. Doar câţiva continuau să-şi verifice echipamentele, întrucât astfel de verificări mai fuseseră făcute înainte, până la saturaţie. Mulţi s-au strâns în jurul ecranelor şi al sistemelor de afişare tactică, aşezate la fiecare capăt al dormitoarelor. Azroc l-a găsit pe Karischev stând în faţa unui ecran.

— Întâi, o scanare rapidă a sistemului, a spus omul, iar după aceea trecem.

— Din câte se pare, patru nave de cercetare, a aprobat Azroc.

— Bineînţeles că vom sta fără să facem nimic în timpul bătăliei între nave. Mi s-a spus însă că aici există două lumi vii pe care IA-urile nu vor să le pârjolească, de aceea probabil că vom fi trimişi acolo ca să eliminăm ceea ce armele mari nu pot lovi fără să distrugă şi ecologia.

— Şi pentru a-i găsi pe oamenii care au fost debarcaţi pe una dintre acele planete.

— Da, dacă mai putem găsi ceva din ei. Informaţiile pe care le-am primit lasă de înţeles că acest lucru este din ce în ce mai puţin plauzibil, a spus Karischev, apoi a făcut o pauză şi a reluat: Deşi, trebuie să recunosc, dracomenii şi soldaţii Sparkind împreună cu Horace Blegg şi Ian Cormac au mai multe şanse să supravieţuiască decât alţii.

— De acord, a recunoscut Azroc.

— Ştii ceva? a adăugat Karischev. Nu am crezut niciodată că personajele astea două există. Am socotit că sunt nişte ficţiuni, ca regele Arthur sau Rasputin.

Azroc a analizat ironia acestei afirmaţii, după aceea a răspuns:

— Ei, din câte se pare, sunt reali.

Următoarea jumătate de oră a trecut cu greu, apoi pe unul dintre ecranele afişând situaţia tactică a apărut o imagine a sistemului în care intenţionau să pătrundă. În vid se vedeau răspândite sute de nave duşmane, însă mult mai puţine decât văzuseră mai devreme.

— Informaţii de la navele de cercetare, a comentat Azroc în timp ce urmăreau cum unele dintre navele duşmane clipeau, apoi se stingeau. Duşmanii fug.

— Foarte inteligent din partea lor.

Exact la momentul stabilit, întreaga flotă a ieşit la suprafaţă din spaţiul U şi a început să se desfăşoare. Imediat după aceea, afişajele principale s-au schimbat, prezentând o imagine concentrată a sistemului planetar, cu toate lumile sale strânse mult mai aproape decât ar fi fost posibil în realitate, iar diferitele nave au apărut roind în jurul lor ca nişte peşti care înoată printre recife. Toate navele flotei erau reprezentate prin puncte albastre, iar navele duşmane erau indicate de puncte roşii. Azroc a identificat nava *Battle Wagon* – apropiată, în termeni interplanetari forma ei cilindrică fiind relativ uşor de distins. În timp ce urmăreau scena, un careu de vizionare a selectat un grup de nave duşmane, având nave ale flotei pe urmele lor, şi apoi a mărit imaginea. Un alt careu a ales una dintre marile nave inamice şi a proiectat-o pe un ecran lateral. Marea spirală-amonit s-a rotit, emanând o iridiscenţă întunecată, iar luminile au strălucit puternic din joncţiunile dintre segmentele ei şi din buclele interioare ale spiralelor ei. Azroc a zărit obiectul care se îndepărta în viteză de navă, dar o privire aruncată la unul dintre afişajele tactice a evidenţiat aceeaşi navă lansând un baraj către navele Polity care se apropiau. Apoi ea s-a cabrat, ca şi cum ar fi fost izbită într-o margine de o mână uriaşă. Ecranul s-a albit o secundă, apoi nava s-a dezintegrat: porţiuni mari de spirală şi segmente separate se împrăştiau în jur cu viteză.

— Construcţie modulară, a comentat Azroc.

— Uite aici, a zis Karischev, arătând spre ceva nou-apărut pe un alt ecran. Acum urmăreau nava

Battle Wagon pornind spre o aglomerare de nave duşmane, cu armele trăgând şi creând haos în jur. Navele-spirală au ars intern şi s-au rotit depărtându-se, iar navele-bastonaş au detonat ca nişte artificii legate între ele.

— Nu va dura mult, a opinat Azroc.

— Da, s-ar putea, a zis Karischev.

Azroc tocmai se pregătea să replice, când a surprins ceva pe canalele generale de comunicaţii tactice, apoi a văzut aceeaşi informaţie pe unul dintre ecranele din faţa lor. În sistem tocmai fusese desfăşurat un alt USER, mai mare şi mai puternic.

— Uf, fir-ar să fie, a făcut Karischev.

Din spatele gigantei de gheaţă care prezenta un inel, s-a ridicat celălalt planetoid metalic, ciudat – prezenţa lui fiind confirmată scurt în rapoartele iniţiale prezentate de *NEJ.* Nu mai era la fel de neted şi de bine definit, pentru că din suprafaţa lui, ca nişte flăcări solare, izbucniseră excrescenţe masive. Un cadru a ales acest obiect şi s-a concentrat asupra mişcărilor de la suprafaţă. Azroc a văzut planetoidul desfăşurându-se, revenind la părţile sale componente – care erau mii de nave inamice.

— S-ar părea că ai avut dreptate, a zis Karischev.

— Cum adică?

— S-ar putea ca totul să se termine foarte curând.

Mika a prezentat partea iniţială a raportului ei făcând multe referiri la ecranul cu notiţe, dar, desigur, în ultimele etape ale evenimentelor, nu mai reuşise să ia notiţe. A vorbit rar şi atent, vizualizând evenimentele în minte în timp ce le descria. D’nissan, Prator Colver şi Susan James – aceasta din urmă, revenită recent din stagiul forţat de odihnă şi medicaţie – purtau acum cele mai moderne augmentări şi se arătau nerăbdători faţă de transferul lent de informaţii numit vorbire. Când a terminat, i-au mulţumit şi, fără să mai recurgă la amabilităţile obişnuite, ceilalţi au plecat imediat.

— Chiar a fost necesar? a întrebat Mika, în momentul când a început să-şi dezbrace îmbrăcămintea reparată de Dragon, ca să se îndrepte spre duş.

— Îmbrăcămintea, a dat Jerusalem instrucţiuni, să fie pusă în cilindri siguri de mostre, pentru a o trimite către laboratorul D'nissan.

Mika a făcut o grimasă. Trebuia să se fi gândit deja la asta, dar şi-a găsit o scuză în faptul că, la urma urmelor, trecuse prin multe încercări. Goală, şi-a ridicat obiectele de îmbrăcăminte împrăştiate şi le-a dus până la laboratorul ei, le-a îngrămădit în doi cilindri de mostre, i-a sigilat, apoi i-a plasat în nişa din perete, de unde aceştia au pornit cu viteză. Sistemul era asemănător cu acela folosit pentru trimiterea cilindrilor cu numerar, cu ajutorul aerului comprimat, prin ţevi care duceau spre camera de valori a unui cazinou de demult, deşi era, bineînţeles, mult mai sofisticat.

— Cât de des fac eu ceea ce este necesar? a întrebat Jerusalem, când ea a păşit în cele din urmă în camera de duş.

— E ceva despre care nu pot decât să emit speculaţii.

Deşi scanarea se făcuse în mod exhaustiv, Mika a simţit că Jerusalem, care i se adresa acolo, în acele momente, îi invada intimitatea. În realitate, era o senzaţie absurdă. IA-urile monitorizau în mod constant persoanele de care se ocupau, iar ea fusese monitorizată în acel mod vreme de ani şi ani. De ce o deranja asta tocmai acum? A presupus că totul se datora recentei ei intimităţi cu Dragon şi a încercat să treacă peste acea senzaţie.

— Cei trei colegi cercetători ai tăi, ca mulţi alţii de la bordul acestei nave, au nevoie de un sprijin constant în lumea reală. Le ofer asta ori de câte ori am prilejul.

Mika nu a luat în seamă uscătorul cu jet de aer – nu avea răbdare să îl folosească; a ieşit de la duş şi a luat un prosop aspru dintr-un distribuitor. Cât s-a şters, a avut o senzaţie de panică în gâtlej, pentru că tocmai îşi văzuse viitorul apropiat. Se va îmbrăca, va mânca şi va bea, dar nu va

avea chef să doarmă. Şi atunci? Nu se putea alătura celorlalţi trei privind cercetarea lucrurilor ce ţineau de Jain decât dacă se actualiza, fie cu o legătură la reţea, fie cu una dintre acele augmentări. Cele două sfere Dragon, care acum se roteau în jurul navei *Jerusalem*, se aflau departe de ea, iar toate informaţiile ce puteau fi culese de la ele fuseseră strânse deja.

Şi acum ce voi face?

A hotărât să atace.

— M-ai folosit drept confirmare a evenimentelor, pentru a obţine dovezi suplimentare în ideea de a convinge cealaltă sferă Dragon să treacă de partea noastră.

— Da, aşa e.

— Aşadar, nu negi. Doar atât: *recunoşti,* Te-ai jucat cu mine de parcă aş fi fost un pion. Puteam să mor.

— Evident că existau riscuri, dar posibilele câştiguri au cântărit mai greu.

Mika a analizat replica şi a socotit că ar fi fost inutil să protesteze. IA-urile îşi calculau acţiunile pe baza binelui general ori cel puţin voiau ca umanitatea să creadă asta. Mika se întreba câteodată ce anume înţelegeau IA-urile prin acest „bine general”.

Şi-a legat roba largă în jurul trupului şi s-a lăsat moale pe o canapea. În timpul discuţiei cu ceilalţi trei, a simţit că *Jerusalem* a pătruns în subspaţiu.

— Acum unde mergem?

— Spre marginea unei scene de conflict, deşi un USER ne împiedică să pătrundem acolo.

— Ai putea să-mi explici în alţi termeni?

— Nu ai reuşit să fii la zi cu informaţiile. Permite-mi să încep vorbindu-ţi despre o fiinţă numită Legat…

În vreme ce Jerusalem i-a explicat situaţia, Mika a început să se simtă ruşinată. Şi-a dat seama că, în vreme ce ea se ocupa de chestiuni atât de neînsemnate, se putea ca Ian Cormac să moară ori poate că deja murise.

Ar fi fost o greşeală ridicolă să se încerce zborul direct

prin flota Polity care se apropia, chiar şi în spaţiul U, astfel că Orlandine a aşteptat până când aceasta a pătruns în sistemul intern.

Prea mult timp.

Încântată, Orlandine manevrase *Heliotrope* pentru a ieşi din cometă, ajungând înapoi în spaţiu, dar acel sentiment a ţinut doar câteva minute – până când cel de-al doilea USER a apărut online. Aceea era o capcană pentru altcineva, evident, însă una care o păcălise şi pe ea.

Din nou.

Bine, şi acum ce trebuia să facă? Să se întoarcă în ascunzătoare, în interiorul cometei, şi să aştepte până când se termina totul? Verificând interferenţa de spaţiu U, la început şi-a dat seama că acest câmp USER se extindea mult mai departe decât un an-lumină... apoi că avea forţa cea mai mare în locul în care se afla ea în acele momente, ceea ce părea să arate că dispozitivul care o genera trebuia să se afle în apropiere. Activarea USER-ului fusese sincronizată perfect, astfel încât să atragă navele Polity într-o cursă în sistemul interior. Scanând în imediata ei vecinătate, Orlandine a descoperit cantitatea obişnuită de bucăţi reci de rocă, însă candidatul pe care l-a ales era un planetoid având jumătate din dimensiunile lunii Pământului şi aflându-se la doar 160 000 de kilometri depărtare de ea. Scanarea pasivă a demonstrat că planetoidul era mult mai cald decât trebuia, mai ales la acea distanţă de soare, şi că avea un ocean de metan lichid în interiorul unei cruste de rocă şi de gheaţă-apă dură ca fierul.

În loc să ducă *Heliotrope* în acea direcţie, Orlandine a aşteptat şi a început să efectueze măsurători. După câteva ore, a stabilit că deviaţia forţei câmpului USER-ului se acorda perfect cu traiectoria orbitală urmată de planetoid. Aşadar, avea o confirmare. Acum trebuia doar să găsească o soluţie pentru a ajunge acolo fără să fie depistată. Cursul de derivă al navei *Heliotrope* era divergent faţă de acela al planetoidului, însă pornirea motoarelor în acel loc ar fi fost totuna cu aprinderea unei torţe de semnalizare pe

întuneric, astfel că orice detector ar fi localizat-o instantaneu. I-au trebuit doar câteva secunde pentru a găsi soluţia la dilemă. Folosind jeturi de aer, putea manevra în aşa fel încât să ajungă într-o poziţie care, peste douăzeci de minute, putea ajunge pe un curs de coliziune cu una dintre masele de asteroizi. Înainte de ciocnire, putea porni motoarele de fuziune ale navei fără să fie detectată timp de 0,6 dintr-o secundă, când ajungea la suprafaţa asteroidului. Acest lucru era valabil pentru orice detector plasat doar pe planetoid, ceea ce reprezenta un risc pe care trebuia să şi-l asume. Acea acţiune o va duce spre următorul asteroid. Trei modificări similare de traiectorie aveau să plaseze nava *Heliotrope* pe un curs de interceptare a orbitei planetoidului. Coborârea acolo fără folosirea motoarelor făcea parte din specificaţia tehnică a navei, iar *Heliotrope* poseda harpoane de amarare care o puteau împiedica să se îndepărteze în salturi în acea atracţie gravitaţională redusă. După aceea, lucrurile aveau să devină ceva mai complicate, pentru că Orlandine trebuia să găsească o soluţie de distrugere a USER-ului, despre care ea bănuia că se afla în marea de metan, la aproape două mii de kilometri sub suprafaţă.

Câteva ore mai târziu, în timp ce se apropia de planetoid, Orlandine a observat semne că acesta ar fi fost locuit. Unele suprafeţe mari erau plate într-un peisaj în care se afla gheaţă contorsionată, formată, din câte se părea, de apa care îngheţase, în timp ce bule mari de aer se răspândiseră prin ea, iar ulterior sublimaseră, astfel că acolo rămăseseră doar ondulări şi margini ascuţite. Câteva jeturi de aer au ajutat-o să-şi coboare nava într-una dintre zonele curate, şi apoi s-a întrebat dacă nava ar fi reuşit să rămână întreagă în cazul în care ar fi ajuns într-una dintre zonele ce nu fuseseră nivelate. La acea temperatură, gheaţa-apă putea avea consistenţa oţelului, iar o mare parte din cea contorsionată părea a fi primejdios de ascuţită. Chiar dacă *Heliotrope* era construită cu straturi de compozit, având ca înveliş exterior ceramalul, putea să

sufere avarii mari.

Când nava a derapat pe un strat grăunţos de gheaţă plată, scoţând un nor fluorescent, Orlandine a declanşat harpoanele de fixare şi a observat cum capetele lor explozive s-au înfipt bine. Era posibil ca pe acel planetoid să se fi plasat detectoare seismice, însă trebuia să spere că ceea ce va fi detectat avea să fie socotit drept o tasare firească a crustei.

Iar acum, partea cea mai grea…

Controlând în mod direct partea externă de hard a lui *Heliotrope*, deoarece ea fusese proiectată mai curând ca navă de lucru şi mai puţin ca una de transport,

Orlandine a extrudat un dispozitiv de găurire din pântecele ei şi a început imediat să perforeze gheaţa şi roca. Cât se întâmpla acest lucru, şi-a evaluat diferitele provizii şi a analizat posibilităţile de acţiune. *Heliotrope* deţinea doar cinci dispozitive contra-terane, de tipul celor folosite la proiectul Cassius pentru topirea şi sublimarea acumulărilor masive de gheaţă pe structuri mari. Acestea puteau crea o gaură prin crusta exterioară a planetoidului, însă ar fi avut un efect redus asupra USER-ului, dacă ea nu reuşea să le poziţioneze exact alături, lucru ce părea cu totul improbabil. Cu toate acestea, studiind cu atenţie semnalele transmise de senzorii plasaţi în capul de forare, a început să întrevadă alte posibilităţi.

Crusta acelui planetoid i s-a părut foarte interesantă Orlandinei, care s-a întrebat ce evenimente spectaculoase provocaseră o concentraţie atât de mare de clorură de sodiu – sub forma saramurii îngheţate –, dar şi prezenţa abundentă a altor compuşi ai clorului. Poate că planetoidul se formase din resturile unei gigante gazoase, pentru că şi în proiectul Cassius se constataseră concentraţii similare. Existenţa acestor substanţe chimice indica prezenţa posibilă a altor lucruri, iar opt metri mai adânc în crustă, ea a descoperit despre ce era vorba: un strat de clor pur îngheţat şi, la acele temperaturi scăzute, devenit solid. Procesul prin care se formase planetoidul presupunea cu

certitudine o congelare extrem de rapidă pentru ca o substanţă chimică atât de activă să nu intre în combinaţie cu altele. Perfect.

Sapa de forare a străpuns încă o sută de metri în adânc şi, până când Orlandine a reuşit să injecteze o substanţă de etanşare în jurul puţului, *Heliotrope* s-a aşezat preţ de un moment pe un gheizer de metan care se transforma parţial în zăpadă, sublimând cu rapiditate în vidul înconjurător. Extrăgând miezul central al sapei de foraj, a împins o sondă în adâncul mării de metan şi, folosind un detector seismic pasiv, a scanat interiorul planetoidului. Foarte curând, şi-a alcătuit în minte o imagine virtuală.

Dispozitivul USER se afla în centrul exact al mării, iar singularitatea masivă pe care o conţinea îl ţinea pe loc. Din acest miez sferic ieşeau numeroase structuri care semănau cu blocuri de locuinţe acoperite de antene. Imediat sub crusta planetoidului, a detectat alte dispozitive, probabil senzori sau arme. Una dintre acestea se găsea la doar un kilometru depărtare de ea, de aceea Orlandine a îndreptat senzorii de pe *Heliotrope* în direcţia aceea la suprafaţă şi a constatat că exteriorul dispozitivului semăna cu un buncăr cilindric învelit în gheaţă. Însă acesta nu părea să fie activ.

Menţinând un contact strâns cu nava şi cu toţi senzorii acesteia, pregătită să se lanseze în orice moment, Orlandine s-a ridicat uşor de pe fotoliu şi s-a retras spre magazia navei. În mod inevitabil, tehnologia Jain deţinea soluţia. Legându-se la nanoasamblorul ei, Orlandine a introdus parametrii pentru nanomaşinile de care avea nevoie. Curând, a descoperit că namomaşinile nu puteau lucra la temperaturi atât de scăzute, astfel că era nevoie de miceliu: unul care să se răspândească în interiorul crustei planetoidului de sub ea, unul care să se poate injecta prin gheaţă şi rocă pentru a da de rezervele de clor pur. Din nefericire, Orlandine era nevoită să rămână acolo cât miceliul îşi făcea treaba, pentru că trebuia să fie alimentat cu energie de reactorul de fuziune al navei.

Structura de bază avea să fie o reţea de nanotuburi

create de fabricile microscopice care catalizau carbonul din metan. La acea temperatură, nanotuburile urmau să devină superconductoare, astfel că nu aveau să apară probleme în asigurarea alimentării cu energie. Senzorii vor menţine răspândirea principală a firelor de miceliu pe suprafaţa de dedesubt a crustei; se vor instala micromotoare la fiecare câteva zecimi de centimetru, pentru a întinde sau slăbi nanotuburile, îndrumându-se astfel creşterea; procesoare cuantice, produse din acelaşi carbon ca nanotuburile, aveau să controleze întregul proces. La intervale frecvente, miceliul în dezvoltare va injecta nanotuburi în roca şi gheaţa de deasupra pentru a descoperi acumulările de clor. Acestea vor avea nevoie de capete de forare microscopice şi de straturi peristaltice interioare pentru a transporta moleculele de clor până la miceliul principal şi în marea de metan. Metodică, Orlandine a început să construiască miceliul. După o oră, a făcut o pauză, pentru că şi-a amintit că mai avea nevoie de ceva: o lumină albastră strălucitoare pe care să o proiecteze asupra subiectului.

A zâmbit cu răutate.

20

„Explozia inteligenţei“ numită şi „singularitate”, la care se face referire încă din mileniul trecut şi care era foarte necesară la data Războiului Tăcut, a fost ceva semănând cu un articol leşinat care umple o întreagă pagină de ziar De ce nu s-au îndepărtat IA-urile în mod accelerat de noi, pentru a ne lăsa nedumeriţi şi nesiguri în urmă? De ce nu au devenit entităţi asemănătoare zeilor care se află mult deasupra noastră, aşa cum noi suntem deasupra furnicilor? Nu încape nicio îndoială că IA-ul Securităţii Centrale a Pământului, IA-urile planetare şi de sector şi chiar unele IA-uri dronă sau de navă, fără să dobândească spaţiu suplimentar de prelucrare, sunt capabile să organizeze sisteme sinergice în interiorul lor, care dau naştere unei creşteri exponenţiale a inteligenţei (definită matematic drept creşterea dincolo de orice scală în câteva minute). Aşadar, de ce nu? întrebaţi-vă apoi de ce o fiinţă umană, capabilă să înveţe cuvânt cu cuvânt opera completă a lui Shakespeare, bea o sticlă întreagă de brandy, iar după aceea chicoteşte fără rost şi se prăbuşeşte la pământ. Alegerea demersului de mai sus este o chestiune extrem de serioasă: s-ar putea realiza lucruri măreţe şi s-ar putea rezolva mistere profunde ale universului. Când a fost întrebat în legătură cu această chestiune, IA-ul Jerusalem, pe un ton obosit, a dat un răspuns care merită citat: ^Am devenit mai inteligenţi decât voi. Credeţi că simţul ridicolului şi al proporţiilor nu a crescut la fel? Şi credeţi că am lăsat în urmă simţul umorului?" Probabil că răspunsul la întrebarea „De ce nu?" este până la urmă simplu: singularitatea fiind o problemă de alegere, IA-urile au răspuns: „Nu, mulţumim."

Din „Ghidul Quince”, compilat de fiinţele umane

Noile nave erau mai mari, semănând cu navele-amonit, dar având spirale alternative ale construcţiei înclinate la diferite unghiuri, toate ţinute laolaltă de buclele şerpuitoare ale aceleiaşi alcătuiri modulare. Aflate într-o permanentă mişcare, ele arătau ca nişte ghemuri încurcate şi zvârcolinde ale unor miriapode fără picioare. Trei dintre ele s-au apropiat de un cuirasat de forma unei tablete rombice din vechea generaţie de nave Polity, din care ieşeau turele cu arme ca nişte turnuri din poveşti şi au lansat roiuri de proiectile şi energii distructive concentrate. Cele trei nave atacatoare au absorbit focul armelor, structurile lor şerpeşti desfăcându-se şi reunindu-se, lepădând câteva module deteriorate şi trăgându-le înăuntru pe altele, mai puţin afectate, prezentând în mod constant noi suprafeţe armelor de pe cuirasat, reformându-se continuu şi fără să încetinească acest proces. Apoi cuirasatul a sclipit într-o mie de detonări intense când masere de mare intensitate l-au străpuns aşa cum nişte ace se înfig într-un vierme. Aerul şi o flacără uriaşă au ţâşnit în afară – flacăra părând a fi ceva viu când s-a răsucit după oxigenul ce se împrăştia, pentru ca apoi să se stingă –, după care cuirasatul a căzut prin spaţiu ca o carcasă ce radia o lumină roşiatică.

După ce lepădaseră multe module, cele trei nave erau acum mai mici. Încă înaintând, ele s-au dispersat brusc, contopindu-se apoi într-un singur nor de forme şerpuitoare. Din acest nor au apărut două spirale care au tras înăuntru formele înconjurătoare, recoagulându-se în două vase complete şi vii, care s-au alăturat sutelor de alte lucruri asemănătoare care se apropiau de *Battle Wagon*. Exploziile deja punctau corpul acelei nave uriaşe, iar spaţiul din jurul ei s-a umplut de resturi lepădate de atacatorii săi când ea a scos armele şi le-a îndreptat spre ele.

— Îndreptaţi-vă către vehiculele de debarcare, a transmis Brutus instrucţiuni prin sistemul general de comunicaţii.

Brutal Blade a scos un bubuit şi s-a cutremurat, făcându-i pe câţiva dintre cei de la bord să se împleticească, iar Azroc

a auzit venind de departe un zgomot produs de căderea unor obiecte metalice. Impactul fusese foarte puternic dacă învinsese chiar şi pentru scurtă vreme inerţia unei nave atât de mari. Atracţia gravitaţională s-a modificat brusc, astfel că tălpile i s-au desprins de podea, făcându-l să se înalţe şi apoi să coboare la loc. În jurul lui, soldaţii Sparkind şi-a luat echipamentele şi s-au îndreptat spre compartimentul unde se aflau navetele.

— Curând, o să pierdem gravitaţia, a spus Karischev, fixându-şi cureaua unei carabine protonice pe umăr şi ridicând un sac voluminos.

Azroc a confirmat cu o mişcare din cap şi i-a făcut semn să continue.

— Mă bucur că te-am cunoscut, Azroc.

Şi Karischev a întins mâna pentru salut.

Simţindu-se ciudat de mişcat, Azroc i-a strâns mâna, apoi şi a îndreptat din nou atenţia spre ecrane. Funcţia lui la bord fiind definită destul de confuz, drept observator/consilier, Azroc nu era obligat să respecte ordinele date altora. După părerea lui, dacă *Brutal Blade* participa la o luptă pe care nu o putea câştiga şi îşi ejecta diferitele navete şi vehicule de debarcare, ocupanţii lor nu aveau şanse mai mari pe acestea decât la bord. Situaţia ar fi fost alta dacă s-ar fi aflat în apropierea unei planete pe care se putea debarca. În spaţiu însă astfel de nave minuscule erau o pradă uşoară, pentru că nu aveau unde să se refugieze.

Pe ecran, prins ca un peşte în plasă, un alt cuirasat vechi a fost învăluit şi ascuns de un strat de baciliforme. A observat navele-bastonaş topindu-se în suprafaţa lui, dar părăsindu-l închise într-o suprastructură lemnoasă, superficială. Acelaşi vas a rămas o vreme agăţat în spaţiu, ca şi cum ar fi analizat situaţia în care se găsea, apoi a început să tragă asupra suratelor sale din Polity, aflate în apropiere. Azroc şi-a dat seama că *Brutal Blade* declanşase un atac asupra acestei nave, iar acum simţea sub tălpi vibraţia puternică a acceleratoarelor lineare. Prima acţiune

în acea bătălie: să tragă asupra uneia dintre navele proprii. Un proiectil implodor a lovit nava mai veche, golind-o de conţinut şi, o clipă mai târziu, făcând să zboare în jur restul de carcasă.

Când plăcile gravimetrice au fost închise, în dormitor mai rămăseseră doar câţiva soldaţi Sparkind. Azroc s-a prins de un stâlp aflat la îndemână şi s-a încordat. Acum, modificările bruşte de acceleraţie ameninţau să-l arunce jos. Preţ de un moment, a avut senzaţia că nava se prăbuşea de pe marginea unei faleze, apoi că descrie zigzaguri, azvârlindu-l dintr-o parte în alta. S-a prins de o grindă verticală cu ambele mâini şi a apelat la toată forţa lui de Golem ca să rămână fixat în acea poziţie. Pe ecrane au apărut distrugeri, nave arzând, nori de vapori de metal sclipind ca decoraţiunile de Crăciun.

Karischev avusese dreptate privind durata bătăliei: nu avea să fie deloc lungă.

Alte detonări l-au aruncat într-o parte şi în alta, apoi ceva a lovit foarte aproape de el. Stâlpul s-a smuls din perete, iar o lovitură puternică venită de jos l-a trântit la podea. Din stânga lui s-au auzit nişte bubuituri însoţite de şuierături, pentru că presiunea aerului scosese din ramă geamurile care dădeau spre spaţiul rezervat navetelor. A auzit alarme urlând şi, brusc, pe lângă el a început să bată un vânt furtunos, aducând groaza în sufletele tuturor celor nevoiţi să respire. Doi soldaţi Sparkind au fost aspiraţi în compartimentul navetelor, un altul din apropiere s-a agăţat de balustrada unui pat, în timp ce costumul lui de mediu s-a închis automat. Dincolo de ferestre, compartimentul navetelor era deschis spre vid – uşile exterioare şi o parte a învelişului navei fuseseră smulse şi azvârlite în spaţiu. Landerele s-au desprins de podea şi au ţâşnit în beznă. Unul a izbit marginea găurii apărute în coasta navei şi s-a rostogolit afară. Dincolo de corpul navei s-a produs o detonaţie orbitoare, atât de strălucitoare încât metalul s-a aburit, iar alte materiale au ars ori s-au topit. Nava cădea, efectua manevre, ecranele s-au stins, dar încă erau

disponibile multe informaţii prin canalele de comandă tactică, chiar dacă se întrerupeau când şi când. Azroc a oprit toată emularea lui umană şi a început să acceseze informaţiile într-un mod posibil doar pentru fiinţele umane legate profund la reţea. Acum nu mai avea nevoie de ecrane ca să vadă cât de gravă era situaţia.

Miceliul şi-a îndeplinit sarcina cu o eficienţă admirabilă, deşi în cursul acelui proces a golit toate rezervele de energie de pe *Heliotrope*, iar acum exercita o presiune uriaşă asupra reactorului. Drept urmare, Orlandine a întrerupt alimentarea sapei de forare pe care o folosea pentru a tăia prin crusta planetoidului. Diametrul găurii trebuia să fie mai mare, astfel încât să poată vârî cu forţa prin el cele cinci dispozitive contra-terane cu ardere lentă, care acum aşteptau pregătite lângă puţ. Fără ele, temperatura avea să fie o problemă pentru ceea ce îşi propusese ea. O treime din clorul colectat de miceliu şi eliberat de acesta în curenţii mării de metan se dispersaseră sub formă de macroparticule şi două treimi din el se coagulase într-un strat sub crustă, direct sub ea. Amestecul acesta de temperatură scăzută nu avea să fie suficient pentru necesităţile ei. Cu toate acestea, detonarea a patru dintre bombe la o adâncime de două sute de metri sub crustă avea să creeze o bulă uriaşă, alcătuită dintr-un amestec de clor şi metan în formă gazoasă. Orlandine a apreciat că acea creştere de presiune produsă va putea să ridice crusta cu cel puţin treizeci de metri şi o va face să se fărâmiţeze. Asta nu constituia o problemă totuşi, pentru că înainte ca presiunea să poată arunca amestecul de gaze în spaţiu, comutatorul de întârziere de la cel de-al cincilea dispozitiv contra-teran avea să intre în funcţiune. Căldura obţinută în acest fel era neglijabilă, mai importantă fiind izbucnirea luminoasă foarte intensă produsă.

Orlandine s-a rezemat de spătarul fotoliului şi şi-a adus aminte de o întâmplare petrecută când avea opt ani şi asista la o demonstraţie în cadrul unei ore de chimie.

Întreaga lecţie se desfăşurase în virtualitate, dar asta nu schimba defel adevărurile fundamentale. Ea şi colegii săi stăteau într-o reprezentare a unei clase din mileniul precedent, în vreme ce IA-ul care ţinea lecţia apăruse ca un domn bătrân, purtând îmbrăcăminte din epoca victoriană. În interiorul unui dulap, a cărui uşă era din sticlă armată, se găsea un pahar obişnuit plin cu un gaz ceţos. În spatele acestuia, înşurubat pe peretele din spate al dulapului, era un bec incandescent, din acelea care se foloseau pe vremuri. Becul s-a aprins, dând o lumină roşiatică şi mată.

— După cum vedeţi, a spus profesorul, nicio reacţie. Lumina roşie nu are suficientă energie pentru a descompune moleculele de clor. Însă acum observaţi.

În timp ce urmărea, formulele chimice se derulaseră în mintea ei, prin implanturile haiman, şi înţelesese acele formule la fel cum înţelegea matematica, la un nivel aproape instinctiv. Lumina becului a devenit mai puternică, orbitoare, cu o nuanţă alb-albăstruie. Instantaneu, vasul de sticlă a explodat.

— Aceasta se cheamă fotoclorurarea metanului, explicase profesorul. Lumina are nevoie de o lungime de doar 494 nanometri pentru a descompune moleculele de clor în radicali, care pot apoi să se combine cu metanul, formând radicali de metan şi acid clorhidric. Acesta este un exemplu de reacţie în lanţ puternic exotermă. Acum să privim totul în amănunt…

Sala de clasă s-a şters şi, dintr-un punct avantajos în spaţiul alburiu, elevii au observat o imagine nanoscopică a moleculelor în sine şi a reacţiei dintre ele. În timp ce Orlandine îşi aducea aminte, lecţia a trecut la procesele cuantice implicate – chimia de bază pentru copiii haiman fusese mult mai avansată decât pentru alţii.

Fotoclorurarea.

Trebuia să distrugă USER-ul localizat acolo, iar acea lecţie de chimie din copilărie îi punea la dispoziţie o soluţie elegantă. Dacă totul decurgea conform planului, putea declanşa dispozitivele contra-terane în mai puţin de o oră.

Orlandine a surâs satisfăcută de sine şi, încă legată prin intermediul carapacei ei la operaţiunea pe care o desfăşura, s-a bucurat de o cafea fierbinte de la automatul din sfera de interfaţă a lui *Heliotrope*. Părea aproape inevitabil ca, exact în acel moment de relaxare, detectoarele navei să identifice o mişcare venind din direcţia instalaţiei de la suprafaţă, aflată în apropiere.

Am o durere de cap, a gândit Jack, iar când o altă parte a lui a adăugat *dar IA-urile nu suferă de dureri de cap,* şi-a dat seama că acel cristal care conţinea conştiinţa lui nu scăpase nevătămat. Acest lucru nu era cu totul surprinzător. Analizele de diagnostic răpeau o proporţie însemnată din spaţiul lui de prelucrare, iar, pe ansamblu, arătau că *NEJ* era o navă terminată. Nacela cu arme gravtech fusese smulsă, iar una dintre nacelele pentru arme convenţionale ajunsese să pătrundă în navă, şi o bună parte din ceea ce conţinea fusese întors pe dos. Din fericire, nu se afla acolo niciun dispozitiv contra-teran, întrucât antimateria ar fi reacţionat destul de violent în contact cu substanţa din care era alcătuit *NEJ.* O nacelă cu arme convenţionale rămăsese neatinsă, lucru destul de surprinzător, dacă ţinea seama de starea în care era restul navei, deşi potrivit evidenţelor actuale ale lui Jack, ea conţinea doar două proiectile imploder şi o serie de mine spaţiale încă închise în carusel.

Forţele exercitate asupra navei *NEJ* o răsuciseră, aducând-o la forma unei secţiuni de sapă de foraj. În interior, coridoarele, cabinele şi alte spaţii erau deformate sau aplatizate. Un reactor fusese crăpat ca o nucă, iar acum răspândea substanţe radioactive în întreaga navă. Multe dintre aparatele complicate din interior arătau ca şi cum ar fi trecut printr-o maşină de tocat.

Mda, cu siguranţă că nu ar mai exista supravieţuitori, a remarcat Jack. Cealaltă jumătate a lui părea să-şi exprime acordul, deşi nu vocal, pentru că îşi pierdea independenţa pe măsură ce, treptat, el programa reconectări la interfaţa

de forfecare din cristalul minţii lui.

Căutând prin datele de diagnostic anumite idei privind starea motorului de spaţiu U, Jack a înţeles în cele din urmă că nu existau informaţii disponibile. După multe ore în care dirijase un mic robot printre resturi ca să descopere şi să repare alimentările optice, a reuşit într-un târziu să se reconecteze la toate camerele de supraveghere. Motorul de spaţiu U era notabil prin absenţa sa: cu toate acestea, a descoperit motorul de fuziune încă întreg, deşi având toate cablurile de alimentare cu energie şi toate conductele de combustibil retezate.

Nu am speranţe prea mari privind recuperarea lui, a comentat Jack, direcţionând toate resursele către activitatea de excavare prin grinzile structurale din compozit sfărâmate şi răsucite, pentru a ajunge la comunicatorul de spaţiu U. Câteva ore mai târziu, un robot de forma unui crab, nu mai mare decât palma unui om, şi-a croit drum printr-o crăpătură şi a descoperit rămăşiţele dispozitivului pe care îl căuta. O investigaţie ulterioară prin magaziile din zonă i-a adus prima veste bună: Jack a localizat un far de spaţiu U capabil să transmită semnale de avarie. Semnalul avea să rămână însă necodificat – doar un ţipăt puternic după ajutor. Jack a bătut în mod metaforic darabana cu degetele într-o tăblie la fel de metaforică şi s-a întrebat dacă un astfel de strigăt ar putea semăna cu acela al unui iepure prins într-o capcană, care ţipă aproape de vizuina unei vulpi. Înainte de a lansa chemarea, a decis că ar fi fost o idee bună să repare toate cablurile optice de comandă care duceau la nacela rămasă întreagă şi să vadă ce se putea face în privinţa reconectării la motorul de fuziune. Aproape cu un suspin, a pus restul roboţilor şi telefactorilor rămaşi la treabă în interiorul carcasei sale grav avariate.

Masa planetoidă de nave duşmane a căpătat forma unei lentile galactice, în timp ce navele s-au îndepărtat de ea, separându-se de masiva structură biomecanică. Acceleraţia uriaşă a navei *Battle Wagon* către această masă

demonstra, mai mult decât orice altceva, că la bordul ei nu se aflau fiinţe umane sau alte creaturi fragile ori că IA-ul aflat la comandă le considera ceva de care se putea lipsi. Navele care puteau ţine pasul cu ea acopereau ruta de atac; restul aveau suficiente probleme proprii.

Cu o logică rece, Azroc a observat că doar jumătate dintre cuirasatele Polity rămăseseră funcţionale, dar, ceea ce era mai grav, celelalte nu fuseseră distruse, pentru că duşmanii controlau cel puţin douăzeci dintre ele. O consecinţă a acestei situaţii era comunicarea intermitentă, întrucât canalele de comunicaţie trebuia schimbate mereu şi recodificate. În ciuda faptului că deţineau sisteme de comunicaţie rezistente la atacurile informaţionale ale Jain, erau subsumate de ele. După ce a observat în minte masa tot mai extinsă de nave duşmane, Azroc nu a mai reuşit să-şi păstreze multă vreme o logică rece, întrucât nouăzeci la sută dintre ele încă nu intraseră în bătălie. Polity pierdea lupta şi nu avea cum să primească ajutor câtă vreme USER-ul continua să funcţioneze. Şi, după ce a calculat forţa de câmp, a descoperit că poziţia lui era undeva la marginea îndepărtată a sistemului – la multe zile de drum folosind acţionări convenţionale, chiar dacă vreuna dintre navele Polity se putea desprinde pentru a se îndrepta spre acel loc.

Battle Wagon a atacat o concentrare masivă de nave. Forma ei s-a schimbat de la cea cilindrică, pentru că a extrudat turele pentru arme, tunuri cil de mărimea unor nave de atac şi capetele de lucru ale armelor cu fascicul peste care jucau fulgerele diferitelor descărcări. În jurul ei s-a strâns un roi alcătuit din mine şi proiectile semi-IA. După aceea, ceea ce a văzut Azroc a fost filtrat pentru a reduce strălucirea exploziilor şi a navelor care ardeau. Uriaşa navă de război a trecut în forţă printre navele duşmane masate la câţiva kilometri distanţă unele de altele, şi din apropiere a dezlănţuit un val de foc infernal. Vaporii de metal se rostogoleau ca norii şi se părea că dinspre nava masivă se răspândea o furtună prin vid.

Proiectilele lansate de ea porneau la vânătoare prin acel vălmăşag, alegând ţintele cu grijă şi lovind nemilos. Minele sale se lăsau înfăşurate în plase de nave-bastonaş ori se furişau până în apropierea navelor ca nişte ghemuri de viermi, apoi detonau. Proporţiile distrugerii erau atât de mari încât părea posibil ca marea navă din Polity să câştige bătălia. Însă imaginile tactice nu puteau minţi. Deşi *Battle Wagon* a reuşit să creeze o gaură prin masa de nave duşmane, aceasta nu era mai mare decât o împunsătură de creion printr-o felie de pepene.

După ce, în cele din urmă, uriaşa navă a trecut prin norul de nave duşmane şi a început să descrie o curbă pe după gigantica planetă de gheaţă, de la distanţă a părut să lase o dâră de vapori în urma ei. O imagine mărită explica acest fenomen ca fiind o masă de nave urmăritoare. Cât Azroc a urmărit acea scenă, un cuirasat Polity, subsumat de duşman, a scăpat de cele câteva mine rămase şi s-a izbit în coasta blindată a navei uriaşe. Impactul a aruncat *Battle Wagon* într-o parte, a smuls unul dintre tunuri şi a aruncat în jur o sumedenie de resturi. Pe alte ecrane, Azroc a văzut nava radiind, incapabilă să disperseze căldura rezultată în urma numeroaselor lovituri de fascicule pe care le primea. Trei dispozitive contra-terane ori poate focoase simple, au lovit concomitent, sfârtecând turela şi împrăştiind resturi şi flăcări mari din craterele apărute. În jurul lui *Battle Wagon* acest asalt intens a distrus toate navele însoţitoare care îi protejau cursul de atac. Ca un bivol rănit, a continuat să înainteze, legănându-se pe deasupra inelelor gigantei de gheaţă, adăugând propria-i substanţă la acele inele în timp ce se cutremura permanent sub loviturile ce cădeau una după alta. În faţa ei, navele-bastonaş roiau, pregătindu-se să alcătuiască un zid, însă în acesta apăreau mereu găuri făcute de armele pe care le mai avea *Battle Wagon* în funcţiune. Însă, în cele din urmă, navele-bastonaş au ajuns să fie prea numeroase. Curând, nava Polity s-a aflat în mijlocul altei furtuni, dar navele-bastonaş au ajuns la suprafaţa ei, topindu-se în ea, şi s-au împrăştiat prin

sistemele ei.

Prin sistemul general de comunicaţii a sosit un comentariu al IA-ului de pe *Battle Wagon:*

— Mmm, trebuia să fac asta mai devreme.

Imaginea a dispărut – nu existau senzori capabili să reziste avalanşei de radiaţii ce emana din acea direcţie. Două, trei, patru secunde… apoi, în cele din urmă, a reuşit să perceapă ceva prin senzorii de pe *Brutal Blade.* Azroc a văzut că *Battle Wagon* dispăruse, iar în locul lui apăruse un nor gigantic de gaz incandescent. Până şi sistemul inelar al planetei gigantice din gheaţă s-a perturbat, pierzându-şi definiţia. Deşi explozia a distrus un mare număr de nave duşmane, mai bine de optzeci la sută dintre ele au reuşit să supravieţuiască. În acest răstimp, mai mult de jumătate dintre navele Polity fuseseră distruse, iar Azroc a estimat că cele care supravieţuiseră puteau rezista doar o oră.

Compartimentul pentru navete de la bordul lui *King of Hearts* oferea puţin confort, iar IA-ul eliminase orice comodităţi din toate sistemele sale. De aici reieşea că nu îl încânta prezenţa fiinţelor umane la bord şi nici nu-i făcea plăcere să discute cu ele pentru că, după comunicarea iniţială, nu mai spusese nimic din momentul când evadase de pe planetă, nici în timpul căderii în subspaţiu şi nici în cursul expulzării lor violente din acel continuum.

— Am înţeles că saltul U a fost scurtat, a zis Cormac.

Nici de astă dată nu a primit răspuns. Din locul în care stătea cu spatele lipit de peretele rece din ceramal, Cormac i-a examinat pe cei câţiva supravieţuitori închişi împreună cu el în cala blindată: patru dracomeni, inclusiv Scar, patru soldaţi Sparkind: Andrew Hailex şi trei Golem, în afară de Arach şi el. Dar câţi fuseseră la început? Cifrele îi erau uşor accesibile în legătura de reţea, dar nu simţea niciun îndemn să le verifice. Ştia doar că mult prea multe vieţi trecuseră prin tocătorul de carne. În loc să analizeze trecutul pentru a descoperi erori de apreciere ca să se lase invadat de sentimentul de vinovăţie, Cormac şi-a concentrat atenţia asupra celor ce se petreceau în acele momente. A încercat

din nou să comunice cu IA-ul de pe *King of Hearts* folosind legătura de reţea, iar după ce acel canal a întâmpinat din nou un zid de tăcere, a inspectat în detaliu fişierele personalului, pe care le avea înregistrate în legătura lui de reţea.

Cei trei dracomeni, în afara lui Scar, se numeau Pick, Anan şi Scythe şi, fără să folosească programe cognitive, nu îi putea deosebi unul de altul. Însă aceştia, având doar vârsta de un an, mai aveau până când să capete trăsături caracteristice precum Scar. Cei trei Golem se numeau Ursach Candy Kline, Bellmouth şi Hubbert Smith. Primii doi aveau aspect de femele umane: primul era blond şi aducea cu un spiriduş, până acolo încât avea urechile ascuţite, cel de-al doilea avea părul galben tuns scurt şi îi lipsea o parte a feţei – oasele lucioase erau expuse vederii. Hubbert Smith era într-o stare şi mai proastă, fiind acum lipsit total de carne sintetică, având doar un schelet strălucitor din ceramal, a cărui emulare fusese masculină. Cormac i-a clasificat pe toţi trei la fel: puternici, inteligenţi, fideli, dar… produse. Şi-a îndreptat atenţia spre fişierul mai cuprinzător referitor la Arach, şi acolo a găsit multe lucruri care să-l amuze şi câteodată să-l dezamăgească în ora care a urmat. Apoi, pe neaşteptate, uşa-apertură s-a deschis cu un scârţâit, într-o latură a magaziei.

Hubbert Smith a scos capul pe uşă şi după un moment s-a întors şi li s-a adresat tuturor:

— Ni s-au oferit facilităţi. S-ar părea că IA-ul King nu intenţionează să vă lase să muriţi.

— Asta ar infirma hotărârea de a vă fi salvat, a răspuns IA-ul însuşi printr-un telefactor care a pătruns din încăperea alăturată.

Cormac a examinat maşina: un cilindru care plutea în poziţie verticală, având manipulatoarele pliate pe lângă corp şi aparate senzoriale montate la fiecare capăt, sus şi jos. A recunoscut maşina destul de şifonată ca fiind aceeaşi care îi dezarmase mai devreme, deşi acum îi lipseau şenilele de deplasare. Ridicându-se în picioare, a întrebat:

— De ce ne-aţi salvat?

— Sunt cam impulsiv. Asta tinde să mă vâre într-o mulţime de belele, însă nu în belele atât de mari ca acelea în care se află unele dintre navele-surori ale mele, aş putea adăuga.

Cât ceilalţi au trecut pe lângă telefactor ca să intre în încăperea alăturată, Cormac a întrebat:

— Vrei să explici afirmaţia asta?

— A fost vorba despre o capcană cu dublă acţiune, simplă şi eficientă: ademeneşti o forţă mică, o prinzi într-o ambuscadă cu ajutorul unei forţe mai mari, dar nu copleşitoare, oferind prăzilor timp suficient să strige după ajutor, după care le prinzi mai strâns cu un USER. Cormac i-a urmat pe ceilalţi în cameră şi a privit în jur, iar King a continuat: În bătălia care urmează, le îngădui unor elemente ale acelei forţe mai mici să ajungă la USER pentru a-l distruge, permiţând astfel unor întăriri mari să intervină – în cazul de faţă, o flotă de cuirasate Polity, nave de atac, şi o navă esenţială. Impresia care se creează este aceea a unei ambuscade care a dat greş. Apoi activezi un al doilea USER, mult prea îndepărtat ca să poată fi distrus, şi începi să măcelăreşti întăririle cu rezerva uriaşă pe care ai ţinut-o ascunsă. Superinteligenţele Polity au fost făcute de tot râsul – lucru care, de fapt, este înspăimântător.

Cormac a simţit că i se face rău.

— Poţi să-mi dai detalii?

Un canal s-a deschis în legătura lui de reţea, astfel că a putut observa evenimentele ce se petreceau la ore-lumină distanţă. Dar nu a reuşit să înţeleagă scopul acestei demonstraţii. Da, Erebus administra o înfrângere serioasă forţelor Polity, dar era conştient că angajase lupta cu o parte mică a forţelor de care dispunea Polity. De ce ai vrea să împungi un elefant cu acul? Dacă îl iriţi suficient de mult, e posibil ca el să se întoarcă şi să te calce în picioare. Haosul la care asista în acele momente nu sugera nicidecum acţiunile logice ale unui IA superior.

Camera alăturată cuprindea facilităţi umane construite în

grabă: o unitate de duşuri, toaletă, un şir de paturi şi un aparat de distribuit hrană şi băutură. Cam spartan, dar la ce se puteau aştepta? Hailex a ocupat un pat, în vreme ce Scar şi ceilalţi dracomeni au ocupat altele. Şi Cormac a ales unul şi s-a întins pe el. Aproape imediat l-a lovit oboseala ca un val uriaş, dar nu s-a lăsat doborât.

— Şi ce vrei să faci cu noi? a întrebat el.

— O întrebare interesantă şi discutabilă, una pe care o voi analiza mai profund dacă, întâmplător, reuşesc să supravieţuiesc unui conflict care se desfăşoară la doar câteva ore-lumină de aici şi care în clipa aceasta se întinde spre mine.

Cormac a aţipit un moment, apoi şi-a recăpătat brusc limpezimea când a simţit vibraţia acţionării de fuziune a navei pornind.

— Te îndepărtezi de acest conflict?

— Da. Există în apropiere o epavă şi resurse pe care le-aş putea utiliza.

— Epava cărei nave?

IA-ul de pe *King of Hearts* nu i-a răspuns.

Prin senzorii navei, Orlandine a observat o maşină de forma unui vierme plat lung de cincisprezece metri, construit din cupru, apărând din structura buncărului. În câteva fracţiuni de secundă, a evaluat situaţia: era evident că acumularea de clor din marea de metan fusese detectată. Verificând curenţii şi distribuţia, entitatea care făcuse detectarea reuşise acum să depisteze sursa şi trimisese ceva să investigheze. Orlandine trebuia să grăbească lucrurile. Oprind alimentarea cu energie a miceliului, a asigurat toată energia sapei mari de foraj, apoi a dat instrucţiuni de desprindere către harpoanele de amarare, lăsând doar două. Sub forţa sapei de foraj, nava s-a rotit puţin, făcând cablurile să se întindă. Sapa a continuat să înainteze în adânc – mai avea cincisprezece metri de parcurs. Orlandine a acţionat pompa care va spori presiunea în puţ în urma dispozitivelor contra-terane, ca să

le forţeze în jos. După ce acestea au început să se deplaseze, a încărcat programe în rotoarele cu pale construite pentru a le propulsa prin metanul lichid, ca să ajungă în poziţia planificată.

Doisprezece metri.

Viermele metalic s-a ridicat drept, iar secţiunea sa superioară s-a răsucit, devenind o elice. Detectare. Acum îi ştia poziţia. Orlandine a aţintit laserele de tăiere ale navei într-acolo. De la acea distanţă, laserele nu puteau provoca daune mari, dar nu aceasta îi era intenţia. Elicea a revenit la forma plată şi striată şi, de o parte şi de alta, ea ei au apărut două jeturi de gaz. Orlandine a ţintit spre apexul fiecărui flux de gaz în momentul când acestea au pornit în viteză spre ea. Alegând fasciculele, lumina verde şi tăioasă a licărit în praful de gheaţă din atmosfera aproape inexistentă. Au urmat două explozii incandescente şi confetti din gheaţă dură ca fierul s-au rostogolit în faţa undelor exploziei. Au urmat alte proiectile.

Şapte metri.

Dispozitivele contra-terane se fixaseră ferm în spatele sapei de foraj, însă cantitatea de clor de acolo părea să nu fie suficientă. Se găsea într-o zonă gri de *probabilitate,* pentru că nu putea cunoaşte perfect eficienţa miceliului. L-a blestemat pe Heisenberg, cu al său principiu al incertitudinii cu tot.

Spre ea nu se mai îndreptau proiectile. *Heliotrope* s-a cabrat când a fost lovită de undele de şoc, şi chiar în interiorul sferei de interfaţă Orlandine a auzit o grindină de gheaţă izbindu-se de corpul navei. Atacatorul a început să se îndrepte spre nava ei. Entitatea care îl controla îşi dăduse probabil seama de pericol. Dedesubt, prin miceliu, Orlandine a observat numeroase obiecte de forma bastonaşelor emise de la staţia USER, gonind spre ea ca nişte celule T.

Patru metri şi jumătate.

Viermele plat din cupru şi-a croit drum printr-o ultimă barieră de gheaţă contorsionată, până când a ajuns pe

teren neted şi a accelerat spre navă. Totul depindea de energie. În timpul lungii călătorii dinspre Cassius, Orlandine pregătise sistemele de arme pentru *Heliotrope* – două proiectoare de fascicule de particule şi un tun pe şine care putea funcţiona chiar şi cu near-c pentru a lansa proiectile solide, dar şi o diversitate de proiectile ezoterice pe care le construise chiar ea. Însă acum nu poseda energie suficientă pentru a le utiliza.

Trei metri.

Mai avea o singură soluţie. Iniţial, intenţionase să injecteze dispozitivele contra-terane, să etanşeze puţul forat şi să pornească motorul de fuziune pentru a fugi de acolo, după care să le detoneze. Acum această soluţie nu mai stătea în picioare.

Viermele s-a năpustit înainte, ajungând la cincizeci de metri de navă, când Orlandine a îngăduit celor două cabluri de fixare să se mai lungească. Cuplul sapei de foraj a făcut nava să se rotească, exact cum anticipase Orlandine.

Un metru şi jumătate.

A pornit motorul de fuziune şi două lame de flacără strălucitoare ca soarele au împuns înainte, puţin deasupra terenului îngheţat, şi au lovit viermele care se apropia. Flăcările au durat două secunde, apoi din vierme au început să se desfacă bucăţi. Brusc, viermele s-a încovoiat în sus, după care s-a destrămat. Orlandine a oprit motorul.

Un metru şi jumătate.

— Hai odată!

Un metru şi jumătate.

— La naiba!

Garnitura de foraj ce se cobora în secţiuni goale în urma capului de forare independent nu mai putea înainta. Diagnosticele i-au spus răspicat motivul: forţa de ardere a motorului îndoise una dintre secţiunile garniturii de foraj chiar dedesubtul navei. Iar detectoarele au surprins în acele momente anomalii seismice ce nu erau provocate de foraj – asta însemna că apăruseră alţi vizitatori. Orlandine a început să crească presiunea din puţ, iar sapa de foraj a

început să se rotească din nou, în vreme ce presiunea a împins-o şi mai jos, însă s-a oprit. Nu era plăcut, iar Orlandine ştia ce trebuia să facă. A redirijat energia către miceliu, apoi s-a desprins cu repeziciune de sfera de interfaţă. Nu mai avea vreme să zăbovească, nu mai avea deloc timp. În cală, a îmbrăcat un costum spaţial şi un cadru-asistent foarte rezistent, după care s-a îndreptat spre ecluză, menţinând în tot acest timp contactul electromagnetic cu sistemele navei.

Ecluza s-a deschis cu un pocnet, oferind vederii un strat alcătuit din fulgi iridiscenţi de gheaţă. Orlandine a aruncat o privire spre locul unde flăcările motoarelor pârjoliseră terenul şi a văzut rămăşiţele atacatorului: segmentele individuale topite şi pătrunse în gheaţă, în jurul lor răsucindu-se lumini vii în culorile curcubeului – un efect fotoluminiscent la temperatură joasă.

Nu mai admira priveliştea, şi-a poruncit Orlandine şi a fugit cu paşi mărunţi din ecluză, agăţându-se cu susul în jos de corpul navei, dedesubt. *Mai era un metru şi jumătate*. Porţiunea îndoită din garnitura de foraj începea să se vadă. Orlandine s-a lăsat pe sol, alături de porţiune, şi, folosind aceleaşi unelte pe care le utilizase la segmentul Dyson pentru a tăia blocurile de gheaţă, a secţionat în jurul lui şi a început să scoată bucăţi de gheaţă. Au trecut câteva minute până când a reuşit să îndepărteze destule fragmente ca să facă o gaură cu adâncimea de un metru şi douăzeci în jurul puţului – minute pe care acum nu-şi permitea să le risipească. Aproape incidental, încă urmărind situaţia prin senzorii navei, a declanşat laserele spre obiectele care se apropiau cu repeziciune.

— Sarcini multiple! a strigat ea pe un ton triumfător când s-a întors pentru a reintra şi s-a întrebat pentru a nu ştiu câta oară dacă nu cumva începuse să înnebunească.

Când a ajuns la ecluză, la orizont s-au aprins sfere de foc. Tocmai când închidea uşa, o furtună de fragmente ascuţite de gheaţă a lovit puternic în corpul navei, apoi a simţit ceva care trăgea de coapsa ei. Aruncând o privire în jos, a văzut

că aerul ieşea din costum, după care a urmat o explozie bruscă, iar substanţa de etanşare eliberată a astupat imediat porţiunea sfâşiată. A dat comandă către sapa de foraj să reînceapă lucrul, după care uşa ecluzei şi-a executat ciclul, apoi a mai slăbit cablurile de amarare. Tija îndoită a sapei care se rotea a început să zdruncine *Heliotrope*, dar acesta funcţiona din nou şi înainta.

Şaizeci de centimetri... totuşi!

*Î*ntorcându-se în navă, Orlandine a transmis semnalul de detaşare a sapei de foraj. Sub presiune, cele cinci dispozitive contra-terane au ţâşnit în jos pătrunzând în metanul lichid. Orlandine a dat ordin pentru a se desprinde urgent de cadrul asistent, iar acesta a căzut cu zgomot la podea. S-a simţit oarecum îngreţoşată şi ameţită.

Cabluri... *desprindeţi-vă de puţ...*

Preţ de un moment, nu şi-a dat seama cum să facă acest lucru, apoi, când a ajuns în cele din urmă la sfera interfaţă, şi-a adus aminte cum şi a transmis semnalele necesare. Când nava s-a desprins de sapă, presiunea din puţ a explodat sub *Heliotrope*, azvârlind-o de pe planetoid şi trântind-o pe Orlandine la podea. Nu era suficient să deplaseze nava prea departe, însă forţa constantă a metanului care ţâşnea prin puţul rămas deschis a continuat treaba. Acum, spre ea veneau alte proiectile, iar laserele navei, nefiind alimentate suficient cu energie, nu reuşeau să le lovească pe toate. Târându-se, Orlandine s-a ridicat în picioare şi s-a conectat la sfera interfaţă, căpătând brusc o perspectivă mai cuprinzătoare. *Heliotrope* s-a ridicat constant pe un gheizer mare de metan. Dispozitivele contra-terane se deplasau spre poziţiile stabilite, iar obiectele baciliforme se năpusteau spre ele. Dârele lăsate de toate proiectilele care goneau spre ea înconjurau planetoidul ca o cuşcă. Reactorul aproape că acumulase suficientă energie pentru a reporni motorul de fuziune, însă deocamdată nu reuşea, pentru că o mare parte din energie era consumată de lasere.

Nu mai este timp.

Orlandine a transmis mesajul de detonare. Lumina orbitoare de dedesubt a făcut gheaţa din crustă să lucească în verde-albăstrui, după care crusta s-a ridicat. Gheizerul de metan a devenit gigantic, accelerând şi mai mult nava şi aruncând bolovani şi bucăţi de gheaţă în urma ei. Fulgerul final a urmat câteva secunde mai târziu, apoi… nimic.

Nu era suficient clor?

Nicidecum, şi planetoidul a devenit tot mai luminos, a început să iasă mai mult în evidenţă din bezna spaţiului. Prima crăpătură s-a căscat la o sută de kilometri de punctul în care coborâse nava, iar din ea a străpuns o lumină albă, orbitoare. Imediat după aceea, au apărut şi alte crăpături, iar Orlandine a observat un fragment de rocă de dimensiunile stâncii Gibraltar ridicându-se de la suprafaţa planetoidului şi descriind un arc exploziv, însoţit de lumină. Apoi, parcă derulându-se cu încetinitorul, din cauza proporţiilor exploziei, planetoidul s-a desfăcut în bucăţi. O porţiune de crustă de mărimea unui continent s-a desprins cu o graţie posibilă doar în balet, cu toate că se deplasa probabil cu mii de kilometri pe oră. Dinspre suprafaţa planetoidului s-a ridicat cu mare viteză un roi de bolovani care ar fi putut strivi *Heliotrope* ca pe o cutie de sardele aruncată în angrenajul unui motor uriaş. Şi apoi, o rafală de flăcări s-a azvârlit spre spaţiu ca o explozie solară.

Pornire fuziune.

Punând instantaneu motoarele online, Orlandine şi-a trimis nava către spaţiul care îi oferea siguranţă. Abia după aceea a observat avertismentele lansate de aparatul de diagnosticare fizică. Pierduse aproape un litru de sânge, care în acele momente probabil că îi năclăise costumul pe interior. Trebuia să se ocupe şi de acest lucru ceva mai târziu. A zâmbit către sine şi a schiţat o grimasă când USER-ul a încetat să funcţioneze – pârjolit de focul alb.

Un alt cuirasat, zdrobit în aşa măsură încât arăta ca un măr sfredelit şi mâncat de viermi, a preferat să se autodistrugă decât să se lase subsumat de navele-bastonaş

care se aşezaseră pe corpul lui găurit şi ars. Navele Polity mai uşor de manevrat păreau să reziste mai bine, deoarece navele duşmane îşi concentrau focul asupra celor mari, ale căror arme puteau să le distrugă. După ce inamicul avea să distrugă toate cuirasatele, urma fără îndoială să se ocupe de lichidarea celor mai mici.

Într-un ritm de coşmar, Azroc a urmărit bătălia şi a trasat proiecţiile logistice până la capăt. O mică parte a acestora anticipa distrugerea navei *Brutal Blade* în următoarea oră – acest fapt părea la fel de inevitabil ca apusul soarelui. Golemul a observat dârele de foc călătorind prin spaţiu când armele de mare energie atingeau gazele scăpate din navele sfărâmate. A văzut nave de atac de modă veche luptând fără sorţi de izbândă în sistemul inelar, jucându-se de-a v-aţi ascunselea prin spatele bolovanilor care se rostogoleau necontenit. A observat un atac tenace asupra unei nave duşmane întreprins de un cuirasat similar cu *Brutal Blade,* felul în care cealaltă navă a lepădat structuri ca pieile de şarpe şi a tras proiectil după proiectil în timp ce se închidea. Navele-bastonaş au punctat corpul cuirasatului ca nişte lipitori agăţate de o victimă. Cuirasatul nu a încetinit, ci a izbit nava duşmană, detonându-şi simultan toate armele. O acţiune curajoasă, dar inutilă, aproape umană.

Apoi ochii lui Azroc s-au îndreptat spre alte scene minore: o navetă care a fost subsumată de o navă-bastonaş şi siluete în costume spaţiale ieşind din ea cu o încetineală dureroasă. Rafale de flăcări şi gaz când laserele navetei au ţintit şi apoi au incinerat fiecare dintre acele siluete. Erau evacuaţii din navă? Golem a calculat probabilitatea unei asemenea întâmplări, întrebându-se dacă nu cumva una dintre acele siluete era Karischev. Azroc reuşise să blocheze în mintea lui acele porţiuni care se ocupau de emularea emoţiilor umane, deşi, în timp ce a făcut acest lucru, s-a întrebat dacă era vorba despre emulare sau chiar de adevărata simţire. Pesemne, simplul fapt că se putea deconecta făcea ca totul să fie emulare. Astfel de gânduri îl

preocupau în timp ce-şi aştepta propria distrugere.

Apoi USER-ul a dispărut.

I-au trebuit lui Golem câteva momente până să înţeleagă ce se petrecuse, timp în care traficul de comunicaţii a crescut extraordinar de mult, iar navele Polity au început să se retragă din luptă şi să fugă. A reuşit să accepte ideea că probabil va supravieţui abia după ce navele au început să se stingă la pătrunderea în spaţiul U. A început să aducă părţi din conştiinţa lui înapoi online, revenind astfel la viaţă. Prima navetă care a intrat prin gaura uriaşă din corpul lui *Brutal Blade* a patinat pe podeaua strălucitoare şi s-a lovit de zidul de sub ferestrele dormitorului. Aceasta a fost urmată foarte curând de alta, apoi de încă una. Concentrându-se asupra comunicaţiilor ce funcţionau între Brutus şi cei de la bordul navetelor, a aflat că supravieţuiseră şapte dintre cele douăsprezece nave mici. Nu a aflat însă nimic despre Karischev.

După ce a sosit şi ultima navetă în spaţiul de andocare, *Brutal Blade* a căzut în spaţiul U cu un geamăt chinuit, care s-a reverberat în întreaga sa structură. Plecaseră; supravieţuiseră. Azroc a slăbit strânsoarea exercitată asupra stâlpului, pentru că plăcile gravitaţionale au reînceput să funcţioneze şi să se stabilizeze. S-a deplasat spre cea mai apropiată fereastră a dormitorului şi a observat un scut irizant intrând în funcţiune în gaura prin care pătrunseseră navetele. Dincolo de acesta, a remarcat roboţi-depanatori, ca nişte păianjeni frenetici de mărimea unei falange de deget, răsucind fibre metalice pentru a acoperi treptat gaura. S-a îndepărtat de fereastră şi a mers de-a lungul dormitorului. A văzut un bărbat stând întins pe podea, având costumul spaţial încă intact, dar el fiind sfărâmat în mod oribil în interiorul lui, cu şira spinării ruptă în unghiuri drepte. Azroc s-a aplecat şi a observat un mic autodoctor agăţat de umărul costumului, cuibărit în spumă de etanşare ca un gândac-scuipător.

Verificând datele înregistrate de doctor, a aflat că acesta ajuta la menţinerea vieţii – doctorul se conectase la gâtul

omului, păstrându-i capul în viaţă, mai precis creierul. Restul putea fi reparat sau înlocuit mai târziu. Azroc s-a ridicat şi a pornit spre locul de andocare al navetelor.

Soldaţii Sparkind debarcau din ele, însă Karischev încă nu apăruse. Recunoscând naveta soldaţilor, Azroc s-a îndreptat grăbit spre ea. Naveta era deformată şi zăcea pe o parte, iar metalul înfierbântat scotea pocnete şi scârţâituri în timp ce se răcea. Azroc şi-a dat seama că nici nu se îndepărtase de navă. O armă tăiase un canal prin corpul ei, iar descărcările de energie îi arseseră sistemele şi o sudaseră de punte.

Un soldat Sparkind Golem a ajuns la ecluza navetei înaintea lui Azroc şi a smuls-o din rama deformată. Dinăuntru, a răbufnit fum, duhnind a carne arsă. Azroc s-a aplecat ca să intre după celălalt Golem şi a început să caute semne de viaţă între rămăşiţele incinerate. Doi rămăseseră în viaţă, menţinuţi stabil de autodoctori de costum, care funcţionau la fel ca acela pe care Azroc îl văzuse în dormitor. Restul cadavrelor erau pierderi de război. În cele din urmă, l-a recunoscut pe Karischev, ars complet în fotoliul navigatorului. Valul bolnăvicios de furie pe care l-a simţit nu mai era deloc emulare.

EPILOG

La început, părea că în nava din clasa Centurion, aşa avariată cum era, mai existau urme de viaţă. Scanând-o de la distanţă, King a constatat consum de energie în corpul navei, a localizat sursele de căldură şi alte indicii că exista posibilitatea să funcţioneze ceva înăuntrul ei. Cu toate acestea, când s-a apropiat mai mult şi a încercat să deschidă legături de comunicaţie, nu a primit răspuns, iar acum, inspectând nava de aproape, a înţeles că acele semnături recepţionate mai devreme trebuie să fi fost urmarea chinurilor de moarte ale navei, vreun reactor care pierdea lichid, incendii care se stingeau treptat în interior. Era greu de recunoscut în acea epavă o navă, mai ales acum, când zăcea deformată şi înconjurată de un nor de resturi. Probabilitatea ca mintea ei să fi supravieţuit era redusă.

Când USER-ul a ieşit offline într-un mod care a sugerat distrugerea lui, instinctul i-a spus să fugă imediat de acolo. IA-ul şi-a reprimat însă acel impuls instinctual. Salvase deja câteva fiinţe umane din motive pe care nu ţinea să le analizeze prea amănunţit, şi atunci de ce să nu se asigure? Poate că vreun IA salvat îl va susţine în faţa Polity? În realitate, ceea ce l-a făcut pe King să mai amâne plecarea de acolo fusese constatarea că avea nacela cu arme neatinsă. Da, probabil că rezervele de muniţie erau descompletate, şi nimic nu era mai periculos decât lipsa completă de armament, în care se găsea în prezent.

King of Hearts s-a apropiat şi mai mult de nava ruinată, iar bucăţi din ea s-au lovit de corpul său, scoţând zăngănituri, după care au fost proiectate, rostogolindu-se în spaţiu. King a lansat două ancore care şi-au închis ghearele tari în metalul sfârtecat al chilei, de o parte şi de alta a nacelei cu arme ce rămăsese întreagă, apoi a început să tragă epava spre sine. După un moment, a îndreptat spre

locul de andocare singurul telefactor care rămăsese afară din spaţiul de cazare construit special pentru cei salvaţi, apoi l-a lansat în spaţiu. Coborând telefactorul pe corpul răsucit al epavei, l-a pus să-şi croiască drum înăuntru, apoi şi-a îndreptat atenţia către nacela cu arme. A scanat-o şi a descoperit că mai rămăseseră în ea doar două proiectile imploder – nu era o captură grozavă, dar mai bine atât decât nimic. Va pune telefactorul să elibereze proiectilele după ce va căuta mintea navei…

Apoi s-a deschis legătura de comunicare.

— O singură mişcare greşită, şi te prăjesc, băiete, a auzit el o voce.

— Cine eşti?

Ceva din glasul celui care vorbise i s-a părut familiar, dar nu a reuşit să descopere ce anume, pentru că mesajul venise prin radio şi era doar vocal.

— Verifică-te, King.

Prin telefactor, King a procedat întocmai cum primise ordin. În mişcarea de apropiere de epavă, resturile se loviseră mereu cu zgomot de corpul navei lui. Unele resturi însă nu se îndepărtaseră şi păreau să arate ciudat ca formă pentru a fi simple resturi. King s-a parafrazat pe sine: Superinteligenţele Polity au fost făcute de tot râsul… Un şir aliniat de emisfere negre decora acum corpul navei de la prova până la pupa. *Mine spaţiale.*

— Acum, a spus vocea, sper că îmi acorzi atenţie, pentru că, dacă întreprinzi ceva necugetat, iar eu transmit un semnal către acele mine, din tine nu va mai rămâne nici măcar material din care să iasă un lingou normal.

— Am oameni la bord.

— Mă îndoiesc foarte mult de asta, dacă nu cumva ai găsit o modalitate de a-i folosi drept combustibil. Îţi cunosc părerea despre tot ce nu este IA.

Drept răspuns, King a transmis imagini cu cei pe care îi salvase. Răspunsul a fost precedat de o pauză semnificativă, întrucât destinatarul acelor imagini a deschis fluxul de informaţii într-un spaţiu asigurat, astfel încât să îi

verifice veridicitatea şi să descopere eventualele virusuri.

— Cunoşti politica SCP în privinţa reţinerii de ostatici, a spus cealaltă navă.

— O cunosc, dar aceştia nu sunt ostatici. I-am salvat.

— Cum asta, lui *King of Hearts* i s-a muiat inima?

— Cam aşa ceva.

— Ştii care ar putea fi reacţia SCP?

— Da… încă nu am hotărât cum să rezolv asta.

— Te vei deschide pentru inspecţie. Complet.

— Ai putea fi agent al lui Erebus… şi atunci aş prefera să detonezi minele decât să mă supun.

— Şi tu ai putea fi un astfel de agent… Prea bine, atunci, permite-mi accesul la comunicatorul tău de spaţiu U ori preferi să detonez minele acelea chiar acum?

King a deschis o legătură exterioară la comunicatorul lui U, pe care a monitorizat-o permanent şi s-a pregătit să o închidă în orice clipă. Nu ştia conţinutul pachetului de informaţii trimis de nava cealaltă şi nici ce a primit în schimb. Însă, după un moment, cealaltă navă a transmis coordonatele.

— Ne vei duce aici, a ordonat.

King a adus motorul de spaţiu U online şi şi-a extins câmpul pentru a cuprinde şi epava, după care au căzut amândouă în continuumul U. Printr-un canal deschis la telefactorul lui, a observat că acesta îşi făcuse drum până în interiorul celeilalte nave. Printr-o transmisie scurtă şi codificată, i-a comunicat alte instrucţiuni, apoi s-a simţit oarecum uşurat când şi-a dat seama că cealaltă navă nu a părut să detecteze semnalul. A înţeles în acel moment că mintea epavei îşi jucase cărţile de-a dreptul mari. Senzorii ei erau, probabil, grav avariaţi; sensibilitatea pe care o mai aveau fusese degradată de scurgerile de radiaţii de la reactorul crăpat.

Probabil că nu avea să vadă telefactorul decât în momentul când acesta va ajunge la ea.

Orele s-au scurs cu greutate şi, în cele din urmă, telefactorul, după ce a tăiat prin pereţi, a ajuns în camera

unde se găsea cealaltă minte şi a transmis semnalul de „gata” către King. Acum complet angajat prin telefactor, King putea distruge mintea celuilalt IA. Dar… ce avea de câştigat prin asta?

— Deci, nu ai de gând să faci ceva? a întrebat mintea din epavă.

— Asta nu schimbă nimic, a spus King.

— Exact… Urmăresc de ceva timp cum se apropie hoţeşte telefactorul tău şi mă întrebam ce doreşti.

King s-a simţit puţin ruşinat, ca un copil care este surprins de părinţi în cine ştie ce ipostază ridicolă. A aşezat telefactorul pe bază şi l-a lăsat să stea acolo. Apoi, în subspaţiu, a observat mare agitaţie – multe nave.

— Flota?

— Da, ceea ce a rămas din ea.

Au trecut zile, timp în care King a observat că pasagerii săi au început să aibă anumite obiceiuri şi le-a oferit posibilitatea de a beneficia de somn rece, iar unii dintre ei au acceptat. Cormac a fost primul, iar King a primit vestea cu o oarecare uşurare; a fost urmat de Andrew Hailex. Dracomenii nu aveau nevoie de o asemenea facilitate, pentru că se cufundaseră deja într-o formă de hibernare. Golemii reuşeau să-şi reducă activitatea cu totul. Constatând că nava cealaltă nu dorea să comunice, King s-a trecut pe sine într-o stare care îi trunchia percepţia asupra timpului, iar gândurile au început să-i circule prin minte ca nişte leneşi de proporţii. În cele din urmă, călătoria s-a sfârşit şi, revenind la funcţionarea completă, a reapărut în lumea reală.

Sistemul planetar se găsea în interiorul entităţii Polity. Acolo, o lume nelocuită se rotea în jurul unui soare fierbinte şi alb. Acea lume era a doua planetă de la soare, în afara orbitei unei gigante gazoase şi în interiorul orbitei unei lumi reci de mărimea planetei Marte, dincolo de care se găsea un câmp de asteroizi – rămăşiţele unei lumi sfărâmate care urma să se răspândească şi să se strângă apoi într-un inel în jurul soarelui. Pe suprafaţa planetei colonizate, aşezări

umane închise în geodezii polarizate punctau masele de teren năpădite de junglă, ca şi cum s-ar fi băşicat în arşiţă. Jungla nu era de origine străină, ci alcătuită din fiinţe terestre care lucrau pentru a transforma atmosfera şi a o face respirabilă. Uzine de răcire, semănând cu nişte catedrale de fier, alungau arşiţa de pe partea cufundată în noapte către instalaţii orbitale. Oglinzi uriaşe, încă în construcţie pe orbită, reflectau spre exterior o parte din energia soarelui, pentru ca aceasta să fie utilizată de uriaşe fabrici orbitale. King a înţeles imediat că toată acea energie era convertită în fascicule coerente de tip maser, proiectate spre planeta rece pentru a alimenta cu energie operaţiunile miniere de acolo şi pentru a permite continuarea teraformării. Într-un viitor, planeta fierbinte avea să devină o lume asemănătoare cu aceea pe care King o părăsise, unde fiinţe umane, sandaptaţi şi alţi termoadaptaţi şi, fără îndoială, dracomeni, puteau supravieţui în aer liber. Lumea glacială avea să sfârşească probabil prin a suporta adaptaţi umani la celălalt capăt al scării termice.

Energia vehiculată era în cantităţi atât de mari, încât King a înţeles că acolo era un loc de repaus perfect pentru rămăşiţele flotei, din care o mare parte se materializase deja în interiorul sistemului. Nu doar atât, pentru că au început să apară şi alte nave şi forţe Polity. Ascultând traficul de comunicaţii, King a identificat una dintre acestea ca fiind *Cable Hogue* – o navă atât de mare încât nu putea să se rotească în jurul unor lumi cu instabilităţi de crustă sau cu oceane, deoarece propria ei masă putea produce maree şi declanşa cutremure – o navă despre care cândva circulau doar zvonuri. Apoi, King a identificat două sfere Dragon atârnând în spaţiu de o parte şi de alta a navei *Jerusalem,* care coborâse în poziţie.

Momentul hotărâtor... Putea alege distrugerea totală ori supunerea deplină. În acea clipă, a înţeles că deja făcuse alegerea. King a simţit, în măsura în care un IA putea simţi, o stare copleşitoare de oboseală. Ştia că greşise în multe privinţe şi că, indiferent cât de departe ar fi fugit, tot ar fi

vinovat.

— Ai vrut să mă deschid spre inspecţie, a spus el celeilalte nave. S-ar putea să fii un agent al lui Erebus, ajuns aici ca să creezi haos; de aceea mă voi deschide faţă de Jerusalem.

Dacă Jerusalem decidea să şteargă mintea lui King, măcar avea să o facă repede.

King a deschis o legătură cu nava care se apropia, anulând mijloacele de apărare, iar după o clipă, sonda lui Jerusalem a pătruns în el cu forţă. Şi-a dat seama că, deşi permisese chiar el accesul, forţa brută a minţii ce dirija acea sondă ar fi putut probabil să facă acelaşi lucru şi fără aprobarea lui. Jerusalem a trimis programe vânător-ucigaş în interiorul lui King, scotocind prin sistemele acestuia, inspectând amintiri. Legătura era complet unilaterală, astfel că a obţinut prea puţine lucruri de la cealaltă minte. Cu toate acestea, nu ştia că Jerusalem sonda în acelaşi timp şi mintea navei avariate, tot astfel cum alte minţi cu o forţă echivalentă sondau nave din întregul sistem. Apoi sonda s-a retras brusc, iar programele vânător-ucigaş au gonit după ea ca nişte câini de vânătoare. King s-a trezit conectat la o comunicare în trei.

— Aştept hotărârea ta, a spus Jerusalem către cealaltă navă.

S-a transmis un semnal, iar King a observat că minele care stăteau aliniate pe corpul navei lui s-au dezactivat şi s-au desprins.

— O navetă va recupera pasagerii, iar după aceea vei putea pleca, a spus mintea din interiorul navei avariate.

King nu putea înţelege. Distrusese nava *Jack Keteb,* mai ucisese o minte IA – aşadar, de ce erau pregătiţi să-l elibereze? Probabil că nu aveau intenţia de a-l lăsa să scape, a socotit el. Poate simţeau că vor avea nevoie de nave ca a lui şi în conflicte viitoare, şi prin urmare sperau să-l recruteze din nou. Şi-a desprins harpoanele, pentru că a observat o navetă şi o navă-remorcher plecând dintr-un loc de andocare de pe *Jerusalem,* care aveau să vină,

desigur, după pasageri şi epavă. Comunicarea dintre Jerusalem şi cealaltă navă a continuat.

— Deci ai supravieţuit, a spus Jerusalem.

— Da… într-un fel.

— Şi Cormac a supravieţuit. Ce… elegant! Voi asista cu oarecare interes la prezentarea raportului său.

— Vom avea ceva important de aflat?

— Am spus „cu interes."

— Am înţeles.

— Presupun că acum vei dori un nou corp-navă, da? a întrebat Jerusalem.

— Ar fi o idee bună.

— Serios? S-ar părea că ţi-ai făcut un obicei din a le avaria. De data asta, o să ai mai multă grijă de ea, nu-i aşa, Jack?

— Ei, pe naiba, a răspuns Jack Ketch.

Aha… a gândit King.

Privind pe fereastra panoramică dintr-unul dintre saloanele lui *Jerusalem*, Cormac a urmărit sclipirile aruncate de acţionările navelor ce veneau şi plecau. Prin legătura lui de reţea, s-a cufundat şi a pătruns în traficul de comunicaţii şi a reuşit să asambleze o imagine generală a ceea ce se petrecea acolo. Energia destinată teraformării era sub controlul direct al lui Jerusalem, IA-ul superior care îl slujea pe guvernatorul militar al acelui sistem echivalent cu o fortăreaţă. Dacă din spaţiul U apărea ceva pe neaşteptate, devenea imediat ţintă pentru nenumărate masere, lasere şi lumina concentrată a oglinzilor solare. Multe sisteme din Polity aveau să fie pregătite în acelaşi mod ori fuseseră deja pregătite astfel. Însă el şi-a dat seama cu durere că existau multe staţii şi lumi vulnerabile în faţa atacurilor unor forţe precum Erebus.

— IA-urile *ştiau* că un asemenea eveniment era deja în cărţi, a spus Mika.

Întinsă pe canapeaua din salonul de vizionare, Cormac i-a mirosit părul şi s-a simţit relaxat ştiind că ea îşi ţinea capul

pe pieptul lui.

— IA-urile evaluează evenimentele şi fac previziuni, dar „cărţile* par să ofere o descriere mai potrivită – totul poate părea pentru noi, ceilalţi, la fel de improbabil ca ghicitul în cărţi de tarot.

— Ei nu au reuşit să prezică atât de bine. Au murit mulţi oameni şi au fost distruse nenumărate nave, a remarcat Mika. Şi, din câte am înţeles, încă există o oarecare stare de confuzie în legătură cu strategia pe care o foloseşte Erebus.

Cormac a confirmat cu un gest din cap, pentru că lipsa de logică a evenimentelor petrecute recent îl deranja şi pe el.

— Erebus ne-a dat o lecţie greu de uitat, dar sunt de acord: de ce să dai lecţii şi să nu aştepţi prilejul pentru o lovitură ucigătoare?

— Dar ai putea pune şi altfel problema: de ce să ataci? Deşi e o părere, spaţiul este mare şi există loc pentru toţi.

— Creatorii nu au gândit în felul acesta.

— Nu avem de unde să ştim ce au gândit ei.

— Adevărat, a replicat Cormac.

Cormac nu reuşea să înţeleagă intenţia IA-ului răzvrătit, însă avea să priceapă la un moment dat, tot aşa cum îl intuise pe Blegg înainte ca omul să se înţeleagă pe sine. Securitatea Centrală a Pământului, cu care discutase doar cu o oră înainte de a pătrunde în salon, îi spusese:

— Am nevoie de un agent conectat direct cu mine, o sondă în interiorul societăţii umane, pentru a putea percepe evenimentele de la nivelul oamenilor.

— Dar de ce o sondă care se considera nemuritoare? a întrebat Cormac.

— A avut nevoie de continuitate pentru a-şi oferi perspectiva necesară. Am creat mintea lui Blegg la treizeci de secunde după ce am intrat online, i-am cartografiat istoria şi am hotărât cum să îl dirijez.

— Şi atunci, ce rost a avut legenda?

— Memele[8] nu au pornit de la Blegg sau de la mine, ci de

la toţi acei oameni cu care a intrat în contact de-a lungul secolelor. La început, m-am gândit să pun capăt acelor meme – să păstrez secretă existenţa lui –, dar curând am aflat cum, ajunşi în prezenţa unei legende vii, oamenii se simt deseori obligaţi să-şi dovedească excelenţa. Fiinţele umane au nevoie de eroi, trebuie să creadă că pot fi… mai bune. Legenda nemuritorului solitar a fost un element de interes în mituri de-a lungul istoriei umane, iar Blegg s-a potrivit perfect pentru a juca acest rol.

— Şi să înţelegem ceea ce i s-a întâmplat acolo?

— În anii de început, l-am făcut să funcţioneze pe un şasiu de Golem, însă au fost necesare modificări substanţiale ale memoriei lui, întrucât vătămările dezvăluiau cu uşurinţă ceea ce era el în realitate. Abia după ce tehnologia a atins un anumit nivel am reuşit să creez trupuri biomecanice. Dar astfel de corpuri conţin numeroase informaţii care ar putea fi folosite de un duşman, de aceea ele trebuia să cuprindă o măsură de siguranţă, la fel ca mintea lui.

— Dar el ştia ce era – l-ai lăsat acolo, pe Cull, cu acel nod Jain. Mi-a zis că Domnul Crane i-a aruncat un nod, iar el l-a prins cu mâna goală şi, pentru că acesta nu a reacţionat faţă de el, şi-a dat seama că nu era uman.

— Oricum, ar fi descoperit asta. Afirmaţia pe care ai făcut-o faţă de el, cum că ar fi un avatar al meu, a reprezentat doar un mic pas. Acumularea de informaţii pe durata existenţei lui îl conducea în mod inevitabil la aceeaşi concluzie. Doar ştergând sute de ani de amintiri din memoria lui l-aş fi putut readuce la starea iniţială de neştiutor, iar în această situaţie nu mi-ar mai fi fost de niciun folos.

— Şi vrei să-l resuscitezi?

— Blegg a devenit demodat.

— Da, dar nu cumva acum ai nevoie de el mai mult decât

[8] Concept ce se referă la o unitate de idei culturale, simboluri sau practici ce pot fi transmise prin scris, viu grai, gesturi, ritualuri sau alte fenomene imitabile (n. tr.).

oricând?

— Nu, pentru că te am pe tine, Ian Cormac.

Stând întins pe canapea, Cormac a simţit că atitudinea lui surprinzător de relaxată pornea din starea de oboseală extremă din interiorul lui. Însă cât de reală era acea stare de oboseală? Cât de real era tot ceea ce îl privea? Se putea deplasa prin spaţiul U aşa cum Blegg nu era în stare… Ori asta era o minciună?

…pentru că te am pe tine, Ian Cormac.

Contemplând motoarele stelare şi stelele, Cormac s-a întrebat dacă devenise noul model de Horace Blegg, creat de Securitatea Centrală a Pământului. Şi-a examinat o mână. *Biomecanism ori om? Şi, fiindcă a venit vorba*, *prin ce se deosebesc cele două?*

Cum putea să afle?

Orlandine călătorea deja de cinci zile prin spaţiul U, iar cursul navei o făcea să ocolească marginea galaxiei, în acelaşi timp evitând Polity, şi apoi să se îndrepte spre stele îngrămădite în ciorchini în galaxia interioară. Curând, a socotit ea, va trebui să se aşeze într-un sicriu rece, să oprească tot ce era tehnic şi ce funcţiona în trupul ei şi să doarmă vreme de o sută de ani. Undeva în adâncul galaxiei numite Calea Lactee, se va trezi şi îşi va găsi o lume la care Polity nu va ajunge vreme de un mileniu, presupunând că Polity avea să supravieţuiască atât de mult. Acolo putea explora până la capăt tehnologia Jain, acolo va construi ceva… numinos.

După ce s-au mai scurs cinci zile, Orlandine şi-a dat seama că nu făcea altceva decât să întârzie lucrurile. În cele din urmă, şi-a adresat o întrebare dură.

— Bine, bine, Orlandine, dar care este acel lucru numinos pe care doreşti să-l construieşti şi cine îl va aprecia, la o adică?

A rămas nemişcată o clipă şi a privit prin senzorii navei spre lumina glacială a stelelor.

— Uf, la naiba! a mormăit ea, şi a comandat navei să

pornească înapoi.

Sfârşit

„Science fiction de cea mai bună calitate, romanul reușește să ofere mai mult decât divertisment și acțiune – ridică întrebări tulburătoare despre identitate și esența umanității, examinează potențialul și pericolele noilor tehnologii, precum și evoluția deliberată a unor personaje care trăiesc, respiră și uneori mor în slujba comunității lor.“

Asimov's Science Fiction Magazine

„O carte violentă, aspră și delicios de amuzantă, cu intrigi bizantine și un talent incomparabil al narațiunii.”

Locus

„«Ce înseamnă să fii om?» este una dintre întrebările fundamentale ridicate de literatura SF, iar Asher o abordează într-o manieră fascinantă din ambele direcții: atât din punctul de vedere al oamenilor, cât și al inteligenței artificiale.“

Interzone

„În SF-ul contemporan, Neal Asher se numără printre experții explorării meditative a consecințelor progresului din tehnologie și știință, făurind din concluziile sale societăți interstelare plauzibile și interesante.“

Analog Science Fiction Magazine

www.revistanautilus.ro

ISBN 978-606-579-143-5



colecția nautilus science fiction

www.nemira.ro

Note: